

Cuprinsul revistelor din anul 1942

Revista nr. 1 - 1 ianuarie 1942 <u>MICA - PARTEA I</u>	- PAG. 3
Revista nr. 2 - 15 ianuarie 1942 <u>MICA - PARTEA A II-A</u>	- PAG. 23
Revista nr. 3 - 1 februarie 1942 <u>STRÂNGEREA FINALĂ</u>	- PAG. 41
Revista nr. 4 - 15 februarie 1942 <u>MICA - PARTEA A III-A</u>	- PAG. 59
Revista nr. 5 - 1 martie 1942 <u>MICA - PARTEA A IV-A</u>	- PAG. 75
Revista nr. 6 - 15 martie 1942 <u>MICA - PARTEA A V-A</u>	- PAG. 93
Revista nr. 7 - 1 aprilie 1942 <u>MICA - PARTEA A VI-A</u>	- PAG. 111
Revista nr. 8 - 15 aprilie 1942 <u>MICA - PARTEA A VII-A</u>	- PAG. 129
Revista nr. 9 - 1 mai 1942 <u>MICA - PARTEA A VIII-A</u>	- PAG. 147
Revista nr. 10 - 15 mai 1942 <u>MICA - PARTEA A IX-A</u>	- PAG. 165
Revista nr. 11 - 1 iunie 1942 <u>MICA - PARTEA A X-A</u>	- PAG. 183
Revista nr. 12 - 15 iunie 1942 <u>MICA - PARTEA A XI-A</u>	- PAG. 201

Revista nr. 13 - 1 iulie 1942	<u>CÂNTAREA-CHEMARE LA ACȚIUNE</u>	- PAG. 219
Revista nr. 14 - 15 iulie 1942	<u>ÎNVINGEREA PERSECUȚIEI</u>	- PAG. 239
Revista nr. 15 - 1 august 1942	<u>ISPĂȘIRE PENTRU LUMEA NOUĂ - PARTEA I</u>	- PAG. 257
Revista nr. 16 - 15 august 1942	<u>ISPĂȘIRE PENTRU LUMEA NOUĂ - PARTEA A II-A</u>	- PAG. 277
Revista nr. 17 - 1 septembrie 1942	<u>ISPĂȘIRE PENTRU LUMEA NOUĂ - PARTEA A III-A</u>	- PAG. 293
Revista nr. 18 - 15 septembrie 1942	<u>ADUNARE PENTRU ÎMPĂRĂȚIE</u>	- PAG. 311
Revista nr. 19 - 1 octombrie 1942	<u>SINGURA LUMINĂ</u>	- PAG. 329
Revista nr. 20 - 15 octombrie 1942	<u>LUPTĂTOR PENTRU LUMEA NOUĂ - PARTEA I</u>	- PAG. 347
Revista nr. 21 - 1 noiembrie 1942	<u>LUPTĂTOR PENTRU LUMEA NOUĂ - PARTEA A II-A</u>	- PAG. 371
Revista nr. 22 - 15 noiembrie 1942	<u>LUPTĂTOR PENTRU LUMEA NOUĂ - PARTEA A III-A</u>	- PAG. 391
Revista nr. 23 - 1 decembrie 1942	<u>LUPTĂTOR PENTRU LUMEA NOUĂ - PARTEA A IV-A</u>	- PAG. 413
Revista nr. 24 - 15 decembrie 1942	<u>LUPTĂTOR PENTRU LUMEA NOUĂ - PARTEA A V-A</u>	- PAG. 435

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

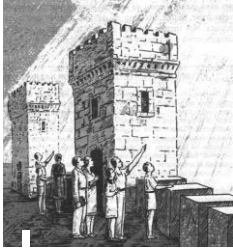
1 IANUARIE 1942

Nr. 1

Cuprins:

MICA - Partea I	- Pag. 3
PUTEREA DUALĂ PREVĂZUTĂ	- Pag. 12
TEXTE ȘI COMENTARIIL ZILNICE	- Pag. 15

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn, N.Y., U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: J.F. Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu l-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și l-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintează în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorii lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... 40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Nr. LXIII

1 Ianuarie 1942

Nr 1

MICA

Partea I

„Auziți, voi popoare, toate! Ascultă, pământule, și ce este pe el! Și lăsați pe Domnul Iehova să fie martor împotriva voastră, Domnul din Templul Lui cel sfânt.” Mica 1:2(V.A.R)

1. Ziua judecății lui Iehova este aproape. El apare în Înalta Curte reprezentat de Înaltul Judecător, Isus Cristos, căruia I-a dat putere deplină și autoritate să ia decizii judecătorești și să le aplice. (Ioan 5:22, 27). Iehova nu este părtinitor și nu arată nicio parțialitate atunci când judecă. Cunoscând sfârșitul de la început, Iehova a făcut ca în secolele trecute judecățile Sale să fie scrise, judecăți care se aplică celor care se află sub incidența acestora. Când vine timpul să ia la socoteală creaturile Sale, El face ca legea Sa să fie glorificată și aceasta devine un martor pentru sau împotriva celor care o aud. Creaturile însele au multe de făcut astfel încât să fie în situația de a primi o judecata de condamnare sau judecata de acceptare. Aceasta este adevărat în special în prezent deoarece Isus Cristos, Marele Judecător, stă pe scaunul de judecată și înaintea Lui sunt adunate toate națiunile și popoarele. Națiunile sunt judecate și separate acum, și aceasta se întâmplă tocmai înainte de împlinirea judecăților finale.

2. Judecata, așa cum declară Scripturile, începe „de la casa lui Dumnezeu”. (1 Pet. 4:17). Aceasta înseamnă că judecata lui Dumnezeu ia mai întâi în considerare pe acei care au încheiat un legământ de a face voia lui Iehova, incluzând atât pe cei cu un legământ explicit cât și pe cei cu un legământ implicit cu Iehova. Aceasta înseamnă luarea în considerare a urmașilor adevărați și credincioși ai lui Isus Cristos, a categoriei „servului rău”, precum și a tuturor celor care s-au dat drept oameni ai lui Dumnezeu și urmașii lui Isus Cristos. Judecățile lui Dumnezeu trebuie neapărat să fie anunțate și împlinite după ce Marele Judecător intră în templul Lui, deoarece acolo e locul pentru judecată. Aceasta s-a întâmplat în 1914, așa cum dovedesc Scripturile și faptele vizibile, atunci când Dumnezeu l-a pus pe tron pe Fiul Său Preaiubit, Isus Cristos, și l-a pus să stăpânească în timp ce vrăjmașul își făcea în continuare partea lui rea (Ps. 110:2). În 1918, așa cum arată atât Scripturile cât și faptele vizibile, Isus Cristos a intrat în Templul lui Iehova pentru judecată. (Mal. 3:1). Există și la ora actuală oameni care pretind că au făcut un legământ cu Iehova pentru a face voia Lui dar care nu văd și nu apreciază dovezile care demonstrează prezența lui Isus Cristos. Aceștia sunt descriși de apostol ca unii „care învață întotdeauna [pretinzând că învață] și nu pot ajunge niciodată la cunoștința adevărului”- 2 Tim. 3:7.

3. Pe parcursul ultimilor ani Domnul a dat o mulțime de dovezi care indică prezența lui Isus Cristos în Templul Lui astfel încât pare o pierdere de timp în prezent să discuți în detaliu dovezi care indică prezența Sa, în special acum când ar trebui să știm atâtea lucruri. Acei care îl iubesc cu adevărat pe Iehova, după cum menționează apostolul (2 Tim. 4:8), sunt din societatea Templului și apreciază lumina care strălucește în inimile lor; dar toți ceilalți sunt în întuneric, unii într-un întuneric mai mare decât alții.

4. Cuvântul Domnului spune: „ Lumina este semănată pentru cel neprihănit, și bucuria pentru cel drept cu inima” (Ps. 97:11). Cei neprihăniți amintiți aici nu sunt acei care pur și simplu își exprimă credința în Isus Cristos ca Salvator, ci neprihăniți sunt aceia pe care Dumnezeu „ i-a îmbrăcat cu hainele mântuirii și I-a acoperit cu mantaua neprihănirii” (Isa.61: 10). Așa sunt cei care sunt în Templu și sunt

neprihăniți prin faptul că au primit o judecată favorabilă și sunt parte a organizației Sale. Cei primiți datorită faptului că au fost acoperiți cu mantaua neprihănirii „ se bucură acum în Domnul”, și continuă să slujească cu bucurie. Pentru acești oameni lumina strălucește în templu, și pentru ei a fost semănată. Este lumina slavei lui Dumnezeu care strălucește pe fața lui Isus Cristos, Marele Preot, lumină care este reflectată sau oglindită asupra celor din templu, și care, prin urmare, sunt în legământ pentru Împărăție. (2 Cor. 4:4-6, *Roth*). Lumina este ascunsă de ochii celor care sunt mânați de egoism, invidie, lăcomie sau ambiție. Aceste persoane nu văd și nu apreciază desfășurarea profeției pe care Domnul Dumnezeu o desfășoară în aceste zile de judecată. Față de cei care au o inimă curată lumina strălucește asupra înfățișării lor, luminându-le mintea și umplându-le inima de bucurie. Cel cu inima curată este cel care se dedică în întregime lui Dumnezeu și Împărăției Lui, și care nu arată o exaltare egoistă sau o dorință de a primi aplauzele oamenilor. Acei care au o inimă curată și neprihănită sunt acei față de care lumina lui Dumnezeu din templu le aduce acum o bucurie mare.

5. Așa cum a afirmat până acum Turnul de Veghere, există la ora actuală un război în care forțele lui Satan încearcă să distrugă martorii lui Iehova și pe toți ceilalți care se închină și îl slujesc pe Iehova în duh și adevăr și care se asociază martorilor lui Iehova. (Apoc. 12:17). Cel care a făcut un legământ pentru a face voia lui Iehova, și care apoi este invidios, lacom și ambițios dă dovadă că a căzut sub influența seducătoare a lui Satan. El nu apreciază problema reală care acum se stabilește definitiv. Numele lui Iehova este implicat; iar numele sfânt al Dumnezeului cel Atotputernic se va justifica într-un timp scurt. Este voia lui Dumnezeu ca numele Lui să fie acum proclamat pe întreg pământul ca martor pentru oameni. După ce se termină acestea, Dumnezeu declară că își va arăta puterea Lui supremă față de toată creația. (Ex. 9:16, *Leeser*). Pentru a fi credincios lui Dumnezeu și pentru a continua să aibă un rol în proclamarea adevărului Său, creatura trebuie să se pună în întregime pe sine în umbră și trebuie să aibă plăcere să facă orice este voia lui Iehova, chiar dacă făcând același lucru ea este plasată într-o poziție mai puțin onorabilă față de ceilalți oameni. Pentru a vedea și aprecia această chestiune, și pentru a fi puternici în Domnul și în puterea Lui, cei care au încheiat un legământ pentru Împărăție trebuie să continue să asculte ordinul scris de apostol și anume să „ caute să se înfățișeze aprobat înaintea lui Dumnezeu , un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine, împărțind drept cuvântul adevărului”. (2 Tim. 2:15). Pentru a discerne și a aplica în mod corespunzător adevărul, omul trebuie să vadă și să aprecieze că Iehova este Dumnezeu și că numele Lui este mai preus de toate celelalte; că a fost defăimat și trebuie să fie justificat acum; că Isus Cristos este marele Apărător; și că El este acum în Templu făcând judecata pentru justificarea numelui lui Iehova; că acei care fac parte din clasa celor de la templu reprezintă pe „servul lui credincios și înțelept” căroră Dumnezeu le-a sarcina de a vesti mesajul Împărăției, și prin urmare se angajează să îndeplinească toate interesele Împărăției pe pământ; că predicarea acestei evanghelii este făcută cu scopul (1) de a conștientiza oamenii că Iehova este Dumnezeu și Împărăția Lui este aici, și (2) de a da un avertisment și informații celor care doresc să fie de partea lui Iehova; și că astfel Iehova prin Isus Cristos își adună la El „ alte oi”, și că acest lucru trebuie făcut înainte ca mânia lui Dumnezeu să se reverse asupra organizației vrăjmașului.

6. Dacă cineva crede că este liber să facă un anumit lucru grav, și insistă în această teorie, el este un nebun cu sensul din Scripturi: „ Nebunul a spus în inima lui: Nu este Dumnezeu.” (Ps. 53:1). El nu spune aceste cuvinte cu gura lui, dar prin acțiunile sale arată că îl ignoră pe Dumnezeu. El nu are în vedere că Dumnezeu a pus în organizația sa creaturile sale așa cum a voit El (1 Cor. 12:18), și că acei care fac parte din acea organizație sunt învățați nu de oameni, ci de Iehova și de Isus Cristos. (Isa. 30: 20; 54: 13). Persoanele egoiste ca acestea nu iau în considerare instrucțiunile lui Dumnezeu și Isus Cristos, și fac fărădelege sau nelegiuire. „ Un nebun disprețuiește învățătura tatălui său, dar cine primește mustrarea este chibzuit.” (Prov. 15:5). Aceste persoane nu iau în considerare ceea ce Iehova dă poporului său prin Isus Cristos în templu, iar în locul acesta el își arată propria înțelepciune, vorbind despre o mare lucrare pe care el ca om este delegat să o facă în numele celor vor fi salvați, și el mai spune că nu face o astfel de lucrare fiindcă mâinile lui sunt legate. Cei care sunt înțelepți aud cuvântul lui Dumnezeu și împlinesc Cuvântul Lui. Aceste persoane studiază profețiile și urmăresc cu atenție evenimentele care se vor împlini arătând

împlinirea profeției. Profețiile au fost scrise cu scopul principal ca omul lui Dumnezeu să fie pe deplin informat și pregătit pentru lucrarea care se face acum la sfârșitul lumii și care trebuie să se termine înainte de Armagedon.

7. Protestatarii spun despre Turnul de Veghere că nu conține nimic nou și de interes, ci continuă să insiste la infinit asupra aceluiași lucru, și asta arată că Turnul de Veghere conține doar opinia omului. Oamenilor lui Dumnezeu li se reamintește că Iehova a făcut ca multe din profeții să fie despre același lucru, fiecare din ele dezvăluind o imagine a ceea ce urmează să se întâmple în viitor. Pentru a fi sigur, Domnul știe cât este de dificil pentru omul imperfect să păstreze în minte lucrurile pe care Dumnezeu a făcut să fie înregistrate, și el continuă să dea instrucțiuni, făcând ca lumina să strălucească asupra profeției Sale și prezentându-i poporului său ideea că omul poate învăța și ține minte care este problema din prezent și ce trebuie să facă el. Din acest motiv, o mulțime de profeți au scris sau au profetizat despre același lucru, și faptele au loc conform acestor profeții astfel încât omul lui Dumnezeu să poată avea dovadă peste dovadă că există fapte care confirmă împlinirea profeției, și acest lucru se întâmplă ca omul lui Dumnezeu să fie tare în credință și în nădejde. Pentru acest lucru trebuie să fim sârguincioși în studiul Cuvântului lui Dumnezeu, astfel încât nădejdea noastră să fie puternică: „Dorim ca fiecare din voi să arate aceeași silință pentru deplina nădejde până la sfârșit.” (Evr. 6:11,12).

8. În această ediție a Turnului de Veghere se efectuează un studiu a profeției lui Mica. Cei care au o inimă și o minte curată vor urmări acest studiu și vor găsi multe dovezi care confirmă ceea ce s-a învățat până acum, și vor avea astfel mai multe dovezi pentru a și întări nădejdea cu privire la împlinirea a ceea ce Dumnezeu a promis oamenilor Lui care îl iubesc și îl slujesc. Păstrarea profeției scrisă mai înainte de Mica, pentru beneficiul rămășiței, începe cu afirmația: „Cuvântul Domnului care a venit la Mica din Moreșet, în zilele lui Iotam, Ahaz, Ezechia, împărații lui Iuda, prorocie asupra Samariei și Ierusalimului.” (Mic.1:1). Nu cuvântul omului, ci Cuvântul lui Dumnezeu, de la cel mai sfânt din templu, astfel încât este cea mai sigură călăuză pentru cel care s-a angajat să-l slujească pe Iehova. Este așadar, cuvântul autoritar al lui Dumnezeu, care a venit la Mica și vine și la oamenii pe care Mica îi prefigurează și îi reprezintă. Acest Cuvânt al lui Dumnezeu este întotdeauna o călăuză sigură. „Cuvântul Domnului este drept” (Ps. 33:4). „Cuvântul este o candelă pentru picioarele mele, și o lumină pe cărarea mea. Am jurat și voi jura că voi păzi judecățile tale neprihănite. Cuvântul Tău este adevărat de la început, și fiecare din judecățile tale neprihănite durează veșnic.” (Ps. 119:105, 106, 160).

9. Rezultă în mod clar că Iehova prin Isus Cristos își face lucrarea pe pământ printre oamenii săi și, prin urmare, își călăuzește poporul pe drumul ce bun conform promisiunii Sale. (Prov. 3:5,6). Iehova își îndeplinește întotdeauna promisiunile Sale cu credincioșie. Iehova spune oamenilor Săi: „Am pus cuvintele Mele în gura ta, și te-am acoperit cu umbra mâinii Mele.” (Isa. 51:16; Ier. 1:9). Astfel, Domnul declară că a încredințat poporului Său privilegiul și obligația de a spune mesajul Său: „Voi sunteți martorii Mei...că Eu sunt Dumnezeu.” (Isa. 43:10,12). Dând această favoare poporului Său, Dumnezeu le cere ca ei să fie credincioși Lui și să spună mesajul Lui celorlalți: „Cel care are Cuvântul Meu, să spună Cuvântul meu cu credincioșie.” (Ier. 23:28). Dumnezeu nu spune să vorbească înțelepciunea omului, nici să fie influențat sau călăuzit de cuvântul omului. Cei care sunt convinși că Turnul de Veghere se ocupă de publicarea opiniei sau expresiei unui om nu ar trebui să-și piardă timpul citind această revistă, deoarece părerea unui om nu înseamnă nimic cu excepția cazului în care acea părere se bazează în întregime pe Cuvântul lui Dumnezeu. Cei care cred că Dumnezeu folosește revista Turnul de Veghere ca un mijloc de a comunica cu poporul Său, sau de a atrage atenția asupra profețiilor Lui, ar trebui să studieze Turnul de Veghere cu mulțumire de inimă și să dea lui Iehova Dumnezeu și lui Isus Cristos toată cinstea și slava, și să nu dea cinste și slavă niciunui om. Profeția lui Obadia arată în mod clar că identitatea persoanelor angajate în serviciul lui Dumnezeu nu este în prezent materială. A stima foarte mult pe oameni sau a căuta stimă de la oameni nu poate fi plăcut Domnului, și astfel de persoane nu pot primi binecuvântările Domnului. La fel este și cu omul care încearcă să se justifice în ochii oamenilor astfel încât ei să-l aprobe sau să-l cinstească; el nu poate beneficia de favoarea Domnului făcând acest lucru. „El le-a zis: Voi sunteți

cei care caută să se arate neprihăniți înaintea oamenilor, dar Dumnezeu vă cunoaște inimile; pentru că ce este înălțat între oameni, este o urâciune înaintea lui Dumnezeu.”(Luca 16:15).

10. În momentul în care Cuvântul lui Dumnezeu a venit la Mica, împreună cu condițiile din jur, fixează sau localizează timpul în care profeția se împlinește. Este scris acolo că era „ pe vremea lui Iotam, Ahaz, Ezechia, împărații lui Iuda”, când Dumnezeu a trimis Cuvântul Său la Mica. Faptele care se relatează până acum și imediat cele care urmează, indică faptul că timpul împlinirii are loc după venirea Domnului Isus la templu, care a avut loc în 1918. Numele prin care profeții lui Iehova sunt identificați sunt întotdeauna importante. Numele „Mica” este o abreviere a numelui „Micaia”, și care înseamnă „ Cine(este) ca Iah?” (A se vedea *Versiunea Revizuită*, margine, și *Rotherham*, margine, la Ieremia 26:18).

11. O profeție are, de obicei, o împlinire parțială înainte ca poporul lui Dumnezeu să discearnă acest lucru. Înainte de venirea Domnului Isus la templu în 1918, slujitorii credincioși ai lui Dumnezeu pe pământ au avut în vedere stabilirea Împărăției și propria lor stabilire în cer, precum și „restabilirea” omenirii în general. După anul 1918 oamenii lui Dumnezeu pe pământ au început să realizeze că numele lui Iehova este cel mai important lucru, și au început să întrebe ca Mica: „ Cine este ca Iah?”. Cuvântul „Iah” sau evreiescul „Yah”, este o abreviere sau contracție a cuvântului „Iehova” și înseamnă același lucru. (Ps. 68:4, V. R.). Rămășița vede în prezent că nu este niciunul ca Iehova; prin urmare, au adus această chestiune în fața lumii întregi, în special în fața „creștinătății”, și considerând-o ca fiind principala chestiune care trebuie rezolvată pentru totdeauna. Niciunul care face parte din rămășiță nu a văzut ca lucru acesta să fie atât de important numai după ce Satan a fost scos aruncat din cer iar Isus Cristos a venit în templu pentru judecată. Dovezile sunt tot mai multe, din moment ce se înregistrează progrese în studiul profeției, și arată fără îndoială că profeția a început să se împlinească după venirea lui Isus Cristos la templu.

12. Profetul Mica a fost din „Moreșet”(„Moreșet,”V.R); prin urmare, el era din orașul Moreșet-Gat. (vs 14). Acel oraș era aproape de orașul Gat al Filistenilor. Mica, care a fost martor al lui Iehova, prefigurează martorii lui Iehova din prezent în relație apropiată cu Filistenii moderni, Ierarhia Romano-catolică și clerul aliat, denumit altfel „creștinism organizat”. Moreșet înseamnă „posesie”. Gat înseamnă „cadă”, ca loc pentru presarea strugurilor, adică, teasc. Filisteanul gigant Goliat era din orașul Gat. (1 Sam. 17:4). Împăratul lui Iuda, Ozia „ a pornit cu război împotriva Filistenilor, și a dărâmat zidul Gatului” și alte orașe ale Filistenilor. (2 Cron. 26:6,7). Aceasta s-a întâmplat tocmai înainte ca Mica să devină profet. Mica pare să fi fost un Iudeu, din seminția lui Iuda. Mica a început să proorocească în timpul domniei lui Iotam, fiul lui Ozia. Numele „Iotam” înseamnă „Iehova(este)perfect”. El l-a succedat pe tatăl lui Ozia la tron, care a fost lovit cu lepră de Dumnezeu și a murit de această boală. Acest lucru sugerează că perioada de timp după „Creștinătate” a fost similară din punct de vedere spiritual în anul 1918. (2 Împ. 15:7, 36-38; 2 Cron. 26:23; 27:1-9). Datorită credincioșiei lui față de Dumnezeu, Iotam a ajuns puternic. „ Iotam a ajuns puternic, pentru că și-a pregătit căile înaintea Domnului, Dumnezeului său. El avea douăzeci și cinci de ani când a început să domnească, și a domnit șaisprezece ani la Ierusalim. Apoi Iotam a adormit cu părinții săi, și l-au îngropat în cetatea lui David. Și, Ahaz,fiul său, a domnit în locul lui.” (2 Cron. 27:6,8,9). Acest lucru s-a întâmplat cu mult timp după ce regele David i-a învins pe Filistenii la Muntele Perațim și Gabaon. Faptul că Filistenii s-au răscolat împotriva lui Israel după ce David i-a învins nu schimbă cu nimic faptul că acele două bătălii au fost tipice pentru ceea ce urmează să se întâmple la sfârșitul lumii. Fiecare imagine sau dramă profetică este separată și distinctă de celelalte și păstrată în mod vădit pentru un motiv specific, iar întâmplarea cronologică menționată aici nu are nimic de a face cu sensul real al imaginii.

13. Ozia a făcut război cu Filistenii și a dărâmat zidul lor (2 Cron, 26:6,7); iar după aceea a domnit nepotul său Ahaz, fiul lui Iotam, și în timpul domniei sale Filistenii au venit și au făcut război cu Israel. Edomiții au făcut război cu Iuda. „ Filistenii de asemenea au invadat cetățile din câmpie și din sud a lui Iuda; au luat Bet-Șemeșul, Aialonul, Ghederotul, Soco și satele lui, Timna și satele ei, Ghimzo și satele lui, și au locuit acolo.” (2 Cron. 28:18). Aceasta susține cu tărie concluzia că în ziua martorilor lui Iehova, rămășița, pe care Mica a descris-o, Ierarhia Romano-catolică și aliații ei vor face război împotriva poporului lui Dumnezeu, război care vedem că acum este în desfășurare.

14. Numele Ahaz înseamnă „el a strâns”. El a fost un conducător rău. „ Căci Domnul a smerit pe Iuda, din pricina lui Ahaz, împăratul lui Israel, pentru că l-a făcut pe Iuda umil și a păcătuit împotriva Domnului”. (2 Cron. 28:19). El a strâns greșit ceea ce aparținea Domnului și a dat la un împărat păgân: „ Căci Ahaz a luat o parte din Casa Domnului, casa împăratului și a mai marilor, și a dat-o împăratului Asiriei; dar nu i-a ajutat la nimic. Pe vremea aceea, chiar când era la strâmtoare a păcătuit și mai mult împotriva Domnului, el, împăratul Ahaz. A adus jertfă dumnezeilor Damascului, care l-au bătut, și a zis: Fiindcă dumnezeii împăraților Siriei le vin în ajutor, le voi aduce și eu jertfe, ca să-mi ajute. Dar ei au fost ruina lui și a întregului Israel.” (2 Cron. 28:21-23).

15. Isaia a profețit în timpul domniei lui Ahaz și a rostit blestem cu privire la alianța pe care a făcut-o Israelul cu Asiria, spunând: „ Asociați-vă oameni și veți fi ruși în bucăți.” Primul Război Mondial s-a terminat brusc în anul 1918, și dintr-odată a început să se formeze Liga Națiunilor. În 1919 clerul a emis un manifest declarând că „ Liga Națiunilor este expresia politică a Împărăției lui Dumnezeu pe pământ”. Cu alte cuvinte, clerul reprezentând așa-numita „ Creștinătate” și care este necredincios lui Israel, a intrat într-o alianță cu organizația lui Satan, substituind înlocuitorul temporar al lui Satan pentru și în locul împărăției cerurilor lui Isus Christos. Profetul Isaia a continuat avertizările pentru Israel, declarând că alianța cu regele păgân va fi dezastruoasă sub conducerea lui Ahaz. Profetul Isaia, profețind despre alianță, a spus: „ Faceți la planuri împreună, căci tot nu se va alege nimic de ele! Vorbiți cuvinte și nu vor rămânea în picioare. Căci Dumnezeu este cu noi (adică cu Isaia și cu toți care au fost credincioși lui Dumnezeu). Așa mi-a vorbit Domnul, cu o mână puternică, și m-a înștiințat să nu umblu pe calea poporului acestuia.” (Isa. 8: 10, 11).

16. Ahaz a ignorat avertismentul dat de Isaia la fel cum și „Creștinătatea” a ignorat avertismentul dat de oamenii lui Dumnezeu la sfârșitul Războiului Mondial, și s-a întors de la Isus Cristos și a făcut o alianță cu Diavolul, s-au declarat pe față pentru Diavolul. Teama omului a fost cea care i-a dus pe liderii creștinătății în tabăra Diavolului. Continuând profeția lui, Isaia a adresat cuvintele sale slujitorului credincios al lui Dumnezeu: „ Nu spuneți alianță la tot ce numește poporul acesta alianță, nici nu va temeți de ceea ce se teme el. Sfințiți însă pe Domnul oștirilor; și El să fie teama voastră, El să fie spaima voastră. Atunci El va fi un locaș sfânt, dar și o piatră de poticnire și o stâncă de păcătuire pentru cele două case ale lui Israel (ambele case, adică, Israelul natural și Israelul spiritual necredincios, care e „Creștinătatea” și care a intrat în alianța națiunilor sub controlul lui Satan); un laț și o cursă pentru locuitorii Ierusalimului. Și mulți dintre ei (inclusiv Ahaz, liderii clerului modern sau religioșii în special) se vor poticni, vor cădea și vor fi sfărâmați, vor da în laț și vor fi prinși. Leagă această mărturie, pecetluiește legea între ucenicii Mei”. (Isa. 8: 9-16). Toate acestea susțin cu tărie concluzia conform căreia profeția lui Mica s-a împlinit și se aplică după venirea Domnului Isus la templu și după așezarea „urâciunii pustiirii”, care a avut loc în anul 1919 conform calendarului lumii. (Dan. 12:11).

17. Era în jurul anului 1919 (AD) când așa-numitul „Protestantism”, reprezentat de clerul „Protestant” a dispărut complet. „ Leul tânăr” menționat în Scripturi care a mugit împotriva lui Samson cel antitipic lui Dumnezeu, a încetat să existe în acel moment, iar clerul „Protestant” a ajuns la Ierarhia Romano-catolică, adică, Filistenii moderni. (Jud. 14:5,6). De atunci, Ierarhia Romano-catolică a considerat că au un câmp curat pentru a-l cuceri în timp scurt și de a stăpâni întreaga lume, și în privința aceasta ei înregistrează un progres în prezent în America. Ahaz, care a prefigurat așa-numitul cler „Protestant”, care a strâns ceea ce a aparținut lui Dumnezeu și care a dat Diavolului, a murit; și tocmai aceasta a prefigurat sfârșitul „Protestantismului”. Din punct de vedere profetic este scris despre acest lucru astfel: „ În anul morții împăratului Ahaz, s-a pus această povară: Nu te bucura, țara Filistenilor, că s-a frânt toiagul care te-a lovit; căci din rădăcina șarpelui, va ieși o viperă, și rodul ei va fi un balaur zburător. Atunci întâi născuți ai celor săraci se vor putea hrăni, și cei nevoiași vor putea să locuiască în siguranță; dar voi ucide rădăcina ta cu foamete, și rămășița ta va fi omorâtă. Gemi, poartă! Bocește-te cetate! Cutremură-te, toată țara Filistenilor; pentru că un fum vine de la miazănoapte și nu este niciun soldat în șirurile lui.” (Isa. 14:28-31, *Vers. Amer. Rev*). Dacă Ierarhia Romano-catolică ar avea o viziune asupra

scopurilor lui Iehova cu mulțimea, nu s-ar lăuda și s-ar felicita acum, pentru că zilele lor sunt numărate și sfârșitul lor este aproape, iar lucrul acesta este arătat de profeții.

18. Ezechia, fiul lui Ahaz, a venit apoi pe tronul lui Israel, iar Mica a continuat să profețească în timpul domniei lui. (2Cron. 28:27). Numele Ezechia înseamnă „Puterea lui Iah”, și conform numelui său, Dumnezeu i-a dat putere. „Ezechia a început să domnească la vârsta de douăzeci și cinci de ani, și a domnit douăzeci și nouă de ani la Ierusalim; mama sa se chema Abia, fata lui Zaharia. El a făcut ce este drept înaintea Domnului, întocmai cum făcuse tatăl său David.” (2 Cron. 29:1,2). Acest Ezechia a luptat de asemenea împotriva dușmanilor lui Dumnezeu, incluzând Filistenii. „Și Domnul a fost cu el, care a izbutit în tot ce a făcut. El s-a răscolat împotriva împăratului Asiriei, și nu i-a mai slujit. A bătut pe Filistenii până la Gaza, și le-a pustiit ținutul, de la toate turnul de pază până la cetatea întărită.” (2 Regi 18:7,8). Ezechia a făcut ceea ce a făcut și tatăl său David: „În anul întâi al domniei lui, în luna întâi a deschis ușile Casei Domnului, și le-a reparat”; asta pentru că Ezechia a spus preoților că trebuie să curețe casa Domnului. „Căci părinții noștri au păcătuit și au făcut ce este rău înaintea Domnului, Dumnezeului nostru, l-au părăsit, și-au întors privirile de la cortul Domnului, și i-au întors spatele. Au închis chiar ușile pridvorului și au stins candelarele, și n-au adus Dumnezeului lui Israel nici tămâie, nici arderi de tot în sfântul locaș. Am acum în inimă să fac legământ cu Domnul, Dumnezeul lui Israel, pentru ca mânia lui aprinsă să se abată de la noi. Acum, fiilor, nu stați nepăsători; căci Domnul v-a ales pe voi ca să stați înaintea Lui, să fiți servii Lui, și să-I aduceți tămâie”. „Au adunat pe frații lor, s-au sfințit, și au venit, după porunca împăratului și după cuvintele Domnului, să curețe Casa Domnului.” – 2 Cron. 29:3,6,7,10,11,15.

19. Mica a profețit în acel timp, și acest lucru susține în aparență concluzia că profeția lui Mica a început să se împlinească odată cu venirea lui Isus Cristos, și după venirea Domnului în templu, în timp ce rămășița este luată în Împărăție iar sanctuarul este curățit. În prezent, cei care fac parte din clasa lui Mica, adică rămășița, văd și recunosc că are loc un război împotriva Filistenilor moderni, și se bucură nespuse de mult deoarece întrezăresc victoria completă a Domnului asupra planului celui rău.

Armagedon prefigurat

20. În timpul domniei împăratului Ezechia Ierusalimul a fost atacat de către vrăjmașii Domnului. Sanherib, împăratul Asiriei, a luat cetățile întărite din Palestina, și apoi a trimis pe Rabșache, solul său la Ierusalim, și acolo a încercat să-i determine pe evrei să se lepede de Ezechia și să se predea de bunăvoie lui Sanherib. La fel și emisarii lui Satan au întrebuițat diverse mijloace în încercarea de a determina oamenii lui Dumnezeu și de-ai face să se lepede de Împărăția lui Dumnezeu și să treacă de partea organizației lui Satan. La momentul actual, reprezentanții lui Satan, Ierarhia Romano-catolică și clerul, care lucrează în spatele scenei, încearcă să-i determine pe oameni să se închine la oameni și imagini, să-i salute și să salute steagurile, și astfel să atribuie mântuirea lucrurilor fizice mai degrabă decât lui Dumnezeu, scopul dușmanului fiind acela de a determina oamenii să fie necredincioși Domnului, și să le aducă, prin urmare, distrugerea. Amenințările laudăroase ale lui Rabșache și ale stăpânului său Sanherib, au fost spuse lui Ezechia, iar acesta trimite un mesager la profetul Isaia cerându-i acestuia să-l întrebe pe Domnul ce trebuie să facă: „Și Isaia le-a spus: Așa veți spune stăpânului vostru: Așa vorbește Domnul: Nu te spăimânta de cuvintele pe care le-ai auzit și prin care slujitorii împăratului Asiriei M-au batjocorit. Căci voi trimite peste el un duh, și va auzi un zvon și se va întoarce în țara lui; și-l voi face să cadă ucis de sabie în țara lui.” (Isa. 37:6,7). În această imagine profetică se constată clar că Iehova va lupta în lupta de la Armagedon și va distruge dușmanul dar va păstra în viață pe cei care îi slujesc cu credincioșie.

21. Era „în zilele...împăraților lui Iuda” când Cuvântul lui Iehova a venit la Mica. În mod neobișnuit, aceasta înseamnă că profeția s-a împlinit pe vremea venirii Regelui Isus Cristos, și a adunării în jurul Lui a tuturor celor care îl cinstesc și-L slujesc pe Iehova. În același timp, conducătorii necredincioși ai „Creștinătății” (ca și Ahaz cel necredincios) au putere, conducând națiunile pământului. Martorii lui Iehova sunt acum în țara de „laudă”, care înseamnă „Iuda”, și se implică activ în cinstirea și slujirea lui Iehova Dumnezeu. Cuvântul lui Iehova a venit la Mica într-un moment în care „el privea cu îngrijorare la Samaria și Ierusalim”. Mica a profețit cu douăzeci și unu de ani înainte de distrugerea Samariei și

deportarea celor zece seminții ale lui Israel. „În al patrulea an al împăratului Ezechia, care era al șaptelea an al lui Osea, fiul lui Ela, împăratul lui Israel, Salmanasar, împăratul Asiriei, s-a suit împotriva Samariei, și a împresurat-o. După trei ani a luat-o, în al șaselea an al lui Ezechia(care era al nouălea an al lui Osea, împăratul lui Israel); atunci a fost luată Samaria. Împăratul Asiriei a dus pe Israel rob în Asiria, și i-a așezat la Halah și Habor, lângă râul Gozan, și în cetățile Mezilor”. – 2 Regi 18:9-11.

22. Samaria înseamnă „, stația de veghere”. A fost capitala celor zece seminții, care a alcătuit una din cele două case ale lui Israel, și cu privire la care Isaia a profețit că Cristos va fi o piatră de poticnire. (Isa. 8:14). Prin urmare, Samaria prefigurează „populația catolică”, care este sub dominația Ierarhiei Romano-catolice, și de asemenea, amatorii sau oamenii de rând a așa-numitei organizații religioase „Protestante”; de asemenea sunt incluși toți cei care sunt vinovați de „păcatul Samariei” adică, închinătorii la liderii religioși sau așa-numiții „eroi”. Mica a profețit cu 110 ani dinainte distrugerea Ierusalimului, numele orașului însemnând „posesia păcii”. Ierusalimul necredincios prefigurează clasa conducătoare a „religiei organizate”(denumită și „Creștinătate”, în care clerul reprezintă actorii principali) și de asemenea prefigurează „omul păcatului”, „fiul pierzării” sau clasa „Juda”.- 2 Tes. 2:3-12; Ioan 13:26,27; 17:12.

23. Iehova prin profetul său adresează porunca Sa tuturor religioniștilor, precum și tuturor celorlalți oameni de pe pământ, și le spune: „, Auziți, toate popoarele, (Auziți, voi popoare, toate, *Versiunea Revizuită*); Ascultă, pământule, și ce este pe el! Și lăsați pe Domnul Iehova să fie martor împotriva voastră, Domnul din Templul Lui cel sfânt.” (Mica 1:2). Aici sunt incluși Catolici și așa-numiții „Protestanți”, și toate celelalte sisteme religioase, inclusiv oamenii de rând și clerul sau păstorii, și „conducătorii turmei”, clasa „bătrânilor aleși”, clasa „omului păcatului”, și toți cei care îi urmează sau se aliază cu ei. Cu alte cuvinte, porunca este adresată tuturor organizațiilor lui Satan, inclusiv oamenilor de conducere sau conducătorilor acestora, precum și tuturor susținătorilor acestora, adică, la toți la care diavolul s-a pogorât cuprins de o mânie mare și pentru toți cei care acum este un timp de necaz. (Apoc. 12:12). Tuturor acestor oameni Iehova le spune: „, Lăsați pe Domnul Dumnezeu (Iehova Suveranul) să fie martor împotriva voastră”; „și lăsați pe Domnul meu Iehova să fie între voi ca un martor.” (*Rotherham*). Isus Cristos fusese apoi încoronat de Iehova, l-a aruncat pe Satan din ceruri, și acum a început să acorde atenție în special lucrurilor de pe pământ, atunci când această parte a profeției a început să se aplice în mod specific. Războiul Mondial a fost oprit de Iehova pentru ca popoarele de pe pământ să poată avea oportunitatea să audă mărturia lui Iehova, pe care El o dă prin intermediul martorilor săi, înainte ca organizația lui Satan să fie distrusă la Armaghedon. A sosit timpul ca ei să audă, și ei trebuie să „audă” și să „asculte”, deși ei se feresc, adică, se abțin sau refuză să dea atenție poruncii. Această Evanghelie a Împărăției trebuie acum propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor națiunilor înainte ca să vină sfârșitul, așa cum a afirmat ulterior Domnul Isus. - Mat. 24:14,21.

24. Remarcați faptul că porunca vine „din Templul lui cel sfânt”. Aceasta corespunde exact cu timpul în care „, Mesagerul legământului” a intrat deodată în templu, după ce a terminat lucrarea de pregătire a căii înaintea Domnului. (Mal. 3:1). Este timpul când Iehova „, a adus pe Slujitorul lui, Odrasla Lui, la templu”. (Zah. 3:8). Marele Apărător al lui Iehova, Marele Preot după rânduiala lui Melhisedec, a venit la templu, și prin urmare „, a venit dorința tuturor națiunilor”. (Hag. 2:7). Marele Preot este acum „un preot pe scaunul Lui de domnie”, administrând lucrurile lui Iehova Dumnezeu conform vocii Lui suverane. (Zah. 6:12,13). Prin urmare, în calitate de reprezentant a lui Cristos, și în conformitate cu profeția rostită de Mica, „, Dar Iehova însă este în Templul Lui cel sfânt: tot pământul să facă liniște înaintea Lui!”. (Hab. 2:20, *Versiunea Americană Revizuită*). Este timpul judecății: „, Domnul este în Templul lui cel sfânt, tronul Domnului este în ceruri; ochii Lui privesc și pleoapele Lui cercetează pe fii oamenilor. Domnul încearcă pe cel neprihănit, dar pe cel rău și pe cel ce iubește violența îl urăște. Peste cei răi plouă cărbuni, foc și pucioasă, o furtună groaznică; aceasta va partea paharului lor. Căci Domnul neprihănit iubește neprihănirea; înfățișarea Lui îi susține pe cei drepti.”- Ps. 11:4-7.

25. Judecata începe de la casa lui Dumnezeu. (1 Pet. 4:17). Apoi judecata continuă cu separarea națiunilor și identificarea și însemnarea fiecărei clase. (Mat. 25:31-46). Este timpul în care Templul lui Dumnezeu este deschis în ceruri și chivotul legământului este văzut aici, ceea ce denotă prezența lui

Iehova. (Apoc. 11:19, *V.A.R.*). Scripturile sunt într-o totală armonie; toate poartă mărturia nu numai a faptului că Domnul Isus este prezent ca Rege și că sfârșitul dominației lui Satan este aproape, ci și a faptului că Domnul Isus, ca mare și autorizat Judecător al lui Iehova, își continuă lucrarea Sa de judecată.

26. Cei care studiază Scriptura s-au bazat până în prezent pe cronologie pentru a dovedi prezența Domnului, dar cel mai puternic argument, și cea mai convingătoare dovadă a prezenței Sale este împlinirea profeției, care a avut loc și care ar putea avea loc numai după venirea Domnului la templu. Unele persoane care cred în Isus Cristos se vor eschiva de la cuvântul „semn”, deoarece acest cuvânt se găsește în Matei 24:3, și vor spune că acest cuvânt este la singular, arătând că există doar un singur semn, și, prin urmare, nu există nicio dovadă a prezenței lui Cristos. O astfel de concluzie este fără temei și este în contradicție totală cu Scripturile. Apostolii i-au pus întrebarea lui Isus, „Care va fi semnul venirii Tale?” (Mat. 24:3). Cuvântul „semn” este folosit aici; însă la singular el nu denotă doar un singur lucru. Cuvântul înseamnă, și este definit de lexicografi: „O indicație, simbol sau dovada unui fapt”. Mulți martori sunt chemați să depună mărturie pentru a stabili un anumit lucru sau fapt, iar mărturia lor ca un întreg este văzută ca o dovadă, indicație, simbol, sau fapt în sprijinul chestiunii în cauză. Nu este scopul aici de a discuta pe larg dovezile prezenței Domnului, deoarece această chestiune este în prezent clarificată în întregime, spre satisfacția celor care Îl iubesc și-L slujesc pe Iehova, și nu presupune nicio discuție din partea celor care sunt pe deplin consacrați și devotați să facă voia lui Dumnezeu.

27. Domnul Dumnezeu dă avertismente și porunci tuturor, spunând, „Căci iată”, atrăgând astfel atenția asupra a ceea ce urmează să se spună. Domnul este în Templul Său, iar oamenii trebuie să primească acum avertismentele deoarece „ziua de răzbunare a Dumnezeului nostru” este aproape, și cei însărcinați de Domnul Dumnezeu trebuie să depună acum mărturie și în ceea ce privește răzbunarea lui Iehova împotriva organizației lui Satan și de a da avertismente oamenilor. (Isa. 61:2). Este timpul în care trebuie să fim cei mai serioși, atenți și ascultători față de Domnul Dumnezeu.

28. Profetia anunță apoi de ce Domnul poruncește să fim atenți: „Căci iată că Domnul iese din locuința Lui, se va pogori și va umbla pe înălțimile pământului.” (Mica 1:3). „Domnul iese din locuința Lui” spune profetia, locul Lui fiind Sionul, locuința Lui oficială, și în care este din anul 1918 și unde stă în permanență: „Căci Domnul a ales Sionul, l-a dorit ca locuință a Lui. Acesta este locul Meu de odihnă pe vecie; aici voi locui, căci l-am dorit”.- Ps. 132:13,14.

29. În acest punct al profeției Satan a fost aruncat din ceruri jos pe pământ și Iehova acordă acum atenție lucrurilor de pe pământ, care acționează, ca întotdeauna, prin intermediul Marelui Său Preot, căruia El i-a dat puterea în ceruri și pe pământ. Acesta este timpul la care s-a referit profetul lui Iehova când a scris aceste cuvinte: „O! de ai despica cerurile, și Te-ai pogori, s-ar topi munții în prezența Ta, ca de un foc care aprinde vreascurile, ca de un foc care face apa să fiarbă pentru ca să-ți cunoască vrăjmașii Numele, și să tremure națiunile înaintea Ta! (Isa. 64:1,2).

30. Este momentul să depunem mărturie pentru a avertiza oamenii și pentru a justifica numele lui Iehova. Pământul, așa cum declară Scripturile, este așternutul picioarelor lui Iehova, și a sosit timpul ca dușmanii lui Dumnezeu să fie puși sub picioarele lui Isus Cristos, Executorul Său. (Ps. 110:1-5). Prin urmare, Iehova s-a pogorât pentru „ca să umble pe înălțimile pământului”. Niciun religionist, conducător, organizație sau persoană nu pot acționa cu mândrie înaintea lui Iehova, deoarece a sosit timpul să-i coboare pe cei mari și puternici, pe cei aroganți și disprețuitori la pământ. Indiferent de cât de mareș și important ar fi cineva pe pământ, el este sub călcâiul lui Iehova și a lui Cristos. Niciun conducător al acestei lumi păcătoase nu face parte din „stăpânirile cele mai înalte” (Rom. 13:1), cu toată zarva care s-a făcut în jurul acestui subiect, deoarece Iehova Dumnezeu și Isus Cristos reprezintă Stăpânirile cele mai Înalte, și Iehova singur este suprem, și El face ca tot pământul să fie scaunul de domnie al lui Cristos: „Privirile semețe ale omului vor fi umilite, îngâmfarea lui va plecată în jos; numai Domnul va fi înălțat în ziua aceea. Căci ziua Domnului oștirilor va fi împotriva oricărui om mândru și trufaș, și împotriva oricui se înalță și care să fie plecat” (Isa. 2:11,12).

31. Împărățiile și conducătorii pământului au fost demult timp coloana vertebrală a organizației pământești a lui Satan, dar acum a sosit timpul când acești oameni disprețuitori și aroganți, care și-au

împietrit inimile împotriva lui Iehova, trebuie să fie și vor fi făcuți ca pulberea pământului: „Munții se vor topi sub El, văile vor crăpa, ca ceara înaintea focului, și ca apele care curg prin locuri abrupte.”(Mica 1:4).

32. Coloana vertebrală a organizației lui Satan este reprezentată de „munți” care stau mai sus decât toate celelalte lucruri de pe pământ. Iehova este un „foc mistuitor” față de dușmanii Săi, foc care va topi rapid puterile care acum stăpânesc națiunile: „Dar ziua Domnului va veni ca un hoț în timpul nopții; în care cerurile vor trece cu un zgomot puternic, și elementele se vor topi cu mare căldură”. (2 Pet. 3:10,12).

33. Marile guverne și conducătorii de pe pământ asemănați cu munții, vor fi dezbinați, iar văile vor crăpa, distrugând adeziunea lor, divizând și rupând unitatea lor, și lăsându-i în ruină. Ligile, tratatele, alianțele și confederațiile lor nu vor ține. Iehova a făcut ca profetul Său să rostească o rugăciune care arată scopul Lui de a distruge toate aceste puteri păcătoase pământești: „După cum fumul se risipește, așa risipește-i Tu; după cum se topește ceara înaintea focului, așa lasă-i pe cei păcătoși să piară în prezența lui Dumnezeu.” (Ps. 68:2).

34. Domnul folosește, de asemenea, un potop de ape ca o figură de stil, spunând: „Ca apele care sunt turnate jos.”(*Margin*). Acest lucru arată că, atunci când Iehova Dumnezeu începe executarea judecăților Sale, organizațiile pământești vor fi dizolvate rapid, și se vor topi ca un munte, care se prăbușește și care mătură tot ce este în calea lui.

35. Această profeție este, de asemenea, o declarație a judecății și hotărârii lui Iehova de a distruge toate organizațiile lui Satan la Armagedon, și este o altă declarație pozitivă și convingătoare conform căreia lucrarea de mărturie care trebuie făcută de martorii lui Iehova, trebuie terminată înainte de Armagedon, care este un mare necaz asupra organizației lui Satan. Acesta este un motiv urgent pentru care martorii lui Iehova trebuie să fie sânguincioși în îndeplinirea mărturiei lor acum și în continuare până la Armagedon. Dacă bătălia din ziua cea mare a Dumnezeului cel Atotputernic este pur și simplu de a realiza distrugerea celor păcătoși, de ce ar trebui Domnul să poruncească tuturor să audă și să ia aminte la ceea ce El urmează să facă? Cu siguranță că Iehova ar fi putut să-l distrugă pe Satan și organizația lui cu mult timp în urmă; dar este clar că este voia Lui să facă altceva. Aici apare din nou problema importantă, care este puternic accentuată și anume, justificarea numelui lui Iehova. Satan a construit o organizație puternică în ciuda lui Iehova Dumnezeu. El și agenții săi au adus o mare ocară Numelui lui Iehova, și acest lucru s-a realizat în principal prin implicarea religioniștilor să continue scandalul în numele Domnului Dumnezeu și în numele lui Cristos. Efectul asupra oamenilor de rând a fost și este acela că au fost înșelați, fiindu-le arătată în întregime impresia greșită despre Iehova și scopul lui, acest lucru determinându-i să nu țină seama de Cuvântul lui Dumnezeu și să blesteme numele Său. Iehova pune acum sfârșit tuturor conducătorilor și condușilor păcătoși. Scopul Lui este de a distruge dușmanul, nu numai de al scoate din drum, ci și ca numele lui să fie apărât, și ca toată creația care trăiește să știe și să înțeleagă că El este Dumnezeu, al cărui nume este Iehova, și cei care trăiesc pot primi viață doar de la Iehova prin Isus Cristos, Domnul și Răscumpărătorul nostru.

36. Diavolul și oștirea lui, în special Ierarhia Romano-catolică și clerul aliat, luptă din spate, pentru că ei sunt cei lași care lucrează în întuneric cu forțele întunericului. Ei profită de adversar și îl înjunghie în spate. Iehova procedeză într-o cu totul altă manieră, pentru că Iehova este neprihănit, întotdeauna drept. Când sosește timpul ca să lupte El îl avertizează pe dușman și apoi îi spune să se pregătească și să-și facă partea lui rea, pentru că dușmanul urmează să fie distrus. În același timp El dă un avertisment sincer oamenilor, inclusiv celor care fac bine și care doresc neprihănire, avertizându-i asupra zilei în care mânia Lui se va revărsa asupra lui Satan și a organizației sale; El face acest lucru ca cei care fac binele să audă și să ia aminte astfel încât să „fugă la munți” (Mat. 24:15,16), „în cetățile de scăpare” (Num. 35:11-15), singurul loc sigur, adică, în Împărăția lui Dumnezeu în Cristos. Această favoare și binecuvântare pentru oameni poate avea loc doar prin plasarea lor în organizația lui Dumnezeu și prin ascultarea de poruncile Lui.

37. Acesta este cel mai solemn moment și presupune ca să fie acordată o atenție deosebită Cuvântului lui Dumnezeu, nu numai de oamenii care fac binele și care sunt astfel avertizați, ci și de cei care sunt însărcinați de Iehova să dea aceste avertismente. Dumnezeu poruncește martorilor Lui să meargă

în toată lumea să dea avertismente informând oamenii de răzbunarea Lui care se va arăta în curând. Oamenii creștini au crezut în trecut că scopul lui Dumnezeu este în principal acela de-ai salva și de a le da viața; dar în prezent se pare că sunt mai multe lucruri implicate. Cei care primesc viața prin Isus Cristos trebuie să asculte în întregime de poruncile date de Domnul. El spune martorilor Săi cu cuvinte simple că dacă nu reușesc să dea înștiințări, așa cum e poruncit, atunci vor fi nimiciți. „Acum, fiul omului, te-am pus străjer peste casa lui Israel. De aceea, vei auzi Cuvântul care iese din gura Mea, și să-i înștiințezi din partea Mea. Când zic celui păcătos: Păcătosule vei muri negreșit!, dacă nu-i spui ca să-l avertizezi pe cel păcătos să se întoarcă de la calea lui cea rea, păcătosul acela va muri în nelegiuirea lui, dar sângele lui îl voi cere din mâna ta”. (Ezec. 33:7,8).

38. Sunt unii care pretind că sunt urmașii lui Cristos și gata pentru Împărăție și care nu apreciază aceste lucruri și texte de genul acesta din Scripturi. Ei merg la o convenție a poporului lui Dumnezeu și ascultă un vorbitor care le vorbește frumos, dar când vine vorba despre luarea în considerare a ceea ce Dumnezeu le poruncește, ei sunt complet indiferenți. Ei iau parte foarte rar în lucrarea de mărturie, spunând că altcineva trebuie să facă asta. Dacă există sau nu astfel de oameni indiferenți în templu, ei au fost informați despre scopul lui Dumnezeu și care a poruncit ca scopul Său să fie făcut cunoscut și altora. (Apoc. 22:17). Prin urmare, rămâne această responsabilitate mare de a participa activ în lucrarea de mărturie. Turnul de Veghere atrage atenția asupra acestor lucruri deoarece se vede în mod clar că este necesar să se repete avertismentul pentru unii din cei consacrați că le rămâne o foarte mare obligație și datorie, iar eșecul lor de a lua aminte la Scripturile pe care Iehova le-a scris prin intermediul profeților Săi, le va aduce tuturor celor neglijenți o judecată nefavorabilă pe care o vor primi. Dumnezeu nu este părtinitor, iar fiecare care aude poruncile Lui va răspunde în fața Domnului. Analiza care va urma a acestei profeții scoate la iveală faptul că Iehova stabilește un scop pentru care dă avertismente, și pentru care își va manifesta răzbunarea asupra celor nu iau aminte la Cuvântul Lui și care nu vor să asculte de poruncile Celui Prea Înalt.

(va urma)

PUTEREA DUALĂ PREVĂZUTĂ

„Apoi am văzut o altă fiară ridicându-se din pământ; avea două coarne ca ale unui miel, și vorbea ca un balaur. Ea lucrează cu toată puterea fiarei dintâi (care s-a ridicat din mare) înaintea ei și face ca pământul și cei ce locuiesc pe el să se închine fiarei dintâi, a cărei rană de moarte a fost vindecată. Ea săvârșește semne mari, până acolo că face chiar să se pogoare foc din cer pe pământ, în fața oamenilor, și îi amăgește pe locuitorii pământului prin semnele pe care i s-a dat să le facă în fața fiarei, spunând celor care locuiesc pe pământ că trebuie să facă o icoană fiarei, care avea rana de sabie și trăia”. (Apoc. 13:11-14).

Aici apostolul Ioan, reprezentând pe martorul uns al lui Dumnezeu pe pământ, a văzut „o altă fiară” având „două coarne ca ale unui miel” și „ridicându-se din pământ” și care „vorbea ca un balaur”, ceea ce este un simbol al Satanei. În sensul Scripturilor profetice, „fiară”, definită pe scurt, înseamnă stăpânire prin violență, adică (1) constrângere violentă a conștiinței celor guvernați, a oamenilor, și (2) o conducere sau un control al persoanei prin folosirea forței într-o manieră violentă. Treptat, Domnul Dumnezeu a făcut cunoscută oamenilor Săi identitatea acestei fiare cu două coarne, precum și a fiarei sălbatice care se ridica din mare. În organizația lui Dumnezeu, s-a găsit simbolul „roților” (vezi Ezec. 1:16). Într-o mașină asamblată și operațională există roți și roți. Fiecare organizație importantă are părți, iar roțile sunt părți importante. Satana, dumnezeul care imită, s-ar putea să încerce să facă în organizația lui lucrurile similare pe care le face Iehova Dumnezeu. Satan a scos „din mare” organizația lui „fiară” și acest lucru datează din timpul Egiptului antic și continuă până la cea de a șaptea putere mondială din zilele noastre. Satan a construit, de asemenea, o organizație puternică cu multe părți. Această organizație vizibilă pământească este de altfel simbolizată de „pământ”, și care conform cu 2 Petru 3:10 este făcut pentru distrugere. Fiara cu două coarne se ridică din pământ, adică ia naștere dintr-o organizație care a existat deja. Fiara cu două coarne poruncește crearea „icoanei fiarei”.

„Fiara” care s-a ridicat „din mare” reprezintă întreaga organizație vizibilă a lui Satan pe pământ. Ea a avut unul din cele șapte capete rănite în timpul Primului Război Mondial din 1914-1918 dar rana s-a vindecat. Fiara cu două coarne reprezintă Imperialismul Anglo-american, adică puterea combinată a Americii și a Marii Britanii, și care este o parte a organizației „dumnezeului veacului acestuia”. (2 Cor. 4:4; Luca 4:5-7). Imperiul Britanic este a șaptea putere mondială enumerată în Biblie (Apoc. 17:9,10) și este cea mai puternică din toate. Această putere mondială a ieșit dintre națiunile și popoarele care fuseseră deja organizate în organizația vizibilă a lui Satan, simbolizată de „pământ”. Prin urmare, Scripturile arată „fiara cu două coarne s-a ridicat din pământ”. Aceasta nu contrazice cu nimic faptul că a fost și este (al șaptelea cap) parte a fiarei care s-a ridicat din mare. Din această organizație a lui Satan (fiara din mare) a ieșit fiara cu două coarne.

Cele „două coarne” ar simboliza o putere duală. Trebuie reținut faptul că aceste două coarne sunt ca ale unui miel. Coarnele unui miel de abia încep să se dezvolte; ele nu ies în evidență. Aceasta sugerează că puterea exercitată de imperialismul Anglo-american se va manifesta aparent într-o formă nevinovată. Mielul este în aparență un animal inocent. Este bine cunoscut faptul că Britanicii sunt maeștrii diplomației. Ei sunt politicoși și își exercită puterea într-o manieră diplomatică. Cu alte cuvinte, această fiară simbolică are forțe extraordinare la lucru, exercitând în tăcere influența acolo unde nu este observată. Apostolul Ioan spune că această „fiară” a vorbit ca un „balaur”.

Imperiul Britanic a început ca un imperiu atunci când suveranul aflat la putere a închiriat English East India Company în 1600 A.D. Cu secole înainte de acest lucru Anglia era o parte a Imperiului Roman; prin urmare, ca și imperiu ea a ieșit „din pământ”, adică, din organizația vizibilă a lui Satan care exista deja. După șapte ani de la constituirea imperiului, adică în 13 Mai 1607 au fost puse bazele primei așezări permanente în America, la Jamestown, Virginia. Aceasta a marcat începutul celor treisprezece colonii ale Imperiului Britanic în America; și timp de 169 de ani aceste colonii au fost parte integrantă a Imperiului Britanic. Chiar și astăzi în America, Marea Britanie este cunoscută ca „țara mamă”. Revoluția din 1776, și stabilirea ulterioară a guvernului independent a Statelor Unite, nu contrazice cu nimic faptul că simbolul „celor două coarne ale fiarei” se referă la Statele Unite și Marea Britanie.

Cele două națiuni sau state au avut prea multe contacte și interese comune importante astfel încât să fie separate. Limba engleză este limba comună a celor două țări, și este în prezent limba dominantă a globului. Unii imperialiști britanici văd Statele Unite ca una din părțile integrante ale Imperiului Britanic, Commonwealth-ul Britanic al Națiunilor din 1931. Printr-un act al Parlamentului Britanic, diferitele țări care formează imperiul, sau commonwealth-ul (bogăția comună), au fiecare o măsură recunoscută de independență sau autonomie, și fiecare a avut un loc separat în Liga Națiunilor. Pentru a fi siguri, Statele Unite se distinge prin faptul că alcătuiește o singură clasă printre oamenii vorbitori de limbă engleză, și asta o face într-un mod distinct să fie unul din „coarne” ale fiarei cu două coarne, și totodată o parte a celei de a șaptea puteri mondiale.

Este adevărat că a existat un război între Marea Britanie și Statele Unite în 1912, dar este de asemenea adevărat că au fost multe revolte în Irlanda. În timpul Primului Război Mondial, Statele Unite și Marea Britanie au fost așa de interconectate în relațiile lor financiare astfel că erau practic o singură țară. Interesele comerciale ale celor două țări sunt foarte comune. Alimentarea cu cărbuni a unei nave britanice a fost pretextul real pentru intrarea Americii în Războiul Mondial, și în timpul războiului majoritatea trupelor americane au fost transportate pe navele britanice. Ziarul american care era proprietatea britanicilor a preluat conducerea în campania desfășurată pentru a determina America să intre în Războiul Mondial, și ea a continuat să fie aliatul Marii Britanii.

Există în prezent un acord de reciprocitate între Statele Unite și Canada, care este o parte a dominației Commonwealth-ului Britanic al Națiunilor. Țările Latine din America de Sud s-au temut de obiectivele imperialiste ale Statelor Unite. În Uniunea Pan-Americană, Statele Unite este desigur o figură dominantă. Imperialismul Americii datează din 2 Decembrie 1823, cu „Doctrina Monroe”, doctrină care se împotrivesc extinderii teritoriale ale Statelor Unite spre vestul continentului pe socoteala micilor republici americane.

O legătură religioasă unește națiunile britanice și americane. Deși catolicii sunt puternici în Marea Britanie și America, aceste două țări sunt bastionul Protestantismului. Niciun catolic nu a reușit vreodată să fie ales președinte al Statelor Unite. Simbolic, Anglia are un rege, dar de fapt este un guvern democratic reprezentativ, și este condus de interesele comerciale și politice ale clerului unit; clerul Protestant reprezintă o parte importantă. Există de asemenea, lorzi temporali și lorzi eclesiastici. Există de asemenea, o relație financiară sau comercială între Statele Unite și Marea Britanie care le leagă împreună. Ele sunt, de fapt, o țară mare, care acționează separat și distinct, și totuși împreună, și foarte bine reprezentate de cele „două coarne”.

În ceea ce privește imperialismul american, care datează din timpul „Doctrinei Monroe” din 1823, această doctrină spune, în fond, că monarhiile sau guvernele europene nu trebuie să dobândească prin cuceriri teritoriu și stăpânire asupra țărilor din America de Nord și de Sud și să le facă colonii aride, lărgind astfel teritoriul națiunilor europene. Cu toate acestea, doctrina nu se declară împotriva extinderii teritoriului Statelor Unite spre vestul continentului pe socoteala republicilor americane mai mici, și istoria relatează că America a făcut război cu Mexicul și a luat Texasul; America a făcut război cu Spania și a stabilit un protectorat asupra Cubei și Puerto Rico. Pentru un timp, ea a stabilit un protectorat peste Santo Domingo, Haiti, și a pus în funcțiune o politică militară în Nicaragua. În colaborare cu guvernul Braziliei și al Olandei, trupele armate americane au luat poziție în Guiana olandeză (Surinam) în 23 Noiembrie 1941, chipurile, cu scopul de a păzi depozitele de minereu de aluminiu, pe toată durata a acestui război sau a acestei urgențe. America a dobândit zona Canalului și Alaska. De asemenea, a dobândit titlul asupra Insulelor Filipine, până la Insulele Hawaii, Samoa și Guam, extinzându-și astfel teritoriul.

Datorită politicii tradiționale (adică, ipocriziei diplomatice) ale fiarei cu cele două coarne, motivul aparent al Doctrinei Monroe a fost acela de a proteja republicile mici de continentul american. Motivul real a fost în interesul Marii Britanii și Americii. În sprijinul acestei concluzii relatăm următorul fapt istoric, citat din *Enciclopedia Americană*, volumul 19, paginile 373, 374: „ Acest sentiment de încredere în continuarea noilor guverne (Columbia, Chile, Mexic, Brazilia, și LaPlata) a primit un șoc puternic atunci când combinația puterilor centrale europene, denumită în mod obișnuit Sfânta Alianță (printre care șef a fost Germania), după zdrobirea câtorva încercări de a forma guverne liberale în Europa, și-a îndreptat atenția spre Spania și coloniile spaniole...Statele Unite se temeau că Franța va cere un comision și va pretinde Cuba ca un preț Spaniei, asigurând astfel un sprijin mai mare în America.” Pentru a arăta că Marea Britanie a fost profund interesată de politica Doctrinei Monroe, și că Marea Britanie și America lucrau în legătură una cu alta, cităm următorul fapt istoric: „ A sosit timpul în 1823 pentru o acțiune care să pună capăt invaziei amenințătoare a Americii Latine de către terți, în numele Spaniei. Era de asemenea nevoie de ceva care să verifice înaintarea Rusiei spre America de Nord, și a fost oportună exprimarea dragostei nepieritoare a americanilor față de guvernul popular pe care ei îl aleseseră. În acest moment, George Canning, Ministrul de Externe al Marii Britanii, a început controversa. Anglia era interesată de comerțul liber cu țările spaniol-americane, și s-a opus cu vehemență politicii limitate ale Sfintei Alianțe, atât în Europa cât și în America. Prin urmare, în august și septembrie 1823, Canning i-a propus de patru ori lui Richard Rush, ministrul nostru din Londra, ca Statele Unite să se alătore Angliei într-o declarație împotriva intervenției, și (Președintele) Monroe a fost înclinat să accepte propunerea. După lungi discuții ale Cabinetului, John Quincy Adams, Secretarul de Stat, l-a convins pe președinte că ar fi mai bine să facă o declarație independentă. Lucrări ale lui Adams arată că el nu doar a sugerat ci și a formulat marea parte a mesajului prezidențial din 2 Decembrie 1823, câteva pasaje din acest mesaj interpretate împreună, constituind adevărata și originala Doctrină Monroe.

Ca și în acordul Ligii Națiunilor din 1919, a fost tot un președinte american care a primit sarcina de a scrie Doctrina Monroe, dar care provenea dintr-o minte pur britanică. În sprijinul acestei concluzii cităm următorul fapt istoric important: „ Doctrina Monroe a fost eficace imediat. Canning (Ministrul de Externe al Marii Britanii) a fost atât de interesat de rezultat încât a susținut-o și a declarat (21 Dec. 1826): „ M-am uitat într-un alt mod....Am căutat despăgubire într-o altă emisferă...Am adus lumea într-o existență nouă pentru a restabili echilibrul celor bătrâni.” (pag 374) . Aceeași autoritate spune în continuare, „ În timpul

războiului spaniol din 1898 Marea Britanie a afirmat clar faptul că celelalte puteri europene nu trebuie să se amestece în politica americană a Statelor Unite.” (pag. 375)- *Enciclopedia Americană*, volumul 19. Aceasta arată că ambele coarne ale „fiarei” lucrau împreună, iar faptele fizice din 1941 arată că ele continuă să lucreze în continuare împreună. Nu a existat niciodată înainte un monstru pământesc ca „fiara cu două coarne”. *Enciclopedia Americană*, volumul 4, pagina 558 spune la titlul „Imperiul Britanic” următoarele: „ Este cel mai mare corp de pământ și oameni aflat sub o jurisdicție a globului, cuprinzând aproximativ un sfert din suprafața pământului și un sfert din locuitorii lui. Mari părți ale lui se află în fiecare din cele cinci diviziuni ale globului. Organizația lui este complet diferită de cea a oricărui „imperiu” din istorie.

Dacă la cele de mai sus se adaugă domeniile vaste ale Statelor Unite și teritoriile sale, se observă că această „fiară” cu două coarne guvernează și aruncă o umbră peste o mare parte din suprafața pământului. Acest imperialism care datează din 1600 A. D. este de neegalat și este cel mai mare imperiu al tuturor timpurilor. Viziunea arată această fiară cu „ două coarne ca ale unui miel”. Mielul este o creatură inofensivă și acționează doar în defensivă. Este lauda britanicilor cum că Anglia a purtat întotdeauna un război defensiv. Atât Marea Britanie cât și America susțin a fi întotdeauna în defensivă și blânzi ca un miel. Apocalipsa 13: 11 continuă cu descrierea: „ Și vorbea ca un balaur”. În ceea ce privește balaurul, Apocalipsa 12: 3, 4 spune: „ Balaurul a stat înaintea femeii (organizația lui Dumnezeu), care sta să nască, pentru ca să-i mănânce copilul(guvernul teocratic a lui Isus Cristos) imediat după ce îl va naște”. Astfel, el face o încercare vicioasă de a distruge împărăția lui Dumnezeu.

Unul dintre numele balaurului este acela de șarpe, care înseamnă înșelător; și cu toate că „fiara” cu două coarne a avut înfățișarea unui miel, cuvintele ei au fost înșelătoare. „ Vorbirea te trădează”. Vorbirea ei o arată a fi puiul balaurului celui mare, Diavolul, deoarece istoria arată că este otrăvitoare, înșelătoare, și devoratoare, și încearcă să distrugă împărăția lui Iehova și martorii Lui, pentru a câștiga dominația lumii. Împărăția lui Iehova prin Cristos va câștiga dominația lumii și o va exercita totdeauna.

TEXTE ȘI COMENTARIILE ZILNICE

1 IANUARIE

Cei care înțeleg între oameni vor învăța pe mulți. - Daniel 11:33.

Martorii credincioși a lui Iehova au devenit învățători ai altora prin vizitarea lor și prin organizarea de întâlniri de studiu și prin ajutarea lor în studierea Cuvântului lui Dumnezeu. Aceasta a fost și este o lucrare extraordinară de mărturie, făcută prin folosirea cărților, broșurilor, revistelor, radioului, fonografelor, și prin umblarea din loc în loc și din casă în casă, vorbind celor care vor să asculte. Ei s-au întâlnit cu mulți oameni cărora le-a plăcut să audă, și pe aceștia martorii i-au învățat din Scripturi. Călătoria și lucrarea lor ca și slujitori a lui Iehova se face pe un drum accidentat, din punct de vedere uman, dar el este întotdeauna un drum al bucuriei inimii pentru cei care doresc să se implice în lucrarea de mărturie. Nu este ușor pentru organismul uman; nici nu a fost. Pentru unii a fost prea greu. Prin urmare, profeția spune că „vor cădea”. *W 10/15/41*

2 IANUARIE

În toate acestea, Iov n-a păcătuit cu buzele lui. - Iov 2: 10.

Guvernul teocratic este de o importanță supremă. Prin urmare, drama profetică a lui Iov include membrele Capului și ale trupului acestui guvern, precum și oamenii credincioși din vechime care vor fi reprezentanții pământești ai acestui guvern și vor stăpâni între oameni, luând locul guvernatorilor vizibili; de asemenea și cei care primesc însărcinarea divină din partea lui Iehova și care acționează în cadrul guvernului pentru a îndeplini mandatul divin de a umple pământul. Testul sever la care a fost supus Iov

prezice testul la care membrii Teocrației sunt supuși; și un astfel de test este administrat fiecărui om care deține o poziție oficială în acest guvern neprihănit. Fiecare om supus testului trebuie să-și păstreze integritatea nealterată pentru a primi aprobarea Domnului Isus Cristos, Regele, și a lui Iehova. *W 8/15/41*

3 IANUARIE

Dar Tu, Doamne, ești cel mai înalt în veci de veci! Căci iată, vrăjmașii Tăi, Doamne...vor pieri - Ps. 92: 8, 9.

Iehova își va apăra Numele prin distrugerea tuturor acelor care lucrează împotriva guvernului Său prin Isus Cristos. Satan, cel păcătos, care își promovează conspirația sa religios-totalitară împotriva Teocrației luptă acum cu disperare împotriva Împărăției lui Iehova. Nu există niciun compromis și nicio posibilitate de pace între Dumnezeu și cel rău. În prezent, oficialii Vaticanului, împreună cu dictatorii, încearcă cu toate puterile lor să distrugă totul de pe pământ care nu se supune regulii diavolești. Toate acestea sunt în ciuda Dumnezeului cel Atotputernic și un blam asupra numelui Său. Numele lui Iehova trebuie apărat. El va fi apărat! Singura modalitate posibilă de a produce apărarea Numelui lui Iehova este distrugerea completă a celui rău, a fiecărei părți a organizației lui Satan. În bătălia din ziua cea mare a Dumnezeului Cel Atotputernic, toți cei răi vor fi distruși. *W 1/15/11*

4 IANUARIE

Fiul meu, nu uita legea mele, și lasă inima ta să păstreze poruncile mele!- Prov 3: 1.

Urmașii adevărați ai lui Isus Cristos sunt creați și acceptați de Iehova și recunoscuți ca copii sau fii ai Lui, și ei trebuie să fie supuși lui Iehova Dumnezeu, Tatăl lor, dacă vor să primească viață veșnică. Aceștia devin făpturi noi în Isus Cristos, care este Capul noii creații sau a Israelitilor spirituali: „Așadar dacă un om este în Cristos, este o făptură nouă; lucrurile vechi s-au dus: iată că toate lucrurile au devenit noi.”(2 Cor. 5:17). După ce au primit spiritul lui Dumnezeu, aceștia sunt conduși de spiritul Său și sunt fii Lui. (Rom. 8:14-16). Ca și copiii ei trebuie să asculte de poruncile Lui; altfel ei nu ar putea trăi. Așa sunt și trebuie să fie martorii lui Iehova și să mărturisească numele Lui și a împărăției Lui, și prin urmare, ei sunt numiți de Iehova „Martorii Mei”. - Isa. 43 : 10-12. *W 2/15/41*

5 IANUARIE

Domnul a jurat lui David adevărul, și nu Se va întoarce de la el: "Din trupul tău voi pune pe tronul tău. - Ps. 132:11

Cuvântul lui Iehova nu poate să-l determine pe un slujitor credincios să se îndoiască de stabilirea și dominația completă a Teocrației. Iehova nu a dat doar cuvântul Său neschimbător, ci a și confirmat cuvântul Său prin jurământul conform căruia va zidi capitala organizației Sale Sion împreună cu Preaiubitul Său, Isus Cristos, în calitate de Cap asupra tronului organizației, iar guvernul Său bun și neprihănit va conduce lumea în neprihănire și această conducere nu se va sfârși niciodată. Regele David a fost ca și un reprezentant a lui Isus Cristos, iar cuvintele de mai sus reprezintă răspunsul lui Iehova la rugăciunea lui David, cuvinte pe care El le leagă cu jurământ, confirmând astfel faptul că va duce guvernarea Sa, Teocrația, la o victorie completă. *W 3/15/41.*

6 IANUARIE

Apoi, Iael, nevasta lui Heber, a luat un țărșuș de al cortului, a luat un ciocan în mâna ei, s-a apropiat încet de el, și i-a bătut țărșușul în tâmplă. - Jud. 4:21

Nu este suficient pentru cineva să spună, „Sunt creștin; îl iubesc pe Domnul”; ci atunci când cineva se evaluează ar trebui să se întrebe: „Îmi dovedesc credința și devotamentul prin ascultarea cu bucurie de poruncile lui Iehova și a Regelui Său?” Îmi manifest întregul devotament față de Teocrație? Dacă nu sunt

cu totul pentru Teocrație, atunci sunt împotriva ei. Nimeni nu poate fi neglijent sau indiferent față de poruncile lui Dumnezeu referitoare la Guvernul Teocratic și să se aștepte să primească aprobarea lui Dumnezeu. Iael a fost pusă la încercare și fără ezitare s-a pus de partea lui Iehova și a oamenilor Săi, care rămăseseră credincioși lui Dumnezeu. Iael a prefigurat o clasă credincioasă, supusă, care vor primi binecuvântarea veșnică a lui Iehova și a Regelui Său. 5/1/4.

7 IANUARIE

Dumnezeu nu a cruțat...lumea veche, ci a scăpat pe Noe, a opta persoană, un propovăduitor al neprihănirii, când a trimis potopul peste lume. 2 Pet. 2: 4, 5.

Iehova l-a pus pe Noe în fața oamenilor ca un exemplu pentru cei care au credință în Dumnezeu și în Împărăția Lui și care sunt credincioși. Atunci când Dumnezeu îl aprobă pe un om, ceilalți care vin după aceea fac binele pentru a primi și ei aprobarea lui Dumnezeu. Dumnezeu nu se schimbă niciodată, și când aprobă un om putem să fim siguri că aprobarea Lui se va plasa și asupra altor oameni care fac binele ca și el. Dumnezeu nu este părtinitor. Ceea ce cere unuia astfel încât să primească aprobarea Lui, la fel cere și celorlalți care vor primi aprobarea Lui. Scripturile dezvăluie motivul pentru care Dumnezeu l-a aprobat pe Noe. El a fost drept, fără prihană în comportamentul său, și-a păstrat integritatea, a fost un om al credinței și a fost credincios în încercare, fiind supus lui Dumnezeu. W 5/15/41

8 IANUARIE

Domnul, Dumnezeul tău, este Dumnezeu, Dumnezeul cel credincios care Își ține legământul și îndurarea - Deut. 7: 9.

Iehova, Dumnezeul Cel Atotputernic, a anunțat scopul Său cu omul și a făcut ca scopul anunțat să fie păstrat în Biblie, care este Cuvântul Lui. Scopul declarat a lui Iehova în ceea ce privește omul constituie sau este legământul lui Dumnezeu cu omul. „Legământul” este o promisiune, sau o declarație a scopului, pentru a face sau nu un anumit lucru. Nimeni și nimic nu poate face ceva să-L împiedice pe Dumnezeu să-și îndeplinească scopul Său declarat. Fiecare scop declarat a lui Iehova în ceea ce privește omul este un legământ pe care Atotputernicul Dumnezeu îl încheie la timpul potrivit. Dacă Dumnezeu intră în legământ cu un om, acesta se numește un legământ bilateral sau cu două părți. Obligațiile revin ambelor părți ale legământului de a duce la îndeplinire conform termenilor lui. W 6/15/41

9 IANUARIE

Ți-am pus înaintea viața și moartea, binecuvântarea și blestemul; de aceea, alege viața, ca să trăiești, tu și sămânța ta. - Deut. 30: 19.

Aceasta este declarația regulii divine, de la care Iehova nu deviază niciodată, și fiecare om care-l crede pe Dumnezeu poate să se bazeze pe această regulă. Iehova nu constrânge în mod arbitrar pe niciun om să facă un anumit lucru. Dumnezeu l-a făcut pe om o făptură liberă cu privilegiul de a alege să se supună Marelui Creator sau să se opună Lui. Regula s-a aplicat lui Adam, primul om. Este regula fixă a lui Iehova, și El nu o schimbă niciodată. Scopul lui Iehova este de a da oamenilor o oportunitate corectă de a obține viață prin alegerea aceluiași lucru, sau să aleagă opusul vieții, adică moartea. Este necesară cunoașterea pentru a face o alegere, iar Dumnezeu îi oferă omului oportunitatea de a obține o astfel de cunoaștere. Iehova îi dă omului oportunitatea să cunoască calea dreaptă. W 2/1/41

10 IANUARIE

Scoală-te, luminează-te; căci lumina ta vine, și slava Domnului este răsărită peste tine - Isa. 60: 1.

Iehova dă această poruncă oamenilor Săi cu legământ când sosește timpul ca să intre în acțiune. Poruncile celui Preaînalt nu pot fi ignorate sau evitate. Pentru a primi aprobarea Lui fiecare făptură care a

încheiat un legământ solemn să facă voia Lui, trebuie să acționeze nu cu supărare sau încăpățănare, ci cu zel arzător și cu bucurie adevărată. Un astfel de om are o inimă plină de recunoștință care duce la devotament și zel altruist pentru Domnul. La Iehova există un timp fix pentru fiecare lucru. Când acel timp sosește este obligația și privilegiul poporului său de legământ de a răspunde rapid poruncilor Lui. În timpul întinericului asupra organizației lui Satan și a oamenilor lui, Marele Apărător a lui Iehova apare și se manifestă față de slujitorii lui credincioși, iar slava și puterea Lui sunt văzute la cei care îl urmează cu credincioșie. *W J/1/41*

11 IANUARIE

Iată, Domnul deșartă pământul și îl pustiește; El îi va răsturna fața și va risipi pe locuitorii lui... căci Iehova a vorbit acest cuvânt -Isa. 24: 1, 3, Rotherham.

Iehova a inspirat profetul Lui să spună despre o viziune a Armaghedonului pe care a avut-o, profeție care se apropie de împlinire. Profeția dezvăluie care va fi rezultatul „actului ciudat” a lui Iehova asupra pământului. Nu poate exista nicio îndoială că Iehova nu va face exact ce a spus prin profet, deoarece Iehova „a vorbit acest cuvânt”. Cuvântul Său nu se poate întoarce la El fără rod, ci va împlini scopul Său anunțat. (Isa. 55:11; 46:11). Dar cine de pe pământ crede acum ceea ce a plănuțit? Doar acei care au luat o poziție fermă față de Teocrație și care sprijină cu bucurie această împărăție. Lor, Iehova le-a dat asigurare deplină pentru siguranța și nădejdea lor. *W 4/15/11.*

12 IANUARIE

Omul nu va trăi numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.-Mat.4:4

Acum, în aceste zile din urmă, demonii seduc și corup întreaga creație umană, iar singurele excepții sunt acei care se dedică și ascultă cu credincioșie de Domnul Dumnezeu. Dacă acum oamenii de pe pământ care fac binele față de Dumnezeu ar găsi calea către viață veșnică atunci ar trebui să fie călăuziți de ghidul adevărat, care este Cuvântul lui Dumnezeu. Voia Atotputernicului Dumnezeu exprimată față de creaturile Sale, este Cuvântul Său și constituie ghidul adevărat care conduce omenirea către calea vieții eterne. Iehova l-a trimis pe Isus pe pământ pentru a proclama voia Lui exprimată, și acest lucru s-a făcut cu scopul de a conduce oamenii spre calea dreaptă. Mesajul pe care Isus l-a transmis nu a fost și nici nu este al Lui, ci iese din gura Dumnezeului Atotputernic: „Tatăl, care M-a trimis, Mi-a poruncit ce trebuie să spun.” – Ioan 12:49. *W 6/1/41*

13 IANUARIE

Calea vieții este sus pentru cel înțelept, ca să-l abată de la locuința morților, care este jos. – Prov. 15:24

Iehova a anunțat clar care este scopul Lui pentru a permite oamenilor să aleagă calea vieții sau calea morții. Dumnezeu a arătat dinainte de Adam calea vieții și calea morții. Dumnezeu l-a reformat pe om astfel încât să se supună și să trăiască, dar dacă alege să nu se supună el trebuie să moară. Dacă Adam s-ar fi uitat întotdeauna la Dumnezeu și ar fi respectat legea Sa, nu ar fi murit. Adam a ales direcția opusă, cu rezultatul că a murit și toți ceilalți oameni sunt condamnați la moarte prin moștenire. În timp, toată rasa trebuie să moară. Toți mor și rămân morți cu excepția celor care aleg calea vieții și se conformează regulilor pe care Dumnezeu le-a stabilit, accentuându-se astfel direcția pe care ei trebuie s-o ia. Pentru a scăpa de moarte, descrisă ca și „iad”, care este mormântul, ei trebuie să se uite în sus. Aceasta înseamnă că ei trebuie să se uite la Iehova pentru îndrumare pe calea vieții dacă vor să devină înțelepți pe calea lui Dumnezeu. *W 7, 15, 11*

14 IANUARIE

Caută să te înfățișezi aprobat înaintea lui Dumnezeu, un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine – 2 Tim. 2:15.

Scripturile sunt date de Domnul pentru oamenii cu legământ astfel încât ei să fie complet echipați pentru orice lucrare bună. Cel care neglijează studiul Scripturilor și care nu se lasă condus de sfaturile și muștrările date în ele nu poate primi aprobarea Domnului. Noi trebuie să studiem Cuvântul Lui și să facem lucrările Lui, astfel încât să primim aprobare. Clasele de studiu și reuniunile de serviciu se organizează regulat între oamenii lui Dumnezeu cu scopul de a le permite să țină cont de lucrurile bune și să aibă mintea fixată pe lucrurile neprihănite a lui Dumnezeu. Fiecare om care a încheiat un legământ cu Dumnezeu trebuie să participe la astfel de întâlniri oricând e posibil și să ia parte activă în ele. Cel care neglijează și nu participă la clasele de studiu eșuează în a găsi neprihănirea pe care Domnul o cere din partea celor aprobați.

15 IANUARIE

Cuvintele acestea pe care ți le poruncesc astăzi, să fie în inima ta; și să-le predai cu atenție copiilor tăi - Deut. 6: 6, 7, V.A.R

Cuvintele lui Iehova nu sunt modificate și sunt auzite cu o forță convingătoare de fiecare om care s-a devotat Guvernului Teocratic. Astăzi îi revine obligația fiecărui părinte care a încheiat un legământ cu Domnul să-și aducă copii la adunare, astfel încât să învețe cuvintele lui Dumnezeu și să vadă privilegiul care-l au slujind Guvernului Teocratic. Părinții care îl slujesc pe Iehova și își iubesc copii vor fi atenți să-i învețe calea neprihănirii, astfel încât ei să-l slujească pe Domnul și să trăiască. Părinții care neglijează această obligație divină, dezvăluie astfel că nu apreciază corect relația lor cu Dumnezeu, și nici obligația față de copii pe care i-au adus pe lume. W 9/1/41

16 IANUARIE

Legământul Meu nu-l voi călca, și nici nu voi schimba ce a ieșit de pe buzele mele. - Ps 89: 34.

Legământul lui Iehova nu poate fi modificat sau împiedicat. Legământul Lui numit aici este cuvântul lui indestructibil conform căruia Guvernul Teocratic prin Isus Cristos, Preaiubitul Lui, va fi stabilit și va conduce lumea în neprihănire. Guvernul Teocratic este de o importanță majoră, deoarece prin el numele lui Iehova va fi apărat; finalizarea și funcționarea acestei Teocrații este aproape de a fi revelată la toată creația și acum demonii au obținut toată forța și puterea de a rezista Teocrației astfel încât să continue să conducă lumea în răutate. Controversa este că toți demonii sunt împotriva Teocrației și această controversă se va rezolva în sfârșit la Armagedon. Salvarea individuală, importantă pentru creaturi, are o importanță mică în comparație cu Guvernul Teocratic. W 10/1/41

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

15 IANUARIE 1942

Nr. 2

Cuprins:

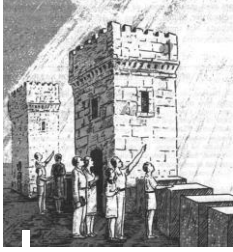
MICA – Partea a II-a

- Pag. 23

TEXTE ȘI COMENTARIILE ZILNICE

- Pag. 34

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CA EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: J.F.Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu l-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și l-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintează în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armaghedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... 40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Nr. LXIII

15 Ianuarie 1942

Nr 2

MICA

„Să nu iei în deșert Numele Domnului, Dumnezeului tău; căci Domnul nu-l va considera nevinovat pe cel ce va lua în deșert Numele Lui.” – Ex. 20:7

Partea a II-a

1. Numele lui Iehova conferă mare onoare creaturii sau organizației care are sau primește acest nume. Dumnezeu a ales orașul Ierusalim ca un loc de locuire pentru oamenii legământului Său, și și-a pus numele Său acolo și l-a făcut astfel cel mai faimos oraș. Dumnezeu a hotărât ca templul Lui să fie construit în Ierusalim și l-a făcut ca loc de închinare pentru El. Ierusalimul a fost orașul lui Iehova, simbolic al organizației Sale pe pământ. Orașul Ierusalim și aproape toți oamenii de acolo au luat favoarea și numele lui Iehova în deșert, și asta, desigur, prin încălcarea poruncii lui Dumnezeu. La fel și „Creștinătatea”, care a fost prefigurată de Ierusalim, a luat numele și favoarea lui Dumnezeu în deșert. „A lua numele lui Dumnezeu în deșert” nu se referă la omul de pe stradă care folosește un limbaj murdar, ci la clerul care are obiceiul de a aplica acest text. Cel care s-a consacrat să facă voia lui Dumnezeu, exprimându-și credința în Isus Cristos ca Salvatorul lui, și care începe să meargă pe urmele lui Isus dar apoi renunță, a luat în deșert numele lui Dumnezeu. Sau dacă merge într-o direcție contrară Scripturilor, devenind încăpățânat, trufaș, arogant și neglijându-și frații săi, a luat în deșert numele lui Dumnezeu. Cei care iau în deșert numele lui Dumnezeu aduc o rușine mare numelui Său, iar sfârșitul lor este pieirea. Unii pot intra din ignoranță pe calea cea rea după ce au primit numele lui Iehova, dar, când sunt avertizați și când primesc învățătură care îi orientează spre calea cea dreaptă, ar trebui să-și schimbe rapid cursul lor și să umble cu dreptate.

2. Cei păcătoși sunt cei care au primit lumină de la Dumnezeu cu privire la scopul Său și care apoi se întorc de la El și se opun lui Dumnezeu. Lucifer care a fost important în organizația lui Iehova, a fost luminat, a ocupat un loc cu mare responsabilitate, a devenit lacom și ambițios și s-a împotrivit total lui Iehova. De aceea, el este numit în Scripturi „cel rău”. (1 Ioan 3:12). Toți cei care l-au cunoscut pe Dumnezeu și pe Isus Cristos și care mai apoi au respins Cuvântul lui Iehova, și care s-au întors de la El, au adus rușine numelui Său și au luat în deșert numele lui Dumnezeu, și sunt plasați de Domnul în clasa celor răi. Iehova este îndelung răbdător cu cei păcătoși, și referitor la aceasta apostolul spune: „Când odată îndelunga răbdare a lui Dumnezeu a așteptat, în zilele lui Noe, în timp ce se pregătea corabia.” (1 Pet. 3:20). Cuvântul englezesc „a avea îndelungă răbdare”, așa cum este folosit aici are sensuri diferite printre care: a permite, a tolera, a opri sau a întârzia, adică a opri sau a întârzia în împlinirea judecății. Sensul scriptural al cuvântului este deseori același. El înseamnă a fi încet la mânie, a se abține, a amâna, adică, a permite celui păcătos să se îndrepte până nu vine judecata lui Dumnezeu.

3. Această abținere sau îndelungă răbdare a lui Dumnezeu nu înseamnă că El se uită cu milă la cel care face rele. Dimpotrivă, este scris: „Dumnezeu judecă pe cel neprihănit, și Dumnezeu Se mânie pe cei răi în fiecare zi (Dumnezeu...are indignare în fiecare zi A.B.V). (Ps. 7:11). De asemenea, este scris: „Pe toți cei răi Dumnezeu îi va distruge.” (Ps. 145:20). Cu toate acestea, Iehova așteaptă timpul pentru a face judecată împotriva celor răi. Urmașii lui Isus Cristos trebuie de asemenea să învețe să fie îndelung răbdători și îngăduitori. Către astfel de oameni se îndreaptă cuvintele Scripturii: „Umblați vrednic față de chemarea la care sunteți chemați, cu toată smerenia și blândețea, cu îndelungă răbdare; îngăduindu-vă unii pe alții în dragoste.” (Efes. 4:1,2). „Îngăduindu-vă și iertându-vă unul pe altul, dacă unul este certat cu altul. Chiar așa cum v-a iertat Hristos, așa faceți și voi.” (Col.3:3).

4. Aceste scripturi nu trebuie interpretate greșit astfel că cel care a primit numele Domnului să nu se supere niciodată. Supărarea corectă împotriva faptelor rele este potrivită, deoarece omul care îl urmează pe Domnul Isus Cristos nu poate să aprobe faptele rele. Următoarele cuvinte sunt adresate celor care s-au consacrat să facă voia Domnului, și să umble pe urmele lui Isus, și anume: „Mâniați-vă și nu păcătuiți”. (Efes. 4:26). Cum poate să fie cineva mânios și să nu păcătuiască? Cum poate păcătui cineva devenind mânios sau din cauza mâniei? Păcatul este încălcarea legii lui Dumnezeu. (1 Ioan 3:4). Când cineva devine mânios el dorește să-și exprime acea mânie prin administrarea unei pedepse corporale celui pe care este mâniat. Acest lucru este o încălcare a legii lui Dumnezeu, și prin urmare, păcat. Legea lui Dumnezeu spune: „Mie îmi aparține răzbunarea...Mă voi răzbuna împotriva potrivnicilor Mei.” (Deut. 32:35, 41, 43; Rom. 12:19, Evr. 10:30). Așa cum Domnul este îndelung-răbdător față de vrăjmașii Lui, așteptând timpul în care să-i pedepsească, așa și cei care au primit numele lui Iehova trebuie să fie îndelung-răbdători și iertători și să-l lase pe Dumnezeu să se judece cu cei răufăcători. Urmașii lui Isus Cristos în ziua răzbunării lui Iehova au să facă o lucrare în legătură cu expresia răzbunării lui Iehova, și această lucrare este „să vestească ziua de răzbunare a Dumnezeului nostru.” (Isa. 61:2). Cu toate acestea, Iehova declară în Cuvântul Său răzbunarea Lui împotriva tuturor defăimătorilor numelui Său, dar El este acela care va face acest lucru. Scriptura spune de asemenea că toți sfinții vor lua parte la împlinirea judecății; ei iau parte la legarea celor păcătoși prin vestirea judecăților deja scrise ale lui Iehova. (Ps. 149 : 8, 9).

5. Rămășița trebuie să-și facă partea care i-a fost atribuită, adică de a vesti cu îndrăzneală scopul lui Dumnezeu, așa cum este exprimat în Cuvântul Său. Iehova a făcut ca profeții Săi din vechime să vestească și să scrie judecățile, și aceste judecăți scrise ale Domnului Dumnezeu trebuie vestite de martorii Săi credincioși celor care vor auzi scopul lui Dumnezeu prin împlinirea acestor judecăți.

MOTIVUL

6. Luând acum în considerare în continuare profeția lui Mica, observăm că Cuvântul lui Iehova a venit la Mica, și i-a fost poruncit lui Mica să vestească acel cuvânt; iar în prezent martorii lui Iehova, pe care i-a prefigurat Mica, trebuie să vestească la fel Cuvântul lui Dumnezeu. „Creștinătatea” a primit numele lui Iehova Dumnezeu; și prin „Creștinătate” se înțelege Ierarhia Romano-catolică, clerul, „bătrânii aleși” „omul păcatului”, „fiul pierzării”, compania lui Iuda, și toți ceilalți care mărturisesc că sunt slujitorii lui Dumnezeu, indiferent de denotațiune sau nume, și care sunt asociați cu organizația lui Satan. Faptul că a rămas doar o rămășiță din Israel care a fost credincioasă lui Iehova este adevărat pentru că și acum este o singură rămășiță a celor care mărturisesc că sunt slujitorii lui Dumnezeu care vor rămâne credincioși legământului. Domnul, prin profetul Mica, declară motivul pentru care se va răzbuna împotriva celor care au luat în deșert numele Lui. „Din cauza nelegiuirii lui Iacov sunt toate acestea, din cauza păcatelor casei lui Israel! Care este nelegiuirea lui Iacov? Nu este oare Samaria? Și care sunt înălțimile lui Iuda? Nu este oare Ierusalim?... (Mica 1:5)

7. Așa cum este folosit în acest text numele „Iacov” (însemnând „înlocuitor”) reprezintă în primul rând casa din nord, adică, cele zece seminții ale lui Israel cu capitala la Samaria. Semințiile rămase ale Israelului au avut capitala la Ierusalim. Astfel, în mod neobișnuit, toată „Creștinătatea” este învăluită în neascultare și opoziție față de Iehova Dumnezeu.

8. Ei sunt dușmanii Lui și vor suporta răzbunarea Lui. Profetul emite apoi întrebarea referitoare la „păcatele lui Iacov”, și printr-o altă întrebare răspunde la prima, și anume : „Nu e Samaria? Împăratul Omri, tatăl lui Ahab, a făcut din Samaria capitala celor zece seminții ale casei lui Iacov. (1 Împ. 16:23, 24). Profetul Mica, mai târziu spune în profeția sa (6:16) despre fărădelege: „Pentru că orânduiriile lui Omri sunt păzite, și toate lucrările casei lui Ahab, [închinătorii lui Baal sau a Diavolului] și tu umbli după sfaturile lor.” Pe lângă închinarea la Baal, „păcatul Samariei” a inclus închinarea la viței de aur la Dan și Betel care a confundat închinarea la Iehova Dumnezeu cu idolii și au îndepărtat oamenii de la adevărata închinare la Iehova în templu. (1 Împ. 12.26-33; Amos 8:14). Aceasta a fost de asemenea împărăția Samariei, care a făcut o alianță cu Damascul în Siria pentru a lupta împotriva lui Iuda, alianță despre care Isaia a profețit că va fi ruptă în bucăți pentru motivul, așa cum a afirmat profetul că „Dumnezeu este cu

noi”, „oamenii Săi credincioși”. (Isa. 7:1-9; 8:9,10). Așadar, „păcatele lui Iacov” se aplică „prieteniei lumii”, adică Baalismului, închinării Diavolului; de asemenea, este valabil și în cazul oferirii unei mari cinstiri și închinării la făpturi (în special la lideri religioși care pretind că îl reprezintă pe Dumnezeu), onorării și închinării Ierarhiei Romano-catolice și clerului care cer și primesc o astfel de onoare și închinare de la oamenii lor. De asemenea, include cinstirea și închinarea la oameni care sunt lideri religioși în orice organizație a religioniștilor care au primit numele lui Dumnezeu și a lui Isus Cristos; de asemenea și cei care participă la „alianță” sau Liga Națiunilor, care este înființată în locul și în opoziție cu Regele Isus Cristos, „Leul din seminția lui Iuda”. Toate aceste lucruri sunt incluse în această fărâdelege sau păcat al Samariei. Când Mai Marele Iehu, Isus Cristos, va veni în Samaria modernă, va pune capăt acestor păcate și păcătoși prin aplicarea judecății lui Iehova împotriva lor, așa cum este prefigurată în profeții. (2 Împ. 10:1-27; Isa. 28:1-4).

LOCUL DE ÎNCHINARE

9. Iehova și-a pus numele asupra Ierusalimului și a făcut ca templul Lui să fie construit acolo, și la Ierusalim a fost locul de închinare a lui Iehova Dumnezeu. „Înălțimile”, ca expresie folosită în legătură cu Dumnezeu, au fost interzise pentru închinare. Ierusalimul a fost singurul loc înalt pentru închinare la Iehova conform legii Sale; așadar, întrebarea pusă în această profeție este: „Care sunt înălțimile lui Iuda?” însemnând, Unde este responsabilitatea pentru înălțimile lui Iuda?

10. Din cele mai vechi timpuri, așa cum relatează istoria, obiceiul printre națiunile păgâne a fost acela de a ridica un loc de închinare pe un loc înalt și vizibil. Romano-catolicii au făcut acest lucru dintotdeauna. Ierarhia Romano-catolică a construit clădiri pe cele mai vizibile locuri din fiecare țară. Ei caută locurile înalte și vizibile pentru a se da în spectacol. Când Dumnezeu a încheiat legământ cu Israelul în Moab, El a spus în lege Israelitelor: „Să nimiciți cu desăvârșire toate locurile în care națiunile pe care le vei posedea au slujit dumnezeilor lor, pe munți înalți, pe dealuri, și sub orice copac verde; să le surpați altarele, să le sfărâmați stâlpii idolești, să le ardeți în foc copacii închinați idolilor lor, să dărâmați chipurile cioplite ale dumnezeilor lor, și să faceți să le distrugeți numele din locurile acelea. Voi să nu faceți așa față de Domnul, Dumnezeul vostru! Ci în locul pe care Domnul Dumnezeul tău îl va alege din toate semințiile voastre, ca să-Și așeze acolo Numele Lui [adică Ierusalim], și chiar în locuința Lui [templul Lui] să-l căutați și acolo să veniți; și acolo să vă aduceți arderile voastre de tot, jertfele voastre, zeciuielile voastre, cele dintâi roade, darurile aduse ca împlinire a unei juruințe, darurile de bună voie, și întâii-născuți din cirezile și turmele voastre; și acolo să mâncați înaintea Domnului, Dumnezeului vostru, și să vă bucurați, împreună cu familiile voastre, de toate bunurile cu care vă va fi binecuvântat Domnul, Dumnezeul vostru. (Deut 12:2-7). La începutul domniei lui Solomon nu a existat niciun templu pentru închinare în Ierusalim. „Doar poporul aducea jertfe pe înălțimi, fiindcă nu era o nicio casă construită în Numele Domnului. Și Solomon iubea pe Domnul umblând după obiceiurile tatălui său David. Numai că a adus jertfe și tămâie pe înălțimi. Și împăratul s-a dus la Gabaon să aducă jertfe acolo, căci era cea mai însemnată înălțime: o mie de arderi de tot pe altar a adus Solomon. La Gabaon, Domnul S-a arătat în vis lui Solomon noaptea, și Dumnezeu i-a zis: "Cere ce vrei să-ți dau." (1 Împ. 3:2-5)

11. În ceea ce privește înălțimile care au fost interzise Domnul spune: „Nu sunt ele Ierusalim?”. Evreii din familia regală până la oamenii de rând, din cauza necredincioșiei, nu s-au limitat a se închina la templul din Ierusalim, așa cum a fost poruncit, ci au căutat și alte locuri pentru a se închina, atât în Ierusalim cât și în afara lui. Făcând astfel, Ierusalimul, fiind capitală, a devenit responsabil pentru folosirea nepotrivită a înălțimilor din toată națiunea. Acțiunile lor arată că au luat în deșert numele lui Dumnezeu. Împăratul nu a reușit să îndepărteze înălțimile, și aceasta a adus o și mai mare responsabilitate orașului și împăratului. Apoi împăratul Solomon a devenit necredincios la bătrânețe și s-a închinat Diavolului. (1 Împ. 11:7-13).

12. Profetul Mica a început să profetească în timpul domniei lui Iotam, și referitor la acest împărat este scris: „El a făcut ce era drept înaintea Domnului; a lucrat întocmai ca tatăl său Ozia. Numai că înălțimile nu au fost îndepărtate; poporul tot mai aducea jertfe și tămâie pe înălțimi. El a zidit poarta cea

mai înaltă a Casei Domnului. (2 Împ. 15:34,35). În ceea ce-l privește pe fiul lui Iotam, Ahaz, acesta a încălcat grav legea lui Dumnezeu: „A adus jertfe și tămâie pe înălțimi, pe dealuri și sub toți copacii verzi.” (2 Împ. 16:4). Cele zece seminții ale împărăției de nord al Israelului, au încălcat de asemenea, legea lui Dumnezeu, prin folosirea înălțimilor pentru închinarea lor. Când cele zece seminții au făcut o alianță cu împăratul Siriei împotriva lui Iuda, Ahaz, împăratul, a adus regatul lui Iuda într-o alianță cu Asiria: „Și Ahaz a luat argintul și aurul care s-a găsit în Casa Domnului și în vistieriile casei împăratului, și l-a trimis ca dar împăratului Asiriei. Și împăratul Asiriei l-a ascultat; căci împăratul Asiriei s-a suit împotriva Damascului, l-a luat, a dus pe locuitori în robie la Chir, și a omorât pe Rețin.” (2 Împ. 16:5-9).

13. Închinătorii moderni care pretind că se închină lui Dumnezeu permițându-și forme de evlavie și vorbind cuvinte fără sens, fac acest lucru în timp ce inimile lor sunt departe de Iehova, și insistă asupra a ceea ce ei numesc „drepturile și libertățile” lor și stabilesc propriile lor organizări de închinare și adoptă aceste forme de serviciu ca să se potrivească fanteziilor lor. Pe ei nu-i interesează împărăția lui Dumnezeu, și împărăția este luată de la ei pentru motivul că Domnul dă împărăția „unui neam, care va aduce roadele cuvenite.” (Mat. 21:43). Acești religioniști moderni fac o ligă sau alianță cu națiunile nedrepte ale acestei lumi care se opun lui Iehova și împărăției Lui. Împăratul Ezechia a dărâmat înălțimile, după cum este scris: „A îndepărtat înălțimile, a sfărâmat stâlpii idolești, a tăiat Astarteele, și a sfărâmat în bucăți șarpele de aramă, pe care-l făcuse Moise, căci până atunci copiii lui Israel arseseră tămâie înaintea lui: îl numeau Nehuștan[*(Margin)* o bucată de alamă]. El și-a pus încrederea în Domnul, Dumnezeul lui Israel; și dintre toți împărații lui Iuda, care au venit după el sau care au fost înainte de el, n-a fost nici unul ca el.” (2 Împ. 18:4,5).

14. Astăzi este nevoie de unul mai mare ca Ezechia pentru a îndepărta practica nesfântă a religioniștilor și Domnul Isus va face acest lucru. Fiul lui Ezechia a mers împotriva a ceea ce făcuse tatăl său și a construit înălțimi contrar legii lui Dumnezeu: „Căci el a zidit din nou înălțimile, pe care Ezechia, tatăl său le dărâmasese; el a ridicat altare lui Baal, a făcut un idol al Astarteei, așa cum a făcut Ahab, împăratul lui Israel, și s-a închinat înaintea întregii oștiri a cerurilor și i-a slujit. A zidit altare în Casa Domnului, deși Domnul spusese: "În Ierusalim Îmi voi pune Numele." (2 Împ. 21:3,4).

15. Ierarhia Romano-catolică și aliații ei urmează același curs al împăratului rău Manase. Cuvântul profetului Ezechiel se aplică „Creștinătății” necredincioase și spune: „Ți-ai zidit și case de curvie, ți-ai făcut înălțimi pe fiecare stradă. Ți-ai făcut înălțimi la toate colțurile ulițelor, ți-ai necinstit frumusețea, ți-ai desfăcut picioarele înaintea tuturor trecătorilor, ai făcut tot mai multe curvii; n-ai fost nici măcar ca o curvă care-și cere plata. Ai fost femeia prea curvă, care primește pe străini în locul bărbatului ei. Ei dau cadouri tuturor curvelor; dar tu ai dat daruri tuturor iubitorilor tăi, i-ai câștigat prin daruri, ca să-i atragi la tine din toate părțile și să curvești cu ei. Și Eu te voi da în mâinile lor; îți vor surpa casele de curvie, și îți vor nimici înălțimile; te vor dezbrăca de hainele tale, îți vor lua toată podoaba de pietre scumpe, și te vor lăsa goală, goală de tot. (Ezec. 26:24,25,31-33,39). Astfel Iehova prezice scopul Lui de a distruge religioniștii care au primit numele Său și care au blamat cu răutate numele Său, luând astfel în deșert numele Lui. Aceste adevăruri sunt revelate acum și date oamenilor lui Dumnezeu astfel încât ei să le dea mai departe oamenilor care fac binele, care să poată auzi porunca Domnului care vine din templul Lui și caută favoarea Lui așa cum El a spus-o.

16. Iehova anunță apoi scopul Lui de a distruge Samaria: „De aceea, voi prefăce Samaria ca un morman de pietre pe câmp, ca un loc de sădit vie; și îi voi prăvăli pietrele în vale, și-i voi descoperi temeliiile. (Mic. 1:6). Chiar dacă Samaria a fost un oraș puternic și întărit capabil să reziste la un asediu de trei ani, în timp el a căzut. La fel și „Creștinătatea” lăudăroasă care pretinde a fi atât de puternică, adică, indestructibilă, va fi ruinată și va deveni un câmp pustiu. Descriind ruina care va veni asupra Samariei, și la fel asupra „Creștinătății” sau a religioniștilor organizați și a organizațiilor lor, profetul spune: „O voi face...ca o vie”; plantație de vie” (*Lesser*)

17. Isaia care a profețit în timpul lui Mica, a spus despre „Creștinătatea” necredincioasă: „Și acum mergeți; vă voi spune ce voi face viei Mele; îi voi smulge gardul și va fi păscută de vite; îi voi surpa zidul, ca să fie călcată în picioare; o voi pustii; nu va mai fi curățită, nici săpată; vor crește doar spini și mărcini

în ea! Voi porunci și norilor, să nu mai ploaie peste ea. Căci via Domnului oștirilor este casa lui Israel, și bărbații lui Iuda, vița pe care o iubea; El se aștepta la judecată, și când colo, iată oprinare; se aștepta la neprihănire și când colo, iată strigăte”. (Isa. 5:5-7).

18. Așa cum a spus Domnul cu privire la Samaria că „o va face un morman de pietre”, la fel prezice modul cum va distruge și ruina complet „Creștinătatea” exaltată, în special Ierarhia Romano-catolică și clerul aliat. Iehova a prezis același lucru prin profetul Obadia. În acest mod Iehova subliniază scopul de a distruge religioniștii ipocriți, și nimeni nu se va putea scuza că nu a știut despre ceea ce se va întâmpla cu această organizație ipocrită și diabolică.

19. Profeția lui Mica dezvăluie scopul lui Iehova de a distruge superstructura „Creștinătății” și de asemenea de a o dărâma din temelii, de a spulbera minciunile ei și de a o face de rușine. Ierarhia Romano-catolică și clerul aliat și „păstorul turmei” l-au respins pe Isus Cristos, Piatra de Temelie, și acum în timp scurt Iehova va distruge în întregime toată această organizație păcătoasă. (Isa. 28:16-21).

20. Timp de mulți ani „Creștinătatea” a practicat religia Diavolului și a comis păcatul Samariei ridicând în slăvi oameni, pretinzând a-i canoniza și a face sfinți din ei, și de ai înălța ca obiecte de cult, și a învățat oamenii să se roage și să se închine așa-numitor „sfinți”, „sfinți” care de fapt nu există, ci sunt o fraudă și un vicleșug. Acest lucru rău a fost făcut cu încălcarea poruncii lui Iehova din Exod 20:1-5. Chipurile cioplite sunt folosite peste tot de „Creștinătate”, în special de Ierarhia Romano-catolică pentru a impresiona și înșela oamenii și de ai face să dea slavă și să se închine creaturilor și lucrurilor. Prin urmare, Iehova a prezis prin profet ce va veni asupra „Creștinătății”: „Toate chipurile ei cioplite vor fi făcute bucăți, toate plățile ei de curvă vor fi arse în foc, și toți idoli îi voi pustii; căci i-a adunat din plăți de curvă, și se vor preface în plăți de curvă” -Mic. 1:7.

21. Oamenii care fac binele și care fac parte din „populația catolică” și toți ceilalți cu o inimă sinceră, trebuie să învețe aceste adevăruri, iar martorilor lui Iehova le revine obligația de a crea posibilitatea ca acești oameni să audă și să învețe aceste adevăruri importante. Sfărâmarea chipurilor cioplite ale Samariei prefigurează distrugerea care va veni asupra sistemelor religioase ale „Creștinătății” care au utilizat aceste lucruri fără viață pentru a înșela și jefui oamenii. În Moab, a poruncit oamenilor Săi, spunând: „Să nu fie nici o curvă din fetele lui Israel, și nici un sodomit din fiii lui Israel. Să n-aduci câștigul unei curve, nici prețul unui câine în casa Domnului Dumnezeului tău, ca împlinire a unei juruințe oarecare; căci ambele sunt o urâciune înaintea Domnului, Dumnezeului tău”. (Deut. 23:17,18).

22. Aici Israel a prefigurat „Creștinătatea”, care pentru un timp lung a practicat prostituția și continuă să facă acest lucru. „Creștinătatea” a adus „câștigul unei curve” și „prețul unui câine” în organizațiile religioase care au primit numele lui Dumnezeu și Cristos; și toate acestea sunt o încălcare clară a legii lui Dumnezeu. Religioniștii au căutat și au comis curvie sau relații neligitime cu toate celelalte părți ale organizației pământești a Diavolului. Comercianții necinstiți și politicienii corupți au fost invitați și luați în organizațiile acestor religioniști, și au lucrat împreună pentru a lua bani de la oameni pe care i-au sedus și corupt prin doctrinele lor diabolice. Prin intermediul acestei curvii, câștigul sau banii veniți de aici, s-a ajuns la pretenția că organizația îl reprezintă pe Dumnezeu pe pământ. Un sodomit a fost asemănat cu „prețul unui câine” și astfel de oameni au fost aduși în organizația care navighează sub numele lui Cristos. Preoții romano-catolici pretind că sunt morali și stau ca apărători ai oamenilor pentru a le proteja și păstra morala, dar în adevăr și de fapt, ei sunt cea mai imorală mulțime dintre oameni. Ei au folosit și continuă să folosească mantia a așa-numitei „religii creștine” prin care își care ascund și își continuă după bunul lor plac practicile lor imorale pentru a-și satisface dorințele lor senzuale.

23. Iehova dă asigurări depline că „creștinătatea” va fi distrusă și „toți idoli ei îi voi pustii”. (vezi Ezec. 23:2-10; Vindicare, Cartea 1, pag 303). De ce va face Domnul așa? Pentru că ea (creștinătatea) a adunat câștigul unei curve și se va întoarce la câștigul ei.” Toate chipurile, mărgelile, dantelele de aur, apa sfințită, degetele femeii moarte, crucifixurile și toate felurile de chipuri pentru închinarea la idoli și practici ale Ierarhiei Romano-catolice și a aliaților ei, nu reprezintă nimic decât curvie față de Iehova, și prețul de achiziție al unor incitări egoiste sau „câștig”. Clerul, și în special, Ierarhia Romano-catolică a construit un sistem fraudulos în care a atras cei mai răi criminali, și a folosit numele lui Iehova și a lui Isus Cristos

pentru a-i determina pe cei săraci și neștiutori ca să-o sprijine și să aducă în cuferele „curvei” bătrâne banii pe care i-au câștigat cu greu pentru a satisface dorințele egoiste ale unei mulțimi desfrânate. Este destul de crud să practici fraudă și să jefuiești câștigurile oamenilor, dar este mult mai rău să folosești numele Domnului ca un scut pentru practica crudă, cu scopul de a-ți realiza schemele frauduloase.

24. Prin practicile lor idolatre acei negustori ai religiei au fraudat oamenii, s-au îmbogățit cu lucruri materiale, și au defăimat reputația și numele Dumnezeului Celui Atotputernic. Prin urmare, Domnul spune, că vor fi distruși. „ Ei au adunat din câștigul necastității, și în câștigul necastității se vor întoarce.”(Rotherham). Iehova l-a inspirat pe slujitorul său credincios Iacov să adreseze cuvintele Lui Ierarhiei Romano-catolice și aliaților incluzând și pe „păstorul turmei”, care au primit numele Domnului și în același timp au format o parte din lumea lui Satan; așadar este scris: „Voi preacurvari și preacurve, nu știți că prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu? cine va fi prieten cu lumea este dușmanul lui Dumnezeu”. (Iac. 4:4).

25. Pentru o lungă perioadă de timp oamenii au trăit destrăbălat folosind câștigurile lor necinstite pentru propria lor plăcere senzuală. Dumnezeu anunță scopul Său de a distruge instituțiile lor și pe cei care au construit aceste instituții. Dar, spun adversarii împărăției, de ce se spune ceva acum despre aceste lucruri? Răspunsul este: pentru că Iehova a poruncit martorilor Lui să vestească până la sfârșit ziua răzbnării Lui asupra celor care au defăimat numele Lui și au luat în deșert numele Lui astfel încât oamenii să fie înștiințați de apropierea judecării lor, și cei care au făcut binele și au fost supuși practicantilor fraudei să aibă posibilitatea să fugă la Dumnezeu și la Cristos. Lucrarea martorilor lui Iehova în proclamarea adevărului în prezent este făcută ca „mulțimea mare” să găsească calea spre Sion înainte de a începe ziua cea mare a Dumnezeului Celui Atotputernic. *Turnul de Veghere* publică aceste lucruri în beneficiul celor care îl iubesc și slujesc pe Iehova Dumnezeu.

26. Profetia lui Mica descrie în acest punct ceea ce vor face religioniștii atunci când vor realiza că distrugerea iminentă este înaintea lor: „De aceea voi plânge, mă voi boci, voi umbla desculț și gol; voi striga ca șacalul, și voi geme ca bufnița.” (Mic. 1:8). Această imagine nu exprimă compasiune pentru religioniști, ci este un semn pentru ei anunțând profetic ce o așteaptă pe „creștinătate”. Nu este voia lui Iehova ca oamenii Săi credincioși să urle și să plângă pentru cineva care devine necredincios lui Dumnezeu și împărăției Lui, și care din acest motiv a pierdut totul. Cineva care urlă și plânge pentru că cei păcătoși vor fi nimiciți arată că nu este credincios și nu-L iubește pe Domnul Dumnezeu. Acest lucru e sigur deoarece profetul Ieremia spune: „Căci așa vorbește Domnul: "Să nu intri în nici o casă de jale, să nu plângi în ea, și nici să nu te bocești cu ei(simbolic), căci Mi-am luat înapoi de la poporul acesta pacea Mea, zice Domnul, chiar și bunătatea și îndurarea Mea. Atât cei mari cât și cei mici, toți vor muri în țara aceasta, și nu vor fi îngropați, nimeni nu-i va plânge (Ionadabi sau „alte oi” „marea mulțime”), nimeni nu-și va face tăieturi din pricina lor, și nu se va rade pentru ei.” (Ier. 16:5,6)

27. Referitor la aceasta Iehova l-a învățat pe Ezechiel să nu plângă atunci când soția lui necredincioasă va muri brusc, prefigurând pe acei care sunt necredincioși și defăimează numele lui Dumnezeu. „Fiul omului, iată, răpesc de la tine dorința din ochii tăi printr-o lovitură. Dar să nu te jelești, nici să nu plângi, și să nu-ți curgă lacrimile. Suspină în tăcere, dar nu plânge pentru cei morți [care au fost vinovați de păcatul Samariei], leagă-ți turbanul, pune-ți încălțăminte în picioare, nu-ți acoperi buzele, și nu mânca pâinea oamenilor!” (Ezec. 24:16,17; vezi *Vindicare*, cartea 1, pag. 332)

28. Când cineva a fost în organizația lui Dumnezeu și în serviciul lui și este necredincios și îl așteaptă distrugerea, cei care sunt credincioși lui Dumnezeu nu vor plânge pentru aceasta. Cea mai mare favoare care a primit-o omul este de a-l cunoaște și sluji pe Iehova și de a purta numele lui Iehova, iar cine este necredincios acestei binecuvântări nu merită simpatie. Pentru a susține în continuare această concluzie profetul lui Iehova a scris: „ Cei uciși de Domnul în ziua aceea vor fi întinși de la un capăt al pământului până la celălalt; nu vor fi nici jeliți, nici adunați, nici îngropați; vor fi un gunoi de pământ.” (Ier. 25:33).

29. Profetul Mica spune: „ Voi umbla desculț și gol” și făcând acest lucru se prefigurează o imagine a prinșilor de război luați atunci când Domnul „ia robia roabă”. (Ps. 68:8; Efes. 4:8). În ceea ce privește tratamentul dat de Asirieni prinșilor de război ai Samariei, profetul lui Dumnezeu a scris: „Tot așa și

împăratul Asiriei va lua din Egipt și din Etiopia prinși de război și surghiuniți, tineri și bătrâni, goi și desculți, chiar și cu spinarea descoperită, spre rușinea Egiptului.” (Is. 20:4).

30. Descriind mai departe starea precară a religioniștilor atunci când nenorocirea se abate asupra lor profetul strigă „ca șacalul (crocodilul) Lesser.” Crocodilul când este furios produce un sunet horcăit și conform *Rotherham*, acest sunet este ca a câinilor sălbatici. La fel și clerul („câinii muți”) când vor realiza că le-a venit sfârșitul vor urla. Mai mult, profetul spune „bocesc ca bufnița”, adică cu un bocet jalnic și puternic. În ceea ce privește pe negustorii acestor religii este prezis de un alt profet a lui Iehova că vor urla, după cum este scris: „Gemeți, păstori, și strigați; tăvăliți-vă în cenușă, voi povățuitori ai turmelor!” (Ier. 25:34). Iacov vorbește despre aceeași mulțime care va urla puternic în ziua aceea. (Iac. 5:1-6). Prin urmare, profetul Mica urlând astfel și mergând gol și bocind, prezice ce se va abate asupra „creștinătății” necredincioase, și în special asupra liderilor ei.

31. „Creștinătatea” a primit deja o lovitură de la Domnul, și acum începe să arate acest lucru, dar în curând urlatul ei va fi mult mai diferit și dureros: „Căci rana ei este fără leac; se întinde până la Iuda, pătrunde până la poarta poporului meu, chiar până la Ierusalim” (Mica 1:9). Iehova și-a dat cuvântul că „Creștinătatea” va primi lovitura distrugătoare cu „fulgerul sabiei Lui”. (Deut. 32:41). Această lovitură a lui Iehova nu va fi ca lovitura Războiului Mondial care a fost dată în capul „fiarei” și care după aceea „s-a vindecat”. (Apoc. 13:3,12), ci va fi o lovitură de moarte și care nu va putea fi vindecată. Va fi un masacu devastator, „ca masacrul lui Madian la stâncă Oreb”. (Isa. 10:26). Lovitura de moarte primită nu poate fi vindecată. Armagedonul va distruge religioniștii și pe toți cei care sunt împotriva lui Dumnezeu, incluzând pe „omul păcatului”, clasa Iuda, și fiecare parte a „Creștinătății” și toată organizația lui Satan.

32. Filistenii i-au urât pe israeliți; la fel și Ierarhia Romano-catolică, filistenii moderni, îi urăște acum pe oamenii lui Dumnezeu de pe pământ. Ierarhia Romano-catolică se preface că este prietenoasă cu toți creștinii practicanți care sunt numiți „Protestanți” sau au alte nume, și chiar cu evreii, care-L resping în totalitate pe Isus Cristos, dar toată această aparentă prietenie din partea Ierarhiei este ipocrită și necinstită. Organizația aceasta cu sânge rece nu are niciun sentiment pentru nimeni, ci este cu totul egoistă. Veștile care le vor primi filistenii moderni în ceea ce privește nenorocirea care va veni asupra celorlalți religioniști sunt vești bune pentru ei. Profetul lui Iehova spune: „Nu spuneți lucrul acesta în Gat [În Gat nu spuneți - *Rotherham*)], și nu plângeți; în casa lui Bet-Leafra tăvăliți-vă în praf.” (Mic. 1:10). Uriașul și campionul Gatului, Goliat, a fost ucis de David când David era un simplu ciobănaș și din acel moment filistenii au avut o ură și mai puternică față de israeliți și ulterior au căutat să „nimicească totul în ura lor străveche”. (Ezec. 25:15-17). În profeția lui Mica Domnul spune „să nu spuneți lucrul acesta în Gat” și asta înseamnă că mesajul nu trebuie spus în beneficiul Goliatului modern, și a uriașilor filistenilor moderni, ci martorii lui Iehova sunt obligați să vestească răzbunarea lui Iehova până la sfârșit în beneficiul celor care sunt constrânși de filistenii, adică, catolicii cu inima cinstită, astfel încât aceștia să învețe adevărul și să fugă din organizația condamnată. Cu toate că mesajul trebuie să spună despre păcatele filistenilor moderni, scopul principal al mesajului este în beneficiul oamenilor sinceri. Martorii lui Iehova nu trebuie să plângă deloc din cauza nenorocirii care se va abate asupra filistenilor moderni sau asupra oricărei părți a organizației lui Satan. Judecata lui Iehova este împotriva tuturor filistenilor și a tuturor celor care se împotrivesc lui Dumnezeu și împărăției Sale, și nu trebuie să fie niciun plâns din cauza expunerii acestei mulțimi la judecata care se va face împotriva lor. Iehova pedepsește acel oraș sau organizație care a primit numele Său, și această pedeapsă va veni asupra fiecărei părți a organizației lui Satan. (Ier. 25:28,29). Profetul spune: „Tăvăliți-vă în praf la Leafra”. Numele „Leafra”, așa cum este folosit aici, înseamnă „praf”. (*Margin*). Atunci când Iehova își face „lucrarea Sa, lucrarea Sa ciudată” și când mulțimea lui Satan îl vede că se abate asupra ei, atunci se vor tăvăli în țărână. Acest lucru este precizat expres cu privire la păstori și „povățuitorul turmei”: „Gemeți, păstori, și strigați și tăvăliți-vă în cenușă (praf), povățuitori ai turmelor; căci pline sunt zilele voastre în care veți fi junghiați, și vă voi zdrobi; și veți cădea ca un vas de preț.” (Ier. 25:34) *Lesser*.

33. Iehova a ales Ierusalimul și și-a pus numele Lui acolo și l-a făcut locul „frumoasei înălțimi”. (Ps. 48:2). La fel de frumos a fost și când Dumnezeu, prin Isus Cristos și apostolii Săi credincioși și-a

întemeiat organizația pe pământ și și-a pus numele peste ea. Ulterior, Ierarhia Romano-catolică organizată de Satan, s-a strecurat printre urmașii adevărați ai lui Isus Cristos și a corupt organizația pe pământ, iar în timp, toată „Creștinătatea” a devenit coruptă și slujitorii credincioși ai lui Dumnezeu s-au retras. În legătură cu aceasta profetul spune: „Treci, locuitorule din Șafir, cu rușinea goală; locuitorul din Țaanan nu a venit la jalea Bet-Haețelului; el își va primi de la voi dreptul.” (Mic. 1:11). Numele „Șafir” folosit aici înseamnă frumos, frumusețe; care a fost odată frumos și care a devenit murdar din cauza Diavolului care a plantat acolo oameni egoiști ca să corupă. Domnul anunță că va dezbrăca „creștinătatea”, o va dezonora și o va expune la rușine și dispreț. Ea nu mai este „împodobită cu spiritul lui Iehova” (Iov 26:13). Numai clasa slujitorilor credincioși ai lui Dumnezeu poate să spună, : „Domnul este parte din moștenirea mea și din paharul meu, Tu îmi îndrepti sorțul meu. Liniile de hotar mi-au căzut în locuri plăcute; am o moștenire de aur. Eu voi binecuvânta pe Domnul, care mi-a dat sfaturi, căci chiar și noaptea îmi dă îndemnuri inima”. (Ps. 16.5-7). „Pe vrăjmașii lui îi voi îmbrăca cu rușine, dar peste el va înflori cununa lui.” (Ps. 132:18).

34. Profetul Mica, conform *Versiunii Autorizate*, spune aici: „Locuitorul din Țaanan nu a venit la jalea Bet-Haețelului”. Dar conform *Rotherham* se spune: „Locuitoarea(femeie) din Țaanan nu a venit”. Numele „Țaanan” înseamnă „migrație” adică mutare periodică din loc în loc. Această descriere se potrivește bine grupei feminine acoperită care este trimisă de Ierarhia Romano-catolică, și care se mută din loc în loc pentru a extrage bani din buzunarele „populației catolice” și unde oamenii de rând sunt obligați, din cauza fricii, să dea regulat pentru a sprijini această organizație necinstită. Nimicitorul lui Iehova vine în fața acestei mulțimi păcătoase, după cum este scris: „Cel care face bucăți a venit înaintea ta.” (Naum 2:1). Atunci când are loc acest lucru și este pe cale să se abată asupra vrăjmașului, aceștia nu mai pot migra din loc în loc și să adune hrana din pășuni în beneficiul mulțimii de lipitori care defăimează numele lui Iehova, iar în acest sens un alt profet a lui Iehova spune: „Domnul le-a pustiit pășunea” (Ier. 25:36). Culegătorii de fonduri descriși mai sus intră într-o atitudine de doliu, ca și cum ar fi săraci și nevoiași, dar sfârșitul lucrării lor ipocrite vine în curând.

35. În ultimii ani organizația cunoscută odată ca „Protestantă” a devenit aliatul Ierarhiei Romano-catolice. În privința aceasta observați cuvintele profetei, „la jalea Bet-Haețelului”. (Mica 1:11). Conform altor traducători se pare că această expresie nu face parte din fraza precedentă, ci se referă la cuvintele care urmează, adică „vă ia gustul să vă opriți în el”. „La jalea Bet-Haețelului, El (adică Apărătorul și Răzbunătorul lui Iehova) vă va opri.” (*Rotherham*). „Jalea lui Bet-Haețel (margin- un loc apropiat) vă va opri. (V.R). Numele „Bet-Haețel” înseamnă „aproape de casă”, adică, un vecin, un aliat, sau organizații aliate. Alianța Ierarhiei Romano-Catolice include toți religioniștii vecini ai „Creștinătății”, iar acești aliați vor fi inutili și jalea și doliul lor nu va rezolva nimic. Nu există niciun avantaj pentru aliați să fie asociați, deoarece Nimicitorul lui Iehova va aduce jale și dezastru aliaților, astfel încât Ierarhia Romano-catolică și fiecare parte a mulțimii religioase nu vor putea să reziste și nimeni nu va putea să primească ajutor și să sprijine aliații. Isus Cristos va nimici pe toți vrăjmașii lui Dumnezeu. Aceste lucruri trebuie aduse la cunoștința celor îl iubesc pe Dumnezeu. Din acest motiv el lucrează astfel încât aceste lucruri să fie cunoscute iar oamenii lui Dumnezeu să fie complet echipați pentru război.

36. Imediat după Primul Război Mondial au fost prezentate și puse în funcțiune scheme cu scopul de a stabili națiunile și de a salva guvernele de prăbușire. Aceste scheme nu au realizat nimic și nu s-a ales nimic din ele. Necaz peste necaz a venit peste oameni, iar conducătorii au refuzat să audă și să învețe motivul acestor nenorociri și suferințe. În privința aceasta în Scripturi este scris: „Vai de voi, locuitori ai pământului și mării! Căci diavolul s-a pogorât la voi, având o mânie mare, fiindcă știe că are doar puțin timp.”(Apoc. 12:12).

37. Acesta a fost un moment foarte trist pentru conducători și oameni, și numai acei care s-au întors la Domnul și l-au slujit au înțeles cauza acestor nenorociri și dureri. Clerul a încercat să-i facă pe oamenii din parohiile lor să creadă că multe necazuri și dureri din lume sunt din cauză că oamenii nu sunt credincioși bisericii lor. Scripturile subliniază faptul că toate acestea vin de la Diavolul cu scopul de a-i face pe oameni să se întoarcă de la Dumnezeu și să-L blesteme. Așadar, clerul face lucrarea lui Satan înșelând oamenii să creadă că Dumnezeu este cel care trimite aceste nenorociri, și astfel înșelându-i pe

oameni să-l blesteme pe Dumnezeu. Referindu-se la acest timp, profetul lui Iehova a scris: „Căci locuitorul [locuitoarea - *Rotherham și Lesser*] din Marot a așteptat cu atenție (cu nerăbdare) binele; dar răul s-a pogorât din partea Domnului până la poarta Ierusalimului”. (Mic. 1:12). Numele „Marot” înseamnă „amărăciune”, ca de exemplu apele sau izvoarele de apă amare. În fața necazurilor repetate, Ierarhia Romano-catolică, preluând conducerea, a reunit toate organizațiile religioase și pe cei mai mari ai lor, inclusiv politicieni cei mai lipsiți de scrupule și comercianții nemiloși; toți aceștia împreună, cu sunet de trâmbiță au lansat așa-numitul „an sfânt” și și-au exprimat în rugăciunile și discursurile lor puternice speranța că „anul sfânt” va aduce prosperitate națiunilor. Rezultatul a fost un eșec trist, și, în loc de prosperitate, s-au înmulțit necazurile. Sisteme după sisteme au fost prezentate, ca de exemplu ANR, pe care Ierarhia Romano-catolică susține că l-a conceput, dar și acesta eșuează. Toate aceste sisteme au eșuat. Cum spune profetul: „Creștinătatea” a așteptat „cu nerăbdare binele” (*V.R.*), dar binele nu a venit. În loc de binecuvântări, ca de exemplu prosperitatea mondială pe care înțelepții lumii au profetizat-o, „Creștinătatea” primește exact ceea ce înseamnă numele ei, adică, lucruri amare, ape umplute cu otrăvă, scheme de moarte și distrugere. „Creștinătatea” s-a întors cu totul de la Dumnezeu, și toată „creștinătatea” va fi distrusă. „Cei răi se vor întoarce în locuința morților și toate națiunile care uită pe Dumnezeu.” (Ps. 9:17).

38. Religioniștii, și în special Ierarhia Romano-catolică, au susținut cu tărie că ei vor salva lumea de la dezastru, iar conducătorii care reprezintă pe păstorii turmelor, se unesc cu religioniștii pentru a se opune și persecuta pe toți acei care îl slujesc cu adevărat pe Dumnezeu și care arată oamenilor cauza reală a necazului și care este remediul. Cuvântul lui Iehova arată clar că toate schemele omenești pentru recuperarea, reconstrucția și stabilitatea lumii vor avea drept rezultat o realitate și mai sumbră iar toate schemele vor eșua și vor dispărea. „Religia organizată”, antitipul Ierusalimului necredincios, nu poate rezolva situația. În special, începând cu anul 1918 organizațiile acestei lumi au fost un adevărat „Marot”, adică, o „amărăciune” crescândă, exact cum au prezis Scripturile. (Apoc. 12:12; 8:10,11). Iehova va lichida și termina această organizație la bătălia de la Armagedon cu o amărăciune și mai mare. La fel cum „ultimele șapte plăgi” au fost amare pentru „creștinătate”, la fel va veni și sfârșitul total al lumii cu o amărăciune crescândă. „Iată, vitejii vor strig; ambasadorii păcii vor plânge cu amar”. (Isa. 33:7). „Eu [Iehova] voi arunca țara într-o jale ca pentru un singur fiu, și sfârșitul ei va fi ca o zi amară.” (Amos 8:10). „Ziua cea mare a Domnului este aproape, este aproape și vine în graba mare, chiar și vocea zilei Domnului; cel puternic va striga cu amar.” (Țef. 1:14). Fiindcă acel punct culminant amar se apropie, Dumnezeu poruncește martorilor Săi cu sunet de tunete plânsul amar al lumii, spunând oamenilor Săi: „Să nu-ți slăbească mâinile.” (Țef. 3:16). *Turnul de Veghere* atrage atenția asupra acestor lucruri, în mod repetat, astfel încât martorii pe care Iehova i-a însărcinat, să nu devină neglijenți în ascultarea de poruncile Domnului. „Mulțimea mare” trebuie să fie înștiințată și ajutată să-și vadă privilegiile.

39. Versetul doisprezece din profeția lui Mica spune: „Nenorocirea s-a pogorât din partea Domnului până la poarta Ierusalimului.” În mod evident acest lucru se referă la „lucrarea” lui Iehova care îi înțeapă și le aduce rușine religioniștilor, și în special „actului ciudat” a lui Iehova, care va distruge în întregime Ierusalimul necredincios și toate celelalte părți ale organizației lui Satan. „Religia organizată” și toți aliații ei continuă să se uite la lucruri pământești, instituții umane, pentru a-i fi bine, ignorând în totalitate pe Dumnezeu și îngrijirea lui pentru rasa umană. În loc de a primi binele, ei primesc răul. Răul pe care Diavolul îl aduce oamenilor este suferința generală, în timp ce „răul” pe care Domnul îl aduce clerului este acela de-ai face de rușine și de-ai distruge complet la Armagedon.

40. . Adresându-se în continuare celor puternici și laudăroși, care l-au uitat pe Dumnezeu și care acum sunt uitați de Dumnezeu, profetul Celui Preaînalt spune: „Locuitorule [locuitoare (ebraică)] din Lachis înhamă-ți animalele cele iuți la car [armăsari (*Rotherham*), cai (*Lesser*)]; el este începutul păcatului fiicei Sionului, căci nelegiuirile lui Israel s-au găsit în tine.” (Mica 1:13).

41. Numele „Lachis” înseamnă „îndărătnic, semeț, de necucerit”. În Antichitate orașul Lachis fusese fortificat de împăratul necredincios Roboam. (Cron. 11:5,9). Atunci când a distrus Ierusalimul, Nebucadnețar, nimicitorul lui Iehova în acel timp, a luptat împotriva Lachisului. (Ier. 34:7). În prezent, „creștinătatea” care este necredincioasă lui Dumnezeu și care a fost prefigurată de Ierusalimul

necredincios, este implicată într-o curățenie. Ierarhia Romano-catolică a fost întotdeauna împotriva lui Dumnezeu și a împărăției Lui, deși pretinzând în mod fals, că ea îl reprezintă pe Dumnezeu și pe Cristos. În aceste zile din urmă toate organizațiile religioase și-au dat mâna cu Ierarhia Romano-catolică și toate s-au încrezut și continuă să se încreadă în guvernele națiunilor acestei lumi, ca fiind cetăți înalte și de necucerit, ca un loc de apărare și securitate; dar niciuna din așa-numitele forțe de necucerit nu va putea rezista atunci când Nimicitorul lui Iehova va intra în acțiune.

42. În această parte a profeției este arătat începutul păcatului „creștinătății organizate” sau „a religiei organizate”. Conform unei alte traduceri, textul spune: „Înhamă-ți armăsarii cei iuți la car, locuitorule din Lachis; el a fost începutul păcatului pentru fiica Sionului, căci nelegiuirile lui Israel s-au găsit în tine.” (Mica 1:13, *V.A.R.*).

43. Orașul Lachis nu este „începutul păcatului”, ci începutul păcatului este „carul” la care sunt înhamăți armăsarii cei iuți. Armăsarii sau caii sunt simbolul echipamentului militar al lumii lui Satan. Când Dumnezeu a făcut legământ cu Israelul în Moab, El a anticipat că Israelul o să dorească și o să pună un împărat, și în privința împăratului, Iehova a poruncit ce trebuie făcut, cu aceste cuvinte: „Dar să n-aibă mulți cai, și să nu întoarcă pe popor în Egipt (pentru echipament militar sau ajutor) ca să aibă mulți cai (care să fie înhamăți la car); căci Domnul v-a zis: " Nu vă veți mai întoarce pe drumul acela.” (Deut. 17:16).

44. Dar, în timp, Israeliții au uitat cu desăvârșire această poruncă a Domnului. Este scris că Solomon avea patruzeci de mii de caii pentru carele lui. (1 Împ. 4:26). El avea „cetăți pentru carele lui, cetăți pentru călărimea lui” și „cârmuitori ai carelor și ai călărimei lui”. (1 Împ. 9:19-22). El își aducea caii și carele din Egipt. (1 Împ. 10:26-29). El a uitat să depindă de Domnul, și a călcat porunca Lui și a mers pe calea pe care merge acum „creștinătatea”. „Religia organizată” sau „creștinătatea” a făcut aceeași eroare. Acești mari religioniști susțin că îl reprezintă pe Dumnezeu, dar în loc să depindă de Dumnezeu, ei depind de puterea militară a acestei lumi, adică „carele” și „fiarele iuți”. Ei au arătat astfel o lipsă de credință în Dumnezeu, și din cauza fricii omului întreaga organizație a „creștinătății” a fost prinsă în capcana Diavolului. Începutul acestui păcat a fiicei Ierusalimului, adică a așa-numitei „creștinătăți” a fost credința în și dependența de puterile militare puternice ale acestei lumi, și care au dus la îndepărtarea totală de Iehova Dumnezeu.

45. Referindu-se la acest lucru, psalmistul spune: „Unii se încred în care, alții în cai; dar noi ne vom aduce aminte de Numele Domnului, Dumnezeului nostru.” (Ps. 20:7,8). Un lucru este sigur și anume că, așa cum a spus Iehova, puterea în care și-a pus încrederea „creștinătatea” a dus-o la un eșec total. „În ziua aceea, zice Domnul, îți voi nimici cu desăvârșire caii din mijlocul tău, și-ți voi distruge carele.” (Mica 5:10). În prezent, „creștinătatea” este în fața acelei distrugerii prezise. Încălcarea legii lui Dumnezeu se vede, iar profetul lui Dumnezeu spune: „Căci păcatele casei lui Israel [Iacov cel necredincios, care a început să-l slujească pe Dumnezeu] s-au găsit în tine. Este pusă întrebarea: Dar care este nelegiuirea lui Iacov?(Israel)- vers. 5. Răspunsul este: „ Păcatul Samariei”. S-a găsit la Ierusalimul cel necredincios, și acum același păcat se găsește și în „creștinătate”. „Păcatul Samariei” a fost și este închinarea la fapte, închinarea la Diavol, răzbunare împotriva poruncilor lui Dumnezeu, închinarea la creaturi și lucruri, și alte lucruri care încalcă legea lui Dumnezeu. În prezent acest păcat a atins punctul culminant deoarece Ierarhia Romano-Catolică și aliații ei au încercat să silească oamenii să salute oameni și drapele și alte lucruri și astfel să ofere protecție și salvare lucrurilor din această lume, în timp ce toată protecția și salvarea este la Dumnezeu prin Isus Cristos. Rămășița și Ionadabii se împotrivesc cu vehemență acestor practici păcătoase; și cu hotărârea de a nu ceda dușmanului, acești credincioși fac de cunoscut cu îndrăzneală că protecția și mântuirea este a lui Dumnezeu prin Isus Cristos.

46. Ierusalimul a fost necredincios lui Dumnezeu; la fel și antitipul lui, „creștinătatea”s-a dovedit a fi total necredincioasă lui Dumnezeu. Judecata împotriva celor împotriviți a fost scrisă: „De aceea vei da daruri [concedieri (*ebraica*); o demisie (*Rotherham*), un cadou (*V.A.R.*)] lui Moreșet-Gat; casele din Aczib vor fi o minciună pentru împărații lui Israel”. (Mica 1:14). Numele „Moreșet-Gat” folosit în această profeție înseamnă „posesia lui Gat” sau „moștenirea lui Gat”, și numele pare a fi folosit ironic față de

Ierusalim, și antitipul lui, adică, „creștinătatea”. În loc de a posedea și a moșteni, Ierusalimul va trebui să cedeze posesiunile lui dușmanului, și să permită sau să dea drumul dușmanului cu cadouri, pierzând astfel orașul, și fiind obligat să plătească în plus față de această pierdere. Aceasta a fost ilustrat atunci când israeliții plecau din Egipt și când egiptenii le-au dat bijuterii din argint, aur și haine. Evreii au jefuit pe Egipteni. (Ex. 12:35,36). Aceasta a prefigurat ceea ce va veni asupra „creștinătății”. „Creștinătatea” va fi silită să cedeze ceea ce vedea ea ca fiind bogăția și moștenirea ei și să sufere rele suplimentare. „Creștinătatea”, și în special Ierarhia Romano-catolică spune cu mândrie: „Vom posedea și vom conduce lumea, pentru că acesta este dreptul nostru. În loc de a-și îndeplini această dorință, „creștinătatea” va trebui să cedeze bogățiile ei dușmanului, Nimicitorul lui Iehova, pentru că Împăratul lui Iehova a primit din mâna Celui Preaînalt „națiunile de moștenire, și părțile îndepărtate ale pământului în stăpânire. Tu le vei zdrobi cu un toiag de fier; Tu le vei sfărâma ca pe vasul unui olar.”(Ps. 2:8,9, *V.A.R.*). Cei care sunt credincioși lui Dumnezeu și legământului Lui vor fi cu Isus Cristos, și prin harul lui Iehova, vor fi moștenitori împreună cu Cristos. (Rom. 8:16,17).

47. Conform Versiunii Americane Revizuite ultima parte a versetului (Mica 1:14) este: „casele din Aczib vor fi un lucru amăgitor pentru împărații lui Israel.” Numele „Aczib” înseamnă amăgitor, falsitate, sau, un lucru înșelător. Conform numelui, casele din Aczib au devenit un aliat necredincios și au cedat în fața lui Sanherib, uitând astfel alianța cu Israel. Evreii l-au numit pe Aczib „mincinos” sau „înșelător”. El a fost „ca un mincinos, și ca apele care seacă în căldura verii”. (Ier.15:18). Religioniștii creștinătății au făcut o alianță cu comercianții și politicienii profesioniști și cu toate celelalte elemente ale seminței lui Satan, pentru a cere ajutor de la ei; dar aliații ei sau ajutătorii ei o vor ruina și „creștinătatea” va spune: „Frații mei s-au arătat înșelători ca un pârâu, ca albia pâraielor care trec.”(Iov 6:15). Ierarhia Romano-catolică și co-religioniștii ei constituie „casa de minciuni și înșelăciune” și această organizație păcătoasă își ascunde nedreptățile ei în spatele minciunilor și a înșelăciunii și depinde de aceste minciuni în caz de protecție sau putere. Organizația ipocrită, așa cum a prezis profetul lui Dumnezeu, va spune: „Ne-am refugiat în minciunile noastre, și ne-am ascuns sub neadevăr. „ Dar Domnul declară că va distruge complet acest adăpost al minciunii. Motivul este că El va distruge adăpostul minciunii și va arăta păcatele acestor organizații religioase pe care de altfel le va distruge, și pe negustorii acestor religii.(Isa. 28:15-21). Pentru o lungă perioadă de timp, religioniștii au încercat să se facă populari cu aliații lor, negustorii comerciali și politicienii, urlând tare și lung în apărarea puterilor lumii, și declarându-se suporteri ale acestor puteri mondiale. Astfel, ei s-au arătat, după cum declară Scripturile, dușmanii deschiși ai lui Dumnezeu; fiind dușmani ai lui Dumnezeu, ei vor fi distruși împreună cu toți ceilalți dușmani. - Iac. 4:4.

48. Cei care îl iubesc și-L servesc pe Iehova au permisiunea acum să vadă lumina care strălucește asupra profețiilor lui Iehova, prin care ei înțeleg scopul lui Dumnezeu de a distruge cu desăvârșire organizațiile religioase, și pe oamenii care le folosesc pentru a-și continua escrocheriile lor crude, și de a distruge toate elementele organizației lui Satan; această distrugere este aproape. Dezvăluirea acestor adevăruri martorilor lui în aceste zile a lui Iehova revine celor consacrați și unși, ca și o obligație pe care nu au avut-o până acum. Care este scopul lui Iehova de a permite oamenilor Săi să înțeleagă profețiile Sale? În mod evident, scopul Lui principal este ca oamenii Lui, pe care i-a scos din lume pentru El, să poată vedea și înțelege privilegiul pe care-l au purtând numele Lui și arătând acest lucru oamenilor și spunând oamenilor scopul lui Dumnezeu înainte ca puterea cea mare a lui Iehova să se arate față de dușman. Niciodată nu a fost dat oamenilor un astfel de privilegiu, și rezultă clar că nu va mai fi niciodată o astfel de oportunitate de a depune mărturie despre numele lui Iehova Dumnezeu. Cu mult timp în urmă, Iehova l-a numit pe Isus Cristos ca moștenitor al tuturor lucrurilor; și se apropie vremea când Isus Cristos va intra în posesia tuturor lucrurilor, și de asemenea, se apropie vremea ca aceste adevăruri mari să fie aduse la cunoștința lumii, în special la acei care fac binele, astfel încât să poată găsi un loc de refugiu și siguranță. Prin continuarea examinării acestei profeții, vom vedea că Dumnezeu, prin profetul Său Mica, prezice luarea în posesie a tuturor lucrurilor de Domnul Isus Cristos, și ceea ce va urma după aceea. Cea mai mare criză a tuturor timpurilor este aproape, și este datoria fiecăruia care trăiește să se informeze despre adevărurile din prezent și să se grăbească să asculte de Domnul, Împăratul Drept al lumii, care

acum este prezent și intră în posesia moștenirii Sale. *Turnul de Veghere* se străduiește să publice aceste adevăruri în conformitate cu voia lui Dumnezeu, iar tuturor Ionadabilor, ca de altfel și rămășiței, le revine privilegiul și obligația de a studia profețiile, astfel încât să fie capabili să-și facă partea dată lor după planul măreț a lui Iehova. Aceste adevăruri mari Iehova le-a ascuns în Cuvântul Său până când va sosi timpul să-și va apere numele; și acel timp este aproape. Așadar, tuturor celor care trăiesc le revine obligația să profite de oportunitatea de a-l cunoaște pe Iehova Dumnezeu și scopul Lui, și să cânte în continuare laudele Împăratului și a Împărăției Sale.

(urmează continuarea)

TEXTE ȘI COMENTARIILE ZILNICE

17 IANUARIE

De aceea și Dumnezeu, voind cu mai multă tărie să dovedească moștenitorilor făgăduinței neștăruțării Lui, a confirmat-o cu un jurământ. - Evr. 6:17

Oamenii care s-au angajat să-L slujească pe Iehova Dumnezeu s-au împărțit în două clase: unii s-au îndepărtat de acest legământ, în timp ce alții au fost credincioși. Eșecul unora, prin îndepărtarea de legământul lor, nu a schimbat cu niciun chip scopul Lui declarat. Cel care a anunțat scopul, îl va aduce la îndeplinire. Nu trebuie să existe nicio îndoială în mintea unui om care îl iubește pe Iehova în privința aceasta, deoarece Iehova își sprijină Cuvântul Său prin jurământul său de neștăruțat. Începând cu Abel, și până la ultimii profeți sfinți ai lui Dumnezeu, au existat oameni credincioși pe pământ care nu au crezut doar în Teocrație, ci și-au pus totul în joc și au suferit cu bucurie martirajul decât să cedeze puterii dușmanului, și astfel ei și-au păstrat integritatea față de Dumnezeu. *W 3/15/41*

18 IANUARIE

Ferice de națiunea al cărei Dumnezeu este Iehova! Oamenii pe care Și-a ales El. – Ps.33:12, Vers. Amer. Rev.

În contrast cu cei păcătoși, sunt aceia care au încheiat un legământ ca să facă voia lui Dumnezeu și care respectă cu credincioșie și statornicie acest acord și își îndeplinesc legământul. Destinul acestora este viața veșnică petrecută în pace, bucurie și slavă în prezența Celui Preaînalt. Acea „națiune binecuvântată” este națiunea al cărei Cap este Isus Cristos, incluzând pe toți cei care sunt membrii organizației lui Dumnezeu prin Cristos. A sosit timpul lui Dumnezeu când, El, prin Isus Cristos, își strânge la sine „alte oi”. Acestea trebuie luminate cu privire la ceea ce cere Dumnezeu tuturor celor care vor să fie slujitorii lui Dumnezeu și a lui Cristos. Ceea ce Dumnezeu a hotărât să fie scris în Cuvântul Lui cu privire la alții care au fost înainte, servește ca un ghid și celor care acum caută calea credincioșiei și a vieții veșnice. *W 7/1/41*

19 IANUARIE

El a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică. -Ioan 3:16

Omului îi este dată posibilitatea să aleagă să creadă în Domnul Isus Cristos, dacă vrea să trăiască și să nu piară. Omul a fost deja condamnat la moarte prin moștenirea păcatului lui Adam care a călcat legea lui Dumnezeu, iar acum Iehova îi dă omului oportunitatea de a alege să se elibereze de moarte prin trecerea de partea Domnului Isus Cristos. Dacă un om nu face acest pas, ce se întâmplă atunci? „Cine crede în Fiul, are viața veșnică; dar cine nu crede în Fiul, nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el.” (Vs. 36). Aceasta este în conformitate cu regula divină anunțată de Moise, unde Iehova le-a pus în față Israelitilor viața sau moartea și le-a dat posibilitatea să-și aleagă calea. - Deut. 30:19. *W 2/1/41*

20 IANUARIE

Atunci oamenii lui Iehova s-au pogorât la porți: trezește-te, trezește-te, Debora! Trezește-te, trezește-te și zi o cântare: Scoală-te, Barac- Jud. 5:11,12, Ver. Amer. Rev.

Cuvântul „trezește-te” este rostit de patru ori. A fost un apel a lui Iehova către slujitorii Lui să se trezească și să se implice în serviciu activ și să laude numele Lui. A fost un apel făcut de patru ori pentru ca să se trezească, așadar, un apel complet. Profeția prezice aici apelul lui Iehova către organizația Sa de pe pământ („Debora”) la venirea lui Isus Cristos („Barac”) ca să se trezească la lucru și să facă public numele Lui și a împărăției Sale. El face acest lucru tocmai înainte de a-și manifesta puterea Lui supremă împotriva lui Satan și a organizației sale întregi. Cei din organizația lui Iehova trebuie să se supună imediat poruncilor Lui și să participe activ în vestirea numelui lui Iehova, în cântarea laudelor Sale, și în vestirea judecății deja scrise celor care se opun Lui și împărăției Sale. *W 4/1/41*

21 IANUARIE

Îmi place să fac voia Ta, Dumnezeuul meu! Și Legea Ta este în inima mea. – Ps. 40:8

Datorită supunerii Sale totale față de Tatăl, chiar și în cele mai grele condiții, Isus a primit viață veșnică, locul cel mai înalt din univers alături de Iehova, și administrarea voii lui Iehova. (Fil. 2.8-11). Datorită supunerii totale, Isus Cristos a fost făcut Urzitorul unei mântuiri veșnice pentru toți cei care I se supun. (Evr. 5:8,9). Este foarte important să știm aceste lucruri, dacă vrem să trăim. Toată omenirea s-a născut în păcat din cauza păcatului comis de Adam, și prin urmare, toți copiii lui au moștenit moartea. Dumnezeu a oferit răscumpărarea și mântuirea oamenilor de la moarte de și prin jertfa omului Isus. Așadar, Dumnezeu oferă darul vieții tuturor oamenilor care cred în Isus Cristos ca Salvator și care încheie un legământ să fie ascultători de legile lui Dumnezeu, și prin urmare, de Isus Cristos. *W 2/15/41*

22 IANUARIE

Ochii Domnului sunt peste cei neprihăniți, și urechile Lui sunt deschise la strigătele lor. - Ps. 34:15.

Iehova îi vede pe cei neprihăniți în necaz, le aude strigătul când cer ajutor, și îi scapă. El nu face aceste lucruri celor păcătoși, iar amintirea lor piere de pe pământ. Deoarece toți sunt născuți în păcat din cauza neascultării primului om, omul devine neprihănit doar prin credința în Iehova și sângele vărsat a lui Isus Cristos ca preț de răscumpărare, și prin consacrare și ascultare deplină de Dumnezeu și Cristos. Înainte ca un om să devină neprihănit, el trebuie să-și arate credința în Dumnezeu și Isus Cristos prin încheierea unui legământ de bunăvoie de a face voia Celui Preaînalt, și după aceea trebuie să-și mențină neprihănirea pe care a primit-o prin Isus Cristos, îndeplinind cu credincioșie condițiile acestui legământ. El trebuie să fie cu totul pentru Iehova și împărăția Lui și să nu se compromită cu dușmanul. *W 5/1/41*

23 IANUARIE

Noe era un om drept și perfect între cei din vremea lui, și Noe a umblat cu Dumnezeu. - Gen. 6:9

Cuvântul „perfect” este definit de cele mai bune autorități biblice ca „fără vină, înțelept, curat și cinstit, integru și purtător al adevărului”. Noe a fost un om al credinței, și s-a supus cu credincioșie lui Dumnezeu. El a descoperit poruncile lui Dumnezeu și le-a respectat cu credincioșie. Prin urmare, se cere de la fiecare om care așteaptă aprobarea lui Dumnezeu să fie drept, sincer, curat în gândire și faptă, un purtător al adevărului, și să-și păstreze integritatea față de Dumnezeu. El trebuie să aibă credință în Dumnezeu și să se supună cu credincioșie voii și poruncilor lui Dumnezeu. Noe a fost un „propovăduitor al neprihănirii” într-un moment în care pământul era plin de silnicie. Fără îndoială că el și-a păstrat integritatea față de Dumnezeu cu greutate, însă nu s-a rușinat să vestească adevărul în toate situațiile, adevăr pe care l-a primit de la Dumnezeu. *W 5/15/41*

24 IANUARIE

Secretul Lui este pentru cei fără prihană. - Prov. 3:32.

Scopul lui Iehova este un secret față de oamenii păcătoși. Din moment ce fiecare scop declarat a lui Iehova este un secret, legământul Lui este un secret față de toți cei care sunt împotriva Teocrației. Ce trebuie să dacă omul înainte de a încheia un legământ cu Iehova?. Trebuie să se teamă de Dumnezeu. Trebuie să știe că Atotputernicul Dumnezeu este Iehova, Creatorul, Izvorul vieții, și singurul Dătător al vieții veșnice. Trebuie să-L recunoască pe Iehova ca Atotputernic, Singurul care este drept și neprihănit și altruist. Să creadă că toate binecuvântările vin de la Atotputernicul Dumnezeu, și că omul se teme să meargă pe o cale care l-ar face să piardă binecuvântările pe care le dă Dumnezeu. Trebuie să creadă că neascultarea de Dumnezeu îl va face să-și piardă favoarea lui Dumnezeu. Trebuie să fie învățat de Dumnezeu, astfel încât să meargă pe calea cea dreaptă. *W 6/15/41*

25 IANUARIE

Nu lăsați ca păcatul să domnească în trupul vostru muritor, și să nu mai ascultați de poftele lui.- Rom. 6:12

De ce au eșuat atâția de mulți? A fost un singur păcat strămoșesc care a adus eșec, și acel păcat permanent este demonismul, denumit și „religie”. A fost un păcat, cu privire la care apostolul a scris celor care făcuseră un legământ ca să fie slujitori credincioși și martori ai lui Iehova: „ Să dăm la o parte orice povară și păcatul care ne învăluie așa de ușor”. Oamenii lui Dumnezeu au astăzi toată bogăția Cuvântului Său revelat și autobiografia oamenilor credincioși care au fost înainte și care și-au dovedit integritatea față de Dumnezeu, împreună cu o mulțime de fapte fizice care s-au împlinit conform profețiilor lui Dumnezeu, pentru a le susține și întări și pentru a le împuternici pe deplin împotriva opoziției și a violenței cu care sunt combătute de dușmanii Teocrației. *W 3/15/41*

26 IANUARIE

Domnul apără pe cei credincioși.- Ps. 32:23

Sunt unii care au făcut un legământ pentru a face voia lui Dumnezeu și care ulterior, datorită fricii de oameni, și în special de cei care conduc, au renunțat să ia parte în „lucrarea Sa ciudată” și s-au retras din activitate. Acești oameni temători și neglijenți nu vor primi nicio protecție și binecuvântare din partea Domnului. Cei credincioși și supuși, care nu se tem de oameni ci se tem de Dumnezeu și care se supun cu bucurie poruncilor Lui, vor primi protecție și binecuvântare de la Iehova și Împăratul Său. „Rămășița” credincioasă și „tovarășii” ei adevărați, „celelalte oi” ale Domnului, citesc acum profețiile și explicațiile pe care le-a dat Dumnezeu, și făcând astfel, ei se bucură că dovezile sunt clare și că ziua eliberării de opresiuni este aproape, iar rezultatul va fi apărarea numelui lui Iehova. Ei au credință că Iehova va face exact cum a promis. *W 4/15/41*

27 IANUARIE

Căci porunca este o candelă, și legea este lumină, iar muștrările învățăturii sunt calea vieții. –Prov. 6:23

Persoana care dorește aprobarea lui Dumnezeu trebuie să fie condusă corect. Biblia, care conține Cuvântul lui Dumnezeu, este adevărată și este ghidul corect: „ Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele, și o lumină pe cărarea mea”.(Ps. 119:105). Biblia îi ghidează pe oamenii sinceri să dorească și să se roage pentru cele mai importante lucruri care să le aducă bunăstare. Dumnezeu a pus astfel de rugăciuni în gura slujitorilor Lui sinceri, și una din aceste rugăciuni spune: „Arată-mi, Doamne, căile Tale, și învață-mă cărările Tale. Povățuiește-mă în adevărul Tău, și învață-mă. (Ps. 25:4,5). Promisiunile sigure și statornice ale lui Dumnezeu pentru căutătorii sinceri ai adevărului sunt certe, și

Dumnezeu va aduce la îndeplinire aceste promisiuni. Cel care este înțelept caută cunoștința adevărată, așa cum scrie în Biblie: „Înțelepții păstrează știința”. (Prov. 10:14) *W 6/1/41*

28 IANUARIE

Cine nu este cu Mine este împotriva Mea; și cine nu adună cu Mine, risipește. -Luca 11:23

Un om poate fi din neștiință împotriva Teocrației și Împăratului, dar atunci când este luminat trebuie să se întoarcă rapid și să o apuce pe calea dreaptă, și va fi iertat. Când un om învață despre Iehova și bunătatea Lui manifestată prin Isus Cristos, iar apoi tratează acest adevăr cu indiferență sau încăpățănare, faptele lui nu vor fi iertate. El păcătuiește astfel împotriva luminii sau împotriva spiritului sfânt, care este lumină. Sângele lui Isus Cristos este prețul care a cumpărat umanitatea, și nu este un lucru neimportant. Așadar, când un om vede și înțelege că speranța lui de viață este prin credința și supunerea față de Iehova Dumnezeu și Cristos, și care mai apoi disprețuiește sau ignoră această favoare, mânia lui Dumnezeu rămâne peste el iar sfârșitul lui este la fel cu a celor din clasa păcătoșilor. *W 5/1/41*

29 IANUARIE

Și Noe a intrat în corabie cu fiii săi, cu nevasta sa și cu nevestele fiilor săi, datorită apelor potopului. - Gen. 7:7.

Oamenii din vremea lui Noe au auzit vocea lui care îi avertiza despre potopul care trebuia să vină, dar nu au dat nicio importanță acestui avertisment. Ei știau că Noe construia marea arcă, care era o mărturie a credinței lui în Dumnezeu, dar oamenii care au văzut-o, au considerat-o fără importanță. Lucrarea și mărturia lui Noe au fost așa de importante în îndeplinirea scopului lui Iehova, astfel încât Dumnezeu l-a folosit să prezică ce urma să vină în momentul stabilirii Împărăției. Arca pe care Noe a construit-o la porunca lui Iehova a simbolizat organizația construită de Cel Preaînalt prin Isus Cristos și care este organizația lui Dumnezeu, al cărei Cap este Isus Cristos. Navigarea celor opt persoane deasupra apelor a prefigurat supraviețuitorii Armagedonului pe care Dumnezeu îi va duce în lumea nouă. *W 5/15/41*

30 IANUARIE

Omul înțelept va auzi, și își va mări știința; și cel priceput va ajunge la sfatul înțelepților. -Prov. 1:5.

Cine va auzi, va da importanță, va înțelege și va alege calea vieții? Răspunsul lui Iehova este: „Înțelepții vor înțelege”. Cuvântul lui Dumnezeu arată că în prezent există două clase pe pământ: (1) cei care vor fi înțelepți și care vor găsi calea către neprihănire și viață; și (2) cealaltă clasă, care continuă în păcate, întuneric și religie, și care rămâne sub condamnare și va suferi chinul veșnic. Prezentul este „vremea sfârșitului”, adică, sfârșitul stăpânirii neîntrerupte a lui Satan. Acesta este timpul potrivit ca cei care sunt înțelepți să înțeleagă scopul lui Iehova și să urmeze calea care duce la viață veșnică. Acum este timpul în care cei care formează „gloata cea mare” să audă și să aleagă înțelept, și să înțeleagă. Din acest motiv Domnul face ca mesajul Teocrației să fie auzit. *W 7/15/41*

31 IANUARIE

Guvernarea va fi pe umărul Lui; Îl vor numi... Părintele veșnicilor, Prințul păcii. - Isa. 9:6.

Cu secole în urmă Iehova și-a declarat scopul de a crea și stabili un guvern paternalist, care să fie prezidat de Fiul Său Preaiubit. Acel guvern este marea Teocrație, prin care Isus Cristos își exercită o grijă paternă față de interesele oamenilor care sunt pe pământ, El fiind Regele și Tatăl a celor care se supun Lui, iar ei, ca copii, se vor adresa lui Isus Cristos ca „Tată”. Iehova Dumnezeu este Regele Eternității și fântâna

vieții. Nimeni nu poate avea viață împotrivindu-se voii Lui. Iehova i-a delegat Fiului Său Preaiubit, Regele, autoritate deplină să administreze viața celor care vor primi viață veșnică. În aceste zile din urmă Cel Preaînalt a făcut cunoscut acest lucru celor care au fugit la Domnul și au găsit refugiu. *W 9/1/41*

1 FEBRUARIE

El se ține tare în integritatea lui. - Iov 2:3.

Integritate înseamnă „inocență, nevinovăție, adică, fără vină”. Iov l-a susținut pe Iehova și împărăția Sa promisă. Iov și-a păstrat integritatea, și de aceea a fost fără vină înaintea lui Dumnezeu. A fost el fără vină pentru că a fost perfect în trup și pentru că a avut drept la viață? Nu; el a fost odrasla lui Adam, și deci, sub condamnare. Integritatea lui sau nevinovăția lui au constat în faptul că el a refuzat să se miște de la devotamentul său statornic față de Dumnezeu și împărăția Sa prin Mesia. Iov a suferit mai degrabă totul decât să fie necredincios Teocrației. Integritatea lui Iov prezice că acei pe care el i-a prefigurat trebuie să aibă un devotament de nestrămutat față de Guvernul Teocratic prin Isus Cristos, indiferent de ce lovituri le-ar aduce dușmanul. Ei trebuie să rămână credincioși, adevărați și devotați cu totul. Astfel ei vor fi fără vină înaintea lui Dumnezeu. *W 8/15/41*

TURNUL DE VEGHERE

**Vestitorul
Împărăției lui Iehova**

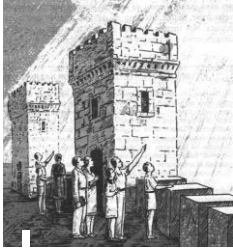
1 FEBRUARIE 1942

Nr. 3

Cuprins:

STRÂNGEREA FINALĂ	- Pag. 41
UN MARTOR CREDINCIOS	- Pag. 52
TEXTE ȘI COMENTARIILE ZILNICE	- Pag. 56

„VOI SUNTETI MARTORII MEI ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU”

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn, N.Y., U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: J.F. Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu l-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și l-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintează în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... 40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Nr. LXIII

1 Februarie 1942

Nr 3

STRÂNGEREA FINALĂ

„Iată, voi trimite mulți pescari, zice Domnul, și-i vor pescui; și după aceea, voi trimite mulți vânători, și-i vor vâna pe fiecare munte și pe fiecare deal, și în crăpăturile stâncilor”. – Ier. 16.16

1. IEHOVA cunoaște pe cei care sunt oamenii Lui. El știe de unde au fost împrăștiți de forțele demonismului. „Temelia lui Dumnezeu stă nezugduită, având pecetea aceasta: "Domnul cunoaște pe cei care sunt ai Lui". (2 Tim. 2:19). El declară că este scopul Său irezistibil și nealterabil de a aduna laolaltă toate creaturile inteligente de pe pământ, fie clasă spirituală sau clasă pământească, care susțin Guvernul Său Teocratic prin Mesia. Adunarea laolaltă de partea Domnului trebuie să aibă loc înainte de războiul final de la Armaghedon, și prin urmare, cei adunați trebuie să fugă acum din organizația dușmanului și să vină la TEOCRAȚIE. Acest Guvern acționează acum în mijlocul dușmanilor lui. A sosit timpul pentru administrarea sau „împărățirea” marelui Mesia, iar adunarea are loc din anul 1918 A.D., începând cu clasa spirituală, și recent cu cealaltă clasă care va trăi pe pământ pentru totdeauna în pace și fericire sub administrația neprihănită a TEOCRAȚIEI. „El și-a propus în sine ca la împlinirea vremurilor să-l aducă la îndeplinire să unească într-unul toate lucrurile în Hristos, atât cele din ceruri, cât și cele de pe pământ.” (Efes. 1:9,10).

2. Începutul administrației neprihănite înseamnă că națiunile pământului au ajuns la „vremea sfârșitului”. Această vreme a început cu venirea zilei lui Iehova în 1914, iar sfârșitul total va fi la Armaghedon. Acolo se va rezolva odată pentru totdeauna problema DOMINAȚIEI UNIVERSALE. TEOCRAȚIA o va rezolva corect, adică, în favoarea Marelui TEOCRAT IEHOVA, Atotputernicul Dumnezeu. Acea victorie va fi o apărare a numelui lui Dumnezeu și va însemna eliberare și binecuvântare pentru toate făpturile care trăiesc și care iubesc neprihănirea și adevărul. Iehova este Ființa Supremă și singura sursă de viață, lege și ordine, iar stăpânirea Sa Teocratică peste univers, inclusiv peste pământ, este singura stăpânire corectă.

3. Națiunile pământului, în special cele care formează așa-numita „creștinătate”, au fost informate și avertizate de cei pe care Dumnezeu i-a adunat și i-a făcut martorii Săi, despre scopul Lui de a stabili o conducere Teocratică pe pământ prin Regele Său, Isus Cristos. Națiunile i-au tratat pe martorii credincioși ai lui Dumnezeu cu dispreț; ele au nesocotit mesajul pe care acești martori l-au proclamat cu credincioșie și au preferat să-l ignore pe Dumnezeu și au ales conducerea demonilor pentru a-și continua schemele lor egoiste de dominare a lumii. Ele scot din planurile lor voia exprimată și Cuvântul scris a lui Dumnezeu; ele nu-și pun încrederea în Dumnezeu de a-și stabili împărăția Lui neprihănită asupra umanității prin puterea Lui mare; ele preferă să-și exercite controlul lor guvernamental și refuză să se gândească la o conducere directă a lui Dumnezeu prin Regele Său, Isus Cristos, sau să se supună acestei conduceri. Ele vorbesc de Dumnezeu atunci când vine vorba de obiceiurile lor religioase, dar prin acțiunile lor L-au uitat. Judecata lui Dumnezeu cu privire la ele este: „Cei păcătoși se vor întoarce în locuința morților și toate națiunile care uită pe Dumnezeu”. (Ps. 9:17). În scurt timp ele vor avea parte de aceeași soartă ca Ierusalimul necredincios din vremea lui Ieremia, oraș care a devenit religios și și-a încălcat legământul cu Iehova Dumnezeu, și care a fost distrus în totalitate de Nimicitorul Lui. Ierusalimul religios a fost prototipul „creștinătății” de astăzi. Toți cei care o respectă, o sprijină și care își pun încrederea în conducerea ei vor merge în fundul „iadului” împreună cu ea, având aceeași soartă ca și religioniștii demonici ai Ierusalimului. Doar profetul Ieremia și tovarășii lui credincioși, ca Ionadabii și Etiopianul Ebed-Melec, au scăpat cu viață și au primit aprobarea lui Dumnezeu. La fel va fi și la Armaghedon, când doar rămășița

spirituală credincioasă lui Iehova Dumnezeu, și tovarășii ei devotați vor scăpa de distrugerea care va veni peste „creștinătate” și peste celelalte națiuni ale lumii.

Datorită influenței importante a profeției asupra „lucrării ciudate” a lui Iehova din prezent, acest articol înlocuiește partea a 3-a a seriei „Mica”, iar partea a 3-a va fi publicată în numărul următor.

4. Întemeierea Guvernului Teocratic a lui Iehova Dumnezeu prin Regele Său Preaiubit în anul 1914, și proclamarea întemeierii lui, au servit ca un test de judecată pentru toți de pe pământ, atât a celor care pretind că sunt „creștini” sau care au un legământ cu Dumnezeu, cât și a celor care alcătuiesc națiunile pământului. În calitate de Rege uns, Isus Cristos exercită și funcții judiciare și a venit la locul de judecată, templul lui Dumnezeu. Judecata este în desfășurare începând cu anul 1918, atunci când a venit la templu. El îi examinează în primul rând pe slujitorii Săi cărora le-a încredințat interesele Împărăției Sale, „bunurile Lui”, iar apoi pe cei care mărturisesc că sunt slujitorii Lui dar care sunt răi, leneși și păcătoși, fiind de fapt slujitorii dușmanului. „Căci a venit timpul când judecata trebuie să înceapă de la casa lui Dumnezeu. Și dacă începe prima dată cu noi, care va fi sfârșitul celor ce nu ascultă de Evanghelia lui Dumnezeu? Și dacă neprihănitul (slujitor) va scăpa cu greu, unde va fi cel nelegiuit și cel păcătos?” (1 Pet. 4:17,18). După aceea, judecata continuă cu toate celelalte națiuni ale lumii, în special cu „creștinătatea” care pretinde că-l slujește pe Dumnezeu și că este împărăția Lui.

5. Această ordine a judecății a fost arătată în profeția lui Isus cu privire la evenimentele sfârșitului lumii lui Satan, vremea în care ne aflăm acum. Domnul Isus a spus pilda cu „slujitorul înțelept și credincios” a lui Iehova și cu „slujitorul rău”. (Mat. 24:45:51). După aceea, Domnul a spus pilda fecioarelor înțelepte și a celor nechibzuite, ilustrând la fel, două clase, și judecata lor finală. (Mat. 25:1-13). De asemenea, pilda slujitorilor cărora stăpânul lor le-a încredințat talanții împărăției sale, slujitori pe care stăpânul la venirea lui ca rege i-a judecat, răsplătind pe slujitorii credincioși și scoțându-l afară pe slujitorul leneș din organizația lui și aruncându-l în întunericul de afară. (Mat. 25:14-30). Apoi Domnul Isus și-a sfârșit profeția spunând pilda referitoare la judecata națiunilor la întoarcerea lui ca Rege și Judecător, judecată în care oamenii care fac binele fraților lor, martori ai lui Iehova, sunt simbolizați de oi care sunt adunate la dreapta Lui, iar cei care îi tratează rău pe frații lor, pentru ca sunt martori ai lui Iehova, sunt asemănați cu caprele la stânga Lui. Clasa „caprelor” este dusă în focul cel veșnic care a fost pregătit Diavolului și îngerilor lui. Clasa „oilor” este binecuvântată iar după Armagedon este dusă în viața veșnică pe pământ sub împărăția Teocratică a binecuvântărilor. (Mat. 25:31-46). Aceste binecuvântări ale Împărăției includ bucuria și privilegiul de a îndeplini mandatul de a „crește, a se înmulți și a umple pământul”. Aceasta vor face după ce Armagedonul va curăți pământul de națiunile care l-au uitat pe Dumnezeu; și astfel va fi îndeplinit mandatul pe care Dumnezeu l-a dat la început lui Adam și Eva, dar pe care ei l-au călcat. (Gen. 1:28)

6. Judecata națiunilor continuă, iar dovezile arată că se apropie rapid de sfârșit când Domnul va pronunța și va executa sentința Sa dreaptă. Încă există multe persoane care fac binele, sau „oi”, care trebuie adunate de partea TEOCRAȚIEI. Sfârșitul fiind aproape, ele trebuie adunate acum fără pierdere de timp. Profetul Ieremia și tovarășii lui credincioși au trăit în ultimii ani ai judecății asupra Ierusalimului religios și i-au văzut distrugerea, dar au supraviețuit apărând promisiunile lui Iehova. Ieremia a vorbit în numele lui Iehova Dumnezeu și a fost unul din martorii adevărați de la și după Abel. Prin urmare, el a prefigurat rămășița Israelitelor spirituali care în aceste zile din urmă ale „creștinătății” sunt martorii lui Iehova.

7. Ieremia a profețit din și după cel de al treisprezecelea an al Împăratului Iosia. (Ier. 25:1-3). Datorită credincioșiei și devotamentului lui Iosia față de Dumnezeu și Teocrația Sa tipică, Iehova Dumnezeu nu a adus nenorocirea Ierusalimului în zilele lui, ci a amânat-o timp de patruzeci de ani din momentul în care Ieremia și-a început lucrarea de mărturie. Astfel, Ieremia a profețit în timpul domniei împăraților răi care l-au urmat pe Iosia până la ultimul împărat rău Zedechia, în timpul căruia Iehova

Dumnezeu a judecat Ierusalimul pentru că a călcat jurământul Lui. Acești patruzeci de ani de grație le-au dat posibilitatea martorilor lui Iehova, profeților Ieremia, Ezechiel, și Țefania să depună o mărturie finală față de Iuda și Ierusalim, în avantajul celor care făceau binele față de Iehova și ca un avertisment de a-i salva de la distrugere pe cei care călcau legământul, adică, religioniștii demonici și aliații și susținătorii lor politici și comerciali. Cei care au luat aminte la avertisment și au abandonat organizația religiei și au venit la Iehova, au scăpat împreună cu profeții credincioși ai lui Iehova; cei care au refuzat să ia în serios mesajul și l-au persecutat pe Ieremia și pe tovarășii lui, și care s-au agățat de lucrurile religiei și s-au încrezut în auto-neprihănirea liderilor lor religioși, toți aceștia au murit.

8. Aceste lucruri au fost scrise în Biblie, nu numai ca un simplu fapt al istoriei antice și care nu are niciun efect asupra oamenilor din timpurile moderne, ci pentru instruirea celor care în aceste zile caută viața și doresc să știe calea dreaptă care duce la viață. Îndeplinirea mai completă a acelor judecăți antice a lui Iehova Dumnezeu, se va face asupra organizațiilor și claselor de oameni la sfârșitul conducerii neîntrerupte a lui Satan. În ceea ce-i privește pe Evreii naturali este scris: „Toate aceste lucruri li s-au întâmplat ca exemple; și ele sunt scrise pentru muștrarea noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor”. (1 Cor. 10:11). „Toate lucrurile care au fost scrise mai înainte, au fost scrise pentru învățătura noastră, pentru ca noi prin răbdarea și mângâierea pe care o dau Scripturile, să avem nădejde.”(Rom. 15:4). Cei care nădăjduiesc să trăiască să vadă un guvern neprihănit stabilit pe pământ care-l va elibera pe om de stăpânirea celui rău și va binecuvânta pe toți cei care iubesc și trăiesc neprihănirea, trebuie să studieze acele „pilde” sau exemple din vechime și să urmeze învățăturile date aici. Aceștia sunt îmbărbătați și întăriți să reziste până la sfârșitul jalnic al stăpânirii păcătoase, astfel încât să-și păstreze integritatea față de Dumnezeu. Cei care nu iau aminte la lucrurile care s-au scris în vechime, ci cred că pot rezista prin puterea și înțelepciunea lor, cad în mari ispite și pier.

9. Judecata „creștinătății” este sigilată. Armagedonul este foarte aproape. Distrugerea va fi nemaipomenită, întrecând orice eveniment din istoria umană. Așadar, așa cum a fost prezis de credinciosul Ieremia și tovarășii lui, „celelalte oi” ale Domnului, martorii lui Iehova, ce ar trebui să facă acum? Ar trebui să plângă la perspectiva sigură a morții și a distrugerii a milioane de religioniști? Ar trebui să-și dedice o parte din timpul lor lucrării de mărturie și să-și petreacă restul vieții în căutarea plăcerilor și a distracțiilor ca cei care sunt „iubitori mai mult de plăceri decât de Dumnezeu”? Răspunsul se găsește în învățătura dată lui Ieremia.

UN SEMN

10. Când a fost hotărâtă judecata de distrugere a Ierusalimului, Ieremia scrie, „Cuvântul Domnului a venit la mine spunând: Să nu-ți iei nevastă, și nici să nu ai fii și fiice în locul acesta.” (Ier. 16:1). Ieremia a fost unul din preoții Leviți din orașul Anatot, din țara seminției lui Benjamin, și acestor preoți li s-a permis să se căsătorească. Ieremia era tânăr când Domnul l-a chemat să fie profet. El s-a devotat cu totul lui Iehova Dumnezeu și serviciului Lui, și era foarte hotărât să facă voia Domnului. Nu scrie niciunde că el s-a căsătorit vreodată; astfel el a urmat instrucțiunile stricte ale lui Iehova Dumnezeu cu privire la el. Aceasta era valabil pentru el atâta timp cât minciuna era „în locul acela”, adică, mărturisirea în Iuda și Ierusalim care erau judecate, și unde el a trăit patruzeci de ani, până la distrugerea lor finală. Ieremia nu s-a plâns niciodată din cauză că, căsătoria lui a fost amânată cu atâția ani. El a slujit MARELUI TEOCRAT; el era supus vocii lui Iehova, al cărui profet și martor a fost, și a înțeles motivul real al instrucțiunii lui Iehova. Singurătatea fără poveri era bucuria lui Ieremia, pentru simplul fapt că era scutit de responsabilități pământești, și greutăți care l-ar fi împiedicat să-și țină legământul față de Dumnezeu. Prin acțiunile lui, Ieremia a fost un semn de avertizare pentru tovarășii lui și religioniști; de asemenea, el a dovedit sinceritate în vestirea mesajului și a adevărului sigur al mesajului său.

11. Martorii lui Iehova în prezent nu au aceleași restricții pe care Domnul i-a dat lui Ieremia, dar în ceea ce privește condițiile din prezent care indică lucrurile groaznice care au să vină în scurt timp, ei ar face bine să-și analizeze acțiunile, chiar dacă ar fi să urmeze faptele lui Ieremia, în numele „lucrării ciudate” a lui Iehova care va lua sfârșit la Armagedon. Iehova a dezvăluit scopul pentru care i-a dat aceste

restricții profetului Său suspus: „Căci așa vorbește Domnul cu privire la fiii și fiicele care se nasc în locul acesta, și cu privire la mamele care i-au născut, și cu privire la tații lor care le-au dat naștere în țara aceasta: vor muri doborâți de moarte dureroasă; nu vor fi plânși, nici nu vor fi îngropați, ci vor fi ca un gunoi pe fața pământului; vor muri uciși de sabie și de foamete; și trupurile lor moarte vor fi carne pentru păsările cerului și pentru fiarele pământului.” (Ier. 16:3,4). Așadar, perioada de libertate și fără a avea copii a lui Ieremia este un exemplu grăitor și este în total acord cu avertismentul pericolului și a distrugerii iminente care sunt proclamate.

12. În timpul distrugerii Ierusalimului care a urmat la scurt timp după aceea, Nimicitorul Domnului nu a cruțat fii și fiicele religioniștilor. Aceasta a adus durere mare părinților, care călcasez legământul cu Dumnezeu și se întorseseră la religie. După aceea Iehova trimite martorii Săi îmbrăcați în pânză cu călimară de corn pentru a-i însemna pe cei blânzi pe frunte, fruntea fiind un simbol al inteligenței sau al înțelegerii. Domnul Dumnezeu dă poruncă nimicitorilor săi: „Și celorlalți le-a zis, în auzul meu: Mergeți după el prin cetate, și loviți; ochiul vostru să fie fără milă, și să nu aveți milă: ucideți cu desăvârșire pe bătrâni, pe tineri, pe fecioare, pe copii și pe femei; dar să nu vă atingeți de nici unul peste care este semnul; începeți de la Locașul Meu cel sfânt!” Atunci ei au început cu bătrânii [clerul religios], care erau înaintea casei [Templului]. Și El le-a zis: "Spurcați casa, și umpleți curțile cu morți!... Ieșiți. Ei au ieșit, și au ucis în cetate.” (Ezec. 9:5-7).

13. Isus a arătat clar că cei care au copii vor avea dificultăți din cauză că este sfârșitul stăpânirii demonice; El a spus: „Vai de femeile care sunt cu copii și de cele ce vor da țâță în zilele acelea!” (Mat. 24:19). Și când mergea la moarte El s-a întors către femeile care veneau după El și le-a spus: „Fiice ale Ierusalimului, nu Mă plângeți pe Mine, ci plângeți-vă pe voi înșivă și pe copiii voștri. Căci iată vin zile în care vor zice: "Ferice de cele sterpe și de pânțele care n-au născut niciodată, și de țâțele care n-au alăptat. Atunci vor începe să zică munților: "Cădeți peste noi!" Și dealurilor: "Acoperiți-ne!" (Luca 23:28-30). Aceasta arată clar de ce este mai bine și mai înțelept pentru cei care fac parte din „celelalte oi” ale Domnului, și care nădăjduiesc să facă parte din „marea mulțime” care va supraviețui la Armagedon și după aceea va primi mandatul divin de a „umple pământul” cu copii neprihăniți, să amâne lucrurile după ce vor trece judecata și distrugerea Armagedonului; apoi cei noi și neprihăniți ai omenirii vor stăpâni peste pământul curat iar Domnul Dumnezeu va da mandatul divin supraviețuitorilor Armagedonului. Cei care îl așteaptă pe Domnul sunt scutiți de greutate, poveri, dureri de inimă și suspine și se bucură de o libertate foarte mare în lucrarea prevăzută de activitățile lui Ieremia și a tovarășilor săi. Cei din „celelalte oi” ale Domnului care acum au copii sau cărora li se nasc copii în mod natural ar face bine să urmeze sfatul apostolului și „să-i crească în muștrarea și învățătura Domnului”; iar copii acestor părinți consacrați și devotați să facă ceea ce este bine și poruncit de Domnul când „ascultă de părinții lor în Domnul”. (Efes. 6:1-4). Acesta este singurul drum care duce la înțelepciune, și prin care se poate primi aprobarea Domnului și siguranță în timpul necazului de la Armagedon.

14. Iehova dă instrucțiuni suplimentare slujitorilor Săi în ceea ce privește acțiunile și faptele lor în timpul crizei mondiale: „Căci așa vorbește Domnul: Să nu intri în nici o casă de jale, să nu plângi în ea, și nici să nu te bocești cu ei, căci Mi-am luat înapoi de la poporul acesta pacea Mea, zice Domnul, chiar și bunătatea și îndurarea Mea. Atât cei mari, cât și cei mici, vor muri în țara aceasta; nu vor fi îngropați nici nu-i va plânge niciun om, nici nu-și va face nimeni tăieturi din pricina lor, și nu se va rade pentru ei. Nimeni nu le va pune masa în timpul jelierii pentru ca să-i mângâie pentru cel mort; și nimeni nu le va întinde paharul mângâierii să bea pentru tatăl sau pentru mama lor.” (Ier. 16:5-7). Judecățile Domnului sunt drepte și se îndeplinesc în neprihănire. Cei care sunt slujitorii Lui și care au spiritul Lui nu se jelesc din cauza distrugerii celor răi de nimicitorul numit a lui Iehova. Distrugerea lor este pentru apărarea numelui lui Iehova, nume pe care cei păcătoși l-au disprețuit, hulit și blamat, și la o astfel de apărare, toți slujitorii Lui se bucură. Timp de patruzeci de ani Ieremia personal a avertizat Ierusalimul și Iuda, dar ei nu s-au pocăit. În distrugerea orașului și pustiirea țării, ei au murit în păcatele și fărâdelegile lor, destin pe care de bunăvoie și l-au ales prin comportamentul lor față de mesajul și mesagerii lui Iehova.

15. Cu mai bine de șaiszeci de ani în urmă, și în special din 1918, „creștinătatea” a fost avertizată de apropierea Armagedonului și i-a fost arătat modul de salvare pe care Iehova Dumnezeu l-a pregătit. Liderii religioși și aliații lor politici și comerciali au ironizat avertismentul, și chiar l-au numit subversiv, și i-au persecutat și îi persecută pe martorii credincioși ai lui Iehova și pe tovarășii lor. Suntem aproape acum de SFÂRȘITUL FINAL al „vremii sfârșitului” iar națiunile „creștinătății” sunt în agonia și agitația războiului. Elementele politice și comerciale fac rugăciuni ipocrite lui Dumnezeu pentru pace, și se uită la capul celei mai mari organizații religioase de pe pământ ca la un mediator care intervine pe lângă Dumnezeu, pentru ca Dumnezeu să lase pace și prosperitate din nou pe pământ. În timp ce se uită la Dumnezeu și fac rugăciuni pentru binecuvântare și pace, fac în același timp război cu creștinii credincioși, martorii lui Dumnezeu, care proclamă în mod legal și inofensiv Guvernul Teocratic a lui Iehova Dumnezeu prin „Prințul Păcii”, Isus Cristos. Ei așteaptă, prin suprimarea totală a martorilor credincioși ai Teocrației, să ajungă în situația în care să spună cu ușurare, „Pace și siguranță”. Astfel, ei fac război cu Iehova și cu Teocrația Lui. Prin urmare, toți ai lor care se roagă pentru pace, toate planurile pentru pace, conferințele pentru pace, și tratatele și organizațiile pentru pace vor fi în zadar și vor constitui prologul „distrugerii lor bruște”; „Mi-am luat înapoi de la poporul acesta pacea Mea, zice Domnul, chiar și bunătatea și îndurarea Mea.” Dumnezeu nu găsește plăcere în moartea celor păcătoși, nu le jalește moartea și îi învață de slujitorii Lui credincioși să nu se bocească. Un astfel de refuz de a plânge dinainte este de asemenea un semn a ceea ce se va întâmpla la Armagedon atunci când Dumnezeu va distruge toți religioniștii și conducătorul turmelor lor. Acea distrugere va fi așa de uimitoare astfel încât chiar cei care sunt sortiți nenorocirii și care sunt conduși la distrugere nu vor putea nici ei plânge sau să se bocească. (Ier. 25:33-35). Ei au fost avertizați la timpul potrivit. Sângele lor cade asupra capurilor lor. Cei care au depus mărturia într-un mod credincios și constant sunt curați și nevinovați de tot sângele vărsat.

16. Deoarece religioniștii și susținătorii lor nu iau în serios mesajul transmis de martorii lui Iehova, starea lucrurilor astăzi este ca și în vremea lui Noe. (Mat. 24:37-39; Luca 17:26,27). Ei sărbătoresc tocmai cum a făcut Împăratul Belșatar înainte de moartea sa și răsturnarea Babilonului; ei se intoxică cu lucrurile lumii lui Satan, în această așa-numită eră „jazz”. Chiar și cei care mărturisesc că sunt „religioniști creștini” sunt acum „iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu”. (2 Tim.3:4). „Scrisă dinainte” pentru învățătura martorilor lui Iehova din zilele acestea este și instrucțiunea suplimentară dată lui Ieremia: „Să nu intri nici într-o casă de petrecere, ca să te așezi cu ei, să mănânci și să bei. Căci așa vorbește Domnul oștirilor, Dumnezeul lui Israel: Iată, voi face să înceteze în locul acesta, sub ochii voștri și în zilele voastre, strigătele de veselie și strigătele de bucurie, cântecele mirelui și cântecele miresei.” (Ier. 16:8,9). Aceeași condiție tristă a fost prezisă organizației celei mari numită Babilon, simbolizând organizația lui Satan, adică: „Cu violență va fi aruncat Babilonul, cetatea cea mare, și nu va mai fi găsit; și sunetul de alăute, cântecele din instrumente, cântătorii din fluiere, cântătorii din trâmbițe nu se vor mai auzi deloc în tine; și nici un meșter în vreun meșteșug oarecare nu se va mai găsi în tine; și vuietul morii nu se va mai auzi în tine. Lumina lămpii nu va mai lumina în tine, și glasul mirelui și al miresei nu se va mai auzi în tine, - pentru că negustorii tăi erau oamenii mari ai pământului; pentru că prin vrăjitoria ta au fost înșelate toate națiunile. Și în ea a fost găsit sângele proorocilor și al sfinților și al tuturor celor ce au fost înjunghiați pe pământ.” (Apoc. 18:21-24). Prin urmare, aceste plăceri și fericiri sunt scurte. Toți cei care pierd aceste oportunități prețioase și pierd timpul degeaba sunt nechibzuiți.

17. Lumea modernă se laudă cu realizările ei și cu ceea ce urmează să realizeze, dar nu are absolut nimic asupra căruia să aibă un motiv adevărat pentru a se lăuda. Plăcerile ei sunt pur și simplu superficiale și trecătoare. Ei sunt controlați de demoni și distrag atenția și interesul de la singura sursă de viață și bucurie veșnică, adică, Guvernul Teocratic, sau Sionul care este profetic numit „bucuria întregului pământ”, adică, a „noului pământ”. (Ps. 48:2). Plăcerile lumești nu fac parte din „bucuriile Domnului” și „desfătările veșnice” care sunt la dreapta Lui. (Ps. 16:11). Așadar, creștinul credincios al cărei nădejde este în lumea nouă, acolo unde locuiește neprihănirea, nu poate să se bucure cu această lume judecată și muritoare. Martorii lui Iehova, prefigurați de Ieremia, au o lucrare mare și serioasă de făcut, și timpul în

care trebuie făcută este limitat de apropierea ceasului pe care Dumnezeu îl știe și l-a fixat pentru începerea Armagedonului, „lucrarea Sa ciudată”.

18. Ceea ce rămâne încă din „lucrarea ciudată” de mărturie a lui Dumnezeu, care precede imediat acel „act ciudat” este aproape de terminare, iar când este terminată, acest privilegiu se va termina pentru totdeauna pe pământ. Prin urmare, martorii lui Iehova nu trebuie să-și împartă timpul între partea activă a serviciului lui Dumnezeu și între partea căutării plăcerilor națiunilor care l-au uitat pe Dumnezeu. Dacă ar face așa, acesta ar însemna o slăbire în serviciul Lui și ar fi o încălcare a legământului lor conform căruia au spus că-l vor sluji tot timpul, iar pe Satan niciodată. Să nu creadă cineva că dacă îndeplinește o mică cerință în serviciul Domnului, este mai apoi liber să petreacă timpul la „jazz” sau în alte locuri care îi iau mințile și afecțiunea lui pentru Creator și Teocrația Lui și îl fac să se expună atacurilor și ispitelor demonice. Cei credincioși trebuie să fie slujitori ai Marelui Teocrat și a gloriosului Său guvern fără încetare, „zi și noapte”. Credințioșia față de serviciul în „lucrarea ciudată” a Domnului este ocrotirea noastră, și acum, când țelul este aproape atins - apărarea numelui Lui și triumful complet al Teocrației - nu putem să lăsăm armele jos în siguranță și cu înțelepciune în fața invaziei și controlului demonilor. Mai mult, refuzul de a merge pe același drum al plăcerii pe care merge lumea, este un semn a lui Iehova prin martorii Săi de pe pământ că zilele sunt limitate pentru „creștinătatea” egoistă care caută plăceri, în loc să caute mai întâi Împărăția lui Dumnezeu.

NESSINCERITATE

19. Ipocriții religioși aduc mari ofense proclamării judecăților Domnului împotriva „creștinătății”. În auto-neprihănirea lor, și orbiți de religie și demoni, ei nu sunt capabili să vadă deficiențele lor și încălcarea de către ei cu bunăvoie a poruncilor lui Dumnezeu. Susceptibilitățile lor sunt ofensate la proclamarea cu îndrăzneală a cerințelor Împărăției și a zilei de răzbunare a Dumnezeului nostru împotriva religiei sau demonismului și împotriva celor care practică aceste lucruri. Ei se prefac că nu văd nicio vină sau păcat în doctrinele lor religioase, și în implicarea în chestiunile mondiale care ignoră Teocrația, ei cer „mai multă religie” și plănuiesc o „nouă ordine mondială” unde să existe „mai multă religie”. O astfel de nesinceritate Iehova a prezis-o lui Ieremia, spunând: „Se va întâmpla că atunci când vei arăta poporului acestuia toate aceste cuvinte, ei îți vor zice: "Pentru ce ne amenință Domnul cu toate aceste mari nenorociri? Sau care este nelegiuirea noastră și păcatul nostru pe care l-am făcut împotriva Domnului, Dumnezeului nostru? Atunci să le răspunzi: Pentru că părinții voștri M-au părăsit, zice Domnul, s-au dus după alți dumnezei, le-au slujit și s-au închinat înaintea lor; și pe Mine M-au părăsit, și n-au păzit Legea Mea; și voi ați făcut și mai rău decât părinții voștri; căci iată că fiecare umblați după imaginația inimii voastre rele, și nu m-ascultați; de aceea, vă voi muta din țara aceasta într-o țară, pe care n-o cunoașteți, nici voi, nici părinții voștri; și acolo, veți sluji altor dumnezei, zi și noapte, unde nu voi avea milă de voi." (Ier. 16:10-13)

20. Aceasta este situația în „creștinătatea” modernă care a făcut ca oamenii și femeile sincere să se întoarcă de la ea cu deznădăjdie. Ea s-a făcut mai rea și nu mai bună după cincisprezece secole de existență, iar rana ei este de nevindecă; din acest motiv multe persoane care fac bine și care sunt ținute încă în „creștinătate” sunt uimiți, suspinși și plâng din cauza urâciunilor care se fac în mijlocul ei la adresa lui Dumnezeu și a Regelui Său Isus Cristos. „Creștinătatea” se închină la zei demonici și oameni demonizați, la lucruri făcute de mâna omului. Ea se opune relatării învățaturii „chinului veșnic” și a „purgatoriului”, și preferă să se închine la un dumnezeu diabolic care crede în chinuirea făpturilor, în foc și pucioasă pentru eternitate, după moarte. Factorii ei hotărâtori sunt, stabiliți după o lege ticăloasă” cu scopul de a pune clasa modernă a lui Ieremia „la fața locului” și de a pedepsi părinții care îi învață pe copiii lor poruncile lui Dumnezeu și supunerea față de El. Ei privează pe copiii acestor părinți de dreptul la educație în școlile lor publice deoarece acești copii refuză să idolatrizeze și să salute steagurile și emblemele, și să calce astfel poruncile lui Dumnezeu așa cum au fost învățați. Ei disciplinează oamenii, înalță creaturile și ordonează tuturor să se închine oamenilor și să le atribuie salvare și protecție. Ei înalță statul politic mai presus de Iehova Dumnezeu și Teocrația Lui și cer ascultare și supunere de legile statului care au fost elaborate fără

a ține cont de voia și poruncile lui Dumnezeu, legi care încalcă legământul unui creștin prin încălcarea poruncilor supreme a Celui Preaînalt.

21. Mai mult, factorii guvernanți ai „creștinătății” iau dreptul și privilegiul de a se închina lui Iehova Dumnezeu în spirit și în adevăr prin proclamarea veștilor bune a Guvernului Său Teocratic prin Isus Cristos, și astfel ei iau „jertfa zilnică” a creștinilor adusă către Dumnezeu Cel Atotputernic. Ei ignoră Guvernarea de către El a lumii și propun o „nouă ordine mondială” făcută de ei în locul Teocrației, și stabilesc această „urâciune a pustiirii” și o fac idolul lor, i se supun și i se închină. Organizația mondială a fiarei și această „icoană” totalitară ei le numesc „puterile cele mai înalte” și insistă ca toți oamenii să se închine „fiarei și icoanei ei”. În loc de a se supune Regelui Uns al lui Dumnezeu, Isus Cristos, ei pun fără nicio o garanție și autoritate Scripturală un om ca „vicerege a lui Isus Cristos” ca și unul care ia locul pe pământ a Dumnezeului Celui Atotputernic, și în sens literal ei sărută degetul de la picioare a acestui om slab căruia i se închină. Acum, după o mărturisire a împărăției lui Dumnezeu pe care „creștinătatea” și lumea nu au cunoscut-o niciodată, prin distribuirea de către martorii lui Iehova a sute de milioane de cărți, broșuri, tractate în diferite limbi timp de mulți ani, marea majoritate a „creștinătății” insistă intenționat în a urma pe liderii lor religioși orbi și în indiferență sau opoziție deschisă față de Teocrație. Niciodată în istorie nu a avut „creștinătatea” o responsabilitate mai mare ca acum.

22. Prin urmare, Iehova îi asigură pe martorii Lui că va distruge întreaga organizație religioasă a „creștinătății” așa cum a distrus și Ierusalimul antic. Ieremia a ajuns să vadă împlinirea profeției pe care a rostit-o prin spiritul lui Iehova. Organizația „creștinătății” va fi pustiită așa cum au fost pustiite Iuda și Ierusalimul. Acei religioniști care comit ipocrizie și demonism în cadrul ei în numele Domnului își vor găsi refugiul lor într-o cetate falsă și vor fi conduși afară și arătați ca nimeni alți decât ca niște închinători ai Diavolului și ai organizației sale, simbolizate de Babilon. Aceștia sunt comparați cu acei evrei religioși care au fost alungați din țara părinților lor și luați prizonieri de armatele lui Nebucadnețar și duși în Babilonul condus de demoni, pentru a muri acolo din cauză că s-au revoltat împotriva lui Iehova Dumnezeu. Același lucru se va întâmpla și lor ca și „slujitorului rău”: „Domnul... îl va tăia în două[din organizația Lui], și partea lui va fi cu partea fățarnicilor.” (Mat. 24:51). Acolo este locul unde „nu voi avea milă de voi” spune Iehova Dumnezeu. Aceasta e în conformitate cu ceea ce a spus El: „Arată-ți mila față de cel rău, și totuși el nu va învăța neprihănirea; în țara integrității el se va deda la rău și nu va căuta măreția Domnului.” (Isa. 26:10). În timpul acestor ani de har în care mesajul Teocrației a fost predicat, ei au respins calea pe care a pregătit-o Domnul către viață și siguranță, și s-au arătat a fi „capre”. Ei sunt adunați la stânga Lui și sunt blestemați și trimiși la distrugere împreună cu Diavolul și întreaga lui organizație.

23. Națiunile care îl uită pe Dumnezeu și cei răi care încalcă legământul nu se vor întoarce niciodată înapoi din chin: „Căci ziua Domnului este aproape pentru toate națiunile [păgâne]... și vor fi ca și când n-ar fi fost niciodată.” (Obad. 15,16). Cei care îi necăjesc pe martorii credincioși ai Domnului și refuză să-L cunoască pe Iehova Dumnezeu și să respecte vestea bună a Guvernului Său Teocratic prin Isus Cristos „vor fi pedepsiți cu distrugere veșnică, de la fața Domnului și de la slava puterii Lui”. (2 Tes. 1:6-9). Prin urmare, următoarele cuvinte ale lui Iehova nu s-au putut aplica călcătorilor legământului distruși după Armagedon: „De aceea iată, vin zile, zice Domnul, când nu se va mai zice: "Viu este Domnul, cel care a scos din țara Egiptului pe copiii lui Israel!". Ci se va zice: „Viu este Domnul, cel care a scos pe copiii lui Israel din țara din țara din nord și din toate țările unde-i izgonise. Și îi voi aduce înapoi în țara lor, pe care am dat-o părinților lor.” (Ier. 16:14,15). Israeliții împreună cu tatăl lor Iacov, s-au mutat în Egipt. După moartea lui Iacov și a fiului său Iosif, care era conducător al Egiptului atunci, Israeliții s-au datat la religia păgână a Egiptului iar dușmanii lor i-au asuprit foarte tare. Atunci Iehova l-a întărit pe profetul Său Moise care i-a întors pe Israeliți de la religie la închinarea Dumnezeului adevărat și viu „al cărui nume este Iehova”. „Pentru numele Lui i-a scos din Egipt prin mâna lui Moise și făcând astfel, El și-a făcut un nume pentru Sine”. (2Sam. 7.23). De aceea este scris: „Viu este Domnul care a scos pe copiii lui Israel din țara Egiptului”.

24. Fiindcă s-au supus religiei, Israeliții au fost mai târziu duși în robie și exil în Babilon, iar țara lor a fost pustie timp de șaptezeci de ani. Apoi, Iehova prin instrumentul Său tipic, Împăratul Cir din

Persia, a dat lege să se construiască Templul din Ierusalim, iar oamenii credincioși care erau în Babilon i-au adus la judecată înaintea lui pe această temă a templului. Doar o rămășiță a arătat credință și ascultare și a răspuns apelului de a zidi templul, și Iehova i-a scos din Babilon și i-a pus în țara lor și i-a pus să construiască templul. Nu numai rămășița Israelitelor credincioși s-a întors ca să construiască templul, ci și o mulțime de oameni care nu erau Israeliti prin naștere. Aceștia au fost prozeliti, în special cunoscuți ca „Netinimi”, adică, „cei dați” pentru lucru suplimentar la templu, și care proveneau din multe națiuni și vorbeau limbi diferite. (A se vedea Ezra 2:1,2,43-60 și 8:17-20; de asemenea Neemia 3:26-31 și 7:46-62). Aceștia corespund cu „mulțimea amestecată” formată din diferite naționalități non-evreiești care au ieșit cu Israeliti când Moise i-a scos din Egipt. Fiind non-izraeliti, toți aceștia prefigurează „celelalte oi” ale Domnului din prezent, pe care El i-a adunat și continuă să-i adune într-o singură turmă pentru a deveni tovarășii devotați ai rămășiței Israelitelor spirituali credincioși, adică martorii lui Iehova. (Ioan 10:10,16).

25. Faptele fizice care împlinesc profețiile Bibliei se înmulțesc pentru a dovedi faptul că Domnul Isus, Mai Marele Cir, a venit la templu în 1918 pentru judecată. Rămășița Lui credincioasă, care a căutat să se închine lui Dumnezeu în duh și adevăr, a fost ținută în robia organizației mondiale condusă de demoni, simbolizată de Babilon. Treptat, El i-a revelat adevărurile privitoare la Împărăție, și de aceea a eliberat-o de frica și robia organizației și a adus-o la El, la templu și a pus-o să lucreze. El i-a judecat pe toți practicantii religioși după adevărul Său, și i-a trimis pe cei aprobați, unși cu Duhul Domnului, să „vestească Evanghelia Împărăției care să slujească de mărturie tuturor națiunilor”. (Mat. 24:14). Multe persoane care fac binele au auzit mărturia și s-au dus după rămășița credincioasă, pe drumul care duce la organizația lui Dumnezeu, Sionul, și s-au pus sub ocrotirea ei. Mulțimi ca acestea au venit astfel în Sion și au fost aduși la Templu pentru a-L sluji pe Dumnezeu „zi și noapte”; și foarte mulți încă vor continua să vină. Recent, în St. Louis, Missouri, în august 1941, aceștia s-au adunat în număr mare împreună cu numărul tot mai mic al rămășiței, într-o mare Adunare Teocratică, care a numărat peste 115 000 de persoane. Dacă vor fi credincioși, aceștia vor forma „mulțimea mare” care va îndeplini mandatul divin de a crește și de umple pământul cu fapte neprihănite. Așadar, faptele fizice sunt vizibile și se poate spune că „Iehova a scos copiii lui Israel din țara de la miazănoapte și din toate țările unde locuiau ei”. (*Vers. Amer. Rev.*). Toate acestea fac parte din „lucrarea ciudată” a lui Iehovacare stârnește împotrivire din partea tuturor națiunilor, atât din partea celor care formează „împărăția de la miazănoapte” cât și din partea celor care formează „împărăția de la miazăzi” și aliații lor. (Dan. 11:40).

PESCARI

26. Națiunile care îl uită pe Dumnezeu caută să împiedice adunarea „celorlalte oi” ale Domnului; și aceasta din cauza instigării Ierarhiei Romano-catolice, care își propune să facă toată lumea catolică și totalitară și caută să aducă prin metode totalitare toate faptele umane în turma Ierarhiei Romano-catolice pentru a fi jefuiți și oprimați. Astfel, „lucrarea ciudată” se apropie cu rapiditate de sfârșit, așa cum este demonstrat de oprirea cu forța a acestei lucrări în multe națiuni. În unele părți Domnul încă lasă să se facă această lucrare, în mod special în Marea Britanie și America și alte țări democratice. Chiar și în țările unde guvernele totalitare și dictatorii au interzis libertatea de exprimare, de adunare și închinare la Atotputernicul Dumnezeu și au declarat această lucrare ca fiind „ilegală”, se face totuși o lucrare și unele din „celelalte oi” sunt găsite, hrănite și ajutate de Domnul. Așadar, următoarele cuvinte ale lui Iehova sunt încă adevărate, și par să se aplice într-un mod special în aceste zile din urmă, când El îi unește pe cei adunați și îi pune să lucreze în organizația Sa Teocratică: „Iată, voi trimite mulți pescari, zice Domnul, și-i vor pescui; și după aceea, voi trimite mulți vânători, și-i vor vâna pe fiecare munte, pe fiecare deal și în crăpăturile stâncilor.” (Ier. 16:16). Aceasta înseamnă că națiunile în care încă multe din „celelalte oi” ale Domnului sunt împrăștiate, sunt hotărâte să împiedice sau să stânjenească lucrarea de strângere și de aceea aceste oi se ascund de dușmani cu frică și reținere; dar, Iehova Dumnezeu prin Isus Cristos este hotărât ca tot restul „celorlalte oi” să fie adunate și ca adunarea aceasta să se sfârșească, adică, înainte de Armagedon, care se apropie cu viteză.

27. Iehova are metodele și mijloacele Lui pentru a-și face lucrarea și pentru a-și aduce voia la îndeplinire. Aceste metode sunt „ciudate” pentru dușmani, religioniști, și este o „lucrare ciudată” pentru ei, și nu cred motivul ei ci aduc argumente rele. Ei caută să țină la oile rătăcite și împrăștiate, și să le păstreze pentru foloasele lor egoiste. Timpul adunării este aproape; cei pe care Domnul îi folosește acum în lucrarea de adunare pe pământ nu trebuie să piardă timpul. Se cere o unitate a acțiunilor și o coordonare a activităților din partea celor care sunt implicați în această lucrare, și utilizarea tuturor metodelor și mijloacelor pe care El le-a dat pentru lucrare. Se cere o cercetare atentă a teritoriului și o căutare inteligentă a locurilor izolate, îndepărtate și împrăștiate unde oile nu sunt asociate cu o companie, ci suntperate, neștiind încotro să meargă pentru a fi sub grija Bunului Păstor. Ele nu vor fi lăsate să piară la Armagedon. „Căci așa vorbește Domnul Dumnezeu: "Iată, Eu însumi mă voi îngriji de oile Mele, și le voi căuta. Așa cum un păstor își caută turma când este în mijlocul oilor sale împrăștiate, așa Îmi voi căuta și Eu oile, și le voi elibera din toate locurile pe unde au fost împrăștiate în ziua plină de nori și negură. Le voi scoate dintre popoare, le voi strânge din felurite țări, și le voi aduce înapoi în țara lor; și le voi hrăni pe munții lui Israel, de-a lungul râurilor, și în toate locurile locuite ale țării.”(Ezec. 34:11-13).

28. Bunul Păstor, Isus Cristos, la templu, are sarcina de a strânge „celelalte oi” ale Sale. Ca „Fiu al Omului” i s-a dat stăpânire peste toate lucrurile pământești: „oi și boi laolaltă, fiarele câmpului, păsările cerului și peștii mării, tot ce străbate cărările mărilor.” (Ps. 8:4-8; Evr. 2:6-9). Când a fost pe pământ i-a chemat pe pescari să fie apostolii săi și le-a spus că-i va face „pescari de oameni”. (Mat. 4:18-22). Odată El a învățat oamenii din corabia pescarului Simon care era lângă țârm și i-a poruncit lui Simon: „Depărtează-o la adânc și aruncați-vă mrejele pentru pescuire”. „Iar Simon răspunzând I-a zis: "Învățătorule, ne-am trudit toată noaptea, și n-am prins nimic; dar, la cuvântul Tău, voi arunca mrejele! După ce le-au aruncat, au prins o așa de mare mulțime de pești că începeau să li se rupă mrejele. Au făcut semn tovarășilor lor, care erau în cealaltă corabie, ca să vină să-i ajute. Aceia au venit și au umplut amândouă corăbiile, astfel că au început să se afunde... Atunci Isus a zis lui Simon: "Nu te teme; de acum încolo vei fi pescar de oameni, vei prinde oameni.” (Luca 5:1-11). Mai târziu, pentru a plăti darea la templu, Isus l-a trimis pe pescarul Petru, spunându-i: „Du-te la mare și aruncă undița, și trage afară peștele care va veni întâi; și după ce îi vei deschide gura, vei găsi în ea o rublă pe care s-o iei și să le-o dai lor, pentru Mine și pentru tine.”(Mat. 17:27). După învierea Sa din morți, s-a arătat pe mare apostolilor Săi care pescuiau, și care n-au prins nimic în noaptea aceea, și acolo a repetat minunea cu pescuirea peștilor. (Ioan 21:1-14). Când au ajuns la țârm el deja fripsese peștii pentru a le da de mâncare. În pilda năvodului El a prezis cum la sfârșitul domniei neîntrerupte a lui Satan, va folosi îngerii săi sfinți ca pescari pentru a despărți „peștii” buni de cei răi: „Tot așa va fi și la sfârșitul veacului. Îngerii vor ieși, și vor despărți pe cei răi de cei buni.” (Mat. 13:47-50). Isus Cristos este Marele Pescar.

29. Apoi Isus Cristos și-a trimis apostolii ca „pescari de oameni”. De la venirea Lui la templu, în 1918, râul adevărului și al vieții a curs din templul lui Dumnezeu vindecând pe toți cei care se împărtășesc din adevăr cu credință și ascultare. Iehova Dumnezeu, prin profetul Său Ezechiel, a prezis aceasta într-o viziune, și a adăugat: „Orice făptură care trăiește, care se mișcă, va trăi pretutindeni pe unde va curge râul; și acolo vor fi o mulțime de pești; căci ori pe unde vor ajunge apele aceastea, apele se vor vindeca; și fiecare lucru va trăi unde va ajunge râul acesta. Pescarii vor sta pe malurile lui... să întindă mrejele; peștii vor fi de felurite soiuri, ca peștii mării celei mari, și vor fi foarte mulți.” (Ezec. 47:1-10). Sub îndrumarea îngerilor Săi sfinți, Isus Cristos a trimis rămășița credincioasă aprobată în templu, și a uns și i-a însărcinat ca martorii ai lui Iehova, și ei aruncă mrejele sub comanda Marelui Pescar, care a adunat la El mulți „pești”, adică, multe persoane de bună credință, „celelalte oi” ale Sale. Aceștia s-au dedicat lui Dumnezeu și acum, în ascultare de invitația Pescarului, se bucură la pescuit.

VÂNĂTORI

30. „După aceea voi trimite mulți vânători și îi vor vâna”. Nu toate „celelalte oi” ale Domnului sunt adunate la El la templu prin metoda pescuirii. El se folosește și de vânătoare. Primul vânător menționat în Scriptură a fost Nimrod, cel care a călcat legământul, a construit Babilonul și a întemeiat primul regim

dictatorial sau totalitar, și a fost numit ca „Nimrod, viteaz vânător înaintea [superior sau în opoziție cu] lui Iehova”. (Gen. 10:8-10, *Vers. Amer. Rev*). Astăzi, Satan, șeful demonilor, și care l-a pus pe Nimrod dictator, a restaurat regimul totalitar prin conspirația elementelor politice, comerciale și religioase ale organizației sale vizibile. Aceste elemente folosesc detașamentele militare pentru a disciplina și teroriza oamenii. Așa cum și Nimrod a vânat și a urmărit atât fiare cât și animale și a călcat legământul veșnic cu privire la sfințirea vieții date de Dumnezeu, așa și dictatura totalitară, „urâciunea pustiirii”, vânează și pândește toate națiunile și organizațiile omenirii, și mare va fi distrugerea vieții umane datorită călcării legământului veșnic a lui Dumnezeu. Aceasta se face în deplină complicitate, aprobare, binecuvântare și cooperare cu „cea de a cincea Coloană”, în special cu Ierarhia Romano-catolică. Unele profeții compară clerul religios cu vânătorii care vânează oameni care n-ar trebui să moară. (Ezec. 13:18-20; Ier. 5:26-31), și vânează în special pe slujitorii credincioși ai lui Iehova Dumnezeu pentru a-i distruge (Plân. lui Ier. 3:52, 4.18,19; Mica 7:2). Apoi Iehova se compară cu un vânător iscusit și spune: „De aceea așteptați numai, zice Domnul, până în ziua când Mă voi scula la pradă; căci hotărârea Mea este să strâng națiunile, să adun împărățiile, ca să-Mi vărs urgia peste ele, chiar toată aprinderea mâniei Mele”. (Țef. 3:8). „Răul îl va vâna pe omul asupritor pentru a-l înfrânge.” (Ps. 140:11).

31. Datorită necredincioșiei clerului religios, și indiferenței și lipsei de îngrijorare față de nevoile și interesele veșnice ale turmei, acei pe care Domnul îi strânge acum ca să fie „celelalte oi” au fost prădați de „fiara” totalitară și „icoana ei”, și au fost împrăștiați și s-au ascuns sub „orice munte” și „orice deal” și în „crăpăturile stâncilor” din cauza fricii de oameni și a creaturilor demonizate. Acum, înainte de a începe Armagedonul, ei trebuiesc căutați și stârniți să vină la Marele Teocrat și Guvernul Teocrației prin Isus Cristos. Pentru aceasta Domnul trimite acum „mulți vânători și îi vor vâna”; pentru că ei aparțin Domnului, fiind buni față de El: „Căci toate dobitoacele pădurilor sunt ale Mele, toate fiarele munților cu miile lor. Eu cunosc toate păsările de pe munți, și fiarele sălbatice care se mișcă pe câmp sunt ale Mele. Dacă Mi-ar fi foame, nu ți-aș spune ție, căci lumea este a mea și tot ce cuprinde ea.” (Ps. 50:10-12). Acum când Iehova Dumnezeu prin Isus Cristos este pe punctul de a ridica împotriva prădării dușmanilor Lui și a oamenilor Lui, trimite rămășița martorilor unși și tovarășii lor devotați să vâneze pe cei împrăștiați care fac binele și care doresc să vină în turma Domnului, organizația Lui, unde să se bucure de pace și liniște și de hrana pe care o dă Domnul.

32. Vânătoarea presupune curaj, rezistență, vigilență, promptitudine în acțiune, pândirea constantă a vânatului; o căutare inteligentă a locurilor izolate sau împrăștiate, nelăsând niciun loc neatins sau neinvestigat, și în special locurile unde vânatul este obișnuit să vină să mănânce, să bea, sau să se odihnească în siguranță, și chiar a lăsa mâncare pentru vânat spre a-l invita și a-l atrage să se manifeste. Vânătoarea presupune veghere și așteptare, cu nădejde. Acolo unde „mulți vânători” lucrează împreună, ei înconjoară o anumită zonă, pe care o împart și apoi merg cu toți spre centrul zonei, bățând tufișurile sau arboreții pentru a agita prada. Astfel, ei lucrează împreună în unitate, și încearcă cu toții să nu le scape ceva și se ajută unul pe altul. Ei își duc echipamentul cu ei, sunt ochi și urechi, nu le este frică de nicio creatură, și acționează cu viteză folosind echipamentul din dotare.

33. Datorită stăpânirii totalitare care este pe tot pământul, și apropierii cu repeziciune a Armagedonului, condițiile cer ca oamenii însărcinați ai lui Iehova și tovarășii lor să urmeze exemplul vânătorului. Timp de mai mulți ani Iehova și-a fondat organizația Sa Teocratică, și i-a antrenat și învățat pentru această lucrare. L-i s-a dat fiecăruia un teritoriu și ei nu trebuie să permită să li se distragă atenția, ci să fie constanți în lucrul lor, știind ce caută, și trebuie să umble cu precauție, întotdeauna pregătiți să folosească echipamentul Domnului pentru aceste zile din urmă, și trebuie să acționeze și să lucreze împreună într-o unitate absolută. Astfel, Domnul Dumnezeu, care îi trimite, va descoperi faptele pe care El și-a pus ochii. S-ar putea să fie, când El își împlinește profeția din Daniel 11:44, adică, „Dar niște zvonuri, venite de la răsărit și de la miazănoapte, îl vor înspăimânta [pe împăratul totalitar din nord și aliații lui], ca avertismentul Domnului să fie atât de emfatic și fără greșală, încât mulți din cei cărora El le trimite vânători, să fie stârniți și să se arate.

34. Domnul știe unde sunt ei și cum poate să-i atragă, și nu va lăsa pe vânătorii Lui să pândească degeaba. „Căci ochii Mei sunt cu luare aminte la toate căile lor; ele nu sunt ascunse de Fața Mea, și nici nelegiuirea lor nu este ascunsă de privirile Mele.” (Ier. 16:17). Nelegiuirea lor este supunerea lor față de religie, și reținerea lor de frica oamenilor; și Domnul i-a lăsat să sufere din cauza autorității jalnice a celor răi până ce „vor suspina și plânge din cauza urâciunilor” pe care aceștia le fac, în special din cauza „urâciunii pustiirii” totalitare. Acum, din cauză că această „urâciune a pustiirii” caută să stea în locul „unde nu ar trebui”, adică, în locul Guvernului Teocratic a lui Dumnezeu, Dumnezeule poruncește să fugă, și El își folosește vânătorii Săi să-i agite să fugă fără întârziere la refugiul organizației lui Dumnezeu.

35. Din cauza practicării religiei și a slujirii creaturilor și lucrurilor în locul slujirii Creatorului, Iehova spune: „Și mai întâi [adică înainte de strângerea lor la templu] le voi răsplăti nelegiuirea și păcatul lor dublu; pentru că Mi-au spurcat țara, pentru că Mi-au umplut moștenirea cu trupurile moarte ale lucrurilor detestabile și urâcioase.” (Ier. 16:18). Religioniștii au făcut aceste lucruri prin vărsarea de sânge fără chibzuință pe care au aprobat-o și au susținut-o; prin icoane, lucruri și organizații inspirate de demoni și făcute de oameni pe care le-au adorat și li-s-au închinat pentru a îndepărta afecțiunea omenirii de la Creator; prin înălțarea și onorarea oamenilor; și prin opoziția lor față de stăpânirea Teocratică a lui Dumnezeu prin Isus Cristos și prin persecutarea martorilor credincioși ai lui Iehova, care ascultă mai mult de Dumnezeu decât de oameni. Astfel, aceștia au profanat lucrurile care aparțineau lui Dumnezeu, adică „țara Mea” și „moștenirea Mea”. Fiind membri, participând și susținând aceste organizații și mișcări religioase și aliate, oamenii buni prinși în capcană participă la aceste păcate și nelegiuiri ale organizațiilor, și astfel Iehova nu are milă de ei și îi răsplătește ca atare atâta timp cât continuă să fie acolo.

36. Dar cum le „răsplătește Domnul îndoite nelegiuirile și păcatele lor”? Aceasta nu se referă la o perioadă dublă de timp. Alte traduceri a acestei părți a textului ebraic dau un sens mai clar: „Le voi plăti din nou dublele lor nelegiuiri și păcate.” (traducerea catolică *Douay*). „Și astfel le voi plăti mai întâi de două ori nelegiuirile și păcatele lor”. (Traducerea Leeser). „Și le voi răsplăti întâi dublul nelegiuirilor și păcatelor lor”. (Traducerea literală evreiască). Nelegiuirea sau păcatul este „dublu”, adică, „enorm” fiind înmulțit din cauza luminii care strălucește astăzi prin organizația lui Dumnezeu și din cauza responsabilității adăugate pe care o aduce această lumină. Responsabilitatea „creștinătății” este, așadar, mare în comparație cu cea a lui Iuda și Ierusalim. În primul rând, cele zece seminții ale Israelului s-au întors către religie sau demonism, și Iehova i-a pedepsit mai întâi permițând ca, capitala lor Samaria să fie distrusă, iar Isreliții supraviețuitori să fie exilați într-o țară păgână ciudată. Iuda și Ierusalimul au privit la religia și necredincioșia Israelului și Samariei și la pedeapsa dată de Dumnezeu, dar nu au luat aminte la acest exemplu de avertizare. Ei, de asemenea, s-au întors la religie și demonism, și nelegiuirile și păcatele lor s-au dublat; și Iehova i-a pedepsit, dar a salvat numai o rămășiță care și-a păstrat integritatea sub disciplina Lui. –Ier. 3:6-11; Ezec. 23:11.

37. „Creștinătatea” are Biblia în toată complexitatea ei împreună cu exemplele de avertizare ale celor zece seminții ale lui Israel, ale lui Iuda și Ierusalim. „Creștinătatea” nu a luat aminte la acestea, și nici nu a primit avertismentul martorilor lui Iehova. Prin urmare, nelegiuirea ei și păcatele ei sunt mult mai mari decât a oamenilor de rând care au încheiat un legământ cu Iehova Dumnezeu. Dumnezeu răsplătește „creștinătății” așa cum trebuie, și nimeni nu poate continua să trăiască în sau sub regulile fără a fi răsplătit cândva. Răsplata totală va veni la Armagedon, care se apropie. De aceea este datoria martorilor lui Iehova și a tovarășilor lor să nu piardă timpul, ci să facă toate eforturile posibile și să folosească fiecare oportunitate să-i ajute pe oamenii buni să iasă rapid, înainte de distrugerea „creștinătății”. Așa cum este prefigurat de evreii captivi și exilați din Babilon, la fel trebuie să iasă din Babilon și să vină în Sion, organizația lui Dumnezeu.

38. Iehova Dumnezeu a prezis că acest timp va veni și este potrivit ca oamenii care au încheiat legământ cu El să aștepte acest timp, să vegheze și să lucreze astfel încât cuvântul Lui să fie apărât. Profetul Ieremia, unul din martorii lui Iehova, spune: „Iehova, tăria, cetățuia și refugiul meu în ziua necazului [care este acum]; la Tine vor veni națiunile de la marginile pământului, și vor zice: Părinții noștri n-au moștenit decât minciună, deșertăciune și lucruri care nu sunt de nici un ajutor.” (Ier. 16:19,

Vers. Amer. Rev). Ca rezultat al pescuirii și vânării, mulțimi de oameni care fac binele ies din organizațiile religioase mondiale în acest timp în care Satan Diavolul aduce mare necaz și nenorociri națiunilor. Acești căutători ai Domnului vin din toate națiunile, și din toate limbile și mărturisesc că Iehova Dumnezeu și Teocrația Lui sunt tăria, cetățuia și scăparea lor în această perioadă de necaz. Mărturia lor voluntară și armonioasă este că părinții lor religioși din „creștinătate” și din lumea păgână nu au moștenit decât minciuni ale demonismului și tradițiilor oamenilor, și care sunt flecării deșarte ale oamenilor și deloc profitabile, și care de fapt sunt injurioase și duc la distrugere. Ei abandonează religia ca pe un lucru care aduce moarte, și practică acum Creștinismul, care este închinarea la Dumnezeu în duh și în adevăr. Ei iau partea lui Dumnezeu în marea problemă care trebuie rezolvată în scurt timp pentru totdeauna.

39. Problema principală care trebuie rezolvată definitiv este Dominația Universală: Care este Acel Dumnezeu Atotputernic, Puterea Supremă, care va conduce cerurile și pământul și căruia trebuie să-I se închine toate făpturile care trăiesc?. Cunoscându-și puterea și poziția, Iehova, pentru binele oamenilor care au făcut legământ, poruncește ca ei să se închine Lui și să nu aibă alți dumnezeu în afară de El. (Ex. 20:1-5). „Creștinătatea” pretinde că este în legământ cu Dumnezeu, dar, dimpotrivă, ea aduce mare defăimare numelui lui Iehova și Guvernului său Teocratic prin Isus Cristos. Ea se închină la dumnezei falși, pe care oamenii conduși de demoni, îi fac și cer oamenilor să li se închine. Deoarece problema este pe cale de a fi rezolvată, Domnul spune: „Își va face omul dumnezei, care nu sunt dumnezei?. De aceea iată că le voi arăta, de data aceasta, și-i voi face să știe mâna și puterea Mea; și vor cunoaște că Numele Meu este Domnul [sau IEHOVA (citire din Margin)]” - Ier. 16:20,21.

40. La Armagedon, Iehova Dumnezeu își va arăta „dreapta” Sa puternică, adică, Isus Cristos, Oficialul Său Executiv, și prin El Iehova va demonstra că Satan este un dumnezeu imitator și că demonii lui Satan și cărora națiunile care l-au uitat pe Dumnezeu li se închină în numele religiei, nu sunt dumnezei, ci sunt falși, înșelători și condamnați la chin veșnic. Sub controlul dumnezeilor-demoni, oamenii, inclusiv clerul religios, refuză să creadă puterea cu care Dumnezeu a lucrat conform cu ceea ce scrie în Biblie; dar la Armagedon, Dumnezeu va repeta acele acte făcute cu putere la o scară mult mai mare și îi va face pe religioniștii batjocoritori să vadă puterea Lui. El va lupta în lupta acelei zile mari a Dumnezeului Celui Atotputernic doar o singură dată; nu se va repeta, deoarece el va lupta și va distruge complet pe toți împotrivorii lui și pe cei care îl contestă ca singurul Dumnezeu adevărat și viu. Și înainte de a fi distruși El va face „creștinătatea” și pe toți cei care l-au uitat pe Dumnezeu să cunoască că numele Lui este Sfânt și că l-au disprețuit și defăimat pe Iehova.

41. Toate aceste lucruri arată că adunarea finală a Domnului este în desfășurare. Nimeni și nimic să nu-și întrerupă legământul Său cu Dumnezeu. Timpul este scurt, oportunitatea este mare și binecuvântat este cel care are parte de ea. În prezent, a ne păstra integritatea față de Atotputernicul Dumnezeu este cel mai important lucru, astfel încât să primim aprobarea Domnului în această „zi a Domnului” și să fim nevinovați înaintea Lui, și să primim un loc unde să continuăm să-I slujim Lui în glorie. Nu avem timp de pierdut. Trebuie să ne facem lucrarea pe care ne-a dat-o Domnul fără încetare și cu credincioșie. Trebuie să arătăm bunătate, milă și devotament față de toți cei care fac binele. În scurt timp, adunarea acestora se va termina, „lucrarea Lui ciudată” se va sfârși, și El va face ca „actul Său ciudat” să apere numele Lui.

UN MARTOR CREDINCIOS

Către toți iubitorii Teocrației,

În 8 Ianuarie 1942, fratele nostru preaiubit, J.F. Rutherford, a terminat cu succes primul său curs ca luptător pentru Guvernul Teocratic și ca slujitor al Cuvântului lui Dumnezeu. Cunoscând îngrijorarea voastră mare și rugăciunile voastre făcute lui Dumnezeu pentru el de când a fost bolnav grav înainte de Convenția de la Detroit din Iulie 1940, ne grăbim să va aducem vești.

A fost dorința lui Rutherford să „moară luptând cu papucii în picioare”; și aceasta a și făcut. Domnul l-a ajutat să termine prezentarea Anuarului martorilor lui Iehova din 1940, arătând astfel că cea mai mare

mărturie care a fost dată se terminase și că distribuția în acel an de cărți și broșuri a atins un total de 36 030 595 copii. El întotdeauna a avut în minte să facă acest lucru, să vestească numele lui Iehova și a împărăției Lui, să țină legământul cu El, și să aibă grijă de nevoile fraților lui. (1 Ioan 3:16).

Pentru el a fost o bucurie și mulțumire să vadă și să știe că toți martorii Domnului îl urmează, nu pe un om, ci pe Regele Isus Cristos ca liderul lor, și că vor înainta în lucrare în unitate totală, așa cum au declarat în unanimitate la Adunarea Teocratică a martorilor lui Iehova din St. Louis.

Toți cei care apără cu credincioșie Teocrația nu se vor boci și nu vor fi deranjați sau fricoși, ci se vor bucura că prietenul și fratele lor slujitor credincios și-a păstrat integritatea față de Domnul, prin boală și când a fost sănătos, prin rău și prin bine, și acum a intrat într-un serviciu mai mare cu Domnul pentru totdeauna. – 2 Tim. 4:7,8.

Activitatea constantă credincioasă a fratelui Rutherford și devotamentul său hotărât față de Teocrație, în special de când a devenit președinte al Societății din 6 ianuarie 1917, a fost și continuă să fie un exemplu adevărat și binecuvântat pentru noi toți ca unul care „s-a luptat lupta cea bună și a păzit credința” și s-a dovedit valoros în apărarea numelui lui Iehova prin Isus Cristos; și pentru aceasta noi îi mulțumim lui Dumnezeu.

Lucrând în continuare împreună cu voi, prin mila lui Dumnezeu, să nu ne oprească nimic până când „lucrarea ciudată” a Domnului se va termina.

Frații și colegii voștri slujitori
Societatea Tractatelor și a Turnului de Veghere, Inc.

TEXTE ȘI COMENTARIILE ZILNICE

2 FEBRUARIE

Puneți-vă la inimă toate cuvintele pe care vi le mărturisesc astăzi printre voi, pe care le veți porunci copiilor voștri ca să le păzească. - Deut.32:46

Nu se poate spune că aceste legi ale lui Dumnezeu s-au aplicat doar Israelitilor din vechime. Tocmai contrariul este spus în Cuvântul lui Dumnezeu. Legea Lui este aceeași față de toți cei care trăiesc. Copii caută cunoștință și trebuie să fie învățați, și toți oamenii înțelepți, atât adulții cât și copiii, doresc să primească viață veșnică. Domnul le dă această obligație părinților de a-și învăța copii în legea lui Dumnezeu. Ei nu pot nesocoti această obligație și să aștepte să primească binecuvântarea Lui. De asemenea, este obligația părinților de a-i învăța pe copii să fie ascultători și să-i învețe cu atenție pe calea neprihănirii. Toți părinții care au acceptat să facă voia lui Dumnezeu sunt legați prin poruncile Atotputernicului Dumnezeu să-i învețe pe copii Cuvântul lui Dumnezeu și să-i învețe în calea neprihănirii. – Deut. 4: 9 ; 6: 6, 7. W 2/15/4

3 FEBRUARIE

Dar pentru acest motiv te-am lăsat să rămâi în picioare, ca să-ți arăt puterea Mea; și ca ei să vestească Numele Meu în tot pământul. – Ex. 9:16, Lesser

Dumnezeu și-a anunțat scopul ca numele Lui să fie vestit pe tot pământul înainte de a-și arăta puterea prin distrugerea organizației lui Satan. Scopul lui anunțat a fost acela de a avea martori pe tot pământul care să vestească numele Lui; de aceea, este scris: „Dumnezeu mai întâi Și-a aruncat privirile peste națiuni ca să aleagă din mijlocul lor un popor, care să-I poarte Numele...pentru ca rămășița de oameni să caute pe Domnul, și toate națiunile peste care este chemat Numele Meu.” (F.A. 15: 14-18, Rotherham). Acesta a fost scopul lui Dumnezeu, cunoscut de El încă de la început; și la fel și sfârșitul era cunoscut de

El. Acest legământ a lui Dumnezeu este veșnic și neschimbător. Toate legămintele lui Dumnezeu sunt veșnice și nu pot fi schimbate. *W 6/15/11*

4 FEBRUARIE

Iată, împăratul va împărăți cu neprihănire, și voievozii vor cârmui cu dreptate. -Isa. 32:1, Leeser.

„Voievozii” sau guvernatorii, sunt acei care exercită o putere de conducere sub comanda și supravegherea puterii mai mari. Paradisul nou este noua putere de conducere invizibilă, în timp ce noul pământ este conducerea oamenilor prin reprezentanți vizibili ai puterii supreme și invizibile. Din moment ce paradisul și pământul nou este o conducere a neprihănirii, acolo trebuie să fie oameni cu totul pregătiți pentru a umple locurile conducătorilor vizibili. Ei trebuie să fie neprihăniți. Dumnezeu a fixat regulile după care oamenii se pot pregăti. Și toți cei care sunt plasați de Domnul în poziții de conducere și administrare a legilor Teocrației, trebuie să se pregătească în primul rând conform regulilor divine. Toți aceștia trebuie să aibă credință deplină în Dumnezeu și Isus Cristos și să fie supuși unor teste cruciale pentru a-și dovedi credințioșia. Această conducere a neprihănirii, vizibilă și invizibilă, va aduce bucurie mare oamenilor. *IV 8/1/11*

5 FEBRUARIE

Cortul lui Dumnezeu este cu oameni și El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu însuși va fi cu ei, și va fi Dumnezeul lor. -Apoc. 21:3

În viziune, Ioan a văzut Cetatea Sfântă, adică Teocrația, care se cobora din cer de la Dumnezeu pentru a conduce în neprihănire. Teocrația prin Isus Cristos va aduce la îndeplinire scopul lui Dumnezeu de a curăța păcatele și de a aduce bucurie și pace veșnică celor care trăiesc. În acea Teocrație, Sionul, va locui Dumnezeu. Fiecare ființă umană care trăiește veșnic trebuie să fie complet devotată Dumnezeului Celui Atotputernic și fiului Său Preaiubit, Isus Cristos. Acesta este legământul de care Iehova Dumnezeu își aduce totdeauna aminte, cuvântul pe care l-a poruncit tuturor generațiilor, legământ pe care l-a făcut cu Avraam și a jurat lui Isaac, Isus Cristos, că în Sămânța Lui, Cristos, vor fi binecuvântați toți cei care ascultă. - Ps. 105: 7-9. *W 10/1/41*

6 FEBRUARIE

Nu lăsa ca niciunul din cei ce nădăjduiesc în Tine să fie dat de rușine. -Ps. 25:3

David a așteptat cu răbdare ca Iehova să se manifeste și să-l izbăvească de dușmanii lui. La timpul potrivit, Iehova l-a izbăvit pe David. A aștepta cu răbdare înseamnă a te încrede pe deplin în Dumnezeu și a continua cu încredere să-ți faci lucrarea însărcinată, știind bine că ești pe drumul cel bun și susținut de Împăratul Eternității. Acești oameni nu încearcă niciodată să fugă de Iehova, ci urmează explicit instrucțiunile date. Cel care este răbdător este nerăbdător din punct de vedere moral, veghind cu atenție să nu piardă nicio posibilitate de a-l cinsti pe Atotputernicul Dumnezeu. Răbdarea înseamnă, așadar, o încercare a credinței și un refuz de a fi îndepărtat de la devotamentul față de Dumnezeu, indiferent de ce persecuții ar aduce dușmanul. Când sosește timpul ca Iehova să răzbune pe slujitorii Lui, El va face acest lucru, scopul său principal fiind acela de a-și apăra Numele Său Sfânt. *W 3/1/41*

7 FEBRUARIE

Iată, Ți-am pus azi înainte viața și binele, moartea și răul; căci îți poruncesc azi să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău. -Deut. 30:15,16

Dumnezeu i-a scos afară pe Israeliți din Egipt prin mâna lui Moise. Prin aceasta El le-a dat o educație experimentală astfel încât ei să aleagă liber fie calea vieții, fie calea morții. Dumnezeu a realizat o imagine profetică prin acea alegere, prin care El a accentuat regula divină pe care oamenii sunt liberi s-o aleagă, calea vieții sau calea morții. La timpul potrivit El l-a trimis pe Fiul Său Preaiubit să vestească

adevărul și să aducă la cunoștința omului singura modalitate de a primi viață veșnică. Cu toate acestea, niciun om nu a fost silit să accepte calea numită a lui Iehova, ci i-s-a oferit de bunăvoie. Când un om face alegerea inteligentă de a intra în legământ cu Iehova Dumnezeu, fiind de acord astfel să facă voia Lui, el intră pe calea vieții. El trebuie să îndeplinească cerințele legii lui Dumnezeu pentru a primi binecuvântările vieții eterne. - *W 2/1/41*

8 FEBRUARIE

Domnul să te mustre, Satano! Chiar Domnul care a ales Ierusalimul să te mustre; nu este acesta un tăciune scos din foc?- Zah. 3:2

La judecata de la templu, Satan era acolo pentru a avea grijă de religioniștii lui, pe care i-a prins în capcană subtil prin intermediul păcălelilor și practicilor formalismului și a altor ceremonii religioase. Cei credincioși care stau cu Domnul sunt ca „tăciunii scoși din foc”. Care foc? Focul distructiv al demonismului sau religiei. Unii din cei care încheiaseră un legământ cu Dumnezeu au rezistat în fața influenței și puterii distructive, deși erau amestecați și identificați ca religioniști. „Hainele” lor sunt simboluri ale identificării, iar murdăriile de pe hainele lor au prefigurat influența religiei sau a demonului. La judecata de la templu, cei respinși nu au vrut să se dezbrace de hainele religiei lor, dar cei credincioși și aprobați au fost nerăbdători să facă voia lui Dumnezeu și să-L urmeze pe Marele Judecător. - *W 3/15/41*

9 FEBRUARIE

Binecuvântată să fie între femei Iael, nevasta lui Heber, Chenitul! Binecuvântată să fie ea între femeile care locuiesc în cort. –Jud. 5:24

Iael a fost binecuvântată datorită credinței și ascultării ei. Prin urmare, ea a prefigurat o clasă pe pământ după începerea judecății la templu, care aude mesajul Teocrației, crede în Dumnezeu și Cristos și legământul de a face voia lui Dumnezeu, și care apoi își dovedește credința fiind ascultători de poruncile Lui. Iael este menționată în strict contrast cu cei indiferenți, neglijenți și necredincioși. Iael a prefigurat „celelalte oi” ale Domnului. Ea era un vas mai slab în comparație cu Meroza; cu toate acestea ea și-a arătat credința și devotamentul, când oamenii necredincioși au eșuat în asta. Dumnezeu și-a rostit blestemul asupra lui Meroza, blestem care vestește că oamenii care se împotrivesc Teocrației, și care eșuează fie din neglijență, fie din nesupunere voită, să slujească Teocrației, sunt păcătoși/slabi. *W 5/1/41*

10 FEBRUARIE

Țineți piept împotriva uneltirilor/vicleniilor diavolului. –Efes. 6:11.

Scopul lui Satan este de a-și îndeplini provocarea originală față de Iehova și de a aduce distrugerea tuturor aceluia care au încheiat un legământ cu Dumnezeu. În ceea ce-l privește pe Iehova și scopul Lui, El permite Diavolului și demonilor săi asociați să asedieze pe oamenii care au făcut legământ cu El pentru a-i da lui Satan oportunitatea de a-și împlini provocarea sa păcătoasă și în același timp să ofere posibilitatea celor care au făcut legământ cu El să-I se supună Lui și să-și păstreze integritatea față de El. Este timpul unei încercări cruciale. Aceleași reguli se aplică celor care sunt Ionadabi și care nădăjduiesc să facă parte din „mulțimea mare” ca și celor care au făcut un legământ cu Domnul. Să ținem minte următorul lucru: demonii își îndreaptă acțiunile lor păcătoase în principal împotriva oamenilor cu legământ ai lui Dumnezeu, atât împotriva „rămășiței” cât și împotriva Ionadabilor, deoarece demonii au control asupra tuturor celorlalți din această lume păcătoasă. *11514*

11 FEBRUARIE

Cei păcătoși se întorc în locuința morților, și toate națiunile care uită pe Dumnezeu. – Ps. 9:17

Iehova a făcut cunoscută regula Lui fixă, regula care se aplică tuturor persoanelor sau națiunilor care la un moment dat au pretins că-L slujesc și care mai apoi s-au întors de la și împotriva Celui Preaînalt.

Acesta este un avertisment din partea Atotputernicului Dumnezeu dat tuturor celor care și-au asumat responsabilitatea de a-L sluji. El nu obligă pe nimeni să-L slujească, dar când ei își asumă acest lucru ei trebuie să-și îndeplinească legământul. Unii pot fi într-un legământ real cu Dumnezeu, în timp ce alții pot fi într-un legământ fals cu Dumnezeu din cauza informației și a pretenției că sunt slujitorii lui Dumnezeu. Regulile lui Dumnezeu nu se schimbă. Dumnezeu nu este părtinitor. El își face cunoscute regulile Sale, iar fapta care este de acord sau dorește să le respecte trebuie să suporte consecințele. *W 7/1/41*

12 FEBRUARIE

Oo, Daniele, ține ascunse aceste cuvinte, și pecetluiește cartea, chiar până la vremea sfârșitului...Iar tu, du-te, până va veni sfârșitul; tu te vei odihni, și vei sta în partea ta de moștenire, la sfârșitul zilelor."- Dan. 12:4,13.

Prin profetul Său Daniel, Cel Atotputernic spune: „Sfârșitul nu va veni decât la vremea hotărâtă.” (11:27). Aceste cuvinte sunt o garanție din partea lui Iehova că sfârșitul conducerii lumii de demoni va veni, și asta la un timp pe care El l-a hotărât. Nimic nu poate schimba acel timp. Daniel este sigur că o să aibă parte de „o înviere mai bună” și să fie unul din „voievozii pământului”. El și-a terminat activitatea ca un slujitor credincios și profet a lui Dumnezeu, și a murit ca ceilalți oameni și a mers să se odihnească în mormânt, și să rămână acolo până când Dumnezeu îl va scula din morți la timpul potrivit. Timpul învierii lui poate fi în orice zi, când El, ca unul din guvernatorii pământului va apărea și își va stabili biroul său divin. *W 9/15/41*

13 FEBRUARIE

Mi-a pus o cântare nouă în gură, chiar o laudă pentru Dumnezeul nostru. Mulți vor vedea lucrul acesta și se vor teme. – Ps. 40:3

Prin credință, rămășița lui Dumnezeu vede că ziua eliberării este aproape, și toți cântă cântece de laudă Celui Preaînalt. Ce câștigă ei cântând cântecul victoriei și continuând să slujească în credincioșie în aceste zile întunecate care au venit peste lume? Ei văd oameni buni care sunt treziți și grăbiți să fie de partea Teocrației, care se îndreaptă spre refugiu și viață. Cum spune psalmul lui David: „ Mulți au văzut lucrul acesta [Teocrația, eliberarea și binecuvântările pe care le aduce guvernarea neprihănită] și s-au temut [de Iehova] și „s-au încrezut în Domnul”, Iehova, Împăratul Veșnicilor și în Regele Isus Cristos. Este un timp hotărât și potrivit când ei se bucură în cântare. Așadar, aceștia își încrederea în Domnul și găsesc refugiu în organizația Lui și se alătură în cântare. *W3/1/11*

14 FEBRUARIE

Nu disprețui pedeapsa Domnului. Prov. 3:11

Oamenii care l-au slujit pe Iehova și pe Isus Cristos foarte mulți ani, sunt încă supuși la încercări grele. Unii se întreabă de ce. Răspunsul este că toți cei care primesc aprobarea lui Iehova trebuie să-și dovedească credincioșia față de Teocrație. Omul poate să dovedească acest lucru numai fiind pus la încercare și rămânând neclintit în ea, continuând cu credincioșie pentru Iehova și Regele Său. Chiar și acum când Împăratul Teocrației este pe tron, slujitorii Lui de pe pământ sunt supuși multor încercări; dar pentru cei credincioși aceste încercări nu sunt deloc surprinzătoare. Cei care sunt devotați cu totul Teocrației și care văd marea luptă care se dă împotriva Teocrației pot înțelege de ce indivizii din organizația lui Dumnezeu sunt puși la încercare. Cum a fost Iov, așa și cel de acum care va primi aprobarea lui Iehova trebuie pus la încercare ca să dovedească că este complet nevinovat în fața lui Dumnezeu. *W 11/1/41*

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

15 FEBRUARIE 1942

Nr. 4

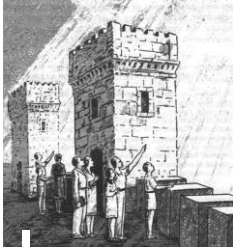
Cuprins:

MICA – Partea a III-a - Pag. 59

SERVI UNIȚI - Pag. 70

FAMILIA BETEL - Pag. 72

"VOI SUNTEȚI MĂRTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn, N.Y., U.S.A.

FUNCȚIONARI:

Președinte: J.F. Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu l-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și l-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintează în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... 40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Nr. LXIII

15 Februarie 1942

Nr 4

MICA

„Dumnezeu care , în multe rânduri și în multe chipuri, a vorbit în timpurile trecute părinților prin profeți, ne-a vorbit în aceste zile din urmă prin Fiul Său, pe care L-a numit moștenitor al tuturor lucrurilor”. - Evr. 1:1,2

Partea a III-a

1. IEHOVA este Cel Veșnic, care trăiește totdeauna. „Căci Îmi ridic mâna spre cer, și zic: trăiesc în veci.” (Deut. 32:40). Făpturile pe care El le aprobă și cărora le dă dreptul la viață pot după aceea trăi pentru totdeauna, dar în ceea ce-L privește doar pe Iehova este scris: „ Chiar și din veșnicie în veșnicie, Tu ești Dumnezeu.” (Ps. 90:2). El este Împăratul Eternității: „A Împăratului veșnicilor, a nemuritorului, nevăzutului și singurului Dumnezeu înțelept, să fie cinstea și slava în vecii vecilor! Amin.” (1 Tim. 1:17). El nu-și va părăsi niciodată starea Lui supremă, ci dreapta lui Atotputernică va decide cine va sta alături de El și cine va sta la dreapta Lui. Pe aceștia El îi cheamă și îi face „moștenirea” Lui. Pe Fiul Său Preaiubit Iehova l-a numit în această poziție. Cu toate acestea, Fiul trebuie să continue să onoreze numele Tatălui păstrându-și integritatea față de Dumnezeu chiar și în cel mai crucial test din partea dușmanului și rămânând „credincios până la moarte”. Aceasta s-a întâmplat cu nouăsprezece secole în urmă. Acolo Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său ca pe cel mai mare profet pentru poporul Său de legământ, Israel, pentru a depune mărturie în numele Tatălui. Israel a respins cuvintele spuse de El în numele Tatălui și prin autoritatea Sa. Ei s-au războit cu El și l-au omorât, comportament care a marcat „zilele din urmă” ale acelor oameni. Liderii religioși ai Israelului au spus: „ Iată moștenitorul; să-l omorâm și să punem stăpânire pe moștenirea lui.” - Mat. 21:38

2. Dumnezeu l-a ridicat pe Fiul Său credincios din morți și l-a înălțat la dreapta Sa în ceruri, ca Moștenitor al dreptei Lui, conform termenilor legământului lor. Acum, acel mare Profet, prefigurat de Moise, a venit la templu, și prin martorii Săi care sunt încă pe pământ El vorbește oamenilor lui Dumnezeu, inclusiv „creștinătății”. „Creștinătatea” pretinde conducerea lumii, și ar vrea să pună mâna și pe Împărăție și s-o conducă cu dictatori totalitari. Se apropie timpul când moștenitorul numit al lui Dumnezeu, Isus Cristos, va intra în posesia tuturor lucrurilor. El garantează că urmașii Lui credincioși care sunt membre ale „trupului Său” vor fi „moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Cristos și vor împărți moștenirea cu El. – Rom. 8: 16, 17; 12:4,5.

3. Acum „creștinătatea” este sfâșiată de războiul între „împăratul de la miazănoapte” și „împăratul de la miazăzi” pentru Dominația Lumii, „împărați” care sunt prefigurați de „împărații Israelului” cu privire la care a profețit Mica, un împărat cu capitala la Samaria în nord, și un împărat cu capitala la Ierusalim în sud. În zilele acestor două puteri mondiale implicate în război, cuvintele lui Iehova prin profetul Său se aplică cu o și mai mare forță: „ Îți voi aduce un moștenitor, locuitoare din Mareșa; va veni în Adulam slava lui Israel.” (Mica 1:15). Locurile care au purtat aceste nume au dispărut demult, dar numele sunt pline de înțeles și se aplică acum organizațiilor și împrejurărilor din „creștinătate”. Numele „Mareșa” înseamnă „moștenire”. „Creștinătatea” pretinde moștenirea Împărăției și caută să fie „locuitoarea” ei. Cei doi „împărați” ai ei se luptă pentru controlul lumii, și organizația religioasă conducătoare lor, cu sediul la Vatican, favorizează „împăratul totalitar din nord” în dauna așa-numitului „împărat democrat-liberal din sud”. Papa se oferă să acționeze ca un mediator stabilind problema la conferința de pace care urmează, dar Iehova Dumnezeu singur va decide chestiunea dominației mondiale: „ Îți voi aduce un moștenitor, locuitoare din Mareșa.” Acest „moștenitor” este Regele numit și uns a lui

Iehova a Guvernului Teocratic, Isus Cristos, și guvernarea noii lumi va fi peste umerii Săi pentru totdeauna. Cuvântul „moștenitor” înseamnă „posesor”(traducerea Rotherham, *margin*). „Creștinătatea” nu va moșteni împărăția cerurilor. Principalul ei reprezentant religios, care susține că este „locțiitorul lui Cristos” nu va moșteni împreună cu Isus Cristos, iar cei doi „împărați” ai „creștinătății” nu vor câștiga dominația lumii. Toate acestea vor fi distruse la bătălia de la Armagedon de „moștenitorul tuturor lucrurilor” a lui Iehova. Isus Cristos devine „posesor” al dominației atât prin cucerire cât și prin numirea și autorizarea din partea lui Iehova.

4. „La Adulam va veni slava lui Israel” spune cuvântul sigur al profeției. Numele „Adulam” înseamnă „dreptatea oamenilor”, sau „ascunzătoare”. Aproape de orașul antic Adulam era peștera Adulam unde David și tovarășii lui s-au ascuns de fața împăratului demonizat Saul. (1 Sam. 22:1; 2 Sa. 23:13). Alte redări ale acestui text sunt: „ Slava lui Israel va merge chiar și până la Adulam.”(*Ver. Amer. Rev*). „Atâta timp cât Adulam va intra în slava lui Israel.”(*Rotherham*). Națiunile și conducătorii „creștinătății” au eșuat în a face dreptate oamenilor care iubesc neprihănirea și urăsc nedreptatea. Astfel de iubitori ai neprihănirii vor străluci în Acela pe care Iehova îl trimite să facă dreptate, și care este reprezentantul marelui „Dumnezeu al slavei”. Națiunea lui Israel l-a respins și încă îl resping pe Iehova și pe moștenitorul Lui, iar „creștinătatea” a urmat exemplul necredincios al modelului ei și a făcut la fel. Acum Iehova și Moștenitorul Împărăției Sale sunt slava Israelului spiritual, și referitor la acest „Israel al lui Dumnezeu” adevărat El spune: „Eu Însumi - zice Domnul... voi fi slava lui în mijlocul lui.” (Zah. 2:5).

5. Referindu-se la națiunea necredincioasă a lui Israel și la antitipul ei, „creștinătatea”, Iehova spune: „Și-a schimbat vreo națiune dumnezeii, cu toate că ei nu sunt dumnezeii? Dar oamenii Mei [declarați] și-au schimbat Slava, cu ceva care nu este de nici un ajutor. Căci oamenii Mei au comis două rele: M-au părăsit pe Mine, Izvorul apelor vii, și și-au săpat puțuri, puțuri crăpate, care nu pot ține apă.” (Ier. 2:11,13). Sub influența demonilor, „creștinătatea” s-a întors la religie, ceea ce înseamnă închinare la creatură și nu la Creator: „și au schimbat slava Dumnezeului nemuritor într-o icoană care seamănă cu omul muritor, păsări, dobitoace cu patru picioare și târătoare.” (Rom. 1:23). Referitor la aceste lucruri pe care religioniștii și aliații lor le-au adoptat pentru închinare Iehova spune: „De aceea, le voi preface slava în ocară.” (Os. 4:7). El deja i-a făcut de ocară prin mesajul adevărului și al închinării adevărate proclamate de slujitorii și martorii lui credincioși de pe pământ.

6. Religioniștii, fie ai „împăratului din nord”, fie ai „împăratului din sud”, cer cu pioșenie prin ziare și la radio „pace cu dreptate”. Ei încearcă să se ascundă sub această înșelătorie pentru a fi văzuți ca apărători drepecți ai intereselor oamenilor și să-și păstreze aliații lor politici și comerciali. Conducătorii „creștinătății” și „cei puternici” (sau dumnezeii), atât demonii cât și oamenii, sunt slava ei; dat Moștenitorul și Împăratul lui Iehova, care este „slava lui Israel”, va înainta împotriva acestor dușmani la Armagedon și „va merge la Adulam”. Monstruozitatea totalitară și toți aliații ei religioși, politici, comerciali și militari, vor fi forțați să se retragă la „Adulam”, ultima lor linie de apărare. „Refugiul lor de minciuni” și ascunzătoarea falsității nu vor constitui un camuflaj sigur, iar Regele Slăvit al lui Iehova va face dreptate împotriva lor. Astfel, El justifică sau apără numele Tatălui Său Iehova și face dreptate în numele oamenilor Săi răzbunându-se împotriva dușmanilor lor. Păstorii religioși și conducătorul turmei lor nu vor găsi nicio ascunzătoare sau salvare sigură, dar oamenii lui Iehova care au căutat blândețea și neprihănirea vor „fi ascunși” în acea zi de mânia Domnului și vor supraviețui Armagedonului. Astfel se va împlini profeția referitoare la Slujitorul și Împăratul Ales al lui Iehova: „El va vesti neamurilor judecata adică, „marii mulțimi” din toate națiunile și care sunt eliberate de stăpânirea nedreaptă și demonică asupra umanității”. –Isa. 42:1.

7. Lumea, în special „creștinătatea” plânge acum din cauza distrugerii cauzate de marele război dintre cei doi „împărați” pentru dominația lumii, iar „inima nefericită” a papei este foarte des menționată în știrile din presă și de la radio. Dar Armagedonul, care va fi ultimul și cel mai mare necaz al lumii, este foarte aproape și inevitabil; și referindu-se la el, Iehova spune „creștinătății” cu privire la organizațiile și mișcările pe care le-a născut și le-a hrănit: „Rade-ți, taie-ți părul, din pricina copiilor tăi iubiți; lărgește-ți pleșuvia ca vulturul, căci ei s-au dus în robie departe de tine!” (Mic. 1:16). Națiunile care se numesc

„creștine” practică ritualuri păgâne în numele religiei; iar păgânii i-au ras capul cu un brici. Tunderea părului a fost un semn de necaz, supărare, chin și jale. „Tunde-ți părul, Ierusalime, și aruncă-l departe; suie-te pe înălțimi, și fă o cântare de jale! Căci Domnul a lepădat și a îndepărtat neamul de oameni, care l-a ațâțat urgia. Căci copiii lui Iuda au făcut ce este rău înaintea Mea, zice Domnul; și-au așezat urâciunile lor [în special „urâciunea pustiirii” totalitare] în Casa peste care este chemat Numele Meu, ca s-o spurce.” (Ier. 7:29,30). Dacă „creștinătatea” ar crede mesajul lui Iehova transmis prin rămășița Lui credincioasă și tovarășii ei, ar plânge gândindu-se la ceea ce i se va întâmpla ei și susținătorilor ei la Armaghedon. Dar ea nu se întristează nici din cauza aceasta, datorită necredinței, nici din cauza persecuțiilor pe care le-a adus slujitorilor și martorilor lui Iehova, și nici din cauza rușinii aduse numelui Său și Guvernului Său Teocratic.

8. Domnul îi poruncește să se jelească pentru „copii ei iubiți” sau „pentru copii bucuriei sale.” (Vers. Amer. Rev). Ierarhia Romano-catolică pretinde că are sute de milioane de „copii ai Bisericii Catolice” pe tot pământul; dar națiunile și guvernele „creștinătății” au și ele mulți copii. Ei l-au respins pe Fiul Preaiubit al lui Dumnezeu și pe frații Lui și au refuzat „Guvernarea Teocratică” care reprezintă singura nădejde și salvare a oamenilor. Ei au prezentat scheme, organizații și mișcări umane, și au prezentat acești copii ca fiind remedii sigure și de încredere pentru bolile oamenilor. Cu un preț mare și pe socoteala oamenilor de rând ei au născut cu nerăbdare, au hrănit și au îngrijit următorii copii: acțiuni de recuperare, instituții financiare, organizații de eliberare, societăți culturale, bresle industriale și profesionale, board-uri economice, diverse comitete, ligi, comisii, autorități și companii, fronturi și uniuni, Fascism, Nazism, Comunism, și în special „urâciunea pustiirii” totalitar-religioase. Pe aceștia, „creștinătatea” i-a născut și i-a hrănit ca pe un semn al culturii și „civilizației” ei religioase pentru ca ei să-i susțină numele și să-i continue planurile și politicile, și s-o susțină permanent indiferent de voia lui Dumnezeu. Necazurile și dificultățile permanente și tot mai mari ale oamenilor demonstrează eșecul și zădărnicia acestor „copii” ai „civilizației” religioase.

9. Mai mult, ca parte a acestei organizații demonice sub autoritatea lui Satan, „dumnezeul acestei lumi”, ei vor dispărea la Armaghedon. Nu vor supraviețui, și „creștinătatea” nu va fi capabilă să-i susțină. Ei sunt judecați împreună cu ea. Astfel, Dumnezeu îi va da și ei porunca: „Lărgește-ți pleșuvia ca vulturul, căci ei s-au dus în robie departe de tine”. Această familie specială a vulturului are coroana capului și a gâtului, sau partea unde se întâlnesc craniul și ciocul, pleșuvă sau fără pene. A lărghi pleșuvia ca la un astfel de vultur denotă faptul că apropierea timpului de jale nu va fi ca un eveniment obișnuit pentru „creștinătate”, ci ca unul care nu a fost niciodată înainte, și nici nu va mai fi repetat vreodată. Este înfrângerea și distrugerea ei veșnică. Toți oamenii care fac binele și care doresc să trăiască nu trebuie să se jelească ci trebuie să fugă de ea și să vină în Teocrație fără întârziere.

NECAZURI

10. Plânsul din cauza „necazului” nu vrea nimeni să-l audă și „șochează punctele sensibile” ale unora, dar este un avertisment pentru cei care caută neprihănirea. Așadar, este în avantajul acestora să-i trezească astfel încât să poată să evite ceea ce nu le aduce aprobarea lui Dumnezeu. „Ochii Domnului sunt în fiecare loc, văzând pe cei răi și pe cei buni.” (Prov. 15:3). El vede relele care chinuiesc oamenii din „creștinătate” la sfârșitul lumii, unde suntem noi acum. El face acest lucru pentru muștrarea noastră în aceste timpuri periculoase. „Vai de cei ce nascocesc nelegiuirea și fac răul în paturile lor; când vine dimineața îl practică, pentru că le stă în puterea mâinii lor.” (Mic. 2:1). Aceasta înseamnă că nelegiuirea lor este deliberată. Printre Israeliți a existat o încălcare intenționată a legământului lor față de Dumnezeu. În prezent, Biblia a fost distribuită în toată lumea în sute de milioane de copii, în sute de limbi, în special în țările care se declară a fi „creștine”. „Creștinătatea” are Biblia și în ea este arătată clar și în întregime legea lui Iehova Dumnezeu. „Religia organizată” are aceste Scripturi și pretinde că le studiază și că este familiarizată cu ele, și cu toate acestea legea lui Dumnezeu este călcată flagrant în toată „creștinătatea”, iar iubitorii neprihănirii suferă și se necăjesc. Elementele politice și comerciale și „detașamentul militar” comit în continuu nelegiuire disprețuind poruncile lui Dumnezeu, iar elementele religioase nu protestează,

ci trec cu vederea nelegiuirea ca nu cumva să piardă ajutorul financiar și susținerea politică, juridică și a poliției precum și protecția aliaților lor politici, judiciari și comerciali.

11. Prin urmare, elementul religios, adică, clerul, este cel mai vinovat. El este cel mai responsabil înaintea lui Dumnezeu, și nu va scăpa fără a da socoteală. Oamenii de rând îl plătesc și așteaptă de la el să-i învețe legea lui Dumnezeu, dar în schimb ei au fost învățați standardele morale umane ale așa-numitului „caracter”, și tradițiile oamenilor care păcătuiesc și nu împlinesc legea lui Dumnezeu; iar oamenii în general nu obiectează, ci „îl iubesc așa cum este”. Ei se supun sfaturilor clerului lor religios conform cărora ei nu trebuie să se revolte împotriva nelegiuirilor acestor elemente de conducere religioase deoarece clerul spune că ele sunt „stăpânirile cele mai înalte” și sunt „ordonate de Dumnezeu”; dar de fapt, singurele „stăpâniri mai înalte” sunt Iehova Dumnezeu și Isus Cristos. (Vezi Romani 13:1-10).

12. În ceea ce îi privește pe cei care iubesc ordinea și respectă legea este scris: „Somnul lucrătorului este dulce, fie că mănâncă puțin, fie că mănâncă mult, dar bogăția celui bogat nu-l va lăsa să doarmă.” (Ecl. 5:12). În loc de a se bucura de un astfel de somn dulce, cei care născocesc nelegiuirea urzesc scheme nelegiuite în timp ce cei neprihăniți dorm în pace. Referitor la clasa „omului păcatului”, din care face parte și Ierarhia Romano-catolică, slujitorul Domnului spune: „Nu este nicio frică de Dumnezeu înaintea ochilor lui. Cuvintele gurii lui sunt nelegiuire și înșelăciune: el a uitat să fie înțelept [să aibă frică de Dumnezeu], și să facă binele. El plănuiește rele în patul lui; se pune pe o cale care nu este bună; el nu urăște răul.” (Ps. 36:1,3,4). Până se luminează de ziuă ei și-au plănuit cel mai meșteșugit, cel mai respectabil și „legalizat” mod de a face nedreptatea, și când se trezesc aliații lor cooperează cu ei.

13. De ce îl defaimă astfel pe Dumnezeu și încalcă legea Lui? „Pentru că stă în puterea mâinii lor” să facă acest lucru și să plece fără a da socoteală oamenilor fricoși și oprimați. Iehova a declarat că va permite o perioadă de timp limitată lui Satan și demonilor lui să rămână, iar la sfârșitul acestei perioade Iehova va trimite martorii Lui să vestească numele Lui pe tot pământul. Până acum a fost ziua puterii demonilor, iar timpul puterii lor este aproape de sfârșit. Astfel, demonii îi conduc cu febrilitate pe aceștia să-și folosească puterea în apărarea împotriva lui Iehova Dumnezeu atâta timp cât le mai stă în putere să facă lucrul acesta. Ei încearcă să-și mărească puterea și să facă mai multă nedreptate împotriva oamenilor buni ai lui Dumnezeu. Cu câțiva timp înainte de Primul Război Mondial un bine-cunoscut tată Paulist al organizației religioase de pe pământ a fost întrebat într-o misiune publică: „Este adevărat că Biserica Catolică îi privește pe Protestanți ca pe nișteeretici, și nu crede și învață căereticii ar trebui pedepsiți chiar și cu moartea dacă e necesar?”. La care acest religionist a răspuns: „Nu mă îndoiesc, că dacă ar fi suficient de puternici, oamenii catolici ar lega, chiar și cu moartea dacă e necesar, răspândirea acestor erori între oameni. Și eu spun același lucru”.

14. Acea declarație publicată (relată în New York Herald) nu a fost niciodată negată oficial; și este semnificativă și profetică pentru ceea ce urmează să se abată asupra națiunilor protestante mai mici și mai slabe, non-catolice și democrate ale lumii la comanda dictatorilor totalitari catolici care au un acord de concordat cu capul acestui tată Paulist la Vatican, Italia. Rezultă clar că prin fapte și acțiuni, monstruoșitatea totalitară, „urâciunea care face pustiire” îndeplinește voia Ierarhiei Romano-catolice și este „sabia bisericii” care stă în puterea mâinii ei. Doar Cuvântul lui Dumnezeu aduce nădejde și siguranță căutătorilor adevărului și ai neprihănirii, iar această izbucnire excepțională a slăbiciunii religios-totalitare este o dovadă că este pe punctul de a fi distrusă de Domnul, și împreună cu ea toți lucrătorii fărădelegii. – Ps. 92:7-9.

15. Arătând mai departe fărădelegea care se face acum și care va fi curățată în scurt timp de pe pământ profetul spune: „Ei poftesc pământuri și le iau cu forța; poftesc case și le iau; astfel ei asupresc pe un om și casa lui, chiar pe un om și moștenirea lui.” (Mica 2:2). Isus Cristos a spus că va fi vai de clerul religios din zilele lui din cauza faptelor lor: „Vai de voi, cărturari și Farisei, ipocriți! Pentru că voi mâncați casele văduvelor, pretinzând că faceți rugăciuni lungi: de aceea veți primi o osândă mai mare.” (Mat. 23.14). Profetul Isaia a pronunțat un necaz similar: „Vai de cei ce unesc casă lângă casă, și lipesc ogor lângă ogor, până când nu rămâne niciun loc, pentru că ei [proprietarii de pământuri] vor fi așezați singuri în mijlocul pământului [pe mari moșii, în timp ce săracii, clasele fără proprietăți păstorite împreună în

blocuri suprapopulate închiriate și locuințe sărăcăcioase)! În auzul urechilor mele Domnul oștirilor mi-a spus: Cu adevărat, multe case [ale celor lacomi de putere] vor fi pustiite, chiar și cele mari și frumoase, de locuitori.” (Isa. 5:8,9). Marile proprietăți, casele și edificiile mari și blocurile posedate de cler, în special ale Ierarhiei Romano-catolice, sunt în contrast cu cartierele murdare ale celor care contribuie în mod regulat la întreținerea liderilor religioși și a organizației lor scumpe. Aceasta este o mărturie convingătoare care dovedește aplicarea acestor profeții în zilele noastre.

16. Favoriții organizației religioase sunt de altfel și proprietarii unor terenuri vaste și a multor case, și ei alcătuiesc „povățuitorul turmei”. Istoria confirmă că clerul a fost notoriu pentru lăcomia de terenuri, case și alte proprietăți ale membrilor adunărilor lor, și că a folosit fraude religioase și argumente și mijloace viclene pentru a le obține în timp ce trăiau proprietarii lor, sau prin moșteniri la moartea lor. În prezent această mare organizație religioasă este aliată cu dictatori arbitrari care poftesc terenurile bogate și fertile ale altor națiuni, mari și mici, dictatori care construiesc cea mai puternică organizație militară a lumii, și printr-o violență de neegalat, și ajutați de „a cincea coloană” religioasă, invadează țările una după alta și apucă pământul și resursele lui naturale și proprietățile construite acolo.

17. Asociația numită „împăratul din nord” și care este alcătuită din „puterile Axei” și Ierarhia care și-a stabilit sediul la Vatican, este gata pentru dominația lumii cu scopul de a stabili din nou vechiul „Imperiu Roman Sfânt”, care a stăpânit întreaga lume. Prezicând cursul lacom și violent al acestei puteri mondiale compuse, sau „împărat” profeția spune (Dan.11:40-43): „ Împăratul din nord va veni împotriva lui ca o furtună cu care [echipament motorizat] , și cu călăreți [forțe rapide] și cu multe corăbii [vapoare, submarine, aeronave] și va intra în țările lui, se va revărsa și va pleca. Va intra și în țara slăvită [lucrurile care aparțin oamenilor cu legământ ai lui Iehova], și multe țări vor fi înfrânte; dar...El va întinde mâna asupra țărilor, și țara Egiptului nu va scăpa. Ci el va avea putere peste comorile de aur, argint și toate celelalte lucruri prețioase ale Egiptului”. S-a anunțat recent la știri că membrul religios al acestui „împărat din nord” a construit cincizeci de biserici pe roți pentru a ajunge la locurile izolate și pentru a conduce masele, și că Vaticanul a antrenat pentru câțiva timp preoți care să urmeze armatele Axei în regiunile ocupate din Rusia și să intre în funcție în bisericile ortodoxe de acolo. Încă de la ruptura dintre organizațiile religioase din Est și din Vest, în urmă cu aproape zece secole, Ierarhia Romano-catolică a profitat acest lucru. A sosit timpul ca această lăcomie să fie satisfăcută.

18. Isus Cristos, în virtutea perfecțiunii și supunerii Sale, este numit „Fiul omului”. Membrii credincioși ai „trupului Său” care îl urmează sunt casa fiilor lui Dumnezeu, unde Isus Cristos este Capul. Acestor urmași credincioși El le-a spus: „Ferice de cei blânzi, pentru că ei vor moșteni pământul.” (Mat. 5:5). „Dar cei blânzi vor moșteni pământul și se bucură de belșug de pace”. (Ps. 37:11). Pe lângă aceștia care compun această „turmă mică”, Domnul aduce acum „alte oi” în turmă, adică, oamenii care fac binele față de Dumnezeu și Guvernul Său Teocratic prin Isus Cristos și care vor forma „marea mulțime”.(Apoc. 7:9-17). Dacă aceștia își păstrează integritatea și se supun cu credincioșie Teocrației până se termină Armagedonul, moștenirea lor veșnică va fi viața pe pământ sub conducerea guvernului neprihănit. Aceștia trebuie să caute acum neprihănirea și blândețea pentru a avea parte de promisiunea de a fi „ascunși în ziua mâniei Domnului”. Țef. 2:3.

19. În prezent, rămășița credincioasă și tovarășii ei, „celelalte oi”, sunt foarte oprimați în toate națiunile, în special de puterile totalitare și de cei stăpâniți de totalitarism. Toate aceste puteri au fost prevăzute de Amaleciți și Madianiți sub domnia lui Oreb și Zeeb, cu privire la care psalmistul spune: „ Madianiții...ca Oreb, și ca Zeeb; toți domnitorii ca Zebah și Țalmuna care au spus: Să luăm pentru noi casele lui Dumnezeu.” (Ps. 83:9,11,12). În aceeași manieră puterile conducătoare, la instigarea Ierarhiei Romano-catolice și a aliaților clerului ei, au pus mâna pe proprietățile și literatura și pe martorii lui Iehova în țările în care domnește regimul totalitar pentru a-i șterge de pe pământ sau pentru a-i distruge. Ei îi asupresc cu asprime pe acești oameni care au încheiat un legământ cu Iehova pentru că aceștia caută să „locuiască în casa Domnului pentru totdeauna”(Ps. 23:6). Isus a prezis că aceștia vor fi „urâți de toate națiunile pentru numele Meu”(Mat. 24:9). Pentru mângâierea acestor oameni jefuiți și oprimați Iehova spune prin profetul Său: „ Fiindcă cei ce fac răul vor fi nimiciți: dar cei care îl așteaptă pe Domnul vor

moșteni pământul. Încă puțin timp și cel rău nu va mai fi; vei cerceta cu atenție locul lui, și nu va mai fi.” (Ps. 37:9,10). Așadar, vai de cei răi!

20. Cei care au un legământ cu Dumnezeu fac parte din familia Marelui Dătător de Viață și Tată „din care întreaga familie din ceruri și de pe pământ își trage numele.” (Efes. 3:15). Numele „creștinătate” înseamnă că națiunile numite astfel declară că sunt „creștine” și implică astfel că sunt într-un legământ cu Dumnezeu și pretind că sunt familia lui Dumnezeu. În schimb, ei fac parte din marea familie a religiei sau demonismului, și vorbesc despre „paternitatea lui Dumnezeu și frățietatea omului”; dar nu spun care Dumnezeu. Ei nu ar trebui să fie aroganți ci ar trebui să mediteze la ceea ce a spus Isus Cristos clerului și oamenilor păcăliți cu privire la care Dumnezeu este tatăl lor. (Ioan 8:24-44). Față de familia lor, ei nu-i tratează pe martorii lui Iehova ca pe frați ai familiei lor; pentru că nu sunt. Apoi Domnul, având în minte elementele nelegiurii mai sus menționate, avertizează „creștinătatea”, corespondentul modern al Israelului necredincios: „De aceea așa vorbește Domnul: Iată, împotriva acestei familii vreau să fac un rău, de care nu vă veți mișca gâturile, nici nu veți merge [umbla] cu aroganță; căci această vreme este rea” (Mic. 2:3).

21. Răul pe care îl face împotriva familiei „creștinătății” nu este nelegiuire sau păcat. „Căci toate căile Lui sunt judecată, un Dumnezeu al adevărului și fără nelegiuire, drept și curat este El.” (Deut. 32:4). Așadar, „răul” este cel care aduce supărare, durere, rană și pierdere, pe care Iehova Dumnezeu prin Isus Cristos îl face împotriva păcătoșilor care au încălcat legământul, ca o judecată sau pedeapsă împotriva lor pentru fărâdelegile și păcatele lor. Acest rău va veni asupra lor la Armaghedon, atunci când vor fi umplut măsura nelegiurilor părinților lor religioși. Distrugerea va veni dintr-odată asupra lor ca lațul capcanei, și nu vor fi capabili să-și tragă înapoi capurile lor semețe și gâturile înțepenite. „Privirile trufașe ale omului vor fi umilite, și încăpățânarea oamenilor va fi aplecată în jos; doar Domnul Iehova va fi înălțat în ziua aceea. Căci ziua Domnului oștirilor va fi împotriva fiecărui om care este mândru sau arogant, și împotriva fiecărui om care este înălțat și care va fi plecat.” (Isa. 2:11,12).

22. Pe pământ mândria s-a dus să semene, iar cei aroganți și cu gâturile înțepenite, din cauza mândriei inimilor lor și mândriei din organizațiile lor religioase, nu-l vor căuta pe Iehova Dumnezeu și Guvernul Său Teocratic, ci se vor înălța pe ei. Lor, Armaghedonul nu le aduce eliberare din distrugerea și robia organizației lui Satan; pentru ei „acest timp este rău”. „Căci este un timp rău”. (*Ver. Amer. Rev.*). El aduce răul sau calamitatea pe care Iehova în neprihănirea Lui le-a pregătit pentru toți lucrătorii fărâdelegii, în special pentru cei care fac aceste lucruri sub haina religiei, și chiar mai rău, în numele lui Dumnezeu. Pentru toți aceștia nu va fi nicio cale de scăpare. (Ier. 25:34,35). „Religia organizată” care a pretins că este orașul sau organizația Domnului, va fi doborâtă prima, iar elementele politice și comerciale și susținătorii lor nu trebuie să se gândească că vor scăpa nepedepsiți după aceea. „Căci încep să aduc răul în orașul peste care este chemat numele Meu, și voi să fiți deloc nepedepsiți? Nu veți rămânea nepedepsiți, pentru că voi chema sabia [Armaghedonul] peste toți locuitorii pământului, spune Domnul oștirilor.” „Îi va da pe cei care sunt răi pradă sabiei, spune Domnul.” (Ier. 25:29,31). Pentru „creștinătate” există acum doar o „așteptare îngrozitoare sigură a judecății, și o indignare arzătoare, care va chinui pe dușmani.” (Evr. 10:27). „Așa vorbește Domnul: Un rău, un singur rău a venit. Un sfârșit a venit, sfârșitul a venit; te privește pe tine; iată, că a venit.” (Ezec. 7:5,6). Martorii lui Iehova anunță acum avertismentul.

PILDĂ

23. „Ziua lui Iehova” datează din anul 1914, anul în care s-a sfârșit domnia neîntreruptă a lui Satan ca „dumnezeu al acestei lumi”; a expirat și „vremea națiunilor”, vreme care a început la înfrângerea Teocrației tipice din Ierusalim în anul 606 î. Cr și a continuat de „șapte ori” sau 2 520 de ani. (Luca 21:24; Ezec. 21:24-27). „Ziua lui Iehova” așadar, a început cu stabilirea de către Iehova a Teocrației Sale adevărate cu Isus Cristos ca Rege; și aceasta Iehova a împlinit prin punerea pe tron a Regelui Său uns peste Sion și trimiterea lui să domnească în mijlocul dușmanilor lui. (Ps. 2:6; 110:1,2). Se vorbește și în profeții despre acestea ca „ziua aceea”. Prin urmare, din 1914 A.D. această profeție este pe cale de a fi împlinită și se împlinește: „În ziua aceea cineva va spune o pildă împotriva ta, și vei plânge cu durere și vei spune:

Suntem pustiiți în întregime; el a schimbat partea poporului meu! Cum a luat-o de la mine! Întorcându-se el a împărțit ogoarele noastre.” (Mic. 2:4).

24. Aici pilda este declarație profetică concisă și ironică și prezintă o asemănare a ceea ce este prezis să vină asupra celor pe care îi imită cel care a spus pilda. Pentru ei nu este plăcută și le este dată ca un „bocet” și „un plâns de durere” (*Ebraică*). Ea le neliniștește susceptibilitățile, iar ei încearcă prin toate mijloacele să oprească plânsul pildei; ei nu o cred dar se tem că ar putea fi adevărată. Prin urmare, este evident că cel care crede și deplânge pilda este clasa slujitorului lui Iehova, martorii Lui prin Martorul Conducător, Isus Cristos, și care „păzesc poruncile lui Dumnezeu și au mărturia lui Isus Cristos”. Pentru aceștia cuvintele profeției sunt o poruncă pentru a spune pilda, iar ei o spun din 1922. Ei nu plâng „creștinătatea” ci se bucură de perspectiva apărării lui Iehova prin distrugerea de către El a tot ce blestemă sau defaimă numele Său. Ei nu au nicio simpatie pentru cei răi, nici nu regretă pedeapsa care vine asupra lor din mâna lui Dumnezeu. În spiritul pildei de jale ei transmit mesajul Său și arată de ceea ce trebuie să se plângă „creștinătatea”, în special în punctul culminant al acestei zile de judecată.

25. „Creștinătatea” nu a fost o slavă pentru Dumnezeu, și nici o binecuvântare pentru oameni, dar ea a chemat oamenii în „pășunea” ei și i-a nimicit. Susținând că este „partea” ei de a se înălța și de a conduce împărăția lui Dumnezeu ca făcând parte din „stăpânirile cele mai înalte”, ea i-a orbit pe oameni cu privire la adevărata împărăție a lui Dumnezeu și încă încearcă cu disperare să-i țină să nu intre în Guvernul Teocratic care se vestește acum națiunilor spre mărturie. (Mat. 24:14). Ea încearcă acum să-i înșele și chiar îi înșeală, susținând „urâciunea pustiirii” ca pe o „nouă ordine mondială” în locul Teocrației lui Iehova prin Isus Cristos. Ea cucerește totalitar, națiune după națiune, pentru a ține oamenii sub un regim strict condus de oameni demonizați. Pastorii religioși urlă deja că proclamarea Guvernului Teocratic le-a distrus pășunile. Cu toate acestea, când începe Armagedonul, factorii de conducere, în special cei religioși, vor spune așa cum este prezis în pildă: „Am fost nimiciți în întregime”. Aceștia fiind puternici acum, doar Iehova Dumnezeu prin Isus Cristos ar putea face această nimicire; și El o va face. „Strigătul păstorilor și urletul povățuitorului turmei se va auzi. Căci Domnul le-a nimicit pășunea.” (Ier. 25.3). „Ziua [Domnului] care vine îi va arde, zice Domnul oștirilor, și nu le va lăsa nici rădăcină nici ramură.” (Mal. 4:1). Isus Cristos le spune la fel pentru că nu au adus roade (adică adevăruri și lucrări) ale Împărăției: „Împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi, și dată unei națiuni care aduce roadele vrednice.” (Mat. 21.43).

26. „Creștinătatea” susține că este reprezentarea vizibilă a Împărăției lui Dumnezeu pe pământ și se simte sigură stând pe picioare timp de multă vreme și intrând la sfârșit în ceruri. Cea mai mare organizație religioasă a ei pretinde că este construită pe „această stâncă” și că „porțile iadului nu o vor birui”. Anunțând adevărurile Bibliei, Iehova a expus-o și a arătat că „partea” ei pretinsă este o pretenție falsă. La Armagedon El îi va da motiv să se plângă și să bocească pentru că Dumnezeu i-a schimbat partea ei pretinsă și i-a luat toate lucrurile pe care le-a pretins că sunt partea ei dreaptă și dată de Dumnezeu. El i-a luat deja privilegiul de a fi martora Lui, și l-a dat „oamenilor pentru numele Lui”, credincioși și umili, pe care îi scoate dintre națiuni de multă vreme. Fiindcă aceștia abandonează „creștinătatea” în favoarea Teocrației, și nu fac parte din această lume, la fel cum și Isus Cristos nu face parte din ea, ei sunt priviți ca rebeli și apostatați de „creștinătate”, și cu privire la ei, ea se plânge: „Întorcându-se el a împărțit terenurile noastre”; (*Ver. Amer. Rev*) „față de cei rebeli el împărățește terenurile noastre” (*Rotherham*); „față de un apostat terenurile noastre el le împarte”. Prin Isus Cristos, pe care „religia organizată” l-a crucificat ca pe un apostat rebel, Iehova a dat națiunilor moștenirea și posesiunea Lui, iar la Armagedon el le va face bucăți. Ulterior, El va da locuința marilor terenuri ale pământului „marii mulțimi” care supraviețuiește. Aici se încheie pilda de jale, iar profetul arată în continuare cauza pentru care cel plângător încă mai plânge.

27. „De aceea, nu vei avea pe nimeni care aruncă funia de măsurat pentru sorț în adunarea Domnului.” (Mic. 2:5). „Funia” este aici o „linie de măsurare” (*Rotherham*), ca și cea pentru măsurarea granițelor unei anumite țări: „El a izgonit păgânii dinaintea lor, și le-a împărțit o moștenire printr-o linie, și a făcut ca semințiile lui Israel să locuiască în corturile lor:” (Ps. 78:55). În 1918, din cauza actelor religioniștilor „creștinătății” din timpul războiului, oamenii consacrați ai lui Dumnezeu au fost izgoniți din

serviciul lor pământesc fiind considerați vestitori ai Împărăției, și pentru un timp au fost exilați de la această condiție pământească. Apoi, ei au regretat eșecul lor și s-au pocăit în serviciul lui Dumnezeu din cauza fricii de oameni, și Domnul i-a eliberat și i-a adus din nou în organizația Lui ca martori ai lui Iehova pe pământ.

28. Măsurarea creșterii organizației vizibile a lui Iehova este prefigurată simbolic de imaginea Ierusalimului: „Mi-am ridicat ochii din nou [după anul 1918, A.D) și m-am uitat, și iată că era un om cu o funie de măsurat în mâna lui. Apoi l-am întrebat: Unde mergi? Iar el mi-a spus: Să măsoz Ierusalimul, să văd care e lărgimea și care e lungimea. Și, iată, îngerul care a vorbit cu mine a plecat, și un alt înger a plecat să se întâlnească cu el și i-a spus: Fugi și vorbește tânărului acestuia, și spune-i: Ierusalimul va fi locuit ca un oraș fără ziduri din pricina mulțimii oamenilor și vitelor care vor fi în el.” (Zah. 2:1-4). Adunarea Teocratică a martorilor lui Iehova din St. Louis, Missouri, timp de cinci zile în august 1941, a fost o ilustrare a celor spuse mai sus, unde mulțimea imensă a rămășiței unse a lui Iehova și a tovarășilor ei au umplut până la refuz Arena cu 25 000 de locuri și s-au adunat în jurul zidurilor și a locurilor adiacente pentru a forma o audiență de 115 000 de persoane; aceasta reprezentând doar Canada și Statele Unite. O Adunare asemănătoare a martorilor lui Iehova și a tovarășilor lor din Leicester, Anglia, în luna următoare, a avut o audiență de 12 000 de persoane în ciuda condițiilor de război și a pericolului raidurilor aeriene a „împăratului din nord”. Rezultă astfel că este încă mult de lucru în aceste țări ale „împăratului din sud”. Astfel, rămășița și tovarășii ei pot spune și chiar spun: „Liniile (de măsurat) au căzut în locuri frumoase; am o moștenire de aur.” (Ps. 16:6)

29. În aceste privilegii ale serviciului, „creștinătatea” și religioniștii ei nu au nicio parte. Ei nu au nicio moștenire pentru a măsura sau împărți în organizația Domnului, în „țara sfântă” a lui Iehova. „Creștinătatea” a respins Guvernul Său Teocratic prin Isus Cristos și a persecutat și continuă să-i urască pe mesagerii lui, iar Domnul a scos-o afară și nu va fi nicio șansă de refacere pentru ea. La Armaghedon o așteaptă distrugerea. Domnul din templu a cântărit-o în balanța lui de judecată și a găsit-o deficientă și ea nu are loc cu sau printre adunarea Domnului. „Cei fără Dumnezeu nu vor sta la judecată, nici păcătoșii în adunarea celor neprihăniți.” (Ps. 1:5). Acesta este un avertisment pentru toate persoanele care se găsesc încă în „creștinătate” să iasă afară înainte de Armaghedon.

SĂ ASCULTĂM DE DUMNEZEU

30. Experiențele martorilor lui Iehova și a tovarășilor în așa-numitele „națiuni creștine” fac mai clare aplicarea următoarelor cuvinte ale profeției: „Nu profețiți, spun ei celor care profețesc: ei nu le vor prooroci pentru ca să nu le fie rușine.” (Mic. 2:6). Traducerea Leeser redă textul mai literal: „Nu predicați (dar) ei vor predica.” Aceasta este în acord cu ceea ce s-a întâmplat cu un alt martor al lui Iehova, adică, profetul Amos, când era în mâinile lui Amația, preotul religiei care a spus: „Nu mai prooroci la Betel, pentru că este capela împăratului și este curtea împăratului.” „Amos a răspuns apoi și a zis lui Amația, ...ascultă acum cuvântul Domnului tu care spui: nu prooroci împotriva lui Israel, și nu scăpa cuvântul tău împotriva casei lui Isaac. Așadar, așa vorbește Domnul: Nevasta ta va fi o curvă în cetate, și fii tăi și fiicele tale vor cădea uciși de sabie, pământul tău va fi împărțit cu funia; iar tu vei muri într-un pământ necurat, și Israel va merge sigur în robie departe de țara lui.” (Amos 7:10-17). Aceasta arată rușinea care se va abate asupra celor care se opun mesajului lui Iehova.

31. Pe baza consacrării lui Dumnezeu și legământului cu El, și pe baza ungerii cu spiritul Lui, martorii lui Iehova sunt slujitorii evangheliei ordinați de El și sunt sub învățătura și porunca Lui de a predica „toată învățătura lui Dumnezeu” indiferent dacă religioniștii aud sau se abțin să audă. Nicio faptură sau organizație nu are dreptul sau autoritatea, din cauză că mesajul lui Dumnezeu nu place sau cineva nu este de acord cu el, să poruncească martorilor lui Iehova să tacă și apoi să încerce să-i aducă la tăcere constrângându-i de la contactul cu ceilalți care doresc să audă. Iehova și Isus Cristos sunt „stăpânirile cele mai înalte” și poruncile lor sunt înainte de și superioare oamenilor și organizațiilor de pe pământ. În lupta cu legile oamenilor, legea superioară și supremă a lui Dumnezeu trebuie să aibă prioritate și trebuie ascultată de cei care au încheiat un legământ cu Cel Preaînalt. Orice altă acțiune din partea oamenilor cu

legământ ai lui Iehova înseamnă nesupunere și călcare a legământului care va fi pedepsită cu moartea veșnică, distrugere. Porunca Domnului dată cu 1800 de ani în urmă, înainte de apariția oricărui guvern al „creștinătății” din prezent, poruncă care nu a fost niciodată anulată ci se aplică la sfârșitul lumii oamenilor cu legământ ai lui Iehova, este: „Această evanghelie a împărăției va fi predicată în toată lumea ca mărturie pentru toate națiunile; apoi va veni sfârșitul.” (Mat. 24:14). În special, de la venirea Domnului la templu în 1918 această profetie și poruncă se împlinesc în fața urii națiunilor și a opoziției din lumea întreagă mergând până la persecutarea martorilor lui Iehova.

32. În fiecare națiune în care martorii lui Iehova și tovarășii lor au predicat mesajul Împărăției, factorii guvernanți, instigați de Ierarhia Romano-catolică și alți aliați ai clerului, au făcut eforturi încordate pentru a opri predicarea sau proorocirea. Ierarhia, îndrăznind să dicteze elementelor politice, judiciare și ale poliției, le ordonă să-i oprească pe martori prin mijloace ilegale, prin forță și violență. Ei se unesc și aplică greșit hotărârile comerciale și legile de rebeliune și formulează legi noi special făcute, și apoi le ordonă și îi amenință pe martorii lui Iehova și le spun: „Nu predicați!”. Oamenii cu legământ ai lui Dumnezeu răspund: „Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni”. (F.A. 5:29); ei continuă să asculte de El, predicând la fel ca și până acum și făcând eforturi mai mari, „punând mai mult pe foc”, deși suportă închisoarea, sau violența sau concentrarea în lagăre sau chiar sentința cu moartea. Făcând astfel, ei merg pe urmele lui Isus Cristos, care le-a lăsat un exemplu bun. (1 Pet. 2:21). Proclamarea adevărului este expusă celor care practică demonismul, în special clerul religios, care îl defaimă pe Dumnezeu și care este hotărât să conducă sau să ruineze, și care se simte jenat de mesajul Teocratic. Astfel, scopul lor final este ca martorii lui Iehova „să nu le proorocească pentru ca să nu le aducă rușine”. Profetia arată că aparent ei vor învinge și atunci vor striga, „Pace și siguranță!” și se vor cinsti și felicita unul pe celălalt. Apoi când vor crede că și-au ascuns rușinea „distrugerea neașteptată va veni peste ei; și nu vor scăpa.” (1 Tes. 5:3). Prin urmare, profetia spune: „El nu va scăpa de rușine.” Mic. 2:6, *Harkavy*.

33. Iehova, Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov, adresează cuvintele Sale direct „creștinătății”, pe care religioniștii o numesc „casa lui Iacov”. Iacov a fost tatăl casei numite după numele lui, adică, Israeliții după trup. Acum „creștinătatea” pretinde că este Israelul spiritual și pretinde dreptul de naștere pe care l-a avut Iacov conform voci și legii lui Dumnezeu. „Creștinătatea” care acum devine totalitară, se simte rănită de mesajul lui Iehova transmis prin martorii Săi, și le atribuie motive rele în proclamarea Teocrației Lui. Ea declară că cuvintele lor rănesc și dăunează oamenilor și în special Statului și religiei. Clerul religios, atât cel Catolic cât și cel Protestant, și slujitorii lui păcăliți strigă și spun că este Comunism și că martorii lui Iehova agită ura religioasă și bigotismul și conduc o „campanie de ură” care duce la intoleranță religioasă. Dar chiar propriile lor acțiuni de violență și de dispreț față de legea constituțională dovedesc că ei sunt cei intoleranți. Acestora Iehova prin profetul Lui le spune: „Cei care vă numiți casa lui Iacov [(*Rotherham*) cei cărora vi se spune casa lui Iacov], este spiritul Domnului strâmtorat [scurtat; nerăbdător]? Sunt acestea lucrările Lui? nu fac bine cuvintele Mele celui care umblă drept?” - Mic. 2:7.

34. Ierarhia Romano-catolică pretinde că este cea mai veche organizație religioasă din „creștinătate”, care are de fapt 1500 de ani de existență; iar așa-numiții „Protestanți” datează de la și după Reforma de acum 400 de ani. În timpul celor patruzeci de ani înainte de 1918, A.D., când Isus Cristos, Mesagerul lui Iehova, „pregătea calea înaintea Lui” ca să poată veni la templu pentru judecată (Mal. 3.1-3), oamenii consacrați ai lui Iehova de pe pământ spuneau despre stabilirea Împărăției Lui, despre sfârșitul lumii lui Satan, despre bătălia de la Armagedon și avertizau oamenii să fugă de mânie și să vină la templu; dar de la venirea Domnului la templu în 1918 ei au dat o mărturie și un avertisment mult mai mare „creștinătății” și tuturor națiunilor. Oare vor spune religioniștii și aliații lor, acum în această vreme din urmă, că Iehova nu are îndelungă-răbdare și stăpânire de sine, și că este intolerant în trimiterea martorilor Lui „să vestească...ziua de răzbunare a Dumnezeului nostru” care este aproape? Este oare acesta modul de lucru a Domnului și anume de a trimite catastrofe peste lume ca o pedeapsă fără a trimite mai întâi avertizări? Acela este modul de lucru a lui Satan care aduce necazuri oamenilor fără o avertizare prealabilă. Modul de lucru a lui Iehova în timpul potopului lui Noe și în timpul distrugerii Ierusalimului prima dată pe vremea lui Ieremia și a doua oară pe vremea apostolilor lui Isus Cristos arată că regula Lui

este de a avertiza pe cei răi să vină și să le permită persoanelor care fac binele oportunitatea de a auzi și de a se ascunde, și să fie salvați. Așadar, Iehova pune în mod cinstit întrebarea „creștinătății” cu privire la cuvintele pe care martorii Lui le vestesc: „Nu fac bine cuvintele Mele celui care umblă cinstit?” Prin urmare, cei care aduc ofensă arată astfel că sunt vinovați și nu umblă cinstit înaintea lui Dumnezeu. Cu toate acestea, religioniștii continuă să se justifice și să protesteze împotriva adevărului și „să lupte împotriva lui Dumnezeu”, și astfel cuvintele Lui fac bine doar oamenilor care fac bine, care devin „celelalte oi” ale Domnului și care formează „marea mulțime”.

35. Domnul spune în continuare: „Chiar de mult timp poporul meu [acei care sunt numiți casa lui Iacov] este privit ca un dușman; voi smulgeți mantaua cu hainele de pe cei care trec în siguranță ca oameni protivnici războiului.”(Mic. 2:8). Cei care practică religia sau demonismul se apropie de Dumnezeu cu buzele lor și în clădiri destinate religiei, dar inimile lor sunt tare departe de El și de Teocrația Lui prin Regele Său. Clerul, și în special conducătorul religios de la Vatican și Ierarhia lui care, de asemenea stă pe tron, își aplică pentru ei profetiile și promisiunile referitoare la Împărăția lui Dumnezeu, și dau instrucțiuni false cu privire la Împărăție conducătorilor politici și judiciari ai „creștinătății”, și spun că ei vor stabili „o nouă ordine mondială” în care va conduce religia, după ce se termină acest război. Astfel ei se manifestă violent și își imaginează un lucru deșert, iar conducătorii se sfătuiesc împreună împotriva lui Iehova, împotriva Împăratului Său uns și împotriva Guvernului Teocratic; și spun că proclamarea acestui guvern neprihănit este periculoasă pentru securitatea statului, îi persecută pe martorii lui Iehova și îi declară ilegali. „Chiar de mult timp” ca și cum ar fi „chiar de ieri”(citirea marginală), opoziția lor a devenit mai însemnată și mai răspândită. Satan este dușmanul vicelan a lui Dumnezeu, iar ei se fac prieteni cu organizația mondială a lui Satan, și astfel se fac dușmanii lui Dumnezeu. – Ps. 2:1-6: Iac. 4:4.

36. Într-o manieră ordonată martorii lui Iehova fac o lucrare legitimă, care este de asemenea poruncită de Domnul. Ei sunt împăciuitori și nu gândesc să rănească pe cineva, dorind doar „să-i consoleze pe cei ce plâng”. Atunci când intră într-o comunitate și duc mesajul Împărăției din ușă în ușă, ei fac acest lucru cu atâta curaj și „trec în siguranță ca oameni protivnici războiului”. Ei sunt neutri față de războiul națiunilor lumii și nu doresc să se implice într-o luptă sau controversă cu nicio făptură umană; lupta lor nu este împotriva cărnii și a sângelui ci împotriva demonilor. (Efes. 6:12). Cu toate acestea, acțiunile celor care sunt dușmani adevărului pentru o perioadă lungă de timp permit cu greu editorilor Împărăției să treacă fără un sentiment de siguranță de asaltul lor, pentru că ei sunt conștienți acum că dușmanii au complotat și stau în așteptare ca tâlhari sau bandiți. Identitatea lor ca și martori aprobați și însărcinați ai lui Iehova este simbolizată de o manta. Dușmanul vorbește disprețuitor despre ei ca „martori ai lui Iehova” și contestă dreptul lor de a purta acest „nume nou” și „smulg mantaua” de pe lenjeria de corp, în sens figurat. Făcând astfel, ei îi fac pe oamenii cu legământ ai lui Dumnezeu să apară superficial fără semnele organizației adevărate a lui Dumnezeu, în loc să fie împodobiți cu adevărata evanghelie a Împărăției. Din contră, ei îi acuză că sunt vânzători ambulanti travestiți, vânzători de cărți, propagandiști, comuniști, periculoși, implicându-se în domeniul comercial pentru un câștig egoist, prozeliți cei care convertesc, și cei care deranjează liniștea publică și care invadează dreptul altora care se închină așa cum le place. Martorul lui Iehova spune: „Eu sunt pentru pace; dar când vorbesc ei sunt pentru război.” (Ps. 120:7). Slujitorii credincioși continuă să fie ascultători de poruncile lui Dumnezeu și prin urmare „aduc la tăcere ignoranța oamenilor nebuni.”(1 Pet. 2:15).

37. În Scripturi, organizația lui Dumnezeu este prezentată ca un simbol al femeilor bune pe care El le-a aprobat, și pe care le-a folosit ca să dea naștere martorilor Lui; de exemplu Sara, care l-a născut pe Isaac; Rebeca care l-a născut pe Iacov; Rahela care i-a născut pe Iosif și Benjamin; și nevasta lui Amram care i-a născut pe Moise și Aaron. Organizația universală a lui Iehova se numește Sion, și dă naștere la organizația capitală a Lui prin Isus Cristos, care este Capul ei. Așadar, Sionul este simbolizat de femeia care dă naștere „copilului”, Guvernului Teocratic cu Isus Cristos ca Rege. (Apoc. 12:1-5). Referitor la acestea, Iehova a prezis prin profetul Mica, spunând: „Pe femeile poporului meu voi le-ați scos afară din casele lor plăcute; de la copii lor voi ați luat slava Mea pentru totdeauna.”(Mic. 2:9). Aceasta nu se aplică

femeilor în sens literal, deși factorii guvernanți ai „creștinătății” au făcut în sens literal lucrurile descrise aici, pe care de altfel le-au făcut și Israelii.

38. Sistemele religiei susțin că sunt organizația lui Dumnezeu, dar nu fac roadele vrednice de organizația Lui, adică, adevărul și lucrările Guvernului Teocratic prin Isus Cristos; nici nu dau naștere la „copii împărăției”, acei care vor fi „moștenitori ai lui Dumnezeu, și împreună moștenitori cu Cristos” și care vor „domni cu El o mie de ani”. (Mat.21:43; Rom. 8:16, 17; Apoc. 20:4, 6). Religioniștii nu fac diferența între cele două organizații care sunt în opoziție una cu cealaltă, organizația lui Dumnezeu și cea a lui Satan, și nu înțeleg că religia înseamnă demonism. Religioniștii nu au nimic în comun cu organizația lui Dumnezeu, Sionul, „femeia” Lui, și că sunt prietenii lumii în care Satan este „dumnezeul acestei lumi”. Așadar, fiind sămânța „femeii” sau organizației lui Satan, ei luptă împotriva femeii lui Dumnezeu și a seminței ei, în special împotriva „rămășiței seminței ei” acum la sfârșitul lumii. (Gen. 3:15; Apoc. 12:17). Ei scot afară pe „femeia” adevărată a lui Dumnezeu, în special pe cei care aparțin organizației capitale numită „nevasta Mielului” sau „mireasa” ca și cum aceste „femei” nu ar fi avut loc în „casa plăcută” a Domnului. Religioniștii „împăratului din nord” susțin „puterile Axei” în lupta lor pentru dominația lumii prin restaurarea „Imperiului Roman Sfânt”, iar cu privire la „împăratul din nord” este scris: „ Nu va da atenție nici Dumnezeului părinților lui, nici dorinței femeilor [organizația lui Dumnezeu și copiii eide dorit], nici nu va da atenție niciunui dumnezeu; ci se va înălța pe sine mai sus de orice.” –Dan. 11:37.

39. Slava lui Iehova este peste copiii credincioși ai organizației Sale și care sunt martorii lui Iehova. El îi onorează cu mesajul Său și cu privilegiul de a-l vesti, iar protecția Lui este peste ei ca o slavă. Ei trebuie să-și mențină integritatea față de Dumnezeu în încercările cruciale până la sfârșit dacă doresc să intre în slava cerească rezervată pentru ei. Religioniștii demonizați caută să cauzeze distrugerea acestor copii determinându-i să-și piardă credința în Dumnezeu, să-și piardă integritatea și să încalce legământul lor cu Dumnezeu. Cu unii oameni ca Iuda, religioniștii izbâdesc în eforturile lor vicioase, și astfel ei iau pentru totdeauna de la acești copii necredincioși credințioșii față de slava rezervată a lui Iehova. Rămășița credincioasă își păstrează integritatea nealterată ca și Iov, iar slava lui Iehova este peste ea, și continuă să strălucească ca martorii Lui și la sfârșit moștenește slava promisă. (Isa. 60:1).

40. Timp de mai multe secole oamenii au căutat odihnă în religie și în organizația denumită „creștinătate”. În prezent, elementele esențiale politice și comerciale și clerul tuturor denominațiilor strigă în public: „Ceea ce are nevoie lumea este mai multă religie”. Dar ei nu au dat oamenilor odihnă prin intermediul religiei până acum, și nici nu pot face asta prin „mai multă religie” într-o „nouă ordine mondială” propusă după acest război. „Creștinătatea” nu va găsi nicio odihnă prin intermediul schemelor conducătorilor și susținătorilor ei demonizați. „Noua ei ordine mondială” nu ia în considerare pe Iehova și Guvernul Său Teocratic și se opune scopului Lui și este așadar, „urâciunea care pustiește”. Această „urâciune” poate fi văzută acum „stând în locul unde nu ar trebui să stea”, adică, „în locul sfânt”, acolo unde doar Teocrația prin Isus Cristos are dreptul și numirea lui Dumnezeu să stea. De aceea, Iehova prin profetul Său spune acum tuturor oamenilor care fac binele față de el și Împărăția Lui: „ Sculați-vă și plecați, pentru că aceasta nu este odihna voastră; pentru că este un loc stricat, vă va distruge, chiar cu o distrugere cumplită.” (Mic. 2:10). Aceasta corespunde cu avertismentul lui Isus referitoare la monstrozitatea totalitară din prezent care urmărește să conducă lumea: „ Așadar, când veți vedea urâciunea pustiirii, spusă de profetul Daniel, că stă în locul sfânt, (cine citește, lăsați-l să înțeleagă), atunci lăsați-i pe cei din Iudeea să fugă la munți.” (Mat. 24:15,16). Iehova este Marele Munte sau Marea Stâncă iar Isus Cristos este „asemănarea Lui”; iar cei care vor să scape trebuie să fugă din „creștinătate” și să-și caute refugiul în Iehova și Guvernul Său Teocratic prin Isus Cristos. A rămâne în „creștinătate” înseamnă să pieri la Armagedon, deoarece „creștinătatea” este stricată și duce la distrugerea de la Armagedon, unde și ea va fi distrusă.

41. Acestea sunt „zilele din urmă”, și Isus a avertizat că se vor ridica profeți mincinoși. (Mat. 24:24). Acești profeți nu sunt umpluți de spiritul Domnului, ci și-au umplut stomacul cu vântul din răsărit. (Iov 15:2). Ei nu au semănat Cuvântul lui Dumnezeu, ci au semănat vânt și vor secera furtuna Armagedonului. Acești profeți politici și religioși fac mari preziceri și învață tradițiile oamenilor care

anulează Cuvântul profetic a lui Dumnezeu. (Mat. 15:1-6). Ei sunt într-un contrast izbitor cu martorii credincioși ai lui Iehova și tovarășii lor care păzesc cu strictețe și predică Cuvântul lui Dumnezeu și profețiile Lui care se împlinesc acum. Care dintre cele două le preferă și le aleg oamenii „creștinătății”? Iehova răspunde cu gura Lui: „ Dacă un om umblând în spirit [pentru, (*Ver. Amer. Rev. Margin*) Dacă un om umblând în vânt(*Rotherham*) un om care umblă după vânt] și falsitate, minte, spunând: Îți voi prooroci despre vin și băuturi tari; el chiar va fi profetul acestui popor.” (Mic. 2:11).

42. Apostolul a prezis și aceasta, spunând: „ Va veni timpul când nu vor suporta învățătura sănătoasă; ci după propriile lor poftă își vor strânge învățători, având mâncărime la urechi; și își vor întoarce urechile de la adevăr, și vor fi întorși spre fabule.”(2 Tim. 4:3,4). Astfel, națiunile l-au uitat pe Dumnezeu. Ei își pun încrederea în oameni, și nu suportă mesajul de judecată și avertizare adevărat al lui Dumnezeu și aleg să asculte de oamenii demonizați care prezic că vor veni timpuri bune prin intermediul realizărilor oamenilor, fără a fi nevoie de Guvernul Teocratic a lui Iehova prin Isus Cristos. Acestor profeți ei nu le spun: „Nu proorociți”. Așadar, ei aleg religia, și nu vor bea bucurie, ci numai amărăciune și moarte la Armaghedon. Eforturile Diavolului prin acești profeți falși este de a înșela rămășița aleasă a lui Iehova și pe tovarășii lor devotați. Cei credincioși nu își vor permite să fie înșelați de religie sau demonism, ci își vor menține integritatea și vor continua să proclame profeția adevărată a Cuvântului lui Dumnezeu și să stea neclintiți în Teocrația Lui, ca să fie astfel „ nevinovați în ziua Domnului nostru Isus Cristos”. – 1 Cor. 1:8. (va urma).

SERVI UNIȚI

Lucrarea Domnului nu stă niciodată pe loc; ea înaintează întotdeauna. Ea are întotdeauna un timp stabilit. Domnul schimbă deseori personalul organizației Sale pământești vizibile, dar lucrarea de mărturisire a Teocrației Lui prin Isus Cristos se extinde tot mai mult. Toată opoziția pe care dușmanul o mobilizează, nu poate să intervină cu planul Teocratic a lui Iehova pentru a-și face „lucrarea Sa ciudată”.

În 1916 Domnul Dumnezeu l-a chemat la odihnă pe cel pe care l-a folosit intens pe pământ în lucrarea Lui, iar dușmanul a făcut tot posibilul să fărâmițeze lucrarea în întregime. El semănase deja semințele criticismului, desprețului, geloziei, egoismului în inimile carieristilor și îngâmfaților, și aici au fost incluși chiar și unii din membrii comitetului director al Societății, din sediul general al forței de muncă și încă câțiva din domeniu din afara țării. Au existat cerneră de-a lungul timpului care au ajuns în punctul culminant odată cu venirea Domnului la templu pentru judecată în 1918 așa cum a fost spus în profeția lui Maleahi 3:1-3. Dar aceasta nu a intervenit în niciun fel în împlinirea scopului Domnului prin intermediul organizației Sale.

Iehova a ridicat la timpul potrivit un alt slujitor iar lucrarea a crescut după aceea rapid, și toți cei asociați cu sau activi în Societate pot depune mărturie pentru privilegiile de care s-au bucurat în această lucrare mare. Acum Domnul l-a chemat acasă pe acel slujitor credincios pe care l-a folosit intens în proclamarea numelui lui Iehova și a Împărăției Lui, pentru a-și primi răsplata. Dar lucrarea Domnului este așa de bine organizată în prezent sub conducerea Domnului însuși că există o unitate și armonie completă, în familia din Betel, și printre membrii comitetului director atât al corporației Societății din Pennsylvania cât și din New York. Nu există cei „cinci comentatori” ai dușmanului, așa cum erau între anii 1916 și 1918. Aceasta este o mare dovadă că Iehova lucrează prin inimile oamenilor devotați, ghidându-i direct și conducând lucrarea organizației prin intermediul căreia El își continuă lucrarea pe pământ.

Există câteva indicații conform cărora Domnul încă mai are o lucrare mare de făcut înainte de bătălia finală de la Armaghedon. Pentru aceasta este necesar ca oamenii lui să fie într-o condiție potrivită să lupte în continuare ca unul. Nu este dreptul niciunui membru al trupului Domnului să spună cine va fi reprezentantul Lui pe pământ. Acesta este doar dreptul Marelui Teocrat. Cu toate acestea, Domnul Isus a formulat regula că trebuie „să dăm Cezarului lucrurile care sunt ale Cezarului” până când Guvernul Teocratic va funcționa peste tot, iar „Cezarul” nu va mai fi.

Pentru a ne conforma cerințelor legale prezente, s-au format două corporații, cunoscute ca Watch Tower Bible & Tract Society din Pennsylvania și Watch Tower Bible și Tract Society Incorporated din New York. Acestea sunt necesare pentru a face activități de genul transferurilor de proprietate, conturi bancare, și multe alte servicii legale care au legătură cu lucrarea organizației vizibile a Domnului și a oamenilor cu legământ ai Lui.

Carta fiecărei corporații se conformează legii. În conformitate cu cerințele stabilite, cu scurt timp înainte de a-și termina lucrările lui pământești, președintele J.F. Rutherford, a chemat patru membri ai corporației și a sugerat ca, imediat după moartea lui, membrii celor două comitete să se întâlnească într-o sesiune comună și să se aleagă un președinte și un vice-președinte pentru ca lucrarea să continue normal și fără întrerupere.

În după-amiaza zilei de 13 ianuarie 1942, toți membrii ale celor două comitete s-au întâlnit în sala din casa Brooklyn Bethel. Nathan H. Knorr, care la ultimele alegeri generale din Pittsburgh a fost ales vice-președinte, ceruse cu câteva zile înainte de această întâlnire să ceară cu sinceritate înțelepciune divină prin rugăciune și meditație, pentru ca să fie conduși corect; și asta au și făcut. Ședința comună s-a deschis printr-o rugăciune, în special ca Dumnezeu să le dea înțelepciune în alegerea acelor slujitori pe care El îi dorește ca să-l reprezinte în organizație.

După o analiză atentă și minuțioasă următorii frați au fost atât nominalizați cât și aleși în unanimitate, mai exact, Nathan H. Knorr, ca președinte, și Hayden C. Covington, ca vice-președinte ale celor două corporații. Mai târziu, tot în aceeași zi, la adunarea familiei Betel din Brooklyn, s-au anunțat rezultatele alegerilor de către secretarul comitetului director, rezultate care au fost primite cu entuziasm. Ulterior s-a scris o scrisoare pe care, datorită interesului manifestat de toți iubitorii Teocrației, o publicăm aici.

Dragi frați:

Chiar dacă am fost înștiințați în mod constant de starea fratelui Rutherford, conform indicației sale, vestea plecării sale a venit ca un șoc pentru noi, dar faptul că știm că s-a dus să-și ia răsplata și un serviciu mai important în ceruri este o sursă de bucurie deplină pentru noi. Datorită relației noastre apropiate cu Fratele Rutherford în serviciul Împărăției, văzând zelul său neobosit și devotamentul său neclintit pentru Teocrație, suntem siguri că el este acum cu Domnul în bucurie. – 2 Tim. 4:7,8.

Cu toate că simțim foarte mult lipsa sfaturilor lui și calitatea lui de membru în această familie, recunoaștem că ar fi o dovadă de egoism din partea noastră să dorim să fie altfel precum Domnul a hotărât. De aceea, acceptăm cu bucurie voia Domnului în această problemă. „Domnul a dat, și Domnul a luat; binecuvântat să fie numele Domnului.” – Iov 1:21. Am fost la curent cu starea bolii sale și știm că s-a făcut tot posibilul astfel încât oamenii consacrați și devotați să-i îndeplinească cerințele medicale pentru grija și siguranța lui, conform cu dorințele și hotărârea lui.

Suntem conștienți că rămâne o lucrare imensă care ne stă în față și pe care trebuie s-o facem. De aceea, mutarea lui nu va încetini ritmul nostru în realizarea sarcinii pe care Domnul ne-a dat-o. Suntem hotărâți să stăm aproape de Domnul și aproape unul de altul, împingând cu fermitate bătălia până la poartă, luptând umăr la umăr. – Isaia 28:6; Țefania 3:9, *V.A.R.*, margin.

Din zilele lui Isus, Domnul Dumnezeu nu a avut niciun lider pământesc în organizația Sa. Recunoaștem că Iehova are un mod ordonat și sistematic de a-și continua lucrarea, conform voii Sale, iar legea proprietății pământului cere ca cineva să ocupe scaunul președintelui Societății, Societate care este folosită de oamenii Lui sub îndrumarea lui Isus Cristos, Împăratul uns al lui Dumnezeu și Conducătorul nostru. Domnul „pune mădularele în trup așa cum îi place Lui” și îi aduce plăcere acum pentru că fratele nostru preaiubit Knorr este președinte al Societății, el fiind ales în unanimitate de comitetul director condus de Domnul, știre oficială pe care membrii familiei Betel au primit-o cu entuziasm.

124 Columbia Heights,
Brooklyn, N Y,
14 Ianuarie, 1942
Watchtower Bible & Tract Society, Inc.,
117 Adams Street,
Brooklyn, New York.

Relația noastră apropiată cu Fratele Knorr timp de aproximativ douăzeci de ani, din care jumătate din această perioadă a slujit aproape de Fratele Rutherford sub îndrumarea lui într-o funcție de execuție, ne dă posibilitatea să vedem hotărârea Domnului în alegerea Fratelui Knorr ca președinte și grija iubitoare pe care o are Domnul față de oamenii Lui.

Îndemnați de Domnul, dorim să ne exprimăm aici hotărârea noastră de a merge înainte cu un zel mai mare și într-o unitate mai puternică, recunoscând acum, mai mult ca niciodată, nevoia unei falangi solide împotriva dușmanului. Ne vom sprijini și vom coopera unii cu alții în cadrul Teocrației cu un devotament din toată inima față de Iehova, Domnul nostru Isus Cristos, Societate, și președintele ei.

Toate acestea reprezintă o dovadă suplimentară că Societatea este organizația vizibilă a lui Iehova, folosită de El pentru a-și continua lucrarea pe pământ în prezent, și care va continua ca atare indiferent de orice schimbare de personal.

Așa cum suntem sfătuiți de apostol în Efeseni 6:18, vă asigurăm de rugăciunile noastre zilnice făcute lui Dumnezeu în numele vostru, și continuăm să fim prietenii voștri slujitori.

FAMILIA BETEL.

În conformitate cu imaginea profetică din Ioel 2:7,8, a armatei de războinici pentru Teocrația lui Iehova, atunci când un slujitor devotat își termină cu credincioșie lucrarea sa în trup, cei care rămân nu se opresc și nici nu încetează în a-l urma pe Mielul lui Dumnezeu orișunde îi conduce El, ci strâng rândurile și acționează la porunca lui Iehova. Următoarele, care reprezintă multe din telegramele și scrisorile primite, arată că slujitorii lui Iehova sunt uniți în organizația Lui Teocratică și vor continua lucrarea până la sfârșit.

Dragi frați,

Ieri radioul a prezentat știri cu privire la moartea Fratelui Rutherford. La început nu prea părea adevărat, dar cea de a doua emisie în aceeași zi și chiar în dimineața aceasta ne-a convins că el și-a terminat drumul.

Deplângem moartea lui. Este pierderea noastră. Ne-am simțit tulburați deoarece am conștientizat că nu mai este cu noi pe pământ și am simțit nevoia să exprimăm cuvintele lui Ioas, împăratul lui Israel, când a murit Elisei: „Tatăl meu, tatăl meu!, Carul și călărimea lui Israel!”. Suntem triști din cauza pierderii unui prieten adevărat, sfătuitor și slujitor credincios al Domnului, dar totodată bucuroși pentru că știm că spiritul Lui a fost peste cel care a luptat lupta cea bună, și-a terminat alergarea, a fost schimbat la clipeala unui ochi, și va fi cu Domnul în organizația invizibilă pentru totdeauna. „Binecuvântați sunt morții care mor în Domnul”. Tristețea fraților din Brooklyn, care nu vor mai avea sfatul și îndrumarea lui, este împărțită și de noi. Știm că încrederea voastră este în Iehova, și că Domnul Isus va continua să ne îndrume, deoarece Teocrația este aici.

Dorim să spunem că încrederea noastră este în Teocrație, și așa cum putem mai bine, prin mila Domnului, vom continua lucrarea așa cum ni s-a spus și arătat. Suntem curioși, nerăbdători și doritori să ne conformăm și să îndeplinim instrucțiunile organizației în cel mai mic detaliu deoarece ele vin din organizația Domnului. Stăm pe pozițiile noastre și cu hotărâre, îndârjire și bucurie participăm la „lucrarea ciudată”, cooperând și lucrând sub supravegherea voastră până când lucrarea este terminată. Rugăciunile noastre se înalță către Iehova astfel încât să primiți înțelepciune, curaj, și credință să faceți tot ceea ce este voia lui Iehova.

Prin grația și puterea pe care ne-o va da Domnul, ne vom purta poverile, având întotdeauna mintea îndreptată spre Iehova și Teocrație, apărarea numelui Său slăvit și lucrarea fiind făcută de Domnul nostru Isus Cristos, și ne rugăm ca toți să se bucure de pace, așa cum a promis Domnul: „Îi vei da pace celui care are mintea îndreptată spre Tine, deoarece se încrede în Tine. Încredeți-vă în Domnul pe vecie căci în Domnul Iehova este putere veșnică”.

Frații voștri în serviciul Teocrației
Toronto, Canada

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

1 MARTIE 1942

Nr. 5

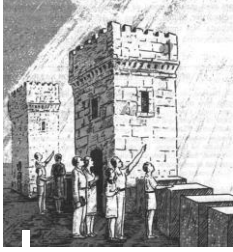
Cuprins:

MICA - Partea a IV-a - Pag. 75

MEMORIALUL - Pag. 86

CELEBRAREA MEMORIALULUI - Pag. 89

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: J.F.Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu l-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și l-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintează în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... 40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Nr. LXIII

1 Martie 1942

Nr 5

MICA

„El își va hrăni turma ca un păstor, își va aduna mieii cu brațul lui, și îi va duce la pieptul Lui și îi va conduce cu blândețe pe cei care sunt cu cei tineri”. –Isa. 40:11

Partea a IV-a

1. Iehova este Marele Păstor. „Iehova este păstorul meu; nu voi duce lipsă,” a cântat cu recunoștință una din „oile” Lui. (Ps. 23:1, *Ver. Amer. Rev.*). Aceste cuvinte repetate superficial de religioniști ca o poezie frumoasă, nu se aplică tuturor făpturilor umane. Puțini caută conducerea, protecția și purtarea de grijă a Marelui Îngrijitor a turmei Sale. Psalmistul David a fost păstor înainte de a deveni împăratul lui Israel, și a fost unul din oamenii de legământ tipici ai lui Iehova Dumnezeu. Atât ca păstor cât și ca prim împărat al Teocrației tipice din Israel, David a fost tipul Bunului Păstor, care și-a dat viața pentru oile Lui, și este „Împăratul împăraților și Domnul domnilor”. David și-a uns oile ascultătoare cu ulei; iar Marele Păstor și-a uns pe Acela care este „Mielul lui Dumnezeu” cu uleiul bucuriei, și El este Împăratul Uns al lui Iehova, adică, Cristos Împăratul Guvernului Teocratic. Când David a fost uns ca să fie împărat spiritul lui Iehova s-a pogorât peste el; și spiritul Domnului Dumnezeu este peste Isus Cristos ca să fie Martorul Său Conducător, al cărui nume este „Cel Credincios și Adevărat”.

2. David s-a luptat cu Filistenii, dușmanii demonizați ai oamenilor cu legământ ai lui Dumnezeu, inclusiv uriașul Goliat, care prefigurează monstrozitatea totalitară groaznică din zilele noastre, și a câștigat de asemenea bătăliile ciudate la Muntele Perazim și la Gabaon. Acum, Mai Marele David, Cel Preaiubit al lui Iehova, câștigă pentru urmașii Lui victoria asupra dominației religios-totalitare a lumii, iar la „bătălia acelei zile mari a Dumnezeului Celui Atotputernic” el va distruge pe toți Filistenii moderni, religioniștii și aliații lor politici și comerciali care se închină lui Satan. Acum El continuă „lucrarea ciudată” a lui Iehova avertizând dinainte despre acel „act ciudat”.

3. Efortul hoților și a fiarelor sălbatice este de a împrăștia oile, pentru a le face prada lor. Scopul iubitor al Marelui Păstor este de a aduna oile și de a le ține sub îngrijirea și protecția Lui. Adesea oile se rătăcesc; iar religia, care este demonism, a înșelat multe „oi” ale Domnului și le-a făcut să rătăcească de la calea adevărului și de la închinarea la Dumnezeu în spirit și în adevăr. Organizațiile mondiale de conducere au profitat de acest lucru și, ca fiarele sălbatice, au prădat oile rătăcite și le-au împrăștiat. Elementul politic a fost indus să facă asta sub influența demonilor, care folosesc religia și religioniștii pentru a-i instiga la asemenea acțiuni împotriva oilor lui Iehova. Cu privire la acești religioniști este scris: „Nici nu ați adus înapoi ceea ce era plecat, nici nu ați căutat ceea ce era pierdut; ci cu forță și cu cruzime i-ați condus. Și au fost împrăștiați pentru că nu există niciun păstor: și au devenit carne pentru fiarele câmpului când au fost împrăștiate. Oile Mele au hoinărit prin toți munții și pe fiecare deal înalt; da, turma Mea a fost împrăștiată pe toată fața pământului, și niciunul nu a căutat-o.” (Ezec. 34:1-6).

4. Marea împrăștiere a oamenilor de legământ ai lui Iehova pentru împlinirea acestei profeții a avut loc în timpul Primului Război Mondial din 1918, la cererea religioniștilor „creștinătății”, în special a Ierarhiei Romano-catolice. Aceștia au profitat de starea de război pentru a-și îndeplini conspirația cu funcționarii politici și judiciari, adică, de a distruge organizația slujitorilor lui Iehova proclamând Împărăția lui Dumnezeu prin Isus Cristos. (Mat. 24: 7-9). Așadar, a fost o mare încercare pentru cei consacrați; doar o rămășiță credincioasă a rezistat acestei încercări severe a credinței și devotamentului lor față de Iehova

Dumnezeu și împărăția Lui, și la scurt timp după aceea Iehova prin Bunul Păstor și-a readunat rămășița împrăștiată la Sine în templu pentru a continua serviciul Lui.

5. „Vă voi strânge din nou, pe voi toți din Iacov; voi aduna rămășița lui Israel; Îi voi pune împreună ca pe oile din Boțra, ca turma în mijlocul staulului ei: ei vor face zgomot mare din cauza mulțimii oamenilor”. (Mic. 2:12). „Israel” a fost numele pe care Iehova l-a dat lui Iacov pentru că și-a păstrat integritatea față de Iehova și și-a ținut credința în Guvernul Teocratic viitor al lui Iehova și a refuzat să se compromită cu guvernele acestei lumi. Ambele nume s-au aplicat Israelitelor naturali, iar acum se aplică într-un sens antitipic oamenilor cu legământ ai lui Iehova, care sunt Israelii spirituali, și al căror Cap este Isus Cristos. „Evreu este cel care în interior este evreu; și circumcizia este aceea a inimii, în spirit, și nu cea literală.” (Rom.2:29). Cei credincioși sunt într-un contrast izbitor cu cei care pretind că sunt Israelii spirituali, și prin urmare moștenitori prin dreptul nașterii, dar care sunt religioniști ipocriți, și cărora profetul li s-a adresat anterior, spunând: „voi care vă numiți casa lui Iacov, sunteți spiritul Domnului strâmtorat?” (Mic. 2:7). Aceștia au spiritul lui Esau, care s-a dovedit a fi nevrednic de a avea dreptul de întâi născut și a vrut să-l vândă pentru o porție de ciorbă iar apoi a căutat să-l omoare pe fratele său Iacov, ceea ce l-a făcut să fugă de acasă și să devină un pribeag. –Gen. 25:29-34; 27:41-46; 28:1-10.

6. Adunarea pe care o organizează Iehova Dumnezeu este mai mare decât pare ochiului uman. Apostolul a prezis despre cei care vin „la adunarea generală și biserica celor întâi născuți, care sunt scriși în ceruri, și la Dumnezeu Judecătorul tuturor, și la spiritul oamenilor dreپți, și la Isus mijlocitorul noului legământ.” (Evr. 12:23,24). Adunarea se face în Sion, care este capitala organizației lui Iehova, și a Guvernului Său Teocratic prin Regele Său Preaiubit, Isus Cristos. „Vă voi strânge cu siguranță...pe toți dintre voi”, spune Domnul; aici sunt incluși acei creștini credincioși care și-au păstrat integritatea față de Dumnezeu chiar și până la moarte și care au murit înainte de venirea Împăratului la templu pentru judecată. Aceștia dormeau în mormintele lor în timpul venirii Lui, iar faptul că și ei sunt adunați înseamnă că au fost sculați din morți și au fost „schimbați, într-un moment, la clipeala unui ochi”, și „făcuți un trup spiritual”. -1 Cor. 15:51,52, 54.

7. Referitor la această adunare apostolul spune în continuare: „Acum vă implorăm, fraților, la venirea Domnului nostru Isus Cristos, și adunarea noastră laolaltă cu El.” (2 Tes. 2:1). Adunarea acestor sfinți adormiți, inclusiv apostolii și cei care au crezut cuvântul lor, „previne” sau precede adunarea slujitorilor devotați ai lui Iehova care sunt încă în viață. „Chiar și cei care dorm în Isus, Dumnezeu îi va aduce la El. De aceea vă spunem prin cuvântul Domnului, că noi care suntem vii, și care rămânem până la venirea Domnului, nu-i vom împiedica pe cei care au adormit...și morții în Cristos se vor ridica primii.” (1 Tes. 4:14-16). Învierea lor, fiind în spirit, trebuie să fie invizibilă ochilor umani, iar adunarea lor este cu marele Împărat și Judecător la templu, care este condiția unității cu El și este locul nevăzut de ochiul natural.

8. Referitor la rămășița credincioasă a Israelitelor spirituali care vor fi în viață în timpul venirii Domnului la templu, profeția spune: „Cu siguranță voi aduna rămășița lui Israel”, adică, pe acei care fuseseră împrăștiați prin acțiunea religioniștilor și aliaților, și care au păcătuit cu buzele tăcând din cauza fricii de oameni, dar care s-au pocăit de faptele lor și nu s-au mai supus puterilor care erau opuse lui Dumnezeu și care după aceea au căutat fața Domnului și reînnoirea activităților lor în serviciul Lui. Domnul și-a arătat astfel mila Lui, și în 1919 El a început să-i adune pe aceștia la El în templu și să-i repună în slujbă. „Domnul zidește Ierusalimul; El a adunat laolaltă pe surghiuniții lui Israel.” (Ps. 147:2). „Și se va întâmpla în acea zi, că Domnul își va pune mâna din nou pentru a doua oară [prima dată fiind adunarea Israelitelor la Ierusalim în 536, î.Hr.] pentru a-și strânge rămășița oamenilor Lui, care vor fi plecat din Asiria, Egipt, Patros, Cuș, Elam, Șinear, Hamat și din insulele mărilor. Și El va stabili un steag pentru națiuni și va aduna pe surghiuniții lui Israel, și va aduna laolaltă pe cei împrăștiați ai lui Iuda din cele patru colțuri ale pământului.” (Isa. 11:11,12). Rămășița este adunată ca „un popor pentru numele Lui” și de aceea Iehova curăță necurăția buzelor lor și pune cuvântul Lui în gura lor. El îi trimite să vestească numele Lui peste tot pământul înainte ca să-și arate puterea lui Atotputernică împotriva Diavolului și demonilor și a agenților pământești care au împrăștiat cu răutate pe slujitorii lui Iehova.

9. Acești slujitori sunt adunați din organizațiile Diavolului care i-au ținut strâns legați; iar Boțra, orașul principal din Idumea sau Edom, a prefigurat sistemul religios de închinare la demoni al organizației Diavolului. Cuvântul „Boțra” înseamnă „împrejmuire”, adică un „staul cu oi”. Așadar, traducerea corectă a textului profeției lui Mica (2:12) trebuie să fie ca cea dată de Leaser: „ Cu siguranță voi aduna rămășița lui Israel; o voi pune împreună ca oile în staul”, adică în staulul Domnului și nu în organizația dușmanului prefigurată de Boțra. „Căci Domnul are o jertfă în Boțra, și un mare măcel în țara Edomului.”(Isa. 34:6). Cei reprezentați de Boțra au luat parte la împăștierea oilor lui Iehova, și continuă acest efort malițios până în ziua de azi, și din cauza asta vor fi măcelăriți la Armaghedon. Nimic nu poate împiedica lucrarea predeterminată a lui Dumnezeu, și acum el o adună în unitatea și siguranța organizației sale pe rămășița credincioasă a „turmei sale mici”: „ca turmele în mijlocul stânei lor”. (Leaser). Această adunare a rămășiței unse din și după anul 1919 continuă, în mod special până în 1931 când Domnul le-a destăinuit „noul lor nume”, adică, „martorii lui Iehova”. Apoi Domnul a început să evidențieze clasa pământească a celor buni, care sunt prefigurați ca „celelalte oi” ale Domnului și care vor trăi pe pământ totdeauna în Împărăție. Oile „rămășiței” sunt puține la număr, dar „celelalte oi” ale Domnului sunt acelea care vor alcătui „marea mulțime” fără număr, și aceștia vor deveni tovarășii rămășiței în lucrarea de mărturie, și astfel societatea oilor lui Dumnezeu se mărește.

10. Adunarea, în special a „celorlalte oi” ale Domnului este încă în desfășurare, și va atinge apogeul în scurt timp înainte de a izbucni Armaghedonul. Referitor la adunarea Israelitilor spirituali și a tovarășilor lor pământești devotați, și a atenției și complexității cu care trebuie făcută, Iehova l-a determinat pe profetul Său să scrie: „ Îi voi aduce din nou în țara pe care le-am dat-o părinților lor. Iată, voi trimite mulți pescari, zice Domnul și-i vor pescui; și după aceea voi trimite mulți vânători și îi vor vâna de pe fiecare munte, de pe fiecare deal, și din crăpăturile stâncilor:” (Ier. 16:15,16). Acest lucru are drept rezultat demonstrarea slavei Domnului care se face cu mult zgomot în țară, spre supărarea și spaima dușmanului: „ Ei vor face un zgomot mare din cauza mulțimii oamenilor.” Rotherham redă aceasta astfel: „ Ca o turmă în mijlocul pășunii vor zumzăii de oameni”. Aceasta nu înseamnă luptă internă și ceartă între cei adunați în staulul Domnului, ci denotă o activitate intensă în aducerea de laude lui Iehova și de vestire a Guvernului Teocratic în Isus Cristos. „Așa vorbește Domnul Dumnezeu, mă voi lăsa întrebat în privința aceasta de casa lui Israel, pentru a face acest lucru pentru ei și anume îi voi înmulți cu oameni ca pe o turmă. Ca pe o turmă sfântă, ca pe turma Ierusalimului în zilele de sărbătoare solemne, așa vor fi orașele pustiite [făcute astfel de dușman în 1918] pline cu turme de oameni; și vor ști că Eu sunt Domnul”. –Ezec. 36:37,38.

11. Domnul Dumnezeu a dat dovezi minunate a acestui lucru în ultimii ani, adică, în 1938, când aproximativ 150 000 de persoane s-au adunat laolaltă în același timp în 47 de orașe din Marea Britanie, America, Canada, Australia, și alte țări, și prin intermediul comunicării prin fir și fără fir au auzit discursurile convenției din adunarea principală din Londra, Anglia; de asemenea, în 1940, în timp ce războiul făcea ravagii în Europa și mari persecuții erau peste martorii lui Iehova în America, și când 18 adunări s-au ținut în Statele Unite, unite împreună prin sistemul cu fir și de adresare publică, și când 45 000 de oameni s-au adunat numai în orașul Detroit; și în 1941, când Iehova a adunat laolaltă membrii rămășiței și ale „celorlalte oi” ale Sale într-un loc la Adunarea Teocratică, adică în St. Louis, Mo. Acolo locul adunării și locurile din împrejurimi au zumzăit de martori cu un zgomot de bucurie al unei mulțimi mai mari 115 000 de persoane, hrănindu-se la masa Domnului, și proclamând numele Lui și al Guvernului Său Teocratic, care va conduce cu neprihănire pe copiii Împăratului. Mai mult, în luna următoare, datorită războiului între „împăratul din nord” nazist-fascist și „împăratul împotrivor din sud”, s-a mai ținut o asemenea adunare în Leicester, Anglia, unde 12 000 de persoane s-au adunat să audă aceleași discursuri înregistrate și să proclame Teocrația oamenilor. Rezultatul acestor adunări, în special a celor din 1941, este de îndemna pe slujitorii Domnului să facă eforturi mai mari în legătură cu lucrarea Domnului de vânare și aducere laolaltă a rămășiței „celorlalte oi” ale Sale, înainte de a începe războiul universal de la Armaghedon. Ei „pun mai mult pe foc”.

12. Războiul împotriva religiei este în desfășurare. Nu este un război cu arme trupești, cum ar fi tancurile sau mitralierele, ci cu armele adevărului, incluzând „sabia spiritului, care este cuvântul lui

Dumnezeu”, arme care sunt „ puternice prin Dumnezeu pentru dărâmarea fortărețelor.” (Efes. 6:17; 2 Cor. 10:4). Publicarea adevărului nu va răsturna în sine marea organizație religioasă, ci o expune la rușine. De asemenea, ea frânge puterea religiei sau demonismului care a fost stabilit ca fortăreață a erorii în mințile și inimile oamenilor, și din care constrângere trebuie să fie eliberați oamenii care fac bine. Fortărețele religiei trebuie înfrânte în mințile lor, și mințile lor trebuie să fie reînnoite prin cunoștința și înțelegerea adevărilor lui Iehova și a Teocrației Lui. Doar Domnul Dumnezeu poate distruge organizația religioasă puternică și fortificată de pe pământ; și El va face acest lucru la începutul Armagedonului. El înfrânge acum puterea religiei asupra vieților și acțiunilor rămășiței Sale și a tovarășilor ei.

13. Religia este un sistem confuz, și de aceea Iehova numește organizația religioasă „Babilon”. La Babel, sau Babilon, religia a fost pentru prima dată organizată de conducătorul totalitar Nimrod. Timp de șaptezeci de ani Babilonul antic i-a ținut pe oamenii cu legământ ai lui Iehova, adică pe rămășița credincioasă, în captivitate ca pe niște exilați din organizația lui Dumnezeu. La timpul potrivit El a trimis împărați de la răsărit și au dărâmat orașul, iar după aceea Domnul și-a eliberat rămășița devotată și i-a scos din Babilon. Babilonul modern, în special „creștinătatea” cu „religia ei organizată” i-a ținut pe slujitorii consacrați ai lui Iehova într-o captivitate asemănătoare în timpul Primului Război Mondial și după aceea, pentru puțin timp. Aceștia nu erau capabili să se elibereze singuri. Apoi Domnul a lucrat așa că l-a trimis pe Mesagerul Legământului, adică, pe Isus Cristos „Împăratul împăraților pământului” la templu, care a dărâmat constrângerile fortăreței religiei pentru ei și i-a scos afară. Referitor la aceasta profetul spune: „ Cel ce sparge iese înaintea lor; ei au dărâmat și au trecut prin poartă și au ieșit din ea; iar împăratul lor va trece înaintea lor și Domnul va fi în fruntea lor”. (Mic. 2:13).

14. „Cel care sparge” este Isus Cristos, care a venit la templu și își face simțită prezența prin clasa „slujitorului credincios și înțelept”, iluminând ochii înțelegerii lor prin dezvăluirea Cuvântului lui Dumnezeu, și care astfel „trece înaintea lor”. Ei îl recunosc ca Liderul lor, și discern faptul că Iehova Dumnezeu și Cristos, și nu făpturile umane, sunt Învățătorii lor. „Și deși Domnul vă dă pâine în timpul nenorocirii și apă în timpul necazului, totuși învățătorii tăi nu se vor mai ascunde într-un colț, ci ochii voștri îi vor vedea pe învățătorii voștri.” (Isa. 30:20) Alte traduceri îl numesc pe Isus Cristos „spărgătorul de ziduri” (*Leeser*); „ unul care face o spărtură” (*Rotherham*). Liderii religioși îi întemnițază pe membrii adunării lor în spatele marilor ziduri ale tradițiilor religioase ale oamenilor și „doctrinelor demonilor”; ei susțin puterile politice și le dau un mare credit ca „stăpâniri mai înalte” „numite de Dumnezeu” și folosesc aceste puteri politice ca pe un zid de protecție pentru ei și pentru a-i pune și constrânge pe slujitorii credincioși și activi ai lui Iehova. Ei au făcut acest lucru în 1918 și au reușit pentru un anumit timp. Dar „spărgătorul de ziduri” a apărut și a preluat conducerea, și în 1909 a deschis calea pentru acțiunea lor liberă și neînfricată ca martori ai lui Iehova pentru toate națiunile.

15. Urmându-L pe Împăratul Guvernului Teocratic al lui Iehova, rămășița credincioasă a rupt încercăturile păcatului chinuitor al religiei, și legăturile fricii de oameni, politice și religioase, și a plecat mai departe prin poarta Babilonului până la „libertatea fiilor lui Dumnezeu”, „oamenii liberi” ai Domnului. Ei nu l-au urmat pe niciun om, ci au recunoscut că Împărăția a venit și că Isus Cristos este Împăratul și Conducătorul drept al lumii, și că Iehova a fost și este Capul tuturor, marele Teocrat. Ei pleacă din organizația Diavolului din Babilon și vin în Sion, capitala organizației lui Iehova, Teocrația, care va governa lumea nouă cu neprihănire. Prin urmare, porunca Domnului pentru oamenii Lui acum este: „ Treceți, treceți prin porți; pregătiți calea oamenilor; faceți, faceți drum; adunați pietrele; ridicați un stindard pentru oameni.” (Isa. 62:10). „ Plecați, plecați, ieșiți de aici, nu atingeți niciun lucru necurat; ieșiți din mijlocul acestui loc; fiți curați, cei care purtați vasele Domnului; nu veți ieși cu grabă, nici în goană; pentru că Domnul va merge înaintea voastră; și Dumnezeul lui Israel va fi răsplata voastră [ariergarda].” (Isa. 52:11,12). Ei merg mai departe ca învingători ai religiei, nu se scuză nici nu le este frică de oameni auto-exaltați, ci anunțând cu îndrăzneală numele lui Iehova, Cel Suprem și a Împăratului Orașului Sfânt, care este singura nădejde a oamenilor care fac bine și care caută viața. „Celelalte oi” ale Domnului merg pe urmele rămășiței, iar adunarea restului acestor „celelalte oi” continuă și lucrarea de strângere se mărește cu seriozitate deoarece „sfârșitul final” se apropie.

ASCULTAȚI

16. Liderii religioși și politici din națiunile liberale care acordă o libertate a cuvântului, o presă și o închinare liberă la Dumnezeu se bucură și ei de aceste libertăți, dar ei declară că slujitorii lui Iehova nu au niciun drept sau autorizație să atragă atenția publică sau să critice abandonarea sau părăsirea caselor sau a organizațiilor oamenilor. Mesajul lui Dumnezeu proclamat nici nu numește vreun individ, nici nu atacă sau ridiculizează pe cineva, și totuși ei se văd pe ei înșiși conform descrierii Cuvântului lui Dumnezeu ca martori declarați ai lui Iehova, iar susceptibilitățile lor religioase sunt foarte șocate. În special, liderii religioși urlă deoarece sunt expuși ridicolului, rușinii și defăimării, și de aceea stârnesc acte de violență împotriva martorilor. Aceasta reduce la tăcere pe vestitorii credincioși ai Cuvântului lui Dumnezeu, iar elementul religios strigă la elementul politic pentru a actualiza Declarația drepturilor omului și pentru a adopta legi noi pentru slujitorii lui Iehova. Observați viclenia Șarpelui în ceea ce urmează:

În numărul din noiembrie 1941 al revistei Law Review (Revizuirea legii) a unui colegiu religios proeminent din est, un preot catolic, care este membru al Congregației Misiunilor, scrie referindu-se la martorii lui Iehova: „Cu toate că ei privesc activitățile lor de propagandă ca forme de închinare, totuși, ei nu lasă ca susceptibilitățile altora să interfereze cu ceea ce ei privesc ca serviciul lor dat de Dumnezeu. Prin urmare, ar fi necesar să revizuiem unele din legile noastre în interesul bunăstării generale...se pare că va fi necesar un amendament al legii noastre pentru ca, calomnierea unui grup să fie pedepsită penal. Dacă se propune o astfel de anexă ea trebuie limitată la grupurile rasiale sau religioase care pot fi verificați bine...În final, cu o recunoaștere practică, că violența de inspirație catolică nu a reușit să oprească martorii în America, și cu o blamare vicleană a celor care au luptat pentru libertatea religioasă în Europa ca fiind răspunzători de sângele vărsat în luptă, acest preot concluzionează cu cuvinte mieroase: „Este urgentă o acțiune de un anumit fel pentru protejarea păcii și unității interne. Martorii nu pot fi lăsați la mila violenței oamenilor; nici nu există o propunere legislativă pentru persecuție. Dar în lumina experienței europene în privința rezultatelor îngrozitoare, dar logice ale revărsării de nestăpânit a urii intolerante și bigote - rasiale sau religioase - este timpul ca americanii să reexamineze această chestiune în totalitatea ei și să furnizeze un remediu care va fi atât eficace, cât și drept și constituțional.

17. Nicio lege dată de oameni care ar interzice predicarea împărăției lui Dumnezeu în maniera în care au predicat-o Isus Cristos și apostolii Săi, nu poate fi dreaptă; pentru că doar calea Domnului este dreaptă, iar ceea ce se opune ei ar putea fi doar „plănuirea ticăloșiei după o lege.”(Ps. 94:20). Domnul nu are nicio legătură cu legiuitorii păcătoși care acum sunt pe tron pe pământ. Astfel de legi propuse nu pot fi nici constituționale, deoarece ele iau dreptul unei minorități nepopulare să se închine în libertate lui Dumnezeu călcând pe urmele Martorului Conducător al lui Iehova, așa cum ne-a lăsat exemplul. (1 Pet. 2:21). Atunci când a numit clerul religios „lupi”, „fățarnici”, „mincinoși”, „morminte văruite”, „cei care ascund oasele martorilor lui Iehova martirizați”, „vipere”, și alți termeni adevărați, Martorul Conducător al lui Iehova nu a fost vinovat nici de o „revărsare de nestăpânit a urii intolerante și bigote”, nici de „calomnierea unui grup”; cu toate acestea El a fost crucificat la cererea clerului care conducea o mulțime și ca un act care era „urgent pentru protejarea păcii și unității interne”.

18. Legile la care face aluzie preotul catolic nu pot fi altceva decât „persecuția legislativă” și ar pune pe legiuitori în postura de a lupta împotriva lui Dumnezeu. Un astfel de sfat catolic este în totală contradicție cu sfatul evreiesc dat de un doctor în drept din Ierusalim: „Și acum vă spun: Nu-i opriți pe oamenii aceștia, și lăsați-i în pace; pentru că dacă acest sfat sau această lucrare este de la oameni, se va duce de răpă; dar dacă este de la Dumnezeu, nu puteți s-o înfrângeți; să nu vă treziți că luptați împotriva lui Dumnezeu. (F.A. 5:38, 39). Va veni ziua în curând când legiuitorii politici își vor da seama că aliații lor, clerul religios, i-au manevrat să lupte împotriva lui Dumnezeu, „al cărui nume este Iehova”, însemnându-se astfel pentru măcelul de la Armagedon. (Apoc. 17:16,17). Acum, în aceste vremuri bune, Iehova prin profetul Său îi avertizează pe toți aceștia, spunând: „Am spus: Auziți, vă rog, căpetenii ale lui Iacov, și voi cârmuitori ai casei lui Israel: Nu este timpul să cunoașteți dreptatea?” (Mic. 3:1).

19. Iehova îi cheamă atât pe cei din „Iacov” cât și pe cei din „Israel” să audă mesajul Lui. Prin urmare, Domnul, în împlinirea modernă, vorbește factorilor guvernanți atât a „împăratului din sud”, cât și a „împăratului din nord” care sunt implicați acum în lupta pentru dominația lumii. Elementele religioase, politice și comerciale ale „creștinătății” nu întreabă de Iehova Dumnezeu și de Împăratul Său întronat Isus Cristos, nici nu cer ca li se spună de scopul lui Dumnezeu față de lume și judecata lui față de lume; dar Iehova le dă un avertisment clar și poruncește martorilor Săi să transmită avertismentul, și le ordonă dușmanilor Lui „să audă”. Făcând astfel, Iehova nu profită de dușmanii Lui care se îndreaptă spre distrugere. Dacă ar fi sinceri în mărturisirea lor de „creștini” și în legământul cu Dumnezeu pentru a face voia Lui, și dacă ar fi sinceri în susținerea că sunt „stăpânirile cele mai înalte” și „ordonate de Dumnezeu”, ei ar auzi cu respect avertismentul lui Dumnezeu transmis prin martorii Lui. Cu privire la avertismentul transmis cu vigoare de martorii lui Iehova, în special din anul 1940, Domnul nu i-a întrebat dacă vor să audă, ci a transmis avertismentul cu milă și sinceritate. La fel, la timpul potrivit El nu va întreba factorii de conducere totalitari ai „creștinătății” dacă vor să audă, ci în scurt timp, „veștile venite din est [de la Împăratul Cristos] și din nord [de la Iehova Dumnezeu] îi vor tulbura [pe conducătorii deveniți totalitari]; de aceea el va înainta cu furie mare să distrugă și să nimicească în întregime pe mulți.” (Dan. 11:44). Această acțiune furioasă dovedește că acești luptători totalitar-religioși împotriva Guvernului Teocratic a lui Iehova nu au vrut să audă, ci au fost ofenșați de ceea ce au auzit, și de aceea vor încerca să nimicească pe martorii lui Iehova și pe tovarășii lor credincioși.

20. „Nu este timpul să cunoașteți dreptatea?” Deoarece au încercat să ocupe locul conducătorilor asupra oamenilor „creștinătății” și ca apărători ai intereselor lor, elementele religioase, politice și comerciale ar trebui să știe și sunt responsabile să știe ce înseamnă dreptatea sau judecata dreaptă, în special pentru că ei susțin că sunt „stăpânirile cele mai înalte” și că Îl reprezintă pe Dumnezeu pe pământ. „Dumnezeul lui Israel a spus, Stânca lui Israel mi-a vorbit: Cel ce stăpânește peste oameni trebuie să fie drept, conducând în frică de Dumnezeu; și el va fi ca lumina dimineții, când răsare soarele chiar și în dimineața fără nori; ca iarba moale care răsare din pământ prin strălucirea soarelui după ploaie.” (2 Sam. 23:3,4). Aceasta este descrierea dată de profet pentru cum este conducătorul sau Împăratul Teocrației lui Iehova și cum va fi.

21. Factorii de conducere ai „creștinătății”, împreună cu clerul în calitate de sfătuitor spiritual, îl uită pe Iehova și Guvernul Său Teocratic. Ei urmează acum conducerea demonilor și caută să stabilească în locul Teocrației, „noua lor ordine mondială” cu religie sau demonism, sub protecția deplină a conducătorilor politici și sprijiniți din punct de vedere financiar de elementul comercial. O asemenea îndrăzneală este de nesuferit în ochii lui Dumnezeu, și astfel ei își pun „urâciunea pustiirii” în locul unde nu ar trebui să stea, adică, „în locul sfânt”, ca o improvizație frauduloasă pentru Guvernul sfânt al lui Iehova în Isus Cristos. (Mat. 24:15; Marcu 13:14). Ei promit oamenilor o „pace cu dreptate”, dar prin maniera stabilirii „urâciunii pustiirii” totalitare, ei nu au dat dovadă de nicio dreptate.

22. Mai mult, prin intermediul martorilor lui Iehova ei au fost înștiințați că aceasta este ziua judecării națiunilor, în special de la venirea Domnului la templu în 1918, și că sunt judecați după faptele lor față de Teocrație și față de cei ce-o vestesc națiunilor. Ei au Sfintele Scripturi ale Bibliei care arată neprihănirea lui Dumnezeu. Ei au catedrale multe și spațioase și clădiri religioase pentru adunare și închinare, și au un cler angajat și plătit ca să studieze poruncile și hotărârile lui Dumnezeu. Ei și-au pus deoparte prima zi a săptămânii pentru a avea oportunitatea unei zile pline de închinare. În ceea ce le privește pe „căpeteniile moderne ale lui Iacov” și pe „cârmuitorii [conducători, judecători] ai casei lui Israel”, chiar și acești lideri religioși s-au făcut „povățuitorul turmei”. Au ei, atunci, o scuză valabilă în fața lui Dumnezeu să nu cunoască judecata și ce înseamnă dreptatea?

23. Care este, așadar, semnul din anul 1918, din și după care dată toate națiunile s-au adunat înaintea Marelui Judecător a lui Iehova care stă pe tron în templu? Oamenii trebuie să examineze și să judece împlinirea profeției. Chiar de la aruncarea lui Satan din ceruri Iehova i-a permis să rămână; iar reprezentanții vizibili și controlați de demoni ai lui Satan pe pământ au rămas să dovedească prin acțiunile și faptele lor dacă religia i-a învățat judecata și dreptatea. Oare? Sau dimpotrivă, profetul vorbește despre

ei ca despre unii care „urăsc binele și iubesc răul; care le jupoaie pielea de pe ei, și carnea de pe oasele lor; care de asemenea, mănâncă carnea oamenilor Mei, și jupoaie pielea de pe ei; și le sfărâmă oasele și îi taie în bucăți ca pentru oală, și ca, carnea pentru cazan”. (Mic. 3:2,3). Aceasta se compară cu acțiunea unei fiare sălbatice; iar Scripturile aseamănă organizația totalitară condusă de demoni a „creștinătății” cu o „fiară de culoare stacojie”, cu religia, „curva cea mare” călărind pe cal ca și superputerea spirituală. (Apoc. 17:1-5). Femeia care călărește pe „fiară” este responsabilă de acțiunile ei distructive, sângeroase împotriva oamenilor, și în special împotriva slujitorilor lui Iehova Dumnezeu. Referitor la „religia organizată” se spune în mod simbolic: „Și am văzut pe femeia îmbătată cu sângele sfinților, și cu sângele martirilor [(Young) sângele martorilor] lui Isus; și când am văzut-o, m-am mirat.” (Apoc. 17:6). „Și în ea s-a găsit sângele profeților, sfinților și a tuturor celor care au fost înjunghiați pe pământ”. (Apoc. 18:24). Așadar, toți cei care vor să-i facă plăcere lui Dumnezeu și să trăiască să evite religia.

24. În special, liderii religioși pretind că au o mare dragoste pentru oameni și că sunt îngrijorați de bunăstarea lor aici pe pământ și de viața lor veșnică după aceea; dar religia este responsabilă de războiul din 1939 între „împăratul din nord” și „împăratul din sud” și care este cel mai distrugător și sângeros război din istoria umanității și pentru care oamenii suportă mari poveri cu taxe și mari greutăți, iar puterile totalitare îi tratează pe oameni ca pe o carne ieftină și multe oase omenești sunt zdrobite, iar trupurile făcute bucăți. Capul celei mai mari organizații religioase este „creștinătatea” care deseori își manifestă supărarea și „inima nefericită” în public pentru pierderile suferite, și cu toate acestea ea are alianțe politice prin concordate cu elementele politice ale „împăratului din nord”. În acest potentat religios, așa-numiți „copii ai bisericii” din întreaga lume jură credință peste credință Statului politic, și el pretinde putere și autoritate spirituală peste mai mult de 350 de milioane de persoane din populația religioasă a „creștinătății”, în special în națiunile care formează „împăratul din nord” nazist-fascist, pentru care cuvântul lui Dumnezeu este ca legea lui Dumnezeu. Cu câteva zile înainte ca „împăratul din nord” să a lansa *blitzkrieg* asupra Poloniei, câteva sute de delegați ale grupurilor naționale, religioase, ale sindicatelor și veteranilor s-au întâlnit în Chicago, Illinois, au telegrafiat o rugămintă capului religios din Vatican, să-l excomunic pe acel născut, botezat și crescut dictator catolic al Germaniei, „pentru a ajuta la cauza libertății, Creștinătății, umanității, și civilizației din această vreme”. „Inima nefericită” a conducătorului din Vatican a refuzat categoric petiția lor și a ținut din răspuneri la legăturile de Concordat cu dictatorul totalitar, iar cel mai crud război dintre toate războaiele a continuat de la petiția lor și până acum doi ani.

25. Mai recent, în ultima zi din 1941, un finanțator proeminent din Cleveland, Ohio, recunoscut de altfel și ca o „autoritate în religiile lumii” a scris o scrisoare „delegatului apostolic” din Vatican cu referire la religioniștii din America. În această scrisoare bancherul și industriașul a îndemnat Ierarhia Romano-catolică la „să cheme pe toți membrii ei să se opună forțelor păgâne germane și japoneze care caută să subjuge lumea. Din moment ce biserica [catolică] a vorbit, Italia nu mai poate să stea de partea acestor agresori nemiloși, și nici Irlanda nu poate continua să rămână departe de luptă.” (Cleveland, *Plain Dealer*, 3 ianuarie 1942; *New York Times*). Vaticanul refuză din nou să-i întoarcă pe milioanele de copii religioși împotriva partenerilor săi totalitari pe care îi folosește ca pe „sabia bisericii”, în timp ce suferințele oamenilor cresc. Ultra-religioniștii și aliații consideră că acesta este un preț ieftin pentru atingerea scopurilor lor egoiste, adică, dominația lumii contrară voii și împărăției lui Iehova Dumnezeu în Isus Cristos. În prezent membrii Ierarhiei care jură credință puterii străine de la Vatican și care stă în țara „împăratului din sud” mărturisesc că sunt mari prieteni ai democrației, și recent un membru marcant al Ierarhiei în America a spus cu ocazia unei mari adunări publice religioase: „Pacea permanentă poate fi întemeiată doar pe dreptate și caritate. Singura pace durabilă care va readuce lumea la o sănătate mintală și la un sentiment al demnității personalității umane este pacea Papei Pius al XII.” (Cincinnati *Times-Star*, 13 Octombrie 1941). Astfel ei speră să pregătească terenul pentru partenerul religios al „împăratului din nord” pentru a sta la conferința pentru pace așteptată și pentru a o controla.

26. La fel și în țările „împăratului din sud” oamenii religioși, politici și comerciali cu autoritate arată că „urăsc binele și iubesc răul” în ura lor față de Teocrație și în dragostea lor pentru conducerea

demonică a „lumii rele din prezent”, și prin urmare, ei îi urăsc pe martorii lui Iehova care proclamă Teocrația, care fac și aplică rău legi pentru a-i suprima. În același timp, ei iubesc religia, care este demonism, și îi iubesc pe cei care sunt prietenii lumii și deci, dușmanii lui Dumnezeu, prin urmare „răi”. În ziarele și publicațiile lor laice și religioase ei jupoaie pielea de pe martorii lui Iehova și îi fac bucăți, care nu sunt din această lume, și aceștia sunt învineții, ruți și bătuți de mulțimile demonizate, de poliția care încalcă legea și „detașamentul militar”, agitați de religioniștii fanatici. Oare aceștia care fac parte din „creștinătate” nu au cunoscut și practicat dreptatea și judecata?.

27. Referitor la acești „capi”, „conducători”, „cârmuitori” și „judecători” și agenții și oaspeții nepoții ai lor, Domnul Dumnezeu spune: „Apoi ei vor striga la Domnul [Iehova], dar El nu-i va auzi; El își va ascunde chiar și fața de ei în acel timp, pentru că s-au comportat rău în acțiunile lor.” (Mic. 3:4). Acestea sunt cuvinte de mângâiere și încurajare pentru cei care suferă acum și pe care dușmanul îi determină să strige la Iehova Dumnezeu și Isus Cristos pentru milă ca să-i ajute să-și păstreze integritatea în timpul persecuției și necazului. „Și nu-i va răzbuna Dumnezeu pe aleșii Lui, care strigă zi și noapte la El, deși întârzie față de ei? Vă spun că Îi va răzbuna în curând. Cu toate acestea, când vine Fiul omului, va găsi credință pe pământ?” (Luc. 18:7,8). Religioniștii nu au această credință, și profită de răbdarea lui Dumnezeu și continuă să îngrămădească suferință și necaz peste rămășița aleșilor lui Dumnezeu și a tovarășilor lor. „Cei neprihăniți strigă, și Domnul aude, și îi eliberează din toate necazurile lor.” (Ps. 34:17). Apoi vine rândul persecutorilor și împotrivorilor și au șansa să dovedească cât de mult le folosesc strigătele și rugăciunile lor către Dumnezeu. „Atunci”, adică, când „spărgătorul” începe să facă națiunile bucăți ca vasul unui olar la Armagedon, iar strigătele și dumnezeii lor demonici se dovedesc inutili, ei își ridică strigătele din ceasul morții la Iehova Dumnezeu. „Și vor ști că Eu sunt Iehova” dar strigătele lor către El nu vor fi nici de închinare, nici pentru slava sau apărarea numelui Său.

28. Iehova își va apăra numele Lui prin distrugerea celor răi; astfel El nu va răspunde rugăciunilor lor egoiste pentru a rămâne în viață. „Va avea judecată fără milă, cel care nu a arătat nicio milă.” (Iac. 2:13). „Cel care își închide urechile la strigătul săracului, va striga și el dar nu va fi auzit.” (Prov. 21:13). Îndeosebi începând cu anul 1918 ei au fost avertizați de străjerii numiți și credincioși ai lui Iehova, dar au disprețuit avertismentul și nu au profitat de timpul pus la dispoziție pentru a fugi „la munții” Teocrației; și acum le vine sfârșitul final. Iehova nu se schimbă și ține la judecata Lui scrisă și face așa cum este scris. „Când teama ta vine ca o pustiire, și distrugerea ta ca o furtună; când necazul și durerea vine peste tine. Atunci mă vor chema, dar nu voi răspunde; mă vor căuta devreme dar nu mă vor găsi; pentru că au urât cunoștința, și nu au ales frica Domnului; nu au iubit sfaturile mele, au disprețuit toate muștrările mele; de aceea vor mânca roadele căii lor, și vor fi plini cu planurile lor.” (Prov. 1:27-31).

29. Domnul trebuie să lase dreptatea să-și facă cursul ei neprihănit la Armagedon. Religioniștii controlați de demoni și aliații lor s-au comportat ca niște „capre” împotriva celor mai neînsemnați frați ai lui Cristos care vestesc Teocrația, și sunt adunați la stânga Lui. De aceea, El își ascunde fața Lui plină de milă și grație de ei: „Fața Domnului este împotriva celor care fac răul, ca să le șteargă amintirea de pe pământ.” (Ps. 34:16). Domnul le-a dat un amplu avertisment și îi conduce acum pe slujitorii Săi credincioși să pască pe „celelalte oi” ale Lui și să-i mângâie pe toți cei buni care plâng. Cei credincioși știu că persecuția din prezent nu este un semn că Iehova și-a ascuns fața de ei, ci ea este permisă ca o încercare a integrității lor față de El și Guvernul Său Teocratic, și de aceea ei rezistă cu bucurie și se țin tari în integritatea lor. Continuând să facă acest lucru, ei sunt „nevinovați în ziua Domnului nostru Isus Cristos” (1 Cor. 1:8)

30. S-au făcut mari obiecții față de afirmația „Religia este o capcană și o escrocherie”, iar judecătorii așezați în curți solemne și-au manifestat nemulțumirea față de cei care au publicat acest fapt adevărat. Elementele politice, judiciare și ale poliției s-au agitat foarte mult pentru a-i proteja pe escrocii religioși. Observați acum ce declară Domnul Dumnezeu că va face și va respecta condamnarea religiei ca o cursă și o escrocherie: „Așa vorbește Domnul despre profeți [religioniști] care fac pe oamenii Mei să greșescă, care mușcă cu dinții lor și strigă Pace; iar pentru cel care nu pune nimic în gurile lor, ei pregătesc chiar și un război împotriva lui.” (Mic. 3:5).

31. Dându-se drept profeți adevărați și portavoce ale lui Dumnezeu, liderii religioși expun foarte mult cunoștința și inteligența lumească și pretind cu tărie și cu îndrăzneală că au legătură cu Dumnezeu și că posed puteri misterioase speciale specifice lor; și astfel îi fac pe oamenii înșelați să privească la ei și la modul cum își vor exercita puterile pretinse și câștigă astfel încrederea oamenilor ignorați. Apoi ei învață pe oameni înțelepciunea acestei lumi și tradițiile oamenilor demonizați care nu împlinesc Cuvântul vieții lui Dumnezeu. În felul acesta ei îi fac pe oameni să rățăcească de pe calea luminii și vieții și să meargă pe calea care duce la opoziția Guvernului Teocratic a lui Iehova și la distrugerea de la Armaghedon. Acești profeți religioși sau purtători de cuvânt ai demonismului fac predicții laudăroase în numele lucrărilor și instituțiilor oamenilor, ca de exemplu Liga Națiunilor, pe care Consiliul Federal al Bisericilor din America o numesc „expresia politică a Împărăției lui Dumnezeu pe pământ”; de asemenea ea mai este numită „noua ordine a lucrurilor” de dictatorii totalitari, „noua ordine” pentru care Papa s-a rugat în 24 noiembrie 1940, rugăciune care, spun autoritățile responsabile italiene, a reprodus ca un ecou obiectivele „puterilor Axei”; de asemenea, ea a mai fost numită ca o regulă umană populară, regulă pentru care se leagă o prietenie bruscă între membrii oficiali ai Ierarhiei totalitare din America, și membrii europeni cu care Ierarhia cooperează pentru distrugerea guvernelor liberale democratice și constituționale. Susținătorii acestor lucruri nu iau în considerare „sfârșitul lumii” la Armaghedonul care se apropie.

32. Descriind în continuare escrocheria lor, Domnul spune: „ [Ei] mușcă cu dinții lor, și strigă: Pace.” Leeser redă astfel: „ Cine, când au ceva de mâncat cu dinții lor, strigă: pace.” Asta dovedește că ei folosesc religia pentru propriul câștig. Celor care le dau lor daruri, ei „strigă, Prosperitate!” (Rotherham). Apostolul de asemenea vorbește despre religioniști , „al căror Dumnezeu este pântecele lor, și a căror slavă este în rușinea lor, și care se gândesc la lucruri pământești.” (Fil. 3:19). Când se fac colecte și donații ei sunt foarte generoși și liberali în a acorda binecuvântări eclesiastice (care nu-i costă nimic ci doar cuvinte și mișcări ale mâinilor). Cu privire la cei care nu reușesc să sprijine organizația religioasă, ei spun în public că necazurile și nenorocirile și vaietele care vin peste oameni sunt pedepse ale lui Dumnezeu pentru părăsirea religiei. Citându-l în continuare pe membrul Ierarhiei mai sus-menționat, ziarul spune: „Deoarece lumea este atât de degradată din cauza păcatului - păcatele indivizilor, caselor, națiunilor - putem privi acest război ca o pedeapsă divină”. Ceea ce înseamnă că „împăratul totalitar din nord” este instrumentul lui Dumnezeu și Isus Cristos pentru a pedepsi popoarele națiunilor care au fugit și care nu se supun conducătorului de la Vatican, ca și unei superputeri spirituale. O astfel de afirmație este o blasfemie religioasă împotriva lui Dumnezeu și este indusă de demoni pentru a face oamenii să se revolte împotriva lui Dumnezeu și să cadă astfel în capcana religiei lui Satan.

33. „Iar celui care nu pune nimic în gurile lor, ei pregătesc chiar și un război împotriva lui”. Acesta este modul de acțiune al tuturor escrocilor. Pe cei care refuză să aducă contribuții pentru protejarea de escrocherii, ei îi intimidează și îi amenință, și duc un război de defăimare și distrugere împotriva lor. Dacă cineva se expune escrocheriei lor și astfel se interferează cu contribuțiile lor și ajutorul altora care au fost victime, ei fac război împotriva lui pentru a-l distruge sau pentru a-i distruge influența. Din acest motiv martorii lui Iehova sunt obiectul atacurilor și războiului lor amar. Martorii lui Iehova nu pun daruri în gurile profeților și predicatorilor religioși, ci se opun fără compromisuri religiei și o văd ca fiind demonism. Ei predică adevărurile Bibliei, și aceasta expune falsitatea și duplicitatea bandiților religioși și îi determină pe cei care îl caută cu inimă sinceră pe Dumnezeu să renunțe la a mai sprijini instituțiile religioase și clerul lenș și neproductiv. Martorii merg de asemenea din casă în casă cu mesajul în formă tipărită sau înregistrată, astfel încât oamenii să poată citi și auzi, iar cei care caută adevărul să nu fie nevoiți să meargă la întâlnirile religioase și să pună bani la colectă pentru întreținerea clerului. Profetii și predicatorii religioși văd că veniturile lor se diminuează și că victimele escrocheriei lor devin înțelepți și se sustrag de sub puterea lor. Prin urmare ei pregătesc un război ca bandiții împotriva acestor binefăcători care iubesc adevărul, neprihănirea și libertatea.

34. „Ei îi declară un război sfânt!” (Rotherham). Acest război îl aduc la îndeplinire apelând la politicieni și legiuitori și la forța poliției și „detașamentului militar”, influențând judecătorii instanțelor judecătorești, punând presiune și boicotând elementul comercial, prin propagandă și declarații false atât în

ziarele și periodicele laice, cât și în cele religioase, precum și prin concordate și afaceri secrete cu dictatorii totalitari. Clerul vorbește despre aceasta ca despre un „război sfânt” în numele religiei sau demonismului, sfințesc această opoziție față de „lucrarea ciudată” a lui Dumnezeu și dovedesc astfel că sunt „capre”. Iehova a prevăzut acest război, și El îi avertizează și îi întărește pe oamenii Lui împotriva acestui război, și îi invită pe dușmani să vină și să facă ce este mai rău: „Vestiți aceasta printre Neamuri; pregătiți războiul; treziți-vă oameni tari; lăsați pe toți oamenii de război să se apropie; lăsați-i să se suie; faceți plugurile voastre săbii, și cosoarele voastre sulite; lăsați pe cel slab să zică: Sunt puternic. Adunați-vă și veniți, voi toți păgânii, și strângeți-vă laolaltă; acolo fă să se coboare puternicii Tăi, Doamne. Mulțimile, mulțimile în valea judecății; pentru că ziua Domnului este aproape în valea judecății.” (Ioel 3:9-14; vezi carte Religia, pag. 316-340). Rămășița credincioasă și tovarășii ei își păstrează integritatea în condițiile acestui război și asalt și refuză să dea vreun ajutor „profeților” religiei.

NICIO VIZIUNE

35. Celor care fac război împotriva oamenilor Săi integri care i se supun pe deplin și Îl susțin pe El și Guvernul Său Teocratic, Iehova le spune acum: „ De aceea noaptea va veni peste voi, astfel încât nu veți avea nicio viziune; și va fi întuneric peste voi, și nu veți ghici; soarele va asfinți peste profeți, și ziua va fi întunecată peste ei. Atunci văzătorii vor fi dați de rușine, și ghicitorii buimăciți; ei își vor acoperi buzele, pentru că nu este niciun răspuns din partea lui Dumnezeu.” (Mic. 3:6,7). Împlinirea acestei profeții marchează venirea marelui întuneric mental și spiritual peste „creștinătate” și peste liderii ei religioși. Acești lideri religioși se tem de creaturi și oameni, și nu de Iehova Dumnezeu, și Domnul îi împiedică să vadă lumina adevărului Său revelat, pentru că „secretul Domnului este cu cei ce se tem de El”, și „lumina este semănată pentru cel neprihănit”. (Ps. 25:14; 97:11). La bătălia de la Șilo organizația religioasă a vechiului Israel a fost distrusă, iar acum este aceeași situație în „creștinătate” ca și în zilele Israelului, tocmai înainte de dezastrul de la Șilo, adică: „ Și cuvântul Domnului era prețios în zilele acelea; nu exista nicio vedenie clară.” (1 Sam. 3:1). Profeții religiei sunt în întunericul nopții fără stele; ei sunt liderii orbi ai celor orbi. Ei nu sunt de genul „tânărului” peste care Domnul Dumnezeu varsă spiritul iluminării și putere și care „vede viziuni” ale Guvernului Teocratic al lui Iehova și ale planului Său de a-și apăra astfel numele și de a binecuvânta pe supușii omenirii. (Ioel 2:28).

36. Suntem acum în „ultimele zile” ale stăpânirii demonice iar religioniștii împreună cu aliații lor politici și comerciali se grupează în întunericul păstrat demonilor până în ziua judecății. Dumnezeu, pe care ei pretind că-L slujesc, nu îndeplinește față de ei promisiunea Lui spusă martorului Său credincios Daniel: „ Acum am venit să te fac să înțelegi ce se va întâmpla poporului tău [martorii lui Iehova] în zilele din urmă [unde suntem noi acum]; pentru că viziunea este pentru multe zile.” (Dan. 10:14). Cu toate acestea, slujitorii și martorii credincioși ai lui Iehova sunt cei care au favoarea „viziunii” și ei văd în evenimentele acestor zile critice, împlinirea profeției din Daniel 11:27-45.

37. Altui martor credincios, Iehova a poruncit: „ Scrie viziunea, și sap-o pe table ca să se poată citi. Căci viziunea este pentru un timp hotărât, dar la sfârșit nu va vorbi și nu va minți; deși zăbovește, așteapt-o; pentru că sigur va veni, și nu va zăbovi.” (Hab. 2:2,3). Religioniștii au respins Cuvântul lui Dumnezeu, și nu au nicio viziune a Teocrației, singura nădejde a umanității. De aceea, ei și organizațiile lor religioase vor fi distruse la Armaghedon. „ Unde nu este nicio viziune, oamenii pier; dar cel ce ține legea [lui Iehova Dumnezeu] este fericit.” (Prov. 29:18). Există o viziune dar nu pentru acei împotriviți religioși ai Teocrației. „Viziunea tuturor lucrurilor a devenit pentru voi ca cuvintele unei cărți [Biblia], care este sigilată [până la vremea sfârșitului], pe care o dau unui om care este învățat [în religie], spunându-i: citește aceasta, te rog; iar el spune: nu pot pentru că este sigilată”. (Isa. 29:11). Dacă ar da Iehova Dumnezeu „viziunea” unor astfel de oameni, ei ar comercializa-o, așa cum au făcut cu religia lor. „ Profeții proorocesc pentru bani.” (Mic. 3:11). Pentru a umbla în lumină și a scăpa de distrugere, oamenii buni trebuie să le întoarcă rapid spatele religioniștilor și să vină la Teocrație, peste care luminează slava lui Iehova, și care împlinește Cuvântul Său scris.

38. Iehova va zădărnici toate prezicerile și prevestirile „profeților” referitoare la dominația lumii printr-o „nouă ordine mondială” sau o „nouă Ligă a Națiunilor”, astfel că vor înceta să mai ghicească, să prezică și să promită, pentru că au eșuat lamentabil. Iehova „zădărnicește semnele mincinoșilor, și îi face nebuni pe ghicitori; El îi întoarce pe cei înțelepți, și le face știința lor nebunie.” (Isa. 44:25). Atunci acei religioniști care par înțelepți și pretind că au o viziune vor fi dați de rușine de Domnul. Nicio lege anti-ură împotriva expunerii religiei la rușine și dispreț public nu-i va putea proteja. Speranțele lor pentru o nouă zi a religiei în politică se vor duce în întuneric. Soarele prosperității lor va apune pentru totdeauna, iar ghicitorii religioși ai binecuvântărilor promise pe alte căi decât prin împărăția lui Dumnezeu vor fi uluiți. Tot timpul ei au susținut că sunt canalele de comunicare ale lui Dumnezeu și că Dumnezeu răspunde omenirii prin intermediul clerului, iar gurile lor au fost deschise după cât se pare să transmită mesajul de la Dumnezeu. Dar după aceea ei încep să strige „Pace și siguranță” ca și o ultimă prezicere, Dumnezeu le va da motiv „să-și acopere buzele; căci nu este niciun răspuns din partea lui Dumnezeu”. (Mic.3:7).

39. Ei își vor acoperi „buzele lor superioare”(Ebraică) pentru a nu-și mai deschide gurile ca să-și arate nebunia și minciunile lor. Fără îndoială, când Iehova dă avertismentul Său emfatic conducătorilor religios-totalitari ai „creștinătății”, așa cum este afirmat în Daniel 11:44, „veștile venite de la est și de la nord îl vor tulbura”, atunci elementul religios va considera că este bine să se deghizeze și să se ascundă. „În ziua aceea se va întâmpla că profeții se vor rușina fiecare de viziunea lui, când a profețit; nici nu se vor mai purta o haină aspră pentru a înșela; ci el va spune: Nu sunt profet, sunt agricultor; căci omul m-a învățat să cresc animale din tinerețea mea. Și unul îi va spune: Ce sunt aceste răni în mâinile tale? Atunci el va răspunde: acele cu care am fost rănit în casa prietenilor mei.” (Zah. 13:4-6). Dar nu vor scăpa de distrugere. Acesta este singurul răspuns a lui Dumnezeu către ei.

SPIRITUL

40. În contrast cu rezultatul dezastruos care a început să se împlinească asupra profeților și ghicitorilor religioși, martorul credincios al lui Iehova spune: „ Dar eu cu adevărat sunt plin de putere, de spiritul Domnului, de judecată și tărie, să vestesc lui Iacov nelegiuirea lui, și lui Israel păcatul lui. (Mic.3:8). Cei care îndrăznesc să acționeze ca învățători spirituali ai națiunilor sunt umpluți de spiritul lumii. Ei se împrietenesc cu lumea și astfel încearcă să continue „politica de bună vecinătate” cu organizația lui Satan. Ei au eșuat complet să vestească nelegiuirile și păcatele „creștinătății” fie totalitare, fie democratice, pe care aceștia le comit împotriva lui Iehova Dumnezeu și Împăratului Său. Pontiful de la Vatican refuză să denunțe sau să excomunică dictatorul arbitrar al Germaniei, sau să condamne răpirea din Etiopia sau invazia din Albania și Grecia; el îl numește pe rebelul care a stabilit dictatura peste ruinele stropite de sânge ale Republicii Spaniole un „nobil creștin”. Când s-a adus rușinea asupra istoriei judiciare americane pentru câștigul murdar, Vaticanul l-a înnobilit ca pe un „rege papal al ordinului Sfântului Grigorie Cel Mare”, și această Ierarhie religioasă nu a rostit niciun cuvânt de mustrare împotriva lui de la recenta lui condamnare și încarcerare în închisoarea Federală. Religioniștii de toate denominațiunile își închid ochii față de istorie și se bat pe se îmbărbătează în public și duc mai departe conferința națională a așa-numiților „creștini” și Evrei. Ei se opun tuturor celor care discută doctrinele religioase contradictorii în public sau care atrag atenția asupra delincvențelor sau ipocriziilor oamenilor profesioniști care sunt răspunzători înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor.

41. Aceasta este ziua judecății „creștinătății” și a tuturor națiunilor. De aceea, judecățile lui Iehova trebuie vestite împotriva acestor oameni, iar El își ridică „oameni pentru numele Lui”, pe care i-a scos dintre națiuni. Spiritul Lui este puterea Lui invizibilă cu care îi pun la lucru pe oamenii Săi devotați. Peste aceștia El varsă spiritul Lui, și îi însărcinează și îi împuternicește să-L slujească ca martorii Lui. Așa cum arată clar faptele, din 1922 A.D. El a vărsat spiritul puterii Lui, și ei au „partea dublă a spiritului lui Ilie” și sunt umpluți cu îndrăzneala și curajul profetului Elisei. (2 Împ. 2:9,15). Ei sunt orbi față de Teocrație, și ca Samson cel orb, care a dărâmat stâlpii demonismului, sunt plini de puterea spiritului Domnului pentru a folosi armele spirituale ale războiului creștin, arme care sunt puternice prin Dumnezeu pentru dărâmarea

fortărețelor religiei sau ale demonismului. Iehova își revarsă de asemenea, spiritul Său peste „celelalte oi” ale Sale, tovarășii rămășiței, tocmai cum a revărsat spiritul Său peste oamenii credincioși din vechime înainte de Cristos pentru a-Și duce la îndeplinire voia și planul Său prin intermediul lor.

42. Religioniștii nu se dau înapoi de la judecățile Domnului scrise în Cuvântul Lui în urmă cu secole, și le tratează ca fiind intolerante; dar „slujitorul credincios și înțelept” al Domnului le consideră o onoare să vestească aceste judecăți și să fie asociat cu Isus Cristos, care va aduce la îndeplinire aceste judecăți asupra vrăjmașului: „să aducă la îndeplinire judecata scrisă; această onoare o au toți sfinții Lui.” (Ps. 149:9). Aceștia au îndrăzneală în ziua judecății. (1 Ioan 4:17,18). Ei sunt plini de lumină, fiind tari în Domnul și în puterea tăriei Lui. Ei au pricepere în relația lor cu Iehova și Teocrația Lui și prin urmare, au putere. (Prov. 8:14). Ei nu se laudă cu puterea omului, ci cu Iehova. (Ier. 9:23). Ei își țin legământul cu Dumnezeu îndeplinindu-și misiunea, fiind „umpluți de cunoștința voii Lui, în toată înțelepciunea și priceperea spirituală; ca să umble într-un chip vrednic de Domnul și să fie plăcuți în toate, fiind roditori în fiecare lucrare bună, și crescând în cunoștința lui Dumnezeu; împuterniciți cu toată tăria, conform puterii Lui slăvite, pentru toată răbdarea și îndelunga răbdare cu bucurie”. (Col. 1:9-11).

(va urma).

MEMORIALUL

În anul 33 A.D Isus cu discipolii Săi au prăznuit Paștele, așa cum era poruncit de Iehova Dumnezeu. Acela a fost ultimul Paște. Isus știa că în curând va muri și înainte de acel eveniment a trebuit să-i învețe pe discipolii Săi, și prin ei să-i învețe și pe alții de aceeași credință care vor urma, despre și cu privire la planul Tatălui Său, și de aceea a făcut lucrurile care sunt scrise. „Și în timp ce mâncau [Paștele], Isus a luat pâinea, a binecuvântat-o, a frânt-o și a dat-o ucenicilor săi și le-a zis: Luați, mâncați; acesta este trupul Meu. Apoi a luat paharul, a mulțumit și le-a dat lor, zicând: Beți toți din el; căci acesta este sângele Meu al noului testament, care este vărsat pentru mulți pentru iertarea păcatelor”. (Mat. 26:26-28). Instituirea acestui memorial de Domnul Isus a avut loc imediat după mâncarea ultimului Paște, și este amintirea morții lui Isus pe care urmașii Lui au poruncă să-l respecte anual. Legământul legii, care a inclus Paștele anual, a fost făcut în Egipt prin Moise ca conducător sau mijlocitor. Noul legământ așa cum este prezis de Ieremia în 31:31-34 a fost făcut de Iehova cu Isus Cristos în timp ce Isus era pe pământ (Egiptul antitipic), iar sângele Domnului Isus a pus în vigoare noul legământ. De aceea, El a spus ucenicilor Săi, referindu-se la vinul din pahar care a reprezentat viața Lui: „Acesta este sângele meu al legământului...Beți toți din el.” (Mat. 26:27,28, *Ver. Amer. Rev*)

Anterior Isus a rostit aceste cuvinte (Ioan 6:53): „Dacă nu mâncați trupul Fiului omului, și nu beți sângele Lui, nu aveți viață în voi.” Apoi El a vorbit despre „oile” Sale, „turma mică”(Luca 12:32), care devin membrii casei de fii împărătești ai lui Iehova. Cu alte cuvinte, cei născuți din spiritul lui Dumnezeu ca fii ai Lui și primiți în noul legământ trebuie să mănânce pâinea și să bea sângele. Dar nu toate persoanele care trăiesc trebuie „să mănânce pâinea”? Nu; doar fii spirituali mănâncă pâinea și beau sângele. Toți cei care trăiesc pe pământ trebuie să-și mărturisească credința în sângele lui Isus Cristos scurs pentru iertarea păcatelor, dar la instituirea Memorialului El i-a invitat pe discipolii Săi să sufere cu El, să moară cu El și astfel să ia parte la moartea și învierea Lui. De atunci cuvintele Lui se aplică doar celor care sunt consacrați lui Dumnezeu și sunt născuți din spirit. Trebuie remarcat faptul că „Isus a luat pâinea, a binecuvântat-o, și a frânt-o”, și a dat pâinea frântă discipolilor Săi și le-a poruncit să mănânce. Frângerea(pâinii) este de o importanță vitală și nu poate fi ignorată sau trecută cu vederea. Ea este de o semnificație vitală pentru toți cei care iau parte cu Isus Cristos în împărăția Sa. Înseamnă că ei trebuie să devină membrii ai „trupului lui Cristos” (1 Cor. 12:12-18,27) și trebuie să fie frânți împreună cu El și deci să moară cu El pentru a putea lua parte cu El în slava împărăției Lui. (1 Cor. 11:23, 24).

Cuvintele lui Isus, „Acesta este trupul Meu”, au însemnat, „Această pâine reprezintă trupul Meu.” Pâinea a fost doar un simbol, iar frângerea ei dezvăluie ce trebuie făcut celor care fac parte din „trupul lui Cristos”. Vinul, sau „fructul viței” a reprezentat sângele Lui care trebuia să curgă, iar discipolilor Săi El le-a zis: „Beți toți din el.” Cuvintele Lui prezintă clar că toți cei care vor fi asociați cu El în casa Lui trebuie mai întâi să fie frânți, să moară și după aceea să împărtășească cu El moartea Lui. Faptul că cuvintele Lui au însemnat că membrele trupului Său sunt părtași la suferința și moartea Lui, este sprijinit total de apostol, care sub inspirația spiritului sfânt a scris: „Paharul binecuvântării pe care-l binecuvântăm, nu este împărtășirea [parteneriatul] cu sângele lui Cristos? Pâinea care o frângem nu este împărtășirea cu trupul lui Cristos? Căci noi, fiind mulți, suntem o pâine, și un trup pentru că suntem toți părtași ai aceleiași pâini”. (1 Cor. 10:16,17).

Cei luați în acest aranjament de sacrificiu cu Isus Cristos trebuie să fie acceptați fiind neprihăniți sau făcuți neprihăniți prin credința în Iehova Dumnezeu și în Mielul Său Isus Cristos, și apoi să se consacre pe deplin și fără rezerve lui Dumnezeu pentru a face voia Lui. (Rom. 5:1,9). A mânca din pâine nu înseamnă că cei care mănâncă au dreptul la viață datorită faptului că mănâncă ceea ce simbolizează această mâncare. Si nici cuvintele lui Isus nu spun că toți trebuie hrăniți din această „pâine” și să fie sprijiniți de umanitatea lui Isus. Persoana trebuie mai întâi să fie neprihănită înainte de a deveni parte a acelei „pâini” care după aceea este frântă. Isus a luat pâinea nedospită, a frânt-o și a spus urmașilor Săi: „Acesta este trupul Meu”. Apoi cuvintele Lui au fost: „trebuie să mâncați” adică, să luați parte cu Mine și să deveniți părtași sau colegi de suferință, și așa cum vedeți că frâng această pâine care reprezintă trupul lui Cristos, sunt mădularele Lui, tot așa toate membrele trebuie frânte împreună. O astfel de frângere a pâinii sau a „trupului” și o băutură(acțiunea de a bea) a sângelui trebuie să aibă loc după ce cei care iau parte să fi fost mai întâi îndreptățiți și născuți din spirit și luați în trupul lui Cristos, și prin urmare doar acești oameni se împărtășesc cum trebuie din emblemele memorialului.

Îndreptățirea nu rezultă din această frângere a trupului și băutură a sângelui, deoarece îndreptățirea prin credință și consacrare trebuie să preceadă sau să fie înainte de a avea loc frângerea pâinii și băutura vinului. Isus nu a oferit pâinea și vinul la toți, ci doar la cei care și-au dovedit credincioșia. (Luca 22:28-30). Rezultă atunci că se împărtășesc cum trebuie doar cei care sunt mai întâi neprihăniți și născuți din spirit și care sunt conformi pentru împărăția cerurilor. Este voia lui Dumnezeu ca Isus să fie asociat cu El în lucrarea Lui ca Apărător al Numelui Tatălui Său și cu cei 144 000 de membrii ai trupului Său, toți împreună alcătuind un trup sau casa fiilor împărătești ai lui Dumnezeu. (Apoc. 14:1-4). Fiecare din aceștia trebuie să treacă un test similar cu cel la care a fost supus Isus, și trebuie să sufere și să-și păstreze integritatea sau nevinovăția față de Dumnezeu și trebuie să moară cu Isus Cristos ca o condiție anterioară intrării în slava Domnului.

Isus a continuat apoi să-i învețe pe discipoli despre pahar. Vinul din pahar s-a referit la sângele Lui, iar cuvintele „Acesta este sângele Meu al noului testament” au însemnat de fapt „Acesta reprezintă sângele Meu, sânge care face bun noul legământ, legământ pe care Tatăl Meu l-a făcut cu Mine. De asemenea, este prețul de răscumpărare pentru rasa umană, indiferent de cât de mulți cred și ascultă”. Isus a știut că a bea sângele înseamnă moarte, conform legii lui Iehova. (Gen. 9:4, Lev. 17:11). Prin urmare, El i-a invitat pe discipolii Săi să facă o acțiune care a însemnat moartea lor, și astfel i-a invitat să participe la moartea Lui, și a spus: „Cel care mănâncă trupul Meu, și bea sângele Meu, locuiește în Mine, și Eu în el. (Ioan 6:56). Acesta este singurul mod de a fi primiți în Cristos și doar cei care sunt luați și devin mădulare ale lui Cristos sunt frânți cu Isus Cristos și își dau viața împreună cu El.

Fiecare om care se consacră necondiționat să facă voia lui Dumnezeu simbolizează cum trebuie sau depune mărturie fiind botezat în apă. Cu toate acestea, acest botez nu-l pune în „trupul lui Cristos”; el trebuie să fie botezat în moartea jertfei lui Isus Cristos, și asta se face după ce el s-a consacrat lui Dumnezeu și a primit neprihănirea. Apostolul scrie: „Nu știți că toți care am fost botezați în Isus Cristos am fost botezați în moartea Lui? Deci, noi suntem îngropați cu El prin botezul în moarte; că așa cum Cristos a fost ridicat dintre cei morți prin slava Tatălui, la fel și noi trebuie să umblăm și să trăim o viață nouă. Căci dacă am fost semănați împreună după chipul și asemănarea morții Lui, vom fi și după chipul și

asemănarea învierii Lui.” (Rom. 6:3-5). Doar cei chemați prin apelul ceresc vor împărtăși moartea de jertfă a lui Isus Cristos. Doar „turma mică” a oilor Domnului, cei născuți din spirit, sunt îndreptățiți să împărtășească moartea lui Isus Cristos în slava Sa care va urma, și așadar doar aceștia se împărtășesc cum trebuie din simbolurile Memorialului.

Cei care sunt în Isus Cristos trebuie și vor discerne trupul lui Cristos; cu alte cuvinte, ei vor face clar diferența între trupul de carne și trupul lui Cristos. (1 Cor. 12:12-14). Doar aceștia iau parte cum trebuie sau în mod vrednic la emblemele Memorialului. A te împărtăși în mod nevrednic înseamnă a fi nepotrivit și a te împărtăși fără respect. (1 Cor. 11:27-31). Apostolul spune (1 Cor. 5:7,8): „, Cristos, Paștele nostru este jertfit pentru noi; de aceea să prăznuim sărbătoarea.” Apostolul s-a referit la cei care sunt în clasa de care aparține el, adică, clasa spirituală. (1 Cor. 1:1,2). Dacă cineva este din „celelalte oi” ale Domnului, sau Ionadabi, care vor forma „marea mulțime” care supraviețuiește bătăliei finale de la Armaghedon și va trăi pe pământ pentru totdeauna, el nu este „în Cristos”. (Ioan 10:26; 2 Împ. 10:15-23; Apoc. 7:9-17). Și dacă cineva nu este în Cristos el nu poate să ia parte la moartea și învierea lui Cristos. De aceea, ar fi nepotrivit pentru el să se împărtășească din emblemele Memorialului.

„Până vine El”

Apostolul scrie: „, Pentru că oricât de des mâncați pâinea aceasta, și beți paharul acesta, arătați moartea Domnului până vine El.”(1 Cor. 11:26). Cei care se împărtășesc într-un mod vrednic cu pricepere și discernământ, arată astfel că recunosc scopul morții lui Isus Cristos și că este privilegiul lor să sufere și să moară cu El pentru ca să trăiască și să domnească cu El, împărtășind slava Lui. Așa cum este prezis în Maleahi 3:1-3, Isus Cristos a venit acum la Templu pentru judecată; dar încă există oameni care continuă să celebreze în mod vrednic sărbătoarea Memorialului și ar trebui să facă acest lucru până când vine „schimbarea” lor la moarte, atunci când sunt „schimbați la moment, la clipeala unui ochi”, renunțând la organismul uman și primind din mâinile Domnului un trup spiritual. (1 Cor. 15:50-54). Este o bucurie pentru ei să celebreze Memorialul și astfel să depună mărturie despre relația lor cu Dumnezeu și Isus Cristos, și ar fi îngrozitor de neglijent din partea lor dacă ar eșua să facă asta. „Până vine El”, deci, e limpede de înțeles că până când ultimul membru al trupului lui Cristos de pe pământ își termină drumul și este schimbat din ființă umană în spirit. Doar cei care au o relație cu Domnul similară cu cea între apostoli și Domnul ar putea fi luați în legământ pentru Împărăție. (a se vedea Luca 22:28:30). Așadar, doar cei care sunt în Cristos și care împărtășesc moartea Lui au parte în Împărăție, Teocrație. Sunt excluși toți cu excepția celor spirituali și unși, și doar aceștia se împărtășesc în chip vrednic din emblemele Memorialului.

Cei care se împărtășesc cum trebuie din embleme trebuie să fie mai întâi îndreptățiți, apoi născuți din spirit, adunați la templu și unși cu spiritul lui Dumnezeu. Ionadabii sunt o clasă consacrată să facă voia lui Dumnezeu, dar nu sunt născuți din spirit. Ei nu sunt îndreptățiți. Nădejdea lor nu este în ceruri, ci ei vor ca să trăiască veșnic pe pământ. Ei s-au refugiat în organizația lui Iehova prin Isus Cristos, unde trebuie să rămână până trece ziua mâniei lui Iehova; și în timp ce stau acolo, ei trebuie să continue să caute neprihănirea și blândețea. Fiind „străini în tabără” (Ex. 20:10), care s-au devotat lui Dumnezeu și Cristos, ei trebuie să ia parte la vestirea numelui și împărăției lui Dumnezeu prin Cristos. Dar din moment ce nu împărtășesc moartea lui Isus Cristos, și astfel nu iau parte la învierea Lui, ar fi total greșit și nepotrivit pentru ei să se împărtășească din embleme. Fiind sub protecția organizației lui Dumnezeu, ei sunt tovarășii celor unși și trebuie să slujească împreună cu cei unși și să facă cu bucurie tot ceea ce găsesc mâinile lor să facă. Dovezile și faptele Scripturale arată că „celelalte oi” ale Domnului, sau Ionadabii, sunt acum strânși la Domnul, și, prin urmare, îl laudă neîncetat pe Dumnezeu și Împăratul Său Cristos, pentru că văd că ziua salvării și eliberării a venit. Prin urmare, ei îi urează bun venit lui Cristos, Regele slavei, și-L slujesc cu bucurie și fără încetare.

Argumentul Scriptural stabilește în final următoarele fapte, și anume: că Domnul Isus Cristos a instituit memorialul morții Sale și a poruncit ca acesta să fie celebrat *doar de cei care sunt născuți din spiritul lui Dumnezeu și botezați în trupul spiritual a lui Cristos*; că acești fii spirituali ar eșua în a-și face

datoria și ar pierde marele lor privilegiu dacă nu ar fi părtași ai Memorialului; că o singură dată în fiecare an este datoria și privilegiul lor să celebreze Memorialul. Este foarte corect și potrivit ca ionadabii să fie prezenți la astfel de întâlniri și să observe ce se face, și astfel să aprecieze mai bine relația celor unși cu Iehova și relația „celorlalte oi” ale Domnului cu Dumnezeu și cu Cristos. Ar trebui să fie și chiar este un timp de bucurie pentru ei, pentru că văd că ziua eliberării a venit.

Având în minte cuvintele inspirate ale apostolului, adică, „Cristos Paștele nostru este jertfit...deci să prăznuim sărbătoarea,” este ușor să vedem că turma sau clasa din care făcea parte apostolul și face parte și acum, adică, toți membrii asemănători ai societății spirituale, pot să se împărtășească în mod vrednic din emblemele Memorialului. Ionadabii, sau cei care vor alcătui „marea mulțime”, nu pot niciodată să se împărtășească în mod vrednic din aceste embleme. A face acest lucru înseamnă a-ți face rău ție, așa cum suntem avertizați în 1 Corinteni 11:27-31. În 1918 A.D. Domnul Isus a apărut la Templu pentru judecată și acolo a început judecata celor consacrați și născuți din spirit. (Mal. 3:1-3). Cei aprobați la judecata aceea au fost luați în Templu. Din acel moment, urmașii adevărați ai lui Isus Cristos s-au împărtășit din embleme, nu cu supărare, ci cu bucurie, deoarece Domnul, Capul casei, este cu ei. (Mat. 26:29). „Fructul viței” este vinul, și la cea de-a doua Lui venire vinul a simbolizat „bucuria Domnului”. În prezent, toți cei din societatea Templului se bucură în Domnul, simbolizat de faptul că beau cu El vinul „nou” și sunt în Templu aducând laude lui Iehova, Tatăl lor. „Și în Templul Lui fiecare vorbește de slava Lui.” (Ps. 29:9).

CELEBRAREA MEMORIALULUI

În celebrarea Memorialului așa cum este poruncit de Marele Teocrat Iehova prin Regele Său Isus Cristos, trebuie evitată toată religia, adică, formalitățile și ceremoniile tradiționale ale oamenilor sub influența demonismului, care este religia. A respecta Memorialul și a urma procedura Conducătorului nostru Isus Cristos face parte din Creștinism, sau a face voia lui Dumnezeu. Toți cei care au apărut Teocrația și care doresc să urmeze regula Teocratică se vor aduna negreșit pentru a ține Memorialul la timpul hotărât.

Conform legii lui Dumnezeu și exemplului lui Isus Cristos timpul care corespunde cu noaptea lui 14 Nisan, care este marți 31 Martie 1942, după apus, este timpul potrivit să ținem această sărbătoare în apărarea numelui lui Iehova și în amintirea jertfei Apărătorului Lui, Isus Cristos, „Mielul lui Dumnezeu”. De aceea, după ora 6 p.m. din 31 martie toți creștinii care caută blândețea și neprihănirea se vor aduna împreună pentru a cinsti și lauda pe Dumnezeu și Regele Său. Acest privilegiu și această obligație nu privește doar rămășița unsă care se va împărtăși din pâine și vin, ci toate persoanele care fac bine, „celelalte oi” ale Domnului”, sau Ionadabii. Adunarea acestor din urmă cu rămășița cu ocazia aceasta arată că ei au fost adunați într-un singur staul al societății cu „mica turmă” a Domnului, că sunt toți uniți și luptă umăr la umăr pentru Teocrație, și că nu le este rușine să-i mărturisească pe frații lui Cristos înaintea oamenilor, ci singura lor nădejde de salvare este în Iehova și Mielul Său, Isus Cristos.

Trebuie făcute pregătiri totale pentru o respectare ordonată de slujitorii numiți ai adunării. Din moment ce acest lucru privește în principal pe rămășița născută din spirit, aceasta trebuie să-și facă serviciul cum trebuie. Cineva trebuie să acționeze ca președinte al adunării. Acolo unde toți cei care se împărtășesc din embleme sunt femei, atunci un frate ionadab poate să conducă, dacă este prezent, altfel o soră va trebui să slujească ca președintă. Celebrarea trebuie deschisă cu un cântec potrivit și cu o rugăciune. Apoi președintele sau o altă persoană competentă va rosti un discurs scurt accentuând punctele dezbătute în articolul de mai sus; dacă nu există niciun vorbitor disponibil, atunci se va citi articolul de mai sus de o persoană care citește bine. Înainte de această ocazie, articolul trebuie studiat de toți, atât personal

cât și în compania cuiva, de rămășiță și Ionadabi, astfel ca fiecare să înțeleagă relația lui cu Domnul și să decidă dacă poate să se împărtășească din embleme sau nu.

Pentru embleme Domnul Isus și apostolii Lui au folosit vin roșu real ca simbol al sângelui Lui, și de asemenea pâine nedospită, iar picioarele-membre ale „trupului lui Cristos” trebuie să-L urmeze pe Conducătorul lor. Deoarece a frânge pâinea și a bea vinul ambele simbolizând același lucru, ele trebuie servite și împărtășite împreună de rămășița unsă. De aceea, înainte de împărtășire trebuie să se facă o singură rugăciune pentru ambele embleme, în loc de o rugăciune individuală pentru fiecare emblemă separat. Chiar și acolo unde nu se împărtășește nimeni din embleme și unde toți sunt ionadabi, aceștia trebuie să se adune, să rostească sau să citească discursul, iar emblemele trebuie oferite fără grabă și la timpul potrivit pentru ca fiecare să-și poată îndeplini obligația legământului privind împărtășirea.

Acest adevăr Scriptural arată că după împărtășirea din emblemele Domnului Isus, apostolii au vorbit despre multe lucruri care țin de serviciul Domnului necesare păstrării integrității lor printr-o activitate continuă și fermă. La fel, ar fi corect și plăcut Domnului ca președintele să folosească câteva minute să atragă atenția și să discute despre serviciul dat, în special să-i facă pe cei prezenți să participe la campania Turnului de Veghere din prezent și la campania Perioadei Mărturie „Copiilor Împărăției” care va începe în dimineața următoare, miercuri 1 Aprilie. Trebuie făcute provizii suficiente astfel ca după terminare oricare participant care dorește literatură care îi este necesară în lucrarea de mărturie.

Evanghelia după Matei și Marcu declară că după ce Isus și apostolii au cântat un imn sau psalm au ieșit din locul unde erau adunați. (Mat. 26:30; Marcu 14:21). Dar evanghelia după Ioan arată că tocmai înainte de a ieși Domnul Isus a rostit o rugăciune finală, adică cea din capitolul 17 după care spune versetul 1 din capitolul 18: „Când Isus a rostit aceste cuvinte, a plecat cu discipolii Săi dincolo de pârâul Chedron, unde era o grădina, în care a intrat El și discipolii Săi. Așadar, nu este greșit să se cânte un cântec potrivit la încheiere, iar după aceea să se rostească o scurtă rugăciune, și astfel adunarea să plece în serviciul dat de Domnul. Societatea dorește un raport care să arate atât numărul total de participanți, cât și a celor care se împărtășesc din embleme.

TOȚI CITITORII „TURNULUI DE VEGHERE”

sunt invitați cu căldură să participe la celebrarea Memorialului de către martorii lui Iehova în localitatea unde se găsesc pe data de 31 martie 1942. De asemenea, toți editorii Împărăției vor avea grijă ca toți cei interesați din zona lor să fie înștiințați și îndemnați pentru a fi prezenți. Toți cei care se conformează cu bucurie Memorialului Domnului vor primi aprobarea, binecuvântarea și puterea Lui.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

15 MARTIE 1942

Nr. 6

Cuprins:

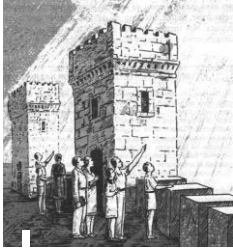
MICA - Partea a V-a

- Pag. 93

„CHIPUL FIAREI”

- Pag.104

„VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn, N.Y., U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: J.F. Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu l-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și l-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintează în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorii lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... 40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Nr. LXIII

15 Martie 1942

Nr 6

MICA

„Frumoasă înălțime, bucuria întregului pământ, este muntele Sionului, în partea din nord, orașul Marelui Împărat.” - Ps. 48:2.

Partea a V-a

1. Iehova și-a ales orașul pentru capitala organizației Lui. El Însuși este constructorul aceluia oraș glorios. În prezent, evenimentele lumii implicate în război ocupă mințile oamenilor și atrag atenția asupra capitalelor lumii, departe de cel mai mare și cel mai important guvern al tuturor timpurilor, Guvernul Teocratic al Marelui Dumnezeu al cerului și al pământului. Interesele împărțite ale națiunilor în lupta pentru dominația mondială conduc oamenii în taberele lor, iar cel mai important eveniment al istoriei umanității este împins în umbră și ignorat, și anume faptul că Împărăția lui Dumnezeu a venit. Ea este deci în mâinile Fiului Său, Isus Cristos, Regele. Este capitala organizației lui Iehova. Ea ține și va ține pentru totdeauna dominația universală împotriva tuturor susținătorilor. Doar prin ea vine eliberarea tuturor celor care se tem de Dumnezeu, și la ea trebuie să meargă omenirea pentru salvare dacă vrea să trăiască.

2. Acea capitală a organizației, în care locuiește Dumnezeu, este cerească, deci invizibilă pentru ochiul uman. Numele ei este Sion, însemnând „un monument care conduce la Dumnezeu”. Ea este partea principală și cea mai importantă din organizația Sa generală sau universală. Ea mai este numită „orașul sfânt, noul Ierusalim, care se coboară de la Dumnezeu din ceruri”. (Apoc. 21:2). Cu mult timp în urmă Iehova a folosit lucruri vizibile pe pământ pentru a face modele profetice ale acestor lucruri cerești, astfel să dea instrucțiuni oamenilor credinței, care nu se uită la lucrurile care se văd, ci la lucruri mai importante, care nu pot fi văzute de ochiul natural și care sunt eterne. (Evr. 9:23,24; 2 Cor. 4:18). Pentru acest scop Iehova a ales orașul tipic Sion, reședința oficială a lui David, care era împăratul Teocrației tipice a lui Dumnezeu peste națiunea Israelului. Fiind scaunul împărătesc al Împăratului uns al lui Dumnezeu, și în mod special fiind locul cortului sau templului lui Dumnezeu, Sionul a fost partea principală a orașului Ierusalim, și de aceea Ierusalimul a devenit orașul-capitală al națiunii. „Ierusalim” înseamnă „posesia păcii”.

3. Marele dușman Satan îi înșală pe oameni și îi folosește intenționat sau neintenționat pentru a stabili organizații de conducere. Apoi el înșală oamenii în general făcând religia să aplice acestor organizații numele care aparțin de drept doar organizației lui Iehova Dumnezeu. Astfel, el stabilește un o imitație pentru a-i induce în eroare pe cei care nu iau Biblia ca pe un ghid corect, și astfel el îi trage pe oameni de partea lui, să-l ajute în lupta pentru dominația universală. Scopul lui este de a-l provoca pe Iehova și de a cauza distrugerea tuturor oamenilor la Armagedon. Principalul instrument al Diavolului pentru a înșela și a încurca oamenii este religia, și el se folosește foarte mult de liderii religioși. Acești ultra-religioniști pretind că-L slujesc pe Dumnezeu și pe Cristos, dar lucrările și doctrinele lor dovedesc că ei îl servesc de fapt pe dușmanul lui Dumnezeu, și îi fac și pe oamenii înșelați și încrezători să facă și ei la fel. Pentru a ține oamenii în organizația lor ei pun în mod fraudulos același nume pe care Iehova îl dă organizației Sale. Ei s-au compromis de mult timp cu conducătorii lumii și i-au momit pe aceștia să intre în organizațiile lor religioase. Ulterior i-au constrâns și pe cei supuși conducătorilor să intre și ei în organizație. Pe astfel de națiuni ei le numesc „creștinătate”. Organizația religioasă a ei o numesc „Sion”

sau „Ierusalim”, însemnând super-guvernul religios al „creștinătății”. Aceste sisteme naționale și religioase susțin că au un legământ cu Dumnezeu, dar, judecați după lucrările lor, ei nu pot dovedi acest lucru, și astfel ei iau în deșert numele lui Dumnezeu și al lui Cristos. Ei calcă legământul și se opun Teocrației prin Isus Cristos. Ei dovedesc că sunt nevrednici de numele pe care clerul le dă. Aceste fapte ne ajută să înțelegem cuvintele lui Mica, care a profetizat unor asemenea organizații necredincioase, și ale cărui cuvinte se împlinesc astăzi.

FĂURITORI AI „LUMII NOI”

4. „Auziți aceasta, vă rog, voi căpetenii ale casei lui Iacov, și cărmuitori ai casei lui Israel, care nu puteți suferi dreptatea și care pervertiți tot ce este drept.”(Mic. 3:9). Clerul religios al „creștinătății” se întoarce la tradițiile și proverbele înțelepte(în felul lumii) ale oamenilor imperfecti și astfel resping Cuvântul lui Dumnezeu. În locurile de întâlnire religioase ei nu fac ca aceste cuvinte să fie auzite de aliații lor politici și comerciali, pe care i-au făcut „povățuitorul turmei”. Porunca lui Dumnezeu este să „audă aceasta” și timp de mai mulți ani El i-a făcut să audă prin martorii Lui credincioși. Pe aceștia El i-a ridicat să vestească că Iehova este Dumnezeu, că Cristos este Conducătorul lumii neprihănirii, și că Teocrația este Guvernul care trebuie să conducă pământul și cerul cu dreptate, și care va aplica judecățile Domnului cu neprihănire. Judecățile Judecătorului Suprem pentru toți, așa cum sunt scrise în Cuvântul Sfânt, slujitorii credincioși ai lui Iehova le-au vestit cu ascultare, întregii „creștinătăți”, dar șefii și conducătorii urăsc aceste judecăți. Aceștia preferă judecățile oamenilor, și niciodată pământul, în special „creștinătatea”, nu a fost mai plin de inegalități și nedreptăți așa cum este acum. Atunci când există un conflict, conducătorii influențați de demoni insistă ca judecățile oamenilor să aibă prioritate în fața celor lui Dumnezeu, și astfel îi fac pe creștini să fie ascultători de poruncile lui Dumnezeu pentru a suferi pe nedrept pedepsele pentru ținerea și vestirea judecăților Domnului. Conducătorii totalitari îi respectă pe oameni și puterea și poziția lor în lume, și aplică în mod inegal legea umană împotriva micii minorități care încearcă să se păstreze neîntinată de lume. Apogeul neascultării de judecată și perversiunea dreptății va veni atunci când vor reuși în scurt timp să declare că în fiecare conducere lucrările creștinilor, ale oamenilor cu legământ ai lui Iehova sunt „ilegale”, și apoi să-i reducă la tăcere și să-i constrângă cu forța. Apoi cu toată conștiința rea vor striga „Pace și siguranță!” și astfel ei se își pun semnul pentru distrugerea imediată care este în mâinile Dumnezeului dreptății, judecății și egalității.

5. „Ei zidesc Sionul cu sânge, și Ierusalimul cu nelegiuire.” (Mic. 3:10). Națiunile care practică demonismul, pe care ele îl numesc greșit „religia creștină”, fiindcă toate religiile și tot Creștinismul se opun unii altora, vorbesc despre ele ca fiind „creștinătate”. „Religia organizată”, în special Ierarhia Romano-catolică, își arogă dreptul de super-guvern spiritual peste națiunile „creștinătății” și caută să convertească toate națiunile la organizația ei religioasă. În mod fraudulos, ea își arogă numele de „Sion” și „Ierusalim” și își aplică ei promisiunile lui Dumnezeu care sunt de fapt valabile pentru Sionul și Ierusalimul adevărat. Pe baza aceasta, Ierarhia Romano-catolică, cu sediul la Vatican, Italia, pretinde dreptul și autoritatea primită de la Dumnezeu pentru a conduce lumea în numele lui Cristos. Fiind incapabilă să facă acest lucru prin convingere sau convertire, nu găsește altă modalitate decât prin constrângere cu violența. Pentru aceasta ea i-a finanțat și ajutat în secret pe dictatorii totalitari de la putere și a încheiat concordate pe față cu aceștia, ca împreună să construiască din nou infamul „Imperiu Roman Sfânt”. Ca o consecință, pământul este udat cu sânge vărsat în mod nevinovat, prin încălcarea „legământului veșnic” al lui Dumnezeu privind sfințenia sângelui. (Gen. 9:6; Isa. 24:5).

6. Aceasta reprezintă un efort sângeros și demonic de a construi „urâciunea pustiirii” religio-totalitare și să-o facă să stea în permanență în locul unde nu ar trebui să stea, loc pe care niciodată ea nu-l va umple, adică, locul sfânt al Guvernului neprihănit al lui Dumnezeu prin Isus Cristos. Aceasta este acum „nelegiuirea”, sau fărădelegea lor. Legea și decretul lui Iehova este ca Guvernul Teocratic prin Fiul Său să conducă lumea. Regele Său este singurul Conducător legal și drept, pe care El l-a uns în această poziție înaltă deoarece El iubește neprihănirea și urăște nelegiuirea. Prin urmare conspirația conducătorilor lumii, făcută după și sub îndrumarea religioasă a clerului demonizat, de a bloca Teocrația și de a continua să

conducă rău pământul, este o desconsiderare flagrantă a legii și mărturiei lui Dumnezeu așa cum este arătat în Biblie și vestit de martorii Lui. Este o nelegiuire mare și abominabilă în ochii Lui, și ea înșală lumea întregă deoarece ea funcționează sub haina religiei.

7. Profetul lui Iehova arată mai departe nelegiuirea practică în „creștinătate”: „Căpeteniile judecă pentru răsplată, și preoții învață pentru plată, și profeții proorocesc pentru bani; și totuși ei se vor bizui pe Domnul și vor spune: Nu este Domnul printre noi? Niciun rău nu poate veni asupra noastră.” (Mic. 3:11). În vremea lui Mica principalii judecători au fost și împărați ai națiunii, (1 Sam. 8:5; Deut. 17:18; Prov. 29:14; 1 Împ. 3:7-9) și Marii Preoți ai templului. (Ex. 28 : 30 ; Deut. 33 : 8, 10 ; 17 : 8-13 ; 19 : 17 ; 21 : 5 ; 2 Cron. 19 : 8, 11). De asemenea, conform legii lui Dumnezeu, Leviții obișnuiți, atât preoți cât și non-preoți, au fost autorizați să lucreze ca judecători într-o capacitate mai mică în lucrurile mai mici. (1 Cron. 23:3,4; 2 Cron. 19:8; Mal. 2:4,7,8). Cărmuitorii, care erau guvernanți și care slujeau sub și prin autoritatea împăratului, au avut și funcții de judecători. (Ier. 26:10, 16; 21:11,12; Ezec. 45:9); la fel și „bătrânii” trebuiau să fi avut experiență și maturitate în judecată. (Num. 11:16,17; Deut. 1:15-18). Cu toate că erau autorizați să slujească în această calitate ei nu și-au dedicat tot timpul pentru a face lucrul acesta, iar legea lui Dumnezeu nu a prevăzut ca ei să primească taxe legale sau comisioane.

8. Acceptarea de a face acest serviciu judiciar și dorința de a-l face trebuie să fie făcută din dragoste pentru dreptate și din dorința de a vedea dreptatea împlinită, de a vedea neprihănirea obținută printre oameni, și de a vedea că legea lui Iehova a fost respectată iar religia a fost respinsă și scoasă afară. Pentru a primi aprobarea lui Iehova judecătorii trebuie să se teamă de El, Judecătorul Suprem, și nu de fața omului sau înfățișarea lui, ci să lupte cu curaj pentru adevăr și neprihănire, știind că Dumnezeu va fi cu cei buni. (2 Cron. 19:11). Ei nu trebuie să depindă de judecățile lor pentru a avea ajutor sau venit. A lucra ca judecător trebuie să se facă fără remunerare, astfel încât judecățile lor să nu fie influențate. Este total greșit să cauți și să accepți taxe și mită. Serviciul lor trebuie să fie total neegoist, în interesul neprihănirii, și în ascultare de legământul lor cu Dumnezeu. „Creștinătatea”, care pretinde că este Israelul spiritual, nu a stabilit și nici nu a respectat niciodată o astfel de organizare a justiției. Amintirea Inchiziției Ierarhiei Romano-catolice este o șocantă imitație a dreptății și o rușine.

9. Căpeteniile națiunii tipice ale Israelului au râvnit la egoism și religie, și au judecat pentru recompensele pe care le puteau stoarce de la cei a căror cazuri le-au audiat. În „creștinătate”, dreptul a devenit o profesie. Scriitorii legilor temători de Dumnezeu din trecut au declarat că toate legile bune ale oamenilor își trag valabilitatea din legea lui Dumnezeu și că legea Lui este supremă și obligatorie pentru toți oriunde și oricând; totuși profesiile legale sunt extrem de vinovate de ignorarea legii lui Dumnezeu și punerea ei la o parte. În cazurile în care slujitorii Celui Preaînalt sunt implicați și unde există un conflict între legea supremă a lui Dumnezeu și legile contrare ale oamenilor, judecătorii „creștinătății” sunt în mod repetat vinovați de degradarea legii perfecte a lui Dumnezeu. Cum ? Prin încălcarea ei și prin înălțarea ticăloasă a legilor făcute de oameni ca o autorizație de a pedepsi pe slujitorii lui Dumnezeu pentru ascultarea strictă a legii divine. Astfel de judecători pervertesc dreptatea „pentru recompensă”, adică, pentru o răsplată egoistă, indiferent de dorința pentru sprijinul politic al Ierarhiei Romano-catolice, sau de aprobarea a așa-numitelor „grupuri patriotice”, sau de teama mulțimii sau creaturilor care sunt la putere și care amenință cu violența dacă dorințele lor inspirate de demoni nu sunt ascultate. Ei refuză să ofere oamenilor cu legământ ai lui Iehova „protecție egală a legii” și mai degrabă arată respect față de religie și față de practicantii religiei.

10. Profețiile descriu exact condiția „creștinătății”. În lumina acestor profeții, judecătorii și cei din justiție ar lucra înțelept dacă ar examina și judeca respectând motivele și acțiunile referitoare la slujitorii ascultători ai lui Iehova: „Cărmuitorii sunt rebeli și tovarăși ai hoților; fiecare iubește darurile [care orbesc dreptatea], și umblă după răsplată: ei nu judecă pe cel orfan, și nici cauza văduvelor nu ajunge la ei.” (Isa. 1:23). „Judecătorul cere plată.” (Mic. 7:3). „Căci știu nelegiuirile voastre multe și păcatele strașnice; ei asupresc pe cel drept, iau mită și se dau la o parte la poartă [unde s-a ținut judecata] de la dreptul săracilor.” (Amos 5:12). Aceasta este împotriva regulii lui Dumnezeu, care nu se schimbă: „ Să nu faci nicio nedreptate la judecată; să nu pârtești pe sărac și nici să nu cinstești pe cel tare; ci după neprihănire

să judeci pe aproapele tău.”(Lev. 19:15). „Să nu deformezi dreptatea, să nu părăsești oamenii nici să nu iei vreun dar; căci darul orbește ochii celor înțelepți, și pervertesc cuvintele celui neprihănit.” (Deut. 16:19).

11. Cuvântul lui Dumnezeu condamnă întârzierea în a face dreptate, așteptând mai întâi să primești ceva pentru judecata aceea. De exemplu: Guvernatorul Felix a așteptat să primească ceva de la apostolul Pavel. Religioniștii l-au adus pe Pavel la judecată din cauza predicării evangheliei împărăției lui Dumnezeu. Felix, nădăjduind că va primi ceva, a amânat în a face dreptate: „ El nădăjduia ca Pavel să-i dea bani, pentru ca să-l elibereze; de aceea el trimitea după el mai des și vorbea cu el.” (F.A. 24:26). Neprimind nicio plată sau mită, el l-a lăsat pe Pavel legat în închisoare pentru mai mult de doi ani. Ca și apostolul credincios, martorii lui Iehova din ziua de azi refuză să-și cumpere să dea mită. Apostolii nu au plătit nicio amendă pentru predicarea Cuvântului lui Dumnezeu. În prezent când slujitorii lui Iehova sunt aduși în fața instanței de judecată din cauza ascultării de porunca Lui referitoare la vestirea numelui și împărăției Lui, ei refuză să plătească amenzi impuse de cei care „judecă pentru plată”, și, preferă mai degrabă să meargă la închisoare. Ei nu fac compromisuri în această privință. Ei nu plătesc nimănui pentru privilegiul de a predica, nici nu sunt plătiți pentru că predică. Aceasta este porunca lui Dumnezeu adresată lor, și ei trebuie să-și păstreze integritatea față de El.

12. „Preoții predau pentru plată”. Termenul „preoți” desemnează aici clasa „omului păcatului”, pe care a prezis-o Scriptura, clasă în care este inclusă Ierarhia Romano-catolică și alți preoți ai religiei; de asemenea clasa „slujitorului rău”, și „bătrânii aleși” ai adunărilor și toți cei al căror legământ cu Dumnezeu i-a pus în „preoția împărătească” dar care mai apoi au devenit egoiști și care au venit la religie pentru a câștiga ceva pentru ei. Preoții lui Israel au fost însărcinați cu obligația de a se informa despre legea lui Dumnezeu și de a învăța pe oameni poruncile Lui. (Mal. 2:7). Dumnezeu le-a asigurat ceea ce au nevoie pentru a se întreține și ei nu trebuie să se folosească de serviciul lor pentru un câștig pe lângă cele necesare pe care Dumnezeu le-a dat. Devenind lacomi, ei s-au îndepărtat de la regula aceea și au pervertit învățătura și au învățat poruncile și tradițiile oamenilor pentru a le aduce profit. „Preoții” „creștinătății” fac același lucru. Ei cer bani oamenilor pentru fiecare serviciu religios, ei cer bani enoriașilor și adunărilor, iar observatorii onești ai zilei recunosc deschis că religia a devenit cea mai mare sursă de a face bani. Liderii religioși caută și ei plată sub forma lingușelilor și onoare și laudă de la oameni. Ei nu caută onoarea care vine doar de la Dumnezeu, și astfel nu cred Cuvântul lui Dumnezeu. (Ioan 5:44). Dragostea lor pentru bani și câștig egoist este rădăcina relelor religiei. Ei nu-L iubesc pe Dumnezeu, și nici neprihănirea Lui și prin urmare, nu se supun poruncilor Lui. Căutând să câștige aplauzele și admirația oamenilor, ei încearcă să pară înțelepți și învățați. Asumându-și rolul de învățători, ei refuză să „vadă pe învățătorii voștri” și să recunoască că, de la venirea Domnului la templu în 1918, Iehova și Isus Cristos sunt Învățători și că „toți copiii Sionului vor fi învățați de Iehova”, și nu de oameni. (Isa. 30:20; 54:13).

13. „Și profeții proorocesc pentru bani.” Clerul „creștinătății” ghicește sau face predicții pentru a face plăcere dictatorilor sau liderilor politici. Ei sprijină schemele și programele politice ale acestora și fac promisiuni nescipturale pentru ei. Ei îi îndepărtează pe oameni de la profețiile sigure și infailibile ale Cuvântului lui Dumnezeu, și spun lucruri mari în numele „noii ordine mondiale”, sau „noii ordine morale” sau, „lumii federale după acest război” sau în numele „noii Ligi a Națiunilor”; propuneri ale oamenilor care sunt opuse conducerii Teocrației lui Iehova. Pentru toată prevestirea și serviciul religios ei așteaptă și acceptă cu nerăbdare bani, indiferent de cât de murdară este sursa acestora. Dictatorul totalitar dă aproape 900 de milioane de mărci în fiecare an pentru a sprijini biserica Romano-catolică din Germania și alte organizații religioase. Nu este ciudat, atunci, că martorii lui Iehova conduc întâlnirile publice și alte întâlniri fără bani și fără nicio colectă. Ei se încruntă și obiectează slujitorilor lui Iehova pentru faptul că fac totul fără bani și merg din casă în casă proclamând profețiile inspirate ale lui Dumnezeu și distribuind milioane de broșuri gratuite și acceptând doar contribuții pentru publicarea în continuare a mesajului. Asta scoate la iveală practica religioniștilor și dezvăluie predicțiile lor false și demonice, și asta le amenință sursa de a face bani. Bani lor vor pieri cu ei la Armagedon.

14. „Totuși ei se vor bizui pe Domnul și vor spune: Nu este Domnul printre noi?” Astfel, ei susțin promisiunea prezenței Domnului și Îl așteaptă să-i sprijine în schemele lor, care sunt contrare planului lui Dumnezeu din împărăția Lui. Ei susțin că organizația lor religioasă este organizația lui Dumnezeu, și că oamenii trebuie să vină la ea pentru a fi salvați. „Încrederea lor în Dumnezeu” este doar o pretenție falsă; pentru că ei nici nu cred profețiile Lui, nici nu se încred în El pentru a-i proteja și elibera dacă chiar fac voia Lui și rup relația lor cu lumea lui Satan. Faptele, așa cum sunt demonstrate de lucrările lor, arată că ei își pun încrederea în „detașamentul militar” și armele carnale, în propria lor înțelepciune și a altor oameni, în schemele și planurile omenești și în guvernele umane și organizațiile pentru pace; pe aceste guverne ei le numesc „națiuni creștine”. „Căci ei se numesc orașul sfânt; și se bizuiesc pe Dumnezeul lui Israel; Domnul oștirilor este numele Lui.” (Isa. 48:2). Prin urmare, ei au înșelat și încă mai înșală milioane de oameni să rămână în și să sprijine „creștinătatea” ceea ce ar însemna că dacă părăsesc organizația religioasă ei îl părăsesc pe Dumnezeu.

15. Înșelându-se pe ei și pe alții acești profeți falși spun: „Niciun rău nu poate veni asupra noastră”. „Nu va veni peste noi nenorocirea.” (*Rotherham*). Aceasta este în mod clar o „lovitură” religioasă la adresa martorilor lui Iehova, pentru a-i face mincinoși și profeți falși care vestesc ziua răzbunării lui Dumnezeu și că bătălia de la Armagedon este foarte aproape și acolo „creștinătatea” va fi ștearsă complet. „Fiul omului, iată, cei din casa lui Israel spun: Viziunea pe care o vede el este pentru zile îndepărtate, și proorocește despre timpuri care sunt foarte depărtate”. (Ezec. 12:27). Ei „pun departe ziua rea și fac ca să se apropie domnia violenței. De aceea acum vor merge în robie cu primii care merg în robie, iar ospățul care continuă [pe scaunele încrederii în sine] se va termina.” (Amos 6:3,7). Ei se încred în organizația lor religioasă pentru a dăinui veșnic și pentru a fi un talisman împotriva necazurilor, așa cum au făcut și israeliții la Șilo.

16. Iehova Dumnezeu prin martorul Său credincios le spune acestora: „Nu vă încredeți în cuvinte mincinoase, spunând: Templul Domnului, Templul Domnului, Templul Domnului, este acesta. De aceea voi face casei acesteia, peste care este chemat numele Meu, în care vă încredeți, și în locul pe care l-am dat vouă și părinților voștri, așa cum am făcut în Șilo. Și vă voi lepăda din fața Mea, așa cum i-am lepădat pe toți frații voștri [cele zece seminții ale lui Israel], chiar întreaga sămânță a lui Efraim.” (Ier. 7:4,14,15). Indiferent de ridicolul religioniștilor, martorii lui Iehova trebuie să continue să vestească acest avertisment al Domnului și să poruncească oamenilor care fac bine să se grăbească să plece din organizația condamnată, ca nu cumva să fie prinși în distrugerea ei la Armagedon. „Refugiul de minciuni” al religiei și „ascunzătoarea falsității” sunt acum expuse de grindina și apele care se revarsă ale adevărului. Acestea nu le vor oferi religioniștilor nicio protecție sau conservare atunci când Dumnezeul dreptății face conturile și pune în practică judecățile Sale neprihănite. Casa religiei „creștinătății” a fost lăsată pustie, iar Domnul Dumnezeu nu este în ea. Ea va fi distrusă ca și prototipul ei la Ierusalim. (Mat. 23:27,38). Numele ei fals „Sion”, nu o va salva.

17. „De aceea, Sionul va fi de dragul vostru arat ca un pământ, Ierusalimul va deveni un morman, iar muntele casei ca înălțimile pădurii.” (Mic. 3:12). „De dragul vostru”, adică, din cauza voastră și ca o recompensă dată vouă, vouă puterilor conducătoare religios-totalitare ale „creștinătății” care vă dați drept coloana vertebrală a „noii ordine mondiale” cu religia în vârf, veți fi făcute bucăți ca un pământ arat. Acum din cauza fricii de Ierarhie și de puterea ei în toate țările, națiunile care alcătuiesc „împăratul din sud” se retrag de la a mai lovi Roma și aliatul ei, Vaticanul; iar capul religios chiar oferă Vaticanul ca pe un loc al conferinței de pace așteptate la sfârșitul războiului. Ignorând faptul că planul Vaticanului de dominare a lumii și de a face lumea Catolică sunt cauzele războiului dintre „împăratul din nord” și „împăratul din sud”, aceste puteri combatante iau toate măsurile de precauție și fac orice concesie pentru a proteja sediul străvechi al religiei sau demonismului de pe pământ. (Dan. 11:41). În ceea ce privește „Sionul” auto-intitulat, care este un monument al „religiei organizate”, și toată „creștinătatea” care a fost prefigurată de „Ierusalimul” necredincios, însemnând „posesia păcii”, aceștia vor muri, dar nu vor merge în mormânt în

pace. „Noua lor ordine mondială” a națiunilor unite care încearcă să mențină pacea este promovată mai departe pentru a mima „lumea lui Dumnezeu care are să vină”, „unde locuiește neprihănirea”; ea va pieri ca toți ipocriții religioși la Armagedon.

18. „Creștinătatea” auto-exaltată va fi pusă la pământ și trebuie să devină goală, ca un pământ care urmează să fie arat. Executorul lui Dumnezeu, Isus Cristos, o va ara de la un capăt la altul cu un element care va rupe, tăia adânc și înălța în sus mai rău decât un plug literal. Palatele conducătorilor politici, conacele traficantilor comerciali, catedralele și reședințele luxoase ale liderilor religioși, precum și zidurile înalte și fortărețele „detașamentului militar” vor deveni ruine, tocmai așa cum s-a întâmplat cu Ierusalimul, caracterizând „creștinătatea”. (2 Împ. 25:8-10; Mic. 1:6). Muntele sau locul înalt pe care religia și-a construit organizația sau „casa” va fi curățat și lichidat de acel sistem diavolesc. Locul înalt și respectat al templului „religiei organizate”, unde a condus ca o super-putere spirituală asupra tuturor națiunilor lumii, va fi arătat ca fals, fără garanție și auto-asumat. La Armagedon el va fi primul aruncat în aer, iar super-structura lui cu rangurile ei religioase și onorurile și pozițiile oficiale, ritualurile și ceremoniile păgâne precum și doctrinele și tradițiile false vor fi demolate. Tot locul va fi făcut ca „movilele dintr-o junglă” (*Rotherham*), ca „locurile înalte acoperite de păduri”. (*Leeser*). În timpul pustiirii de șaptezeci de ani a Ierusalimului antic, muntele templului nu s-a lăudat cu nicio casă a religiei, ci a fost gol, pierdut, și nelocuit și a devenit ca o junglă sau pădure deasă. Așa va fi și cu „creștinătatea”.

19. Vestirea acestei profeții de către Mica a șocat sensibilitățile religioase ale judecătorilor care luau recompensă, ale preoților care predicau pentru plată și a profeților care au proorocit pentru câștig. Ea a șocat naivitatea oamenilor în echipamentul lor religios. A condamnat operatorii în ochii publicului pe care îl înșelau. Un reprezentant al unei corporații care emite programe religioase a afirmat recent: „Nu cred că este legitim să îți lucrurile care sunt dragi altor oameni, lucruri de care lor le pasă, lucruri pe care oamenii le prețuiesc în inimile lor, până la ridicolul public” (a se vedea broșura *Adevărul trebuie suprimat?* paginile 14,19). Acești operatori și apărători ai religiei ar vrea să vadă adevărul lui Dumnezeu redus la tăcere iar vestitorilor lui să li se interzică toate mijloacele de publicare. De ce este „creștinătatea” amenințată cu distrugerea precoce și bruscă iar viețile publicului general sunt în cel mai mare pericol? Să analizăm acest lucru astfel: Din moment ce Dumnezeu nu dă atenție lucrurilor care sunt dragi și prețuite de religioniști, ci îi va distruge și pe ei la Armagedon, atunci slujitorii lui Iehova nu comit nimic ilegal sau indecent prin faptul că avertizează omenirea că Dumnezeu va distruge în curând aceste lucruri religioase, arătând oamenilor de ce și unde se va petrece acest lucru. Este cel mai important serviciu pentru public. Este extrem de necesar și în interesul lor, deoarece Armagedonul este așa de aproape, iar timpul nu a fost niciodată mai convenabil și mai potrivit ca acum.

20. Profetul Ieremia a vestit ulterior același mesaj pe care l-a vestit și Mica, adică, în timpul domniei lui Ioiachim, împărat rău care s-a îndepărtat de legea și poruncile lui Iehova și s-a dus spre religie sau demonism. Aceasta a fost cu câțiva ani înainte de distrugerea Ierusalimului și a templului. În prezent, martorii lui Iehova vestesc cu îndrăzneală același mesaj „creștinătății”, și rezultatul acestei mărturii credincioase este prefigurat de ceea ce s-a întâmplat lui Ieremia, și care este dovedit de experiențele martorilor lui Iehova în acești ultimi ani. „S-a întâmplat că atunci când Ieremia își terminase ceea ce Domnul îi poruncise să spună tuturor oamenilor, că preoții și profeții și toți oameni l-au luat spunând: Vei muri negreșit. De ce ai profețit în numele Domnului, spunând: Această casă [dragă și prețuită în inimile noastre] va fi ca Șilo, iar orașul va fi pustiu fără niciun locuitor? Și toți oamenii s-au adunat împotriva lui Ieremia în casa Domnului.” (Ier. 26: 8,9).

21. Religioniștii, pentru a-l omorî pe Ieremia, au spus că mesajul lui este revoltător, deranjează unitatea și este împotriva guvernului. Martorul lui Iehova i-a avertizat că ar face să cadă sânge nevinovat asupra lor și asupra națiunii dacă l-ar omorî, și Dumnezeu îi va trage la răspundere. Apoi niște oameni, văzând fanfaronada patriotică a clerului și care nu ceda la presiunea religioasă pusă asupra lor, s-au ridicat împotriva clerului și au dat un sfat înțelept. „Atunci s-au ridicat câțiva din bătrânii țării și au vorbit întregii adunări ai poporului, spunând: Mica din Moreșet a profețit în zilele lui Ezechia, împăratul lui Iuda, și a vorbit tuturor oamenilor din Iuda, spunând: Așa vorbește Domnul oștirilor: Sionul va fi arat ca un pământ,

și Ierusalimul va deveni un morman, iar muntele casei ca locurile înalte ale unei păduri. L-a omorât oare Ezechia, împăratul lui Iuda sau tot Iuda? Nu s-a temut el de Domnul, și nu l-a implorat pe Domnul? Și Domnul s-a căit de răul care-l rostise împotriva lor. Astfel noi ne-am atrage un rău mare împotriva sufletelor noastre.” (Ier. 26:8-19). Iehova l-a scăpat pe Ieremia, ilustrând astfel promisiunea Lui de a-i proteja și scăpa pe cei credincioși care vorbesc așa cum le poruncește El. Religioniștii și conducătorii sunt avertizați: prin maltratarea și încercarea de distrugere a martorilor lui Iehova ei își atrag răul împotriva sufletelor lor la Armagedon din mâinile Celui care poate distruge și trupul și sufletul în gheenă. (Mat. 10:28).

ORGANIZAȚIA CAPITALĂ

22. În conflictul prezent pentru dominarea lumii, puterile conducătoare ale „împăratului din nord” și ale „împăratului rival din sud” caută să câștige victoria și să stabilească capitala organizației peste federația națiunilor lumii noi. Conform profețiilor, niciuna nu va câștiga o victorie completă, iar religia organizată se va alia cu ambii „împărați”, recunoscându-i pe amândoi ca pe „stăpânirile cele mai înalte”, și chiar ea va căuta să-i domine pe amândoi ca și un guvern spiritual super-național. Religia și conducătorii nu vor permite nici un loc pentru mesajul lui Iehova și Teocrația Lui. Aceste imaginații deșarte și planuri rele nu vor rezista. Sfârșitul lor final va avea loc la timpul hotărât de Iehova, la Armagedon. Ei trăiesc acum ultimele lor zile, iar Iehova își întemeiază capitala organizației Lui în putere și slavă și ea va dăinui veșnic.

23. Referitor la aceasta, Iehova l-a inspirat pe profetul Său să spună: „În zilele din urmă se va întâmpla ca muntele casei Domnului să fie întemeiat pe vârful munților, și va fi înălțat deasupra dealurilor, și oamenii vor înainta spre el.” (Mic. 4:1). „Timpul sfârșitului” a început în anul 1914 A.D., atunci când „timpul Neamurilor [națiunilor]” a expirat iar Iehova l-a întronat pe Isus Cristos ca Împărat al Teocrației și l-a trimis să domnească în mijlocul tuturor dușmanilor Teocrației. Acel Guvern nu este făcut de mâini omenești sau obținut prin voturi. El este Piatra pe care a văzut-o Daniel „că s-a desprins” din organizația universală a lui Iehova și care și acum se rostogolește irezistibil pentru a distruge întreaga organizație a Diavolului, vizibilă și invizibilă, inclusiv „creștinătatea” s-o șteargă de pe pământ. (Dan. 2:34-35).

24. „Acest Guvern este numit „Muntele Sionului” și este capitala organizației universale a lui Iehova. Este familia Sa de fii împărătești, al cărei Cap este Isus Cristos. Este alcătuit din 144 000 și Unu membrii, Unul fiind Capul iar cei 144 000 fiind membrii „trupului Său”. El este atât Temelia cât și Piatra din Capul Unghiului a „templului Dumnezeuului Celui viu”, templu în care ei sunt „pietre vii” conform cu imaginea Lui și zidite pe El ca pe o Temelie sigură și sub El ca Piatra lor principală. (Evr. 3:6; Apoc. 7:4-8; 14: 1-3; 1 Cor. 3: 11, 16, 17; 1 Pet. 2:4-10; 2 Cor.6:16). Ei împreună formează o „împărăție de preoți” și o „națiune sfântă”, și prin urmare, sunt asemănați cu un templu glorios care stă pe vârful muntelui, ca și templul profetic din Ierusalim care a fost construit de împăratul Solomon pe vârful Muntelui Moria, munte care ulterior a fost numit Sion. El este reședința regală oficială a lui Iehova. (Ex. 19:6; Ps. 78:67-69; 87:2).

25. În mod neapărat profeția lui Mica referitoare la zilele din urmă și templul său „casa lui Iehova”, începe să se împlinească prin actele lui Dumnezeu, în special atunci când El l-a trimis pe Isus Cristos la templu pentru judecată în 1918. Isus Cristos, Marele Solomon, a început ulterior să construiască templul spiritual sau ceresc, mai întâi prin învierea membrilor trupului care au adormit și apoi prin unirea rămășiței credincioase și aprobate a membrilor trupului cu El la templu, și prin însărcinarea lor să lucreze la serviciul templului ca martori ai lui Iehova.

26. În 1918, Iehova, vorbind în sens figurat, l-a pus pe Isus Cristos, Regele Său, ca pe o „piatră prețioasă din unghi” în Sion și le spune sfidător tuturor anticriștilor care se opun Teocrației: „Iată L-am pus pe regele Meu peste muntele sfânt din Sion.” (Ps. 2:6). „Războiul din cer” a început odată cu întronarea lui Cristos în 1914, și în acel război Satan și oștirile lui de demoni au fost învinși și scoși din cer, aruncați pe pământ și puși sub picioarele lui Cristos. (Ps. 110:1,2). La Armagedon el și toate oștirile lui, demonice și omenești, vor fi învinși sub călcâiul lui Cristos. În împlinirea profeției lui Mica, „casa regală a Domnului

[Iehova] a fost întemeiată ca șef și capitală peste organizația universală a Dumnezeului Celui Preaînalt, și astfel deasupra guvernelor (munților) „creștinătății”, guverne „creștine” care susțin în mod arogant că conduc lumea pentru și în locul lui Isus Cristos. Fiind sub conducerea demonică care dorește dominația universală, guvernele (munții) oamenilor care sunt posedați de acești demoni resping anunțul întronării lui Isus Cristos și resping faptul că „vremea națiunilor”, sau a conducerii lor, a expirat. Ei resping proclamarea întemeierii Guvernului Teocratic prin Isus Cristos, și toate națiunile îi urăsc și persecută pe slujitorii lui Iehova cărora El le poruncește să facă această proclamare. Prin aceste acțiuni, aceste națiuni „creștine” refuză să aibă ca Cap și Împărat pe frumoasa Piatră desprinsă de Marele Teocrat Iehova, și astfel ei dovedesc că sunt anticriști. Isus Cristos conduce ca Împărat înălțat și Cap, iar slava Lui nu se micșorează. „Piatra pe care zidarii au refuzat-o a ajuns piatra din capul unghiului. (Ps. 118:22).

27. „Dealurile” sunt părțile cele mai înalte ale muntelui, vârfulurile care domină totul. Sub conducerea demonilor care pune sub semnul întrebării dominația universală a lui Iehova, „munții” sau guvernele oamenilor propun acum un guvern mai înalt făcut de ei înșiși. Așteptând cu nerăbdare sfârșitul acestui război între „împăratul totalitar din nord” și împăratul anti-nazist-fascist din sud”, constructorii lumii propun întemeierea unui guvern super-național, care să protejeze total religia sub îndrumarea și sponsorizările religiei. Un membru plin de sine al clerului spune: „Dumnezeu dorește să construiască o lume unită și să creeze o rasă umană potrivită pentru viitoarele generații care se vor naște în ea”. „Împăratul din sud” a fost cel care a făurit Liga Națiunilor în 1918-1920, iar acum tot el sugerează o renaștere a unei astfel de Ligi a Națiunilor pentru a asigura „Pacea și siguranța” așteptată și pentru a garanta libertățile promise oamenilor. Uniunea totalitară vaticano-nazist-fascistă, sau „împăratul din nord” propune o „nouă ordine mondială” și a început deja nucleul „noii Ligi a Națiunilor” pe continentul european. Toate aceste super-guverne sunt „dealurile” munților „creștinătății”. Profeția indică faptul că la încheierea conflictului „împăratul din nord” și „împăratul din sud”, prin intermediul strategiei politice a Vaticanului, vor ajunge la un acord de compromis și vor stabili o „nouă ordine morală”, o lume unită sub un super-guvern, prefigurată de „fiara de culoare stacojie” pe spatele căreia călărește religia, partea dominantă a ei fiind Ierarhia Romano-catolică. În prezent, în conformitate cu schema vicelană a acestei Ierarhii pentru dominarea lumii, organizațiile religioase catolice, protestante și evreiești emit cu ipocrizie o politică de „bună vecinătate”. O astfel de federație religioasă poate să producă evenimente așa cum a făcut Federația Bisericilor din America în 1920, adică, să numească noua confederație politic-religioasă a lumii ca fiind realizarea politică a împărăției lui Mesia. Făcând acest lucru, comit o blasfemie gravă și resping în totalitate construirea de către Iehova a Guvernului Său Teocratic prin Isus Cristos.

28; Acel super-guvern propus va fi cel mai înalt „deal” sau vârf al „creștinătății”. Acea instituție demonizată omenească va fi expresia finală și completă a „urâciunii pustiirii” antihristice. Ea se opune dominației universale a Teocrației. Ea își asumă rolul de a sta în „locul sfânt”, în locul templului sau al familiei regale a lui Iehova, Împărăția Lui. (Dan. 11:31; 12:11; Mat. 24:15). Acea „urâciune a pustiirii” nu poate să susțină niciodată să ia locul și puterea Teocrației celei înalte a Împăratului uns a lui Iehova. Ea va fi aruncată în iad, iar Teocrația continuă să fie „înălțată deasupra munților” pentru totdeauna.

29. „Și oamenii vor veni la el” (*Ver. Amer. Rev.*). Aceștia o urmează pe rămășița credincioasă a lui Dumnezeu a Israelitilor spirituali care au preluat conducerea în marșul spre împărăția lui Dumnezeu. În timpul Primului Război Mondial rămășița a fost constrânsă de dușmanii Împărăției. În 1919 Iehova a eliberat-o cu plăcere din închisoare și robie iar apoi ea s-a întors în organizația Lui și la lucrul ei. „Și cei răscumparați [cei eliberați] de Domnul se vor întoarce, și vor veni în Sion cu cântece, și o bucurie veșnică va fi pe capul lor; ei vor avea bucurie și fericire, iar necazul și suspinul vor fugi.” (Isa. 35:10; 51:11). După aceea, a urmat o mare campanie publicitară pentru a educa oamenii despre adevărurile Bibliei referitoare la Împărăție. În ignoranța cauzată de religie și demonism, oamenii sunt în încurcătură și nu știu unde să-o apuce, fiind ținuți în întunericul referitor la adevăratul sens al Împărăției și al întemeierii ei. „Această evanghelie a împărăției” vestită cu îndrăzneală de martorii lui Iehova începând cu Primul Război Mondial le arată singura cale dreaptă care duce la favoarea și protecția lui Iehova și la binecuvântările Împărăției care sunt rezervate pentru „celelalte oi” ale Lui. (Mat. 24:7,14).

30. Până în prezent, milioane de oameni au auzit vestea bună, și multe sute au acceptat cu bucurie mesajul, au întors spatele religiei, și și-au îndreptat pașii către muntele slăvit al Teocrației. Asemenea unui râu mare, format din râuri din toate națiunile și mărindu-se continuu din cauză că mii de oameni se alătură mișcării în Împărăție, acești „oameni” care fac binele față de Iehova și Guvernul Său Neprihănit vin la el și participă activ și deschis în lucrarea Lui. Aceasta Diavolul, prin conducătorii săi demonizați ai „creștinătății”, a încercat cu răutate să împiedice și să întoarcă curgerea acestor oameni înapoi, pe calea largă care duce la „Marea moartă” a distrugerii la Armaghedon. Aceasta el a făcut prin stabilirea organizației sale totalitar-religioase între Guvernul teocratic și „mările” mari de oameni înstrăinați de Dumnezeu și conduși de demoni. Iehova a prezis aceasta prin profetul Său, și a avertizat că pentru această interferență cu „lucrarea Lui ciudată”, uniunea religios-totalitară demonizată a „creștinătății” va avea parte de un sfârșit violent la Armaghedon. „Și va stabili corturile palatului său între mări[și] muntele slăvit și sfânt; totuși va ajunge la sfârșit, și nimeni nu-l va ajuta.” (Dan. 11:45; *Young's*). Forțele unite ale demonului și conducerea lui nu pot opri „lucrarea ciudată” a lui Iehova; la fel ei nu pot opri adunarea sau fluxul de oameni, „celelalte oi” ale Domnului, în Teocrație, până ce toți aceștia sunt strânși într-o „singură turmă” sub protecția Împărăției. Stând neclintiți și păstrându-și integritatea față de Iehova Dumnezeu, ei vor supraviețui la Armaghedon și vor forma „marea mulțime” pe care El o va folosi ulterior să umple pământul cu urmași neprihăniți în ascultare de mandatul divin. (Gen. 1:28; 9:1,7).

31. Viziunea lui Mica despre „lucrarea ciudată” a lui Dumnezeu din zilele noastre față de „oamenii care fac binele” continuă: „Și multe națiuni vor veni [(*Ver. Amer. Rev și Rotherham*) vor merge], și vor spune: Veniți [voi] și să mergem la muntele Domnului, și la casa Dumnezeului lui Iacov; și ne va învăța căile Lui și vom umbla pe cărările Lui; căci legea va ieși din Sion, și cuvântul Domnului din Ierusalim.” (Mic. 4:2). Indiferent de naționalitatea lor prin naștere, oamenii care fac binele au primit invitația grațioasă a lui Dumnezeu. Cei care vor forma „mulțimea mare” ies acum din „toate națiunile, neamurile, rasele și limbile”. Aceștia au fost demult prefigurați de Rahav, Iael, Ionadab, Ebed-Melec, și alții care au făcut bine, toți aceștia fiind din alte națiuni, nu din Israel. Ei vor alcătui națiunile care sub Guvernarea Teocratică îl vor glorifica pe Dumnezeu pe pământ, și cu privire la care este scris: „Bucurați-vă, voi națiunilor, cu poporul Lui. Și din nou: Lăudați pe Domnul, toate națiunile; toți oamenii să-L laude pe El.” (Rom. 15:10,11; *Ver. Amer. Rev. , margin*). Cine nu se va teme de Domnul și nu va glorifica numele Tău? Căci numai Tu ești sfânt; și toate națiunile vor veni și se vor închina înaintea Ta; pentru că judecățile Tale s-au văzut.” (Apoc. 15:4).

32. Mesajul Împărăției nu trebuie ținut secret. „Rămășiței” credincioase a lui Iehova îi este poruncit să meargă și să-l vestească în toată lumea pentru mărturie tuturor națiunilor; și, în schimb, toți cei care fac binele și care aud au poruncă să lase și pe alții să audă: „Și Spiritul [Isus Cristos] și mireasa [incluzând rămășița Martorilor lui Iehova pe pământ] zic: Vino. Și lăsați pe cel care aude să zică: Vino. Și cel căruia îi este sete să vină: și oricine vrea, lăsați-l să ia apa vieții fără bani.” (Apoc. 22:17). Profeția lui Mica prezice că aceștia „vor merge [la alții; și părinții la copiii lor] și vor zice: Veniți și să mergem [împreună] la muntele lui Iehova.” (*Ver. Amer. Rev.*). Aceasta arată că Domnul le mărește partea în „lucrarea Sa ciudată” de mărturisire a Teocrației, și în prezent aceste „celelalte oi” care cresc cu miile își primesc povara bucuroasă a lucrării Domnului în unitate cu rămășița credincioasă a Israelului spiritual.

33; Aceste „celelalte oi” ale Domnului nu sunt chemate să meargă în cer. Ele nu merg în cer și nici nu vor merge niciodată acolo. Moștenirea lor veșnică va fi pe pământul curățat și perfecționat. Ei au rămas și proclamă cu îndrăzneală că împărăția lui Dumnezeu a fost întemeiată la întronarea Regelui Său în 1914 și că Teocrația este aproape, pentru a distruge pe cei păcătoși și pentru a binecuvânta pe cei ascultători și credincioși. Prin urmare, ei merg la „muntele lui Iehova”, adică, „muntele Sionului”, și afirmă în public și deschis că sunt de partea marelui Teocrat și a Guvernului Său veșnic de pace și neprihănire. Ochii lor au fost deschiși să vadă „urâciunea pustiirii” anticreștine care stă cu îndrăzneală în „locul sfânt”, și ei ascultă fără ezitare porunca lui Isus de a abandona „creștinătatea” și religia ei și să fugă la „munți”, adică la Iehova Dumnezeu și Isus Cristos, Teocrația. Ei se consacră pe deplin și irevocabil lui Dumnezeu prin Isus Cristos și se dedică cu totul Teocrației și laudei și serviciului ei. Ei devin editori pentru Domnul și se străduiesc să

mărească numărul de editori ai Teocrației informându-i pe cei care fac binele și invitându-i să facă acest lucru, adică să intre în societatea celor care merg la „muntele lui Iehova”. Numărul „zece” se aplică tuturor națiunilor din care vin aceștia, iar un alt profet descrie acțiunea lor cu următoarele cuvinte: „Așa vorbește Domnul oștirilor: Vor mai veni oameni, și locuitori ai multor orașe; și locuitorii unui oraș vor merge în alt oraș, spunând: Să mergem repede să ne rugăm înaintea Domnului, și să-L căutăm pe Domnul oștirilor; voi merge și eu. Da, multe popoare și națiuni puternice vor veni să caute pe Domnul oștirilor în Ierusalim, și să se roage înaintea Domnului. Așa vorbește Domnul: În acele zile se va întâmpla că zece oameni [toți care fac bine] din toate limbile națiunilor, se vor prinde de haina celui care este Evreu [Isus Cristos, marele Iudeu, care conduce în laudele lui Iehova] spunând: Vom merge cu voi [picioarele membre ale lui Cristos; rămășița], pentru că am auzit că Dumnezeu este cu voi.” (Zah. 8:20-23).

34. Ei caută „muntele lui Iehova” sau Guvernul Teocratic pentru a se închina Lui și pentru a-L sluji la templu. Ei abandonează religia, care este diabolism sau demonism, și se alătură rămășiței lui Dumnezeu în război mărturisind că religia este a Diavolului și împotriva împărăției lui Iehova. Prin urmare ei spun celor care au urechi de auzit: „Să mergem la casa Dumnezeului lui Iacov.” Numele „Iacov” se aplică antitipic lui Isus Cristos, Capul și mădularelor trupului Lui. „Dumnezeul lui Iacov” este Iehova. „Celelalte oi” recunosc: „Ferice de cel care are pe Dumnezeu lui Iacov ca ajutor, al cărui nădejde este în Iehova Dumnezeul său.” (Ps. 146:5, *V.A.R.*). „Iehova oștirilor este cu noi; Dumnezeul lui Iacov este refugiul nostru.” (Ps. 46:11, *Ver. Amer. Rev.*). Aceștia disprețuiesc critica și persecuția, și se asociază cu martorii lui Iehova și își asumă o bună parte a responsabilităților și a lucrării de mărturie. În sensul acesta, ei trebuie să-și mențină integritatea, prin a-și arăta credințioșia față de obligațiile lor și prin a nu permite niciunui lucru să-i atragă și să-i întoarcă la „rudimentele” lumii demonizate. Marele Preot a lui Dumnezeu îi aduce pe aceștia în templu, acolo unde fața lui Dumnezeu strălucește cu faoare și binecuvântare peste ei. „De aceea sunt ei înaintea tronului lui Dumnezeu, și Îl slujesc zi și noapte în templul Lui; și Cel ce stă pe tron va locui în mijlocul lor.” (Apoc. 7:15). Serviciul full-time (cu normă întreagă) al Teocrației încântătoare este cel mai drag lucru inimilor lor, chiar și pentru cei care în timpul zilei sunt obligați să facă alt lucru pentru a asigura lucruri decente și care sunt nevoiți să meargă mai departe în serviciul Lui și noaptea și în alte perioade ale săptămânii și să folosească toate orele lucrătoare în serviciul direct al Teocrației.

35. Oamenii care fac binele față de Dumnezeu nu întorc spatele martorilor lui Iehova când bat la ușile lor, ci sunt ascultători. Ei ascultă ceea ce editorii Împărăției trebuie să spună, și apoi acționează ca atare. În lumina mesajului ei văd că învățătorii lor religioși i-au înșelat și i-au ținut în ignoranță față de singurul Dumnezeu viu și adevărat, Iehova, și acum învață că El și Fiul Său Isus sunt Învățătorii, nu religioniștii sau alte făpturi umane. Ei percep că în prezent Iehova are doar o singură organizație prin care El arată adevărul omului, și că partea vizibilă a acelei organizații este alcătuită din martorii Săi devotați lui Isus Cristos și că mesajul pe care aceștia îl duc nu este mesajul omului, ci că acești „copii ai Sionului” sunt învățați de Domnul Dumnezeu Iehova și de Isus Cristos prin Cuvântul Său revelat, Biblia. (Ioan 6:45; Isa. 54:13; 30:20). Oamenii luminați care fac binele se întorc de la religie și vin la Marele Învățător și caută mai multă cunoștință dătătoare de viață, spunându-și cu încredere unul altuia: „El ne va învăța căile Lui.” Acum, înainte de a fi prea târziu, ei părăsesc căile demonizate ale omului, care duc la distrugere, și intră pe căile Domnului, care sunt adevăr, lumină, neprihănire și viață.

36. Fiind consacrați lui Dumnezeu prin credința în Isus Cristos și jertfa Lui de răscumpărare ei spun: „Vom umbla pe cărările lui”. În această manieră, acești blânzi și ascultători dau atenție poruncii date în Țefania 2:3: „Căutați [1] pe Iehova, voi toți cei blânzi, care ați păzit poruncile Lui; căutați [2] neprihănirea, căutați [3] blândețea; poate că veți fi ascunși în ziua mâniei lui Iehova.” (*Ver. Amer. Rev.*). Doar făcând aceste fapte pot să îndrăznească să sperie să scape de distrugere și să supraviețuiască la Armagedon și mai apoi să formeze o parte a „marii mulțimi” care trăiesc și devin copii ai Împăratului, pentru a-L sluji și glorifica veșnic pe Iehova Dumnezeu pe pământ în tovărășie cu reprezentanții vizibili ai Teocrației, bătrânii credincioși înviați care vor fi făcuți „domni pe tot pământul.” (Ps. 45:16). Legământul consacrării pe care-l fac cu Dumnezeu, ei trebuie să-l țină cu credințioșie pentru a se bucura de împlinirea promisiunii Lui (Ps. 25:10): „Toate cărările Domnului sunt milă și adevăr pentru cei care țin legământul

Lui și mărturiile Lui.” Adevărul și mărturiile Lui privitoare la planurile Lui ei trebuie să le vestească în unitate cu rămășița. Făcând acest lucru, ei intră pe „calea sfințeniei” împreună cu rămășița. (Isa. 35:8-10). Ei umblă pe „calea” pe care rămășița prin Isus Cristos a „abandonat-o” și de pe care ei au cules pietrele de poticnire ale religiei. (Isa. 62:10).

37. De ce nu ascultă de sloganul popular al religioniștilor, adică „Toate drumurile duc la Roma [la Vatican]”, și de ce merg pe calea care este disprețuită și persecutată de „Roma”, sediul general al religiei? Profetul răspunde: „Căci legea va veni din Sion, și cuvântul Domnului din Ierusalim.” Indiferent de ceea ce constructorii „noii ordini mondiale” susțin cu privire la „urâciunea pustiirii”, pe care ei de altfel încearcă să o impună tuturor oamenilor să-i se închine într-o manieră rigidă, această monstruoasă împotriva Împărăției lui Dumnezeu nu reprezintă „Stăpânirile cele mai Înalte” de unde provine legea supremă și cuvântul doctrinei adevărate. Iehova este Stăpânirea Supremă și Singurul Dătător de legi, iar Sionul, capitala organizației Lui reprezintă „Stăpânirile Cele mai Înalte”. Ea reprezintă Teocrația, guvernul patern al lui Isus Cristos, Tatăl Veșnic al omenirii care trăiește. De la El provine legea perfectă care va guverna lumea nouă pentru totdeauna. Creaturile de pe pământ care vor să se bucure de viață veșnică nu trebuie să ignore legea divină. În conflictul dintre legile „Cezarului” și legea lui Dumnezeu care vine din Sion există doar o singură alegere. Legea lui Dumnezeu este mai înaltă și vine prima; ei trebuie s-o respecte fără compromisuri. Ei ascultă cu supunere de toate legile „Cezarului” care sunt în armonie cu neprihănirea, și nu în opoziție cu legea Dumnezeului Celui Atotputernic. Legea Lui are prioritate în toate problemele vieții de zi cu zi. (Ps. 119:10,11). De aceea, ei nu trebuie să urmeze toate acțiunile dictate de oameni cu autoritate fără a face referire la legea lui Dumnezeu. Pentru unul care a încheiat un legământ cu Marele Dătător al legii și Judecător, a călca legea lui Iehova venită din Sion, Teocrație, înseamnă distrugere.

38. Sionul, capitala organizației universului, este reședința oficială veșnică a lui Iehova, prin spiritul și puterea Lui. El l-a pus pe Isus Cristos ca pe o Piatră din Capul Unghiului în Sion atunci când Iehova l-a trimis la templu, în 1918, și l-a prezentat „creștinătății” ca pe Împărat al lumii noi. Astfel, Iehova „a construit Sionul” și apare în slava Sa, prin revelarea adevărului Împărăției Lui și prin demonstrarea vizibilă a puterii Sale slăvite în „actul ciudat” la Armagedon. (Ps. 102:16, *Ver. Amer. Rev.*). De la și după prezentarea Împăratului Său peste Sion, legea lui Iehova a fost vestită din capitala organizației Sale, Sionul, locul Dătătorului legii. Pentru oamenii cu legământ născuți din spiritul Său, legea din Sion este: „Voi sunteți martorii Mei, zice Iehova.” „Această Evanghelie a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea pentru mărturie tuturor națiunilor”. „Proclamați...ziua răzbunării Dumnezeului nostru; pentru mângâierea tuturor celor care plâng.” (Isa. 43:12; Mat. 24:14; Isa. 61:1,2). Pentru factorii de conducere religioși, politici și comerciali legea Lui a fost vestită fără frică de martorii Săi credincioși din anul 1918: „Slujiți pe Iehova cu frică, și bucurați-vă tremurând. Sărutați pe Fiul ca să nu se mânie, și să pieriți pe cale, căci mânia Lui va fi aprinsă în curând. Ferice de toți cei care își găsesc refugiul în El.” (Ps. 2:10-12, *Ver. Amer. Rev.*). Conducătorii, judecătorii și clerul pământului sfidează legea venită din Sion și se opun Guvernului Teocratic și proclamării lui. Ei vor pieri îngrozitor la aprinderea mâniei Împăratului la Armagedon. Oamenii credincioși ai lui Iehova care își respectă legământul, ascultă de legea Lui, chiar și atunci când oamenii demonizați fac legi pentru a le pedepsi supunerea față de Dumnezeu. „Celelalte oi” ale Domnului învață și ascultă de legea divină venită din Sion, și slujesc împreună cu rămășița ca martori ai lui Iehova și ai Teocrației Lui, și își găsesc refugiul în Isus Cristos, Fiul și Regele Său.

39. Referitor la legea venită din capitala lui Iehova este scris: „Porunca este o candelă, iar legea este lumină.” (Prov. 6:23). Regula neschimbătoare a Împăratului se aplică și acum: „Dacă vrei să intri în viață, păzește poruncile.” (Mat. 19:17). Ascultarea de legea lui Dumnezeu este singura cale care duce la viață. Împăratul Sionului a arătat tuturor calea ascultării, și El este „calea, adevărul și viața.” (Ioan 14:6). El, fiind purtătorul de cuvânt a lui Dumnezeu, „numele Lui este Cuvântul lui Dumnezeu.” (Apoc. 19:13). Venind la templu, rezultă că, așa cum este arătat în profeție: „Cuvântul Domnului [Iehova] din Ierusalim”, va fi vestit. Așa este și „Ierusalimul Sfânt”, care se pogoară de la Dumnezeu din cer. Referindu-se la Cristos, incluzând pe Isus ca și Cap și toate celelalte mădulare ale trupului Său, apostolul scrie: „Ierusalimul care este deasupra...este mama noastră a tuturor.” (Gal. 4:26). Este „orașul Marelui Împărat.”

(Mat. 5:35). Împăratul David a domnit în Ierusalimul tipic de pe pământ; Isus Cristos, Mai Marele David, domnește acum pentru totdeauna în „Ierusalimul sfânt”, care este ceresc și invizibil oamenilor. De la Iehova și prin Împăratul Său al „Ierusalimului Sfânt” vine cuvântul Domnului, mesajul și doctrina Lui pentru slujitorii Lui de pe pământ care se tem de El și păzesc poruncile Lui. Acest cuvânt anunță condamnarea religiei și a tradițiilor oamenilor.

40. Iehova își hrănește oamenii Lui prin intermediul capitalei organizației sale, unde Isus Cristos este Capul, și pentru aceasta El folosește partea vizibilă a organizației Sale. Așa cum oamenii înfometați au trebuit să vină la Iosif, conducătorul Egiptului, pentru a obține pâine ca să trăiască, la fel și acum cei care caută viața și mângâierea trebuie să vină la organizația lui Iehova și la Mai Marele Iosif, care este „Pâinea Vieții”. „Cuvântul Domnului dăinuiește veșnic” (1 Pet. 1:25; *V.A.R.*), și cei care doresc să trăiască veșnic trebuie să se hrănească din el și să arunce religia la gunoi. „Căci cuvântul Domnului este drept.” (Ps. 33:4). Faptele arată clar că de la venirea Domnului la templu, și în special din anul 1922, cuvântul Domnului Dumnezeu Iehova a venit din Ierusalimul ceresc. Adevărurile minunate ale Bibliei au fost revelate, profețiile s-au împlinit, iar doctrina de o importanță extrem de mare a fost clarificată, adică, Împărăția, Teocrația care va rezolva chestiunea primară a dominației universale în favoarea și în apărarea numelui Său. Ferice de rămășița și de cei blânzi care fac binele și care merg la muntele casei Domnului și se hrănesc acolo din Cuvântul prețios al vieții și luminii și care apoi păzesc legea Lui prin răspândirea acestui Cuvânt pentru a le hrăni pe „celelalte oi!”.

41. Ce va urma? Profeția care încă trebuie analizată explică acest lucru pentru învățătura și mângâierea noastră.

(va urma).

„CHIPUL FIAREI”

Adresându-se organului legislativ al Americii, un om de stat aflat într-o vizită de lucru în 26 Decembrie anul trecut a afirmat: „Dacă am fi fost uniți cu toții după ultimul război, dacă am fi luat măsuri comune pentru siguranța noastră, această reînnoire a blestemului [catastrofa războiului mondial] nu s-ar mai fi abătut asupra noastră niciodată...În zilele care urmează poporul Britanic și American tânjesc după propria lor siguranță și după mersul bun al tuturor lucrurilor împreună în maiestate, dreptate și pace.” Comentatorii ziarului au fost de acord în unanimitate că acesta s-a referit la Liga Națiunilor, unde există încă patruzeci de membrii, Ligă, pe care cuvântul profetic al lui Dumnezeu a prezis-o.

Marea Britanie s-a lăudat de mult timp că ea conduce valurile și că soarele nu apune niciodată peste domeniile ei și că întotdeauna ea este de partea umanității. Guvernul American se laudă la fel în privința generozității lui. Diplomația britanică are ultimul cuvânt în toate; America a încercat s-o copieze. În Apocalipsa 13:11, referitor la creatura cu două coarne simbolizând puterea mondială duală modernă, profeția spune: „Avea două coarne ca ale unui miel, și vorbea ca un balaur.” În Ezechiel 29:3, marele Balaur este descris ca spunând despre oamenii printre care lucrează: „Râul meu este al meu, și eu l-am făcut pentru mine.” La fel, și Doctrina Monroe din 1823, spune: „Măinile jos America”, discurs care este al creaturii cu două coarne și este asemănător cu discursul Balaurului. Apocalipsa 13:1,2 descrie „fiara” cu șapte capete care a ieșit din mare și reprezintă organizația vizibilă a lumii cu cele șapte puteri mondiale succesive care dețin dominația lumii una după alta. În lupta din versetul 3 al profeției Marea Britanie și America, fiara simbolică cu două coarne, constituie într-adevăr puterea care a rănit capul al șaselea al „fiarei din mare” sau al Germaniei în războiul mondial din 1914-1918 iar după aceea i-a vindecat rana.

Referindu-se mai departe la fiara cu două coarne, Apocalipsa 13:12 spune: „Și toată autoritatea primei fiare ea o arată în prezența ei, și face ca pământul și cei ce locuiesc pe el să se închine primei fiare, a cărei rană mortală a fost vindecată.” (traducerea *Emphatic Diaglott*). Fiara cu două coarne își primește

autoritatea de la aceeași sursă, adică, de la „dumnezeul acestei lumi”. (2 Cor. 4:4). Ea devine puterea dominantă pentru că este cel de-al șaptelea cap sau a șaptea putere mondială a vechii organizații mondiale; și într-adevăr ea ocupă locul întâi, în timp ce celelalte națiuni sunt pe locul doi. Cu toate că fiara din mare și fiara cu două coarne s-au luptat între ele pentru dominația lumii (ca și clerul religios ipocrit, care formează o parte spirituală supernațională a fiarei simbolice), ele sunt unite într-un punct, adică: ele sunt împotriva Guvernului Teocratic a lui Iehova Dumnezeu prin Regele Său Uns, Isus Cristos. (Ps. 2:2,3). Cu privire la cele două puteri mondiale care se luptă între ele pentru dominația lumii, mai precis, „împăratul din nord” și „împăratul din sud”, Daniel 11:27 spune: „Ei vor spune minciuni la aceeași masă [a dumnezeului acestei lumi]”, și se vor hrăni din aceeași mâncare. (1 Cor. 10:21) . Ei ignoră Cuvântul lui Dumnezeu referitor la împărăția Lui și toate dovezile pentru întemeierea ei. Umpluți de ideea lor imperialistă, ei merg înainte pentru a îndeplini planul lui Satan pentru ultima încercare de a conduce pământul, la bătălia de la Armagedon.

Apocalipsa 13:13 declară că fiara cu două coarne „săvârșește minuni mari și face ca să se coboare foc din cer în ochii oamenilor”. Acest „foc” coboară, nu din cerul lui Iehova, ci din locul înălțat al „dumnezeului acestei lumi” în organizația lui. Scopul evident al acestei lucrări a agenților săi este de a înșela și a induce în eroare oamenii. Aceasta arată că fiara cu două coarne este un instrument preferat în mâinile lui, echipat anumit pentru a-i îndeplini planurile. Printre aceste semne, sau „minuni”, făcute și săvârșite de fiara cu două coarne pot fi menționate: întemeierea de către ea a celui mai mare imperiu de pe pământ, care conduce atât marea cât și uscatul; câștigarea supremației prin succesul Războiului Mondial; promovarea marilor mișcări religioase misionare; publicarea și distribuirea a milioane de Biblii, scrise de cler, care nici el nu crede Biblia, dar care se face cu scopul de a înșela oamenii să înțeleagă că aceste națiuni sunt creștine; capturarea și controlarea puterii bancare a lumii; capturarea „orașului sfânt” Ierusalim în 1917; preluarea conducerii în tratatele de pace ale lumii; asigurarea de bani pentru vindecarea capului rănit al „fiarei din mare” până la ivirea lui Hitler; pozarea ca binefăcători ai umanității; cauzarea de către cler a îndepărtării oamenilor de Iehova Dumnezeu și de Biblie, și determinarea tuturor celor care trăiesc pe pământ să se închine organizației care este împotriva Teocrației.

De asemenea: „El exercită toată puterea primei fiare dinaintea lui, și face ca pământul și cei ce locuiesc pe el să se închine fiarei, a cărei rană de moarte a fost vindecată.” (Versetul 12). Aceasta este o altă minune ca cea a coborârii focului din cer a „prințului acestei lumi”. Fiara cu două coarne a fost aceea care a format contingentul clerului, în special pentru a da o aprobare „cerească” luptei ei pentru dominația lumii. Acest foc din cer nu a venit cu scopul de a distruge „pământul”, ci să arate faptul că el are putere supranaturală să facă lucruri mari prin instrumentul său cu două coarne; de asemenea, și pentru a arăta că fiara cu două coarne are putere superioară pentru a face lucruri distructive și ca toată lumea să fie atentă și să se comporte ca atare. Acest program a înșelat oamenii de pe pământ, iar o astfel de politică înșelătoare are scopul de a-i pune pe urmașii lui Satan în opoziție cu Teocrația lui Iehova prin Cristos.

„Fiara din mare” simbolică include puterile lumii, dar în această imagine specială este reprezentată de Germania, în calitate de cap care a fost rănit, și care a fost obligată să ia un loc de cinste și să urmărească cum fiara cu două coarne face trucuri și săvârșește minuni mari. Fiara cu două coarne, atrăgând atenția tuturor conducătorilor de pe pământ, este reprezentată la Apocalipsa 13:14, ca: „spunând celor care locuiesc pe pământ, să facă o icoană fiarei, care avea o rană de sabie și trăia.” Aceasta înseamnă că unul din capetele fiarei din mare care primise rana, se vindecase. Rotherham redă acest text astfel: „Ei ar trebui să facă o icoană fiarei sălbatică”.

Fiara cu două coarne a adresat acest mesaj sau rugămintă conducătorilor imperiului ei, ca de altfel și tuturor celorlalți conducători ai pământului. Această icoană trebuie făcută „după fiara sălbatică”, adică, după chipul și asemănarea fiarei din mare și în beneficiul organizației mondiale întregi. „Icoana” care a rezultat a fost o modernizare a anticului imperiu universal, într-un Pact pentru Pace multilateral, pentru păstrarea regulii imperiale a „dumnezeului acestei lumi”, și pentru a evita lupte ulterioare între părțile componente ale organizației sale, și pentru a-i uni pentru războiul împotriva Guvernului Teocratic a lui Iehova. Aceasta este o conspirație împotriva organizației lui Dumnezeu, și este o urâciune pentru El,

„urâciunea pustiirii”. (Mat. 24:15). Faptele dovedesc în final că Liga Națiunilor este „icoana fiarei”. Este realizarea unui lucru în beneficiul organizației anti-teocratice a „prințului demonilor”.

Este și o dovadă copleșitoare că acordul Ligii Națiunilor a pornit de la reprezentanții britanici iar cele „patrusprezece puncte” celebre ale pactului Ligii au fost formulate de reprezentanții britanici. Dar onoarea anunțării acestor puncte a fost dată președintelui Statelor Unite din vremea aceea. El a fost porta vocea sau purtătorul de cuvânt al celor două coarne, puterea duală mondială, iar discursul său a fost calm și cinstit și calculat pentru a-i îndepărta pe oameni de Teocrație. Atunci când președintele american s-a adresat națiunilor cu privire la Ligă, un englez notoriu a spus despre el: „A fost ca și vocea lui Dumnezeu care vorbea deasupra capetelor noastre continentului și națiunilor lumii”. Tot atunci când acest președinte important a vizitat Parisul, se scrie despre el: „în Paris Wilson a primit ovații la care Franța nu a mai fost martoră din zilele lui Napoleon... El a vizitat Roma unde a fost considerat un fel de Mesia care a venit să salveze Europa de la teroarele viitoarelor războaie.” În Londra el a avut parte de o demonstrație similară celei din Paris.”- vezi *Enciclopedia Americană*, la „Wilson”.

Pactul Ligii Națiunilor a inclus în final toate relicvele sau rămășița fiarei din mare originale care avea șapte capete (puteri mondiale). Puterile semnate ale pactului au îmbrățișat majoritatea națiunilor pământului. Egiptul, prima putere mondială a antichității (reprezentată acum de Marea Britanie), și Mesopotamia, sub domnia Irakului (locul Asiriei, a doua putere mondială, și Babilonul, a treia putere mondială) sunt incluse în Liga Națiunilor. Iran (Persia) și Grecia, cea de a patra și a cincea putere mondială și Imperiul Anglo-saxon, sunt incluse, chiar și Italia (Roma, cea de a șasea putere mondială) a fost inclusă până ce Mussolini și-a anunțat retragerea în 11 Decembrie 1937. Este important de reținut aici că una din diviziunile Ligii este „Curtea Permanentă Internațională de Justiție” de la Haga. (*Enciclopedia Americană*, vol. 17, pagina 177). Liga Națiunilor a devenit parte din Tratatul de Pace de la Versailles. Președintele Statelor Unite a solicitat adoptarea ei de Senatul Statelor Unite. Opoziția s-a răsculat împotriva lui, din cauza „motivelor imperialiste substanțiale”. Marii Afaceriști, mulți politicieni, și practic tot clerul Americii s-au alăturat unui grup de puteri de conducere britanice pentru a promulga pactul Ligii. Senatul Statelor Unite a refuzat să confirme pactul și a negociat un tratat separat cu puterile Teutone. Dar lupta pentru a pune America în Ligă nu s-a oprit aici.

Federația Americană a Bisericilor a declarat Liga ca fiind „expresia politică a împărăției lui Dumnezeu pe pământ”; iar o altă organizație, numită „Liga Națiunilor, Inc” a trimis o circulară solicitând intrarea Americii și întrebând: „Într-o lume așa de întunecată ca aceasta, de ce stingeți singura lumină care există?”. Președintele Statelor Unite care l-a succedat pe președintele din timpul războiului a făcut un efort disperat să inducă ratificarea Curții Mondiale, care este o parte a Pactului Ligii Națiunilor. În Mai 1923, clerul, incluzând 125 000 de adunări în America, a demarat o campanie pentru sprijinirea propunerii președintelui ca Statele Unite să intre în „Curtea Permanentă Internațională de Justiție” a Ligii Națiunilor. Consiliul Federal al Bisericilor a susținut această campanie și și-a exercitat toată influența asupra politicianilor pentru a obține rezultatul scontat. În ciuda eforturilor unor oameni de a ține Statele Unite afară, națiunea este în Liga Națiunilor. În 1928 Secretarul de Stat al Statelor Unite, în calitate de purtător de cuvânt, a prezentat la conferința națiunilor la Paris tratatul cunoscut ca „Pactul General pentru Renunțarea la Război”, sau Pactul Kellogg-Briand. Acest pact a fost semnat de patrusprezece puteri, toate fiind membre a Ligii Națiunilor, și a fost ratificat de Senatul Statelor Unite. Un ziar din America spune despre aceasta: „În sfârșit, Statele Unite au intrat în familia națiunilor. Nu mai suntem un popor izolat. Nu ne temem de fantoma alianțelor încurcate. Suntem pregătiți să ne asumăm obligația puterii noastre și a norocului”. –*Age-Herald* (Birmingham, Ala)

Un alt ziar a scris: „Liga deschide calea pentru ca Statele Unite să-și asigure un loc în Curtea Mondială.” Ministrul de Externe de atunci al Germaniei, conform presei, a spus că „aderarea Statelor Unite la Curte a fost o urmare logică a Pactului Kellogg, și va mări prestigiul tribunalului și va avansa rapid chestiunea arbitrajului în ceea ce privește războiul.” Ziarul New York *Evening World* din 8 Martie 1929, a spus: „S-a observat o continuare a Pactului Kellogg de mulți membrii din Liga Națiunilor, astăzi când Consiliul a aprobat o moțiune a Ministrului de Externe al Franței, Briand, ca un tratat propus referitor la

ajutorul financiar care va fi dat țărilor care sunt victime ale agresiunii să fie înaintat și non-membrilor Ligii...Comentariul în Geneva este că Statele Unite este interesată de respectarea Pactului Kellogg și că dacă orice parte semnatară care a recurs la război prin încălcarea prevederilor lui, simpatiile americane ar înclina spre o blocadă economică a agresorului și probabil spre oferirea unui ajutor financiar victimei sau victimei amenințate.”

Jurnalul de Geneva din Elveția, care este purtătorul de cuvânt al Ligii, a spus ulterior: „Liga poate discuta cu Statele Unite în eventualitatea unui război și să spună: Pactul Kellogg a fost încălcat. Care sunt intențiile voastre?” Astfel agresorul se va lovi cel puțin de o respingere a Statelor Unite.” Faptele de aici arată că tratatul de pace cunoscut ca „Pactul General pentru Renunțarea la Război” a fost o parte a Ligii Națiunilor, și un mod indirect, prin urmare un mod înșelător, al Statelor Unite de intra cu drepturi depline în Ligă, unde este și acum. Cu câțiva ani în urmă Statele Unite au aderat la Organizația Internațională a Muncii (O.I.M.) a Ligii, care din momentul războiului ea funcționează în Montreal, Canada. În Noiembrie 1941 conferința mondială a O.I.M. a Ligii s-a ținut la Universitatea Columbia din New York, unde a fost prezent și Secretarul Muncii din Statele unite.

Apocalipsa 13:15 spune că fiara cu două coarne „avea putere să dea viață [(greacă) *pneuma*; duh sau suflare] icoanei fiarei, astfel încât fiara să poată vorbi și să facă ca toți cei care nu se închină [cinstesc] icoana fiarei să fie uciși”. Cu alte cuvinte, „icoana” este un fel de imitație care are nevoie de un ventriloc care să vorbească pentru ea, iar fiara cu două coarne acționează în calitate de ventriloc pentru a-o face să vorbească, iar când vorbește ea face un sunet care emană de la promotorul ei, adică de la fiara cu două coarne.

Facerea de icoane cu scopul închinării la ele este total contrară legii lui Dumnezeu, așa cum scrie în Exod 20:4,5 și Romani 1:23. Clerul religios al Ligii Națiunilor este cel mai vinovat în această chestiune, deoarece el susține că-L reprezintă de Dumnezeu și totuși calcă clar legea Lui. În ciuda acestui lucru, clerul și aliații lui își unește eforturile pentru a obliga oamenii să le dea cinste și să-și pună încrederea în ei, și prin urmare să se închine „icoanei”. Conform pactului, cel care încalcă angajamentul Ligii „este automat într-o stare de haiducie” față de națiunile care s-au unit să rupă relațiile economice cu membrul vinovat al Ligii. Acesta are un efect similar cu Pactul de Pace de la Paris. Astfel, se vede că „dumnezeul acestei lumi” a pregătit un mijloc, prin amenințarea cu „moartea”, pentru a ține națiunile unite; dar aplicarea reală a acestei reguli nu a fost așa cum s-a spus, fapt dovedit de acțiunile națiunilor din 1931, în special când Japonia a invadat Manciuria. Întregul aranjament al Ligii Națiunilor sau al „icoanei fiarei” este în contradicție cu Guvernul Teocratic al Domnului prin Isus Cristos, și este blasfemator. Domnul Dumnezeu, reprezentat de Judecătorul și Împăratul Său Isus Cristos, a venit la templu în 1918, și aici se potrivesc cuvintele lui Iehova Dumnezeu. „La ce folosește o icoană cioplită, pe care lucrătorul a cioplit-o; la ce folosește o icoană turnată, și un învățător de minciuni, astfel încât lucrătorul își pune încrederea în el și face idoli muți? Vai de cel ce spune lemnului[icoanei] Scoală-te!; pietrei muți [icoanei] Trezește-te! Și ea va învăța! Iată este acoperită cu aur și argint, nu este nicio suflare în ea. Dar Domnul este în Templul Lui cel sfânt: tot pământul să tacă înaintea Lui.” (Hab. 2:18-20)

Referindu-se mai departe la fiara cu două coarne, Apocalipsa 13:16,17, spune: „Ea face ca toți, mici și mari, bogați și săraci, liberi și sclavi, să primească un semn: pe mâna dreaptă, sau pe frunte; astfel ca niciun om să cumpere sau să vândă, fără să aibă semnul, sau numele fiarei, sau numărul numelui ei.” Aceasta denotă înregimentarea oamenilor. De asemenea, conform Pactului Ligii, fiecare națiune care nu se conformează planului mondial va fi boicotată în comerțul ei și i se vor aplica sancțiuni economice; aceasta a fost o amenințare deschisă. Iubitorii libertății se înfioară la posibilitatea ca toate națiunile pământului să devină totalitare.

Liga Națiunilor denumită și ca „expresia politică pe pământ a împărăției lui Dumnezeu” a fost înființată ca un substitut al împărăției lui Iehova. Papalitatea a încercat să se plimbe pe ea dar a eșuat în a se pune pe spatele ei. Ulterior, Papalitatea a spus puține lucruri despre sau în favoarea Ligii Națiunilor. Italia și Japonia au fost în Ligă încă de la început. Austria a aderat în Decembrie 1920, iar Germania a intrat în 1926. Liga Națiunilor a servit ca un înlocuitor temporar pentru Teocrație până în momentul în care

șeful demonilor și asociații lui au lansat și au pus lucrul și mai urâcios unde nu ar trebui să fie. În Germania, partidul Nazist, cu toată aprobarea și cooperarea Papalității, și-a plănuit propria Ligă, și pentru aceasta Hitler cel catolic și-a asumat rolul de dictator, a încheiat concordatul cu Papa în 1933, și s-a retras de la Conferința de Dezarmare și din Liga Națiunilor. Ulterior, toți membrii a așa-numitelor „puteri ale Axei” s-au retras din Ligă.

„Acțiunea Catolică” a lucrat împreună cu conducătorii totalitari, în special pentru a-l face pe Hitler vârful de lance al Ierarhiei Romano-catolice în efortul de a răsturna democrațiile și de a restabili „Imperiul Roman Sfânt”. Scopul uniunii religios-totalitare este de a îndeplini dorința rea a „Puterilor Axei”, în special a organizației Catolice de distrugere a republicilor și de a aduce aceste țări în uniune. Făcând aceasta, puterea dictatorială religioasă încearcă să formeze o „nouă Ligă a Națiunilor” și să includă tot teritoriul cucerit în această Ligă. În 20 Noiembrie 1940 s-a semnat o alianță formală între Puterile Axei, Japonia și Ungaria, la Viena, iar construcția „noii Ligi a Națiunilor”, conducerea pământului de dictatori, a urmat. La câteva zile după aceea a aderat și România. Nicio țară europeană nu poate să iasă de acolo singură. În 24 Noiembrie 1940 Papa s-a rugat pentru o asemenea „ordine nouă”.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

1 APRILIE 1942

Nr. 7

Cuprins:

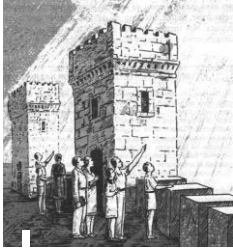
MICA - Partea a VI-a

- Pag.111

NUMELE CE VA FI CINSTIT

- Pag.122

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CA EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: J.F.Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu l-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și l-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintează în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armaghedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... 40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Nr. LXIII

1 Aprilie 1942

Nr 7

MICA

„Căci Iehova este judecătorul nostru, Iehova este legiuitorul nostru, Iehova este împăratul nostru; El ne va salva.”- Isa. 33:22, Ver. Amer. Rev.

Partea a VI-a

IEHOVA este Judecătorul final, căruia toate fapăturile și toate organizațiile din univers trebuie să-I dea socoteală pentru comportamentul lor. El este Puterea Supremă, care le întrece pe toate: „ El este mare în putere, și în judecată, și în dreptate deplină”. (Iov 37:23). „Dumnezeu a vorbit o dată: de două ori am auzit asta, că puterea aparține lui Dumnezeu.” (Ps. 62:11). Pe Fiul Său credincios și devotat El l-a înălțat să fie alături de El, și Lui i-a delegat toată puterea în cer și pe pământ, să acționeze ca Judecător, pentru judecarea tuturor națiunilor pământului și să ia decizii judecătorești cu neprihănire. „ Căci Tatăl nu judecă pe niciun om, ci a dat toată judecata Fiului; și i-a dat autoritate și să judece, deoarece El este Fiul omului.” (Ioan 5:22, 27). Prin urmare, Iehova și Fiul Său Isus Cristos sunt singurele și adevăratele „Stăpâniri Înalte”. Toate sufletele care sunt înțelepte și care iubesc viața și neprihănirea trebuie și se vor supune mai degrabă acestor „Stăpâniri Înalte” decât oricărei alte puteri care este în opoziție.

2. Iehova, prin Judecătorul numit al puterii, judecă indivizii și organizațiile. Iehova decide care organizație va fi înălțată până la Capul organizației Sale universale, și care organizație va fi aruncată în iad sau distrugere. Sionul este organizația integrității lui Iehova, în care Isus Cristos este Principalul sau Capul și pe care toți ceilalți membrii trebuie să-L urmeze și trebuie, asemenea Lui, să-și păstreze integritatea față de Dumnezeu chiar și până la moarte. Este o organizație călită și credincioasă, și devotată „sfințeniei lui Iehova”. De aceea, Judecătorul Suprem, Iehova, promovează Sionul să fie capitala organizației universului său, „ îngerii, autoritățile și puterile fiindu-I supuse.” (1 Pet. 3:22). Pe de altă parte, Iehova își declară planul de a distruge în scurt timp organizația necredincioasă a demonilor lui Satan. „ Căci înălțarea nu vine nici din est, nici din vest, nici din sud: ci Dumnezeu este Judecătorul; El pune jos pe unul, și ridică pe altul.” (Ps. 75:6,7). Iehova face din Sion reședința Sa oficială. Prin urmare, se împlinește profeția acum deoarece „legea va ieși din Sion, și cuvântul [adevărului] Domnului din Ierusalim.” (Mic. 4:2). Această trimitere a legii și a cuvântului Domnului Dumnezeu așa cum este scris în Biblie se face din momentul venirii Judecătorului lui Iehova la templu în 1918 pentru judecată. În prezent, oamenii care fac binele față de Dumnezeu și față de capitala organizației Sale urmează acea lege și cuvânt vestit de martorii Lui de pe pământ. Prin urmare, Domnul Dumnezeu îi învață căile sale și îi face să umble pe cărările Sale, care duc la viață veșnică în paradis pe pământ.

3. Prin lumina adevărului vestit aceste persoane văd că Iehova l-a pus pe Judecătorul Său pe tronul împărătesc și a înălțat capitala organizației Sale, Sionul, mai presus de „munții”, sau guvernele organizației vizibile a lui Satan din cauza cărora oamenii au suferit și au plâns. În curând, toți oamenii care continuă să trăiască sub conducerea demonică, din cauza lucrurilor care stau să vină, vor fi determinați să strige „la munți și la stânci: Cădeți peste noi, și ascundeți-ne de fața Celui care stă pe tron, și de mânia Mielului [lui Dumnezeu]; căci marea zi a răzbunării Lui a sosit; și cine va putea rezista?” (Apoc. 6:16,17). Aceștia sunt „caprele” care sunt judecate de Domnul împreună cu națiunile. Dar clasa „oilor” este blândă și ascultătoare de Domnul. Ei văd că toate guvernele sub conducerea demonică sunt sortite să fie puse la pământ și distruse și prin urmare ei fug în capitala organizației lui Dumnezeu, la Muntele Lui Cel Sfânt Sion. Ei se pun sub el pentru protecție și pentru a fi ascunși de Nimicitorul lui Iehova la bătălia de la Armagedon.

(Țef. 2:3). Doar făcând așa pot „oile” să nădăjduiască să trăiască în acea bătălie finală și decisivă între organizația lui Dumnezeu și organizația Diavolului. Toate „caprele” vor muri.

4. În ceea ce-L pivește pe Iehova, reprezentat de Marele Său Judecător pe tron în Sion, profeția anunță: „El va judeca între multe popoare, și va admonesta națiuni puternice de departe; și își vor face din săbiile lor pluguri, și din sulite cosoare; națiunea nu va ridica sabia împotriva altei națiuni, nici nu vor mai învăța războiul.” (Mic. 4:3). Acesta a fost un text preferat al papilor și al oamenilor de stat când au pozat în fața oamenilor ca iubitori ai păcii care lucrează pentru pacea internațională. Citând acest text ei și l-au aplicat lor ca și cum ei ar fi cei aleși să stabilească pacea veșnică pe pământ, și asta pentru a se face plăcuți oamenilor și națiunilor pentru ca să-i determine să continue sub domnia lui Satan. Aceasta înseamnă îndrăzneală înaintea lui Dumnezeu. Este urăcios în ochii Lui, deoarece doar El, prin Isus Cristos, „Prințul Păcii”, va aduce pace veșnică și un pământ complet dezarmat. Curtea Internațională de Arbitraj de la Haga, prevederile de dezarmare ale Tratatului de Pace de la Versailles, Liga Națiunilor, Pactul de Pace de la Paris din 1928 numit în mod obișnuit Pactul Kellogg-Briand, „Anul Sfânt” al papei din 1933, precum și toate rugăciunile mediatizate și ipocrite pentru pace de la Vatican, toate aceste acțiuni ale oamenilor pentru a realiza o lume fără războaie au eșuat. Lumea, implicată acum într-un război total, neagă toate aceste lucruri. Acum acel mare cap religios de la Vatican, în discursul său din 24 Decembrie 1941, propune și se roagă pentru o „nouă ordine”, fără „război TOTAL” sau o grabă nebună a națiunilor pentru înarmare. În realitate el se roagă și lucrează pentru o lume Catolicizată susținută de un guvern puternic și totalitar supravegheat de el însuși și de Ierarhia lui ca super-puterea spirituală. În acest scop el folosește acum dictatorii totalitari nazist-fascist-catolici ca pe „sabia bisericii” pentru a distruge națiunile democratice și non-catolice și pentru a distruge martorii Domnului Dumnezeu care anunță Guvernul Teocratic al Sionului, capitala organizației lui Iehova. Și pentru a-i prinde în capcană pe conducătorii politici ai națiunilor democratice Ierarhia declară public în mod repetat că nu este posibilă nicio pace durabilă, cu excepția păcii actualului papă.

5. În toate aceste visuri și speranțe ale unui pământ fără războaie și dezarmat prin intermediul realizărilor umane și în aplicarea greșită a textului din Mica 4:3 conform căruia ei sunt mesagerii și agenții păcii, ei trec cu vederea acest fapt: Profeția declară că lucrul care va precede „pacea veșnică pe pământ” este că Iehova prin Judecătorul și Regele Său trebuie să judece între multe popoare și să „mustre” națiunile puternice de departe. Aceasta demonstrează incompetența și eșecul total al religioniștilor și politicienilor să facă ceea ce doar singurul „Prinț al Păcii” poate face.

6. Acum, Judecătorul lui Iehova este pe tronul Său judecând națiunile. Constatările Sale conform acțiunilor întreprinse de națiuni din prezent arată că ele l-au uitat pe Dumnezeu și s-au pus în opoziție cu Guvernul Său Teocratic prin Isus Cristos, și de aceea ele își merită mustările în loc de binecuvântarea planurilor lor de pace. Dacă clerul religios și-ar face datoria față de aliații săi politici, și dacă națiunile „creștinătății” ar examina Cuvântul lui Dumnezeu, ei ar găsi judecata Domnului Dumnezeu scrisă deja acolo care arată decizia Lui de judecată cu privire la națiuni și la sfârșitul lor final. Acea „judecată scrisă” va fi adusă la îndeplinire fără greșală. (Ps. 149:9). Este scris: „Cei păcătoși se vor duce în iad, și toate națiunile care-L uită pe Dumnezeu.” (Ps. 9:17). Deoarece clerul a eșuat să atragă atenția asupra planului anunțat a lui Dumnezeu din Cuvântul Său, Iehova își trimite martorii Săi la toate națiunile să vestească „judecata scrisă”, și astfel să-i înștiințeze înainte de „bătălia acelei zile mari a Dumnezeului Celui Atotputernic”, când această judecată va fi adusă la îndeplinire literă cu literă. Proclamarea acestei judecăți scrise constituie un test pentru națiunile „creștinătății”, iar Iehova prin Isus Cristos le judecă conform comportamentului lor față de această proclamare și față de vestitori. Conducătorii politici și religioși condamnă această proclamare. Persecutarea de către ei a vestitorilor și împiedicarea și suprimarea proclamării organizate arată că națiunile s-au pus în opoziție cu Dumnezeu și luptă împotriva Lui și prin urmare, l-au uitat și au ales religia, care este demonism. Națiunile se ridică împotriva „legii care iese din Sion și a cuvântului Domnului din Ierusalim”. Prin urmare, Domnul le judecă defavorabil. El nu le tratează pentru pace.

7. Fiind împotriva Lui, națiunile care sunt totalitare sunt într-o poziție „depărtată” de Iehova Dumnezeu și Teocrația Lui. Prin judecata Lui există acum o „prăpastie mare” între „oile” Domnului și „capre”, care nu pot trece pe cealaltă parte, neexistând nicio posibilitate de compromis. Toate națiunile împreună sunt slabe în comparație cu Dumnezeu. Refuzându-L pe Împăratul Său Drept ele au ales să se războiască cu Dumnezeu. Iehova este de acord să-le găzduiască cu o luptă la Armagedon și le poruncește să-și unească toată puterea și să vină pe câmpul de luptă: „Prefaceți plugurile voastre în săbii, și cosoarele voastre în sulite; lăsați-l pe cel sărac să spună: Sunt puternic.” (Ioel 3:10). Declarația „judecății scrise” de către martorii lui Iehova a fost o muștrare pentru națiuni. Dar nu a fost nici destul de puternică, nici suficientă pentru a determina puterile conducătoare ale pământului să-și repare căile lor și să cedeze în fața viitorului Guvern Teocratic. Iehova trebuie să le muștreze cu ceva mai puternic și mai impresionant decât mesajul Său transmis de martorii Lui și tovarășii lor. Aceasta va face El, prin Nimicitorul Său la Armagedon, iar limba care va face muștrarea este ca o sabie: „Căci, iată, Iehova va veni cu foc, și carele Lui [forțele] vor fi ca un vârtej; pentru a-și face mânia în violență și AMENINȚAREA în flăcări de foc. Căci prin foc Iehova își aduce la îndeplinire judecata, și prin sabie peste toți oamenii; și cei uciși de Iehova vor fi mulți.” (Isa. 66:15,16, *Ver. Amer. Rev*). În ceea ce-L privește pe Împăratul lui Iehova: „Din gura Lui iese o sabie ascuțită, cu care El va nimici națiunile; și le va conduce cu un toiag de fier; și El calcă teascul violenței și mâniei Atotputernicului Dumnezeu. Și El are pe haina și pe coapsa Lui un nume scris, ÎMPĂRATUL ÎMPĂRAȚILOR ȘI DOMNUL DOMNILOR” (Apoc. 19:15,16).

8. Războiul total care face ravagii acum pe pământ determină toate națiunile „creștinătății” să devină totalitare, fie că le place, fie că nu le place. La conferința de pace care în cele din urmă va veni, oameni de stat politici și cei din armată vor sta jos împreună cu religia și vor stabili o pace între ei pentru ca guvernarea pământului de ei să continue prin „dumnezeul acestei lumi”. În legătură cu aceasta, Ierarhia religioasă și clerul aliat vor striga unul la altul și la aliații lor politici și comerciali și la oamenii ruinați din cauza războiului, „Pace și siguranță!” (1 Tes. 5:3). Apoi Iehova de pe tronul Lui din nord și Isus Cristos, Regele Său din est sau de la răsărit, le vor trimite o amenințare preliminară care îi va înspăimânta și înfuria: „Dar veștile venite din est și din nord îl vor tulbura [uniunea arbitrară care propune pacea fără Teocrație]; de aceea el va merge cu furie mare să distrugă, și nimicească în întregime pe mulți.” (Dan. 11:44). În acest efort disperat și final al puterilor controlate de demoni de a distruge martorii credincioși ai lui Iehova și tovarășii lor devotați, Iehova se va ridica împotriva prăzii. El va turna indignarea Lui și furia Lui feroce ca pe o muștrare de moarte peste națiunile care l-au uitat pe Dumnezeu, și toată partea vizibilă a organizației lui Satan va fi mistuită de focul geloziei Lui. Națiunile care au adoptat religia sau demonismul și care s-au războit împotriva lui Dumnezeu și împotriva martorilor Lui vor dispărea pentru totdeauna la Armagedon. (Țef. 3:8).

9. Prin acest „act ciudat” de la Armagedon, Iehova, Dumnezeu al oștirilor, va realiza dezarmarea completă a națiunilor. Oamenii nu o vor putea face, iar demonii lui Satan nu-i vor lăsa pe oameni să facă acest lucru. Așa cum este descris în Apocalipsa 16:13-16, demonii îi determină pe toți factorii guvernării ai pământului să se înarmeze și să marșeze spre bătălia de la Armagedon, bătălie pe care forțele demonice o vor pierde. Diavolul în război îl imită pe Iehova Dumnezeu și-l trimite pe prințul demonic, Gog, ca pe un general, pentru a se opune Mareșalului lui Iehova, Isus Cristos, Prințul Vieții. Gog determină toate forțele sale de pe pământ și din cer să se înarmeze, și printr-o conducere totalitară, el înaintază pentru a asalta organizația lui Dumnezeu, în special partea vulnerabilă a organizației, rămășița martorilor lui Iehova de pe pământ și a tovarășilor lor. Aceștia sunt în „Țara Sfântă” a lui Dumnezeu, însemnând starea lor de pe pământ de devotare completă lui Iehova și Guvernului Său Teocratic. Acest asalt final asupra rămășiței Israelitilor spirituali și a tovarășilor lor va eșua să-i determine să-și calce integritatea lor față de Cel Preaînalt. De aceea, Dumnezeu îi va ocroti pe cei credincioși ai Lui, și își va revărsa răzbunarea asupra organizației lui Satan, de sus până jos, inclusiv asupra lui Satan, Gog și a forțelor religiei de pe pământ. Ezechiel capitolele 38 și 39 și Apocalipsa 19:11-21, descriu masacrul. Armele lor carnale pe care le-au falsificat în marea rasă a armamentelor se vor dovedi de niciun folos împotriva forțelor „ciudate” și

supranaturale de distrugere cu care Iehova va amenința națiunile. Ele își vor lăsa săbiile și sulitele lor și celelalte echipamente de război în spatele lor împrăștiate pe pământ.

10. Și atunci ce se va întâmpla? Vor fi lăsați să strice frumusețea pământului curățat ca niște monumente de război? Profeția răspunde că „ei”, adică supraviețuitorii necazului celui mai cumplit de pe pământ, adică, „marea mulțime” a „celorlalte oi” ale Domnului, vor „face din [dușmani] săbii pluguri, și din sulite cosoare.” Prevăzând acea zi a păcii obținută prin victorie divină, Iehova spune prin profetul Său: „Iată, a venit și s-a făcut, zice Domnul Dumnezeu; aceasta este ziua despre care am vorbit. Și cei care locuiesc în orașele Israelului [rămășița și tovarășii ei] vor ieși, vor pune pe foc și vor arde armele, atât scuturile cât și pavezele, arcurile și săgețile, lăncile și sulitele, și le vor arde [părțile combustibile ale armelor] timp de șapte ani; așa că nu vor lua lemne de pe câmp, și nici nu vor tăia lemne din păduri, căci vor face focul cu armele; și vor prăda pe cei care i-au prădat, și vor jefui pe cei ce i-au jefuit, zice Domnul Dumnezeu.” (Ezec. 39:8-10).

11. Aceasta dovedește că scopul adevărat al demonilor de a determina întreaga lume să devină o tabără înarmată a fost acela de a alinia națiunile împotriva lui Dumnezeu și de a le aduce distrugerea în „bătălia acelei zile mari a Dumnezeului Celui Atotputernic”. Începând cu vara anului 1940 și până acum națiunile lumii, inclusiv „împăratul din nord” și „împăratul din sud”, au fost avertizate de această politică dezastruoasă a demonilor. Ele nu au luat în seamă acest lucru și au ascultat de liderii religiei. Uitându-se peste pământ după furtuna de la Armagedon, profetul spune: „Veniți, priviți lucrările Domnului, pustiirile pe care le-a făcut pe pământ; El face ca războaiele să înceteze până la marginea pământului; el sfarmă arcul, El taie sulita: el pune foc carelor.” Apoi, în avantajul „oilor” blânde de pe pământ care sunt ascultătoare și care vor auzi, el spune: „Opriți-vă și să știți că Eu sunt Dumnezeu; Eu voi fi înălțat printre neamuri, voi fi înălțat pe pământ. DOMNUL OȘTIRILOR este cu noi; Dumnezeul lui Iacov este refugiul nostru. Selah.” (Ps. 46:8-11). Clasa „oilor” care fac bine dau atenție acestui lucru și fac din Iehova și organizația Lui, Teocrația, refugiul lor.

12. Prin urmare, profeția spune sigur că echipamentul folosit pentru încălcarea „legământului veșnic” a lui Dumnezeu și pentru războiul împotriva dominației universale a lui Iehova va fi distrus la Armagedon și cules după aceea și transformat în lucruri utile și productive. În această lucrare „marea mulțime” care supraviețuiește ultimului necaz de pe pământ va fi ajutată și supravegheată de cei din rămășița martorilor lui Iehova, uniți acum prin oamenii credincioși dinaintea de Cristos. Acești oameni credincioși din vechime vor fi aduși la viață, experimentând o „înviere mai bună” decât învierea generală a omenirii. Ei vor fi făcuți de Isus Cristos, Marele Împărat-Tată, „prinți pe tot pământul”. (Ps. 45:16).

13. Cu acești guvernatori vizibili, „prinții”, „mulțimea mare” vor constitui „națiunile” pe noul pământ. (Deut. 32:43; Rom. 15:10,11). Pentru ei, și numai pentru ei, va fi adevărată profeția: „Nicio națiune nu va ridica sabia împotriva altei națiuni, nici nu vor mai învăța războiul”. Dimpotrivă, în prezent, „împăratul din nord” și „împăratul din sud” ridică sabia unul împotriva altuia în războiul total, națiunea întreagă împotriva altei națiuni întregi, și predau și învață războiul mai mult ca niciodată în trecut, și calculează un război lung pentru dominarea lumii. Demonii nu vor permite niciodată dezarmarea „lumii rele din prezent”, ci aliniază națiunile pentru bătălia decisivă de la Armagedon. Prin urmare, națiunile nu vor avea niciodată pace cu Dumnezeu, nici timp să învețe arta păcii, ci vor merge în jos, luptând împotriva lui Iehova și a Teocrației Lui. În final, Iehova va face ca „noua ordine fondată pe principii morale” a papei să se transforme în dezordine, iar elementele religioase, comerciale și politice ale ei să lupte unele împotriva altora. Referitor la aceasta, profeția sigură spune: „Atunci Domnul va ieși și se va lupta împotriva acelor națiuni, ca și atunci când s-a luptat în ziua bătăliei. Se va întâmpla în ziua aceea că o mare învălmășeală trimisă de Domnul va fi printre ei; și ei vor face ca toată lumea să se ridice împotriva mâinii vecinului lor, iar mâna lui se va ridica împotriva mâinii vecinului său.” (Zah. 14.3,13). „Și caii și călăreții lor vor cădea la pământ, și fiecare de sabia fratelui său.” (Hag. 2:22). Aceeași luptă confuză și auto-distrugere a fost prefigurată de Madianiți care s-au omorât unul pe altul în fața micii armate a lui Ghedeon; la fel și forțele Moabului, Amon și Muntele Seir ucigându-se unul pe altul înaintea locuitorilor Ierusalimului. (Jud. 7:20-22; 2 Cron.

20:22-24). Atunci când dușmanul va încerca să scape, Domnul Dumnezeu îi va bloca fuga, și niciunul nu va supraviețui. (Amos 9:1-4; Ier. 25:33-35).

PACE ȘI SIGURANȚĂ

14. Apoi, după Armagedon, pacea se va așeza peste pământ, ca și atunci când curcubeul s-a întins peste ceruri după ce marele potop din zilele lui Noe a scăzut iar supraviețuitorii au ieșit din arcă, și uniți și fără amestecul agenților lui Satan, s-au unit cu toții în închinarea la Iehova Dumnezeu, Eliberatorul și Apărătorul lor. Apoi acelor supraviețuitori ai Potopului Dumnezeu le-a dat iarăși mandatul divin de „a crește, a se înmulți și a umple pământul.” (Gen. 8:18-22; 9:1-16). La fel și când cei apărați în timpul Armagedonului vor ieși din ascunzătoarea lor, Iehova prin Împăratul-Tată, Isus Cristos, va da din nou acelei „mari mulțimi” mandatul divin de a-și înmulți bunătatea în neprihănire și de a umple pământul depopulat cu odrasle neprihănite. Aceștia nu vor învăța niciodată războiul, nici unul împotriva altuia, nici împotriva Teocrației. De ce? Deoarece dușmanii care nu făceau pace nu vor mai fi. Satan și demonii lui vor fi legați, iar „Domnul Păcii” va domni. Ierarhia Romano-catolică și Acțiunea Catolică Iezuită nu vor mai fi. Dictatorii totalitari și „urâciunea care pustiește” împotriva lui Dumnezeu vor dispărea. Roade pământului vor ajunge pentru toți, iar comerțul egoist va dispărea. (Ecl. 5.9). Toată religia, care este demonism, nu va mai fi, iar legea și poruncile și închinarea la Iehova Dumnezeu vor fi în vigoare și vor fi împlinite de toți cei care vor fi în viață. Politicienii nu vor mai fi, iar reprezentanții vizibili ai Teocrației pe pământ, „prinții”, vor conduce cu dreptate. „Lucrarea neprihănirii va fi pacea; iar efectul neprihănirii, liniște și siguranță pentru totdeauna. Și poporul Meu va locui în loc pașnic, în locuințe sigure, și locuri de odihnă liniștite.” (Isa. 32:1,17,18).

15. Descriind mai departe acel timp binecuvântat profetația continuă: „Ci fiecare om va sta sub vița lui și sub smochinul lui; și nimeni nu-i va înspăimânta; căci gura Domnului oștirilor a vorbit.” (Mic. 4:4). Aceasta va fi în timpul domniei de o mie de ani a Împăratului mai mare ca Solomon, domnie în timpul căruia oamenii de legământ ai lui Dumnezeu, Iuda și Israel „au locuit în siguranță, fiecare sub via lui și sub smochinul lui.” (1 Împ. 4:25). Apoi „celorlalte oi” ale Domnului pe care El le apără Mai Marele Solomon li-se adresează: „Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, și moșteniți împărăția [binecuvântările] pregătite pentru voi de la întemeierea [noii] lumii.” (Mat. 25:34). „Prinții” de la Abel până la Ioan Botezătorul, inclusiv Avraam, Isaac și Iacov vor fi acolo, și cu privire la „mulțimea mare” peste care ei vor fi guvernatori vizibili Isus a spus: „Mulți vor veni [și ei vin acum] de la est și de la vest și vor sta jos cu Avraam, Isaac și Iacov, în împărăția cerurilor.” (Mat. 8:11; Luca 13:28,29). A sta cu ei pe pământ în sau în timpul „împărăției cerurilor” nu presupune inactivitate sau lenevie, ci înseamnă a te hrăni cu ei la masa binecuvântărilor Domnului și a te odihni în Domnul și a te bucura de pacea și binecuvântarea de a-L sluji pe Dumnezeu și de a umbla cu „prinții” Lui pe calea neprihănirii.

16. „Fiecare om sub via lui și sub smochinul lui” nu înseamnă proprietate personală privată, deși fără îndoială că omenirea care trăiește va avea plăcerea de a planta multă vie și mulți pomi. În Scriptură, vița și smochinul reprezintă clasa „împărăției cerurilor” iar fructele lor aduc ușurare, mângâiere și bucurie și îndulcesc pe cei care acceptă mesajul Domnului, fructul viței simbolizând bucuria, iar fructul smochinului simbolizând bunătate și dulceață datorate Împărăției. (Ioan 15:1-8; Luca 13:6-9; Jud. 9:10-13). „Împărăția cerurilor”, unde Isus Cristos este vița adevărată iar toate membrele trupului Lui sunt mlădițele, este Teocrația. Prin intermediul Viței simbolice și al Smochinului simbolic toată omenirea de pe pământ va „sta” în dependență de încredere și va primi bucuriile și binecuvântările dulci ale Împăratului-Tată, Îngrijitorul lor. „Atunci pământul își va da roadele, și Dumnezeu, chiar Dumnezeu nostru ne va binecuvânta. Dumnezeu ne va binecuvânta și toate marginile pământului se vor teme de El.” (Ps. 67:6,7).

17. Ei se vor teme doar de „Stăpânirile Înalte” și nu se vor teme unul de altul. Agresiunea crudă din partea celor lacomi nu va mai fi, nici poliție secretă sau gestapou, nici proprietari, nici religia cu doctrinele sale înspăimântătoare ale „purgatoriului” și „al chinului veșnic”, nici Ierarhia Romano-catolică și preoții și clerul care să „mănânce casele văduvelor pentru motivul că fac rugăciuni lungi”; nici moartea celor supuși.

(Mat. 23:14; Apoc. 21:4; 1 Cor. 15:25,26). „Nu vor mai răni nici nu vor distruge nimic pe Muntele Meu cel Sfânt; căci pământul va fi plin de cunoștința Domnului [datorită victoriei de la Armaghedon], așa cum apele acoperă marea.” (Isa. 11:9; Hab. 2:14).

18. Fără îndoială că, la fel ca în zilele Teocrației tipice din națiunea Israelului, fiecare familie sau grup va primi un teren bine delimitat, care nu poate fi comercializat sau transferat nimănui. (Lev. 25:23; Num. 36:7; Ezech. 46:18; Ios. 14:5,13). El va fi ținut cu încredere ca o garanție din partea Marelui Împărat-Tată, deoarece Isus Cristos este „moștenitorul tuturor lucrurilor” lui Iehova. „Pământul este al Domnului [al lui Iehova], și tot ce este pe el; lumea [nouă], și cei ce locuiesc pe el.” (Ps. 24:1). La început, în Paradis sau grădina Edenului Dumnezeu l-a pus pe omul perfect „s-o lucreze și s-o păzească.” (Gen 2:15). La fel sub Teocrație fiecare va fi responsabil în fața Împăratului-Tată pentru partea de pământ dată lui și pentru vița de vie și smochinul sau alte lucruri care sunt acolo, pentru a le lucra și a le păzi. Fiecare trebuie să-și facă partea lui, atât individual cât și în cooperare cu ceilalți membri ai familiei și cu toți vecinii lui și „prinții”, în glorificarea pământului așa cum a fost învățat sau ajutat de Teocrație. „Vor zidi case și le vor locui; și vor planta vii și vor mânca fructul lor. Ei nu vor zidi case ca alții să locuiască în ele; nu vor planta, ca alții să mănânce; căci așa cum sunt zilele unui copac așa sunt zilele poporului Meu, și aleșii Mei se vor bucura mult de lucrul mâinilor lor.” (Isa. 65: 21,22).

19. Nu trebuie să existe nicio teamă că această perspectivă glorioasă nu se va realiza niciodată de oamenii credinței care-L slujesc și ascultă pe Dumnezeu, „căci gura lui Iehova oștirilor a vorbit.” (*Ver. Amer. Rev.*). Nici Ierarhia religioasă, nici „urâciunea pustiirii” totalitare, nici demonii nu vor putea împiedica aceasta, ci oștirile invizibile ale lui Iehova îi vor rade de pe pământ la Armaghedon și vor pune în aplicare pacea în tot universul. Nu va exista nicio forță de poliție internațională a niciunei federații de națiuni, ci oștirile îngerești la comanda Teocrației invizibile și cerești, vor apăra „interesele întregii umanități” care va trăi pe pământ și va asculta. Ceea ce Iehova, Atotputernicul Dumnezeu a vorbit, va face dincolo de puterea vreunui împotrivor de a-L împiedica, și astfel El își va apăra Cuvântul Său. De ce oare atunci, trebuie să se îndoiască cineva de Cuvântul Său, sau să-l ia ușor sau cu indiferență?. De ce să ascultăm oamenii de la putere care fac promisiuni înflorite că vor face ceea ce doar Dumnezeu Atotputernic va putea face? Această informație este extrem de importantă pentru făpturi și este voia și porunca lui Dumnezeu ca ea să fie transmisă peste hotare de martorii Lui de pe pământ pentru a aduce mângâiere tuturor celor care-L iubesc pe Dumnezeu și Împărăția Lui.

HOTĂRÂRE

20. Judecata națiunilor care are loc acum și care divide oamenii în „oi” și „capre”, presupune că a sosit timpul ca fiecare să-și decidă cursul acțiunilor sale care determină destinul său. El trebuie să aleagă între Dumnezeu și demoni, între conducerea Teocrației sau a lui Satan. „Căci toate popoarele umblă în numele dumnezeului lor; și noi vom umbla în numele lui Iehova, Dumnezeul nostru totdeauna și pe vecie.” (Mic. 4:5, *Ver. Amer. Rev.*). Satan este „dumnezeul acestei lumi”, și de aceea toată lumea zace în cel rău. (2 Cor. 4:4; 1 Ioan 5:19). Cuvântul lui Dumnezeu declară clar că toate națiunile practică o formă de demonism, care este religie. „Căci toți dumnezeii națiunilor sunt idoli.” (Ps. 96:5). Națiunile nu-L adoră pe Iehova și nici nu salută Guvernul Său Teocratic prin Isus Cristos, ci se dedică organizației care se opune lui Iehova, și care este organizația dumnezeilor demonici.

21. Popoarele națiunilor umblă și se orientează după autoritatea „dumnezeilor” lor, fie demoni sau oameni ca Hitler, și vin în numele și continuă în numele organizațiilor acestei lumi opuse lui Dumnezeu. Deși se numesc după numele lui Dumnezeu și al lui Cristos, ei nu vestesc numele lui Dumnezeu pe tot pământul nici nu fac cunoscut scopul pentru care numele Lui stă în picioare. Opunându-se martorilor lui Iehova și mesajului pe care aceștia îl vestesc referitor la împărăția Lui prin Isus Cristos, religioniștii tuturor națiunilor se dezamăgesc cu propriile lor susțineri. Ei dovedesc că tocmai ei au luat în deșert numele lui Dumnezeu și a lui Cristos și umblă în numele dumnezeilor lor, adică, dumnezeii organizației lui Satan, demonii. „Creștinătatea” susține că are legământ cu Dumnezeu, iar porunca lui Dumnezeu pentru oamenii

Săi cu legământ este, „Să nu ai alți dumnezeii în afară de Mine.” (Ex. 20:3). Prin urmare, „creștinătatea” a dovedit că este un încălcător al legământului și vrednică de distrugere, și Dumnezeu nu o socotește nevinovată pentru luarea numelui Său în deșert. (Ex. 20:7). „Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona,” a spus Isus (Mat. 6:24). Există doar două direcții în marea chestiune a dominației universale, iar „creștinătatea” îl susține pe Mamona și-l slujește pe acest dumnezeu al câștigului egoist și al lăcomiei. De ani de zile martorii lui Iehova vestesc numele Lui pe tot pământul; dar „creștinătatea” nu alege să umble în numele Lui nici conform scopului pe care-l semnifică numele Lui. Făcând astfel, ea și susținătorii își aleg destinul lor. Aceasta ei fac înainte ca Dumnezeu să-și aducă la îndeplinire judecata împotriva tuturor dumnezeilor „Egiptului”, adică a lumii lui Satan, și înainte ca El să-i flămânzească pe toți dumnezeii ei, spirituali și umani, și să-i distrugă. (Ex. 9:16; 12:12; Țef. 2:11)

22. În fața deciziei „creștinătății” care s-a decis pentru „dumnezeul acestei lumi”, rămășița mică a oamenilor cu legământ ai lui Dumnezeu, indiferent de ceea ce alți cred despre ea, declară cu hotărâre: „Noi vom umbla în numele lui Iehova Dumnezeu nostru pentru totdeauna și pe vecie”. „Celelalte oi” ale Domnului iau aceeași decizie și astfel devin și rămân tovarășii rămășiței. Cu mult timp în urmă, Satan Diavolul i-a întors pe Evreii naturali spre religie și astfel a adus ocară mare numelui lui Iehova. Până în această zi Evreii au renunțat la acel nume, nume pe care ei l-au luat în deșert. Apoi, după moartea apostolilor Diavolul a întors majoritatea creștinilor practicanți la religie, și aceștia, la fel, au renunțat la numele lui Iehova. El le este practic necunoscut, și cu tot disprețul din inima lor acești religioniști îi persecută pe cei care poartă numele lui Iehova. Deoarece Iehova a declarat că înainte de a-și demonstra puterea asupra lui Satan, și de a face ca slujitorii Lui să-I vestească numele pe tot pământul, Satan se opune acestui lucru prin lauda sa și amenințarea că nimeni de pe pământ nu va îndrăzni vreodată să primească acel nume sfânt și să umble în numele lui. Deci pentru a aduce și mai mare ocară acestui nume el și demonii lui îi agită pe religioniștii „creștinătății”, în special pe Romano-catolici, să se implice în mișcările anti-semite violente pentru a-i persecuta pe evreii care odată au purtat numele lui Iehova. Acesta este un avertisment demonic pentru toți creștinii să nu ia numele sfânt în deșert pe care națiunea evreiască l-a luat în deșert, și este un indiciu pentru creștinii referitor la ceea ce vor suferi din partea religioniștilor dacă iau numele. Nimic nu poate contracara planul lui Iehova de a avea un „popor pentru numele Lui” acum la sfârșitul lumii lui Satan și înainte ca Dumnezeu să-și arate puterea asupra lui Satan. (F.A. 15:14).

23. Din vremuri străvechi Iehova și-a făcut cunoscut numele profetului Moise prin acel rug aprins. În 1918 Mai Marele Moise, Isus Cristos, a venit la templu. Prin El Iehova a făcut cunoscut rămășiței credincioase planul Lui de a-și face un nume pentru Sine și i-a descoperit însemnătatea numelui Său Iehova și că apărarea numelui Său de Apărătorul Isus Cristos este de o importanță crucială. (2 Sam. 7:23). Între timp forțele demonului folosind religia au făcut ca Fasciștii și Naziștii să fie organizați și să vină la putere iar atunci să izbucnească anti-semitismul acestor religioniști pentru ca să degradeze numele Atotputernicului Dumnezeu și să contracareze mărturia care se făcea acelui nume prin slujitorii Lui. Neînfricat, Iehova în 1931, a revelat maiestuozitatea oamenilor Săi cu legământ ai Israelului spiritual că slujitorii Lui trebuie să fie chemați după „un nume nou” pe care îl spune gura Domnului Dumnezeu, adică, „martorii lui Iehova.” (Isa. 43:10-12; 62:2; 65:15; Apoc. 2:17). Ei s-au bucurat de această descoperire din Cuvântul Sfânt al lui Dumnezeu: „Cuvintele Tale au fost găsite, și Eu le-am mâncat; și cuvântul Tău a fost pentru mine bucuria și veselia inimii mele; căci sunt numit după numele Tău, O Doamne [Iehova] Dumnezeul oștirilor.” (Jer. 15:16). Rămășița devotată a salutat descoperirea noului nume, și au sfidat oștirile lui Satan și pe toți care urau religia și pe persecutorii numelui lui Dumnezeu. Au acceptat cu recunoștință „noul nume” hotărâți să dovedească că sunt vrednici de acest nume și să meargă înainte cu și mai mare zel să publice și să ducă mărturia mai departe despre numele și împărăția lui Iehova. Isus Cristos este Martorul Conducător al lui Iehova, al cărui nume este „Cel Credincios și Adevărat”, și ei au dorit să fie conformi cu imaginea Lui. Domnul Dumnezeu prevăzuse cu mult timp în urmă aceasta: „De aceea poporul Meu va cunoaște numele Meu; de aceea va ști în ziua aceea că Eu sunt acela care vorbesc; iată, Eu sunt.” (Isa. 52:6). „Și îi voi întări în Domnul [Iehova]; și vor umbla în sus și în jos în numele Lui, zice Domnul.” (Zah. 10:12).

24. Astfel, „numele nou” este peste oamenii cu legământ ai lui Dumnezeu, nefiind conferit de nici un președinte al Societății Turnului de Veghere și nici de vreun alt om. Este adevărat că martorii lui Iehova poartă o legitimație de identificare cu semnătura președintelui Societății. Cu toate acestea, acest lucru se face pur și simplu pentru a-i identifica în caz de investigare pentru a dovedi că sunt reprezentanți adevărați ai Societății cu literatura ei și pentru a arăta termenii obligației lor din partea Domnului de a predica mesajul Lui. Așadar, ei nu umblă sub autorizarea numelui vreunui om semnată pentru a da permisiunea sau licența de a merge din casă în casă sau din loc în loc cu mesajul Împărăției, și nici nu cer permisiunea de la vreun dictator, poliție sau altă oficialitate a lumii. Ordinarea și autorizarea de a predica este de la Iehova, al cărui nume este chemat peste ei, și în numele Lui ei sunt hotărâți să umble pentru totdeauna și pe vecie, în ciuda persecuțiilor sau a defăimărilor. În special începând cu acel moment persoanele care fac binele din toate națiunile au auzit declararea numelui și planului lui Iehova. Aceștia la fel, în număr tot mai mare, se hotărăsc „să umble în numele lui Iehova Dumnezeu nostru pentru totdeauna și pe vecie.” Ei întorc spatele dumnezeilor religiei și se consacră lui Iehova și Împărăției Lui prin Cristos, și prin urmare, devin „celelalte oi” ale Domnului și tovarășii martorilor lui Iehova. Insulte și persecuțiile care vin asupra lor din acest motiv nu-i determină să-și calce integritatea și să abandoneze serviciul lui Dumnezeu de partea rămășiței Sale. Cu o dragoste de nezdruccinat ca cea a lui Ionatan pentru David, ei se lipsesc de rămășița lui Dumnezeu și zidesc împreună în numele lui Iehova o unitate și un devotament perfect față de Teocrație.

ADUNARE

25. Pentru a face posibil acest lucru, Iehova își îndeplinește promisiunea referitoare la „ziua lui Iehova”, zi care a început în 1914 prin întronarea Împăratului Său pe „muntele sfânt al Sionului”. „În ziua aceea, zice Domnul, voi aduna pe cea care șchiopătează, și voi aduna pe cea care este izgonită, și pe cea pe care am chinuit-o; și voi face din cea care șchiopătează o rămășiță, și din cea risipită o națiune puternică; și Domnul va domni peste ei pe muntele Sionului de acum, și chiar pentru totdeauna.” (Mic. 4:6,7). Înainte de venirea Domnului la templu cei consacrați ai lui Dumnezeu de pe pământ nu au fost curățați în totalitate de toate formele religiei. Lumina toată încă nu venise, dar erau unii dintre ei cu inimile curate și devotament sincer față de Iehova Dumnezeu. Aceste lucruri ale religiei i-au slăbit, în special doctrina religioasă conform căreia puterile mondiale ale organizației lui Satan sunt „stăpânirile înalte” „ordonate de Dumnezeu” și astfel să fie supuși acestor puteri cu toate că aceste autorități mondiale abuză de puterea lor pentru a împiedica și interzice lucrarea pe care Dumnezeu o poruncește slujitorilor Săi unși s-o facă. Teamă de creaturi a făcut ca slujitorii Lui să se oprească și să șchiopăteze, și a împiedicat umblarea lor curajoasă, fără compromisuri și fără nicio scuză față de Iehova Dumnezeu și Isus Cristos, adevăratele „Stăpâniri Înalte”.

26. Această oprire a devenit mai pronunțată și mai observabilă în timpul crizei Războiului Mondial din 1914-1918, atunci când testul supunerii stricte și loiale față de Dumnezeu a fost adus asupra lor de dușman. (Ps. 38:16-19; Ier. 20:10). Ei au șchiopătat, ca și pe o parte, „s-au îndoit” nefiind hotărâți în privința subiectelor „stăpânirilor înalte”, a dominației universale, a integrității sau nevinovăției față de Dumnezeu. Prin urmare, ei au eșuat în a proclama în mod continuu și cu îndrăzneală în public împărăția lui Dumnezeu. Acest lucru nu a plăcut lui Iehova Dumnezeu și El a permis ca ei să fie izgoniți sau „risipiți” de la publicarea liberă și deschisă a mesajului Său și să fie luați robi și constrânși de dușmanii religioși, simbolizați de „Babilon”. Iehova a permis acest necaz asupra slujitorilor Săi consacrați, dar nu i-a izgonit mai ales că inima acestei rămășițe a fost credincioasă și devotată și doritoare de a fi eliberată din strânsoare pentru serviciul reînnoit ca editori ai Împărăției. Acei creștini credincioși au fost urâți de toate națiunile din cauza Împărăției. Națiunile au mărit necazul lor și aceasta la instigarea religioniștilor. Cu privire la aceasta Iehova avertizează: „Și sunt foarte supărat pe păgânii [națiunile persecutoare care-L uită pe Dumnezeu] care sunt liniștite; căci am fost doar puțin supărat și ei au mărit necazul.” (Zah. 1:15).

27. Începând cu anul 1919, la scurt timp după încheierea Războiului Mondial, Iehova Dumnezeu în mila și îndurarea Sa față de ei și pentru numele Său, a început să-i readune pe cei risipiți ai Lui. El i-a scos din

locurile strâmătorării, i-a eliberat de puterea religiei și de frica de oameni, și i-a umplut cu spiritul îndrăznelii lui Elisei. Aceștia au fost mângâiați de tot necazul lor, și pentru ei s-a împlinit profeția lui Dumnezeu: „Și în ziua aceea, veți zice: O, Doamne te voi lăuda; deși ai fost supărat pe mine, supărarea ta s-a potolită, și m-ai mângâiat.” (Isa. 12:1). Cum „a oprit Iehova rămășița?” Aducând-o la „Judecătorul Lui din templu și adunând clasa „slujitorului rău” și rebel, pe „lucrătorii fărădelegii”[sau nelegiurii] care au dorit să despice religia și teama și supunerea față de oamenii lumesci ca fiind „stăpânirile înalte”. (Mat. 24:48-51; 13:41). Acest lucru a lăsat doar o rămășiță a celor credincioși și devotați. Iehova prin Judecătorul Său i-a aprobat, i-a uns ca pe „slujitorul său credincios și înțelept” și i-a trimis ca martori ai Lui să vestească numele Lui și Guvernul Său Neprihănit.

28. Cu privire la această restaurare Domnul prezisese: „Rămășița se va întoarce, chiar și rămășița lui Iacov la Dumnezeul cel puternic. Chiar dacă poporul tău Israele ar fi ca nisipul mării, totuși numai o rămășiță se va întoarce.” (Isa. 10:21, 22). Această acțiune a lui Iehova este direct contrară planului Acțiunii Catolice ca prin forță sau prin convingere să aducă toate națiunile, inclusiv Statele Unite ale Americii, în tabăra Catolică ca să fie supuse Ierarhiei Romano-catolice cu sediul ei general la Vatican. Lucrând pentru acest scop, și pentru a înlătura un obstacol major, Ierarhia prin Acțiunea Catolică a pricinuit mari necazuri celor devotați ai lui Iehova. Pentru mângâierea lor Iehova spune: „Iată, în vremea aceea, voi nimici pe toți cei care te necăjesc; și voi salva pe cea care șchiopătează, și o voi strânge pe cea izgonită; și îi voi face o pricină de laudă și de salvă [printre oamenii care fac binele] în fiecare țară unde au fost făcuți de rușine. În vremea aceea, vă voi aduce din nou, chiar în vremea aceea vă voi strânge; căci vă voi face un nume și o laudă printre toate popoarele pământului, când voi aduce înapoi pe robii voștri înaintea ochilor voștri, zice Domnul.” (Țef. 3:19,20). Din momentul eliberării lor prin adevărul și puterea lui Iehova, rămășița credincioasă umblă drept și nu se mai oprește între două opinii, ci este devotată cu totul Teocrației. Orbi față de toți ceilalți, ei declară cu îndrăzneală numele lui Iehova înaintea tuturor națiunilor și arată mai departe laudele și faima Lui. Iar cu ei în lucrarea aceasta sunt tovarășii lor loiali.

29. „Națiunea sfântă” a lui Dumnezeu este noul Său Guvern al Neprihănirii, Teocrația, al cărei Împărat este Isus. (1 Pet. 2:9). Religioniștii demonizați și aliații lor au încercat să împiedice rămășița de a deveni parte a acelei „națiuni sfinte”. Ei încearcă să forțeze rămășița să-și încalce legământul ei cu Iehova Dumnezeu și eșuează să facă Împărăția și să aducă astfel distrugerea asupra lor ca „cei izgoniți”. Dar Iehova a trimis eliberare rămășiței Sale și a judecat-o și a curățit-o la templu și a întărit-o cu adevărul Său ca ea să fie „puternică în Domnul și în puterea tăriei Lui.” El a aprobat-o și a uns-o cu spiritul Lui ca să fie martorii Lui. Așadar, ei sunt gata pentru Împărăție ca „moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Isus Cristos”. Dușmanii uniți sub conducerea demonică folosesc acum toată arta vicelană și toate mijloacele pentru a-i „nimici ca să nu mai fie o națiune; ca numele lui Israel să nu mai fie amintit.” (Ps. 83:4). Făcând aceasta, ei continuă să eșueze; rămășița lui Iehova îndură persecuțiile, își ține legământul cu Dumnezeu și își păstrează integritatea față de El și astfel continuă să fie pentru „națiunea nouă”, Guvernul teocratic. Acel Guvern este „o națiune puternică”, Regele ei fiind Isus Cristos, „Dumnezeul cel Puternic” cu toată puterea în ceruri și pe pământ; iar cei credincioși știu că „pot face toate lucrurile prin Cristos care îi întărește.” (Fil. 4:13). Ei îl cunosc și-l mărturisesc pe Iehova ca pe Dumnezeul cel Atotputernic; și acum se împlinesc profeția referitoare la timpul sfârșitului, și anume că „popoarele care-L cunosc pe Dumnezeul lor vor fi puternici și vor face fapte glorioase” ca martorii Lui. (Dan 11:32). Continuând să rămână credincioși până la sfârșit, ei nu vor eșua și nu vor fi nimiciți din „națiunea sfântă” ci „o intrare va fi dată [lor] din belșug în împărăția veșnică a Domnului nostru și a Salvatorului Isus Cristos.” (2 Pet. 1:10,11).

30. „Și Domnul [Iehova] va domni peste ei de pe muntele Sionului”. Observați că nu din Roma sau Vatican, ci „de pe muntele Sionului”, capitala organizației lui Iehova. Iehova domnește acum acolo prin Regele Său uns pe care El l-a întronat ca pe un Conducător Drept al lumii noi din 1914. În 1918 Iehova l-a adus la templu și acolo l-a prezentat ca Împărat. Anunțul public făcut de martorii unși și credincioși după aceea a fost respins categoric de „creștinătate”. Ea a adoptat în schimb o unire a organizației vizibile a lui Satan, Liga Națiunilor, „urâciunea pustiirii”. Făcând acest lucru, ea s-a poticnit de Piatră, Împăratul uns al

lui Iehova; dar rămășița martorilor lui Dumnezeu a salutat prezentarea Pietrei din Capul Unghiului la templu cu strigăte de „Îndurare, Îndurare”, sau, „Frumos, Frumos” (Isa. 8:9-15; Zah. 4:7; *Rotherham*). Acum și persoanele care fac bine care au auzit și ascultat predicarea „acestei evanghelii a împărăției” se bucură de Împăratul slăvit al lui Iehova, ca „dorința tuturor națiunilor.” (Hag. 2:7).

31. Toate forțele demonice a lui Satan din ceruri și de pe pământ nu-L pot da jos pe Împăratul Teocrației. Satan va eșua în lupta lui pentru dominarea lumii, chestiunea primară care trebuie acum rezolvată. Iehova, prin Regele Său, va domni în reședința Sa oficială de pe Muntele Sionului „de aici și pentru totdeauna”. Prin urmare, rămășița martorilor lui Iehova, ca „picioare ale Lui”, este societatea care „aduce vești bune, care publică salvarea, care zice Sionului: Dumnezeuul tău împărățește”. (Isa. 52:7). Ei se supun lui Iehova și Reprezentantului Său împărătesc ca unor „Stăpâniri Înalte”, supunându-se mai degrabă lor decât unor oameni, și acceptă cu mulțumire și caută cu sârguință să mărească interesele Împărăției pe pământ însărcinate lor. Ei știu că nu este discreționar, ci obligatoriu pentru ei să „se teamă de Dumnezeu și să dea cinste Împăratului”, și să „vestească această evanghelie a împărăției tuturor națiunilor ca o mărturie înaintea ca aceștia să fie distruși.” (1 Pet. 2:17). În teama de Dumnezeu și în cinstirea Împăratului Său, rămășița împreună cu tovarășii ei continuă să facă acest lucru și-l va face până la sfârșitul final.

„TURNUL - TURMĂ”

32. În timpul perioadei de așteptare, de la înălțarea lui Cristos la dreapta Tatălui și până în 1914, „Sionul” a fost ca un munte fără Împărat și templu și tot ceea ce alcătuiește o capitală ocupată și funcțională. Isus Cristos trebuie să aștepte până ce Domnul Dumnezeu Cel Atotputernic își ia la el puterea Lui cea mare și domnește pe Muntele Sionului prin Regele Său uns și-L trimite pe acest Rege să conducă în mijlocul inamicilor, dușmanii Teocrației. (Apoc. 11:17,18; Ps. 110:1, 2). Se împlinește acum profeția și anume promisiunea că Iehova se adresează capitalei organizației Sale, unde Isus Cristos este Cap și Conducător: „Și tu, turn al turmei, fortăreața a fiicei Sionului, la tine va veni, chiar prima stăpânire; împărăția va veni la fiica Ierusalimului.” (Mic. 4:8). Aceste cuvinte sunt spuse pentru mângâierea „turmei mici” cerești a Tatălui, căreia El îi dă cu plăcere Împărăția și pe care El a adunat-o acum la templu. (Luca 12:32). Rămășița turmei care este încă pe pământ spune: „Căci El este Dumnezeuul nostru; iar noi suntem poporul pășunii Lui, și oile mâinii Lui.” (Ps. 95:7).

33. Iehova a ales Sionul ca să-și pună numele Lui acolo, exact cum a făcut cu Sionul tipic de pe pământ. „Numele lui Iehova este un turn puternic; cel neprihănit fuge în el, și este sigur.” (Prov. 18:10, *Ver. Amer. Rev.*). Sionul tipic, încoronat cu un oraș înconjurat de ziduri puternice și apărat de trupele regelui, a fost ca un „turn tare împotriva dușmanului.” (Ps. 61:3). Isus Cristos ca Rege este Cel puternic și Cel de neînving al Sionului, „Leul din seminția lui Iuda”. Prin urmare, Muntele Sionului, Teocrația, este turnul de refugiu și de scăpare pentru rămășița „turmei lui Dumnezeu” al cărei cetățenie este în Sion, orașul ceresc. (Fil. 3:20, *Rotherham*). Referirea la Sion ca „turnul turmei” arată că timpul împlinirii profeției referitoare la Împărăția lui Dumnezeu va fi într-un moment de război, atunci când Dominația Universală va fi o chestiune contestată foarte mult între Iehova și dușmanii Lui. Ea arată că împlinirea va avea loc într-un moment în care dușmanii sunt încă activi și se opun noului Rege întronat și îi asaltează pe toți editorii Împăratului și ai Împărăției de pe pământ. În momentul acela Sionul este un turn de eliberare pentru rămășița „turmei mici”: „Căci pe muntele Sionului și la Ierusalim va fi izbăvirea, așa cum a spus Domnul, și în rămășița pe care Domnul o va chema.” (Ioel 2:32).

34. În afara organizației Sale universale a creaturilor sfinte Iehova îi ia pe membrii care compun „națiunea nouă”, Guvernul Teocratic. Este Piatra care a fost desprinsă din „muntele” cel mare fără ajutorul mâinilor omenești. (Dan. 2:34, 44,45). Organizația universală a lui Dumnezeu se numește „Sion” și este organizația mamă din care vine Teocrația, capitala organizației. A doua este așadar „fiica Sionului”. „Fiica” ia numele mamei și se numește și ea „Sion”. Mai departe, apostolul Pavel spune: „Dar Ierusalimul care este deasupra este liber, care este mama noastră a tuturor”. (Gal. 4:26). Prin urmare, familia regală a Teocrației lui Iehova este numită și ea „fiica Ierusalimului”. Sionul tipic a fost o „fortăreață”, sau un

„munte” sau „movilă”. (*Ver. Amer. Rev. și Roth.*). Împăratul David l-a cucerit și l-a făcut capitala lui și și-a pus chivotul legământului lui Iehova acolo ca un simbol al prezenței lui Dumnezeu. Aceasta s-a întâmplat cu mult timp după ce Israeliții ocupaseră Ierusalimul. De aceea, „fortăreața fiicei Sionului” se referă mai degrabă la „națiunea sfântă” a lui Iehova ca și capitală a organizației ridicată deasupra tuturor, în timp ce „fiica Ierusalimului” se referă mai mult ca la o organizație unde domnește unitatea și pacea, așa cum semnifică și numele „Ierusalim”.

35. Peste națiunea Israelului natural Iehova a întemeiat Teocrația tipică. În ea regele vizibil a reprezentat pe Conducătorul adevărat Iehova, așa cum „Solomon a stat pe tronul lui Iehova ca împărat în locul tatălui său David.” (1 Cron. 29: 23, V.A.R.). David a luptat și a extins Teocrația tipică până la limitele extreme ale pământului pe care Iehova le ordonase, ceea ce simbolizează faptul că Guvernul Teocratic al Mai Marelui David se luptă din 1914 și până acum împotriva ultimei sforțări a Diavolului la Armagedon și întemeiază Dominația Universală a Marelui Teocrat Iehova. Împărații Ierusalimului tipic au cedat în fața religiei și au devenit păcătoși și de aceea nu au reprezentat o imagine fidelă a Teocrației adevărate, și Iehova Dumnezeu a îndepărtat domnia de la acea națiune în anul 606 î.Hr. Dar El a promis că va restaura și va înapoia domnia Celui care va veni cu acest drept: „Și nu va mai fi până vine Cel care are acest drept; și Îl voi da Lui.” (Ezec. 21:24-27). Cu nouăsprezece secole în urmă, după botezul de la Iordan, Iehova l-a uns pe Isus să fie Împărat și i-a dat acest drept Lui, drept pe care Isus și l-a păstrat prin credințioșia Sa până la moarte. Împăratul trebuie să domnească și de aceea Iehova l-a ridicat din morți și l-a înălțat la dreapta Lui în ceruri, și l-a învățat pe Isus Cristos să aștepte până la vremea „primei stăpâniri” și „împărăției” care trebuie să vină peste „fortăreața fiicei Sionului” și „fiicei Ierusalimului”.

36. Venirea stăpânirii trebuie să însemne sfârșitul conducerii neîntrerupte a lui Satan. La sfârșitul celor șapte „vremuri ale Neamurilor” a sosit vremea izbăvirii stăpânirii, adică, în 1914 A.D. La scurt timp după aceea, la timpul ales și hotărât de Dumnezeu, a început Guvernarea Teocratică a lui Iehova prin Isus Cristos. „Principala stăpânire” și „împărăție” care venea la Isus Cristos, Conducătorul și Împăratul uns al Sionului, El îndată a luat toiagul sau sceptrul puterii Sale și la comanda lui Iehova a început să domnească în mijlocul și să acționeze împotriva dușmanilor Lui. (Ps. 110:2). Toți cei care-L iubesc pe Dumnezeu și împărăția Lui să se veselească: Împărăția a început și va dăinui pentru totdeauna. Toți aceștia să publice acest lucru tuturor celor care au urechi de auzit, și anume că „prima stăpânire” sau „stăpânirea principală” a venit la Isus Cristos, Capul regal al Sionului, capitala organizației lui Dumnezeu. „Stăpânirea Lui este o stăpânire veșnică, care nu va trece, și împărăția Lui nu va fi distrusă niciodată.” (Dan. 7:13,14). În ea „turma mică” a familiei regale a lui Iehova va împărtăși cu și sub domnia lui Isus Cristos. (Vs. 22, 27).

37. Satan, „dumnezeul acestei lumi” și luptătorul împotriva lui Dumnezeu pentru dominația universală, a căutat să anuleze acea naștere a Împărăției, dar a eșuat; și el și demonii lui au fost aruncați din ceruri. (Apoc. 12:1-12). Acum limitați la pământ, ei împing înainte lupta referitoare la chestiunea majoră și anume cine va conduce universul. Ei ațâță cele două puteri dominante de pe pământ una împotriva alteia în lupta pentru dominația lumii, în ciuda promisiunii lui Dumnezeu a unui „nou pământ”. Demonii conduc toate națiunile lumii la bătălia finală și decisivă, Armagedon, pentru a rezista și a distruge dacă s-ar putea dominația „cerului nou” a lui Dumnezeu sau Teocrația. (Apoc. 16:13-16). Rezultatul bătăliei este sigur! Iehova care a dat „prima stăpânire” Împăratului Său uns, va da și victoria lui Isus Cristos. Susținătorii rivali, demoni și oameni, vor fi distruși în întregime, iar Dominația Universală prin Isus Cristos va fi întemeiată peste toate creaturile care trăiesc. (Apoc. 19:11-21).

38. Astfel, chestiunea majoră a tuturor timpurilor va fi rezolvată într-un mod corect, neprihănit, și pentru totdeauna. Văzând prin credință acea victorie importantă pentru apărarea numelui și cuvântului lui Iehova, rămășița se bucură, și la fel și toți tovarășii ei care nădăjduiesc să devină „copii ai Împăratului”. Împărăția este aici și va rămâne! Este un timp de bucurie și de strigăte de veselie, ca și atunci când Isus Cristos a intrat călare în orașul Ierusalim ca Împărat, iar discipolii Săi și chiar copiii, „bebelușii și sugarii”, au strigat laudă lui Iehova și osanale Împăratului Său. Legea lui Iehova iese acum din Sion, și cuvântul Lui din Ierusalim, pentru a-i îndruma pe potențialii copii ai Împăratului spre neprihănire și viață. Sunt binecuvântați pentru totdeauna cei care umblă cu credințioșie conform legii Lui și se hrănesc din Cuvântul

Lui dătător de viață. Toți aceștia trebuie să continue să umble în integritatea lor față de Dumnezeu ca să fie găsiți „nevinovați în ziua Domnului nostru Isus Cristos”. Doar aceștia vor trăi ca să se bucure pentru totdeauna în „stăpânirea principală” a Sionului, Teocrația Lui Iehova prin Isus Cristos.

(va urma)

NUMELE CE VA FI CINSTIT

Numele lui Iehova nu se poate compara cu nici un alt nume al vreunei făpturi. El este Dumnezeul cel Atotputernic în afară de care nu mai există altul. Contrar acestui adevăr important, numele lui Iehova a reprezentat o chestiune importantă pentru mințile făpturilor în ultimii șase mii de ani. Una din făpturile Sale numit Lucifer a forțat chestiunea dominației universale care implica numele lui Iehova. Făcând acest lucru, Lucifer a devenit dușmanul lui Dumnezeu și i-s-a schimbat numele din „purător al luminii” în ceea ce înseamnă tot ce este rău. Politica celui rău a fost de a da la o parte numele Marelui Iehova Dumnezeu, de a ridiculiza numele Lui și de a determina creația să defaima numele lui Dumnezeu și să-L privească ca pe un ticălos care chinuiește veșnic oamenii și care nu este vrednic de respect și de laudă. Dușmanul a făcut acest lucru pentru a se înălța pe sine pentru a primi închinarea oamenilor și pentru a-i ține în supunere față de el. Dumnezeu ar fi putut să-l împiedice pe dușman să facă acest lucru, dar, în Exod 9:16, El și-a exprimat scopul Lui de a permite dușmanului să-și demonstreze depravarea lui completă și astfel să testeze integritatea oamenilor credincioși, prin intermediul cărora numele lui Iehova să fie vestit pe tot pământul înainte ca El să-și demonstreze puterea Lui supremă împotriva dușmanului la bătălia finală de la Armagedon.

Iehova Dumnezeu nu și-a împins numele Său în prim-plan. La intervale hotărâte El și-a făcut de cunoscut în mod pronunțat numele Său înaintea creației. Aceasta a făcut printr-o demonstrare a puterii Sale nelimitate, care a dovedit de fiecare dată că Diavolul este fără putere în fața lui Iehova atunci când Domnul Dumnezeu consideră că este potrivit să-și exercite puterea Sa mare împotriva celui rău. La aceste intervale hotărâte, Dumnezeu a adus numele Său înaintea creației, nu cu un scop egoist, ci în beneficiul făpturilor cinstite. Altruismul a fost motivul Lui. Aceasta este o altă dovadă că „Dumnezeu este dragoste” (1 Ioan 4:16). Cuvântul lui Dumnezeu este cuprins în Biblie. De-a lungul anilor, Dumnezeu și-a mărit cuvântul promisiunii deasupra numelui Său. Cu toate acestea, a sosit timpul ca numele lui Iehova să fie înălțat printre toate făpturile Sale la egalitate cu cuvântul promisiunii Sale. Atunci toate făpturile vor cunoaște că cuvântul Lui este întotdeauna adevărat și că numele Lui este mai presus de orice și este vrednic să fie lăudat.

În Eden, când Domnul Dumnezeu pronunța sentința împotriva lui Adam pentru călcarea legii lui Dumnezeu, El a luat cunoștință de partea lui Satan în acțiunea rea a omului și atunci și acolo El a promis că, cândva în viitor, „sămânța femeii”, adică, Conducătorul care va ieși din organizația lui Dumnezeu, va trebui să zdrobească capul Șarpelui. Din nou Dumnezeu și-a mărit cuvântul promisiunii Sale. Secole mai târziu El a început să prevestească planul Lui de a pune în aplicare acea promisiune. El l-a chemat pe Avraam și i-a dat promisiunea: „În tine toate familiile pământului vor fi binecuvântate.” (Gen. 12:3). Aici Avraam l-a reprezentat pe Domnul Dumnezeu, și promisiunea lui Dumnezeu arată că binecuvântarea tuturor familiilor pământului trebuie să pornească de la Iehova pentru că El este marele Dătător al Vieții. Ulterior, Domnul l-a făcut pe Avraam să-și aducă fiul ca jertfă, și chiar în acel timp Dumnezeu i-a promis: „Și în sămânța ta toate națiunile pământului vor fi binecuvântate.” (Gen. 22:18). În această postură Avraam l-a reprezentat pe Domnul Dumnezeu, iar „sămânța” lui, sau fiul lui, Isaac, l-a reprezentat pe Isus, Fiul Preaiubit al lui Iehova. Promisiunea arată că binecuvântările trebuie să vină de la Iehova prin intermediul Fiului Său Isus Cristos. Ea arată de asemenea, că „sămânța promisiunii”, care va zdrobi capul aceluia Șarpe vechi, Diavolul, este Isus Cristos, Cel Preaiubit al lui Dumnezeu și marele reprezentant al Lui.

În timpul tuturor acestor secole Iehova și-a ținut promisiunea în prim-plan, deoarece El a avut întotdeauna pe cineva pe pământ care a depus mărturie promisiunii Sale. Cei credincioși ai națiunii Israelului au mărit promisiunea lui Dumnezeu. Atunci când a venit Isus, El a mărit promisiunea Tatălui Său. Apostolii lui Isus au mărit promisiunea, iar creștinii credincioși de-a lungul „erei creștine” au făcut același lucru. Împăratul-păstor David, a prevăzut pe creștinii adevărați, iar cuvintele sale profetice se află în gura acestora, adică: „Mă voi închina înaintea Templului Tău sfânt, și voi mulțumi numelui Tău, pentru bunătatea Ta și pentru credințioșia Ta. Căci ai mărit mai presus de toate numele Tău, cuvântul Tău.” (Ps. 138:2, traducerea Rotherham).

Promisiunea lui Dumnezeu este perfectă. Este voia Sa exprimată. De-a lungul anilor El a înaintat cu maiestate pentru îndeplinirea voii Lui așa cum este exprimată în Cuvântul Lui. La intervale hotărâte, pentru a salva oamenii cinstiți de infidelitate completă, El a adus numele Lui în chip măreț înaintea lor. În prezent, membrii „trupului lui Cristos”, care este sămânța adevărată a lui Avraam, sunt aproape să fie compleți și timpul este aproape când Domnul își va mări numele Lui înaintea omenirii. Chestiunea va fi rezolvată în final împotriva lui Satan, dar în favoarea lui Iehova. El va da o mărturie pe pământ despre planul și voia Sa de a-și mări numele, și această mărturie trebuie depusă acum, înainte de a începe Armagedonul. Mica rămășiță a membrilor credincioși ai trupului lui Cristos care sunt încă pe pământ au privilegiul de a depune mărturie despre acel eveniment măreț. De aceea, Iehova le spune: „Voi sunteți martorii Mei, zice Domnul [Iehova], și slujitorul Meu pe care l-am ales; ca să știți și să Mă credeți, și să înțelegeți că Eu sunt; înainte de Mine nu a fost făcut niciun Dumnezeu, și nici nu va fi după Mine...De aceea voi sunteți martorii Mei, zice Domnul, că Eu sunt Dumnezeu.” (Isa. 43:10,12).

Nu există nicio îndoială referitoare la misiunea prezentă a creștinilor adevărați unși cu spiritul lui Dumnezeu care încă sunt pe pământ. Toate dovezile profetice, văzute în lumina faptelor fizice începând cu anul 1914 A.D. și după aceea, arată că: lumea, adică, stăpânirea neîntreruptă a lui Satan pe pământ s-a sfârșit, ceea ce înseamnă că organizația vizibilă și invizibilă a lui Satan a ajuns la plinătatea ei a atins apogeul; că Dumnezeu l-a pus pe Fiul Său Preaiubit pe tron, ceea ce înseamnă că Isus Cristos și-a asumat autoritatea și a început să domnească în mijlocul dușmanilor Lui. (Ps. 2:6; 110:1,2) și că Satan a fost expulzat din ceruri și că toate forțele se adună la Armagedon, care este marea bătălie a Dumnezeului celui Atotputernic prin Isus Cristos împotriva lui Satan și a organizației sale. Creștinilor credincioși Domnul le dă porunca să proclame mesajul măreț al adevărului lui Dumnezeu națiunilor pământului ca o mărturie înaintea sfârșitului, iar după aceea Armagedonul va izbucni imediat și acela va fi ultimul necaz de pe pământ. În timpul acelui necaz mare Iehova Dumnezeu își va face un nume pentru Sine, la fel cum a făcut când i-a nimicit pe Egipteni și a eliberat pe poporul Său ales Israel din robie.

Pe cei care acum sunt în templul lui Dumnezeu El i-a chemat și i-a scos din lume ca „popor pentru numele Lui”. (F.A. 15:14). Este privilegiul și totodată datoria acestora de a cânta laudele Lui, iar „celelalte oi” ale Domnului pe care El le adună și care devin tovarășii activi ai „rămășiței” credincioase trebuie să se bucure împreună cu ei în vestirea numelui lui Iehova pe tot pământul. Mărturia despre numele Lui trebuie făcută înainte de Armagedon, deoarece este planul anunțat al lui Dumnezeu care va fi împlinit. Nu pare deloc logic ca această mărturie să fie depusă după Armagedon. Concluzia este că acum este timpul ca clasa din templu și tovarășii ei să-și dovedească integritatea față de Dumnezeu și să mărească numele lui Iehova. Aceasta ei fac, începând să cânte în onoarea numelui Său, iar membrii clasei din templu și tovarășii lor de pe pământ își spun unul altuia: „Cântați în cinstea numelui Său.” (Ps. 66:2).

Perspectiva imediată, prin urmare, este că clasa din templu și tovarășii ei au încă de făcut o activitate intensă în proclamarea mesajului lui Iehova Dumnezeu referitor la răzbunarea Lui împotriva organizației lui Satan și la apărarea numelui Său prin Guvernul Său Teocratic, Împărăția promisă, care va aduce binecuvântări tuturor oamenilor ascultători de pe pământ.

În mintea unora, dușmanul poate insufla gânduri deșarte, determinându-i pe aceștia să-și mărească importanța lor, și astfel făcându-i să abandoneze lucrarea de mărturie hotărâtă de Domnul pentru mărirea numelui lui Iehova. Diavolul va încerca să conceapă toate schemele posibile pentru a învinge „rămășița” și tovarășii ei. Domnul, prevăzând schemele dușmanului vicelan, și pentru binele făpturilor Sale, a făcut ca să

fie scris în Cuvântul său ceea ce exprimă dorința sinceră din inima unui creștin adevărat, mai precis: „Depărtează de la mine neseriozitatea și minciunile; nu mi da nici sărăcie, nici bogății, hrănește-mă cu hrana care mi se potrivește; ca nu cumva să fiu sătul și să Te neg, și să zic: Cine este Domnul [Iehova]? Sau ca nu cumva să fiu sărac, și să fur, și să iau numele Dumnezeului meu în deșert.” (Prov. 30:8,9). Creștinul vede că bogățiile pământești extreme tind să-l facă să-L uite pe Dumnezeu și relația lui cu Cel Atotputernic. El vede că sărăcia extremă i-ar putea cauza o asemenea descurajare care să-l ducă la disperare. Referitor la acestea el vrea să aibă spiritul unei minți sănătoase și să folosească cu sârguință și credincioșie orice mijloc disponibil pentru a-i asigura cele necesare și apoi să folosească înzestrările sale în serviciul Domnului spre gloria numelui Său. El recunoaște că Dumnezeu are doar o singură modalitate de a-și face lucrarea Sa pe pământ, iar creștinul adevărat vrea să se conformeze acelei modalități. De aceea el se roagă: „Dă-mi hrana care mi se potrivește.” Acea care e potrivită, care întărește și-l zidește ca slujitor al lui Iehova Dumnezeu, mâncarea aceea este convenabilă.

Unde poate căuta făptura care dorește viață o asemenea hrană? Pentru nevoile sale fizice el va lua în considerare cu atenție care alimente naturale sunt cele mai potrivite pentru a-i da putere trupului și minții, pe care le-ar putea servi. Pentru mintea lui el va căuta cu atenție alimentele pe care Domnul le-a prevăzut pentru el. Văzând că Domnul și-a condus poporul Lui până în această „vreme a sfârșitului” și le-a asigurat „carne” prin canalul Său ales, Societatea Turnului de Veghere, el, slujitorul lui Dumnezeu, are încredere că în aceeași manieră Domnul va continua să-i dea și lui aceste lucruri. Fiecare bou necuvântător cunoaște ieslea stăpânului său, de unde îi vine hrana. (Isa. 1:3). Cu siguranță că și poporul Domnului trebuie să știe de unde îi vine hrana.

Martorii adevărați ai Domnului sunt puțini pe pământ. Aceștia sunt disprețuiți de preinșii creștini, la fel cum și Isus a fost disprețuit de eclesiastici și aliații lor din acel timp. Dumnezeu a prevăzut condițiile care sunt acum pe pământ și l-a determinat pe profetul Său să spună slujitorilor Lui: „Lăudați pe Domnul. Lăudați-L voi slujitori ai Domnului, lăudați numele Domnului. Binecuvântat să fie numele Domnului, de acum și pentru vecie.” (Ps. 113:1,2).

Această profeție trebuie să se împlinească cândva. Împlinirea ei a început. Începând din acest moment și pentru vecie numele lui Iehova va fi înălțat, și nicio putere nu va putea împiedica acest lucru. Organizația lui Satan trebuie să eșueze, și atunci, la Armagedon, toți vor cunoaște că numele Celui Preaînalt și Atotputernicului Dumnezeu este Iehova, iar defăimătorii aceluși nume vor fi distruși. Este un privilegiu binecuvântat pentru martorii lui Iehova și tovarășii lor să înalțe acum numele lui Iehova pe pământ înainte de Armagedon.

Slujitorul inteligent al lui Dumnezeu vede că în acest timp există o lucrare care trebuie făcută. Această lucrare constă în proclamarea veștii bune națiunilor pământului conform căreia Iehova este Dumnezeu, Cristos este Împăratul, și Împărăția lui Dumnezeu a început. Domnul a asigurat logistica necesară ca mesajul să fie tipărit pentru a fi răspândit, și continuă să asigure materialele care sunt necesare tipăririi. Asigurându-le arsenalul, El îi cheamă pe slujitorii Lui să meargă înainte și să lupte împotriva religiei și pentru educarea oamenilor în adevărul Său. Pentru încurajarea lor El le spune acestora că „El va fi pentru ei o cunună de glorie și o diademă a frumuseții.” (Isa. 28:5,6). El va fi un scut, un protector, mângâietor și cel care le va da binecuvântare.

Cântecul de slavă acum început va merge înainte până ce Iehova îl va face să umple pământul. „De la răsăritul soarelui până la asfințitul lui, numele Domnului trebuie lăudat.” (Ps. 113:3). Aceasta nu înseamnă doar o închinare zilnică din partea unor făpturi de pe pământ. Soarele răsare în est și apune în vest, și din est până în vest există multe locuri pe pământ. De aceea, trebuie să vină timpul când pretutindeni unde strălucește soarele numele Domnului Dumnezeu să fie înălțat cu laude corespunzătoare. Toți cei care trăiesc vor onora numele Lui cel sfânt. Profetul lui Dumnezeu a avut o viziune a oamenilor eliberați din robia religiei și a organizației lui Satan, și toți dădeau slavă lui Dumnezeu. A fost o viziune a cântecului eliberării omenirii care face binele față de Dumnezeu și Guvernul Său promis. Martorii unși ai lui Iehova și cei care vor fi copii pământești a Împăratului Său încep acum pe pământ acel cântec bucuros care nu se va termina niciodată.

Numele lui Iehova Dumnezeu este vrednic de toată lauda. El este expresia completă a altruismului. Bunătatea Lui este dincolo de ceea ce exprimă cuvintele. Atunci când căutătorii adevărului vor realiza că domnia neîntreruptă și lungă a lui Satan a luat sfârșit, când eliberarea lor din robie a sosit, când vor învăța că calea spre viața veșnică este deschisă celor credincioși și ascultători și că Dumnezeu în bunătatea Lui a făcut provizii pentru ei, atunci toți aceștia vor exclama: „Cine nu se va teme de Tine Doamne, și cine nu va slăvi Numele Tău. Căci numai Tu ești sfânt.” (Apoc. 15:4).

Numele lui Iehova va continua să fie înălțat. Creația invizibilă omului va aduce laudele Lui. Toți „prinții” guvernatori vizibili de pe noul pământ, oamenii credincioși înviați din vechime, și toată mulțimea mare a supraviețuitorilor Armagedonului vor lăuda numele Lui sfânt. Munții puternici vor ridica capetele lor străvechi în cântece de laudă. Câmpiile întinse vor declara onoarea numelui lui Dumnezeu. Copacii pădurilor îmbrăcați în haine de verdeață și frumusețe se vor veseli, și fiecare creatură care respiră și trăiește se va alătura în marele cor spre onoarea și gloria numelui sfânt al lui Iehova. (Ps. 150).

Copilul adevărat al lui Dumnezeu este nerăbdător să cânte acum în onoarea numelui lui Iehova. Acest lucru se datorează Domnului că numele Lui este onorat deasupra tuturor. Este timpul potrivit pentru a cânta laudele numelui Său. Rămășița lui Dumnezeu este reprezentanta unsă a lui Dumnezeu pe pământ, și ei i se alătură o mulțime de tovarăși pământești, și toți aceștia sunt onorați că au privilegiul de a-L reprezenta pe Iehova. Vorbind pentru ei psalmistul spune: „Dați Domnului slava cuvenită numelui Lui.” (Ps. 29:2). Acest îndemn este de asemenea un apel al fiecărui slujitor al lui Iehova Dumnezeu către ceilalți din serviciul Lui.

În conformitate cu această comandă se cuvine ca fiecare om care este în serviciul marelui Teocrat Iehova și al Împăratului Său să pună înaintea tovarășilor lui de slujbă importanța imensă de a face parte din serviciul Domnului. Deoarece nimeni nu are dreptul să încerce să oblige pe altul să se implice, este obligația și privilegiul fiecăruia să evedențieze fratelui său marele avantaj și favoare care reiese din participarea în serviciul lui Dumnezeu. Este imposibil să cântăm în onoarea numelui Domnului dacă nu ne folosim de oportunitățile care ne rămân pentru slujirea Lui, deoarece acesta este mijlocul pe care Dumnezeu l-a asigurat pentru mărturia numelui Său. În contextul opoziției crescânde, societatea mică a slujitorilor lui Iehova este bucuroasă să se încurajeze și să se angajeze în cântarea laudelor numelui Domnului.

Din întuneric, Domnul și-a chemat oamenii Lui cu un scop și și-a pus numele Lui peste ei. Înaintea altor oameni de pe pământ, El a dat celor credincioși o viziune despre planurile Sale mărețe. Acești credincioși sunt făcuți acum martorii Lui. Fiecare care se ține și rămâne credincios până la sfârșit va vedea triumful complet al lui Iehova și chestiunea rezolvată pentru totdeauna spre lauda și onoarea Lui. Este datoria și privilegiul lor binecuvântat să ceară fraților lor și colegilor lor lucrători în Domnul să li se alature prin participarea în serviciul Domnului și în cântarea laudelor numelui Lui. Nimeni să nu se angajeze să facă acest lucru doar pentru că crede că este obligat să facă aceasta. Fiecare să se angajeze în serviciul Domnului pentru că îi face plăcere să facă acest lucru. În acest mod noi ne arătăm dragostea pentru Dumnezeu. (1 Ioan 5:3).

Întrebarea acum este: Cine este Dumnezeu? Cine va conduce dominația universală? Cine este de partea Domnului? Cine va fi cu bucurie o mărturie pentru numele Domnului Dumnezeu? Toți care răspund la aceste întrebări cu „Eu” să se uite bine la condițiile pe care Dumnezeu le-a asigurat și să se folosească de ele și să participe mai departe să cânte în onoarea numelui Său.

TORNUL DE VEGHERE

**Vestitorul
împărăției lui Iehova**

15 APRILIE 1942

Nr. 8

Cuprins:

MICA - Partea a VII-a

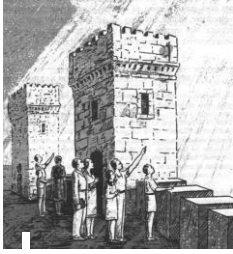
- Pag.129

RĂDĂCINA RĂULUI DIN LUME

- Pag.140

„VOI SUNTETI MARTORII MEI ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU”

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn, N.Y., U.S.A.

FUNCȚIONARI:

Președinte: J.F. Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu l-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și l-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintează în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armaghedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... 40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Nr. LXIII

15 Aprilie 1942

Nr 8

MICA

„Când vă rugați, să spuneți: Tatăl nostru care ești în ceruri, Sfințească-se Numele Tău. Vie Împărăția Ta. Voia Ta să se facă, precum în cer așa și pe pământ.”- Luca 11:2.

Partea a VII-a

1. IEHOVA este Tatăl către care trebuie să se îndrepte rugăciunea. Fiul Său preaiubit, unicul Său Fiu, este cel desemnat să dea instrucțiuni în privința rugăciunii, și în al cărui nume rugăciunea este autorizată pentru a fi făcută și auzită. Urmând instrucțiunile Sale, cel care se roagă nu se va ruga greșit. Iehova este Tatăl Ceresc al fiecărui credincios care este pe calea vieții și care are încheiat un legământ pentru a deveni membru în împărăția cerurilor. Numele Tatălui Iehova trebuie sfințit. Din cauza defăimărilor pe care religia le-a adus acestui nume sfânt, acest nume trebuie apărat în fața întregii creații. Împărăția va face acest lucru. Guvernul neprihănit va curăța toată religia și toți practicanții religioși din ceruri și de pe pământ. În locul acestora, Dumnezeu va face ca voia Lui să se facă de către toate creaturile de pe pământ care trăiesc, la fel cum se face și în ceruri de Împărat la dreapta lui Dumnezeu și „de îngeri, autorități și puteri care îi sunt supuse.” (1 Pet. 3:22). Împărăția va rezolva pentru totdeauna chestiunea Dominației Universale.

2. Cu multe secole în urmă Dumnezeu a întemeiat guvernul Teocratic tipic peste cele douăsprezece seminții ale lui Israel, și l-a uns și l-a pus pe martorul Său credincios, David, ca împărat al lor. Împăratul uns, în calitate de reprezentant al Conducătorului Suprem invizibil, „a stat pe tronul lui Iehova.” (1 Cron. 29:23, *Ver. Amer. Rev*). Cu ajutorul marelui Teocrat, Iehova, Împăratul David a făcut din Sion capitala lui. Apoi el a luptat împotriva tuturor dușmanilor lui Dumnezeu și a extins puterea și stăpânirea acelei Teocrații tipice până la limitele cele mai îndepărtate ordonate de Iehova. Acesta a fost un model profetic privitor la faptul cum Guvernul Teocratic adevărat al lui Iehova prin Fiul Său preaiubit va doborî și distruge pe toți dușmanii de pretutindeni și va întemeia dominația Teocrației universale, inclusiv pământul nostru. Ca tip al Unsului lui Iehova, Isus Cristos, David s-a născut din seminția lui Iuda în micul oraș din Betleem, care se mai numește Efrata: „Efrata, care este Betleem.” (Gen. 35:19). Când toți dușmanii Teocrației tipice fuseseră învinși, iar guvernul fusese întemeiat în pace, pace care a continuat și în timpul domniei lui Solomon, Împăratul David s-a rugat marelui Teocrat: „Binecuvântat fii Tu, Iehova, Dumnezeul lui Israel tatăl nostru, din veșnicie în veșnicie. A Ta, Iehova, este măreția și puterea, gloria, victoria și strălucirea; căci tot ce este în ceruri și pe pământ este al Tău; a Ta este împărăția, Iehova, și Tu ești înălțat ca cap deasupra tuturor...De aceea, acum, Dumnezeul îți mulțumim, și laudăm numele Tău slăvit.” (1 Cron. 29:10-13, *Ver. Amer. Rev*).

3. Isus, care s-a născut din seminția lui David din Iuda, a fost uns cu Spiritul Sfânt al lui Dumnezeu după botezul în Iordan. Imediat după aceea, Isus Cristos a început să predice că „Împărăția cerurilor este aproape”, deoarece El, Cel uns din ceruri ca să fie Împărat, era prezent. El i-a învățat pe discipolii Lui rugăciunea modelă ca să păstreze întotdeauna dorința din mințile și inimile lor pentru venirea Împărăției. Oferind tot ce avea El în ceruri și pe pământ, chiar și viața Sa, Isus Cristos a cumpărat dreptul de proprietate a Împărăției și pe toți cei care vor fi incluși în acea Împărăție. Dumnezeu l-a ridicat din morți la locul puterii și favorii din cer, alături de Iehova: „Dar El, după ce adusese o jertfă pentru păcate odată pentru totdeauna, s-a așezat la dreapta lui Dumnezeu; și de acum înainte așteaptă ca dușmanii Lui să fie

făcuți așternutul picioarelor Lui.” (Evr. 10:12,13, *V.A.R.*; Ps. 110:1). De atunci, și în timp ce Isus Cristos trebuie să stea în așteptare până va prelua activ conducerea Împărăției, Iehova scoate din toate națiunile făpturile credincioase, doar 144 000, care să fie asociați cu Isus Cristos în Împărăția cerească, Guvernul Teocratic, Sionul. (Apoc. 14:1,3).

4. Iehova recunoaște Guvernul Teocratic ca fiind al Lui. El este sursa vieții și puterii lui, și prin spiritul Lui El face să se nască fiecare om care câștigă slujba în acea Teocrație. Este așadar, copilul Lui și este simbolizat printr-un „copil” perfect. Capul acelui Guvern este Isus Cristos, care este numit „Fiul omului”. Toți membrii acelei Împărății Teocratice fiind mai întâi născuți din organizația universală sfântă a lui Iehova, organizația universală a Lui este „mama” Guvernului „copilului” și este prin urmare, descrisă ca o „femeie” pură și devotată, al cărei Făcător, Iehova, este bărbatul ei. (Isa. 54:5). Intrarea în serviciul activ a lui Isus Cristos este prin urmare descrisă ca nașterea „copilului” de către femeie. Organizația demonică și rea a lui Satan este simbolizată de un balaur fioros care se opune dominației universale de către Teocrație și de aceea caută s-o mănânce la naștere, în 1914 A.D. Acest lucru a pricinuit un mare război în cer, însoțit și de războiul mondial pe pământ, unde Satan și oștirile lui de demoni au fost învinse și aruncate jos. Înnebuniți de rezultatul acestui război, Satan și demonii au pricinuit un mare „travaliu”(chin al facerii) „femeii” lui Dumnezeu prin persecutarea tuturor „copiilor” ei de pe pământ care sunt pregătiți pentru Împărăție și care reprezintă doar o „rămășiță a seminței ei” (Apoc. 12:1-13,17). În trecut atunci când David a fost instalat ca împărat uns pe Muntele Sion, Filistenii și alți dușmani ai Teocrației s-au opus lui și el a trebuit să facă război cu ei pentru a-i distruge. La fel și după nașterea „copilului” în 1914 chinul războiului și al persecuției din partea dușmanilor a venit peste „femeia” lui Dumnezeu și „copii” ei. Înainte de nașterea „copilului” creștinii credincioși de pe pământ au așteptat cu o dorință sinceră și cu rugăciune acel eveniment prezis. Acum, din cauza nașterii cu bine care a fost anunțată la timpul potrivit națiunilor din și după anul 1914, editorii credincioși ai Împărăției au fost „urâți de toate națiunile”, așa cum a fost profetizat de Isus Cristos. Ei au fost determinați să strige la Dumnezeu din cauza persecuției. (Mat. 24:7-9). Dumnezeu prin profetul Său Mica a prezis aceste evenimente.

5. „Acum de ce strigi așa tare? Nu există împărat în tine? A pierit sfetnicul tău? Căci durerile te apucă ca pe o femeie în chinurile nașterii.” (Mic. 4:9). Faptul că nașterea Guvernului va precede acest necaz care va veni asupra „femeii” lui Dumnezeu a fost confirmat și de un alt profet care trăia în vremea lui Mica, spunând: „Înainte de a avea chinul nașterii, ea a născut [copilul]; înainte de a-i veni durerea, a dat naștere unui copil [Teocrația prin Isus Cristos].” (Isa. 66:7). Mulți creștini consacrați au fost induși să creadă că imediat după ce va avea loc nașterea „copilului” ei vor fi transferați de pe pământ prin moarte și va avea loc o schimbare instantanee prin înviere din oameni în duh și o glorie în Împărăția cerească. Ei au fost dezamăgiți și, din cauza persecuției, ei au strigat, „Cât timp, Doamne?”.

6. Domnul le-a dezvăluit de atunci că Isus Cristos, Împăratul, este cel mai important din Teocrație. El nu are nevoie de niciun asociat pentru a începe Guvernarea născută la timpul hotărât de Dumnezeu, adică, în 1914, deoarece El a cumpărat Guvernul și lui îi este încredințată toată puterea din ceruri și de pe pământ. Numai prin harul lui Dumnezeu, sunt urmașii Lui credincioși, membrele „trupului lui Cristos”, asociați cu El în Împărăție, și asta mai întâi după venirea Lui la templu, când El îi ridică pe cei sfinți care dorm din moarte. Rămășița de pe pământ, judecată și aprobată, El o unge și o aduce în legământul credincioșiei pentru Împărăție. Astfel, după ce a venit necazul peste organizația lui Dumnezeu, acei din rămășiță au fost aduși în Sion și recunoscuți de Iehova ca copii ai Lui, ceilalți copii pe lângă „copilul” născut în 1914. De aceea, profetul lui Dumnezeu exclamă prin inspirație divină: „Cine a auzit un asemenea lucru? Cine a văzut astfel de lucruri? Se va naște pământul într-o singură zi? sau se va naște o națiune [TEOCRAȚIA] dintr-odată? Abia a intrat în durerile facerii, Sionul a și dat naștere copiilor lui [din și după 1918, când Isus Cristos a venit la templu].” (Isa. 66:8)

7. Persecutorilor și dușmanilor Teocrației nu le-a venit să creadă că Împărăția lui Dumnezeu începuse în 1914, în ciuda faptelor fizice care împlineau profeția Bibliei și care dovedeau acel eveniment. Ei l-au considerat de la sine înțeles faptul că nu exista niciun Împărat în mijlocul poporului de legământ al lui Iehova. De ce? Deoarece Împăratul este „asemănarea persoanei Tatălui lui”, un Spirit divin, invizibil

ochilor umani și perceput doar de ochiul credinței. De asemenea, au mai fost cei născuți din spirit care s-au dovedit necredincioși și au devenit clasa „servului rău”. Prin comportamentul lor aceștia spun: „Domnul întârzie să vină.” (Mat. 24: 48-51). Ei s-au alăturat religioniștilor pentru a-i persecuta pe cei care sunt credincioși Împărăției și caută s-o vestească. Iehova chiar îl pusese pe Împăratul Său Isus Cristos pe muntele sfânt din Sion și-L trimisese să domnească în mijlocul dușmanilor Lui, dar rămășița credincioasă a celor pregătiți pentru Împărăție a fost lăsată pe pământ. Mai mult decât atât, dușmanului i s-a permis să-și arate ura împotriva lor în toate națiunile, să-i persecute, și să-i ia captivi și să-i întemnițeze, practic, să le interzică publicarea Împărăției nou-stabilite. Ei au fost ca și fără un Împărat protector și ca nefăcând parte din „națiunea nouă”, Noul Guvern.

8. Mai mult, în ceea ce privește rămășița, au existat pete și murdării ale religiei pe hainele ei de identificare, și în necazul acelor zile ale războiului mondial între „împăratul din nord” și „împăratul din sud” părea că nu există niciun sfetnic care să dea sfaturi referitor la ceea ce trebuiau să facă cei persecutați ai lui Iehova. Lor nu le era clară voia lui Dumnezeu, ochii lor nefiind deschiși la faptul că guvernele politice care persecută și declară ilegală publicarea Împărăției lui Dumnezeu nu reprezintă „stăpânirile înalte” „ordonate de Dumnezeu”. Iehova Dumnezeu și Isus Cristos sunt cu adevărat „Stăpânirile Înalte” conform ordonării proprii a lui Dumnezeu, iar Isus Cristos este Ministrul lui Dumnezeu autorizat să poarte sabia pentru nimicirea tuturor celor care fac răul împotriva Teocrației. (Rom. 13:1-4). Isus Cristos, al cărui „nume va fi chemat Sfetnic Minunat”, nu venise încă la templu ca Învățător. Majoritatea sfaturilor primite până în prezent au fost gândurile unui om sau ale oamenilor, și aceste sfaturi au eșuat și au pierit deoarece nu au fost date la locul și la timpul potrivit. Dar cei cu inimile curate au continuat să privească la Domnul pentru a fi îndrumați și au continuat în credincioșie deși au suferit „dureri” ca și cele ale „unei femei în chinurile facerii.” (Ier. 30:6,7).

9. La timpul hotărât, „femeia” a dat naștere Guvernului „copilului” în liniște în cer. A fost voia lui Dumnezeu ca de atunci încolo să existe un război împotriva dușmanilor noului Guvern, iar stăpânirea lui Satan, neîntreruptă până în prezent, trebuie acum vătămată și distrusă. Acest lucru l-a determinat pe Satan să aducă un mare necaz asupra celor care fac parte din organizația lui Dumnezeu de pe pământ. Prin urmare, Iehova a spus profetic organizației Sale Sion: „Fii în suferință, și chinuie-te să naști, fiica Sionului, ca o femeie în durerile nașterii; căci acum vei ieși din oraș, și vei locui pe câmp, și vei merge chiar în Babilon; acolo vei fi eliberată; acolo Domnul te va izbăvi din mâna vrăjmașilor tăi.” (Mic. 4:10). Aceasta arată, deci, că nu a fost voia lui Iehova să-i scoată pe ultimii membri ai „trupului lui Cristos” de pe pământ la nașterea „copilului” și apoi să-i slăvească în cer. Isus Cristos fiind singur în Guvern la nașterea lui, El a fost de fapt „copilul”. Dar pe lângă „copil” organizația lui Dumnezeu trebuie să dea naștere altor copii care să fie membrii ai familiei împărătești ai lui Dumnezeu în Teocrație. De aceea, nașterea de către „rămășiță a seminței ei” trebuie să urmeze după suferințele războiului din cer și după aruncarea lui Satan și a demonilor lui din cer. Prin urmare, rezultă că mai întâi această „rămășiță” va fi recunoscută de Dumnezeu și aprobată ca reprezentanta Lui pe pământ și trimisă să depună mărturie despre nașterea noului Guvern și să mărturisească de asemenea despre sfârșitul final la guvernării lumii de către Satan la Armagedon.

10. Rămășița de pe pământ trebuie să fie supusă unei încercări a credinței și devotamentului ei pentru a fi aprobată, acceptată și unsă ca „copii ai Sionului”. Experiențele de la nașterea Împărăției până la venirea Domnului la templu și întâmplător până la Primul Război Mondial au reprezentat acel test. (Mat. 24: 7-13). În timpul acelor ani de război și persecuție (în special anii 1917-1919), oamenii de legământ ai lui Iehova au fost obligați de religioniști și de aliații lor politici să „iasă din oraș”, adică, afară din condiția organizată de a-L sluji pe Iehova ca vestitori ai Evangheliei Împărăției. Apoi condiția lor a fost ca și cum ar fi fără zidurile orașului care să restrângă și să țină afară pe persecutori și pe cei care se amestecau în lucrarea oamenilor lui Dumnezeu. Simbolic, ei au fost determinați să „locuiască pe câmp”, prinși ca robi de către puterea dușmanului și expuși rușinii și răzbunării dușmanilor Sionului. Ei au fost în mod neintenționat despărțiți de închinarea și serviciul continuu în slujba lui Dumnezeu, și au fost duși în „Babilon” pentru a fi acolo robi și întemnițați și restrânși astfel de la serviciul organizat al lui Dumnezeu. Babilonul este

organizația lui Satan, fiind simbolizat de orașul Babel sau Babilon construit de dictatorul totalitar, închinător la demoni, Nimrod, viteazul vânător.

11. Iehova își ține promisiunile, atât în sens tipic cât și în sens profetic, aducând la îndeplinire în întregime promisiunea: „Acolo vei fi [rămășița] eliberată; acolo Domnul te va izbăvi din mâna vrăjmașilor tăi”. În acest sens Iehova l-a pus pe Cir ca împărat al Persiei să învingă Babilonul și să facă ca poporul lui Dumnezeu să se întoarcă liber la Ierusalim și să reconstruiască templul pe Sion. În anul 1919 A.D. Dumnezeu l-a folosit pe Mai Marele Cir, Isus Cristos, Împăratul, să înfrângă puterea dușmanilor „rămășiței seminței” Sionului și să-o elibereze din strânsoarea forțelor religiei. El a adus-o în organizația lui Dumnezeu și în slujba templului și la o închinare curată lui Dumnezeu în spirit și adevăr, curățată de toată religia. Referindu-se la Babilon, care este în nord, și chemând prizonierii Sionului de acolo, Iehova spune: „Hei, hei, plecați și fugiți din țara din nord...Eliberează-te Sioane, tu care locuiești cu fiica Babilonului.” (Zah. 2:6,7)

12. Cei ascultători au dorit să-L slujească pe Iehova corect și au răspuns apelului. Din 1919 și după aceea, ei au ieșit din constrângerile Babilonului, iar Iehova i-a repus în slujba Lui de a fi martori. (Apoc. 11:11,12). Acest lucru El a făcut ca un răspuns la rugăciunile celor pedepsiți și din cauza numelui Său. Numele Lui a fost peste ei și urma să fie vestit pe tot pământul înainte de arătarea puterii lui Dumnezeu împotriva lui Satan și a organizației Sale la bătălia de la Armagedon. „Așa vorbește Domnul Dumnezeu: Nu fac acest lucru datorită vouă, casă a lui Israel, ci din pricina numelui Meu celui sfânt, pe care l-ați profanat printre neamurile unde ați mers. Și Eu voi sfîinți numele Meu cel mare, care a fost profanat printre neamuri.” (Ezec. 36:22, 23). „Nu nouă, Doamne, nu nouă, ci numelui Tău dă slavă pentru mila Ta și pentru adevărul tău. Pentru ce să trebuiască să spună neamurile: Unde este acum Dumnezeul lor? Dar Dumnezeul nostru este în cer; El a făcut orice I-a plăcut.” (Ps. 115:1-3). Cei izbăviți îndeplinesc acum scopul eliberării lor, și anume depun mărturie numelui lui Iehova și duc laudele Lui pe tot pământul.

13. Religioniștii babilonieni și factorii guvernanți ai „creștinătății” au fost foarte întristați. Ei au fost îngroziți de eliberarea „rămășiței” lui Dumnezeu și înaintarea ei cu îndrăzneală și cu curaj în „lucrarea ciudată” a lui Dumnezeu împotriva religiei. Prin urmare, sub influența demonilor aruncați jos din cer pe pământ ei conspiră împreună. Ei se unesc împreună într-o federație a națiunilor anti-Teocratică sau anti-Iehova pentru a stopa lucrarea părții vizibile a organizației lui Dumnezeu, Sion. „Acum, multe națiuni sunt adunate împotriva ta, și spun: Lăsați-l să se spurce, și să punem ochii pe Sion.” (Mic. 4: 11). În 1918 Războiul Mondial a fost oprit de puterea lui Dumnezeu, dar adunarea tuturor națiunilor împotriva slujitorilor adevărați ai lui Dumnezeu și a reprezentanților Teocratici nu s-a oprit. (Zah. 14:1,2). Avertismentul este dat oamenilor Lui, la Apocalipsa 12:13,17, că după aruncarea lui Satan din cer, organizația balaurului va merge să facă război cu rămășița femeii lui Dumnezeu Sion. Dumnezeu strânge laolaltă prin Isus Cristos toate lucrurile din cer și de pe pământ într-unul singur, iar rămășița de pe pământ a fost strânsă a locul sau condiția adunării trupelor lui Dumnezeu, loc care este simbolizat de numele „Armagedon”. Demonii, făcând un zgomot mare ca broaștele prin agențiile lor de propagandă de pe pământ, sunt acum implicați în influențarea și manevrarea „împăraților pământului și ai întregii lumi, pentru a-i aduna la bătălia acelei zile mari a Dumnezeului Celui Atotputernic.” Demonii adună aceste armate în jurul și împotriva locului unde sunt adunate trupele lui Dumnezeu, inclusiv rămășița. Astfel lupta este numită „bătălia de la Armagedon.” (Apoc. 16:13-16).

14. Dușmanul caută profanarea Sionului, care este reprezentat de rămășiță. Obiectivul este acela de-a-l face nepotrivit pentru utilizarea lui Dumnezeu în Guvernul Teocratic și de a face bună acuzația rea a lui Satan potrivit căreia Dumnezeu nu poate pune pe pământ creaturi care sub testul sever al lui Satan să-și poată menține integritatea față de Dumnezeu. Pentru aceasta Satan și demonii lui se implică în a face toate națiunile să devină totalitare. Prin urmare, ei susțin „urâciunea pustiirii” religios-totalitare compusă din Ierarhia religioasă aliată cu dictatorii arbitrari. Scopul este de a înregimenta toți oamenii să se închine organizației „fiarei” a lui Satan și prin amenințări, forță, și pedepse să-i facă să se supună „semnului fiarei și icoanei ei”. Prin acesta ei speră în special să oprească lucrarea martorilor lui Iehova și a tovarășilor lor loiali și să-i constrângă să „atingă lucrul necurat” prin compromiterea și participarea la lucrările

organizației lui Satan. (2 Cor. 6:17; Isa. 52:11). Această întinare a părții pământești a Sionului, conform demonilor, va întina și partea cerească, deoarece acest lucru va face să pară că partea cerească invizibilă a fost incapabilă să protejeze și să susțină partea vizibilă. Dar rămășița știe că această chestiune este supremația și dominația universală a lui Dumnezeu, și ea refuză acum să-și calce legământul cu Dumnezeu și să înceteze să i se închine și să-l slujească. Scopul lor este de a dovedi că Satan este un mincinos, iar Dumnezeu adevărat. Prin urmare, ei rezistă demonilor și refuză categoric să-și calce integritatea lor față de Dumnezeu și să fie obligați să joace în „creștinătatea” religioasă ipocrită.

15. Preliminariile marii controversă pentru dominația universală sunt în desfășurare. Iehova promite victoria Sionului, organizația Sa preaiubită în Isus Cristos. Nimic nu ar face plăcere mai multă dușmanului decât să vadă Sionul distrus, cel puțin rămășița acestuia de pe pământ. Sionul reprezintă Teocrația iar rămășița este pregătită pentru a avea un loc în ea. Mulțimea „urâciunii pustiirii” demonizate și totalitare strigă cu răutate: „Lăsați-l să fie pângărit, și ochii noștrii să vadă Sionul”, însemnând „Lăsați ochiul nostru să vadă dorința noastră asupra Sionului” (*Ver. Amer. Rev.*); „lăsați ochiul nostru să privească cu plăcere peste Sion.” (*Leeser*). Sloganul lor este: „Jos cu Teocrația! Înainte cu conducerea demonică! Trăiască religia!” În sfidarea totală a lui Iehova Dumnezeu, ei caută să distrugă rămășița și tovarășii ei devotați, astfel încât să facă să pară că Iehova nu există sau este neputincios în fața organizației lui Satan. În timp ce îi persecută pe martorii lui Iehova îi și ironizează spunând: „Unde este Domnul Dumnezeuul tău?” (Mic. 7:10). Edomiții moderni sunt religioniștii, în special Ierarhia Romano-catolică, inclusiv clasa „servului rău”. Aceștia s-au bucurat cu dușmănie de interzicerea lucrării oamenilor cu legământ ai lui Iehova în 1918, și acum ei vor repeta acel triumf în această vreme. Avertizându-i pe acești Edomiți de motivul pentru care îi va răsplăti cu distrugerea Iehova spune: „Nu trebuia să te uiți în ziua fratelui tău, în ziua când a devenit un străin [un izgonit]; nici nu trebuia să te bucuri de copii lui Iuda în ziua distrugerii lor; nici nu trebuia să vorbești cu mândrie în ziua suferinței.” (Obad. 12). Acest timp ei nu-l vor putea ocoli.

GÂNDURILE LUI DUMNEZEU

16. Gândurile lui Dumnezeu referitoare la dușmanii Lui și la dușmanii Teocrației Lui sunt arătate în Cuvântul Său scris, și El spune: „Domnul oștirilor a jurat, spunând: Cu siguranță că așa cum am gândit, așa se va întâmpla; și așa cum am plănit, așa se va împlini.” (Isa. 14:24). Națiunile „creștinătății” ar fi putut cunoaște gândurile lui Iehova printr-un studiu consacrat al Cuvântului Său, dar clerul lor plătit a eșuat să arate gândurile scrise ale lui Dumnezeu, pe care nici el (clerul) nu le crede. De asemenea, ei au luptat cu încăpățănare împotriva exprimării publice a gândurilor Lui făcută de martorii lui Iehova și astfel au rămas în mod voit ignorați. „Dar ei nu cunosc gândurile Domnului, nici nu-l înțeleg sfatul; căci El îi va aduna ca pe snopii din arie [de treierat].” (Mic. 4:12). Aceasta denotă o întoarcere a meselor peste cei care caută întinarea și distrugerea Teocrației lui Iehova. Spre deosebire de metoda nazist-fascist-religioasă de atacare fără avertisment, Iehova prin intermediul martorilor Lui ascultători le-a oferit un sfat bun: „Fiți înțelepți acum, deci, voi, împăraților; primiți învățătură voi, judecători ai pământului. Slujiți Domnului [Iehova] cu frică și bucurați-vă cu tremur. Sărutați pe Fiul [Împăratul Teocrației] ca să nu fie supărat și să pieriți de pe cale, când mânia Lui se va aprinde în scurt timp.” (Ps. 2:10-12). Cu toate acestea, „națiunile multe” ale „creștinătății” au obiectat cu bună știință față de înțelegerea sfatului lui Iehova. —Prov. 1:30, 25.

17. Dacă ar înțelege sfatul lui Dumnezeu, papa nu s-ar ruga pentru „noua ordine nazist-fascist-religioasă întemeiată pe principii morale”. Episcopul Germaniei nu s-ar ruga pentru dictator și pentru victoria armatelor totalitare. Politicienii nu s-ar alătura aliaților clerului pentru a face rugăciuni lui Dumnezeu pentru binecuvântarea numeroaselor scheme politico-religioase, planuri pe care ei le-au stabilit fără a lua în considerare Cuvântul lui Dumnezeu și pe care ei vor ca Dumnezeu să le aprobe și să le susțină. „Există multe planuri în inima omului; cu toate acestea, sfatul Domnului va dăinui.” (Prov. 19:20,21). „Domnul aduce ruinează sfatul neamurilor [națiunilor]; El face ca planurile popoarelor să nu aibă niciun efect. Sfatul Domnului dăinuiește pentru totdeauna, gândurile inimii Lui în toate generațiile.” (Ps. 33:10,11). „De aceea, ascultați sfatul Domnului pe care l-a luat împotriva Babilonului [națiunile care devin totalitare ca

Babilonul antic], și planurile pe care le-a propus împotriva țării Haldeilor [mulțimea religios-totalitară].” (Ier. 50:45). Iehova a luat hotărârea să dea dușmanilor Teocrației cea mai rea bătaie pe care au luat-o vreodată.

18. Prin proclamarea de către rămășița Lui și a tovarășilor ei a Teocrației și a zilei de răzbunare a lui Dumnezeu, Iehova a adunat dușmanii Lui într-o conspirație și opoziție unită împotriva Guvernului Său Teocratic și a martorilor Lui. Cele două puteri mondiale, „împăratul din nord” și „împăratul din sud” cu toate că luptă unul împotriva altuia pentru dominația universală, ei sunt uniți în antagonismul față de Teocrație. Amândoi sunt indignați de „legământul sfânt” al acesteia. (Dan. 11:30,40). Ca și „caprele”, ei au fost despărțiți de „oile”, care susțin Teocrația. Ei au fost adunați de partea nefavorabilă a Împăratului care stă pe tronul Său slăvit judecând. (Mat. 25:32, 35-45). „Ziua pregătirii [lui Dumnezeu] este aproape, sfârșitul final al domniei lui Satan este foarte aproape, manevrele tuturor dușmanilor pentru poziția de distrugere a lor este aproape gata, și în momentul în care Iehova dă ultimul avertisment categoric, adunarea tuturor dușmanilor se va termina, tocmai înainte ca Armageddonul să înceapă. Ei au călcat în picioare mult timp și i-au zdrobit pe oamenii credincioși ai lui Iehova și mesajul Împărăției lor. Acum este rândul lor să fie călcați în picioare, ruși, pisați, terciuiți, târați și bătuți, fără milă, ca de copitele unei fiare cu coarne puternice duse de jur împrejurul ariei de treierat a lui Dumnezeu.

SEKERIȘ

19. Iehova îi dă Puternicului Conducător al Ariei, Isus Cristos, semnalul să înceapă bătălia, în ziua și la ora pe care doar El le știe: „Scoală-te, și treieră, fiica Sionului; căci îți voi face un corn de fier, și îți voi face picioare din aramă; și vei face bucăți multe popoare și voi consacra câștigul lor Domnului, și averile lor Domnului întregului pământ.” (Mic. 4:13). Cu privire la organizația Diavolului este scris: „Căci așa vorbește Domnul oștirilor, Dumnezeul lui Israel: Fiica Babilonului este ca o arie de treierat [ca snopii recoltați din ea], este timpul să-o treieri; încă puțină vreme și va veni timpul secerișului ei.” (Ier. 51:33). Prin autoritatea primită de la Domnul Dumnezeu rămășița și „celelalte oi” ale Lui anunță și avertizează despre venirea secerișului dușmanului, acum înainte de a începe.

20. În Scriptură boul este un simbol al puterii și tăriei care lucră cu rezistență: cornul este simbol al puterii pentru a împunge împotriva dușmanilor și pentru a-i distruge. (Ezec. 1:10; Apoc. 4:7). Isus Cristos este Capul „fiicei Sionului” sau al Teocrației. În cortul din vechime al jertfelor El este asemănat cu un tăuraș pentru altarul lui Dumnezeu, dar în momentul treierării organizației lui Satan, puterea Lui împotriva dușmanilor este asemănată cu cea a unui bou puternic împotriva paielor uscate din arie. „Dumnezeu l-a scos din Egipt [din lume]; El are putere ca puterea unui inorog [unui bou sălbatic]”. (Num. 24:8). „Coarnele lui sunt ca coarnele inorogilor; cu ele el va împunge popoarele până la marginile pământului.” (Deut. 33:17) „Poți lega boul sălbatic cu funia lui...pentru că puterea lui este mare?” (Iov 39:10,11). Împăratul uns al lui Iehova spune: „Toți lucrătorii nelegiurii vor fi risipiți; dar cornul meu îl vei ridica ca pe cornul bivolului; voi fi uns cu untdelemn proaspăt.” (Ps. 92:9,10). „El de asemenea, a înălțat cornul poporului Său, lauda tuturor sfinților Lui, chiar și a copiilor lui Israel, popor aproape de El. Lăudați pe Domnul.” (Ps. 148:14).

21. Organizația lui Satan, atât părțile vizibile cât și cele invizibile ale ei, prezintă o aparență a unei puteri teribile. Partea vizibilă este simbolizată de picioarele de fier și picioarele imaginii groaznice văzute în visul împăratului din Babilon, în timp ce puterile invizibile demonice care stăpânesc pe pământ sunt simbolizate de coapsele de aramă și pânțelele acestuia. Dar puterea mai mare și invincibilă a Teocrației este prefigurată de Piatra de o duritate ca a diamantului, Piatră care lovește organizația idolizată a lui Satan și face bucăți „fierul” și „arama” și celelalte părți ale ei, inclusiv capul de aur, Satan însuși. Referitor la această piatră este scris: „Va sfărâma în bucăți și va nimici toate aceste împărății, și va dăinui pentru totdeauna.” (Dan. 2:34-45). Lui Cristos, Împăratul Sionului care comandă oștirile cerești ale lui Dumnezeu, Iehova îi spune cu privire la secerișul dușmanului: „Îți voi face cornul tău [să împungi și să străpungi dușmanul până la moarte] de fier [mai dur și mai tare decât materialul unui corn natural al

boului], și Îți voi face copită [să zdrobești capul lui Satan Șarpele și toată organizația lui] de aramă [mai dură decât materialul unei copite fibroase a unui bou]”. (Mic. 4:13).

22. Dușmanii au fost făcuți așternutul lui Isus Cristos, și El va zdrobi organizația Diavolului în întregime sub picioare la Armagedon. „Și vei face bucăți mulți oameni [multe popoare (*Ver. Amer. Rev*)]”. Cei învinși sunt împărații pământului și armatele lor, și supușii lor, toți deveniți totalitari, și înregimentați într-o opoziție unită față de Împăratul Împăraților și Domnul Domnilor. Ei disprețuiesc Teocrația și așteaptă s-o strivească ca pe un vierme. Ei se străduiesc să stârnească o teamă mare în rândul rămășiței și al tovarășilor ei care stau neclintiți pentru Teocrație. Pentru mângâierea acestora Iehova spune Israeliților spirituali: „Nu te teme, vierme a lui Iacov, și voi oameni ai Israelului; Eu vă voi ajuta, zice Domnul, și Răscumpărătorul tău, Cel Sfânt al lui Israel. Iată, te voi face [să fii] un nou instrument ascuțit de secerat cu dinți; vei treiera munții [împărățiile], și-i vei bate, și vei face dealurile ca pleava. Le vei vântura [despărți], și vântul le va risipi; și tu te vei bucura în Domnul, și te vei lăuda cu Sfântul lui Israel.” (Isa. 41:14-16).

23. Martorii lui Iehova și tovarășii lor nu duc mai departe lucrarea de mărturie pentru câștigul propriu. Micile contribuții pe care le primesc din partea celor care acceptă mesajul tipărit ei le pun în slujba Domnului pentru tipărirea și mai multor cărți și pentru distribuirea acestora la alți oameni care sunt flămânzi din punct de vedere spiritual. Isus Cristos nu luptă la bătălia de la Armagedon pentru a lua prada dușmanilor pentru auto-îmbogățire, ci pentru a apăra și sfinți într-un mod altruist numele lui Iehova. Prin urmare, ca Cap al Sionului, El spune: „Voi consacra câștigul lor Domnului, și averile lor Domnului întregului pământ.” (Mic. 4:13).

24. Organizația lui Satan a fost prima organizație rebelă care s-a născut. La fel și simbolul ei pământesc, Babilonul, a fost guvernul prim născut rebel și totalitar stabilit pe pământ, de Nimrod după Potop. Ea nu poate fi răscumpărată, ci este blestemată, și prin urmare sortită distrugerii. Ea este plină cu „averile lor”, „câștigul lor necinstit” (*Leeser*); „câștigul lor nedrept” (*Rotherham*). Acestea ei le-au poftit și le-au câștigat prin jefuirea oamenilor în numele și cu binecuvântarea religiei. Ca și jaful orașului blestemat Ierihon, ea nu poate fi pusă sub sechestru pentru slavă personală sau satisfacție egoistă. Cei ca și Acan, cei care poftesc ceva sunt condamnați și distruși. (Ios. 6:18, 19; 7:10-26). Bătălia de la Armagedon nu este pentru câștig propriu sau pentru slava proprie a creaturilor, ci este consacrată slavei lui Iehova, „Domnul întregului pământ”. Lupta este pentru apărarea numelui Său și rezolvarea chestiunii Dominației Universale în favoarea Lui. Toate prăzile de război îi aparțin Lui prin puterea invincibilă a căruia este câștigată victoria. Satan Diavolul nu va mai fi domnitorul invizibil al pământului, căci „Domnul întregului pământ” l-a numit pe Isus Cristos în acea funcție. Astfel, Iehova îi răzbună pe cei aleși ai Lui care au strigat tare către El pentru izbăvirea și apărarea numelui Său. (Luc. 18:7,8). Oamenii de legământ ai lui Iehova sunt PENTRU APĂRAREA NUMELUI SĂU! În mod altruist, și prin credință anticipând împlinirea judecății Sale neprihănite asupra organizației necurate a dușmanului, ei se alătură oștirilor cerești în cântarea de laude și de aleluia! lui Iehova prin Isus Cristos. (Apoc. 19:1).

TIMPUL DE RĂZBOI

25. Începând cu momentul în care Regele lui Iehova a fost întronat în Sion și până la aruncarea lui Satan Diavolul în Adânc la Armagedon, este o perioadă de război, atât în ceruri cât și pe pământ. În 1918 Iehova a oprit Primul Război Mondial pe pământ, și prin urmare, „a scurtat zilele de necaz”. Acesta a fost hotărârea Lui, pentru ca ei să poată proclama mesajul salvării prin Guvernul Teocratic a lui Iehova și pentru ca „unii dintre oameni să poată fi salvați” de la bătălia de la Armagedon, care aduce sfârșitul final al organizației lui Satan. Încetarea temporară a ostilităților pe pământ între „împăratul din nord” și „împăratul din sud” nu a însemnat pentru rămășița credincioasă o perioadă de libertate de la atacul lui Satan, a demonilor lui și a amăgitorilor lui de pe pământ. Satan și demonii lui, extrem de mâniați că au fost aruncați din cer, au intensificat persecutarea „femeii” lui Dumnezeu și războiul asupra „rămășiței seminței ei”. (Apoc. 12:13, 17). Cu toate acestea, „lucrarea ciudată” a lui Dumnezeu trebuie continuată. Este un

război împotriva religiei fortificate, a refugiului ei de minciuni și a ascunzătorii falsității ei. În acest război, Iehova atribuie o parte rămășiței Sale devotate, și, mai târziu, tovarășilor ei pământești. Prin urmare, porunca către rămășița seminței Sionului este: „Acum, adună-te în trupe, O, fiică a trupelor; el a pus asediul asupra noastră; ei vor lovi pe judecătorul lui Israel cu o nua peste obraz.” (Mic. 5:1). Aceasta înseamnă că Sionul este fiica unui Războinic, adică, a lui Iehova oștirilor (armatelor), și că Căpitanul trupelor Sionului este Isus Cristos. (Apoc. 19:14,15). Acum de la venirea Lui la templu și trezirea sfinților adormiți, acești membrii înviați ai „trupului Lui” sunt cu toți la dispoziția Lui în război, precum și îngerii care au luptat cu El în lupta pentru izgonirea lui Satan din ceruri. (Apoc. 12:7-12). Apoi El organizează rămășița pe pământ pentru lupta împotriva demonismului și o echipează cu „toată armura lui Dumnezeu”. (Efes. 6:11).

26. Arma ofensivă a rămășiței nu este carnală, ci este „sabia” spiritului, care este cuvântul lui Dumnezeu”. Ea nu se luptă cu carnea și sângele, ci cu demonii. (Efes. 6:12-18). Adunarea și organizarea ei în trupe a fost vizibilă începând cu anul 1922. Atunci Iehova a revărsat spiritul Lui peste toată rămășița în trup, și acest batalion al trupelor Sionului a fost organizat într-o societate unită pentru slujba proclamării numelui lui Iehova și a zilei de răzbunare a Lui împotriva dușmanului. În mod special ea a fost organizată în trupe însemnate după ce „noul nume” a fost revelat și adoptat, adică, „Martorii lui Iehova”. După primirea aceluși „nume nou” grupurile organizate ale editorilor Împărăției au devenit cunoscuți ca „societăți”, așa cum se precizează în Psalmul 68:11: „Domnul a dat cuvântul; mare a fost SOCIETATEA [(Ebraică) *tsaba*; însemnând oștire, armată] celor care l-au publicat.” Exact cu șapte ani mai târziu, adică, la 1 Octombrie 1938, regula Teocratică a organizației s-a aplicat societății rămășiței lui Iehova și a tovarășilor lor. Mai mult decât atât, din 1 Decembrie 1941 responsabilitatea fiecăruia care face parte din trupele lui Iehova pe pământ a crescut deoarece condițiile cer aplicarea ordinului lui Dumnezeu și anume că „fiecare om își va purta sarcina lui” (Gal. 6:5). Acum, mai mult ca niciodată în trecut, armata vizibilă a lui Iehova înaintează în război, urmându-L cu îndrăzneală pe Conducătorul și Căpitanul ei ceresc, Isus Cristos. Ei prezintă un front neîntrerupt pentru dușmanul demonizat și nu permit ca nici persecuția, nici moartea vreunui dintre rândurile lor să-i oprească de la împingerea bătăliei către porțile fortăreței religiei. Ei sunt ca lăcustele irezistibile care înaintează întruna descrise în Ioel 2:4-11, și deși mici, comparativ, la număr, ei sunt înțelepți și au înțelepciune cerească: „Lăcustele nu au niciun împărat [pământesc], dar înaintează toate în grupuri [adunate împreună]”. (Prov. 30:27).

27. În zilele Împăratului Ezechia al Ierusalimului Teocrația tipică a suferit un asediu. Babilonul nu devenise atunci puterea mondială dominantă, ci împăratul Asiriei a fost cel mai proeminent și cel mai puternic reprezentant al organizației vizibile a lui Satan. Pentru a pune mâna pe dominația universală Împăratul Sanherib al Asiriei trebuia să distrugă Teocrația tipică; prin urmare, a asediat Ierusalimul. Întărit de Iehova, Împăratul Ezechia a refuzat să se compromită cu religioniștii diavolului, și în acea noapte îngerul lui Iehova a ieșit și a omorât dintr-o lovitură 185 000 de asediatori și l-a forțat pe Sanherib să se întoarcă în capitala lui, Ninive, și să moară acolo. Acel asediu istoric și rezultatul lui va avea o împlinire completă în această „vreme a sfârșitului.”

28. Puterea mondială totalitară a Asiriei a prefigurat națiunile devenite totalitare care luptă împotriva Guvernului Teocratic a lui Iehova pentru dominația mondială pe pământ. Împăratul Asiriei prefigurează pe conducătorul lor invizibil, Satan, „dumnezeul acestei lumi”. El folosește oștirile sale demonice prin șeful său, Gog, pentru a mobiliza atât pe conducătorii pământului, cât și pe oamenii lor înregimentați împotriva locului adunării trupelor lui Iehova, numit „Armagedon”. Cea mai expusă și cea mai vulnerabilă parte este rămășița, împreună cu tovarășii ei viteji. Prin urmare, demonii și oamenii lor păcăliți fac din aceasta ținta lor și își direcționează focul împotriva ei. Ei o asediază pentru a o face să-și calce legământul cu Dumnezeu și integritatea față de El și să părăsească poziția ei necompromițătoare pentru Teocrație. Împotriva ei religioniștii totalitari stabilesc „urâciunea pustirii” în ciuda Împărăției sfinte a lui Dumnezeu. Ei angajează dictatura nazist-fascist romano-catolică și „detașamentul ei militar”, precum și Acțiunea Catolică organizată, și alte mijloace ilegale, neconstituționale și necreștine cu scopul de a-i face pe oamenii cu legământ ai lui Iehova să lase și să nege supremația lui Iehova.

29. Judecătorul numit al lui Iehova este Isus Cristos. (Ioan 5:22, 27). El a venit la templu în 1918 și a început judecata de la casa lui Dumnezeu, care este Israelul spiritual. (1 Pet. 4:17). Apoi El și-a extins judecata asupra „creștinătății” care pretinde că este casa lui Dumnezeu, și în final asupra tuturor națiunilor, despărțind „oile” de „capre”. (Mat. 25:31, 32). Isus Cristos, „judecătorul lui Israel” își trimite rămășița să vestească „judecata scrisă” împotriva „creștinătății” și restului națiunilor lumii. Isus avertizează mulțimea anti-teocratică, totalitar-religioasă: „Întrucât ați făcut acest lucru unuia din cei mai neînsemnați frați ai Mei, Mie mi-l-ați făcut.” Dar acea mulțime este în afara dominației universale și respinge Teocrația lui Iehova și pe Împăratul ei și refuză să-L recunoască pe Isus Cristos ca judecătorul ei. În schimb, conducătorii „dau împărățiile lor fiarei”, „urâciunii pustiirii” pe care stă marea curvă a religiei, și cu sceptrul sau toiagul puterii lor ei îi persecută pe martorii lui Iehova și tovarășii lor care proclamă deciziile judecătorești ale lui Isus Cristos. Făcând acest lucru fraților lui Cristos, pentru a-i reduce la tăcere, dacă e posibil, ei își arată disprețul jignitor față de Cristos și prin urmare „îl lovesc pe judecătorul lui Israel cu o nuia peste obraz”. Înregistrarea nu arată că El întoarce celălalt obraz și că oprește proclamarea judecăților lui Iehova; și nici rămășița membrilor trupului Lui de pe pământ nu face acest lucru. Lovitura pe obraz îi umple cu o indignare neprihănită și stârnește în ei o și mai mare amărăciune împotriva religiei și un zel mai mare în închinarea activă și slujba Stăpânilor Înalte, Dumnezeu și Cristos. (Ezec. 3:14).

DOMNITORUL DIN BETLEEM

30. Prin profeția lui Mica, Iehova a prezis locul de naștere pământesc al acelui „judecător al lui Israel”. Acea profeție nu a avut doar o împlinire în miniatură la nașterea lui Isus în Betleem în urmă cu nouăsprezece secole, ci a avut și o împlinire majoră și completă acum în „vremea sfârșitului”. „Ci tu, Betleeme Efrata, deși ești mic printre miile lui Iuda, totuși din tine îmi va ieși cel care va fi conducătorul lui Israel; a cărui origine este din timpuri străvechi, din veșnicie.” (Mic. 5:2). Numele de aici sunt semnificative și identifică organizația la care se face referire. Organizația lui Iehova este Mai Marele Betleem Efrata, nume care înseamnă „Casa Pâinii cu Rodnicie”. Orașul tipic fiind în seminția lui Iuda, a fost la fel ca „Bet-leem-iuda.” (Rut 1:1), nume care înseamnă „Casa Pâinii cu Laudă”, adică laudă lui Iehova. Capitala organizației lui Dumnezeu Sion este Casa Pâinii unde Dumnezeu aprovizionează din belșug pâinea spirituală dătătoare de viață prin Isus Cristos, mai mare decât Iosif în Egiptul lovit de foamete. Sionul dă mai departe oamenilor care mor fructele care mențin viața sau adevărul împărăției lui Dumnezeu, iar Isus Cristos, Capul Sionului, este Conducătorul în a da laudă lui Iehova. El este „Leul din seminția lui Iuda”, îndrăzneț în laude.

31. Iuda însemnând „laudă”, „miile lui Iuda” prefigurează „miile de mii” și „zecile de mii ori zece mii” ale tuturor îngerilor sfinți, heruvimi și serafimi din organizația universală a lui Iehova care-L laudă. (Dan. 7:10). În comparație numerică cu ei, capitala organizației lui Iehova Sionul este „mic”; el este alcătuit dintr-un număr limitat, Isus Cristos și „turma Lui mică” cărora Iehova le dă Împărăția. (Luc. 12:32). Numărul lor este exact 144.000 și Unu, Isus Cristos fiind Capul iar ceilalți membri ale „trupului Lui”, asociați cu El în Guvernul Teocratic. Deși mic, totuși din Sion Îi iese lui Iehova „conducătorul lui Israel”, fie că organizației lui Satan îi place sau nu. Cu privire la Israelul spiritual, inclusiv rămășița, este scris: „Și așa tot Israelul va fi salvat; căci este scris: Din Sion va veni Izbăvitorul, și va îndepărta fărâdelegile de la Iacov [rămășița].” (Rom. 11:26). În 1914 Iehova l-a pus pe tron în Sion ca „conducător în Israel” și Guvernul este pe umărul Lui. (Isa. 9:6). Cu nouăsprezece secole în urmă El a intrat în Ierusalim, a mers la templu, și s-a prezentat ca Împărat, după trei ani și jumătate de la ungerea Lui cu spiritul lui Dumnezeu. La un timp după întronarea Lui, „conducătorul lui Israel” a sosit în 1918 la mai marele templu pentru judecată și „a ieșit” și a apărut, determinând-o pe rămășița să discearnă prin profețiile împlinite prezența Lui acolo ca judecător și conducător.

32. „Obârșia Lui [originea] este din timpuri străvechi, din veșnicie”; și acest lucru dovedește că Isus Cristos este o creație, având un început sau origine. Când a fost pe pământ El a spus: „Înainte de a fi Avraam, sunt Eu.” (Ioan 8:58) „Eu am ieșit și am venit de la Dumnezeu; nu am venit de la Mine, ci El m-a

trimis.” (Ioan 8:42). Aceasta arată că înainte de nașterea Lui umană în ieslea din Betleemul din Iudeea, El a fost creat, și viața Lui a fost transferată la timpul hotărât de la slava Lui cerească în pântecele unei fecioare din Iuda pentru ca să devină „Fiul omului”. El se intitulează pe Sine „începutul creației lui Dumnezeu”, „Cel întâi născut dintre toate creaturile.” (Apoc. 3:14; Col. 1:15). Prin urmare, crearea Lui a fost înainte de Lucifer. Timpul creării Lui ca „Cuvânt a lui Dumnezeu” fiind nedescoperit, El este „din veșnicie” sau „din zilele eternității” (*Ebraică*). Această superioritate față de toate celelalte creaturi Isus Cristos și-o menține ca Cap a capitalei lui Dumnezeu Sion.

33. Prin hotărârea de către Iehova a timpurilor și a vremurilor hotărâte pentru evenimente, nașterea umană a lui Isus în Betleemul tipic trebuia să aibă loc cu mult timp înainte de venirea Lui din Casa antitipică a Pâinii. Din acest motiv profetul spune: „De aceea El va renunța la ei, până la vremea când cea care este în durerile nașterii va naște; atunci rămășița fraților Săi se va întoarce la copiii lui Israel.” (Mic. 5:3). La zece zile după înălțarea lui Isus Cristos la dreapta lui Dumnezeu în cer a urmat Ziua Cincizecimii și revărsarea spiritului Domnului peste discipoli. De la și după Ziua Cincizecimii Iehova a continuat să strângă Israelul spiritual, pe cei 144 000 ca să fie uniți cu Isus Cristos pe Muntele Sionului. (Apoc. 7:4-8; 14:1,3). Ei trebuie să depună mărturie despre venirea Împărăției. Nașterea aceluiași Guvern Teocratic fiind încă foarte departe, Iehova a îngăduit ca martorii Lui credincioși să fie testați cu privire la integritatea lor fiind loviți de agenții lui Satan, în special de religioniști, creștinii falsității, de „neghina” pe care Satan a semănat-o în număr impresionant în toată „creștinătatea”. (Mat. 13:24-30). Încă nu sosise timpul ca Dumnezeu să-i facă pe acești dușmani așternutul Împăratului Său Isus Cristos. (Ps. 110:1).

34. La sfârșitul Vremii Neamurilor în 1914, perioada de așteptare s-a terminat și rapid „femeia” lui Dumnezeu, organizația Lui universală, a dat naștere Conducătorului nou, Guvernul Nou. După aceea a început chinul războiului Sionului împotriva forțelor opozante ale lui Satan. „Și ea a născut un copil (de parte bărbătească) care are să conducă națiunile cu un toiag de fier; și copilul ei a fost răpit la Dumnezeu și la tronul Lui. Și a fost război în cer.” (Apoc. 12:5,7). „Înainte de a fi în chinurile nașterii ea a născut; înainte de a-i veni durerea, ea a dat naștere unui copil.” (Isa. 66:7). În 1918, sosind la templu, Împăratul care este „conducător în Israel” și „judecător al Israelului” a ieșit din antitipicul „Betleem Efrata”. Apoi El a eliberat-o de sub puterea stăpânitoare a organizației lui Satan pe „rămășița fraților Lui” care era încă pe pământ, și care sunt ceilalți copii ai Sionului. Pe aceștia El i-a sfințit sau i-a pus să-și facă partea lor în legătură cu „lucrarea ciudată” a lui Iehova, și referitor la acest lucru este scris: „Căci atât Cel ce sfințește cât și cei ce sunt sfințiți sunt toți dintr-unul [Iehova]; din acest motiv El [Isus Cristos] nu-i este rușine să-i numească frați.” (Evr. 2:11). Aceștia s-au întors din starea lor de constrângere, au fost curățiți pentru slujba lui Dumnezeu, și au fost făcuți parte a organizației Teocratice a lui Iehova, „copiii lui Israel”. Sfinții adormiți ai Israelului spiritual au fost ridicați din moarte de Domnul în templu, și astfel rămășița care se întoarce și care este în trup pe pământ a devenit asociată cu frații înviați ai Israelului spiritual în „lucrarea ciudată”. Există acum o unitate a tuturor Israeliților spirituali, toți cei care alcătuiesc „trupul lui Cristos”, fie în cer sau pe pământ. (Efes. 1:10; Ioan 17:21-23; 1 Tes. 4:16,17).

35. Acum Împăratul maiestuos la templu se arată în puterea Lui și își hrănește rămășița de pe pământ cu hrană spirituală din Casa Pâinii și a Rodniciei și o conduce să cânte laude marelui Teocrat Iehova. „El se va arăta și va hrăni în puterea Domnului [Iehova], în măreția numelui Domnului Dumnezeului Său; și ei vor locui; căci El va fi mare până la marginile pământului.” (Mic. 5:4). În 1914 și la comanda lui Dumnezeu de a conduce în mijlocul dușmanilor Lui El s-a arătat acționând ca un Împărat, unul al cărui titlu oficial este „Mihail”. Acest nume înseamnă „Cine este ca Dumnezeu”. Isus Cristos pune această întrebare în ciuda candidaților pentru dominația lumii și merge mai departe pentru a o rezolva: „În timpul aceluia se ridică Mihail, marele prinț care îi apără pe copiii poporului tău; și va fi un timp de necaz, așa cum n-a mai fost de când sunt națiunile și până vremea aceasta: și în acel timp poporul tău [rămășița Israelului spiritual] va fi eliberată, fiecare om care va fi găsit scris în carte.” (Dan. 12:1). Iehova își trimite toiagul puterii lui Cristos din Sion pentru a domni în mijlocul dușmanilor Lui. (Ps. 110:2), și El apare la templu ca Păstorul cel Mare. El întinde o masă pentru rămășița „turmei Sale mici” în prezența inamicilor și o hrănește și reîmprospătează continuu cu putere nouă în „lucrarea ciudată” a lui Iehova. Ca Apărător al

numelui Tatălui Său El este îmbrăcat cu strălucire, „măreția numelui Domnului Dumnezeuului Său”, și El face ca rămășița și tovarășii ei să vestească numele și planul lui Iehova pe tot pământul.

36. Deoarece rămășița s-a întors în Sion și a fost întărită pentru luptă prin hrana primită din mâna marelui Păstor-Împărat, toate eforturile dușmanului vor eșua în a o îndepărta de la templu unde ea îl slujește pe Dumnezeu: „și va locui” credincioasă. Depășind toate eforturile Asirienilor totalitari moderni de a-o distruge din Teocrație, pentru ei se va împlini promisiunea: „Pe cel ce va birui îl voi face un stâlp în templul Dumnezeului Meu; și nu va mai merge afară; și voi scrie pe el numele Dumnezeului Meu, și numele orașului Dumnezeului Meu, care este Noul Ierusalim, care se pogoară din cer de la Dumnezeu Meu; și Eu voi scrie pe el numele Meu cel nou.” (Apoc. 3:12). Purtând „noul nume” cu Isus Cristos, ei fac cunoscut măreția Lui ca Împărat și Apărător predicând până la marginile pământului „această Evanghelie a Împărăției...pentru mărturie tuturor națiunilor” înainte de a veni sfârșitul final. Cei blânzi sau ascultători sau oamenii care fac binele față de Dumnezeu, care au așteptat guvernul neprihănit se bucură de vestea bună. Ei se bucură și salută pe Împăratul întronat a lui Iehova și Lui îi atribuie măreția Împărăției, și astfel printre aceste „celelalte oi” ale Domnului El este „măreț până la marginile pământului”. După Armagedon, dușmanii fiind izgoniți, „El va stăpâni de la o mare la alta, și de la râu până la marginile pământului.” (Ps. 72:8).

37. „Și acest om va fi pacea [(Rotherham) Astfel acesta va fi Prosperitatea], când Asirianul va veni în țara noastră; și când va intra în palatele noastre, atunci noi vom ridica împotriva lui șapte păstori și opt căpetenii.” (Mic. 5:5) Forțele demonice fac acum eforturi disperate să destrame pacea și unitatea și prosperitatea care există în țară, sau condiția pământească a rămășiței lui Dumnezeu și a tovarășilor ei. Referitor la mulțimea totalitară, simbolizată de „Asirian” din nordul Țării Sfinte, s-a profețit și acum se împlinește: „Și va intra în țări, se va revărsa și le va îneca. Va intra și în țara slăvită [interesele și privilegiile Împărăției pe pământ ale rămășiței lui Dumnezeu]...el își va așeza corturile palatului său între mări în [împotriva] muntele cel slăvit și sfânt [rămășița reprezentând Muntele slăvit Sion]; dar îi va veni sfârșitul, și nimeni nu-l va ajuta”. (Dan. 11:40, 41,45). Această invazie sub conducerea demonică a lui Gog, prințul principal sau învățacelul lui Satan, așa cum este arătat în Ezechiel 38:8, 16. Forțele demonice și mulțimea totalitară chiar „pășesc în palatele noastre”, locurile de așteptare al martorilor lui Iehova în pace și prosperitate și care reprezintă Teocrația; ca de exemplu atunci când forțele arbitrare inspirate de religie au invadat birourile principale ale Societății Turnului de Veghere și le-au închis și au declarat predicarea de către ei a Evangheliei ca fiind „ilegală” și „subversivă Statului”. Oare au renunțat atunci oamenii cu legământ ai lui Iehova să mai depună mărturie?

PĂSTORI, OAMENI DE SEAMĂ

38. „Atunci vom ridica împotriva lui șapte păstori și opt căpetenii”. Acei păstori știu cum să lupte cu uriașul totalitar așa cum și ciobănelul David a știut să se lupte. Isus Cristos este „Păstorul cel Mare”, iar toiagul Lui este pentru protecția oilor Sale. Națiunile care sunt totalitare El le va hrăni cu moarte și distrugere: „Cere-Mi și lasă-Mă să-ți dau națiunile ca moștenire, și marginile pământului ca posesiune: Tu le vei PĂSTORI cu un sceptru de fier, și ca pe vasul unui olar le vei sfărâma în bucăți.” (Ps. 2:8,9, *Roth.*; Apoc. 12:5. *Roth.*) „Șapte” reprezintă desăvârșire spirituală, iar cei „șapte păstori” trebuie să reprezinte numărul complet al celor care au încheiat un legământ cu Isus Cristos pentru Împărăție și care biruiesc religia și se conformează imaginii Lui: „Cel ce va birui și va păzi întru-totul lucrările Mele, Îi voi da autoritate peste națiuni; și el le va păstori cu un toiag de fier, așa cum vasele de lut sunt sfărâmate în bucăți.” (Apoc. 2:26, *Roth.*) De aceea, rămășița asediată și asaltată și tovarășii ei fac din Mai Marele David, Isus Cristos, scutul și protectorul lor împotriva invaziei Asirianului. Ei se uită pentru victorie la „Păstorul Conducător”, care-L reprezintă pe Păstorul cel Mare, Iehova, și spun: „Toiagul Tău și nuiua Ta mă mângâie”. (Ps. 23:4). Între timp, rămășița continuă să hrănească pe „celelalte oi” ale Lui.

39. Cine sunt „cele opt căpetenii” înălțate? Numărul opt este cu unu mai mare decât numărul șapte. În Ebraică, „opt” are sensul de grăsime, ca și cum ar denota un surplus peste numărul perfect „șapte”. Cei

„opt” sunt ridicați într-un moment potrivit, deoarece acum este timpul când „urâciunea pustiirii” totalitare este adusă înaintea, adică, „fiara” simbolică cu marea curvă a religiei pe spatele ei ca ghid spiritual. Referitor la fiară este profețit ca își face apariția după cea de-a șaptea putere mondială (cooperarea mondială britanico-americană). „Și fiara care era, și nu mai este, chiar ea este cel de-al OPTULEA, și este din cei șapte [care îi face pe cei totalitari să se opună Teocrației], și merge la pierzare.” (Apoc. 17:9-11). Prințul șef a lui Satan, Gog, din țara demonică Magog, este prințul care controlează „urâciunea pustiirii” totalitare a fiarei, și prin intermediul curvei religioase, el o face să-i atace pe cei care reprezintă Guvernul Teocratic.

40. Cele „opt căpetenii” sunt „opt oameni unși” (textul ebraic), sau, „opt prinți ai umanității” (*Rotherham*). Rămășița este încă în trup ca oameni și a fost unsă cu spiritul Domnului pentru a fi pregătită pentru Împărăție. (Ioel 2:28). Prin urmare, „cele opt căpetenii” pot semnifica numărul complet al rămășiței împreună cu Cel proeminent, Capul lor uns, Isus Cristos, „Fiul omului”, El fiind Cel de al Optulea peste cei șapte sau peste numărul complet. Cu toate acestea, Scripturile accentuează cu tărie faptul că spre începutul Armagedonului, Isus Cristos, Împăratul-Tată, va învia din somnul lor lung de secole pe oamenii credincioși din vechime și le va da viață ca copii ai Lui, ca oameni perfecți și pe aceștia El îi va face „prinți pe tot pământul.” (Ps. 45:16; Evr. 11:35). El va aduce fără îndoială și-i va prezenta rămășiței și tovarășilor ei pe acești „prinți” dintre oameni într-un moment de criză cumplită pentru oamenii de legământ ai Lui. Acești viitori „prinți” au murit ridicându-se împotriva stăpânirii demonice în secolele dinainte de Cristos. Ei vor fi încântați să întâlnească din nou forțele lui Satan la Armagedon și să le vadă distruse. Rămâne de văzut dacă cele „opt căpetenii” înseamnă sau includ pe acei oameni credincioși înviați din vechime. Principalul punct de învățătură din aceasta este că numărul complet a oamenilor cu legământ ai lui Dumnezeu de pe pământ confruntă cu îndrăzneală monstruoasă totalitară și face un front comun împotriva acesteia și merg înainte cu îndârjire în războiul împotriva religiei și a demonilor și sunt de partea Teocrației.

41. În ce direcție se îndreaptă lupta? Oare va supraviețui rămășița și va avea de făcut o lucrare pe pământ după bătălia de la Armagedon? Domnul dă o indicație în partea următoare a profeției, care este scrisă pentru a ne demonstra și mângâia și pentru ca noi să continuăm cu răbdare în „lucrarea Sa ciudată” până la sfârșitul final.

(va urma).

RĂDĂCINA RĂULUI DIN LUME

„Argintul este al Meu, și aurul este al Meu, zice Domnul oștirilor”. (Hag. 2:8). Vor iubi oare oamenii sau se vor închina lucrurilor materiale de valoare, sau marelui Proprietar al acestor lucruri?

Pentru cei care-L iubesc pe El, Domnul oștirilor, al cărui nume este Iehova, le-a asigurat un refugiu complet, dar nu și pentru ceilalți. Aceste „zile din urmă” sunt obositoare și pline de pericole, deoarece se apropie punctul culminant. Dușmanul depune toate eforturile pentru a realiza distrugerea celor care-L iubesc și-L slujesc pe Domnul oștirilor. Decât să vadă pe fiecare om că-L slujește pe Iehova, Satan, adversarul, ar vrea mai degrabă să distrugă întreaga rasă umană. Mânia lui se îndreaptă în special împotriva celor care depun mărturie despre Iehova Dumnezeu oștirilor, deoarece ei aduc mărturia adevărului oamenilor care ascultă de poruncile lui Dumnezeu. Marele adversar va eșua în războiul lui total.

Ce se va întâmpla cu cei care nu-L iubesc pe Domnul Dumnezeu oștirilor? Rețineți acest exemplu istoric: Aproape toată națiunea Israelului s-a întors de la Iehova Dumnezeu deoarece acei oameni nu l-au iubit pe Dumnezeu; și în mod neapărat acei oameni ca națiune au suferit distrugerea, iar rămășița acestora este împrăștiată în prezent până la marginile pământului. La fel și națiunile numite „creștinătate” sunt împotriva lui Iehova Dumnezeu deoarece nu-L iubesc; și ele vor suferi distrugerea. (Ps. 9:17). Singurul

lucru pe care oamenii înțelepți îl fac și vor continua să-l facă este să-L iubească pe Dumnezeu, „al cărui nume este IEHOVA”. (Ps. 83:18).

Porunca cea mai mare, care este prima în ordine cronologică și în importanță, este că creatura trebuie să-L iubească pe Iehova Dumnezeu. Această întrebare a fost pusă cândva Fiului lui Dumnezeu: „Stăpâne, care este cea mai mare poruncă din lege?” Răspunsul lui Isus Cristos dovedește că există o poruncă esențială: „Să-L iubești pe Domnul Dumnezeuul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, și cu toată mintea ta. Aceasta este prima și cea mai mare poruncă. Și a doua este asemănătoare și anume: Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. În aceste două porunci se cuprinde toată legea și toți profeții.” (Mat. 22:36-40). Această poruncă Iehova a făcut-o de o importanță capitală, și este accentuată de provocarea păcătoasă aruncată în fața lui Iehova de Satan Diavolul. Ea a avut loc atunci când Dumnezeu îi scosese pe Israelii afară din Egipt și le-a dat porunca ca să-L iubească dacă vor să trăiască. Apoi El a adăugat: „Să nu mergeți după alți dumnezei, ci să păziți poruncile Domnului Dumnezeului vostru.” (Deut. 6:5-17). Porunca a doua după cea mai mare, spune Isus, este: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși”; nici mai mult, nici mai puțin. Toată legea și profeții depind de aceste două porunci, deoarece a eșua să le ții pe acestea, ar face ținerea celorlalte (porunci) fără nicio valoare.

Deseori se folosește expresia, „Trebuie să-L iubim pe Dumnezeu mai presus de toate”. Această expresie este nescripturală, deoarece nu există nicio restricție sau limitare a dragostei pe care creatura trebuie s-o aibă pentru Dumnezeu. *Dragostea* înseamnă să fii altruist și devotat cu totul lui Iehova Dumnezeu fără restricție sau compromis. Nu poate exista nicio împărțire a dragostei cuiva, o parte fiind dată lui Iehova, și o parte unei creaturi. Dacă eul cuiva stă în calea lui sau interferează cu dragostea lui pentru Iehova, atunci eul trebuie dat la o parte. Dacă aproapele sau creatura cuiva stă în calea devotamentului complet față de Iehova, acel aproape sau creatură trebuie pusă la o parte. Nimeni nu poate să-i placă lui Dumnezeu care permite ca dragostea pentru soț, soție, părinți, copii, sau alte lucruri să interfereze cu devotamentul complet față de Iehova Dumnezeu. Nimeni nu poate avea parte în apărarea numelui lui Iehova dacă acea persoană nu-L iubește pe Iehova; și doar acei care apără numele Lui vor trăi.

Urmașii lui Cristos trebuie să-i iubească pe frații lor. Dar cum? Așa cum cineva se iubește pe sine, răspunde Isus. Aceasta înseamnă să te porți drept cu fratele tău, făcându-i bine așa cum ai vrea și tu ca el să-ți facă bine. Isus a definit porunca a doua astfel: „Deci toate lucrurile pe care voiți să vi le facă vouă oamenii, faceți-le și voi lor; căci aceasta este legea și profeții.” (Mat. 7:12). Oamenii permit deseori ca egoismul, sau dragostea de sine, să stea în calea lor pentru devotamentul și slujba completă față de Iehova. Discipolii adevărați ai lui Isus Cristos trebuie aibă același comportament pe care Isus l-a avut ca om; și anume care avea un devotament nelimitat față de Atotputernicul Dumnezeu. „Pentru că oricine își va salva viața, o va pierde; și oricine își va pierde viața pentru Mine, o va găsi. Căci la ce i-ar ajuta omului, dacă ar câștiga lumea întregă și și-ar pierde sufletul [viața]? Sau ce va da omul în schimbul sufletului [vieții] lui?”. (Mat. 16: 25, 26). „Cel care își iubește viața, o va pierde; și cel care își urăște viața în lumea aceasta, o va păstra pentru viața veșnică.” (Ioan 12:25). Aceste versete arată că nu pot exista cuvinte de restricție adăugate cuvântului *dragoste* atunci când se aplică față de Iehova.

Acestea sunt zile grele, deoarece sfârșitul lumii lui Satan a sosit, iar marea chestiune a supremației și dominației universului trebuie rezolvată în scurt timp. Doar cei care-L iubesc pe Iehova Dumnezeu vor scăpa și vor găsi un refugiu complet sub protecția Atotputernicului. Cei care-L iubesc pe Dumnezeu și care sunt devotați Guvernului Său Teocratic știu că toate lucrurile vor lucra împreună spre binele lor. (Rom. 8:28). Ceilalți nu știu acest adevăr mângâietor. Atunci când cineva știe că este ascultător de poruncile lui Dumnezeu, și că are aprobarea lui Iehova, stima sau lipsa de stimă pe care alții i-o arată este total irelevantă. „Cel care este înălțat printre oameni este o urâciune înaintea lui Dumnezeu.” (Luca 16:15). Motivul este acesta: Satan s-a angajat să-i aducă pe toți oamenii împotriva lui Iehova, declarând că niciun om nu va fi credincios în totalitate lui Iehova Dumnezeu prin testul pe care-l aplică Satan. Prin urmare, primirea devotamentului religios sau a stimei din partea creaturilor este în aceeași măsură un sprijin din partea controverselor lui Satan. (Luca 6:26). Aprobarea lui Dumnezeu este ceea ce trebuie să aibă omul pentru a fi în siguranță.

Acum, care este rădăcina răului lumii? Cu autoritate divină apostolul a scris: „Iubirea de bani este o rădăcină a tot felul de rele.” (1 Tim. 6:10. *Ver. Amer. Rev.*) Banii sunt un articol sau mijloc de măsurare a valorii sau pentru continuarea negustoriei. Comerciantul sau negustorul este cel care face trafic cu lucruri materiale pentru un câștig egoist. Definiția cuvântului *bani* nu se poate limita doar la monedă, sau la un lucru care este folosit ca un mijloc de schimb sau de măsurare a valorii. „Banii”, cu sensul din Sfintele Scripturi, sunt acea măsură a câștigului personal sau care aduce câștig persoanei. Ei pot fi aur și argint, sau aprobarea sau onoarea din partea oamenilor, sau câștigul influenței și puterii asupra celorlalți. Cel care este mânat de dorința de câștig egoist este zgârcit și lacom, stare care este contrară spiritului lui Dumnezeu și este expresia spiritului Diavolului. Rețineți aceste exemple: Adam, primul om, a fost egoist. El nu l-a iubit pe Dumnezeu; altfel, ar fi ascultat de El. El nu a iubit-o nici pe Eva, deoarece a fost dorința lui egoistă de a avea și a păstra ceea ce îi făcea plăcere și ceea ce l-a indus să se alăture ei în mod egoist în păcat; și pentru acest motiv el nu a fost înșelat. Faptul că el nu a ascultat de porunca lui Dumnezeu este o dovadă concludentă a egoismului său sau a lipsei de dragoste pentru Iehova Dumnezeu, Făcătorul lui.-1 Tim. 2:13, 14.

Frumoasa creatură duhovnicească Lucifer nu l-a iubit pe Iehova Dumnezeu. El a fost egoist, avar și lacom. (Ier. 51:13) Dorința lui egoistă pentru câștig personal l-a determinat să păcătuiască în Eden și mai apoi să-L defăimeze pe Atotputernicul Dumnezeu. El nu avea nicio teamă de Iehova Dumnezeu, și prin urmare, nici nu a început să fie înțelept conform înțelepciunii divine. El a pus sub semnul întrebării că omul pe pământ nu poate să rămână credincios lui Dumnezeu în condiții nefavorabile și a spus cu răutate lui Iehova că omul în condiții de necaz l-ar blestema pe Dumnezeu în față. Iehova i-a permis lui Satan să-și întindă mâna pentru a-și îndeplini provocarea lui lăudăroasă, iar scopul Lui principal făcând acest lucru a fost și este apărarea numelui sfânt a lui Iehova înaintea tuturor creaturilor. Așadar, toți cei care trăiesc trebuie să aibă posibilitatea să-L cunoască pe Iehova și să-și dovedească integritatea față de El.

Dragostea pentru „bani” sau pentru ceea ce reprezintă banii, a fost ceea ce l-a determinat pe Satan să se comporte așa rău. Satan a început să facă negoț cu rasa umană pentru câștigul său personal, și prin urmare, acela a fost începutul sau rădăcina răului. El a prevăzut ridicarea din crearea omului și a femeii perfecte o mare de fapte umane, și s-a hotărât să le folosească pentru câștigul său personal; prin urmare, el a comercializat și a făcut negoț cu rasa umană. Când omenirea crescuse la număr, Satan a privit peste acea „mare” simbolică de fapte umane și a ridicat organizația fiarei păcătoase prin care el a condus rasa umană. În acea organizație vizibilă el a accentuat trei elemente, adică, comerțul, religia și politica; și cu această organizație, care este toată mercantilă, Satan a umplut pământul cu violență. (a se vedea Apocalipsa 13:1,2; Ezechiel 28.13, 16-18).

Toate organizațiile religioase ale lumii sunt comerciale, din cauză că toate aceste organizații sunt create și organizate pentru câștigul personal al lui Satan și a oamenilor săi păcăliți și pentru a-i îndepărta pe oameni de la Iehova Dumnezeu. Începând cu zidirea turnului Babel în câmpia Șinear, Satan a organizat religia al cărei scop suprem era câștigul propriu pentru Satan și oameni, și pentru a-l îndepărta pe om de Dumnezeu. (Gen. 11:1-9). Religia lumii este comercială, din cauză că ea este un mijloc principal folosit de Satan pentru a face trafic cu carnea și sângele oamenilor. Egoismul, sau dragoste pentru sine și pentru câștig egoist, i-a condus pe oamenii din Șinear în capcana lui Satan. Din ziua aceea și până acum fiecare religie a lumii, indiferent dacă este numită „creștină” sau „păgână”, a fost organizată și utilizată pentru câștigul propriu al făpturilor, și prin urmare, toate aceste religii sunt comerciale și utilizate ca instrumente a lui Satan. Aceasta este o dovadă care sprijină faptul că „dragostea de bani”, sau a câștigului egoist, este „rădăcina tuturor relelor.” – *Ver. Amer. Rev.*, margin.

Dorința de câștig egoist, sau dragostea de bani, a făcut ca pământul să fie plin de violență. Când Dumnezeu l-a creat pe Lucifer și l-a făcut domnitorul invizibil în duh al omului perfect, Lucifer însuși era perfect, și acea perfecțiune a continuat până când s-a născut nelegiuirea în mintea lui. Acea nelegiuire a fost dragostea de bani sau de câștig egoist; și el și-a continuat acțiunile lui prin toate mijloacele mercantile și comerciale. Dumnezeu a făcut ca profetul Lui să scrie următoarele cuvinte adresate heruvimului necredincios: „Ai fost perfect în căile tale din ziua când ai fost creat, până când nelegiuirea a fost găsită în

ține. Prin mulțimea negoțurilor tale, ele te-au umplut în mijlocul tău cu violență, și ai păcătuit; de aceea te voi arunca ca profan de pe muntele lui Dumnezeu, și te voi distruge, O heruvim ocrotitor, din mijlocul pietrelor de foc. Ți-ai spurcat sanctuarele tale prin mulțimea nelegiuirilor tale, prin nelegiuirea negoțului tău; de aceea voi scoate un foc din mijlocul tău, și te va arde; și te voi preface în cenușă pe pământ, înaintea tuturor celor care te privesc.” (Ezec. 28:15, 16, 18). În loc de a-și manifesta dragostea pentru Iehova, câștigul egoist sau „dragostea de bani” au fost cele care l-au stăpânit pe Lucifer.

„Sanctuarele” lui Lucifer, atât cele invizibile cât și cele vizibile ochilor umani, el le-a spurcat prin acțiunile sale rele induse de dorința lui pentru câștig egoist. El a făcut trafic cu îngerii și oamenii, și făcând astfel el s-a înconjurat pe sine și a umplut organizația lui cu violență și a defăimat numele lui Iehova; și toate aceste lucruri le-a făcut din cauza dorinței sale nesățioase pentru câștig personal. El este autorul religiei, sau demonismului, religie care face ceea ce este contrar voii lui Dumnezeu. Creștinismul face voia lui Dumnezeu la fel cum și Isus Cristos face întotdeauna ceea ce este corect și ne dă exemplu.

În zilele apostolilor lui Isus Cristos nimeni nu a fost numit papă, ci toți creștinii care l-au slujit cu credincioșie pe Dumnezeu și pe Fiul Său preaiubit l-au recunoscut pe Isus Cristos ca Cap al bisericii Sale, biserică care este „trupul Lui”. (Efes. 1:22, 23). Cu mult timp după moartea apostolilor s-a organizat o religie care a fost în mod fals etichetată „religia creștină”, iar un om imperfect a fost făcut capul acelei organizații religioase și a fost numit „papă” sau „tatăl taților”, contrar Scripturilor. (Mat. 23:9). Această organizație a pretins că este cea mai mare organizație religioasă de pe pământ. Religia Papală sau Romano-catolică nu a fost nici organizată, nici creată cu scopul de a da cinste și slavă numelui lui Iehova Dumnezeu, ci doar cu scopul unui câștig egoist pentru creaturi, în special pentru Ierarhia Autorității. Liderii ei se laudă că „copii” ei sunt în număr de sute de milioane. Ea contabilizează numărul ei și proprietatea ei pe care o are ca o „evlavie”. Religia Papală a fost în toate timpurile și este și acum un instrument comercial al lui Satan, și a umplut pământul cu violență, și asta s-a petrecut datorită dragostei ei pentru bani sau pentru câștig egoist. Persecutarea ei crudă și rea a celorlalți, Inchiziția păcătoasă și dezgustătoare, precum și laudăroșenia blasfematoare a liderilor acelei organizații sunt toate manifestări ale răutății, violenței și ale egoismului extrem. Dorința și efortul ei pentru a pune mâna pe dominația universală și pentru a conduce toate națiunile prin intermediul dictatorilor totalitari este cauza vărsării de sânge din prezent din toată lumea și răsturnarea națiunilor democratice.

În ultimii ani o altă organizație religioasă a venit pe scenă, și-a asumat numele lui Dumnezeu și a lui Cristos, și s-a intitulat „religia Creștină Protestantă”. Indiferent de câți de mulți oameni sinceri au fost și sunt în această organizație, ea nu a fost folosită niciodată pentru slava și cinstirea numelui lui Iehova, ci pentru un scop egoist sau pentru un câștig egoist. Acea dorință egoistă pentru câștig personal face din toate religiile și declarațiile religiei să fie lucruri comerciale. Atât faptele cât și Scripturile, așadar, arată că religia lumii este un instrument comercial în mâinile lui Satan pentru a-L defăima pe Iehova și de a-i îndepărta pe oameni de la El. Prin urmare, ea este demonism.

Spiritul egoismului a fost aparent în zilele apostolilor; iar în prezent egoismul este mai răspândit ca niciodată. Referitor la aceasta apostolul a scris: „Dacă un om învață pe altcineva în alt fel și nu este de acord cu cuvintele sănătoase, chiar cuvintele Domnului nostru Isus Cristos, și cu învățătura care este conformă evlaviei, el este mândru, neștiind nimic, ci dând naștere la întrebări și certuri de cuvinte, care duc la invidie, ceartă, presupuneri rele, dispute perverse ale oamenilor cu minte stricată, și lipsite de adevăr, presupunând că CÂȘTIGUL ESTE EVLAVIA; de la aceștia retrage-te.” (1 Tim. 6:3-5). Cuvintele apostolului de aici au fost valabile de când au fost scrise, dar se aplică și mai tare acum.

Prin aceste cuvinte apostolul îi avertizează pe toți cei care vor face pe plac lui Dumnezeu și care vor găsi refugiu complet în El ca ei să se despartă de toți cei care sunt stăpâniți de dorința de câștig egoist, fie că acel câștig înseamnă acumularea de bogății pământești și putere sau un câștig care vine din onoarea, aplauzele și aprobarea oamenilor și care-l face pe câștigător să strălucească între oameni. De aceea, apostolul subliniază distinct faptul că cei care vor primi aprobarea lui Dumnezeu și care vor găsi un refugiu în numele Lui să se separe de toți ceilalți care urmăresc o acțiune egoistă; și astfel cei credincioși se însemnează ca martori ai lui Iehova și ca ținte ale dușmanului.

Apostolul inspirat neagă în mod pozitiv susținerea că câștigul personal în orice timp este evlavie. Apoi el adaugă: „Dar evlavia cu mulțumire este un mare câștig”. (1 Tim. 6:6). „*Evlavia*” înseamnă a fi în întregime și în totalitate devotat cauzei evangheliei împărăției lui Iehova prin Isus Cristos, al cărei scop este apărarea numelui sfânt a lui Iehova. Dacă slujitorul lui Iehova Dumnezeu se consideră devotat în ascultarea de porunca lui Dumnezeu care va apăra numele Celui Preaînalt, și face acest lucru în mod altruist, și este mulțumit cu ceea ce Domnul i-a dat, atunci această „evlavie” este pentru el un MARE CÂȘTIG deoarece unui astfel de om Iehova îi promite refugiu complet în timpul necazului și în cele din urmă binecuvântarea vieții veșnice. Cel care caută aceste binecuvântări într-un mod egoist nu este plăcut lui Dumnezeu, dar cel care caută în mod altruist să-i placă lui Dumnezeu va beneficia personal de binecuvântările lui Dumnezeu.

Care este atunci rădăcina răului lumii sau a fărâdelegii față de Dumnezeu? Scriitorul inspirat răspunde: „Căci iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor; și unii care au poftit-o, au rătăcit de la credință, și s-au străpuns cu multe necazuri.” (1 Tim. 6:10). Astfel că tot ceea ce va satisface dorința pentru câștigul personal este rădăcina tuturor relelor.

Dorința pentru câștig personal este o tentație și o cursă care deseori duce la distrugere. Atunci când un om este chemat de Domnul Dumnezeu și așezat într-o slujbă, omul acela a primit o mare favoare din mâinile lui Iehova Dumnezeu. El este acum într-un legământ de a face voia lui Dumnezeu, care presupune să-și folosească abilitățile în slujba Celui Preaînalt. Dacă el este stăpânit acum de o dorință egoistă pentru un câștig personal mai mare pentru el și pentru alții, și dacă, pentru a-și împlini dorința, el părăsește slujba Domnului și se implică într-o afacere sau acțiune lumească, el se duce drept în capcana dușmanului, care deseori îl face pe om să fie „înecat în mare”. „Cei care vor fi bogați, cad în ispite, și în capcană, și în multe poftes dăunătoare și nechibzuite care îneacă pe oameni în distrugere și pierzare.” (1 Tim. 6:9). „Marea” în care aceștia sunt înecați înseamnă popoarele pământului înstrăinate de Dumnezeu și care susțin și oferă sprijin organizației lui Satan, Babilonul. (Apoc. 17:1, 15, 18); și în cazul în care cineva din proprie voință părăsește serviciul Domnului, când Domnul l-a așezat într-un loc, și când se întoarce la interesele comerciale din organizația mondială a lui Satan, el este aproape sigur să fie „înecat în mare”. Ceea ce se află la rădăcina tuturor relelor și a rezultatelor rele pentru cei care au pornit cândva pe calea slujirii lui Dumnezeu este „iubirea de bani”, cu alte cuvinte, dorința de câștig egoist, indiferent care ar fi câștigul. Dacă adevărul consideră că un om cu obligația de a și întreține familia prin implicarea în unele interese comerciale, el este îndreptățit să rămână în acea poziție, având în vedere faptul că el nu poate asigura lucruri decente pentru cei care depind de el și care îi oferă un avantaj mai mare în serviciul direct al Domnului. (1 Cor. 7:20; Rom. 12:17; 1 Tim. 5:8). Dar dacă Domnul îi asigură cele necesare lui și celor dependenți de el și în același timp îl pune într-o slujbă a Domnului, atunci credințioșii față de Domnul ar însemna ca el să rămână neclintit în slujba Domnului și să nu ia o direcție contrară pentru a-și satisface o dorință egoistă.

Mâinile slujitorilor lui Iehova Dumnezeu nu pot rămâne curate dacă ei ating un lucru necurat, adică organizația lui Satan. (Isa. 52:11; 2 Cor. 6:17). Nu poate exista nimic în comun între oamenii Domnului și organizația dușmanului. Cei care își păstrează integritatea față de El trebuie să rămână credincioși numelui Său. Dragostea lor pentru El nu poate avea nicio restricție sau limitare. Ei trebuie să dea și vor da lui Iehova Dumnezeu și Împărăției Lui prin Isus Cristos toată dragostea lor.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

1 MAI 1942

Nr. 9

Cuprins:

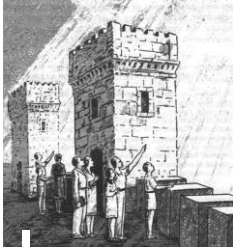
MICA - Partea a VIII-a

- Pag.147

CONDUCĂTORUL „NOII LUMI” ȘI ASOCIAȚII

- Pag.158

"VOI SUNTEȚI MĂRTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn, N.Y., U.S.A.

FUNCȚIONARI:

Președinte: J.F. Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu l-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și l-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintează în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorii lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... 40 Irvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Nr. LXIII

1 Mai 1942

Nr 9

MICA

„Și acest om va fi pacea, când Asirianul va veni în țara noastră; și când va pătrunde în palatele noastre, atunci noi vom ridica împotriva lui șapte păstori, și opt căpetenii.”- Mic. 5:5

Partea a VIII-a

IEHOVA nu este niciodată în defensivă, și nici în pericolul de a fi învins de nici un dușman, fie singur, fie aliat. El face pace pentru cei care sunt de partea Lui și păzesc poruncile Lui, și aduce rele, nenorociri și distrugere celor care se opun sau luptă împotriva Guvernului Său neprihănit. (Isa. 45:7). Fiul Său preaiubit, care pe pământ a fost numit „Fiul omului”, este „Domnul păcii”. La nașterea lui umană în Betleem cântecul profetic al îngerilor a prezis că atunci când Împărăția Lui va fi întemeiată, pacea lui Dumnezeu se va întinde prin acest Domn la oamenii care fac binele pe pământ. Pe fondul învălmășelii lumii care marchează sfârșitul ei, El este doar Cel prin care se câștigă pacea inimii și a minții și prin care va fi un pământ pașnic după ce marele conflict pentru dominația universală este câștigat pentru apărarea lui Iehova Dumnezeu.

2. Este voia lui Dumnezeu ca pacea să existe în cadrul organizației sau „țării” oamenilor Săi cu legământ pe pământ, Israelii spirituali. Este decretul Lui ca să se respecte și să se apere unitatea între cei care îl slujesc pe Iehova Dumnezeu în „țara” Israelului spiritual. Nimeni nu are dreptul să se amestece în serviciul lor unit. „Asirianul” original a fost o putere mondială totalitară închinătoare la demoni. El a invadat țara Israelului antic, furnizând astfel o imagine profetică, și anume că Asirianul modern cu organizația religios-totalitară va invada în mijlocul oamenilor cu legământ ai lui Dumnezeu și va căuta să destrame închinarea lor organizată și unită la singurul Dumnezeu viu și adevărat, „al cărui nume este Iehova.” –Isaia 36 și 37.

3. Invazia modernă este în curs de desfășurare, așa cum este arătată de persecuția notorie a martorilor lui Iehova, persecuție care a scandalizat toată „creștinătatea”. Oamenii în țările așa-numite „democratice” nu conștientizează că această persecuție asupra slujitorilor lui Dumnezeu din partea religioniștilor reprezintă invadarea „Asirianului” totalitar a drepturilor, privilegiilor și libertăților pe care toți iubitorii libertății vor să le păstreze pentru ei înșiși. Puterea „Asirianului” va crește odată ce națiunile lumii devin totalitare în timpul necazului mare. În cel mai vital domeniu din toate, închinarea la Dumnezeu de care depinde viața veșnică, doar oamenii lui Dumnezeu îmbrăcați în armura Lui rezistă agresiunilor celor totalitari în lucrurile care trebuie date lui Dumnezeu și care sunt ale Lui. Ei știu că „cel rău va merge în iad, și toate națiunile care-L uită pe Dumnezeu.” (Ps. 9:17) și că a răspândi și a mări cunoștința lui Dumnezeu este în avantajul națiunilor. Ei știu că demonii sunt spatele înregimentării totalitare care îi face pe oameni să ignore căile lui Dumnezeu; și prin urmare, ei se luptă, nu cu carnea și sângele, ci cu puterea și conducerea demonilor care vor aduce distrugerea națiunilor prin opunerea lor împotriva Atotputernicului Dumnezeu. Martorii lui Iehova își mențin unitatea de acțiune. Sub conducerea Bunului Păstor, Cărmuitorul capitalei organizației lui Dumnezeu ei fac front comun împotriva agresorului și-l aruncă înapoi pe invadator. Ei rezistă tuturor formelor de demonism, și religia nu mai câștigă nici un loc între ei.

4. Religia a eșuat, așa cum dovedesc faptele din prezent, după șase mii de ani a practicii religiei. Creștinismul nu a eșuat și nici nu va eșua niciodată. Deși acum doar creștinii adevărați sunt urâți și persecutați de toate națiunile, Creștinismul nu este în defensivă. El este în ofensivă împotriva religiei, care

este demonism și care a adus ruina omenirii. Atacurile „Asirianului” modern asupra martorilor creștini ai lui Iehova sunt doar contra-atacuri ale dușmanului, care vor eșua să distrugă integritatea oamenilor care țin legământul lui Dumnezeu. Referitor la acțiunea ofensivă și desfășurarea războiului pe teritoriul dușmanului, Iehova prin profetul Său a prezis: „Ei vor pustii țara Asiriei cu sabia, și țara lui Nimrod la intrările acesteia; astfel El ne va izbăvi de Asirian, când vine în țara noastră, și când pătrunde în teritoriul noastre.” (Mic. 5:6). Primul dictator totalitar a fost Nimrod care a organizat religia și a construit Ninive, principalul oraș din Asiria. Prin urmare, țara Asiriei este numită „țara lui Nimrod” și prefigurează națiunile care devin acum totalitare.

5. Deoarece conducerea religios-totalitară încearcă să înghită lumea întreagă Iehova le poruncește martorilor Săi credincioși să nu se teamă, ci să fie îndrăzneți și curajoși în slujba Lui. „De aceea. Așa vorbește Domnul Dumnezeu oștirilor: O, poporul Meu care locuiești în Sion, nu te teme de Asirian; el te va lovi cu o nuiă și va ridica toiagul împotriva ta, după maniera Egiptului [în zilele lui Moise]. Căci încă puțină vreme, și indignarea [lui Dumnezeu împotriva celor totalitari] va înceta, și supărarea Mea, în distrugerea lor.” (Isa. 10:24, 25). Cu toate că dușmanii conspiră și se unesc împreună împotriva celor care apără și proclamă Guvernul Teocratic a lui Iehova, oamenii cu legământ ai lui Dumnezeu nu vor încheia nici un acord sau alianță cu dușmanul „Asirian” al Teocrației. Prin profetul Său, Iehova îi avertizează în mod clar împotriva unui compromis cu „Asirianul” în speranța obținerii de ajutor și protecție de la el cu prețul călcării integrității față de Iehova. (Isa. 8:9-13). Iehova singur este frica și groaza lor. Mai degrabă decât să facă un compromis, ei se ridică atacului împotriva religiei care are legătură cu și face afaceri cu conducerea totalitară.

6. Slujitorii credincioși ai lui Iehova sunt înarmați cu „sabia spiritului, care este cuvântul lui Dumnezeu”. Ei mănuiesc acea sabie prin proclamarea adevărilor Cuvântului lui Dumnezeu celor care au urechi de auzit. Ei pustiesc astfel pășunile religiei de care clerul „Asirianului” s-a bucurat față de persoanele care acum își întorc urechile spre adevărurile Bibliei. Ei nu iau parte la pustiirea literală a organizației și conducerii demonului care este simbolizat de „țara Asiriei”, „țara lui Nimrod”. Nimitorul lui Iehova, care este Capul celor „șapte păstori” și ale celor „opt căpetenii” face această pustiire. El este „Păstorul Șef” și este „copilul” care va „păstori toate națiunile cu un sceptru de fier.” (Apoc. 12:5; *Rotherham*) Destul de corectă, redarea din *Rotherham* a lui Mica 5:6 spune: „Atunci ei vor păstori țara Asiriei cu sabia, și țara lui Nimrod la intrările acesteia”. Păstorul este de obicei un om al păcii, dar este și un luptător aprig pentru oile sale devotate împotriva prădătorilor, fie fiare, fie oameni. Cristos, Bunul Păstor și-a dat viața pentru oi, atât pentru „turma Lui mică”, cât și pentru „celelalte oi”. (Ioan 10:11, 16). Acum întronat ca Împărat al lumii și trimis de Iehova să domnească în mijlocul dușmanilor Lui, marele Păstor-Împărat ridică sabia împotriva „Asiriei” moderne. Acea sabie reprezintă forțele distructive ale bătăliei de la Armagedon, „războiul zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic.” (Apoc. 16:14).

7. „Țara Asiriei” care este pustiită de acea „sabie” reprezintă întreaga organizație a lui Satan, vizibilă și invizibilă. Gog din țara lui Magog este prințul șef al demonilor lui Satan, iar toate națiunile devenite totalitare reprezintă partea vizibilă a organizației. În zilele lui Mica Babilonul nu a reușit să pună mâna pe dominația lumii ci a fost încă supus Asiriei, și prin urmare „Asiria” reprezintă de asemenea și Babilonul și ceea ce reprezintă Babilonul. Nimrod a fondat Babelul, sau Babilonul, iar după aceea Ninive din Asiria, și prin urmare „țara lui Nimrod” înseamnă aceeași „Asirie”. Mai mult, el atrage atenția la dumnezeul lui, care este Satan. Nimrod, vânătorul rebel al „oilor” lui Iehova, l-a simbolizat pe Satan Diavolul, pe care Nimrod l-a slujit și i s-a închinat. După moartea lui Nimrod el a fost divinizat de adepții lui, și astfel ei s-au închinat lui Satan sub forma lui Nimrod. (Gen. 10:9-11)

8. „Asirianul” totalitar din prezent invadează „țara noastră” și își întemeiază „urâciunea pustiirii” religios-dictatoriale în locul sfânt, unde nu ar trebui să stea, încercând să îndepărteze Guvernul Teocratic a lui Iehova și să-i ia locul. Rămășița credincioasă a lui Dumnezeu și tovarășii ei pământești flutură „sabia spiritului” și arată acea urâciune care pustiește ca pe o falsitate demonică a Împărăției sfinte a lui Dumnezeu. Ei duc lupta până la porțile uniunii religios-totalitare, „la intrările acesteia”, sau, „la porțile

(orașelor) sale.” (Leeser). Cuvântul „intrări” poate însemna de asemenea ceva „deschis”, adică, săbii „scoase”, ca și în Psalmul 55:21; și astfel *Rotherham* spune în felul următor: „Păstorește...țara lui Nimrod cu săbiile scoase (din teacă)”. Săbiile nu vor fi puse în teacă până când lupta va fi câștigată iar religia va fi complet distrusă. „La intrările acesteia” mai înseamnă că Isus Cristos nu numai că va distruge conducerea totalitară de pe pământ, ci va duce și lupta în organizația spiritului rău, „țara lui Magog”, și acolo va distruge pe toți demonii, pe prințul lor Gog și pe șeful lor Satan. – Ezech. 39:1-6.

9. Atacul arogant al invadatorului se dovedește a fi nimicirea lui, la fel cum și prototipul lui, Împăratul Sanherib și oștirile lui Asiriene, au invadat Țara Sfântă și au atacat Ierusalimul. „Atunci îngerul Domnului a ieșit, și a lovit în tabăra Asirienilor o sută optzeci și cincii de mii. Și când ei [oamenii cu legământ ai lui Dumnezeu] s-au trezit dimineța, iată că ei [cei 185 000 de Asirieni] erau doar trupuri moarte.” (Isa. 37:36). Atâta timp cât martorii lui Iehova și tovarășii lor depun mărturie despre Guvernul Teocratic ca despre un conducător drept al lumii, puterile pământești care susțin o conducere totalitară nu sunt în stare să realizeze „Pacea și siguranța” pentru ei și pentru conducerea fiarei. Pentru a-i reduce la tăcere pe slujitorii lui Iehova ei „intră în țara lor și pătrund între granițele lor” și aparent îi constrâng. Apoi Marele Păstor-Împărat Isus Cristos, și marele Teocrat Iehova Dumnezeu trimit vești emfaticе despre avertismentul final către conducerea totalitară a lumii. Daniel 11:44 o descrie astfel: „Dar veștile venite din est și din nord îl vor tulbura; de aceea el va înainta cu mare furie să distrugă, și să nimicească cu totul pe mulți.”

10. Pentru distrugerea totală a tuturor celor care rămân credincioși Teocrației, marele „Asirian” Satan și toată organizația lui întreprind ultimul lor atac disperat asupra rămășiței și a „celorlalte oi” ale Bunului Păstor. Ei vor fi scoși afară. Săbiile scoase din teacă ale forțelor de execuție ale lui Iehova sub comanda Bunului Păstor vor fulgera, doborî și ciopârți organizația „Asirianului” și vor pustii țara lui, inclusiv tărâmul invizibil al demonului. „Astfel El ne va izbăvi de Asirian, când vine în țara noastră, și când pătrunde în granițele noastre”. Nădejdea sigură pentru eliberarea omenirii de sub conducerea totalitară a demonilor este Păstorul Puternic a lui Iehova, Salvatorul „oilor” Sale.

11. Din moment ce marele „Asirian” va eșua în programul său distructiv și din moment ce „rămășița” moștenitorilor Împărăției lui Iehova este ținta principală a „Asirianului”, pare rezonabil, și chiar profetia precizează clar, că Iehova prin Bunul Păstor va apăra rămășița „turmei Sale mici” în bătălia de la Armagedon și ea va vedea distrugerea îngrozitoare a forțelor „Asirianului” până la ultima creatură a lui. Această apărare nu înseamnă că rămășița copiilor născuți din spirit ai lui Dumnezeu va trăi pe pământ în trup în timpul întregii domnii de o mie de ani a lui Isus Cristos care va urma. Rămânerea lor pe pământ după Armagedon este doar pentru puțină vreme, servind ca o apărare a promisiunii lui Iehova și a puterii Lui mari de a păstra pe credincioșii Lui în extremitatea lor cea mai cumplită. Împreună cu această rămășiță, Iehova le apără cu iubire și cu milă pe „celelalte oi” ale Lui care nu-L uită niciodată pe Dumnezeu și prin urmare nu uită nici pe rămășița credincioasă. Satan și hoardele lui pot fi lăsați să ucidă pe câțiva în timpul bătăliei, ca și Ionatan, prietenul lui David, ca o dovadă a integrității lor față de Dumnezeu chiar și până la moarte. Cu toate acestea, Satan va eșua în efortul lui păcătos de a curăța pământul de orice slujitor credincios a lui Iehova Dumnezeu. Ceea ce ei intenționează să facă celor neprihăniți, Dumnezeu le va întoarce asupra capurilor lor. (Ps. 7:15, 16).

12. Care va fi lucrarea rămășiței după bătălie? Profetia descrie frumos acest lucru: „Și rămășița lui Iacov va fi în mijlocul multor popoare, ca roua de la Domnul, ca ploaia pe iarbă, care nu așteaptă pe om, nici nu așteaptă pe fii oamenilor.” (Mic. 5:7). Numele lui Iacov, care a mai fost numit „Israel”, denotă că „rămășița lui Iacov” este ultima din Israeliții spirituali de pe pământ, moștenitori împreună cu Isus Cristos ai promisiunii făcute cu mult timp în urmă bunicului lui Iacov, Avraam. Va exista o mare mulțime de supraviețuitori la Armagedon pe lângă rămășiță, așa cum este prefigurată de familia lui Noe care a supraviețuit distrugerii „lumii vechi”, „lumii fără Dumnezeu.” Aceștia vor fi din fostele „națiuni, seminții, popoare și limbi”. (Apoc. 7:9-17).

13. Armagedon, reprezentat simbolic de distrugerea lumii lui Satan prin foc, va fi o vreme arzătoare. (2 Pet. 3:7-12). După aceea, rămășița va fi reținută pe pământ de Domnul pentru a aduce întărire la vreme „marii mulțimi” a „celorlalte oi”, așa cum este simbolizat de roua din dimineța acelei „lumi noi”, „unde

locuiește neprihănirea”. Împreună cu rămășița se vor asocia în lucrare și „oamenii credincioși din vechime” care vor avea parte de „o mai bună înviere” la viață ca oameni desăvârșiți. Ei vor fi făcuți „prinți pe tot pământul”, reprezentanții permanenți și vizibili ai Teocrației cerești. (Ps. 45:16; Evr. 11:35, 39, 40). Scripturile sugerează cu tărie că ei vor fi treziți la viață și slujbă pe pământ în timpul crizei de la începutul Armagedonului, și își vor lua locul de partea rămășiței spirituale care nu-i reprezintă decât pe reprezentanții temporari pe pământ ai Teocrației la putere.

14. „Toată făptura este iarbă.” (Isa. 40:6). Acum, tocmai înainte de Armagedon cei răi răsar ca iarba (Ps. 92:7); dar după distrugerea lor în acea bătălie, și fără îndoială în prezența rămășiței și a „prinților”, Iehova prin Isus Cristos va da „marii mulțimi” mandatul divin de „a umple pământul”. (Gen. 9:1,7). Ei se vor căsători și se vor înmulți cu copiii neprihăniți și apoi cei neprihăniți vor răsări ca iarba ca să înfrumusețeze pământul pentru totdeauna. Rămășița în timpul rămânerii ei pe pământ va fi în mijlocul acestor neprihăniți „ca ploaia care cade pe iarbă, care nu așteaptă pe om, și nici pe fii oamenilor”. Îmbărbătarea cerească cum ar fi roua sau ploaia nu depinde de făpturile umane. Roua și ploaia nici nu așteaptă comanda oamenilor, nici nu pot fi deținute de oameni, ci trebuie acceptate așa cum le dă Dumnezeu. „Învățătura Lui va cădea ca ploaia, cuvântul [Lui] va picura ca roua, ca ploaia mărunță peste verdeată, și ca ploaia peste iarbă”. (Deut. 32:2). „Din Sion [capitala organizației lui Dumnezeu din ceruri] va ieși legea, și cuvântul Domnului din Ierusalim [Ierusalimul de acum, care este sus].” (Mic. 4:2). Fără îndoială că rămășița, împreună cu „prinții”, va fi folosită să ofere „celorlalte oi” ale Domnului „carne”, inclusiv proclamarea mandatului divin „marii mulțimi”. Acest lucru va fi foarte îmbucurător, ca și roua și ploaia de la Domnul Dumnezeu care cade pe iarba uscată. El deja a dat rămășiței o „limbă curată” sau „buză curată”, cu care chiar acum înainte de focul Armagedonului ei au poruncă de la Domnul să îmbărbăteze pe oamenii care fac binele și care devin „celelalte oi” ale Domnului. (Țef. 3:8,9). Rămășița nu așteaptă pe niciun fiu al omului pentru a primi licența sau permisiunea sau altă aprobare de la judecători sau șefii poliției sau alte oficialități publice pentru îmbărbătarea celor însetați după neprihănire și adevăr.

15. „Și rămășița lui Iacov va fi printre Neamuri în mijlocul multor popoare, ca un leu printre fiarele pădurii, ca un leu tânăr printre turmele de oi; care, dacă trece, calcă în picioare și rupe în bucăți, și nimeni nu poate scăpa.” (Mic. 5:8). Acum, în această zi a judecății și până la distrugerea opozanților păcătoși la Armagedon, rămășița trebuie să fie curajoasă ca leul, „care este cel mai puternic printre fiare și nu se dă înapoi dinaintea nimănui.” (Prov. 30:30). Fiind aprobați ca slujitori credincioși și devotați lui Dumnezeu, ei sunt „acoperiți cu mantaua neprihănirii” în calitate de martori oficiali ai lui Iehova. „Cei neprihăniți sunt îndrăzneți ca un leu”. (Prov. 28:1). „În niciun lucru îngroziți de adversarii voștri; care pentru ei este o dovadă evidentă de pierzare, dar pentru voi o dovadă de salvare, care vine de la Dumnezeu.” (Fil. 1:28). Tovarășii lor pământești au același devotament față de Teocrație și sunt la fel de curajoși. Ei sunt ca tovarășii păstorului David „ale căror fețe erau ca fețele leilor.” (1 Cron. 12:8)

16. Atât rămășița, cât și tovarășii ei îl urmează pe „Leul din seminția lui Iuda”, și fac ravagii în religie. Națiunilor care devin totalitare și care-L uită pe Dumnezeu ei le vestesc avertismentul Domnului: „Luați în considerare acest lucru, voi care-L uitați pe Dumnezeu ca nu cumva să vă rup în bucăți, și să nu fie nimeni să vă scape.” (Ps. 50:22). Comparată cu „Leul împărătesc din seminția lui Iuda”, mulțimea religios-totalitară nu este altceva decât o turmă de oi pentru pradă. La Armagedon Iehova îl va lăsa liber asupra prăzii și El va trece prin ei și-i va rupe în bucăți pe toți cei însemnați cu „semnul fiarei și al icoanei ei”, și toți păstori demonilor nu vor fi capabili să-l scape pe papa, pe dictatori sau pe supușii lor înregimentați. (Isa. 31:4; Apoc. 14:9, 10; 13:16).

17. În ceea ce privește victoria aceea prin puterea Domnului, profetia adaugă: „Mâna ta va fi ridicată asupra dușmanilor tăi, și toți dușmanii tăi vor fi nimiciți.” (Mic. 5:9). Acest verset se adresează în special Căpitanului invizibil, Liderul și Comandantul rămășiței, Isus Cristos, în mâna căruia este toată puterea în ceruri și pe pământ. În prezent, „împăratul agresiv din nord” continuă „să-și întindă mâna peste țări [prin intermediul propagandei, a „coloanei a cincea” religioase, a Acțiunii Catolice, raiduri pe mare, submarine, aeronave]; și țara Egiptului [însemnând țărâmul „împăratului din sud” anti-nazist] nu va scăpa.” (Dan. 11:42). Acea putere totalitar-religioasă agresoare încearcă să întindă mâna sa sângheroasă băgăreață în

organizația vizibilă a lui Dumnezeu. Ea încearcă să se amestece și să destrame acțiunea organizată și unită a rămășiței și a tovarășilor ei, dar chiar și prin lagărele ei de concentrare, prin temnițele și camerele de tortură ea nu reușește să strice integritatea lor și să-i împiedice să ducă mai departe mărturia prin cuvântul și exemplul supremației lui Iehova. Puterea Domnului prevalează în ei; puterea Lui este făcută perfectă în slăbiciunile lor. (2 Cor. 12:9). Ei știu că pentru scurt timp puterea atotputernică a mâinii Domnului va triumfa asupra dușmanilor și urătorilor Teocrației, și-i va doborî și-i va nimici, iar mâna Domnului va rămâne ridicată ca semn al victoriei. „Lasă ca mâna ta să fie ridicată împotriva dușmanilor tăi, și toți vrăjmașii tăi să fie nimiciți”. (Rotherham; Ver. Amer. Rev.) „Mâna ta să găsească pe toți dușmanii tăi; dreapta ta să găsească pe cei care te urăsc.” (Ps. 21:8)

DEMONISMUL ALUNGAT

18. Oamenii induși în eroare al căror gâturi sunt încă prinse în capcana religiei gândesc despre martorii lui Iehova că sunt extremi din cauza faptului că aruncă tot ceea ce ține de religie și nu practică nimic din creștinismul curat. Iehova nu este un extremist fanatic. Așa că rețineți ceea ce face El, și apoi judecați pe martorii Săi credincioși și ascultători care păzesc poruncile Lui. „Se va întâmpla în ziua aceea, zice Domnul, că voi nimici caii din mijlocul tău, și voi distruge carele tale.” (Mic. 5:10). Noi suntem acum în „acea zi”, zi care a început cu venirea Domnului la templu pentru judecată și curățarea oamenilor cu legământ ai lui Dumnezeu. Ea mai este numită „ziua Domnului nostru Isus Cristos”. În ziua aceea, rămășița Domnului de pe pământ trebuie să fie „fără vină” continuând „să se închine în curăție înaintea lui Dumnezeu și înaintea Tatălui” și fără niciun compromis cu religia. (1 Cor. 1:8; Iac. 1:27, *Versiunea Syrtae*). Ziua aceea conduce la Armaghedon. În fața acelei bătălii pentru apărarea numelui lui Dumnezeu oare ce cere Iehova de la rămășița Lui și de la „celelalte oi” ale Lui? Arme carnale, simbolizate de cai și care? Nu! „Creștinătatea” înmulțește cu febrilitate aceste lucruri, dar Domnul nimicește aceste lucruri de la oamenii cu legământ ai Lui. El le-a descoperit că Armaghedonul nu este o luptă între „împăratul din nord” și „împăratul din sud” și nici între alte interese omenești împărțite. El este bătălia finală și decisivă între organizația lui Dumnezeu condusă de Împăratul Lui și organizația lui Satan condusă de prințul demon Gog, inclusiv toate națiunile care devin totalitare și demonizate. Prin urmare, Iehova spune slujitorilor Săi: „Bătălia nu este a voastră, ci a lui Dumnezeu. Nu veți fi nevoiți să luptați în lupta aceasta; așezați-vă, stați pe loc, și uitați-vă la salvarea lui Dumnezeu care este cu voi.” (2 Cron. 20:15,17). Prin urmare, rămășița nu se coboară în Egipt, în lumea lui Satan, pentru a cere ajutor în privința echipamentului de luptat. (Isa. 31:1,3).

19. În situația tipică din trecut, cele douăsprezece seminții ale lui Israel au luptat unele împotriva altora sub conducerea rivală a lui Efraim și Ierusalim. Acest lucru a continuat până când Domnul a curățat acei oameni și a dat naștere rămășiței. Acum Domnul Dumnezeu a dat naștere rămășiței Sale spirituale și poruncește ca să nu fie niciun conflict interior sau luptă între ei, ci toți să fie uniți în Cristos și să lupte doar împotriva dușmanului comun, demonii și religia. Astfel, El își împlinește promisiunea: „Voi nimici carele din Efraim, și caii din Ierusalim, arcul de bătălie va fi distrus.” (Zah. 9:10). În prezent, oamenii uniți ai lui Dumnezeu se roagă pentru pacea și prosperitatea organizației Sale vizibile, spunând: „Din pricina fraților și tovarășilor mei, Eu spun acum: Pacea să fie în tine. Datorită casei Domnului Dumnezeului nostru voi căuta binele tău.” (Ps. 122:6-9). Orice lucru care provoacă perturbare și despărțire între oamenii lui Dumnezeu care încearcă să-L slujească fără tulburare arată că ei nu sunt din casa sau organizația Lui. Domnul îi nimicește așa cum trebuie pe aceștia.

20. Iehova nu este un extremist când spune în continuare: „Voi nimici orașele din țara ta, și voi dărâma toate fortărețele tale”. (Mic. 5:11). „Orașele” simbolizează organizațiile. Pe acele pe care Iehova le nimicește din Țara Lui Sfântă nu fac parte din organizațiile unde slujește rămășița Lui credincioasă și înțeleaptă. Acestea funcționează conform regulii Teocratice și în interesul Împărăției Sale. Atunci când Isus Cristos, după ce a primit Împărăția, a venit la templu în 1918 și a început judecata de la casa lui Dumnezeu, El a găsit două clase între cei consacrați lui Dumnezeu și născuți din spiritul Său. Pe o clasă El

a aprobat-o, adică, pe cei care au căutat cu credincioșie să păstreze unitatea cu El, Capul lor și să urmărească interesele fraților lor în Cristos și să-i servească cu „carnea” dată de Domnul. Pe aceștia El i-a adus în templu și i-a uns și i-a făcut „slujitorii Lui credincioși și înțelepți”.

21. Cealaltă clasă a fost iubitoare de sine, opresivă față de frații ei, făcea necazuri și căuta să-i tragă pe discipoli după ea, și chiar obstrucționa lucrarea de proclamare a Împărăției Domnului. Aceștia erau pregătiți pentru împărăția lui Dumnezeu, dar Domnul prin îngerii Săi i-a scos afară din împărăția Lui. El i-a scos din casa Domnului și i-a aruncat în întunericul de afară pentru a-și scrâșni dinții acolo cu ceilalți ipocriți religioși. (Mat. 13:41; 24: 45-51). Acești izgoniți au întemeiat organizații sau „orașe” ale lor pentru a face lucrarea Domnului conform căilor alese de ei, dar Domnul a scos afară pe aceștia din „țara” rămășiței Sale credincioase și a dărâmat toate fortărețele religiei care rămăseseră, și astfel El și-a curățit rămășița. Referitor la această acțiune împotriva „orașelor” clasei „slujitorului rău”, Iehova spune:

22. „Dacă vei auzi în unul din orașele tale, pe care Domnul Dumnezeuul tău ți-le-a dat ca să locuiești acolo, spunându-se: Anumiți oameni, copiii ai lui Belial au ieșit dintre voi, și au îndepărtat locuitorii orașelor lor, spunând: Să mergem și să slujim altor dumnezei, pe care tu nu i-ai cunoscut;...să lovești locuitorii aceluia oraș cu sabia, distrugându-l în întregime...și va fi un morman de pietre pentru totdeauna, și nu va mai fi zidit din nou. Și niciunul din lucrurile blestamate să se lipească de mâna ta, pentru ca Domnul să se întoarcă din asprimea supărării Lui, și să-ți arate milă, să te ierte și să te înmulțească”. (Deut. 13:12-17). Această acțiune trebuie să aibă loc înainte de Armagedon și înaintea unui pământ curățat. Deoarece Iehova stabilește condiția curată printre cei care vor supraviețui Armagedonului, rezultă atunci cu certitudine că acea condiție sfântă a devotamentului față de Dumnezeu și Împărăția Lui va continua pe pământ și după Armagedon. Cei care vor avea privilegiul să treacă prin Armagedon la noua condiție pe pământ trebuie să umble acum cu Iehova Dumnezeu așa cum a umblat și Noe înainte de Potop. (Gen. 6:8,9)

23. Știind că religia este de la Diavolul și este demonism și îndepărtează pe om de la marele Dătător al vieții înspre distrugere, Iehova își curăță rămășița de toate aceste lucruri. După cum a spus: „Voi nimici vrăjitoriile din țara ta; și nu vei mai avea prezicători [utilizatori ai artei ascunse (*Roth.*)]; chipurile tale cioplite le voi nimici și icoanele care stau în picioare [stâlpii] din mijlocul tău; și nu te vei mai închina la lucrarea mâinilor tale; voi distruge mormintele tale/puțurile [Ver. Amer. Rev) Asherimul tău] din mijlocul tău; astfel voi distruge orașele tale [dușmanii tăi (*margin; Leeser*)]”. –Mic. 5:12-14.

24. „Creștinătatea” este poluată cu formele de demonism și religie amintite anterior. Dar în ceea ce privește rămășița Lui din clasa templului, Iehova a prezis că la sfârșitul celor 2300 de zile sanctuarul Lui trebuie să fie curățat sau îndreptățit. Acel timp este acum aici. (Dan. 8:13,14). Domnul Isus a avertizat dinainte despre profeții falși care vor apare la sfârșitul lumii lui Satan și care vor folosi vrăjitorii spunând propriile lor opinii și preziceri nescripturale. „Ghicitorii” sunt ipocriții religioși care pretind că-L slujesc pe Dumnezeu, dar care practică arta lui Satan sub haina câștigului și a slavei personale. „Profetul fals” menționat în Apocalipsa 19:20 este acea organizație puternică care joacă un act (de scenă) impresionant înaintea „fiarei” totalitare a Diavolului. Acel „profet” promite o lume a oamenilor liberi după conflict, dar un astfel de profet este depășit de demoni și dă dovadă că este fals și se hotărăște să stabilească o „nouă ordine mondială” religios-totalitară. Acest „profet fals” cu promisiunile lui atrăgătoare ale „noii ordini” nu are nicio influență asupra rămășiței și a tovarășilor ei; ea este cu totul pentru Teocrație.

25. Chipurile cioplite și stâlpii idolești și celelalte lucrări făcute de oameni sunt eliminate din sanctuarul lui Dumnezeu. Acestea sunt lucruri care au fost odată respectate mai mult decât Cuvântul curat al lui Dumnezeu; de exemplu, presupusele simbolisme ale mării piramide de la Gizeh; de asemenea formele stabilite pentru a adopta o manieră de închinare; idolatria „dezvoltării caracterului”; onorurile nejustificate conferite oamenilor și în special „bătrânilor aleși”, făcuți astfel prin mâinile votanților; planul lucrării lui Dumnezeu dinainte prin cronologii sau orare, bazate pe piramidă sau alte măsurători. În prezent organizația Diavolului a scos „icoana fiarei” pentru a răspunde stării de urgență din lume și să facă să pară că oamenii pot lega această lume într-un aranjament pașnic și durabil, făcând astfel de nedorit și inutilă împărăția lui Dumnezeu. Se fac eforturi pentru a constrânge toată lumea să idolatrizeze această „icoană a

fiarei”.(Apoc. 13:14,15). Rămășița devotată a lui Iehova și tovarășii ei refuză să se bucure, să salute sau să se închine icoanei vreunei creaturi; ei nu au alți dumnezei în afară de Iehova. (Ex. 20:3-5)

26. „Puțurile” sau „Așerimul” demonismului au reprezentat partea feminină a închinării religioase și prin urmare au simbolizat femeia lui Satan, organizația sa necurată și controlată de demoni care îl recunoaște ca domn și soț. Această organizație dă naștere clerului, căruia Isus i-a spus: „Voi aveți de tată pe diavolul, și poftele tatălui vostru le veți împlini. El a fost un ucigaș de la început, și nu stă în adevăr.” (Ioan 8:44). Închinarea a înaintat sub umbra „puțurilor” sau a „Așerimului”. Clerul din ziua de azi este prietenul acestei lumi a lui Satan. Pentru a câștiga convertiți și pentru a avea aprobarea lumii, el amestecă lucrurile organizației lui Satan cu lucrurile lui Dumnezeu, întrucât nu există nicio legătură între aceste lucruri. (2 Cor. 6:14-16). Clerul continuă închinarea sub umbra, aprobarea, permisiunea, licența și protecția reprezentanților organizației care aparține „dumnezeului acestei lumi”. Rămășița a ieșit din această organizație și nu atinge lucrul necurat. Ea se închină și-L slujește pe Dumnezeu în templul Lui sub autoritatea Lui și conform poruncii Lui și sub protecția și aprobarea Lui. Toate „orașele” sau organizațiile dumnezeilor falși, Iehova le-a distrus din mijlocul rămășiței. Aceste „orașe” sau „veghetori” așezați în tabără împotriva ei pentru a-o prinde în capcană sunt așadar un păcat care înconjoară ușor: „păcatul care ne înconjoară așa de ușor”, adică, religia. (Evr. 12:1). Acum rămășița se închină lui Dumnezeu în spirit și în adevăr.

27. Toată această eliminare a religiei din mijlocul rămășiței și a „celorlalte oi” ale Domnului îl înfuriază foarte tare pe „Asirian” și pe toți demonii și religioniștii. Ipocrizia lor religioasă este prezentată prin contrast, și susceptibilitățile lor religioase sunt șocate. Astfel, ei sunt instigați de demoni pentru a ataca rămășița temătoare de Dumnezeu și tovarășii ei și să poarte un război de minciuni și persecuții împotriva lor. Religioniștii, în special Ierarhia Romano-catolică care este în vârf, cârmuiește „fiara” totalitară de culoare stacojie împotriva ei (a rămășiței) pentru a-i nimici pe cei care renunță la religie și se închină lui Iehova Dumnezeu și păzesc poruncile Lui. (Apoc. 17:1-14). Acest lucru stârnește supărarea și furia lui Iehova împotriva dușmanului încrezut. După ce a curățat „sanctuarul” Lui de religie și după ce stabilește închinarea curată în rândul rămășiței, El nu va tolera ca eforturile mulțimii totalitar-religioase să reimpună demonismul asupra oamenilor Săi cu legământ care își păstrează integritatea rezistând cu credincioșie tuturor acestor încercări ale „urâciunii pustiirii”. Prin urmare, ca și un punct culminant, Iehova spune că va distruge pe cei care au refuzat să fie curățați și care au ținut la religie: „Voi vărsa răzbunarea cu mânie și furie asupra păgânilor [națiunilor], care nu au vrut să audă”; „asupra națiunilor care nu au ascultat.”- Mic. 5:15; *Ver. Amer. Rev și Leeser*.

28. Aceste națiuni au auzit sunetul cu urechile lor, dar nu au luat în seamă acel mesaj care s-a vestit. Pentru mai bine de șaiszeci de ani și prin intermediul celei mai mari campanii de publicitate din istoria creștină, martorii lui Iehova au avertizat națiunile despre răzbunarea lui Dumnezeu la Armagedon. Așadar, nu există nicio scuză că nimeni nu a auzit. Națiunile au preferat pur și simplu să-L uite pe Iehova Dumnezeu și s-au opus să asculte cu credință și supunere. Referitor la aceasta, Iehova prin profetul Său a prezis: „Uitați-vă printre păgâni [națiuni], și priviți, și uimiți-vă; căci voi face o lucrare [la Armagedon] în zilele voastre, pe care nu o veți crede, cu toate că vă va fi spusă [dinainte].” (Hab. 1:5; F.A. 13:40,41). Armagedonul va fi așa de furios că va lăsa toate națiunile ca și când nu ar fi fost. (Obad. 16). Va fi o răzbunare justificată asupra lor, deoarece această răzbunare înseamnă apărarea numelui lui Iehova, nume pe care națiunile l-au defăimat alegând închinarea la demoni și conducerea demonilor și persecutând pe cei care au purtat numele lui Iehova și au proclamat Teocrația Lui prin Isus Cristos.

CERINȚE

29. Demonii strâng toate națiunile lumii la Armagedon, iar aici este implicată viața fiecărui individ. Satan Diavolul este „dumnezeul acestei lumi” și încă are „puterea morții” (Evr. 2:14). El îi va face pe oameni să creadă că viața în pace și fericire depinde de organizația lui și continuă să fie protejată și susținută prin organizația lui. În prezent acea organizație demonică se apropie rapid de SFÂRȘITUL EI

FINAL. În disperarea lui, fie de a conduce, fie de a ruina, Satan stabilește cerințe prin care făpturile să trăiască în organizația lui, cerințe pe care ei trebuie să le îndeplinească, altfel vor fi uciși. Decretul lui este că nimeni nu va supraviețui să-i salveze pe cei care se închină organizației fiarei și care au semnul pe frunte sau pe mână; și astfel el obligă înregimentarea oamenilor, contrar regulilor lui Iehova. (Apoc. 13:15-17).

30. În realitate, Iehova Dumnezeu este Izvorul Vieții, și Lui îi aparține salvarea. (Ps. 36:9; 3:8). El declară că toți cei care se conformează sau stau în organizația lui Satan vor fi distruși împreună cu ea la Armagedon de Nimicitorul lui Iehova. Iehova prin Cuvântul Său descoperă faptul că singurul loc de siguranță și salvare a vieții pe tot parcursul marelui potop de la Armagedon este Arca organizației Sale. Toți cei care caută viața veșnică trebuie să se refugieze în ea. Porunca pentru rămășița Sa credincioasă este că ea trebuie să-i ajute acum pe refugiații care fac binele să ajungă în singurul loc de siguranță și viață, și trebuie să le facă cunoscut cerințele vieții lui Iehova pe care ei trebuie să le îndeplinească în timp ce stau în locul de refugiu. Astfel, există acum o mare controversă referitoare la cerințele eficace ale vieții.

31. Prin purtătorul Său de cuvânt și prin martorii Lui, Iehova se adresează „creștinătății”: „Ascultați acum, ce zice Domnul: Scoală-te, judecă-te înaintea munților, și dealurile să-ți audă vocea.” (Mic. 6:1). „Creștinătatea” detestă aceste avertizări și spune. „De ce veniți tot timpul la mine și mă faceți să aud mesajul? Eu am Biblia, și de ce voi, martorii, nu mergeți la păgâni? De ce? Ei, bine, în acest mod Iehova a vorbit oamenilor cu legământ din Israel, iar acum El poruncește „creștinătății” să audă, deoarece păgânii nu au nicio obligație față de Atotputernicul Dumnezeu în timp ce „creștinătatea” susține că are un legământ pentru a face voia Lui. Prin urmare, susținerea ei o face să se supună cerințelor lui Dumnezeu. Este regula lui Dumnezeu și anume că „judecata trebuie să înceapă de la casa lui Dumnezeu”. „Creștinătatea” susține că ea este o astfel de casă, și trebuie prin urmare să fie atenționată înaintea păgânismului. „Creștinătatea” nu poate justifica cedarea ei în fața religiei sau a demonismului. Iehova îi poruncește să-și „susțină”, sau „mențină controversa” (*Roth.*) cu El referitoare la faptul dacă cerințele Împărăției sunt exagerate sau nerezonabile, și de ce nu ar veni distrugerea asupra „creștinătății” și a păgânismului la Armagedon. Iehova îi mai poruncește să-și argumenteze poziția ei în cel mai public mod posibil, „înaintea munților, și...a dealurilor”. Controversa este de un interes vital și îi preocupă pe cele mai mici și pe cele mai mari personaje ale organizației vizibile a lui Satan, pe papa, dictatori, împărați, judecători, guvernatori, și pe alții a căror alteță îi face și mai responsabili datorită puterii și influenței pe care o exercită asupra oamenilor și a poverilor puse pe oameni. În loc să ia libertatea cuvântului, a presei și a adunării în legătură cu închinarea la Iehova Dumnezeu, „creștinătatea” ar juca cinstit dacă ar lua în considerare bunăstarea veșnică a popoarelor ei și dacă le-ar lăsa să audă ambele părți ale controverselor. Apoi ar face bine dacă ar lăsa oamenii să decidă care parte este dreaptă, și să acționeze liberi și cum doresc, dând astfel posibilitatea fiecărui om să-și aleagă destinul.

32. „Ascultați munți, controversa Domnului, și voi temelii puternice ale pământului; căci Domnul are o controversă cu poporul Lui, și va judeca pe Israel.” (Mic. 6:2). Acești munți reprezintă în special guvernele naționale trufașe ale „creștinătății”, inclusiv „împăratul din nord” și „împăratul din sud” care acum fac schimb de lovituri pentru dominația lumii. Iehova i-a făcut pe acești „munți” să audă mesajul cerințelor vieții Lui. Martorii lui Iehova prin curieri special au făcut vizite personale diferiților conducători și le-au prezentat Rezoluțiile tipărite adoptate la adunările internaționale. Asemenea informații au fost trimise prin poștă autorități mondiale. De asemenea, au fost transmise și la radiourile cele mai importante. Au existat mărturii publice în fața comisiilor federale, a Curții Supreme și altor curți înalte și mici; de asemenea au existat petiții pentru închinarea liberă și dezbaterea deschisă, semnate de milioane de iubitori ai neprihănirii. Chiar și așa-numitele „națiuni păgâne” au luat cunoștință despre controversa lui Iehova.

33. Mărul discordiei asupra căruia cei doi „împărați” declară că vor lupta până la ultima suflare, împușcătură sau om nu reprezintă chestiunea principală. Problema principală nu se referă la cine va ajunge în vârful dominației mondiale, ci, Va exercita oare Guvernul Teocratic a lui Iehova dominația universală? La ce folosește dacă „împăratul” „creștinătății” ajunge temporar în vârf, ca imediat după aceea toată „creștinătatea”, împreună cu păgânismul, să fie distruși la Armagedon din cauza neîndeplinirii cerințelor

lui Dumnezeu? Prin urmare, punctul de vedere al „creștinătății”, conform căruia martorii lui Iehova pierd timpul și sunt o pacoste și nu slujesc niciunui scop vital și esențial, este total eronat. Proclamarea Cuvântului lui Iehova este cel mai important serviciu de care pot beneficia toate popoarele. Relația creaturii cu Puterea Supremă și cu Guvernul „Puterilor mai Înalte” este mai importantă decât cu orice organizație umană de pe pământ și ea implică viața și fericirea veșnică a creaturii.

34. În controversa lui Iehova cu Ierusalimul necredincios El a trimis profeții Lui și devreme și târziu. La fel și acum El își trimite martorii unși. Nu doar cei trufași trebuie să audă, ci și cei care susțin că sunt temeliile organizației vizibile a lui Satan, „voi stânci trainice, temeliile pământului.” (*Roth.*) Papa de la Vatican pretinde că este piatra de temelie a Israelului spiritual, „biserica”. El și toate celelalte sisteme religioase ale „creștinătății” pretind că sunt trainici și rezistenți în timp ce toate celelalte lucruri eșuează, și că sunt partea de jos pe care stă civilizația organizației pământești. De aceea, ei insistă să se ia măsuri asupra religiei în ordinea mondială care se va stabili după acest război mondial. Papa depinde de puterile Axei care sunt brațul său militar, „sabia bisericii sale”, și toți acești camarazi cum ar fi guvernele puternice, ierarhice și autoritare sunt singura bază solidă pentru o societate umană permanent stabilă, o „nouă ordine bazată pe principii morale”. Acești religioniști, inclusiv Pontiful de la Vatican, au fost înștiințați despre controversa lui Iehova și au fost avertizați că „vor muri!”

35. Această controversă a lui Dumnezeu cu „oamenii lui Israel” sau „creștinătatea” nu poate fi lăsată să treacă ușor ca și cum nu ar avea nicio influență asupra rezultatului din lume sau asupra nădejzii de viață a individului. Este de o importanță extremă pentru voi să știți dacă „creștinătatea” și-a păstrat credința în Dumnezeu sau a călcat legământul pe care ea îl susține și că este vrednică de moarte și prin urmare, condamnată. Toate persoanele care fac binele și care doresc viață trebuie să fie interesați de *această* controversă, pentru a decide dacă vor să rămână de partea „creștinătății” sau vor s-o părăsească. Trebuie să știți cum să evitați capcanele care duc la moarte în care demonii au ademeni-o. Astfel, puteți să evitați deficiențele și încălcările legământului, și astfel să nu împărtășiți soarta ei groaznică la Armagedon. Pentru a ști ce cere Dumnezeu pentru a avea viață și cum să vă păstrați integritatea față de El, trebuie să ascultați de varianta controverselor Lui.

36. Iehova se judecă cu „creștinătatea” pe baza a ceea ce ea pretinde că lucrează, adică „oamenii lui”: „Poporul Meu ce ți-am făcut ție? Și cu ce te-am ostenit? Mărturisește împotriva Mea”. (Mic. 6:3) Iehova pune aceeași întrebare mai târziu prin alt profet al Său. (Ier. 2:5-8, 31). „Creștinătatea” pretinde promisiunile lui Dumnezeu din Biblie, dar nu dă ascultare legii Lui de închinare pe care se bazează împlinirea acelor promisiuni. (Ex. 20:6). Este oare Dumnezeu responsabil de eșecul ei în împlinirea acelor promisiuni? În ceea ce privește religioniștii și aliații lor politici care disprețuiesc legea lui Dumnezeu și care în mod cinic fac rugăciuni pentru a cere binecuvântare peste planurile și metodele lor, Proverbe 28:9 spune: „Cel care își întoarce urechea ca să nu audă legea, chiar și rugăciunea lui va fi o scârbă.” (Prov. 15:8). Eșuând să păstreze legământul Lui, „creștinătatea” nu poate primi binecuvântările promise. De ce să fie atunci ofensată, iar susceptibilitățile ei să fie șocate când i se arată eșecul de martorii lui Iehova? De ce să se ostenească ea de insistența lor în a-o avertiza despre porunca lui Dumnezeu și apoi în a-i opri pe acești martori prin intermediul gloatelor, a Acțiunii Catolice, a interdicțiilor guvernului, a persecuției rafinate duse sub haina legalității, și prin legi și măsuri de „urgență speciale”?

37. Nu pare deloc nerezonabil din partea lui Iehova să continue să-și trimită martorii la ea. El știe importanța problemei pe care ea o merită. Mai mult, „creștinătatea” ar trebui să ia în considerare faptul că acest lucru arată că Dumnezeu îi arată milă și toleranță atunci când îi dă avertismentul înainte de a-o judeca ca o pedeapsă pentru că nu s-a ridicat la standardele legământului ei, defăimând astfel numele Lui. (Ier. 7:25; 2 Cron. 36:15,16). „Mărturisește împotriva Mea” spune Iehova; dar religioniștii nu pot susține cu dovezi Scripturale acest argument. Ei sunt uimiți de cei mici ai Lui care citează Scriptura și care arată neprihănirea și nevinovăția lui Dumnezeu. Ce au așa-numiții „religioniști creștini” împotriva lui Iehova? El nu este responsabil de trecutul și prezentul evreilor. De fapt, acești „religioniști creștini” cu oportunitățile și responsabilitățile lor mai mari au făcut mai rău lui Iehova Dumnezeu decât evreii naturali. În ciuda

acestui lucru, religioniștii mărturisesc fals împotriva martorilor lui Iehova pentru a-i discredita pe ei și mesajul lor. Persoanele care fac binele nu sunt ostenite de aceștia, ci primesc vizitele lor.

38. „Creștinătatea” condamnată ar trebui să ia în considerare ceea ce Iehova în credincioșia Lui a făcut și prin care ea ar fi putut fi binecuvântată pentru totdeauna. „Căci te-am scos din țara Egiptului, și te-am răscumpărat din casa slujitorilor; și am trimis înaintea ta pe Moise, Aaron și Miriam. Poporul Meu, adu-ți aminte ce a plănuit Balac, împăratul Moabului, și ce i-a răspuns Balaam, fiul lui Beor de la Sitim până la Ghilgal; ca să cunoști neprihănirea Domnului.” (Mic. 6:4,5). Iehova a dat Paștele tipic în Egipt pentru eliberarea evreilor, iar la timpul hotărât a dat lucrul real, „Cristos Paștele nostru...Mielul lui Dumnezeu care a ridicat păcatul lumii”, și prin care vine eliberarea din Egiptul antitipic, organizația lumii lui Satan. (1 Cor. 5:7; Ioan 1:29). „Creștinătatea” susține că a ieșit din „Egipt”, dar contrazice pretenția ei prin faptul că a legat prietenie cu lumea, dușmanul lui Dumnezeu. (Iac. 4:4). Iehova Dumnezeu l-a trimis din nou pe Profetul Său, Mai Marele Moise, Isus Cristos să arate drumul care iese din lume și care duce în binecuvântările promise celor care ascultă de Profet. (F.A. 3:22,23; 7:37). Odată cu venirea Lui la templu pentru judecată, Iehova a trimis-o împreună cu Cristos pe rămășița fraților ca martori colegi, simbolizați de fratele și sora lui Moise, Aaron și Miriam. (Gal. 3:28; Ioel 2:28,29). Ei vestesc numele lui Iehova în Egiptul antitipic. (Ex. 9:16; 15:20)

39. Iehova Dumnezeu nu sprijină niciodată acțiunile dușmanului îndreptate împotriva celor care-L slujesc cu credincioșie. Balac, împăratul antic al Moabului, s-a împotrivit poporului lui Iehova și a căutat să-l blesteme și să-l condamne. Profetul Balaam s-a angajat el însuși să facă acest lucru. De aceea, el prefigurează pe clasa „omului păcatului”, inclusiv societatea „slujitorului rău”, Ierarhia Romano-catolică precum și celălalt cler al „creștinătății”. Aceștia angajează puterile lumii care se luptă pentru dominația lumii și prin urmare se opun Teocrației și care îi plătesc pe religioniști să blesteme pe martorii lui Iehova pentru predicarea Guvernului Teocratic. (Numeri 22,23,24; 2 Pet. 2:15,16; Apoc. 2:14). Iehova a schimbat blestemul lui Balaam în binecuvântare. În prezent blestemele și reprezentarea greșită a oamenilor Săi de legământ de către religioniști, El le face să lucreze pentru mărturia Împărăției și pentru binele martorilor credincioși care-L iubesc. (Deut. 23:4,5; Neem. 13:2; Ios. 24:9,10). Niciun blestem scris în Cuvântul lui Dumnezeu nu se poate aplica împotriva slujitorilor Săi credincioși. Blestemele religioase pronunțate asupra lor de papă și cler nu sunt nici biblice, nici de la Dumnezeu, ci sunt demonice și de niciun folos.

40. Pentru a-i duce „din Sitim până în Ghilgal” Iehova a despărțit apele Iordanului și și-a condus poporul ca pe uscat. Apoi din Ghilgal ca bază, El a direcționat marșul în jurul Ierihonului, sfârșind prin distrugerea completă a fortăreței religioase demonizate. Din acea distrugere doar Rahav și cei din casa ei au fost salvați, prefigurând faptul cum Dumnezeu salvează din prăbușirea „creștinătății” pe clasa „oilor” care fac bine martorilor Săi credincioși și adevărați, rămășița fraților lui Cristos. „Creștinătatea” ar fi putut să beneficieze și ea de privilegiile legământului cu Dumnezeu și să experimenteze antitipic lucruri ca acestea, adică „de la Sitim la Ghilgal”. Doar rămășița și tovarășii ei ca Rahav a fost astfel condusă, folosită și salvată de Domnul. De ce nu și „creștinătatea”? Deoarece ea a încălcat intenționat legământul cu Dumnezeu. Amintindu-ne aceste fapte putem să observăm că nu este vina lui Iehova. Confruntată cu asemenea fapte „creștinătatea” trebuie să „cunoască neprihănirea Domnului”. El își ține legământul. (Neem. 1:5).

41. Acum, cu Armagedonul înaintea noastră, este o problemă de viață și distrugere. Cei care vor face parte din „celelalte oi” ale Domnului care vor alcătui „marea mulțime” a supraviețuitorilor Armagedonului și care vor trăi cu bucurie pe pământ, trebuie să găsească răspunsul la o întrebare foarte personală și foarte importantă. „Cu ce voi veni înaintea Domnului și cum mă voi pleca înaintea Dumnezeului celui Preaînalt? Voi veni înaintea Lui cu arderi de tot, cu viței de un an? Va fi mulțumit Domnul cu mii de berbeci, sau cu zeci de mii de râuri de untdelemn? Voi da oare pe întâiul meu născut pentru păcatele mele, rodul trupului meu pentru păcatul sufletului meu?” (Mic. 6:6,7).

42. Cum se va apropia omul de Dumnezeu ca să fie acceptat și să intre pe calea vieții? Organizația religioasă conducătoare insistă că acest lucru se face prin intermediul clerului romano-catolic și prin sfinții lui canonizați. Ultimul lor argument este că omenirea trebuie să vină pe calea „noii ordini fondată pe

principii morale” așa cum a fost aprobată de papă. Clerul „protestant” ține de ațele șorțului papal și pentru auto-protecție păstrează o politică de „bună vecinătate” cu Ierarhia Romano-catolică și susține că se apropie de Dumnezeu prin participarea în sistemele religioase conflictuale; și că pentru ca cineva să fie salvat și să meargă în ceruri el trebuie să fie membru a acestei organizații. Toți sunt de acord că fiecare om trebuie să facă sacrificii financiare pentru a întreține clerul și organizațiile lui costisitoare. Ei sunt la „conducere” ca și cum ar vrea să-l îmbogățească pe Dumnezeu. Miliarde de dolari sunt plătiți lor pentru masele de oameni și rugăciunile pentru cei morți. Ei nu țin seama de legea lui Dumnezeu și de calea arătată, ci fac cum vor ei iar apoi își împacă conștiința prin așa-numitele „sacrificii”. Cu astfel de religioniști, clasa „slujitorului rău” se pune în opoziție cu Teocrația și cu martorii ei și susține că apropierea de Dumnezeu se face prin așa-numita auto-idolatrizare a „dezvoltării caracterului.”

43. Jertfele fără ascultare sunt tactici de mituire și sunt scârboase înaintea lui Dumnezeu. (Prov. 21:27; Isa. 1:11-17). „A asculta este mai bine decât a aduce jertfă.” (1 Sam. 15:22). Un aranjament de jertfă ar favoriza pe cei bogați împotriva celor săraci. Toate aceste „jertfe” sunt lucruri în afara individului și pot deveni o simplă formalitate, care pot fi făcute fără ca inima vreunuia să fie implicată în ele, la fel cum s-a întâmplat când cei care urau dictatura au strigat „să trăiești Hitler” și au salutat steagul lui Hitler în mod silit. Religioniștii recunosc doar formal și în exterior „nelegiuirea” și „păcatul sufletului meu”. În conflictul mondial din 1914-1918 i-au persecutat pe creștinii conștiincioși, dar aparenta lor pocăință de după aceea nu i-a determinat să accepte împărăția lui Dumnezeu vestită de martorii Săi persecutați. În schimb, ei și-au împietrit inimile împotriva Împăratului lui Iehova și s-au întors spre și au salutat Liga Națiunilor, Curtea Internațională de Justiție, Pactul de Pace de la Paris din 1928 de interzicere a războaielor, și alte scheme anti-teocratice. Ierarhia Romano-catolică a avut propria ei schemă pentru dominarea lumii, adică, renașterea „Imperiului Roman Sfânt” cu ajutorul dictatorilor arbitrari. Din nou și astăzi, ca și în Epocile Întunecate, Ierarhia arată că este dispusă să jertfească milioane din „populația ei catolică” pentru a-și atinge scopurile egoiste și să cauzeze astfel moartea a milioane de întâi născuți și alți copii a mamelor umane, copii care luptă împotriva dictatorilor totalitari care slujesc pentru obiectivele Ierarhiei. Catolicii sinceri care prețuiesc beneficiile democrației și a separării religiei de stat ar trebui să și de seama de ipocrizia clerului și să asculte de cerințele lui Dumnezeu pentru viață și binecuvântare. Cu aceste jertfe religioase a cărnii și sângelui omului care încalcă legământul veșnic a lui Dumnezeu, oare se va mulțumi El? (Gen. 9:6,11).

44. „El ți-a arătat [(Leeser; Rotherham) El ți-a spus] omule, ce este bine; și ce alta cere Domnul de la tine, decât să faci dreptate, să iubești mila, și să umbli umil cu Dumnezeul tău?” (Mic. 6:8). Iehova i-a spus omului cerințele Lui; „toate lucrurile care au fost scrise odinioară au fost scrise pentru învățătura noastră” (Rom. 15:4). Acum Dumnezeu l-a trimis pe Profetul Său, Mai Marele Mica, Isus Cristos, la templu. Pe El Dumnezeu îl folosește să lămurească Scripturile inspirate și să sublinieze în ele cerințele lui Iehova. Astfel, de la venirea Domnului la templu în 1918 Scripturile au fost deschise în mod special ca niciodată până acum. Creștinilor le-a fost clarificată adevărata lor însărcinare dată de Domnul și obligațiile legământului lor ca de altfel și cerințele privitoare la „celelalte oi” ale Domnului care fug la El pentru refugiu. Apoi Iehova și-a uns rămășița Lui aprobată și a trimis-o să arate această însărcinare revelată „creștinătății” și altor națiuni pentru ca și ele la rândul lor să transmită această informație dătătoare de viață tuturor, fie că sunt creștini sau nu. La fel ca în zilele lui Mica, omul care are într-adevăr un legământ să facă voia lui Dumnezeu, și omul care doar pretinde acest lucru, ar trebui să fie și chiar este cel mai direct preocupat de ceea ce cere Domnul. Cu toate acestea, regula Domnului este aceeași față de toți cei de pe pământ care fac binele și care devin „celelalte oi” ale Domnului, chiar dacă ei nu sunt ca „creștinătatea” care pretinde că ea este Israelul spiritual.

45. Întrebarea pe care i-a pus-o tânărul lui Isus se potrivește acum: „Ce lucru bun să fac, ca să am viață veșnică?” (Mat. 19:16-19). Din cauza păcatului moștenit și a imperfecțiunii, nimeni de pe pământ nu poate face acum lucrurile perfect; dar rețineți Cuvântul lui Dumnezeu referitor la „ceea ce este bine” să facem: „Voi lăuda numele Tău, Doamne, căci este bun.” (Ps. 54:6). „Este un lucru bun să dăm mulțumiri Domnului, și să cântăm laude numelui Tău Preaînalt.” (Ps. 92:1). „Lăudați pe Domnul; căci este bine să

cântăm laude Dumnezeului nostru; căci este plăcut ; și lauda frumoasă.” (Ps. 147:1). „Cel care a primit sămânța [adevărului Împărăției] într-un pământ bun, este cel care aude cuvântul, și-l înțelege; și el aduce rod, și unul dă o sută, unul șizeci și unul treizeci.” (Mat. 13:23). „Bine ai făcut, slujitor bun și credincios; ai fost credincios peste puține lucruri, te voi face stăpân peste multe lucruri.” (Mat. 25:21; Luca 19:17). „Dovediți voia lui Dumnezeu care este bună, acceptabilă și perfectă.” (Rom. 12:2). Suma celor spuse mai sus este că persoanele care fac binele, „celelalte oi” ale Domnului, trebuie mai întâi să primească adevărul Său și să se dedice Domnului. Apoi ei trebuie să depună mărturie numelui și Împărăției Sale, ducând mai departe roadele Împărăției la cei flămânzi care fac binele, și continuând să rămână credincioși și integri în împlinirea voii bune și perfecte a lui Dumnezeu.

46. Dorești viața! „Și ce altceva cere Domnul de la tine decât să faci dreptate?” Fă ceea ce este corect și egal. Nu refuza dreptul „străinului care este înăuntrul porților tale”, și anume, de a auzi mesajul dătător de viață a lui Dumnezeu. La fel cum ai primit gratuit, la fel dă-l și tu gratuit. Nu arăta parțialitate și nu fii părtinitor. Nu-l judeca greșit pe fratele sau „vecinul” tău creștin. Lasă-l să și aducă povara înaintea Domnului și să răspundă Stăpânului Său, Domnul, care-l judecă. (Rom. 14:4; Gal. 6:5).

47. „Și să iubești mila”. Și lucrul acesta îl cere Domnul. „Căci am dorit milă, și nu jertfe; și cunoștință de Dumnezeu mai mult decât arderi de tot.” (Osea 6:6). Fii iertător, treci cu vederea defectele și greșelile neintenționate ale fraților tăi, arătându-le acestora calea bună pe care să meargă în greutățile lor. Spune avertismentul milos al Domnului despre cei care vor muri la Armagedon dacă nu sunt ajutați. Vizitează-i din nou pe cei care înțeleg mai greu dar care vor să înțeleagă. Avertizează-i pe cei sinceri și onești să se ferească de religie. Ajută-i pe refugiați să găsească „orașul de refugiu” al Domnului pentru protecția de Nimicitorul lui Dumnezeu la Armagedon și să stea acolo și să respecte regulile, în cadrul limitelor orașului, în integritate. Fă bine martorilor lui Iehova, „cei mai neînsemnați frați [ai lui Cristos], și nu profita de starea de război pentru a vărsa ura religioasă asupra lor datorită faptului că ei respectă legea lui Dumnezeu și fac de rușine religia.

48. „Și să umbli umil cu Dumnezeul tău”; nu în contra Lui. Aceasta înseamnă să nu fii îndărătnic, ci ascultător de legea lui Dumnezeu și instrucțiunile organizației. Recunoaște adevăratele „Stăpâniri Înalte”. Nu sprijini schemele care înalță creaturile și organizațiile care se opun lui Iehova și dominației Sale universale prin Teocrația Lui. Nu gândi că ești mai presus de legea lui Dumnezeu și că legea omului este mai bună decât legea lui Dumnezeu în unele cazuri, în special în unele situații de urgență create de om. Starea de urgență din lume în fața Armagedonului care este la ușă este cel mai prielnic timp pentru a ține cu nerăbdare legea lui Dumnezeu și să-L ascuți pe El decât să ascuți pe niște oameni disperați. Doar cei care umblă în ascultare de Iehova Dumnezeu așa cum și Noe a umblat cu Dumnezeu până la Potop vor avea șanse să supraviețuiască Armagedonului și să-L slujească pe Dumnezeu după aceea.

(va urma)

CONDUCĂTORUL „NOII LUMI” ȘI ASOCIAȚII

Întorcându-ne de la o analiză a conducerii fiarei a acestei lumi nesatisfăcătoare, este reconfortant să luăm în considerare viziunea lumii noi glorioase și a conducătorului ei maiestuos, a titlului și a Tatălui Lui, și a poziției și asociațiilor Lui, și a celui asociat cu El, numit Ioan, care a primit viziunea inspirată și care este spusă în avantajul nostru, al celor care trăim în acest sfârșit al lumii:

„Și m-am uitat, și iată un Miel stătea pe Muntele Sionului, și cu El o sută patruzeci și patru de mii, având numele Tatălui Lui scris pe frunțile lor. Și am auzit o voce din ceruri, ca vuietul multor ape, și ca vocea unui tunet puternic; și am auzit vocea harpiștilor care cântau cu harpele lor; și au cântat ca și cum ar fi fost un cântec nou înaintea tronului, înaintea celor patru fiare și înaintea bătrânilor; și niciun om nu a putut învăța acel cântec ci doar cei o sută patruzeci și patru de mii, care au fost răscumpărați de pe pământ. Aceștia sunt cei care nu s-au întinat cu femei; căci sunt neatinși. Aceștia sunt cei care îl urmează pe Miel

oriunde merge El. Ei au fost răscumpărați dintre oameni, fiind primul rod pentru Dumnezeu și pentru Miel. Și în gura lor nu s-a găsit viclenie; căci ei sunt fără vină înaintea tronului lui Dumnezeu.”- Apoc. 14:1-5.

În Scripturi „muntele” este un simbol al guvernului sau împărăției lui Dumnezeu. Cea mai înalte parte a muntelui este numită „deal”. Cea mai înaltă parte a împărăției lui Dumnezeu este guvernatorul sau regele. Iehova spune: „Totuși Eu am pus pe Împăratul Meu pe muntele Meu cel sfânt Sion”. (Ps. 2:6). Organizația lui Iehova este descrisă în Cuvântul Lui sub simbolul și numele de „Sion”, și el a fost ilustrat de Muntele Sion din Palestina. Când David din Betleem a fost făcut împărat al evreilor, Muntele Sionului a fost făcut sediul guvernului națiunii. Acolo David și-a construit o casă din „lemn de cedru”, simbolizând existența veșnică a împărăției lui Dumnezeu. Acela a fost guvernul Teocratic tipic al lui Iehova Dumnezeu.

O mie de ani mai târziu Ioan a văzut într-o viziune un munte frumos. Trebuia să fi fost un munte alb și glorios, deoarece albul simbolizează puritatea și pentru că Domnul este glorios. El a fost Muntele Sion, organizația curată și sfântă a lui Dumnezeu, Împărăția, al cărei Guvernator este pur, sfânt și neîntinat. El este Isus Cristos, Cel Preaiubit al lui Dumnezeu. Faptul că apostolul Ioan a văzut Muntele Sionului indică faptul că Împărăția lui Dumnezeu prin Isus Cristos s-a născut în 1914 A.D. și că, după aceea slujitorii lui Dumnezeu prefigurați de Ioan, a văzut a văzut acel Guvern și l-a considerat ca întemeiat și funcțional în timp ce dușmanii lui Dumnezeu încă sunt în viață și luptă pentru dominația lumii. Vine ziua, și ea nu este departe, când Muntele Sion va fi pacea și bucuria tuturor celor care trăiesc totdeauna pe pământ. (Ps. 48:2). Iehova iubește Sionul și intrarea în organizația aceea. (Ps. 78:68; 87:2). Sionul este locuința oficială a lui Iehova Dumnezeu și de aceea Sionul este curat și sfânt. (Ps. 9:11; 132:13). Din Sion strălucește Dumnezeu, deoarece Sionul îl cinstește pe Domnul Dumnezeu și Îi slăvește numele. – Ps. 50:2; 135:21.

Ioan spune că a văzut un „Miel” care stătea pe Muntele Sionului. Scena de schimbare „în muntele cel sfânt” atunci când acel Miel al lui Dumnezeu era încă pe pământ în trup pare să se refere la același lucru. (2 Pet. 1:17, 18). Acesta este „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii”. (Ioan 1:29). Sângele lui vărsat la Calvar este pentru ispășirea păcatului omenirii care crede, și acum Mielul vine în glorie, îmbrăcat cu toată puterea și autoritatea, să curețe și să îndepărteze pata păcatului de pe cei care vor trăi în lumea nouă. Trebuie remarcat faptul că în cartea Apocalipsei Isus este numit „Mielul” de douăzeci și opt de ori, ceea ce înseamnă mai mult decât orice alt nume care I se dă. Dumnezeu are un motiv pentru care accentuează acel titlu. „Mielul” este tradus din cuvântul grecesc *arnion*, care mai mult în sens literal înseamnă „drag miel” sau „drăgălășire”. Scopul evident al titlului este de a reaminti întregii creații că Dumnezeu este Marele Păstor și că Isus Cristos este cel mai drag din marea turmă a lui Dumnezeu. Isus a spus: „Iehova este păstorul meu.” (Ps. 23:1, V.A.R). Cel care stă pe Muntele Sionului, este, prin urmare, categoric identificat ca Isus Cristos, Împăratul slăvit, Sămânța promisă. –Gen. 22:8, 18.

Isus și-a luat poziția pe Muntele Sion în 1914. Viziunea lui Ioan face referire la El, cel care stă acolo, Isus care acum „vede munca sufletului Său” în împlinirea cuvintelor spuse de profetul lui Dumnezeu. (Isa. 53:11,12), și că El este plin de mulțumire și bucurie deoarece a sosit timpul ca să apere numele Tatălui Său. (Ier. 11:19,20; Ps. 110:2-6). Cu treizeci și cinci de secole în urmă un miel al turmei a fost înjunghiat în Egipt iar sângele lui era folosit ca baza legământului legii pe care Dumnezeu l-a făcut cu Israelii în Egipt și confirmat ulterior la Muntele Sinai în drumul lor spre Țara Sfântă. La fel, sângele lui Isus, Mielul lui Dumnezeu înjunghiat pe pământ, este jertfa de bază a „noului legământ” al cărui Mijlocitor este Isus și care este încheiat pe pământ și ratificat la venirea la adevăratul Munte Sion. (Evr. 12:24). El este cel mai mare ca de altfel și cel mai iubit din toată creația lui Dumnezeu, și referitor la stăpânirea Lui este scris: „Și la tine, turn al turmei, fortăreața fiicei Sionului, la tine va veni, chiar și prima (cea mai veche) stăpânire, împărăția va veni la fiica Ierusalimului. –Mic.4:8.

Împărăția Lui s-a născut sau a început în 1914, înainte de a veni chinurile „războiului din cer” asupra Sionului. „Înainte de a fi în chinurile nașterii, ea a născut, înainte de a-i veni durerea ea a dat naștere unui copil [Guvernul nou-născut]” (Isa. 66:7). „Nouă ni s-a dat un fiu [Fiul lui Dumnezeu] și guvernarea va fi pe umărul lui.” (Isa. 9:6,7). Acest lucru este adevărat pentru că El este Mielul curat a lui Dumnezeu și Împăratul uns acum peste tronul Lui. Legea, sau regula acțiunii care va governa cerul și pământul nou, iese din Muntele Sionului. (Isa. 2.3). Nu în Roma, ci în Sion, organizația lui Dumnezeu, Mielul drag a lui

Dumnezeu este pus ca Piatra din Capul Unghiului, Împăratul Uns a lui Dumnezeu, și el este sanctuarul pentru copii sau membrii Sionului. (Isa. 28:16; 8:14). Acești membri ai Sionului constituie biserica și sunt „pietre vii” zidite pe El (1 Pet. 2:6-8). El este de asemenea pus ca o piatră de poticnire pentru dușmanii Lui, care se poticnesc în El ca Conducător Drept al lumii.

Din punct de vedere simbolic, biserica este „nevasta Mielului”, și după venirea Lui la templu a venit timpul să i se spună ca și copil al Sionului, ca ea să se bucure de acest lucru: „Bucură-te tare, fiica Sionului; și strigă de bucurie; căci iată, Împăratul tău vine la tine. El va vesti națiunilor pacea; și stăpânirea Lui va fi pe tot pământul.” (Zah. 9:9,10). Biserica este „fiica Sionului”. Sionul (organizația lui Dumnezeu) este cel care dă naștere copiilor ei și care constituie membrii împărăției lui Dumnezeu. Referitor la acești copii este scris: „Căci abia ce au apucat-o durerile nașterii pe Sion [durerile au venit peste ea în 1917 și 1918], căci ea a și dat naștere copiilor ei”. - Isa. 66:8.

Dat fiind faptul că Sionul este acum deja construit iar copii lui sunt născuți, clasa slujitorului Domnului sau oamenii lui Dumnezeu pe pământ reprezentați de apostolul Ioan au primit o viziune despre ceea ce s-a întâmplat. De aceea, Ioan adaugă cu privire la Miel: „Și cu El o sută patruzeci și patru de mii, având numele Tatălui Lui scris pe frunțile lor.” (Apoc. 14:1). Această imagine profetică nu se putea împlini până ce creștinii credincioși care adormiseră în moarte și care așteptau revenirea Domnului fuseseră înviați din moarte la viață în spirit și judecata de la templu începuse de la „casa lui Dumnezeu”, iar rămășița ei de pe pământ fusese aprobată și adusă la templu și luminată de luminile lui Iehova, fulgerele adevărului Lui. Fiind născuți ca copii ai lui Dumnezeu, născuți și unși cu spiritul Său și astfel recunoscuți de el, aceștia vor avea numele Lui pe frunțile lor. Ei vor aprecia corect faptul că ei au fost copii lui Dumnezeu, și cu numele pe frunțile lor, ei sunt identificați ușor ca copii ai lui Dumnezeu. Clasa lui Ioan sau a slujitorului, care este acum în templu, poate vedea și prețui frumosul tablou, prima parte care pare să fie Cristos, Împăratul glorios precum și membrele trupului Său în organizația lui Dumnezeu. Cei care sunt copii au început și continuă să cânte laudele lui Iehova și se bucură: „Și Iehova va domni peste ei de pe Muntele Sionului de acum și până în veșnicie.” –Mic. 4:7, *V.A.R.*

Numărul celor care stăteau cu Mielul pe Muntele Sionului este același cu a celor care au fost „pecetluiti” din cele douăsprezece seminții ale Israelului spiritual, adică, 144 000 (Apoc. 7:4) Dumnezeu promisese că va scrie pe cei credincioși ai Lui numele Său. (Apoc. 3.12). Aceștia sunt arătați în tablou ca având numele Lui scris pe frunțile lor. Aceștia sunt cei care au scăpat de capcana organizației dușmanului, Babilonul; după cum este scris: „Ci pe muntele Sionului va fi eliberarea [vor fi cei care scapă (*citire marginală*)], și acolo va fi sfințenia;...și izbăvitorii se vor sui pe Muntele Sionului ca să judece muntele lui Esau [organizația religioasă a lui Satan]; și împărăția va fi a Domnului.” (Obad. 17-21). Sub puterea și influența demonilor se încearcă acum obligarea tuturor creaturilor de pe pământ să se închine „fiarei”, organizația vizibilă a lui Satan, dar peste frunțile celor însemnați cu numele Tatălui lor Iehova nu mai există spațiu pentru „numele” sau „numărul” „fiarei”. În schimb, pe ei apare numele de onoare, de respect și laudă lui Iehova și Împăratului Său. Ei sunt cu totul devotați Domnului.

Adunați la Domnul, adică în unitate cu El, oamenii Lui sunt acum în afara Babilonului și este un timp potrivit pentru ei să se bucure și să cânte; și asta chiar și fac ei. (Ps. 126:1; Isa. 52:7,8). De asemenea, este timpul ca și mânia lui Dumnezeu să înceapă împotriva organizației dușmanului Babilonul. De aceea, este scris: „Domnul a adus neprihănirea noastră; veniți, și să vestim în Sion lucrarea Domnului Dumnezeului nostru...căci planul Lui este împotriva Babilonului, ca să-l distrugă; pentru că aceasta este răzbunarea Domnului, răzbunarea Templului Său. Și voi răsplăti Babilonului, și tuturor lucitorilor din Haldeea [Babilonia], tot răul pe care l-au făcut în Sion înaintea ochilor voștri, zice Domnul. Așa cum Babilonul a făcut să cadă morții lui Israel, așa și la Babilon vor cădea morții întregului pământ.” (Ier. 51:10, 11, 24, 49). A sosit ziua să vestim „ziua de răzbunare a Dumnezeului nostru”, și cei din organizația Domnului trebuie s-o vestească. –Isa. 61:2.

Este mult de lucru. Unii care au fost favorizați cu cunoștința adevărului lui Dumnezeu și care au încheiat un legământ ca să facă voia Lui au devenit „osteniți în a face bine” și au ajuns la concluzia că tot ceea ce trebuie să facă este să manifeste în exterior un „caracter blând”, să se întâlnească și să aibă ceea ce

ei numesc „părtășie”, și apoi să aștepte să fie luați în cer. Ei se înșeală pe ei înșiși și sunt înșelați de alții. Cu toate acestea, Iehova își adună oamenii Săi credincioși în Sion pentru a le da o slujbă. El a vizitat națiunile pentru a scoate din ele un „popor pentru numele Lui”, și cei scoși trebuie să fie martorii Lui care să cânte laudele Lui. (vezi F.A. 15:14; 1 Pet. 2:9; Isa. 43:10,12). De aceea, apostolul Ioan, reprezentând clasa slujitorului, aude „o voce din ceruri, ca vuietul multor ape, și ca vocea unui tunet puternic; și am auzit vocea harpiștilor care cântau cu harpele lor”- Apoc. 14:2.

Versiunea Americană Revizuită redă astfel acest text: „vocea care am auzit-o a fost ca vocea unor harpiști”. Imaginea arată că membrii Sionului nu pot și nu păstrează tăcerea. Ei nu pot deoarece „în templul Lui fiecare vorbește de gloria Lui”. (Ps. 29:9). Fiind în templu, ei trebuie să cânte laudele lui Iehova. Unde sunt oare cei care susțin că sunt urmașii lui Cristos și care folosesc „pedala blândă” referitoare la organizația lui Satan, sau care insistă asupra păstrării tăcerii și a ignorării faptului că Satan are o organizație? Aceasta este o dovadă concludentă că ei nu fac parte din capitala organizației lui Dumnezeu Sion. Oricare ar fi poziția lor nimeni care a încheiat un legământ cu Domnul să nu fie înșelat să rămână în tăcere și inactiv. Această imagine a Apocalipsei și multe alte texte coroborate arată că clasa din templul lui Dumnezeu trebuie să fie activă până la sfârșit.

Ioan a auzit „vocea din ceruri, ca vuietul multor ape”, iar acest lucru prevestește o ploaie torențială a binecuvântărilor lui Dumnezeu. „Când își deschide gura există o mulțime de ape în ceruri...El face fulgerele pentru ploaie.” (Ier. 10:13, *margin*). Aici vocea a fost „ca glasul unui tunet puternic”; astfel se spune simbolic că acesta e un mesaj al lui Dumnezeu care se vestește, mesaj care este o mustrare pentru cei care defaimă numele Lui. (Ps. 104:7; 18:6, 7, 13). Dar pentru cei care-L iubesc pe Dumnezeu este un sunet de adevăr reconfortant care îi anunță că a venit împărăția lui Dumnezeu, și este timpul să se bucure și să cânte. Templul fiind acum deschis, a sosit timpul pentru instalarea cântăreților și harpiștilor sacri care se vor angaja în cântarea de laude lui Iehova Dumnezeu. Această slujbă a fost făcută și în casa tipică a Domnului. În templul tipic din vremurile străvechi Împăratul David a pus deoparte anumiți cântăreți „care prooroceau cu harpele...pentru cântarea în casa Domnului.” (1 Cron. 25:1,3,6). În acea slujbă a templului cântăreții, selectați din seminția lui Levi, au fost determinați să cânte cu vocea și să cânte la harpă. (2 Cron. 5:12,13). Astfel, Dumnezeu a prevăzut că atunci când își va strânge Israeliții Săi spirituali la templu ei vor trebui să cânte laudele Lui. Timpul bucuriei a sosit, iar Isus Cristos la templu, ca mare Judecător, spune celor pe care îi aprobă: „Intrați în bucuria Domnului vostru”. (Mat. 25:21). Israeliții spirituali aprobați intră în templu, iar cântecele și harpele lor răsună cu/de laude la adresa marelui Iehova și Împăratului Său, Isus Cristos.

„Și au cântat ca și cum ar fi fost un cântec nou înaintea tronului, înaintea celor patru fiare și înaintea bătrânilor; și niciun om nu a putut învăța acel cântec ci doar cei o sută patruzeci și patru de mii, care au fost răscumpărați de pe pământ.” (Apoc. 14:3). În relatarea Biblică prima cântare este menționată în Iov 38:7. Acolo, Mielul, Cel Preaiubit al lui Dumnezeu, și care poartă titlul de „Steaua Dimineții” a cântat spre lauda lui Iehova. Astfel s-a fixat și regula care trebuie să guverneze peste cei care sunt acum în Sion. Cântarea pe care a auzit-o apostolul Ioan era nouă, și de aceea indică faptul că clasa slujitorului lui Iehova va avea de făcut o schimbare în lucrarea de mărturie de la cea a lui Ilie până la cea prevăzută de Elisei, a doua fiind o slujbă făcută fără nicio teamă, ci cu mare bucurie. Dragostea lui Dumnezeu este cea care îi îndeamnă la slujbă, și dragostea pe care o are Cristos este cea ce-i constrânge și îi ține împreună. Aceștia, având această dragoste, nu se tem de dușman sau de organizația lui, ci cântă cu îndrăzneală laude Celui Veșnic și Mare. – 1 Ioan 4:17, 18.

Rămășița martorilor unși ai lui Iehova de pe pământ au posibilitatea acum datorită milei lui Dumnezeu să vadă și să și dea seama de faptul că Slujitorul Ales al lui Iehova este Isus Cristos și că membrii credincioși ai trupului Său Dumnezeu i-a selectat și i-a așezat ca cântăreți ai Lui în templu ca să îndeplinească și alte scopuri pe care i le dă. (Isa. 42:1; Mat. 12:15-18). Acestora le sunt încredințate interesele împărăției lui Dumnezeu, și le revine obligația să facă cunoscut planurile lui Dumnezeu conducătorilor și popoarelor pământului. De la zidirea Sionului sau începând cu 1918 și după aceea, Iehova s-a arătat în gloria Sa, și prin fulgerele Lui s-a revelat pe Sine, organizația Lui și planurile Lui

poporului ca niciodată înainte. El a lămurit poporului Său multe profeții care s-au împlinit, și acum El le dă o licărire a altor lucruri care se vor împlini în scurt timp. A sosit timpul ca ei să cânte și ei într-adevăr „cântă Domnului o cântare nouă, și laudele Lui de la marginile pământului”- Isa. 42:9,10.

La nașterea umană a lui Isus în urmă cu nouăsprezece secole oștirile îngerești au cântat spre lauda lui Iehova Dumnezeu, al cărui Fiu ele l-au anunțat ca Salvator al lumii. Acum, Împăratul în glorie stă pe Muntele Sionului cu toată puterea și autoritatea să conducă și să binecuvânteze, și toți cei din organizația lui Dumnezeu se alătură să cânte cântarea nouă. Îngerii din ceruri și rămășița de pe pământ cântă înaintea tronului laudele Celui Preaînalt.

TURNUL DE VEGHERE

**Vestitorul
Impărăției lui Jehova**

15 MAI 1942

Nr. 10

Cuprins:

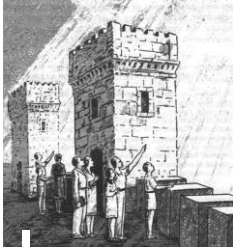
MICA - Partea a IX-a

- Pag.165

BOGĂȚII TRAINICE

- Pag.176

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: J.F.Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu l-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și l-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintează în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... 40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Nr. LXIII

15 Mai 1942

Nr 10

MICA

„El ți-a arătat omule, ce este bine; și ce alta cere Domnul de la tine, decât să faci dreptate, să iubești mila, și să umbli umil cu Dumnezeuul tău?” - Mic. 6:8.

Partea a IX-a

IEHOVA este Învățătorul mare și perfect. Învățătura Lui este întotdeauna bună și benefică; căci El este bunătate, și a-L cunoaște pe El este cel mai mare beneficiu. Dreptatea Lui perfectă nu îi cere să-l salveze pe cel condamnat, dar în mila Lui, care înseamnă bunătate față de acesta, El dă un avertisment potrivit și suficient despre dezastrul iminent al lumii. De aceea, El subliniază clar motivul, iar față de cei care vor scăpa El le arată ceea ce este bun în ochii Lui și ce cere El pentru a putea primi aprobarea Lui, protecția Lui milostivă și izbăvirea de la distrugere cu lumea condamnată. Creatura care dorește viață și care intră într-un legământ sau acord pentru a face voia lui Iehova se obligă să îndeplinească cerințele lui Dumnezeu. Iehova Dumnezeu nu este părtinitor. Fiecare creatură de pe pământ care dorește să intre pe calea vieții trebuie să se aștepte să îndeplinească aceleași cerințe și să urmeze aceeași regulă de acțiune. Se cere o ascultare și o credincioșie benevolă pentru a face voia Marelui Dăător al vieții. Creatura trebuie să judece cu dreptate și în dragostea milei față de alții, în special pe cei care sunt pe calea vieții cu El. Ea trebuie să umble în ascultare de voia exprimată a lui Dumnezeu și să nu-L abandoneze pe Dumnezeu pentru nimic în lume. Îndeplinirea cu bucurie a cerințelor lui Dumnezeu duce la viață fără sfârșit în mijlocul binecuvântărilor de nedescris. Refuzul sau eșecul de a îndeplini cerințele Lui duce la moarte și la pierderea tuturor lucrurilor.

2. Religia a înlocuit cerințele lui Dumnezeu cu standardele morale ale oamenilor care se îndepărtează și ignoră legea lui Dumnezeu. Prin urmare, religia i-a orbit pe oameni față de cerințele lui Dumnezeu. Priviți la lumea religioasă din ziua de azi, în special la partea „civilizată” a ei numită „creștinătatea”. Apoi răspundeți la ceea ce a făcut religia pentru omenire. „Creștinătatea” a luat numele lui Dumnezeu și a lui Cristos și pretinde binecuvântările Sale promise. Astfel, ea se supune într-un legământ implicit și, în consecință, se face responsabilă de cerințele lui Dumnezeu deoarece poartă numele Lui. Comportamentul celor necredincioși legământului cu Dumnezeu, și condiția care rezultă din faptul că trec peste religie, este același în această lume modernă ca și cel în lumea antică dinainte de Cristos. De ce? Pentru că religia înseamnă demonism, iar demonii folosesc întotdeauna aceleași metode care au aceleași rezultate, iar acei demoni sunt cei mai activi acum, așa cum au fost și în zilele lui Noe înainte de dezastrul lumii. Iehova a știut dinainte cu exactitate starea din prezent a „creștinătății”. Ea a mers pe același drum pe care au mers cele două orașe-capitală ale națiunii evreiești divizate, Ierusalimul și Samaria. Iehova Dumnezeu a păstrat o înregistrare fidelă detaliată ale condițiilor care le-au condamnat pe cele două orașe, și pe această cale El a prezis condițiile care vor exista în cadrul „creștinătății” la sfârșitul lumii, unde suntem noi acum. Acea înregistrare a fost păstrată pentru mustrarea noastră și spre beneficiul nostru. Un studiu detaliat al acesteia arată înțelepciunea celor care îndeplinesc acum cerințele divine. Înregistrarea Bibliei nu este doar o simplă istorie antică, ci este importantă și pentru noi acum.

3. „Vocea Domnului strigă în oraș, și omul înțelepciunii va vedea numele Tău; ascultați pedeapsa și pe cel care a hotărât-o.” (Mic. 6:9). În zilele lui Mica, „orașul” a fost Ierusalimul, și posibil și Samaria, capitala rivală; dar Ierusalimul a rămas ultimul cu care ne ocupăm. Ca și capitale, aceste două orașe au

reprezentat întreaga națiune, cele douăsprezece seminții ale lui Israel. Faptul că ele deveniseră religioase și disprețuiseră cerințele Domnului, rețineți descrierea lor făcută de Dumnezeu prin profetul Lui. Religioniștii l-au auzit pe Mica profetînd, dar nu era vocea unui om, nici vocea lui Mica, ce au auzit ei. Era vocea lui Iehova care striga, deoarece era mesajul Său inspirat. Acum în aceste zile de criză asupra „creștinătății” vocea lui Iehova strigă din nou aceluși „oraș” sau acelei organizații religioase care pretinde numele lui Cristos. Din nou nu este „vocea” creaturilor, nici exprimarea opiniilor omenești prin martorii lui Iehova, care o aude „creștinătatea”, ci aceștia strigă către ea ceea ce a spus vocea Domnului în Cuvântul Său. „Creștinătatea” este acum la judecată, deoarece Domnul a venit la templu și este prezent ca Judecător, simbolizat de „chivotul testamentului [legământului] Său”. El face ca vocea sau mesajul Lui să fie auzit, așa cum a prezis în mod simbolic în Apocalipsa 11:19: „Și templul lui Dumnezeu a fost deschis în cer, și s-a văzut în templul Lui chivotul testamentului Lui; și au fost fulgere, și glasuri [mesajele judecății], și tunete.” Niciodată în istorie nu a existat un așa strigăt de tare și de răspândit al Lui. Acest strigăt s-a făcut prin martorii Săi credincioși și tovarășii lor devotați. Aceștia au publicat numele lui Iehova și au anunțat Împărăția prin Cristos și au vestit judecățile și cerințele Sale neprihănite, și acest lucru s-a făcut prin intermediul celei mai mari campanii de publicitate făcută prin sute de milioane de exemplare ale publicațiilor Împărăției, prin radio, prin instrumente de amplificare a sunetului și discursuri înregistrate, prin întâlniri și convenții publice, prin petiții pentru libertatea cuvântului care au fost semnate de milioane de persoane, prin vizite din casă în casă și prin conducerea studiilor biblice în casele lor, și prin toate celelalte mijloace posibile aprobate de Domnul Dumnezeu.

4. Redăm unul din multele cazuri: În ziua de duminică 25 martie 1934, martorii lui Iehova au organizat să difuzeze printr-un lanț de 151 de stații de radio discursul vital al „Controlului Lumii”, din sala de convenții din Los Angeles, California. Imediat după aceea, același vorbitor a rostit în continuare discursul despre „Cerințe”, acest mesaj fiind difuzat prin 55 de stații de radio și auzit de adunările simultane ale oamenilor lui Dumnezeu de la est la vest. După aceea discursul despre „Cerințe” a fost înregistrat pentru a fi reprodus prin intermediul instrumentelor de transcriere și a fost repetat în lume atât pe programele de radio obișnuite cât și în locurile de întâlnire a oamenilor lui Dumnezeu. Mai recent, în august 1941, la Adunarea Teocratică din St. Louis, Missouri, la care au participat mai mult de 115 000 de oameni, în principal oameni care fac binele, s-a vestit cel mai important discurs despre cerințele Domnului, adică discursul cu tema „Integritatea”. Acest discurs a fost simultan înregistrat și acum este reprodus zilnic pe fonografe care sunt în casele private și în sălile publice din toată țara. Puteți citi discursul „Integritatea” în revista *Turnului de Veghere* din 15 August 1941, număr care a fost multiplicat în sute de mii de exemplare în diverse limbi.

5. „Și omul înțelepciunii va vedea numele Tău”. O redare mai bună a acestui text conform textului original este: „Vocea Domnului strigă în oraș, cu ceea ce este esențial pentru cel care vede numele Tău.” (Vezi traducerea *Rotherham*). În 1931 Domnul Dumnezeu a revelat oamenilor Săi de legământ „noul nume” pe care propria lui gură l-a rostit, adică, „martorii lui Iehova”. (Isa. 62:2; 43:10,12; Apoc. 2:17). Acțiunile lor coerente și mesajul lor dovedesc că ei sunt tocmai acest lucru, adică, martorii pentru numele lui Iehova. Drept rezultat ochii multor oameni onești orbiți până acum de religie văd numele lui Iehova și care este planul Său neprihănit față de creaturi. Ei văd că numele Lui a fost disprețuit și defăimat de religie, nu numai de religia Evreilor, ci chiar și de așa-numita „religie creștină”; ceea ce dovedește că religia nu este creștină, pentru că Isus Cristos a sprijinit onoarea numelui Tatălui Său Iehova. Ei văd că planul Lui este să-și facă un nume glorios pentru Sine prin distrugerea tuturor celor care aduc defăimare numelui Său prin religia lor, inclusiv „creștinătatea” și însuși Diavolul. Prin această distrugere la bătălia de la Armagedon Dumnezeu va clarifica sau apăra în totalitate numele Său și va rezolva problema extraordinară a Dominației Universale spre slava veșnică a numelui Său sfânt.

6. Văzând aceste lucruri cu privire la numele lui Iehova reiese clar că cel mai important lucru pentru persoana care face binele și care vede acest lucru în Cuvântul lui Dumnezeu este să se dedice lui Iehova Dumnezeu prin Isus Cristos, Apărătorul numelui lui Iehova, și apoi să ia partea lui Iehova în marea chestiune. Acolo el trebuie să se supună cu integritate și în nevinovăție mărturisind cu credincioșie numele

lui Dumnezeu și planul Său până la sfârșit fără să se compromită cu religia, care este de partea opusă a chestiunii. Astfel, cei favorizați primesc înțelepciune, înțelegere, sfat, mângâiere și sprijin, lucruri care sunt „esențiale” pentru a îndeplini cerințele Domnului și pentru a-și păstra integritatea față de El, și aceste lucruri vor fi o măsură de siguranță pentru ei la bătălia de la Armagedon. Rămășița credincioasă a oamenilor cu legământ ai lui Iehova a fost, prin mila Lui, prima care a văzut numele lui Iehova, în special începând cu anul 1925 înapoi. La scurt timp după aceea această revistă, în numărul ei din 1 Ianuarie 1926, a publicat articolul principal pe tema „Cine-L va onora pe Iehova?”, subliniind astfel scopul lui Dumnezeu din vechime pentru a-și face un nume pentru Sine la Armagedon. După aceea cu un zel și efort mai mare rămășița a mers la toate națiunile pământului vestind numele Lui, dovedind astfel că ei sunt martorii lui Iehova. Cei blânzi și ascultători au văzut numele acela și l-au salutat în speranța unei eliberări: „Ție Dumnezeule, îți aducem mulțumiri, Ție îți aducem mulțumiri; căci numele Tău aproape [să se arate], lucrările Tale minunate le vestim.” (Ps. 75:1). Cei care țin la religie nu „văd” sau „privesc” niciodată acel nume până ce nu este apărât în distrugerea lor.

„TOIAGUL”

7. Când națiunea tipică a lui Iehova din Israel a părăsit poruncile Lui și a mers pe calea pe care mergeau națiunile din jurul ei care practicau religia sau demonismul, Iehova a folosit ca o nuiă de pedeapsă pe Împăratul Nebucadnețar, cuceritorul Asiriei; și Ierusalimul a fost distrus. „O, Asirianul, nuiăua mâniei Mele, și toiagul din mâna lor este indignarea Mea. Îl voi trimite [pe Nebucadnețar] împotriva unei națiuni ipocrite [Israelul necredincios], și împotriva poporului mâniei Mele și-l voi însărcina să-l jefuiască, să-i ia prada, și să-l calce în picioare ca pe noroiul de pe stradă.” (Isa. 10:5,6,11). Cine este acum „nuiăua” cu privire la care „vocea Domnului strigă...Ascultați pedeapsa, și pe cel ce a hotărât-o?”

8. Cei care aud și iau aminte la glasul Domnului care strigă prin zgomotul lumii văd că „nuiăua” mâniei și indignării lui Iehova împotriva „creștinătății” este Slujitorul Său Ales, Isus Cristos. Când acel Slujitor a fost pe pământ și a fost transfigurat pe vârful muntelui în prezența discipolilor Săi, glasul lui Iehova s-a auzit din ceruri, spunând: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea; ascultați de El.” (Mat. 17:5). Atunci când Iehova l-a întronat ca Împărat în 1914 și a continuat să-i facă pe dușmanii lui Cristos așternutul Lui, Iehova și-a respectat atunci promisiunea: „Iehova va trimite nuiăua puterii Tale din Sion: Domnește în mijlocul dușmanilor tăi”. (Ps. 110:1,2, *V.A.R.*). Prin urmare, Iehova este Cel care a hotărât nuiăua, și asta pentru apărarea numelui Său asupra „creștinătății”, care a defăimat acel nume. „Cel care pedepsește păgânii, nu va pedepsi oare [„creștinătatea” care susține că este într-o relație de legământ cu Dumnezeu] ?” (Ps. 94:10). Întrucât Iehova a hotărât „nuiăua”, El o va folosi cu siguranță pentru scopul Lui. Cei care calcă legământul nu pot scăpa de pedeapsă, chiar dacă „creștinătatea”, în special Ierarhia Romano-catolică, crede și susține că ea are un „legământ cu moartea”, și are „un acord cu iadul” și poate scăpa de pedeapsă. (Isa. 28:14-18). Ea nu va supraviețui bătăliei de la Armagedon.

9. Prin profetul Său Mica, Iehova tocmai vestise ceea ce este bine și ce cere El de la om. Luați în considerare acum ceea ce Atotputernicul Dumnezeu descoperă în „creștinătate” și judecați cinstit dacă ea îndeplinește cerințele sau merită „nuiăua”. „Cântarul fals este o urâciune înaintea Domnului; dar greutatea dreaptă este încântarea Lui.” (Prov. 11:1). „Mai există comori ale nelegiuirii în casa celui păcătos, și măsura zgârcită care este urâcioasă?” (Mic. 6:10). Acest lucru este adevărat în „creștinătate” deoarece marile acumulări de bogății câștigate pe nedrept dovedesc aceasta. Acest lucru este valabil nu numai pentru traficanții comerciali puternici, și dictatorii naziști și fasciști, ci și pentru organizația religioasă și „oamenii ei bogăți”, în special Ierarhia cu sediul general la Vatican. Acești religioniști sunt șeful „celui păcătos”. A lor sunt „comorile nelegiuirii” deoarece ei mărturisesc că știu și că comunică cu Dumnezeu, și în același timp întorc spatele la Cuvântul Lui, se opun Guvernului Său Teocratic, îi denunță și îi persecută pe martorii Lui care predică Biblia, și fac comerț cu religia lor și jefuiesc publicul religios. În această neleguire, ea se justifică, așa cum a făcut și Efraim în vechime. (Osea. 12:7,8).

10. Clerul a acceptat să fie angajat de adunările lui și a pretins că vestească măsura întregă a mesajului lui Dumnezeu, dar de fapt a scos lucrurile vitale din Cuvântul Lui iar oamenii au primit o „măsură zgârcită” și drept rezultat mor de foame din punct de vedere spiritual. Mormanul pe care „oamenii bogați” au făcut-o aproape că a ajuns acum la vârf, iar Domnul le poruncește acum să „plângă și să urle din cauza nenorocirilor care vor veni peste voi...Voi ați strâns comori pentru zilele din urmă”; și zilele din urmă sunt aici. (Iac. 5:1-6). Înainte de a se retrage din afaceri, în scurt timp, religioniștii speră să-i distrugă pe martorii lui Iehova care demască afacerile religioase frauduloase ale lor. Când „împăratul din nord” și „împăratul din sud” își unesc interesele într-o uniune mondială totalitară, Ierarhia Romano-catolică nu va eșua să promoveze acea „fiară de culoare stacojie”. Ea se va implica într-o acuzație totală împotriva slujitorilor lui Iehova pentru a-i jefui de tot și pentru a păstra pentru ei comorile nelegiurii. Conferința pentru pace care urmează sub conducerea ei nu va face nicio concesie față de martorii lui Iehova după acest conflict pentru dominarea lumii. (Apoc. 17:1-6). Dictatorii și politicienii totalitari care strigă „mai multă religie” plănuiesc să-i rețină pe schimbătorii de bani religioși din templu după acest conflict.

11. „*Creștinătatea*” avusese de mult timp Biblia și trebuia să știe și să învețe standardul lui Dumnezeu de schimbare a bunurilor, adică: „Să nu ai în sacul tău greutate diferite, una mare și una mică. Să nu ai în casa ta măsuri diferite, una mare [pentru tine] și una mică [pentru clientul tău]. Ci să ai o greutate perfectă și dreaptă, o măsură perfectă și dreaptă...Căci toți cei ce fac aceste lucruri, și toți cei care lucrează nedrept, sunt o urâciune pentru Domnul Dumnezeuul tău.” (Deut. 25:13-16). Referitor la legea aceea dată oamenilor Săi cu legământ, Iehova pune întrebarea „creștinătății” : „Voi socoti curați pe cei cu cântare nedrepte, și cu sacul plin de greutate înșelătoare?” (Mic. 6:11). Fățarnicia este urâcioasă înaintea lui Iehova Dumnezeu. A fost adevărat dintotdeauna faptul că păstorii religioși fac din traficantii comerciali pe „cârmuitorul turmei”, astfel încât să poată beneficia și ei de prada comercială. Oamenii se plâng de faptul că elementul politic i-a înșelat și nu a fost corect cu ei. Dar cea mai mare înșelăciune a fost și este duplicitatea și ipocrizia liderilor religioși, inclusiv clasa „slujitorului rău” pe care Domnul îl aruncă în societatea acestor religioniști. În Scriptură cântarele sunt un simbol al sărăciei. Sărăcia a venit asupra lumii începând cu momentul când cei patru călători și-au început călătoria în 1914 A.D, și cerând măsurarea și raționalizarea proviziilor sărace ale oamenilor. (Apoc. 6:5,6). În prezent toată lumea se confruntă cu lipsuri și foamete, și raționarea a început în toate națiunile și va crește în continuare. Controlul prețului s-a stabilit, și se încearcă o plafonare care să fie fixată și aplicată prețurilor muncii și ale produselor. Dar nu la fel și cu religia! Lipsa ei de onestitate și taxele ei frauduloase pentru rugăciuni și masele de oameni care se presupune că vor merge în „Purgatoriu”, și alte servicii religioase asemănătoare, continuă necontrolat, iar defăimările asupra numelui lui Iehova și a Teocrației lui continuă să fie ridicate în slăvi. Oare aceste lucruri a arătat Domnul ca fiind bune? Oare înseamnă aceste lucruri să faci dreptate, să arăți milă și să umbli umil cu Dumnezeu pe care le cere El de la omul care pretinde că este în legământ cu Dumnezeu pentru binecuvântările Sale?

12. „Căci bogații lui sunt plini de violență, și locuitorii lui au vorbit minciuni, și limba lor este înșelătoare în gura lor.” (Mic. 6:12). Aceasta este o imagine adevărată a „creștinătății” în ziua de azi, dat fiind faptul că după cincisprezece sau chiar mai multe secole de religie, Ierarhia Romano-catolică a existat nestingherită și controlând totul de-a lungul acestor secole. De teama a ceea ce văd că vine, liderii religioși și aliații lor politici și comerciali nu dau atenție eșecului dezgustător al religiei și spun cu nerușinare că religia este singurul remediu care vindecă tot și este ceea ce lumea are nevoie; întrucât lumea nu a fost niciodată fără s-o aibă din belșug. Clerul în calitate de reprezentant declarat a lui Dumnezeu dă un exemplu pentru aliații lui și pentru publicul lui religios. Acest cler merge pe urmele „înaintașilor religioși din zilele lui Isus, Fariseii, cărora Isus le-a spus: „Nu puteți sluji pe Dumnezeu și pe Mamona.” „Și Fariseii, care erau iubitori de bani, au auzit toate aceste lucruri; și și-au bătut joc de El. El le-a zis: Voi sunteți cei care se justifică în fața oamenilor; dar Dumnezeu vă cunoaște inimile; căci cel ce este înălțat între oameni este o urâciune înaintea lui Dumnezeu.” (Luc. 16:13-15, *Ver. Amer. Rev.*). Clerul justifică scandalul religios, aliații lui îl înalță, dar Dumnezeu îl urăște. De aceea, oile lui Dumnezeu trebuie să întrerupă acum legăturile cu toți păstorii religioși și cu staulele lor.

13. Istoria mișcării forței de muncă până în prezent aruncă o lumină izbitoare asupra oamenilor bogați ca fiind „plini de violență”, și care nu au ezitat să provoace războaie violente și sângeroase între națiuni pentru a obține avantaje comerciale și supremație. Istoria religioasă arată „oamenii bogați” ai clerului ca fiind „plini de violență”, chiar depășindu-i pe traficanții comerciali. Clerul i-a instigat la violență pe credulii lui împotriva celor nevinovați și i-a apărat pe cei violenți și a condamnat pe victimele nevinovate. Acest lucru a avut loc în special în anul 1940 și după aceea, prin intermediul mulțimilor fie conduse, fie instigate de clerul Romano-catolic, și prin intermediul altor forme violente de persecuție împotriva martorilor lui Iehova, din cauză că aceștia respectă poruncile lui Dumnezeu și proclamă adevărul care deschide ochii oamenilor victimizați față de sistemele de facere a banilor și de oprimare prin religie. Funcționarii publici și juriștii eșuează să-și țină jurământul pentru a susține și aplica legea care protejează cetățenii nevinovați, pașnici, și care respectă legea de atacul violent. Prin urmare, martorii lui Iehova datorită persecuției religioase, strigă aceleași cuvinte pe care un fost martor al lui Iehova le-a rostit, psalmistul David: „Martori falși se ridică împotriva mea, și cei care răsuflă cruzimea.” (Ps. 27:12). „Nu uita pentru totdeauna adunarea săracilor Tăi. Ai în vedere legământul [care promite protecție și izbăvire]; căci locurile întunecate de pe pământ sunt pline de locuința cruzimii.” (Ps. 74:19,20). (A se vedea și Habacuc 1:2-4). Iar referitor la condiția „creștinătății” slujitorul inspirat al lui Iehova spune profetic: „Toiagul [puterii conducătorilor] a înflorit; mândria a înmugurit. Violența s-a ridicat într-un toiag al răutății...Faceți un lanț; căci țara este plină de crime sângeroase, și orașul este plin de violență.” (Ezec. 7:10,11,23; 8:17). Așa cum s-a relatat în *Der Dutsche Weg* („Calea germană”) din 29 Mai 1938, clerul papei din Germania l-a instigat pe dictatorul catolic Hitler. Pentru îndeplinirea Concordatului său cu papa, Hitler a interzis existența martorilor lui Iehova, a dizolvat organizația lor și le-a confiscat literatura; și la lucrul acesta preotul romano-catolic al Berlinului care a publicat reportajul adaugă un „Bravo!”. Apoi, el deplânge faptul că guvernul american nu a urmat exemplul aceluia dictator religios-totalitar violent într-o asemenea violență a democrației și a libertății de închinare. (A se vedea articolul *Înfruntă faptele*, Apendice, paginile 60, 61).

14. Mica a prezis: „Și locuitorii lui au vorbit minciuni, și limba lor este înșelătoare în gura lor.” Comentatorii informați și sinceri despre subiectul condiției „creștinătății” religioase afirmă deschis că niciodată în istorie nu a fost cuvântul și contractul omului în relațiile cu semenii săi mai nedemn de încredere și puțin respectat. Referitor la cele două puteri rivale în lupta pentru dominația lumii în „vremea sfârșitului” Daniel 11:27 a prezis: „Și inimile acestor doi împărați își vor face rău, și vor vorbi minciuni la aceeași masă; dar nu vor prospera; căci sfârșitul va fi doar la vremea hotărâtă.” Aceste două puteri mondiale stau la masa „tatălui minciunilor”, încercând să se înșele unul pe altul, dar în special să înșele oamenii. (Ioan 8:44; 1 Cor. 10:21). Cea mai mare minciună a lor este negarea faptului că „vremea Neamurilor” hotărâtă de Dumnezeu a luat sfârșit în 1914, și a faptului că Iehova Dumnezeu și Isus Cristos sunt „Stăpânirile cele Înalte”, și că Guvernarea Teocratică a lui Iehova prin Isus Cristos a început și este conducerea dreaptă a pământului. De aceea, ei duc o luptă disperată pentru dominarea totală a pământului. Responsabilitatea pentru această minciună și înșelăciune Atotputernicul Dumnezeu o atribuie clerului tuturor denominațiunilor din „creștinătate”, spunând: „Atât profetul cât și preotul sunt profani [ipocriți]; în casa Mea le-am găsit răutatea, zice Domnul. Și am văzut în profeții Ierusalimului [tipul „creștinătății”] un lucru îngrozitor: ei comit adulter [cu lumea] și umblă cu minciuni; ei întăresc mâinile celor rău-făcători, astfel încât niciunul nu se întoarce de la răutatea lui... Dar dacă ar fi stat în sfatul Meu, și dacă ar fi făcut pe poporul Meu să audă cuvintele Mele, atunci, trebuia să se fi întors de la calea lor cea rea, și de la răutatea faptelor lor.” (Ier. 23:11, 14, 22).

15. Această minciună și înșelăciune nu poate și nu nici nu există momentan printre rămășița martorilor lui Iehova și a tovarășilor ei pe care El i-a eliberat de sub puterea religiei. Lor, începând cu anul 1918, El le-a dat o „limbă curată” sau „buză curată”, mesajul adevărului Împărăției, „ca ei să cheme [publice] numele Domnului și să-L slujească cu un cuget.” (Țef. 3:9). Porunca Lui pentru ei este: „Acestea sunt lucrurile pe care le veți face: Fiecare om să spună aproapelui său adevărul; faceți judecată în adevăr și în pace în porțile voastre; niciunul să nu-și imagineze răul în inimile voastre împotriva aproapelui său, și să nu

iubiți niciun jurământ fals; căci toate acestea sunt lucruri pe care Eu le urăsc, zice Domnul.” (Zah. 8:16, 17; Efes. 4:25). Ei trebuie să vorbească peste tot adevărul despre numele lui Iehova și Guvernul Său Neprihănit în Cristos. (Țef. 3:13). Pentru a contracara acest lucru, clerul și alți religioniști recurg în continuare la minciuni și înșelăciuni în ziarele religioase și laice, la radio, în propagandă, în curțile de justiție, în catedralele lor și în alte locuri de întâlnire religioase. Ei denaturează grosolan pe cei care poartă numele lui Iehova și care cântă laudele Lui. Persecutorii religioși se apropie de Dumnezeu cu buze lingușitoare, dar închinarea lor este ceremonială și formală, iar inimile lor sunt departe de Dumnezeu. Imediat după această formalitate înșelătoare, ei merg înainte și vorbesc de apărarea libertății de exprimare și închinare religioasă și protejarea drepturilor inalienabile, și în același timp, ei plănuiesc și își folosesc influența asupra politicianilor și legiuitorilor. Făcând aceste lucruri, ei obțin legi care intră în vigoare și care se aplică greșit pentru a-i opri pe martorii lui Iehova să spună adevărul vecinilor lor care au urechi de auzit.

16. A sosit sfârșitul timpului minciunilor, deoarece prin aceste minciuni numele lui Iehova a fost defăimat mult timp. Acel nume fără pată trebuie acum înălțat și făcut cunoscut în adevăr. Limba înșelătoare a dat din coadă destul de mult timp și și-a adus nenorocire. Ea a fost un foc, și „este pusă în focul Gheenei”, prin distrugere, și să determine distrugerea celor nevinovați. Ierarhia Romano-catolică a „făcut din minciuni refugiul [ei], și sub falsitate s-a ascuns [pe sine]”, și acum este timpul lui Dumnezeu s-o demaște înainte de o nimici. (Iac. 3:6,8, *Ver. Amer. Rev.*; Isa. 28:15, 17). „Creștinătății” El spune: „De aceea, te voi face bolnav lovindu-te, și pustiindu-te din cauza păcatelor tale.” (Mic. 6:13). *Rotherham* spune: „Mai mult, te-am și făcut bolnav lovindu-te.” Această lovire este diferită de necazurile pe care le aduce Satan asupra oamenilor în marea sa mânie. Aceste nenorociri și mari suferințe Satan și demonii săi le cauzează pentru a-i face pe oameni amărâți și fără speranță și pentru a-i determina să-L blesteme pe Dumnezeu și să-L nege pe Singurul care poate să-i salveze de distrugerea de la Armagedon. (Apoc. 12:12, 13, 17).

17. Egiptul din vechime a negat dreptul poporului ales al lui Iehova la libertate de a se închina Lui în măsura în care a poruncit El. Religioniștii Diavolului s-au încăpățânat și au încercat să-i țină pe Israeliți să fie sclavi religiei. Iehova i-a avertizat că-i va lovi cu plăgi dacă nu vor lăsa pe poporul Lui să meargă și să-L slujească. Pe deplin avertizat de profetul lui Iehova Moise, și prin urmare pe deplin responsabil pentru împotrivirea lui, Faraon și Egiptul au fost loviți cu zece plăgi, și judecata lui Iehova s-a revărsat asupra tuturor dumnezeilor demoni ai Egiptului. De aceea, El a distrus armatele închinătorilor la demoni în Marea Roșie. Acele zece plăgi au fost tipice. Ele au prefigurat declararea judecăților din prezent ale lui Iehova împotriva religiei, „lucrarea Sa ciudată”, și ulterior distrugerea organizației religioase, și care este „actul Său ciudat”. Primele nouă plăgi sunt arătate împotriva „creștinătății” de martorii Săi curajoși prin Cristos Isus, simbolizați de Aaron care a fost purtătorul de cuvânt a lui Moise în prezența lui Faraon. Această declarație a judecăților lui Iehova și a venirii zilei Sale de răzbunare a făcut „creștinătatea” să fie foarte „bolnavă” din cauza acestei lovituri. Mulți dintre religioniștii chinuiți ar dori mai degrabă să moară decât să simtă chinul adus de judecățile Domnului. (Apoc. 9:6). În loc de a se pocăi în boala lor, ei l-au hulit pe Dumnezeu și au atentat la viețile și proprietățile oamenilor Lui. (Apoc. 16:9-11, 21).

18. În „bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic”, Dumnezeu va face ca „creștinătatea” să fie bolnavă de moarte administrându-i lovitura finală despre care ea fost pe deplin avertizată; și ea va muri. Iehova o pustiește „din cauza păcatelor [ei]”. Aceste păcate nu se datorează slăbiciunilor omenești și înclinării spre păcat moștenite de la Adam, ci sunt încălcări de neiertat a obligațiilor legământului ei față de Dumnezeu. Rețineți „păcatele ei îndrăznețe”. În ciuda mării campanii de educare întreprinsă de slujitorii lui Iehova privind Împărăția care a început în 1914, „creștinătatea” a refuzat și s-a poticnit de Piatră, Împăratul uns al lui Dumnezeu, pusă în Sion. În locul Guvernului Neprihănit a lui Dumnezeu, ea întemeiază și comite idolatrie cu „icoana fiarei”, o lume unită sub conducerea demonilor și numită în mod obișnuit „Liga Națiunilor.” Fie că se face referire la Liga originală din anul 1920, fie la „noua Ligă a Națiunilor” propusă de către dictatorii totalitari-religioși, ambele au aceeași origine, și anume, „dumnezeul acestei lumi”. Faptul că ea a ales conducerea continuă a dușmanilor lui Dumnezeu, și că după anunțarea

Împărăției lui Dumnezeu și a avertismentului răzbunării Lui pentru un astfel de comportament, acest lucru constituie „urâciunea pustiirii.” (Dan. 8:13). Pustiirea făcută de acest comportament poate fi văzută clar în desfășurarea evenimentelor care urmează acestui păcat și care duce la conflictul din prezent între „împăratul din nord” și „împăratul din sud”.

19. Faptul că a ales să fie condusă în continuare de demoni, „creștinătatea” a demonstrat o indignare mare „împotriva legământului sfânt”, adică, Teocrația promisă în legământul indestructibil al lui Dumnezeu. Drept rezultat, oamenii devotați ai lui Iehova care sunt în „legământ pentru Împărăție” și care reprezintă interesele ei pe pământ sunt urâți și persecutați de toate așa-numitele „națiuni creștine”. (Ps. 89:20-37; Luc. 22:28-30; Isa. 55:3, 4). Alegând conducerea statelor politice cu dictatori arbitrari în locul conducerii Teocratice a lui Dumnezeu prin Isus Cristos, „creștinătatea” a ridicat statul mai sus de Dumnezeu. Din ce în ce mai mult, ea încalcă „închinarea curată” la Dumnezeu în spirit și în adevăr și înregimentează oamenii și îi amenință cu pedepse dacă nu se închină „fiarei”. Scopul „icoanei fiarei”, icoană care mai este numită „urâciunea pustiirii”, este de a distruge credința în și sprijinul Împărăției lui Dumnezeu și prin urmare, de a distruge interesele pământești ale Împărăției Lui. Scopul demonilor în această chestiune este de a pustii pământul de întreaga lui populație la Armagedon și astfel de a împiedica pe toți să supraviețuiască și de a merge în „lumea nouă” din Împărăția întemeiată a lui Dumnezeu. „Creștinătatea” însăși trebuie să fie pustiită la Armagedon. Ceea ce a gândit ea să facă Guvernului Teocratic și martorilor lui, aceea se va întoarce asupra ei. (Deut. 19:19). Judecățile lui Dumnezeu vestite deja arată că ea este o pustiire. Faptele arată că ea este o pustiire uscată, pierdută din moment ce oferă alinare oamenilor săi. Tot ceea ce încă mai are ea de fapt este un spectacol exterior și un șir de convorbiri cu glas tare, o laudă de sine și un optimism derutant referitor la capacitatea ei de a „veni înapoi”. Ea este uimită de faptul că Dumnezeu nu o ajută și nu a îndeplinit scopul intens mediatizat al „Anului Sfânt” al papei din 1933, și nici nu a răspuns rugăciunilor ei multiple pentru pace și prosperitate. Cei care sunt blânzi sau ascultători față de Dumnezeu văd incapacitatea, eșecul și disperarea ei. Ei o abandonează înainte ca să vină pustiirea ei completă, și se întorc la Iehova Dumnezeu și la Împărăția Lui, pentru care ei s-au rugat mult timp.

20. Cât de adevărate sunt următoarele cuvinte ale profetului față de „creștinătate”: „Vei mânca, dar nu vei fi sătul; și foamea va fi în mijlocul tău; vei lua, dar nu vei izbăvi; și ce vei izbăvi, voi da sabiei!” (Mic. 6:14). Aceasta denotă lipsă de hrană, și secetă, și nu din cauza oricărei măsuri AAA neconstituționale de plată a agricultorilor să are culturile lor și să omoare porcii lor, și alte lucruri asemănătoare. „Creștinătatea” refuză mesajul lui Iehova vestit de martorii Lui, și de aceea nu are alt loc de mâncat decât la „masa diavolilor” [demonilor]. Ea se hrănește cu religie și cere mai mult de la ea, dar Biblia rămâne o carte închisă pentru ea. Discuția și hrana spirituală, politică și economică pe care o mănâncă nu satisface pofta niciunei persoane sincere care iubește adevărul și neprihănirea. Între oamenii cu legământ ai lui Iehova există o abundență de hrană spirituală, pe care Iehova o dă din Cuvântul Său descoperit, și ei mănâncă, se bucură și dau hrana mai departe persoanelor flămânde care fac binele. Pentru religioniști este valabil avertismentul profeției lui Dumnezeu: „De aceea, așa vorbește Domnul Dumnezeu: Iată, slujitorii Mei vor mânca, dar voi veți fi flămânzi; iată, slujitorii Mei vor bea, dar voi veți fi însetați; iată, slujitorii Mei se vor bucura, dar voi vă veți rușina; iată, slujitorii Mei vor cânta din cauza bucuriei inimii, dar voi veți striga din cauza tristeții inimii, și veți urla din cauza mâhnirii spiritului.” (Isa. 65:13-15).

21. „Și foamea ta [(Ver. Amer. Rev.) umilința ta] va fi în mijlocul tău.” Aceasta înseamnă mai mult decât faptul că „creștinătatea” va fi „strâmtorată cu foamete în mijlocul tău” (*Rotherham*), și că „ceea ce ai mâncat te va îndoi” (*Leeser*), și că stomacul ei va „căsca” în mijlocul ei. Acest lucru înseamnă conflict intern în cadrul organizației ei, o parte a factorilor de conducere împotrivindu-se alte părți, rezultând într-o cădere reciprocă a lor. Faptul că clerul sau elementul religios va fi primul doborât de aliații lui din prezent, politica și comerțul, este descris în Apocalipsa 17. Acea imagine arată că fiara care călărește pe religie și cele zece coarne ale ei, se întoarce împotriva celui care șade pe ea, marea curvă care amestecă lucrurile lui Dumnezeu cu lucrurile conducerii demonice, și apoi o distruge. Masa ei de delicatețe religioase nu îi satisface în final sau nu le îndeplinește nevoile și ei recunosc că organizația religioasă este ipocrită. (Isa.

28:8). În ceea ce-i privește pe oamenii care fac binele, ei au părăsit religia și au ucis influența și puterea care o avea asupra lor. La fel cum famenii care au aruncat-o de pe fereastră pe Regina închinătoare la demoni Izabela la comanda Căpitanului Iehu, la fel și acești oameni care au fost cândva credulii religiei și o răsfățau cu servilitate o lasă acum să cadă pentru a avea parte de soarta prezisă în judecata lui Iehova împotriva organizației religioase ipocrite. (2 Împ. 9:30-37; Apoc. 2:20-23).

22. „Și vei lua, dar nu vei merge în siguranță.” (*Ver. Eng. Rev.*). În prezent „creștinătatea” a adus „urâciunea pustiirii” prezisă de profetul Daniel și Isus Cristos, iar „împăratul din nord” și „împăratul din sud” au așezat-o „în locul sfânt”, ca un substitut pentru mulțimea Împărăției lui Iehova prin Isus Cristos. Există o dovadă sigură despre apropierea Armagedonului, iar Isus îi avertizează pe cei care vor să scape să fugă repede la „munți”, adică, la Iehova Dumnezeu și la Cristos, Împăratul Său, pentru a fi în siguranță. Cei care sunt pe „acoperiș”, locurile înalte ale organizației religioase, trebuie să se dea jos și să fugă ca să scape de distrugere. Ei nu trebuie să încerce să intre în sau să poarte cu ei vreun lucru din religie. (Mat. 24:15-18). Religia este o șchiopătare pentru picioare, un păcat care înconjoară ușor, și va împiedica pe oricine să meargă către siguranță înainte de Armagedon. „Aduceți-vă aminte de nevasta lui Lot.” (Evr. 12:1; Luc. 17:32, 33). „Creștinătatea” nu ascultă niciodată sfatul lui Isus. Ea iubește onorurile înalte ale oamenilor prea înalți să se coboare din locurile lor înalte. Când va veni răul cel mai mare și distrugerea îi va privi pe religioniști în față, ei vor încerca să scape și să ia cu ei unele din lucrurile ei egoiste pe care ea le-a folosit pentru defăimarea numelui lui Dumnezeu. Ei speră să se așeze într-un loc sigur, dar nu vor izbăvi nimic, nici chiar propriile lor vieți. Dictatorii totalitari și ceilalți conducători au planificat salvarea lor și au ascuns banii în locuri presupuse a fi sigure pentru a continua să trăiască egoist după ce își vor face porțile. Marele conducător religios de la Vatican nu va reuși să scape așa cum a scăpat în 1848. Cu toate că el a înființat puterile Axei și încă le mai susține, el vrea să salveze ceva din avantajul unui posibil eșec al planului său pentru dominația lumii. El este dispus să facă un compromis cu forțele care sunt împotriva Axei dacă vor câștiga victoria militară. În timp ce face acest lucru, el poate încerca să-i apere pe marionetele sale totalitare de ruina și pierzania totală.

23. Toate reformele propuse de reorganizare a lumii de către oamenii care încearcă să transforme organizația mondială din prezent într-o „nouă ordine mondială” „fondată pe principii morale” nu vor reuși să salveze „creștinătatea” de sabia Domnului la Armagedon. „Și ce vei izbăvi, voi da sabiei”, spune Domnul. Ierarhia Romano-catolică și alți religioniști văd deja semnele sfârșitului lor și se îngrijorează încercând să elibereze sau să așeze într-un loc sigur” religia lor și sistemul clerului și controlul populației religioase. Ei au determinat organismele de legiferare locale și de stat să adopte legi anti-naziste și anti-ură, precum și alte măsuri care apără religia; ei au înființat școli anti-comuniste, și ordine secrete, cum ar fi Cavalerii lui Columb, și societățile în Nume Sfânt ale religioniștilor implicate în departamente din serviciul public. Ei au pus mâna pe pozițiile-cheie din administrația publică, departamentele de apărare ale guvernului, din magistratură, departamentul cenzurii filmelor, învățământul public, etc. Religioniștii „împăratului din sud” încă încearcă să păstreze Liga Națiunilor, îi acceptă eșecul și strigă pentru revigorarea ei după război. Puterile Axei, dorind să restabilească vechiul „Imperiu Roman Sfânt”, se separă de acea Ligă și fondează una a lor proprie, o „nouă Ligă a Națiunilor”, acea „nouă ordine” atât de mult dorită de Ierarhia care funcționează la Vatican. Elementele politice și comerciale vor duce religia în siguranță prin acest conflict din prezent și îi vor da posibilitatea după aceea să strige „Pace și siguranță!”. Ei nu o vor duce niciodată vie prin Armagedon, ci se vor întoarce împotriva ei și o vor distruge atunci când Dumnezeu le-o va arăta la Armagedon.

24. În ceea ce privește eforturile de a scăpa cu ceva egoist, următoarele cuvinte profetice pot avea se pot referi la avioanele și adăposturile subterane antiaeriene și la ambarcațiunile de submarine. Cu toate acestea, toate aceste arme nu vor oferi nicio protecție reală atunci când Iehova începe Armagedonul. Prin urmare, Scriptura pare să aibă un înțeles și mai profund: „Voi ucide pe ultimul din ei [religioniștii și aliații] cu sabia; cel care fuge dintre ei nu va fugi departe, și cel care scapă dintre ei nu va fi izbăvit. Chiar dacă ar intra în iad [susținând un pact de neagresiune sau „un acord cu iadul”, mormântul, și un legământ care să-i apere de moarte], totuși mâna Mea îi va smulge [ca să-mi împlinesc judecățile asupra lor]; chiar dacă se

urcă în cer [susținând că au cheile cerului, precum și sfinți în cer care se roagă și care intervin pe lângă Isus Cristos, Nimicitorul lui Iehova], totuși îi voi pogori; și chiar dacă se ascund [în jungla cu crăpături] pe vârful [Muntelui] Carmel [aruncând un camuflaj ipocrit și ascunzându-se în spatele unui munte mare de minciuni ca un refugiu], îi voi căuta [ascunzătorile trufașe ale falsității] și îi voi lua de acolo; și chiar dacă vor fi ascunși de ochii Mei [așa cum cred ei] în fundul mării [marea simbolizând popoarele înstrăinate de Dumnezeu și care conduc navele comerciale ale lui Satan; susținând faptul că ei protejează interesele oamenilor religioșii, îi persecută pe martorii lui Iehova și fac legi răutăcioase împotriva lor, probabil pentru a apăra marea umanității de intoleranța religioasă, Comunism, sensibilități șocate, etc], totuși voi porunci șarpelui [simbolizând răul sau necazul dezastruos] și el îi va mușca; și chiar dacă vor merge în robie înaintea dușmanilor lor [prelungindu-și astfel viața pentru a se căii de pe patul de moarte], totuși voi porunci sabiei [Nimicitorul lui Iehova, Isus Cristos], și ea îi va ucide.” (Amos 9:1-4). Religia nu le va asigura nicio șansă de salvare. Iehova vede prin orice subterfugiu al religioșilor. Ei nu vor supraviețui Armagedonului, nici nu vor exista în timpul domniei de o mie de ani a lui Isus Cristos, care îi salvează doar pe cei care se închină lui Dumnezeu în spirit și adevăr.

25. „Vei semăna, dar nu vei secera.” (Mica 6:15). Cultura așteptată nu este secerată. Strategia Vaticanului plantează „a cincea columnă” preotească în toate țările, și pune membrii „populației catolice” în poziții de control din guverne și organizații, în special în națiunile democratice și constituționale. Ei așteaptă ca prin cultivarea dictatorilor totalitari catolici să secere o „nouă ordine” și astfel să schimbe cursul istoriei pentru mileniul care va veni; dar nu va fi așa. Cărbunile va lovi răsadurile lor, pentru că ele nu sunt din răsadul lui Dumnezeu. (Mat. 15:13). În ceea ce privește schemele lor deșarte și zgomotoase, „ei au semănat vânt, și vor secera furtuna” distrugerii la Armagedon. Dumnezeu va schimba cursul istoriei omenirii pentru veșnicia care va veni. Niciuna din schemele politice și religioase ale „creștinătății” nu va avea succes.

26. „Vei stoarce măslin, dar nu te vei unge cu untdelemnul lor.” Untdelemnul este dat pentru a face fața omului să strălucească. (Ps. 104:5) Cei care caută să meargă în direcția lumii, în special a „creștinătății” și care sunt responsabili pentru necazul din prezent al lumii, speră să se furișeze de acolo și să aibă astfel parte de prosperitate care va face ca „fețele lor să strălucească de optimism și lumină”. În Scripturi măslinul este folosit ca un simbol al organizației spirituale a lui Dumnezeu unite cu El prin termenii „noului legământ”. Acel legământ are ca scop să dea naștere unui „popor pentru numele Lui”. Acest „măslin” simbolic își are rădăcinile în promisiunea lui Iehova de a întemeia un guvern în mâinile Seminței lui Avraam, Sămânța care este Cristos Isus. Cu El sunt asociați oamenii pentru numele lui Iehova născuți conform noului legământ. (Rom. 11:17-27; Ier. 31:31-34). „Creștinătatea”, în special Ierarhia Romano-catolică, își propune să întemeieze o împărăție contrafăcută prin „noua lor ordine” și să ocupe toate locurile ca și ramurile într-un „măslin” fals. Ea a născut doar un popor opus numelui lui Iehova și care-l defăimează. Ea nu se va îngrășa niciodată și nu se va unge și nu se va liniști cu presiunea care o pune pe oameni. În locul „untdelemnului bucuriei”, ea se va jeli până la moarte. În contrast glorios, Iehova l-a uns pe Isus Cristos cu „untdelemnul bucuriei” mai presus de tovarășii Săi, și Împărăția Lui va prospera. (Isa. 61:3; Ps. 45:7; 92:10)

27. „Și [vei stoarce] vin dulce, dar nu vei bea vin[ul]. Vinul este cel „care înveselește inima omului”. (Ps. 104:5). Este un simbol al bucuriei Domnului datorită împărăției care apără numele lui Iehova. La primirea Împărăției Sale și la venirea la templu Domnul Isus bea acest rod al viței „nou” cu urmașii Săi credincioși împărțind împreună în cinstea apărării numelui lui Iehova. Vinul „creștinătății” este cel al „viței pământului”, împărăția falsă a lui Satan. Acea falsitate este așadar „urâciunea care pustiește”, încercând să ia și să ocupe locul împărăției lui Dumnezeu. Ea este „fiara de culoare stacojie” totalitar-religioasă, și în cele din urmă toți factorii guvernanți ai pământului îi vor „da puterea și tăria lor”. Prin aceasta ei așteaptă să se mențină la putere ca conducători religioși și politici, cei religioși fiind în vârf, și să bea vinul bucuriei domnului lor, „dumnezeul acestei lumi.” (Apoc. 17:13). Prin urmare, ei se opun proclamării împărăției lui Dumnezeu prin Isus Cristos și mănâncă „pâinea răutății și beau vinul violenței” împotriva slujitorilor lui Iehova care anunță împărăția ca fiind o guvernare dreaptă a omenirii care trăiește.

În ceea ce privește pe conducătorii religioși-politici ai lumii care vor fi „aceștia vor face război cu Mielul [lui Dumnezeu], și Mielul îi va învinge; căci El e Domnul Domnilor, Împăratul Împăraților; și cei care sunt cu El sunt chemați, aleși și credincioși.” (Apoc. 17:14). Religioniștii dau împărăția lor „fiarei”, dar nu vor bea nicio bucurie a vreunei împărății a lor de durată și nici a împărăției lui Dumnezeu. (Apoc. 17:17)

28. Iehova dezvăluie motivul eșecului „creștinătății”: „Căci legile lui Omri sunt păzite, și toate lucrările casei lui Ahab, și voi umblați în sfaturile lor; de aceea te voi face o pustiire, și locuitorii tăi să fie de batjocură; de aceea vei purta ocară poporului Meu.” (Mic. 6:16). Omri, împăratul din nord al celor zece seminții ale lui Israel, a fost tatăl împăratului Ahab. Omri a continuat închinarea idolatră la viței pe care o stabilise Ieroboam în Israel. Omri a cumpărat muntele Samariei și a construit orașul Samaria ca și capitală a lui. Închinarea la viței a devenit ulterior cunoscută ca „păcatul Samariei” deoarece împăratul ei a fost responsabil pentru această practică religioasă susținând că dă cinste lui Dumnezeu prin închinarea la creaturi, dar pe care facere a chipurilor cioplite porunca lui Dumnezeu o interzice în totalitate. (Amos 8:14; Ex. 20:3-5). „Creștinătatea” ține legile lui Omri prin practicarea stilului modern de închinare la viței, susținând că se închină lui Dumnezeu și Cristos prin forme de închinare la creaturi, prin închinarea la eroi, la stat, prin idolizarea organizațiilor religioase și a clerului, prin închinarea la „fiara” anti-teocratică, și alte lucruri asemănătoare. Fiul lui Omri, Ahab, a făcut chiar mai rău decât tatăl său. El a făcut pe Izabela închinătoarea la diavoli regina lui și a stabilit închinarea la Baal în Samaria. Acea închinare a reprezentat onorarea și slujirea organizației în care Satan Diavolul este Baal sau domn. Iehova l-a folosit pe căpitanul Iehu să nimicească toată casa lui Ahab, inclusiv pe Izabela. În prezent „creștinătatea” ține toate lucrările casei lui Ahab; ea se face prietenă cu organizația lui Satan și o slujește și o sprijină, făcându-se astfel dușmanul lui Iehova Dumnezeu. (Iac. 4:4). De aceea, Domnul Dumnezeu îl folosește pe Nimicitorul Său, Mai Marele Iehu, care la Armaghedon îi va ucide pe toți care fac lucrările casei lui Ahab, închinarea la demoni, diabolism.

29. Înainte de a-i executa pe închinătorii lui Baal, Iehu i-a strâns laolaltă și i-a făcut să se identifice îmbrăcându-se cu hainele Baalismului. Acum, umblând în sfaturile lui Omri și lui Ahab, religioniștii și aliații lor și susținătorii „creștinătății” se opun Teocrației lui Iehova prin Cristos. Ei îi persecută cu răutate pe cei care se închină lui Iehova Dumnezeu în spirit și în adevăr, și astfel îmbracă hainele identificării însemnându-se pentru masacrul Mai Marelui Iehu la necazul final de pe pământ. Ionadab a refuzat să umble în sfaturile lui Omri și Ahab, dar a luptat împreună cu Iehu împotriva religiei. De aceea el a fost cruțat și a fost martor al distrugerii religioniștilor. Acum, Mai Marele Iehu este la templu și pregătit să acționeze! Cei care nu dezbracă hainele religiei vor fi în scurt timp masacrați împreună cu „creștinătatea”. Martorii lui Iehova trebuie să vestească avertismentul în interesul celor care „caută pe Dumnezeu, dacă îl vor găsi din întâmplare”. Doar acei care urmează fapta lui Ionadab și devin astfel „Ionadabi” vor scăpa de distrugere. (2 Împ. 10:15-28; Ier. 35:19).

30. Pustiirea „creștinătății” la Armaghedon va implica și religia, și prin urmare este o uimire pentru toți cei care poartă hainele religiei sau Baalismului și care sunt însemnați cu „semnul fiarei”. Toți cei distruși prin „actul ciudat” al lui Iehova vor fi batjocoriți cu dispreț de cei care supraviețuiesc și trăiesc, rămășița credincioasă a lui Iehova și „Ionadabi”. (Isa. 66:24). Organizatorii, conducătorii, operatorii, supporterii și susținătorii „creștinătății” se consideră în mod ipocrit că ei sunt oamenii lui Dumnezeu și urmașii lui Cristos; și de aceea ei vor purta ocară ipocriților care sunt rebeli și neloiali față de Dumnezeu. Ei aduc defăimare numelui lui Iehova; acum vine ocară lor veșnică. Din cauza oportunităților și susținerilor lor ei sunt mai condamnabili, adică mai jos, însemnând că sunt mai vrednici de disprețuit și mai dezgustători decât neamurile sau păgânii. Aceasta dovedește că este un lucru foarte responsabil să susții să fii creștin și apoi să dovedești contrariul și să aduci astfel ocară asupra numelui sfânt a lui Dumnezeu, luându-l în deșert. Doar pe calea integrității față de Dumnezeu există o certitudine a aprobării, a binecuvântării, a salvării și a vieții, sub conducerea unui guvern de succes, TEOCRAȚIA.

DEZVĂLUIRE SUPLIMENTARĂ

31. Isus Cristos a prezis persecutarea oamenilor de legământ ai lui Iehova începând cu anul 1914 A. D. și după aceea ca una din dovezile vizibile a sfârșitului conducerii neîntrerupte a lui Satan și începutul împărăției lui Dumnezeu prin Cristos. Cuvintele profetice ale lui Isus referitoare la „vremea sfârșitului” coincid exact cu cuvintele lui Mica din capitolul șapte. Profetul a fost un martor al lui Iehova și de aceea a reprezentat rămășița martorilor lui Iehova din prezent. El exprimă sentimentele acestora tocmai înainte de a începe strângerea „celorlalte oi” ale Domnului, „Ionadabii”, și când cei consacrați ai lui Iehova au părăsit toți părăsiți, iar lucrarea lor a fost în aparentă oprită pentru totdeauna. „Vai de mine! Căci parcă sunt ca atunci când ei au cules fructele de vară, ca la strângerea bobitelor strugurilor; nu mai este niciun ciorchine de mâncare; sufletul meu a dorit primul rod al fructelor.” (Mic. 7:1). Diavolul și agenții lui, în principal liderii religioși, au adus mare necaz slujitorilor lui Iehova în timpul oportunității create pentru ei prin starea de urgență a Primul Război Mondial din 1914-1918. Ca o consecință a urii și a persecuției din partea tuturor națiunilor, și prin necredincioșia și trădările celor care îi însoțeau, oamenii lui Iehova s-au redus foarte mult la număr, și s-au împrăștiat aici și acolo, ca fructele trecute cu vederea aici și acolo și lăsate pentru cei săraci din țară pentru a le culege și a beneficia de ele. (Lev. 19:9, 10: 23:22; Deut. 24:19-22). Mai mult, Domnul a venit la templu pentru judecată în 1918 și i-a adunat pe cei consacrați ai Lui din clasa „slujitorului rău” a „lucrătorilor fărădelegii”, lăsând doar o mică rămășiță credincioasă. (Mat. 13:41; 24:45-51). Dar o rămășiță trebuie lăsată în beneficiul „celorlalte oi” ale Domnului, acei săraci în duh și care au avut nevoie de ajutorul rămășiței credincioase lui Dumnezeu și care aducea roadele împărăției Sale. (Mat. 21:43).

32. Atunci, acolo, părea că nu există niciun „ciorchine” a oamenilor lui Dumnezeu lăsat sau la vedere cu excepția rămășiței, clasa lui Mica. Acest lucru a fost prefigurat de profetul Ilie atunci când a fugit de Izabela și când a spus lui Iehova Dumnezeu: „Copii lui Israel au părăsit legământul Tău, au dărâmat altarele Tale, și au ucis pe profeții Tăi cu sabia; și eu, doar eu am rămas; și caută viața mea, ca să mi-o ia.” (1 Împ. 19:14). Apoi Domnul i-a dezvăluit că au mai fost și alții din rămășiță în afară de el, și i-a spus să meargă și să-l ungă pe Iehu ca împărat și să-l ungă pe Elisei „să fie profet în camera ta[în locul tău]” (1 Împ. 19:15-18). Odată cu venirea Domnului la templu în 1918 lucrarea prefigurată de activitățile lui Ilie s-a sfârșit și a fost luată ca de un car de foc de război într-un vârtej. După aceea, Domnul Dumnezeu a readus rămășița în slujba Lui ca martori ai Lui, și a adăugat alții, iar lucrarea lui Elisei de mărturisire cu îndrăzneală a numelui lui Iehova și a împărăției Lui a urmat. În mijlocul aceluia necaz cei credincioși nu au prevăzut lucrarea viitoare care trebuia făcută așa cum a fost prefigurată de Elisei. Acea lucrare de făcut cu o dublă parte a spiritului Domnului este asemănată „primului rod al smochinului” (*Ver. Amer. Rev.*) Clasa lui Mica necăjită și constrânsă a dorit să fie eliberată și să-l slujească în continuare pe Domnul pe pământ în orice slujbă care i-ar fi plăcut Lui. Prin urmare, ea a spus: „Sufletul meu dorește rodul smochinului dintâi”. Cu alte cuvinte, ei au dorit să înceapă lucrarea lui Elisei a rămășiței lui Dumnezeu. Dorind să mănânce acea carne care să facă voia Domnului, ei tânjeau după noul anotimp pentru a primi și a duce roadele împărăției lui Iehova popoarelor. (Ioan 4:32, 34).

33. Descriind în continuare condiția „creștinătății” tocmai înainte de sfârșitul lucrării lui Ilie, profetul lui Dumnezeu continuă: „Omul bun a pierit de pe pământ; și nu mai este niciunul cinstit între oameni; ei toți stau în așteptare să verse sânge; ei vânează fiecare pe fratele său cu o cursă.” (Mic. 7:2). Redarea din *Rotherham* este astfel: „Pierit este omul bunătății de pe pământ”. Această expresie se aplică și în Psalmul 50:5 celor devotați să facă voia lui Dumnezeu și care au făcut un legământ cu El prin jertfă. În partea vizibilă pământească a organizației lui Satan nu a existat niciun om al bunătății, niciun „om a lui Dumnezeu”, ci toate națiunile i-au urât pe „oamenii bunătății” lui Iehova deoarece aceștia au vestit numele lui Cristos ca pe Conducătorul și Împăratul drept al pământului. Lucrarea lor de mărturisire a fost prefigurată atât de profetul Ilie, cât și de profetul Ioan Botezătorul. Prin urmare, acea lucrare este simbolizată în Apocalipsa ca cei „doi martori” ai lui Dumnezeu. Pe acești doi martori națiunile „creștinătății” i-au ucis. Până când Dumnezeu a readus lucrarea de mărturie sau lucrarea lui Ilie, acei „doi

martori” stau morți pe strada „creștinătății” ca mărturie împotriva ei, iar religioniștii posedați de demoni au adus mari ocări și suferințe asupra oamenilor credincioși cu legământ ai lui Iehova. (Apoc. 11:7-10). Unii au fost uciși și au vărsat sângele lor. Alții au fost urmăriți pentru a împiedica și opri închinarea lor liberă și deschisă care era necesară pentru a se vedea că îl slujesc pe Iehova Dumnezeu și împărăției Lui. În această vânătoare persecutorii au fost ajutați de clasa „slujitorului rău”, care s-a întors împotriva fraților lor spirituali, i-au lovit și i-au dat în mâinile dușmanilor pentru a fi pedepsiți și constrânși. Cursa, concepută cu îndemănare și meșteșug, a fost răspândită pentru a-i prinde pe slujitorii lui Iehova care au refuzat să renunțe la slujba lor. Dacă aceste lucruri i-ar fi determinat să părăsească lucrarea Domnului și astfel să calce legământul lor, le-ar fi adus distrugerea. Isus a coroborat profeția lui Mica, spunând despre acel timp: „Și atunci mulți vor fi ofenșați, și se vor vinde unii pe alții, și se vor urâ unii pe alții. Și fiindcă nelegiuirea va abunda, dragostea multora se va răci.” (Mat. 24:10, 12).

34. Trebuie observat faptul că națiunile care mărturisesc că sunt „creștine” au comis astfel de acte împotriva creștinilor autentici care L-au slujit pe Dumnezeu conform poruncilor Sale. Cu siguranță că nu a existat nicio o bunătate creștină în aceste fapte. Înalții oficiali în afaceri și în autoritatea acelor națiuni sunt arătați ca având o responsabilitate mare înaintea lui Dumnezeu pentru trecerea cu vederea sau tragerea cu ochiul la o astfel de încălcare a legământului lor implicit cu Dumnezeu în calitate de creștini declarați. Profetul spune: „Ca să poată face răul cu amândouă mâinile, cârmuitorul cere, și judecătorul cere plată; și cel mare, își rostește dorința lui răutăcioasă; astfel ei o îmbracă. Cel mai bun dintre ei este ca un mărăcin; cel mai cinstit este mai ascuțit decât un tufiș cu spini; vine ziua veghetorilor tăi și ziua răzbunării tale; acum va fi uimirea lor.” (Mic. 7:3,4). Isus a prezis că urmașii Săi credincioși la sfârșitul lumii lui Satan vor fi aduși înaintea conducătorilor (cârmuitorilor) și a consiliilor (curților de judecată) pentru a fi mărturie pentru aceștia. (Marc. 13:9) Dacă oficialii „creștinătății” i-ar fi pedepsit pe criminalii lumii, niciun principiu nu s-ar fi încălcat pentru penalizarea lor pentru faptele lor. Dar religioniștii i-au condamnat pe creștinii inocenți, inofensivi, temători de Dumnezeu, și care respectau legea, și i-au pedepsit și persecutat cu aprobare și susținere oficială. Astfel, ei i-au condamnat pe cei drepti și i-au apărat pe persecutorii răi pentru plată. (Prov. 17:17; Isa. 5:23; Ex. 23:6-8). În această persecuție anti-creștină religioniștii tuturor denominațiunilor au lucrat împreună unii cu alții și cu oficialitățile publice, așa cum este descris de profet: „Astfel ei urzesc intrigi împreună” (*Ver. Amer. Rev.*); „și astfel ei fac o rețea de rele” (*Leeser*). (Naum 1:10) Ei sunt ca mărăcinii și ca spinii pe pământul blestemat, pentru a-i rupe, a-i zgâria și a-i răni pe slujitorii credincioși ai lui Iehova. De la acești religioniști oamenii nu pot culege roadele împărăției lui Dumnezeu. (Luc. 6:44; Mat. 7:16; Evr. 6:7,8; Ezec. 2:6,7).

35. Aceste lucruri ei le-au făcut la începutul „vremii sfârșitului”. Nu pare deloc ciudat că sub influența crescândă a demonilor religioniștii comit lucruri și mai grave acum tocmai înainte de Armagedon. (Luc. 23:31; 2 Tim. 3:12,13). „Creștinătatea” și-a astupat urechile față de avertismentul pe care-l anunță clasa „veghețorului” lui Dumnezeu. Ea și-a numit proprii ei veghețori care să aibă grijă de interesele oamenilor, lăsând interesele lor veșnice la grija clerului. În prezent răzbunarea lui Dumnezeu prin distrugerea ei la Armagedon se apropie, iar națiunile sunt în cel mai mare necaz, și într-o uluire crescândă. (Luc. 21:25). Toate acestea sunt semne sigure ale sfârșitului final așa cum a fost prezis, iar martorii credincioși ai lui Iehova și tovarășii lor își ridică capul și se bucură. Ei cântă cu toții laudele Lui, deoarece eliberarea tuturor slujitorilor neprihăniți ai lui Dumnezeu se apropie. (Luc. 21:28, *Diaglott*).

(va urma)

BOGĂȚII TRAINICE

Sărăcia oamenilor lumii este în creștere. Timp de mai multe secole cel mai mare sistem religios în „creștinătate” a fost strângerea de bogății materiale și comori lumești, iar reprezentanții ei preoțești fac parade în fața publicului în dantelă și aur și bijuterii prețioase. Din trecut sună cuvintele care sunt în mod

direct adresate acestei perioade laodiceene și religioniștilor ei: „Pentru că spui: Sunt bogat, și am multe bunuri, și nu am nevoie de nimic, și nu știi că ești nenorocit, mizerabil, sărac, orb, și gol.” (Apoc. 3:17). Nu pentru mult timp acea organizație religioasă va fi „îmbrăcată în purpură și stacojiu, și împodobită cu aur, pietre scumpe și mărgăritare”. Așteptați doar un moment până când acei simbolizați de cele „zece coarne” și de „fiară” se vor întoarce împotriva organizației religioase care a comis adulter spiritual cu ei: „Aceștia vor urî curva, și o vor pustii și o vor lăsa goală, și-i vor mânca carnea și o vor arde cu foc. Căci Dumnezeu a pus în inimile lor să-i aducă la îndeplinire voia Lui.” (Ps. 17:4, 16,17). Cu siguranță că proverbul spune adevărul: „Bogățiile nu slujesc la nimic în ziua mâniei; dar neprihănirea izbăvește de la moarte.” (Prov. 11:4).

Acestea nu sunt bogății durabile. Chiar dorești să fii bogat și foarte fericit? Dacă da, este foarte important pentru tine să știi cum să câștigi bogății și cum să te bucuri de ele. Dacă ești ținut în ignoranță față de calea adevărată și îți permiți să te bazezi pe și să fii ghidat de opinia omului imperfect și de religie, nu poți niciodată să obții bogățiile care îți vor aduce pace și fericire de durată. Fiecare persoană care va învăța calea corectă, și care apoi va continua să meargă pe acea cale cu sânguință, este absolut sigură că în timp va poseda mari bogății și toate binecuvântările care le însoțesc. Calea adevărată nu poate fi găsită în religie sau în schemele omenești. Cel care va fi cu adevărat bogat trebuie să caute să obțină cunoștința Marelui Dătător al fiecărui cadou bun și al fiecărui cadou perfect, și anume pe IEHOVA DUMNEZEU și marea sa casă de comori.

Aproape întotdeauna bogățiile false, constând în bani, case, terenuri, obținute prin mijloace egoiste față de alții și ulterior folosite în mod egoist sunt menite pentru oprimarea altor persoane. În prezent puțini oameni au sau posedă toți banii, toate casele și terenurile, iar marea masă a omenirii suferă din cauza lipsurilor de zi cu zi. Astfel, bogățiile câștigate în mod egoist și utilizate greșit Sfintele Scripturi le descriu ca fiind un „câștig murdar”, și însemnează pe liderii religioși ca fiind notorii în aceste lucruri. (1 Pet. 5:2). Oamenii egoiști iubesc puterea care le aduce o mare sumă de bani, și din acest motiv este scris în Scripturi că „iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor”. (1 Tim. 6:10). Răul nu este în bani, ci banii au ca rezultat răul datorită IUBIRII DE CÂȘTIG și de putere pe care o aduc banii celui care îi posedă sau îi folosește în mod greșit. Dacă cineva obține bani în mod necinstit și îi folosește cum trebuie pentru o cauză dreaptă spre gloria lui Dumnezeu, acei bani nu au ca rezultat răul, ci binele. (2 Cor. 9:6-11)

Cei câțiva oameni care posedă bogăția lucrurilor materiale ale pământului în acest timp nu sunt cu adevărat fericiți. În majoritatea cazurilor acești oameni sunt mândri, aroganți, severi, aspri și extrem de egoiști. Cu toate că posedă mult mai mult decât au nevoie, ei se tem întotdeauna să nu piardă ceea ce posedă. Banii celor ultra-bogați sunt deseori folosiți pentru a-i oprima pe alții, iar oamenii care îi folosesc astfel par a fi mândri că au această putere. În ceea ce-i privește Domnul Dumnezeu spune: „De aceea, mândria îi înconjoară ca un lanț; violența îi acoperă ca o haină. Ochii lor iasă în evidență de grăsime; ei au mai mult decât le-ar dori inima. Ei sunt corupți, și vorbesc cu răutate de oprimare; ei vorbesc cu semeție. Ei își pun gura împotriva cerurilor, și limba lor se plimbă pe pământ. Și spun: Cum să știe Dumnezeu? Și există cunoștință în Cel Preaînalt? Iată, aceștia sunt fără Dumnezeu, care prosperă în lume și cresc în bogății.” (Ps. 73:6-9, 11, 12).

Acum, au venit vremuri grele, exact așa cum a prezis Cuvântul lui Dumnezeu că vor veni; și acest lucru datorită faptului că suntem în „zilele din urmă”, când oamenii au devenit călcători de tratate sau călcători de legământ și necredincioși și caută să se înalțe pe ei înșiși pe cheltuiala atât a celor bogați, cât și a celor săraci. (2 Tim. 3:1-4). Cei care acum posedă multe bogății materiale și care încearcă să profite de tumultul și starea de urgență a lumii din prezent pentru a obține bogății mai mari, și ceilalți care încearcă să pună mâna pe bogățiile altora, sunt împinși de o dorință egoistă; și urmând aceste acțiuni ei au șanse foarte mari să fie foarte dezamăgiți într-un timp foarte scurt. „Nu vă încredeți în oprimare, și nu deveniți deșerti în jefuire; dacă cresc bogățiile, nu vă lipiți inima de ele.” (Ps. 62:10) „Cel care se încrede în bogățiile lui [materiale] va cădea.” (Prov. 11:28). „Ca potârnicea care stă pe ouă, și care nu le face ea; așa cel care agonisește bogății pe nedrept, le va lăsa în mijlocul zilelor sale, și la sfârșitul lui va fi un nebun.” (Ier. 17:11).

O astfel de persoană devine un nebun din cauză că își strânge câștig egoist, numit altfel „bani”, dumnezeul lui și pentru că se bazează pe puterea și protecția pe care i-ar putea aduce banii. El îl nesocotește pe Dumnezeu și înțelepciunea Lui adevărată și prin acțiunile sale dovedește că este un nebun. Așa cum declară Scripturile: „Nebunul a spus în inima lui: Nu există niciun Dumnezeu.” (Ps. 14:1). Urmând acest curs al acțiunilor el își dezvăluie motivul, care este reprezentat aici de „inima” lui , și conform cu aceasta el spune de fapt că este un nebun. Nerespectând prevederea lui Dumnezeu pentru om, și urmând un curs egoist, omul devine complet orb față de interesele lui cele mai bune. Mulțimile de oameni de pe pământ au devenit practic nebune din cauza dorinței lor nesățioase de a dobândi bogății materiale. Aceste bogății false durează foarte puțin. Omul moare, și aceasta reprezintă sfârșitul bogățiilor lui pe care le-a agonisit în mod greșit. Ziua mâniei lui Dumnezeu, „bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic”, cunoscută ca și Armaghedon, este aproape. „Comorile nedreptății nu folosesc la nimic, dar neprihănirea izbăvește de la moarte. Domnul nu va lăsa ca sufletul celui neprihănit să sufere de foame; dar el îndepărtează pofta celor răi.” (Prov. 10:2,3). „Abia îți pui ochii pe ea și nu mai este; căci bogățiile își fac cu siguranță aripi; ele zboară, ca un vultur spre cer.” (Prov. 23:5). Aceasta se aplică la ceea ce se numesc „bogății false”.

Este esențial pentru viața și fericirea ta să înțelegi distincția clară între bogățiile false și cele adevărate. Doar în Biblie se găsește acea distincție clară și contrast. Iehova Dumnezeu este cu adevărat bogat dincolo de imaginația omenirii. Toate lucrurile îi aparțin lui Iehova Dumnezeu: „Pământul este al Domnului și toată plinătatea lui, lumea și cei ce locuiesc pe el.” (Ps. 21:1). Aici cuvântul „lume” înseamnă tot ce este atât în cer, cât și pe pământ, adică atât lucrurile văzute, cât și cele nevăzute de ochii omenești. „La început Dumnezeu a creat cerurile și pământul.” (Gen. 1:1). „Ești vrednic Doamne, să primești slava, cinstea și puterea, căci Tu ai creat toate lucrurile, și pentru plăcerea Ta sunt și au fost create.” (Apoc. 4:11). Pentru a învăța despre adevăratele bogății trebuie să mergem la izvorul acestor bogății.

Fiul lui Dumnezeu, Isus Cristos este extrem de bogat. Numele original dat Lui, așa cum este arătat în Scripturi, este Cuvântul lui Dumnezeu, adică, Logosul lui Dumnezeu, sau Unul pe care Iehova Dumnezeu îl folosește să anunțe și să pună în aplicare poruncile Lui. Cuvântul sau Logosul a fost începutul creației lui Iehova. (Apoc. 3:14). După aceea, Iehova Dumnezeu a angajat Logosul (Cuvântul Lui) ca agent activ al Lui în creația tuturor celorlalte lucruri. Ioan 1:1 spune: „ La început a fost Cuvântul [Logosul], și Cuvântul [Logosul] a fost cu Dumnezeu, și Cuvântul [logosul] era Dumnezeu. Traducerea corectă și literală de *Emphatic Diaglott* (în lectură interliniară) este: „Într-un început a fost Cuvântul, și Cuvântul a fost cu Dumnezeu. Și un Dumnezeu a fost Cuvântul”. Asta înseamnă că Iehova Dumnezeu este Prima Cauză mare, fără început și fără sfârșit, și de aceea este „Dumnezeu”; și că începutul creației Lui a fost Logosul sau Cuvântul care este „un dumnezeu”, adică, este unul puternic. Când Iehova Dumnezeu l-a trimis pe Cel Preaiubit al Lui, Cuvântul, pe pământ, i-s-a dat numele „Isus”; și când a fost uns cu spiritul lui Dumnezeu El a devenit Isus Cristos. Isus a spus: „Tatăl Meu este mai mare decât Mine.” (Ioan 14:28). Iehova Dumnezeu este Tatăl; Isus Cristos este Fiul. Efeseni 3:9 declară că Iehova Dumnezeu Tatăl „ a creat toate lucrurile prin Isus Cristos”, Fiul Său. Referitor la Cristos Isus, Cuvântul, este scris mai departe: „Căci prin El au fost create toate lucrurile, care sunt în ceruri, și pe pământ, vizibile și invizibile; fie tronuri, fie stăpâniri, fie principate, fie puteri; toate lucrurile au fost create prin El și pentru El; El este înaintea tuturor lucrurilor, și prin El stau toate lucrurile”. (Col. 1:16, 17).

Peste tot cuprinsul universului Iehova Dumnezeu, Cel Suprem, deține dominația, dominație pe care Satan Diavolul a contestat-o, dar care dominație va fi întemeiată fără dispute în rezolvarea acestei chestiuni esențiale la Armaghedon. Iehova Dumnezeu are o organizație universală. Toate lucrurile care sunt făcute prin El sunt făcute cu scopul și în totală armonie cu organizația Lui universală. Acea organizație a lui Iehova constă din Cuvânt, sau Logos, din heruvimi, serafimi, îngeri și ceilalți iar peste toți aceștia este marele Dumnezeu Atotputernic. Din organizația Sa universală Iehova Dumnezeu îi ia pe unii care sunt în armonie cu El și îi construiește în capitala organizației Lui, al cărei organizații Isus Cristos, Împăratul uns, este Cap. Capitala organizației lui Iehova El o folosește anume pentru a-și aduce la îndeplinire planurile.

Acea organizație mai este denumită în Scripturi și ca „împărăția”. Ea este GUVERNUL SĂU TEOCRATIC.

Dumnezeu a creat pământul pentru făptura umană. Dumnezeu a creat primul om, pe care l-a numit Adam. Apoi Dumnezeu a creat o femeie, și i-a pus numele Eva. Iehova Dumnezeu a dat omului și femeii puterea să înmulțească soiul lor, cu alte cuvinte, să conceapă și să dea naștere la copii. Primul om și soția lui au fost în timpul perfecțiunii lor o parte din organizația universală a lui Iehova, adică, ei au fost în partea pământescă sau vizibilă a acesteia sub supravegherea unui domnitor invizibil, heruvimul uns Lucifer. Ei au fost în Eden, care era un loc al perfecțiunii și al frumuseții. Omului, Dumnezeu îi dăduse legea, și omului i-a fost spus faptul că pedeapsa pentru încălcarea legii lui Dumnezeu este moarte. Maniera în care omul a încălcat legea lui Dumnezeu nu era materială. Infracțiunea consta în încălcarea legii Lui în oricare manieră, iar pedeapsa acesteia era moartea, nu chinul veșnic. (Gen. 2:17). Dumnezeu nu i-a cerut omului un lucru mare, ci i-a cerut un lucru mic și anume să refuze să mănânce dintr-un fruct anumit. Omul a cedat dorinței pentru câștig egoist și a încălcat de bunăvoie legea lui Dumnezeu, și de aceea a fost pe bună dreptate condamnat la moarte și expulzat din organizația universală a lui Dumnezeu.

După o lungă perioadă de timp, timp în care organismul lui Adam a degenerat, omul a murit. Și din momentul creării sale omul a fost bogat până când a devenit un păcătos, și apoi a pierdut toate lucrurile. (Gen. 3:17-24). Actul greșit a lui Adam prin călcarea legii lui Dumnezeu, împreună cu acțiunile greșite ale altor creaturi, implicate în acea tranzacție păcătoasă, adică Lucifer cel necredincios și Eva, au adus o mare ocară numelui sfânt al Creatorului, Iehova. Va lua Iehova Dumnezeu măsurile necesare pentru a apăra numele Său sfânt înaintea tuturor creaturilor universului? Da; acesta a devenit dintr-odată planul Lui, și aici este locul unde intră în acțiune Guvernul Teocratic prin Isus Cristos.

Numele „Atotputernicul Dumnezeu” se aplică în mod deosebit Celui Veșnic ca fiind Prima Cauză și Creatorul tuturor lucrurilor create, numele Său „Iehova” însemnând în mod special planul Lui față de creaturi. La momentul neascultării și căderii lui Adam și a expulzării din organizația universală a lui Dumnezeu, marele Creator a acoperit sau a anunțat prin limbaj ascuns planul Lui de a întemeia capitala organizației Sale, sau Împărăția, care la timpul potrivit și chiar în scurt timp va distruge pe toți cei nelegiuiți și va întemeia neprihănirea pe pământ și în ceruri; și toate acestea vor fi pentru apărarea numelui lui Iehova. – A se vedea Geneza 3: 15; 12 : 2, 3 ; 22 : 16-18.

„Dumnezeu este dragoste” (1Ioan 4:16). Asta înseamnă că El este total neegoist și că toate lucrurile au fost făcute prin El într-un mod altruist. Apărarea numelui Său în mintea creaturilor sale nu adaugă nimic lui Iehova. Ceea ce cred creaturile despre Atotputernicul Creator nu folosește la nimic Creatorului. Dumnezeu a anunțat scopul de a-și apăra numele, și acea apărare va da posibilitatea creaturilor Sale să câștige mari bogății din mâna Creatorului. Dumnezeu „nu încearcă să salveze creaturile”, ci El le oferă oportunitatea să profite de salvarea pe care El a dat-o. El este sursa și izvorul tuturor bogățiilor; și pentru ca omul să aibă și să se bucure de aceste bogății el trebuie să-L cunoască pe Dumnezeu și prevederile Lui pentru a obține bogățiile dorite și adevărate. Iehova dă posibilitatea ca toate creaturile Sale inteligente să primească bogății din mâna Sa.

Omul a fost creat pentru pământ și pentru ca să aibă și să se bucure de plinătatea bogățiilor pământului. Omul perfect în Eden, a fost așadar, bogat și aceste bogății el ar fi putut să le posede pentru totdeauna dacă ar fi ascultat de Creatorul său. Prin neascultarea de legea lui Dumnezeu, și înainte ca omul să-și fi exercitat puterea de a aduce copii pe pământ, nu numai Adam a pierdut totul, ci și copiii lui s-au născut păcătoși, imperfecti și fără dreptul de a trăi. „Printr-un om a intrat păcatul în lume, și prin păcat a intrat moarte; și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, căci toți au păcătuit.” (Rom. 5:12). Acum, scrie clar că Iehova Dumnezeu l-a creat pe om pentru pământ și pământul pentru om: „Eu am făcut pământul, și am creat omul pe el; Eu, cu mâinile Mele am întins cerurile, și toată ostirea lor Eu am poruncit-o. Căci așa vorbește Domnul care a creat cerurile, Însuși Dumnezeu care a format pământul și l-a făcut; El l-a întemeiat, El l-a creat, nu degeaba; El l-a întocmit ca să fie locuit; Eu sunt Domnul, și nu există altul.” (Isa. 45:12, 18).

Planul lui Iehova nu poate eșua, ci trebuie împlinit. Referitor la acest lucru este scris: „Eu am vorbit, și Eu voi împlini; Eu am plănuit și Eu voi înfăptui.” (Isa. 46:11). „Cuvântul Meu...nu se va întoarce la Mine fără rod, ci va împlini ceea ce îmi place Mie, și va prospera în lucrul în care l-am trimis.” (Isa. 55:11). Iehova nu va permite niciunui lucru să-L împiedice să-și îndeplinească planul Lui. Dumnezeu nu se schimbă; nici legea Lui nu se schimbă (Mal.3:6). El nu-și schimbă judecata, sentința sau hotărârea. A văzut, atunci, că toți oamenii, din cauza păcatului lui Adam, se nășteau imperfecti și fără dreptul să trăiască, oamenii care erau copii lui Adam nu puteau câștiga niciodată bogățiile dorite și adevărate prin propriile lor eforturi. Cuvântul scris a lui Dumnezeu arată mijloacele sau instrumentul prin care marea Sursă a bogățiilor îi va face pe oamenii ascultători și credincioși să fie bogați pentru totdeauna: „Căci cunoașteți harul Domnului nostru Isus Cristos, că El deși era bogat, totuși a devenit sărac pentru voi, pentru ca voi prin sărăcia Lui, să fiți bogați.” (2 Cor. 8:9). Această scriptură arată în puține cuvinte cum un om poate să obțină bogății adevărate, care este cea mai mare dorință a tuturor fapturilor sănătoase. Concepuți în păcat, născuți în nelegiuire, și înstrăinați de Iehova Dumnezeu și sub puterea păcatului și absolut siguri de moarte, toate fapăturile umane vin pe lume într-o stare de sărăcie lucie. Un mic procent din rasa umană, punându-i în încurcătură pe semenii lor, devine bogată în lucrurile materiale de pe pământ; dar acești lacomi pierd bogățiile adevărate, și bogățiile lor false obținute astfel nu le slujesc la nimic la sfârșit. Rețineți Psalmul 49:6-12. Acolo este arătată condiția rasei umane imperfecte, complet neajutorată și fără nicio capacitate să câștige ceea ce este așa de mult dorit.

Atunci când lăcomia a condus la infrațiunea rebeliunii împotriva lui Dumnezeu și la moartea omenirii, Iehova a exprimat acolo planul Lui de a da naștere „seminței” „femeii” Lui (organizația Lui universală), „sămânță” care va regenera cu viață pe toți cei care sub testul ascultării își dovedesc integritatea față de Dumnezeu. (Gen. 3:15). Sămânța aceea este Isus Cristos, și asociați cu El vor fi toți urmașii Săi credincioși pe care îi ia El în legământul pentru Împărăția cerească. Fiecare din această casă împărătească își dovedește integritatea față de Iehova Dumnezeu și apoi intră în bogățiile nemuririi și este pentru totdeauna cu Domnul Isus Cristos în Guvernul Teocratic. (Apoc. 20:4, 6). O rămășiță a acestora este încă pe pământ în trup, și când aceștia sunt persecutați de religioniști și de aliații lor totalitari și dictatori, și când sunt opriți, întemnițați și jefuiți de averea, libertatea și chiar viața lor, ei împlinesc cuvintele apostolului „Căci ați avut milă de mine în lanțurile mele, și ați privit cu bucurie răpirea bunurilor voastre, știind în voi înșivă că aveți în cer O AVUȚIE MAI BUNĂ ȘI DE DURATĂ. Să nu vă pierdeți așadar, încrederea voastră, care are o mare răsplătire.” (Evr. 10:34, 35).

Dumnezeu a declarat că a făcut omul pentru pământ și pământul pentru omul ascultător. Sub Împărăție, sau Teocrație, pământul va deveni casa veșnică a celor care trăiesc acum pe pământ care fac binele față de Dumnezeu și Împărăția Lui și care iau apărarea Guvernului Teocratic și își dovedesc integritatea față de el. Ei sunt pregătiți pentru promisiunea lui Dumnezeu ca prin căutarea lui Iehova, a neprihănirii și blândeții să fie ascunși în ziua mâniei Lui la Armagedon. (a se vedea Țefania 2:3). Aceștia sunt „celelalte oi” ale Domnului și vor alcătui „marea mulțime” sub Împărăție și vor primi și îndeplini porunca lui Dumnezeu de a crește, de a se înmulți și de a umple pământul curățat cu o rasă neprihănită. (Gen. 1:28; 9:1, 7). Cei credincioși vor trăi veșnic și se vor bucura de toate bogățiile pământului, deoarece Dumnezeu a promis acest lucru. (Ioan 8:51; 11:26)

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

1 Iunie 1942

Nr. 11

Cuprins:

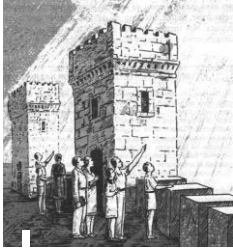
MICA - Partea a X-a

- Pag.183

SIGURANȚĂ ÎN TIMPUL
SITUAȚIEI CRITICE DIN LUME

- Pag.195

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNCȚIONARI:

Președinte: J.F.Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu l-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și l-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintează în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armaghedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... 40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Nr. LXIII

1 Iunie 1942

Nr 11

MICA

„Nu te bucura împotriva mea, dușmanule; când cad, mă voi ridica; când stau în întuneric, Domnul va fi o lumină pentru mine.” –Mic. 7:8.

Partea a X-a

IEHOVA se întoarce împotriva dușmanilor Lui și prin urmare, și împotriva dușmanilor care poartă cu demnitate numele Lui. Marele dușman s-a răzvrătit împotriva lui Iehova Dumnezeu, și a pus sub semnul întrebării puterea Lui, și a adus în discuție problema dominației universale. După ce l-a făcut pe omul perfect din Eden să se răscoale împotriva marelui Conducător Teocratic, Satan, al cărui nume înseamnă „împotrivor”, a început să-și construiască organizația de făpturi rebele, și omul a devenit complice în chestiunea dominației universului. Marele împotrivor a atras de asemenea, și mulți îngeri în rebeliune. Cu ei el a construit partea invizibilă a organizației sale, el fiind prințul și dumnezeul lor. Pentru a pune în încurcătură și pentru a înșela creaturile, Satan a numit organizația lui „Babil”, sau „Babilon”, însemnând „poarta lui Dumnezeu”, adică, dumnezeul fals, care spune cu invidie: „Mă voi sui deasupra înălțimilor norilor; voi fi ca Cel Prea Înalt.” (Isa. 14.14). Chiar de la început organizația Babilonului a fost sub cârmuirea lui Satan, domnul și stăpânul ei, și a fost dușmanul creaturilor credincioase ale lui Iehova. Pentru o dovadă deplină și testată la timp a mării chestiuni, Dumnezeu Cel Atotputernic i-a permis lui Satan și organizației sale vizibile și invizibile să rămână până la discuția finală a puterilor opuse, puterea lui Iehova împotriva și deasupra puterii unite a dușmanului.

2. Capitolul final din profeția lui Mica întărește dovada că potrivirea finală a puterilor este foarte aproape. Cei care stau în venerație și în frica de puterea vastă a Babilonului, organizația lui Satan, și care, prin urmare, i se închină și o slujesc și care acum întreabă cu mândrie: Cine mai este ca această creatură? Și cine poate lupta împotriva ei? vor avea parte de cea mai ciudată surpriză. (Apoc. 13:4). În diferite momente din trecut Iehova a permis organizației vrăjmașe să triumfe în aparență asupra oamenilor Săi de legământ peste care este chemat numele Lui. Acest lucru El a permis ca un test al integrității și devotamentului față de El a poporului Său, și ca dușmanul ipocrit să aibă posibilitatea să arunce haina religiei și să arate ceea ce este în inima lui și să se arate că-L urăște pe Iehova, pe Isus Cristos, și pe slujitorii și martorii Lui. Făcând acest lucru dușmanii se însemnează pe ei înșiși ca fiind slujitorii Diavolului și potriviți pentru distrugere când Iehova își arată puterea Lui asupra lui Satan și asupra Babilonului la bătălia de la Armagedon. (Ex. 9:16).

3. Cel mai recent triumf aparent al organizației dușmanului asupra slujitorilor lui Iehova a fost în timpul Primului Război Mondial din 1914-1918. La instigarea religioniștilor marelui „Babilon”, dușmanul a pornit un atac răutăcios și nejustificat asupra închinătorilor credincioși ai lui Iehova și asupra editorilor Împărăției în Cristos. Părea că a venit sfârșitul lor și al lucrării lor, așa cum au exprimat profetic cuvintele lui Mica, din capitolul șapte, versetele de la unu la patru. Atunci Domnul s-a întors împotriva lor; și profetul Lui comentează: „Ziua veghetorilor tăi [religioniștilor] și pedeapsa ta se apropie; acum va fi uluiala lor.” (Mic. 7:4). Această pedeapsă este de la Domnul Dumnezeu. Ea a început când El l-a trimis pe Marele Mesager, Isus Cristos, pentru judecată. (Mal. 3:1-4). Nu este o pedeapsă miloasă de la Dumnezeu, ci o judecată contrară lor, „judecată scrisă” care este mai întâi vestită de martorii Lui și după aceea împlinită asupra celor condamnați.

4. Conducătorii și oamenii au făcut ca clerul să fie străjerii intereselor lor spirituale. Acești străjeri, nefiind numiți de Dumnezeu, nu au reușit să vadă sabia judecății care va veni la Armagedon și nu au avertizat oamenii. Ca și preoții din orașul Anatot, lângă Ierusalim, care au obiectat față de predicarea de către Ieremia a distrugerii care va veni asupra organizației religioase, la fel și „străjerii” moderni se opun proclamării de către martorii lui Iehova a „zilei de răzbunare a Dumnezeului nostru. „Nu prorociți, zic ei, celor care prorocesc.” (Mic. 2:6). Străjerilor „creștinătății”, cei care proclamă judecățile lui Dumnezeu le răspund cu cuvintele lui Ieremia: „O, Doamne al oștirilor, care judeci cu dreptate, care cercetezi răunchii și inima, lasă-mă să văd răzbunarea Ta asupra lor; căci Ție ți-am dezvăluit pricina mea. De aceea, așa vorbește Domnul împotriva oamenilor din Anatot [clerul religios] care caută să-ți ia viața, spunând: Nu prooroci în numele Domnului, ca să nu mori ucis de mâna noastră. De aceea, așa vorbește Domnul oștirilor: Iată, îi voi pedepsi; tinerii vor muri uciși de sabie, fii și fiicele lor vor muri de foame; și nu va fi nici o rămășiță dintre ei, căci voi aduce răul [dezastrul] peste oamenii din Anatot, chiar anul pedepsei lor.” (Ier. 11:20-23).

5. „Acum va fi uimirea lor”. Isus a confirmat acea afirmație a lui Mica. El a prorocit că una din dovezile de netăgăduit că suntem în „vremea sfârșitului” organizației lui Satan, Babilonul, va fi ceea ce se vede de toți de la Primul Război Mondial: „pe pământ necaz printre națiuni, cu uimire.” (Luc. 21:25). Este adevărat că națiunile sunt într-o mare uimire cu privire la eșecul schemelor lor pentru pacea, ordinea și prosperitatea mondială; dar lucrul la care se face referire în profetie este uimirea față de întoarcerea maselor. Acest lucru Dumnezeu l-a făcut prin readucerea la viață a rămășiței Sale de martori devotați pe care organizația dușmanului crezuse că o nimicise în 1918. Dumnezeu i-a trimis după aceea în lume să vestească întemeierea Împărăției Lui și mesajul judecății Lui împotriva națiunilor care-L urăsc și-L uită pe Dumnezeu. Mesajul judecății lui Iehova asupra Babilonului apare înaintea viziunii lor și îi uimește, ca și pe Împăratul Belșațar al Babilonului tipic, când a văzut mâna Domnului care „a scris în fața sfeșnicului, pe tencuiala zidului palatului împărătesc...MENE, MENE, TEKEL, UPHARSIN.” „Ai fost cântărit în cumpănă, și ai fost găsit ușor.” (Dan. 5:5-9, 25-28). Iehova Dumnezeu îi folosește pe cei credincioși ai Lui ca Daniel pentru a face cunoscută națiunilor uimite interpretarea Domnului Dumnezeu a scrisului de mână modern de pe zid.

6. Conducătorii religioși și adunările lor din „creștinătate” s-au poticnit de Piatra din Sion, adică, de Isus Cristos, pe care Iehova l-a întronat ca pe un Conducător Drept al lumii în 1914. Refuzul lui Iehova de a răspunde rugăciunilor lor pentru pace și bunăstare, și pe lângă aceasta, proclamarea tot mai îndârjită de martorii Lui a răzbunării la Armagedon îi umple pe religioniști de uimire și spaimă față de acest „semn evident al pierzării lor”. (Isa. 8:14, 15; Rom. 9:32, 33; Fil. 1:28). Uimirea situației este tot mai mare pentru ei deoarece rămășița și tovarășii ei, ascultători de porunca lui Dumnezeu, nu vor fi intimidăți de amenințările oficiale pentru a fi aduși la tăcere, și continuă să vină în continuu și întotdeauna mai puternici, iar dușmanul refuză să recunoască însărcinarea și porunca lui Dumnezeu pentru acești martori. Doar prin folosirea metodelor totalitare de suprimare a predicatorilor Împărăției lui Dumnezeu și de răzbunare, ei simt că vor rezolva nedumerirea lor și vor fi capabili să strige „Pace și siguranță!” (1 Tes. 5:3). Apoi Iehova va întoarce mesele peste ei, ca să rămână întoarse.

TRĂDAREA ÎNCREDERII

7. Slujitorii Domnului sunt în lumea sau țara dușmanului, dar nu sunt ai lui, și prin urmare, sunt înconjurați de dușmani spioni, care pricinuesc daune lucrurilor lui Iehova Dumnezeu și Guvernului Său Teocratic prin Isus Cristos. Interesele aceluia guvern sau acelei împărății neprihănite au fost înmănate „slujitorului credincios și înțelept”, rămășița Lui devotată prin Isus Cristos, Capul. (Mat. 24:45-47). Aceasta este o poziție de mare încredere, și ei trebuie să apere cu nerăbdare acele „bunuri” sau interese ale Împărăției de dușmanul distrugător; căci ei trebuie să dea socoteală lui Iehova Dumnezeu și Împăratului Său. „Căci toți vom sta înaintea scaunului de judecată a lui Cristos.” (Rom. 14:4, 10). Dușmanii sunt pretutindeni și folosesc metodele „coloanei a cincea” pentru a intra între sau a sta alături de cei care au

încredere în Dumnezeu și pentru a-i spiona și culege informații care să le folosească împotriva organizației lui Iehova. Acest lucru este adevărat acum, și a fost adevărat în timpul vremurilor grele de atac asupra oamenilor cu legământ ai lui Iehova în punctul culminant al Primului Război Mondial. Referitor la cursul sigur și corespunzător Iehova prin profetul Său le spune: „Nu te încrede într-un prieten, nu-ți pune încrederea într-un ghid; păzește ușile gurii tale de cea care stă la sânul tău.” (Mic. 7:5).

8. Iehova Dumnezeu este Prietenul adevărat, care-i iubește pe cei testați și încercați tot timpul; și Isus Cristos la fel și-a dovedit prietenia dându-și viața pentru prietenii lui Dumnezeu. (Prov. 17:17; 18:24; Ioan 15:12, 13). Cu toate acestea, sunt și cei care pretind că sunt prietenii lui Dumnezeu, și prin urmare prietenii poporului Său, dar sunt falși. Ei comit adulter spiritual cu lumea, și se fac astfel dușmanii lui Dumnezeu. Aceștia sunt ca cei trei aparenti prieteni care au venit la Iov și care l-au necăjit cu prezența lor, adăugând la chinurile lui acuzațiile lor false împotriva inocenței și nevinovăției lui, și care s-au străduit să-l facă să blesteme pe Dumnezeu și să-și calce integritatea față de Iehova. Acești prieteni neserioși includ și clerul religios, care a instigat persecuția și arestările în timpul Primului Război Mondial; de asemenea mai sunt și „bătrânii aleși” ai adunărilor care conduc ca șefi, și clasa „servului rău” care a fost pregătită pentru „Împărăția cerurilor”, dar care s-a dovedit leneșă și necredincioasă față de interesele Împărăției și care lovește pe frații credincioși și caută onoruri, protecție și favoruri de la puterile lumesti. (Iov 2:11; 16:20; 19: 14, 19, 21). Cei care iubesc și se preocupă de interesele Domnului nu pot avea încredere în aceștia. Trecutul arată că ei și-au trădat frații.

9. Religia este o cursă care-l face pe om să nu mai asculte de Dumnezeu. Cei care practică sau acționează ca lideri în religie nu sunt ghizi siguri, ci ghizi orbi care conduc alți orbi. În trecut ei și-au folosit influența asupra conducătorilor pentru a stopa lucrarea de mărturie, și nu s-au căit de faptele lor, și nu sunt ghizi în care să-ți poți pune încrederea. Papa pune antene în această criză mondială pentru a acționa ca ghizi spirituali ai lumii. Clerul celorlalte religii îl numește un „vecin bun” și îi urmează comportamentul; dar cei cu ochii deschiși prin luminarea Cuvântului lui Dumnezeu văd că conducătorul de la Vatican continuă să-i îndrume pe naivii săi direct în groapa distrugerii.

10. Cuvântul lui Dumnezeu arată regula înțeleaptă: „Am zis: Voi lua aminte la căile mele, ca să nu păcătuiesc cu limba mea; voi ține gura mea cu un frâu, în timp ce cel rău este înaintea mea.” (Ps. 39:1). Profetul accentuează că trebuie luată cea mai mare măsură: „Ține-ți ușile gurii tale de cea care stă la pieptul tău”. Aceasta se referă la oricine care este într-o relație apropiată sau tandră, ca cea a soției. Aceștia fac declarații de dragoste făpturii de la care speră să obțină informații; dar ei nu țin poruncile lui Dumnezeu și nici nu fac lucrarea Lui de mărturie, arătând astfel dragoste pentru făpturi mai degrabă decât față de Dumnezeu. „Căci cei ce sunt așa nu slujesc Domnului nostru Isus Cristos, ci pântecelui lor; și prin cuvinte dulci și cuvântări amăgitoare înșeală inimile celor simpli.” (Rom. 16:17, 18). Aceștia sunt ca soția lui Ezechiel, pentru care Ezechiel a primit porunca să n-o jelească când a fost nimicită de judecata lui Dumnezeu împlinită împotriva ei. (Ezec. 24:15-25). Mai mult, aceștia sunt ca Dalila, femeia filisteană pe care a iubit-o Samson și al cărei poală a fost perna lui Samson. Această intimitate ea a încurajat-o pentru a afla secretul puterii lui și pentru a-l face infirm pentru războiul împotriva religiei. (Jud. 16:4-21). Cuvântul lui Dumnezeu ne avertizează să părăsim pe acești oameni, care mărturisesc că sunt oamenii Lui, și să „fugim de la ei” De ce? „Căci toți sunt preacurvari, o adunare de trădători. Ei își încordează limba ca un arc pentru minciuni; dar nu sunt viteji pentru adevăr pe pământ; căci ei merg din rău în rău, și nu Mă cunosc, zice Domnul. Fiecare să fie atent cu vecinul lui, și să nu se încreadă în fratele său; căci fiecare frate va căuta să înșele, și fiecare vecin va umbla cu calomniile. Și se vor înșela unii pe alții, și nu vor vorbi adevărul; ei și-au învățat limba să spună minciuni, și se trudesă să comită nelegiuire. Locuința ta este în mijlocul înșelăciunii; prin înșelăciune ei refuză să mă cunoască, zice Domnul”. (Ier. 9:2-6).

11. În aceste zile din urmă, chiar mai mult decât în 1918, chiar acum când „oamenii răi și înșelători vor merge din rău în mai rău, înșelând pe alții și fiind înșelați” (2 Tim. 3:13), fiecare care îl iubește cu adevărat pe Dumnezeu și Teocrația Lui, va apăra cu atenție și constant interesele lucrării lui Dumnezeu și a fraților săi care sunt „lucrători împreună cu Dumnezeu.” (1 Cor. 3:9; 2 Cor. 6:1). O alunecare a unuia care trădează informații vitale dușmanului nu afectează doar pe cei nepăsători, ci pune în pericol organizația.

Nu lăsa ca limba ta să te ducă sub puterea vreunui agent al lui Satan și a demonilor Lui. Pentru ajutor, mângâiere și părtășie a inimii nu te baza pe nicio relație cu o companie umană, ci apleacă-te în totalitate asupra lui Iehova și Cristos, arătând-le devotament independent de orice creatură pământească. Privește la Iehova prin „mijlocitorul nostru la Tatăl”, care este Isus Cristos, și ai intimitate și părtășie cu organizația Lui credincioasă, Sionul. Afecțiunea umană între creaturi, care este în general pasiune conform trupului, nu reprezintă nicio bază pentru nimeni să-și pună încrederea, respectând interesele împărăției Domnului, într-o altă creatură pământească care nu e în legământ cu El și care nu îndeplinește cerințele Lui. Acest lucru a fost dovedit de multe exemple în timpul anilor 1914-1918, așa cum a fost prefigurat de Dalila când l-a trădat pe Samson și l-a dat în mâinile dușmanilor Teocrației tipice. Referitor la acea situație periculoasă profeția spune corect:

12. „Căci fiul batjocorește pe tatăl, fiica se ridică împotriva mamei ei, nora împotriva soacrei; dușmanii omului sunt oamenii propriei lui case.” (Mic. 7:6). Neavând nicio dragoste sau frică de Dumnezeu sau devotament față de Guvernul Teocratic, ei nu consideră că relațiile apropiate pământești îi obligă să protejeze încrederea rudelor care-L slujesc pe Atotputernicul Dumnezeu. Acest avertisment serios este repetat de Isus Cristos, și El îl aplică în mod specific sfârșitului domniei neîntrerupte a lui Satan și venirii Domnului la templu: „Bindecuvântați sunt acei slujitori, pe care Domnul îi va găsi veghind la venirea lui; cu adevărat vă spun, că el se va încinge, și îi va pune să șadă să mănânce, și va veni să le slujească...credeți că am venit să dau pace pe pământ? Eu vă spun: nu; ci mai degrabă dezbinare: căci de acum înainte vor fi cinci într-o casă dezbinați, trei împotriva a doi, și doi împotriva a trei. Tatăl va fi dezbinat împotriva fiului, și fiul împotriva tatălui; mama împotriva fiicei, și fiica împotriva mamei; soacra împotriva nurorii, și nora împotriva soacrei.” (Luca 12:37-53). „Și fratele va da pe fratele său la moarte, și tatăl pe copilul lui; și copiii se vor ridica împotriva părinților lor și îi vor da la moarte. Și veți fi urâți de toți oamenii din pricina numelui Meu; dar cel care rezistă până la sfârșit va fi salvat...Și dușmanii omului vor fi cei din familia lui. Cel care iubește pe tată sau pe mamă mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine.” (Mat. 10:21, 22, 34-37). Referitor la frații spirituali falși, ca să nu mai vorbim de relațiile pământești, la sfârșitul lumii lui Satan, Isus a profețit: „Și atunci mulți vor fi jigăniți, și se vor trăda unii pe alții, și se vor urî unii pe alții.” (Mat. 24:10). Acești trădători ai celei mai mari și glorioase cauze din univers, și pregătiți la momentul când se apropie triumful asupra tuturor dușmanilor, Domnul Isus prin îngerii Lui îi elimină din sanctuarul lui Dumnezeu. Cu toate acestea, demonii sunt acum mai activi ca niciodată și clasa „slujitorului rău” și ceilalți religioniști își pierd vremea cu planuri malițioase împotriva intereselor Teocrației. Prin urmare, nici unul din cei care se vor dovedi credincioși până la sfârșitul final nu vor înceta să fie vigilenți față de dușmanul subtil. Dragostea de creatură nu-i va atrage în nepăsare. Ei îl vor iubi pe Iehova Dumnezeu cu tot ceea ce au. (Mat. 26:41; Deut. 6:4,5; 1 Ioan 5:3).

13. Toți cei care sunt într-o relație de legământ cu Iehova în prezent trebuie să vadă că informația corectă este dată colegilor lor de muncă în Teocrație la timpul potrivit. Trebuie să avem credință în frații noștri care și-au arătat statornicia și credința prin lucrările lor. Liniile de comunicare au fost tăiate în multe părți ale pământului, dar carnea și instrucțiunile organizației ajung în final și acolo. Când aceste instrucțiuni vor fi primite, informațiile cuprinse în ele vor merge la cei care aparțin Teocrației, și nu la persoanele care nu și-au dovedit devotamentul față de Domnul prin slujba lor. Domnul a încredințat slujitorilor credincioși interesele împărăției Sale, și când aceste interese ale Împărăției cad în mâna ta pentru a înainta, folosește înțelepciunea pentru a disemina aceste adevăruri și instrucțiuni. Încrede-te în frații tăi credincioși. Tu, care primești informația, fii sigur că „nu păcătuiești cu limba ta” prin difuzarea acestor informații la alții, și mai presus de toate, „ține-ți gura în frâu când cei răi sunt înaintea ta.” (Vezi Filipeni 2:19-22).

14. „De aceea voi privi la Domnul [(*Ver. Amer. Rev.*) Dar în ceea ce mă privește, la Iehova îmi voi aținti privirea (*margin*)]; Voi aștepta pe Dumnezeul salvării mele; Dumnezeul meu mă va auzi.” (Mic. 7:7). Astfel, datorită relațiilor umane nedemne de încredere, și agențiilor omenești de eliberare care se dovedesc a fi sub controlul demonilor, rămășița credincioasă în anul 1918 a fost obligată să se uite la Iehova și să continue să privească la călăuzirea Lui. La fel trebuie să continue să facă și în prezent până

când Armageddonul va nimici pe toți trădătorii și prietenii falși ai lumii. Iehova nu trădează niciodată confidența și încrederea celor care se bazează pe El. Cu toate acestea, a te uita și a continua să privești la El nu înseamnă să lăsăm ca puterile și abilitățile noastre să rămână leneșe și nefolosite. Înseamnă să continuăm să luptăm pentru Teocrație și pentru dreptul și libertatea noastră de a proclama Guvernul. Înseamnă să folosim toate mijloacele legale care încă sunt la dispoziția noastră pentru obținerea și apărarea libertății de închinare. Dar, mai presus de prevederile sau dispozițiile legale, înseamnă întotdeauna să cerem și să fim ghidați de, și să folosim „înțelepciunea care vine de sus” și care Domnul Dumnezeu o dă din belșug tuturor oamenilor Săi cu legământ care o cer cu credință. (F.A. 25:9-11; Iac. 3:17; 1:5, 6). Apoi El va direcționa chestiunea sau modul de salvare. (1 Cor. 10:13, traducerea *Emphatic Diaglott*).

15. „Salvarea aparține lui Iehova” (Ps. 3:8), și rămășița credincioasă a ajuns să cunoască că El este „Dumnezeul salvării mele”. Pentru a testa credințioșii oamenilor Săi de legământ sub disciplina persecuției și a privării de libertate, Iehova deseori aparent a întârziat eliberarea poporului Său de sub puterea constrângătoare a dușmanului. Testul este pentru a vedea dacă ei „vor merge în Egipt pentru ajutor” și să facă un compromis cu dușmanul pentru a asigura o eliberare, o ușurare, sau o permisiune pentru a depune mărturie, sau imunitate față de atacurile violente. Cei care își păstrează relația bună cu Domnul nu se complică cu dușmanul, ci continuă să aibă încredere și să asculte de Dumnezeu. Apoi eliberarea lor, arunci când vine, va fi salvarea Domnului și va dovedi promisiunea adevărată a lui Iehova. Doar continuând să lucreze la capacitate maximă în toate circumstanțele, ei își pot permite să aștepte salvarea Lui, pe deplin convinși că ea va veni. Între timp, ei continuă să facă rugăciuni fierbinți marelui Salvator, Iehova.

16. „Dumnezeul meu mă va auzi.” Acest lucru arată că rămășița devotată se ruga Lui în timpul necazului. Pentru ea situația părea fără ieșire, și triumful dușmanului părea complet; dar Iehova Dumnezeu a auzit rugăciunea celor necăjiți. Petiția lor nu a fost egoistă, ci ei doreau ca ocară și cauza asupra numelui lui Dumnezeu să fie îndepărtate. Ei s-au rugat, nu pentru pace între „împăratul din nord” și „împăratul din sud”, ci pentru ca să fie deschisă calea pentru lucrarea de mărturie a Domnului și pentru ca toate obstacolele și restricțiile să fie depășite, și pentru ca ei să-și poată dovedi sinceritatea și dragostea față de Dumnezeu și Împărăția Lui luând parte în slujba de onorare a numelui Său. O astfel de rugăciune Domnul a auzit și a dat un răspuns. „Din ceruri Domnul a privit pământul, să audă gemetele prizonierului [din Babilonul antitipic], să izbăvească pe cei ce sunt condamnați la moarte și să declare numele Domnului în Sion, și lauda Lui în Ierusalim.” (Ps. 102:19-21). „Domnul izbăvește pe prizonieri.” (Ps. 146:7). Rugăciunea lor a fost: „Scoate-mi sufletul din închisoare, ca să laud numele Tău; cei neprihăniți mă vor înconjura, căci te vei purta frumos cu mine.” (Ps. 142:7).

17. Iehova l-a trimis pe nimicitorul Său, Împăratul Cir, împotriva Babilonului din vechime pentru a-și elibera rămășița credincioasă de sub puterea lui și a trimis-o înapoi în Ierusalim să reconstruiască templul pe Muntele Sion. În anul 1918 A.D. El l-a trimis pe Mai Marele Cir, Isus Cristos, la templu pentru judecată. După aceea, El a oprit Primul Război Mondial având ca scop eliberarea rămășiței Sale alese. Scurtând astfel timpul necazului la mijloc, necaz care a început în 1914 și care trebuie și va fi reînnoit de Domnul la Armageddon, Iehova Dumnezeu a scurtat „acele zile” de necaz. „Căci dacă nu ar fi scurtat Domnul acele zile, nicio o făptură nu ar fi salvată; dar din pricina celor aleși, pe care El i-a ales, El a scurtat zilele.” (Marc. 13:20; Mat. 24:22). În acest interimat din prezent înainte de Armageddon, rămășița credincioasă însoțită de o mulțime de tovarăși bucurători, se oferă ca „voluntari dispuși” pentru lucrarea care trebuie adusă la îndeplinire în totalitate înainte de acea bătălie. (Ps. 110:3).

RIDICAȚI-VĂ

18. Organizația lui Dumnezeu Sion, vorbind pentru rămășița necăjită a acesteia în 1918, a spus Babilonului, marea organizație rivală, care ținea rămășița căzută în captivitate: „Nu te bucura împotriva mea, o, dușmanul meu; când cad, mă voi ridica; când stau în întuneric, Domnul va fi o lumină pentru mine.” (Mic. 7:8). Aici „dușmanul” este la genul feminin în Ebraică, arătând că se aplică „femeii” lui

Satan, organizația lui Babilon, care dă naștere „seminței șarpelui.” (Gen. 3:15). În versetul 10, Mica identifică dușmanul ca fiind Babilonul, spunând: „Atunci EA care este dușmana mea va vedea lucrul acesta, și rușinea o va acoperi.”

19. Pe pământ ea este în partea vizibilă principală a „Babilonului” în care sunt națiunile care se numesc „creștine”. Cu toate acestea, „Creștinătatea” nu este nimic altceva decât o modernizare a Babilonului din vechime care se închina la demoni, și care funcționează sub haina religiei, numită greșit, „religia creștină”. În 1918 religioniștii au fost aceia care s-au bucurat, sau mai bine-zis societatea „omului păcatului”. Aceștia au fost prefigurați de Edom (Idumeea) și Muntele Seir, care s-au bucurat de căderea poporului de legământ tipic a lui Dumnezeu sub puterea Babilonului tipic. „Așa cum te-ai bucurat de moștenirea casei lui Israel, fiindcă era pustiiță, așa îți voi face ție; vei fi pustiiț, munte al Seirului, și tot Edomul; și vor știi că Eu sunt Domnul [Iehova].” (Ezec. 35:15). „În ziua când stăteai de cealaltă parte, în ziua când străinii luau captivi forțele lui, și când străinii intrau pe porțile lui, și aruncau sorțul asupra Ierusalimului, chiar și tu erai ca unul din ei. Nu trebuia să te uiți în ziua fratelui tău, în ziua când a devenit un străin; nici nu trebuia să te bucuri de copiii lui Iuda în ziua distrugerii lor; nici nu trebuia să vorbești cu mândrie în ziua necazului [lor].” (Obad. 11, 12). Apocalipsa 11:10 descrie în continuare bucuria răutăcioasă a religioniștilor la oprirea lucrării celor „doi martori” ai lui Iehova în 1918: „Și cei care locuiesc pe pământ se vor bucura de ei, și se vor veseli și își vor trimite cadouri unii altora; pentru că acești doi profeți i-au chinuit pe cei ce locuiau pe pământ.”

20. „Când cad, mă voi ridica”. Rămășița Sionului nu a căzut de la Iehova sau din organizația Lui, nici căderea ei nu s-a datorat poticnirii de Isus Cristos care domnește ca Împărat din 1914. Dimpotrivă, El este „piatra de poticnire” de care se poticnește „creștinătatea” spre distrugerea ei. (Isa. 8:14, 15; Rom. 9:32, 33). Cei consacrați lui Dumnezeu au fost copleșiți de dușman și au căzut sub puterea lui, și au fost constrânși cu forța, religioniștii aducând acuzații false și folosind condițiile vitrege din lume ca un subterfugiu pentru a opri „lumea lui Ilie” de slujitori ai lui Iehova. Acolo Filistenii moderni i-au tuns părul clasei lui Samson și i-au slăbit puterea pentru a-L sluji pe Dumnezeu cu îndrăzneală și în libertate. Dar părul lui Samson a crescut din nou și el a crescut din nou în slujba lui Iehova pentru a se înverșuna cu cea mai mare tărie împotriva religiei. La fel, devotându-se să respecte obligațiile legământului deasupra capului ei, așa cum este simbolizat de părul crescut din nou a lui Samson, și fiind orbită față de orice alt lucru dar nu și de „lucrarea ciudată” a lui Dumnezeu împotriva religiei, rămășița credincioasă s-a ridicat în puterea lui Cristos, Capul ei. Iehova a eliberat-o din strânsoare, în special strânsoarea datorată fricii de oameni și fricii de organizațiile conducătoare ale lumii, și i-a poruncit să se ridice în slujba Lui, „lucrarea lui Ilie”, cu curaj și cu îndrăzneală. (Jud. 16: 22-30).

21. Referitor la acest lucru Cuvântul profetic a lui Dumnezeu spune: „Pașii unui om bun sunt ordonați de Domnul; și își găsește plăcerea în calea Lui. Chiar dacă cade, nu va fi doborât de tot; căci Domnul îl sprijină cu mâna Lui.” (Ps. 37:23, 24). „Domnul sprijină pe toți cei ce cad, și ridică pe toți cei aplecați.” (Ps. 145:14). Adevărata pocăință nu înseamnă să continui să stai lenș pe pământ și să plângi pentru păcatele pentru care s-a cerut iertarea Domnului. Înseamnă să te ridici, să mergi pe calea trasată de Domnul și să te ocupi de un lucru pentru a face lucrarea Lui. „Scutură-te de praful de pe tine; scoală-te, și stai jos Ierusalime; eliberează-te de legăturile de la gâtul tău, o, fiică captivă a Sionului.” (Isa. 52:2). „Ridică-te, luminează; căci a venit lumina ta, și slava Domnului s-a lăsat peste tine. Căci, iată, întunericul va acoperi pământul, și întunericul dens va acoperi poporul; dar Domnul se va scula asupra ta, și slava Lui va fi peste tine.” (Isa. 60:1, 2). „Căci un om drept cade de șapte ori [un număr complet al căderilor până la sfârșitul puterii dușmanului], și se ridică din nou; dar cel păcătos va cădea în răutate. Nu te bucura [Babilon vrăjmaș] când dușmanul tău [rămășița urâtă] cade, și inima ta să nu se bucure când ea se poticnește; căci Domnul vede lucru acesta, și nu-i place, și își întoarce mânia Lui [disciplina, pedeapsa Lui] de la El [așa cum a făcut Iehova față de rămășiță în 1918].” (Prov. 24:16-18). A șaptea și totodată ultima cădere a celor „drepti” ai lui Iehova va avea loc când lucrarea de mărturie a rămășiței Sale și a tovarășilor ei va fi oprită în scurt timp în fiecare țară de pe pământ și când dușmanul începe să strige triumfător „Pace și siguranță!”. Apoi, dintr-odată, dușmanul păcătos va cădea el însuși în „răutatea” pe care Domnul o pregătește pentru el,

și anume „actul Lui ciudat” de la Armagedon. Apoi rămășița credincioasă și „celelalte oi” ale Domnului se vor scula, ca să nu mai fie doborâți niciodată; iar marea organizație a dușmanului, Babilonul, va cădea, ca să nu se mai ridice niciodată. (Apoc. 18:21). Mesele vor fi întoarse asupra ei de către Domnul. (Ezec. 11:2-7; Estera 7:10)

22. Descriind în continuare eliberarea de către Domnul a rămășiței Sale din și după anul 1918, martorul lui Iehova, Mica, spune: „Când stau în întuneric, Domnul va fi o lumină pentru mine”. Întunericul este acela în care organizația dușmanului îi aruncă pe slujitorii lui Iehova, starea de captivitate și de constrângere sumbră, pe care a experimentat-o Samson în temnița filisteană. În timpul experienței și condiției întunecate în mâinile dușmanului în momentul venirii Domnului la templu, cei consacrați sunt descriși ca cei „ce stau în întuneric și în umbra morții, fiind legați în chin și în fiare.” (Ps. 107:10). Pentru moment a fost și un întuneric în mintea lor referitor la înțelegerea motivului pentru care dușmanii lui Dumnezeu vor avea permisiunea să aibă un triumf aparent asupra lor în timp ce ei caută cu sinceritate și sârguință să facă voia Lui. (Hab. 1:13-17). Prin urmare, cei care sunt într-o relație de legământ cu Domnul s-au rugat: „Ai în vedere legământul! Căci locurile întunecate ale pământului sunt pline de locuințe ale cruzimii.” (Ps. 74:20).

23. „Dumnezeu este lumină și în El nu este nici un întuneric.” (1 Ioan 1:5). Oamenii Săi cu legământ au cedat în fața fricii de oameni și s-au făcut vinovați de nelegiuirea buzelor eșuând să „ofere viței buzelor lor” pentru jertfa laudei lui Dumnezeu și a Împărăției Lui. (Evr. 13:15; Osea 14:2). Datorită nemulțumirii lui Dumnezeu și totodată pentru pedepsirea lor, El a permis ca ei să cadă sub autoritatea organizației dușmanului, Babilonul. Acum observând căința inimii lor și hotărârile lor evlavioase de a-L sluji dacă li se dau mai multe privilegii, și observând de asemenea alipirea lor de Iehova, El și-a întors favoarea strălucitoare asupra acestei rămășițe a Sionului. Prin judecătorul Său la templu, El a poruncit ca ea să fie eliberată, iar dușmanul a fost obligat să se dea bătut: „El i-a scos din întuneric și din umbra morții, și le-a rupt legăturile.” (Ps. 107:14). El a luminat mințile lor ascultătoare față de însărcinarea lor de a fi „un popor pentru numele Lui”. Apoi El i-a trimis să arate lumina altora care strălucea asupra lor prin Isus Cristos, care este la templu și care reflectă slava lui Iehova Dumnezeu. (2 Cor. 3:17, 18).

24. Acum, rămășița eliberată știe adevărul Psalmului 112:4: „Celui neprihănit îi răsare lumina în întuneric; el este milos, plin de compasiune, și neprihănit.” Psalmul 18:28: „Căci tu vei aprinde candela mea; Domnul Dumnezeu îmi va lumina întunericul.” Momentan, rămășița împreună cu tovarășii ei de partea ei, spune: „Domnul este lumina și salvarea mea; de cine să mă tem? Domnul este puterea vieții mele, de cine să-mi fie frică?” (Ps. 27:1). Domnul îi aduce în organizația lui Sion și îi asigură că, dacă vor continua să fie statornici, nu vor intra niciodată în întuneric: „Soarele tău nu va mai apune; nici luna ta nu se va retrage; căci Domnul va fi lumina ta veșnică, și zilele dimineții tale vor fi sfârșite.” (Isa. 60: 2,20). „Orașul [noul Ierusalim, unde rămășița își are cetățenia] nu a avut nevoie de soare, nici de lună ca să-l lumineze; căci slava lui Dumnezeu l-a luminat, și Mielul [lui Dumnezeu] este lumina lui.” (Apoc. 21:23).

25. În anul 33 A.D. Domnul Isus a venit la templul profetic din Ierusalim, l-a curățat, și la scurt timp după aceea, a fost trădat de dușmanii Lui, religioniștii. Discipolii Lui l-au părăsit cu toții și au fugit. După învierea Lui dintre cei morți Isus i-a strâns din nou. Acest lucru a împlinit cu acuratețe profețiile. De asemenea, a prezis că la momentul venirii în templul spiritual în 1918 El va găsi o stare neplăcută a lucrurilor între cei consacrați. Referitor la acest lucru profeția a spus: „Ai fost supărat pe mine.” (Isa. 12:1). „Vai de mine! Căci sunt ruinat; pentru că sunt un om cu buze necurate [datorită eșecului de a predica cu îndrăzneală Împărăția], și locuiesc în mijlocul unui popor cu buze necurate.” (Isa. 6:5). După care Iehova spune: „Am fost doar puțin supărat [pe tine] și ei [persecutorii] au mărit necazul.” (Zah. 1:12, 15). Realizând că a eșuat să respecte obligațiile vitale ale legământului, și căindu-se cu adevărat pentru aceasta, rămășița a spus: „Voi purta pedeapsa Domnului, fiindcă am păcătuit împotriva Lui, până ce îmi apără cauza și îmi face dreptate; El mă va scoate la lumină, și eu voi privi neprihănirea Lui.” (Mic. 7:9).

26. „Indignarea” Domnului menționată aici nu se referă la indignarea de la Armagedon, care este împotriva tuturor națiunilor care au mărit necazul oamenilor Săi de legământ și care fac același lucru și acum. (Isa. 34:1-5; Țef. 3:8). Ea este pedeapsa Lui peste poporul Lui pentru nelegiuirea buzelor lor în

neîndeplinirea publicării cu îndrăzneală a Împărăției în condițiile necazului adus de națiunile persecutoare. A purta această indignare înseamnă a îndura această pedeapsă neprihănită fără a te ofensa sau răscula împotriva Domnului, știind că „dacă primești pedeapsa, Dumnezeu se comportă cu tine ca cu fii Săi; căci care este fiul pe care să nu-l pedepsească tatăl”. Această pedepsire a fost spre binele lor, ca ei să fie „părtași ai sfințeniei Lui”, a devotamentului complet față de neprihănire fără nici un compromis cu dușmanul. (Evr. 12:7, 10). Iehova se comportă cu oamenii Săi de legământ ca și cu o organizație. Pedeapsa Lui vine asupra organizației, iar cei nevinovați trebuie și ei să rabde pedeapsa sănătoasă. Aduceți-vă aminte cum Daniel și cei trei tovarăși ai lui au fost duși robi în Babilon cu ceilalți Israeliti care își călcașeră legământul. Daniel nu a fost scutit de păcatul poporului său, nici nu a primit o eliberare mai rapidă din captivitatea babiloniană, ci a așteptat izbăvirea lui Dumnezeu pentru toată rămășița organizației Sale. (Dan. 9: 4-19). Scopul este acela de a curăța pe cei neplăcuți care sunt fără integritate față de Dumnezeu. Iehova are în prezent o organizație pedepsită și curățată care își menține integritatea față de El.

27. În 1918 cei consacrați, ca o societate organizată păcătuiseră, iar degetul vinovăției nu trebuie arătat spre indivizi. Acest păcat s-a datorat petelor religiei de pe hainele de identificare ca popor de legământ a lui Dumnezeu. De asemenea, s-a datorat fugirii din „femeia” amenințătoare a lui Satan, simbolizată de aceea femeie Izabela care l-a amenințat pe Ilie după lucrarea lui distrugătoare împotriva religiei, care l-a determinat să renunțe la lucrarea publică a Domnului și să fugă în sălbăticie. Un astfel de păcat s-a datorat faptului că oamenii au privit puterile lumești ale organizației lui Satan ca fiind „rânduite de Dumnezeu” să fie „stăpâniri mai înalte” cu autoritatea să dicteze în privința lucrării Domnului. Prin urmare, cei consacrați, de frică, au neglijat închinarea publică a Domnului, închinare care înseamnă vestirea numelui Său și vestirea răzbunării Sale. Acest eșec i-a făcut să fie „cu buze necurate”. După căința lor, Domnul Dumnezeu prin Mesagerul Său la templu a înlăturat această nelegiuire a buzelor și i-a repus în slujba Lui. (Isa. 6:6, 7). De atunci încolo ei s-au oferit cu bucurie ca voluntari în frumusețea sfințeniei sau a devotamentului absolut față de Domnul. Acești voluntari meditează acum asupra a ceea ce a constituit nelegiuirea buzelor care te face necurat, și analizează ceea ce i-a condus la o astfel de necurăție în ochii lui Dumnezeu. Cei credincioși sunt hotărâți ca niciodată în viitor să nu mai cedeze în fața fricii de oameni și să se oprească de a predica cuvântul Lui. Ei sunt hotărâți să „aibă doar frica Domnului [care] este curată”. (Ps. 19:9). Ei ascultă de El mai degrabă decât de oameni și vor înfrunța cu curaj și vor răbda pedeapsa din mâinile dușmanului deoarece vor să fie martorii credincioși și adevărați ai lui Iehova până la sfârșit. Ei sunt hotărâți să-și păstreze integritatea față de El.

PLEDAȚI

28. În timp ce era sub indignarea Domnului, rămășița și-a menținut hotărârea de a sta tare pe poziție și să-L aștepte „până ce El îmi apără pricina”. Această apărare a fost împotriva organizației dușmanului și a națiunilor care au oprimat și au mărit necazul celor consacrați ai lui Iehova. Această procedură Iehova a făcut-o prin oprirea războiului lor și prin musturarea religioniștilor, prin eliberarea poporului Său din robie și din reținere. Iehova cu acțiune a răspuns la rugăciunea: „Judecă-mă Dumnezeule, și apără-mi pricina împotriva unei națiuni nelegiuite; izbăvește-mă de omul înșelător și nedrept.” (Ps. 43:1). „Vezi-mi necazul, și izbăvește-mă; căci nu uit legea Ta. Apără-mi pricina, și eliberează-mă; grăbește-mă după cuvântul Tău. Mulți sunt persecutorii și dușmanii mei; dar nu mă îndepărtez de mărturiile Tale”. (Ps. 119: 153, 154, 157).

29. Oamenii cu legământ ai lui Dumnezeu trebuie să țină minte că atâta timp cât sunt credincioși Lui și numelui Lui pe care-l poartă, și atâta timp cât își îndeplinesc însărcinarea dată lor, pricina lor este chiar pricina lui Dumnezeu. Ei se pot ruga: „Scoală-te Dumnezeule, apără-ți pricina Ta; adu-ți aminte cum omul nebun te ocărăște în fiecare zi. Nu uita vocea dușmanilor Tăi; zarva celor care se ridică împotriva Ta crește în fiecare zi.” (Ps. 74:22, 23). „Copiii lui Israel și copiii lui Iuda au fost asupriți împreună, și toți cei ce i-au luat robi i-au oprit; ei au refuzat să le dea drumul. Dar Răscumpărătorul lor este puternic; Domnul oștirilor este numele Lui; El va apăra în întregime pricina lor, ca să dea odihnă țării [organizației], și să tulbure pe locuitorii Babilonului”. (Ier. 50:53, 54). „Violența făcută față de mine și față de trupul meu să se întoarcă

asupra Babilonului, va zice locuitorul Sionului; și sângele meu să cadă asupra locuitorilor Haldeii, va zice Ierusalimul. De aceea, așa vorbește Domnul: Iată, îți voi apăra pricina, și mă voi răzbuna pentru tine; voi seca marea ei, [populația lumii pe care stă marea curvă a Babilonului] și voi seca izvoarele ei [ale apelor otrăvite ale religiei]. Și Babilonul va deveni un morman de dărâmături.” (Ier. 51:35-37). Oficialitățile publice trebuie să se oprească și să mediteze la adevărurile de mai sus înainte de a ceda în fața Ierarhiei Romano-catolice și a altor religioniști și înainte de a pricinui necazuri slujitorilor credincioși ai lui Dumnezeu încălcând astfel porunca lui Dumnezeu dată conducătorilor: „Nu vă atingeți de unșii Mei, și nu faceți niciun rău profeților Mei.” (Ps. 105:13-15). Iehova se va împotrivi acestor încălcători la Armaghedon cu o distrugere violentă.

30. „Până ce îmi apără pricina și îmi face dreptate.” Această judecată Iehova a început s-o aducă la îndeplinire în 1919. Judecata începuse „de la casa lui Dumnezeu” la venirea Domnului la templu în primăvara anului 1918. Cei care mărturisesc că sunt casa lui Dumnezeu dar cărora judecata le-a dat sentința ca fiind clasa „servului rău” au fost nimiciți din organizația lui Dumnezeu. „Creștinătatea”, în special liderii religioși ai acesteia, îi învinuiseră pe oamenii cu legământ ai lui Iehova că sunt profeți falși, că deformează Scripturile și că sunt blestemați de Dumnezeu și meniți unui „iad de chinuri”. În prezent, la judecata de la templu, Iehova prin Cristos și-a adjudecat rămășița Lui curățită ca fiind aprobată de El, chiar dacă nu este aprobată de oameni. El a declarat-o ca fiind „slujitorul Lui credincios și înțelept” și i-a încredințat interesele Împărăției și a făcut-o să fie martora Lui. În calitate de martori oficial aprobați Iehova „i-a acoperit cu mantaua neprihănirii.” (Isa. 61:10; Mal. 3:1-4). Apoi în 1919 El i-a eliberat din legăturile robiei Diavolului și i-a trimis în slujba Lui cu „mărturia lui Isus Cristos” și să vestească „judecata scrisă” împotriva asupritorilor. Acest lucru i-a uimit pe religioniștii auto-neprihăniți. A fost o dovadă deschisă că Dumnezeu i-a dezaprobat și i-a respins, spre întristarea lor. Această inversare a acțiunii dușmanului este lucrarea lui Iehova „care face dreptate celor oprimați.” (Ps. 146:7). El și-a apărât cuvântul Său, și anume că „Sionul va fi răscumpărat prin judecată, și convertiții lui [sau cei ce se întorc; rămășița] prin neprihănire.” (Isa. 1:27). „El îmi va aduce la lumină”, adaugă Mica. Este lumina favorii lui Dumnezeu, acea lumină a libertății datorată fricii de Dumnezeu și libertății de frica omului; de asemenea, lumina adevărului luminează din Cuvântul Său scris și strălucește din templul Său. (Apoc. 11:19). Iehova îi expune deschis pe martorii Săi la lumina inspecției publice ca un „popor pentru numele Său”. Ceea ce le spune Domnul în templu în secret, ceea ce este întuneric pentru dușman, ei vorbesc cu îndrăzneală la lumină; și ceea ce aud cu urechile lor de la Domnul, care sunt îndreptate spre Cuvântul Său, aceea ei predică în mod deschis, public ca de pe acoperișul caselor. (Mat. 10:27, 28). Acest lucru ei îl fac pentru că se tem doar de Dumnezeu, Cel Atotputernic.

31. „Și voi arăta neprihănirea Lui”. Marele act al neprihănirii lui Iehova este apărarea numelui Său prin intermediul Guvernului Său Neprihănit, Teocrația. Acest act îl va face la Armaghedon. Rămășița izbăvită și adusă acum la lumină privește aceste adevăruri prin revelarea Cuvântului Său, și așteaptă cu nerăbdare și cu bucurie să mărturisească actul lui Dumnezeu în acea bătălie finală, pe care Iehova o va câștiga asupra tuturor dușmanilor. Acolo judecățile Lui se vor fi aduse la îndeplinire cu neprihănire împotriva lor. Rămășița privește de asemenea, neprihănirea Lui în toate acțiunile Lui credincioase cu ei și în împlinirea completă a promisiunii Sale. Fiind acoperiți cu mantaua neprihănirii, ei spun: „El mă conduce pe cărările neprihănirii din pricina numelui Său.” (Ps. 23:3). „Domnul a scos la lumină neprihănirea noastră; veniți să declarăm în Sion lucrarea Domnului Dumnezeului nostru.” (Ier. 51:10). Iehova le-a dat lor „frumusețe în loc de cenușă, untdelemnul bucuriei în locul jalei, haina laudei în locul spiritului mâhnit; pentru ca ei să fie numiți copaci ai neprihănirii, răsădul Domnului, pentru ca El să fie slăvit.” (Isa. 61:3). Dușmanii continuă să-i defăimeze și să-i persecute ca fiind nelegiuți, dar Domnul spune rămășiței: „Fiecare limbă care se va ridica la judecată împotriva ta o vei condamna. Aceasta este moștenirea slujitorilor Domnului; și neprihănirea lor vine de la Mine, zice Domnul. (Isa. 54:17). Al doilea sfârșit al rămășiței și a tovarășilor ei care continuă să fie credincioși în integritatea lor va fi ca cea a lui Iov, al cărui al doilea sfârșit a fost mai binecuvântat decât începutul: „ de asemenea, Domnul i-a dat lui Iov de două ori mai mult decât a avut înainte.” (Iov 42:10, 12). Toate acestea apără cuvântul și numele lui Iehova.

32. „Atunci cea care este vrăjmaşa mea va vedea lucrul acesta, şi ruşinea o va acoperi, cea care îmi spunea: Unde este Domnul Dumnezeuul tău? Ochii mei o vor privi; acum, ea va fi călcată în picioare ca noroiul din stradă.” (Mic. 7:10). În timpul necazului din 1914-1918 religioniştii s-au îndreptăţit înaintea oamenilor şi au promis că va fi o mare revigorare spirituală după aceea ca un rezultat al Războiului Mondial. Războiul s-a terminat şi ei au fost puşi să dovedească acel lucru. Protestanţii au început Mişcarea lor Mondială Inter-bisericească şi alte scheme de revigorare, iar capul sectei catolice a început şi a răspândit Acţiunea Catolică în toată lumea. Revigorarea spirituală promisă de „creştinătate” nu a venit niciodată, dovedind că Domnul Dumnezeu nu a fost cu ei. Ceea ce a venit a fost cea mai mare activitate şi creştere a martorilor lui Iehova, pe care duşmanul a crezut că i-a lovit pentru totdeauna. A urmat apoi cea mai răspândită şi cea mai intensă vestire a numelui şi împărăţiei lui Iehova prin intermediul martorilor Lui pe care a cunoscut-o lumea vreodată. Acest lucru este aşa cum a prezis Iehova Dumnezeu în Exod 9:16. În continuare, şi în scurt timp, va urma demonstrarea puterii Lui supreme asupra lui Satan Diavolul şi asupra organizaţiei sale, Babilonul. Din 1918 „lucrarea ciudată” a lui Iehova Dumnezeu făcută prin martorii Lui arată aprobarea Lui pentru rămăşiţă şi acceptarea şi folosirea ei. De asemenea, acest lucru acoperă organizaţia duşmanului cu ruşine. În timpul războiului când ea era în vârf ea i-a ironizat pe slujitorii lui Iehova şi le-a zis: „Unde este Domnul [Iehova] Dumnezeuul vostru?” Acum să vedem dacă mai spune! Rolurile s-au schimbat!

33. Referitor la faptele neprihănite ale martorilor lui Iehova în „lucrarea Sa ciudată” El spune: „Şi Neamurile [naţiunile persecutoare] vor vedea neprihănirea ta, şi toţi împăraţii slava ta; şi vei fi chemat după un nume nou, pe care-l va rosti gura Domnului.” (Isa. 62:2) Acel „nume nou” dat de Dumnezeu este „martorii lui Iehova”. (Isa. 44:8; 43:10. 12). Publicarea împărăţiei de către aceştia până la marginile pământului este o dovadă a puterii lui Iehova şi a izbăvirii lor din Babilon. „Domnul şi-a descoperit braţul Său cel sfânt înaintea tuturor naţiunilor; şi toate marginile pământului vor vedea salvarea Dumnezeului nostru.” (Isa. 52:10). Armagedonul va fi o şi mai mare demonstrare a puterii şi a izbăvirii. În ceea ce priveşte lucrarea rămăşiţei Lui şi a tovarăşilor ei în răspândirea Cuvântului lui Dumnezeu celor săraci în spirit sau celor ascultători, Domnul spune: „Un om bun arată milă, şi dă cu împrumut [mesajul Împărăţiei]; el îşi va conduce faptele sale cu înţelepciune. El a răspândit [adevărul lui Dumnezeu], el a dat celor săraci; neprihănirea lui durează veşnic; cornul lui va fi ridicat cu onoare. Cel rău va vedea lucrul acesta, şi va fi necăjit; va scrâşni cu dinţii, şi se va topi; dorinţa celor răi va pieri.” (Ps. 112: 5, 9, 10). „Arată-mi un semn spre binele meu; ca cei ce mă urăsc să vadă şi să fie ruşinaţi; căci Tu, Doamne, m-ai ajutat, şi m-ai mângâiat.” (Ps. 86:17)

34. Fiind făcuţi de ruşine de binecuvântarea lui Iehova asupra „lucrării Sale ciudate” prin martorii Săi, religioniştii babilonieni se acomodează cu „susceptibilităţile religioase”. La vestirea directă a judecăţilor lui Iehova împotriva religiei ei strigă mai tare pentru „Intoleranţă!” şi pentru nevoia unităţii religioase. Ei încearcă să se apere forţând aprobarea legilor neconstituţionale „anti-ridicole”. Mare este ruşinea lor acum datorită mesajului vestit a lui Iehova care dezvăluie cele două organizaţii opozante şi care descoperă organizaţia Diavolului şi a elementelor ei religioase, politice şi comerciale. Cu toate acestea, la Armagedon, ruşinea îi va sufoca. În ceea ce-i priveşte Cuvântul lui Dumnezeu prescrie această rugăciune pentru oamenii Săi cu legământ: „Umple-le faţa de ruşine, ca să caute numele tău Doamne. Să fie înfrânţi şi tulburaţi pentru totdeauna; să fie daţi de ruşine [deoarece nu sunt preferaţii lui Dumnezeu, nu sunt drepti, supremi, şi nu sunt de partea câştigătoare] şi să piară; ca oamenii să ştie că Tu, al cărui nume este IEHOVA, eşti Cel Prea Înalt peste tot pământul”. (Ps. 83:16-18; şi Ps. 109:26-28; 71:13; 6:10).

35. Faptul că chestiunea principală înaintea întregii creaţii este Dominaţia Universală este dovedit de batjocurile organizaţiei duşmanului. În acest sens Babilonul a făcut război cu Teocraţia tipică, a răsturnat organizaţia religioasă necredincioasă, a luat captivă rămăşiţa credincioasă Teocraţiei şi apoi a defăimat pe Dumnezeu ei spunând: „Unde este Domnul Dumnezeuul tău?” Cu alte cuvinte, Cine este suprem acum, Dumnezeuul tău Iehova, sau dumnezeul nostru, Satan Diavolul? Aceeaşi batjocură a fost aruncată rămăşiţei credincioase în timp ce Babilonienii moderni erau la putere în 1918. Acesta este motivul pentru care Iehova trebuie să acţioneze din pricina numelui Său. El a dat un răspuns eficient prin izbăvirea şi eliberarea

rămășiței Lui și ulterior prin oferirea celei mai mari mărturii pentru numele Lui, și asta în timpul celei mai mari persecuții și opoziții. Acest lucru se face până la sfârșit pentru ca dușmanul să fie avertizat că la Armagedon, Iehova va fi acela care îl lovește ca dovadă a supremației Sale în calitate de Dumnezeu Atotputernic. Acest lucru i-a înfuriat pe demoni și pe naivii lor pământești.

36. Prin intermediul Acțiunii Catolice, și în special prin dictatorii totalitar-religioși, dușmanul caută să ia libertățile democratice ale tuturor națiunilor și să-i zdrobească pe martorii lui Iehova în toate țările. În țările care au fost înghițite de „urâciunea pustiirii” anti-Teocratice și în care i-au prins pe martorii credincioși ai lui Iehova cu puterea lor, ei îi chinuiesc cu brutalitate și le spun: „Unde este Iehova Dumnezeul vostru?” Chiar și în țara numită „țara celor liberi și casa celor curajoși” mulțimile non-americești instigate de preoții catolici și naivii lor au atacat martorii implicați în activități creștine și i-au ridiculizat cu întrebarea ironică „Unde este Iehova al vostru? Să vă ajute acum!”. Un judecător dintr-o judecătorie din est s-a înfuriat pe creștini și i-a târât înaintea lui pentru faptul că ascultau de Iehova Dumnezeu și le-a spus: „Aici eu sunt Iehova!” Puterea simpatizanților totalitar-religioși se răspândește și persecuțiile împotriva martorilor credincioși cresc, iar Scriptura descrie experiența lor: „Ca cu o sabie în oasele mele, dușmanii mei mă batjocoresc, deoarece îmi spun zilnic, Unde este Dumnezeul tău?” (Ps. 42:10).

37. În mintea rămășiței și a „celorlalte oi” ale Domnului nu există nicio întrebare referitoare la modul cum va fi rezolvată chestiunea. Ei au cuvântul lui Dumnezeu pentru aceasta, și știu că vor vedea dorința împlinită pentru apărarea numelui lui Iehova prin distrugerea tuturor celor care-l ocărăsc. (Ps. 92:11). „Ochii mei o vor vedea; acum ea va fi călcată în picioare ca noroiul de pe drum”, spune Mica. Prin dezvăluirea profețiilor, ei văd acum Babilonul, în care „creștinătatea” este partea principală vizibilă, ca fiind organizația lui Satan. „Creștinătatea” a încercat să-i mascheze identitatea și să prindă în capcană popoarele, dar Cuvântul lui Dumnezeu a descoperit-o și acum toate persoanele care fac binele față de Dumnezeu o arată ca ceea ce ea este de fapt. Națiunile „creștinătății” s-au strâns în jurul organizației lui Dumnezeu, Sion, așa cum este reprezentat de rămășița ei de pe pământ, și spun: „Să fie pângărită și ochii noștri să privească asupra Sionului.” (Mic. 4:11). Dar ceea ce „creștinătatea” a plănuțit să facă organizației lui Dumnezeu, exact acel lucru i s-a întâmplat ei. (Deut. 19:19). Organizația lui Satan care-l reprezintă pe Satan pe pământ a fost prefigurată în istoria Israelului de Izabela cea păcătoasă care i-a persecutat pe martorii lui Iehova, profeții Lui. Apoi, Iehova l-a ridicat pe Căpitanul Iehu ca nimicitor. La porunca lui Iehu, Izabela cea bătrână și închinătoare la idoli a fost aruncată de pe fereastra ei măreață și călcată de copitele cailor lui Iehu și mâncată de câinii care mănâncă hoituri. S-a întâmplat exact așa cum prezisese profetul Ilie: „În ogorul [orașul] Izreel vor mânca câinii carnea Izabelei; și hoitul Izabelei va fi ca gunoiul pe fața pământului în ogorul lui Izreel; așa că ei nu vor mai spune: Aceasta este Izabela. (2 Împ. 9:30-37). La fel și „creștinătatea”, și toată organizația dușmanului, Babilonul, vor fi făcute una cu pământul și călcate în picioare de organizația lui Iehova și nu va rămâne nicio amintire a lucrului josnic, rușinos.

HOTĂRÂȚI

38. Rămășița de evrei care s-a întors din Babilon în Ierusalim în anul 536 î. Hr. a reconstruit templul pe Muntele Sion și ulterior și zidurile orașului, dar în condiții dificile deoarece trebuia să se apere de dușmani în timp ce lucra. (Isa. 44:28; Neem. 2:17 până la 6:15; Ezra 9:9). Acest lucru a prefigurat o rămășiță asemănătoare a oamenilor cu legământ ai lui Dumnezeu din prezent începând cu anul 1918 și după aceea care se întoarce la slujba organizației Lui, implicându-se în lucrarea de la templu, zidind interesele organizației Sale Teocratice, și apărându-se de dușman. Cuvintele lui Neemia sună în urechile lor: „Nu vă temeți de ei; amintiți-vă de Domnul care este mare și îngrozitor, și luptați pentru frații voștri. (Neem. 4:4). De aceea, cu privire la această perioadă Iehova spune prin profetul Său: „În ziua în care zidurile îți vor fi zidite, în aceea zi decretul tău va fi îndeplănit.” (Mic. 7:11). Aici „decretul” poate însemna mai multe lucruri. Religioniștii au decretat că împărații conduc printr-un drept divin, și că puterile politice, inclusiv dictatorii totalitari ai Germaniei, Italiei și Spaniei, sunt „stăpâniri mai înalte”. (Rom. 13:1). Acest decret

nescriptural religioșii l-au aplicat împotriva slujitorilor lui Iehova pentru a-i speria să nu se mai închine lui Dumnezeu la porunca conducătorilor demonizați. Din 1918 Iehova a dat poporului Său semnificația spirituală a acestui subiect vital. Astfel, puterea decretului neîntemeiat a dușmanului a fost îndepărtată de la ei și ei ascultă de Iehova Dumnezeu și Isus Cristos ca singurele „Stăpâniri Înalte”, și nu permit ca niciun decret nevalabil al oamenilor să-i oprească să se închine lui Dumnezeu.

39. În Țefania 2:2, 3, Iehova dă un avertisment despre decretul Lui de a-i distruge pe toți cei care nu se strâng la El pentru refugiu: „Înainte ca decretul să se împlinescă, înainte de a trece ziua ca pleava, înainte ca să vină mânia aprinsă a Domnului peste voi, înainte ca să vină ziua mâniei Domnului peste voi. Căutați pe Domnul, voi toți cei smeriți, care ați făcut dreptatea Lui; căutați neprihănirea, căutați smerenia; poate că veți fi ascunși în ziua mâniei Domnului.” Sionul este organizația aprobată a lui Iehova peste care este chemat numele Lui. Rămășița ei este încă pe pământ, iar mulțimea de tovarăși a ei, „celelalte oi” ale Domnului, fug din religie și se refugiază sub capitala organizației lui Dumnezeu, Teocrația. Atât rămășița, cât și „celelalte oi” vor fi ascunși de mânia aprinsă și devastatoare a lui Iehova de la Armaghedon. Decretul Lui de distrugere nu va fi direcționat spre ei. El se va împlini asupra popoarelor și națiunilor care sunt „îndepărtate” de Teocrația Lui prin faptul că I se opun.

40. Ca un termen al însărcinării creștine la sfârșitul lumii Iehova prin Isus Cristos a emis decretul: „Această evanghelie a împărăției va fi predicată în toată lumea ca să slujească de mărturie tuturor națiunilor; și apoi va veni sfârșitul” (Mat. 24:14). Rămășița și tovarășii ei zeloși fac voluntariat pentru această slujbă. Din 1918 ei au predicat această evanghelie a Împărăției peste tot pământul, inclusiv țările din afara „creștinătății”. Astfel, decretul lui Iehova s-a aplicat și a fost dus la îndeplinire în țările „îndepărtate”. El nu trebuie să fie, și nici nu a fost limitat la sălile de adunare ale oamenilor cu legământ ai lui Iehova, ci a fost dus și în străinătate, în lung și-n lat.

41. Alte redări ale textului sunt: „În acea zi departe vor fi granițele tale” (*Rotherham*); „În ziua aceea marginea va fi departe”. (*Variorum*, margin). Cu alte cuvinte, partea vizibilă a organizației lui Iehova de pe pământ, împreună cu „străinii din porțile ei” care sunt tovarăși ai rămășiței, va crește la număr și se va răspândi în tărâmul activității. Granița sau marginea nu va fi limitată, ci va fi împinsă până la marginile pământului, pentru ca toți cei ce caută viața sub Împărăția lui Dumnezeu să fie aduși într-un loc de refugiu și de apărare înainte de a se împlini decretul lui Iehova împotriva dușmanilor Lui. De aceea, organizația lui Sion, care părea că este lipsită de copii înainte de nașterea Împărăției, în 1914, este acum chemată să cânte și să strige de bucurie. De ce? Datorită creșterii numărului de copii a organizației sale și a tovarășilor ei pământești: „Căci mai mulți sunt copii celei pustiite [ale Sionului pustiit] decât copii celei măritate, zice Domnul. Lărgește locul cortului tău, și întinde perdelele locuințelor tale; nu te opri, lungește-ți coarcele [funiile], și întărește-ți stâlpii [țăruii cortului în pământ]; căci te vei întinde la dreapta și la stânga; și sămânța ta va moșteni Neamurile [„celelalte oi” ale Domnului din toate națiunile], și va face ca orașele pustiite să fie locuite.” (Isa. 54:1-3). „Măsoară Ierusalimul [rămășița restaurată a acestuia pe pământ], să vezi care este lărgimea lui și lățimea lui...Ierusalimul va fi locuit ca orașele fără ziduri din pricina mulțimii oamenilor și a vitelor care vor fi în el.” (Zah. 2:2, 4; 1:17).

42. În toate țările organizația dușmanului luptă cu disperare să împiedice creșterea organizației lui Iehova. Cu toate acestea, chiar și în țările totalitare martorii credincioși continuă să meargă înainte în ciuda marilor pericole și obstacole. În țările încă deschise pentru lucrare se face adunarea finală a celor care trebuie să se întoarcă la Domnul pentru a fi la adăpost de marea furtună a Armaghedonului. Pentru mângâierea celor care sunt dispuși să facă voluntariat pentru lucrarea finală din aceste vremuri grele Iehova spune: „Nu te teme; căci Eu sunt cu tine; Eu voi aduce sămânța ta de la est, și te voi strânge de la vest; voi spune nordului: Renunță!, și sudului Nu opri!; adu-mi fii din depărtare, și fiicele mele de la marginile pământului; chiar pe fiecare care poartă numele Meu; căci Eu l-am creat [să poarte numele Meu] pentru slava Mea, Eu l-am întocmit, l-am făcut...Voi sunteți martorii Mei, zice Domnul...poporul pe care l-am alcătuit pentru Mine; ei vor vesti laudele Mele.” (Isa. 43:5-10, 21).

(va urma).

SIGURANȚĂ ÎN TIMPUL SITUAȚIEI CRITICE DIN LUME

În acest an 1942 toate națiunile sunt cuprinse de frică. În fiecare națiune există necaz și conflict intern. Mulți cred că conflictul armat care implică toate națiunile pământului este chiar pe punctul de a izbucni; și prin urmare toate națiunile încearcă să se întărească pentru această situație de urgență. Există vreo modalitate de a fugi într-un loc sigur? Doar cei care cred, înțeleg și se bazează cu încredere pe Dumnezeu și Cuvântul Lui știu ce se va întâmpla în scurt timp. Persoanele sincere sunt nerăbdătoare să știe cum și de unde poate veni salvarea.

Cuvântul „salvare” înseamnă izbăvire din dezastrul iminent, și găsirea unui refugiu într-un loc de siguranță completă. Deoarece cel mai mare necaz care a fost vreodată în lume este tocmai la uși, o situație de urgență de neînchipuit preocupă toate popoarele pământului. Există unele conduceri universale care sunt de neschimbat și care dezvăluie pricina dezastrului iminent și ținesc la singurele metode de salvare și siguranță. A deveni familiarizat cu acele conduceri înseamnă beneficii pentru cei care iau aminte la ele. Atât istoria profană, cât și cea laică dau multe dovezi că în urmă cu aproximativ 4000 de ani lumea a căzut sub dezastrul copleșitor al Potopului și doar puține persoane au fost salvate. De atunci, au apărut alte situații de urgență; dar cea mai mare dintre ele urmează să vină, și referitor la acea urgență dovezile sunt de necontestat. Cei care vor examina și cântări aceste dovezi cu o minte nepărtinitoare vor vedea că trebuie întreprinsă o acțiune de cei care speră să ajungă în locul siguranței. (A se vedea Matei 24:14-19).

Toate persoanele care fac binele și care doresc să vadă neprihănirea recunosc că marele Creator este Atotputernicul Dumnezeu, „al cărui nume este IEHOVA”. (Ps. 83:18), și că Biblia este o înregistrare sacră a adevărului, pe care Atotputernicul Dumnezeu l-a făcut să fie păstrat pentru ajutorul celor care iubesc ceea ce este drept. Pentru scopul expres de a spune adevărul și de a fi martor pentru Iehova, Isus din Nazaret, Fiul Atotputernicului Dumnezeu, a venit în lume. (Ioan 18:37). El a depus mărturie față de regulile universale și de neschimbat ale lui Dumnezeu menționate mai sus pe care toți oamenii ar trebui să le învețe pentru binele lor. El a făcut cunoscută cauza dezastrelor care se abat asupra oamenilor și națiunilor, și a arătat clar singurul mijloc de scăpare într-un loc complet sigur. El a spus despre Potopul din zilele lui Noe și a zis că condițiile rele care au precedat imediat acel potop de ape vor exista din nou pe tot pământul, condiții care vor fi o dovadă că cel mai mare din toate dezastrele va urma în curând. (Mat. 24:37-39)

Isus Cristos este cel mai mare profet și a fost prefigurată de Moise. (vezi F.A. 3:20, 23). Profeciile Lui trebuie să se împlinescă, pentru că El este purtătorul de cuvânt al Dumnezeului Celui Atotputernic care vorbește despre planul lui Iehova, planuri care nu rămân niciodată neîmplinite. (Isa. 46:11; 55:11). Când observăm condițiile care s-au împlinit și despre care a profețit Isus, și când vedem faptele fizice bine cunoscute nouă și care se potrivesc exact cu profeția, atunci suntem siguri că este timpul împlinirii profeției și că aceste evenimente s-au întâmplat pentru acel scop expres. Isus a profețit despre condițiile de acum din lume, condiții care preced imediat și conduc la cel mai mare dezastru pe care l-a avut lumea vreodată. El a prezis despre Primul Război Mondial, care a început în 1914 și care a fost oprit brusc în 1918. El a afirmat că acest război va fi însoțit sau urmat rapid de foamete, ciumă, și mari necazuri pe pământ, și că acesta va fi începutul durerilor care preced marele dezastru care se va abate asupra lumii. (Mat. 24:7). El a profețit că în urma „războiului din cer” descris la Apocalipsa 12:7-12 și în urma Războiului Mondial pe pământ vor veni multe necazuri asupra națiunilor pământului. El a prezis că în urma Războiului Mondial urmașii Săi credincioși, care sunt martori pentru Iehova, trebuie să meargă între oameni și să le spună cauza acestor necazuri și să-i informeze emfatic că Împărăția cerurilor este aproape. Pentru mai bine de douăzeci de ani acea profeție este în curs de împlinire.

Isus Cristos a mai profețit că „urâciunea pustiirii” anti-teocratice va apărea pe pământ, și Scripturile clarifică faptul că această urâciune este combinația sau efortul combinat al elementelor religioase, politice și comerciale ale „creștinătății” de a conduce arbitrar popoarele pământului, de a lua toate libertățile lor și de a-i face robi. Profeția aceea se împlineste acum; și în legătură cu aceasta și în avantajul tuturor persoanelor care fac binele Isus a adăugat că, „când veți vedea urâciunea pustiirii stând unde nu ar trebui

să stea, să fugiți atunci la munți”, adică, la organizația lui Dumnezeu, singurul loc de siguranță. (Marc. 13:14; Mat. 24:15, 16). De ce să fugiți atunci? Isus răspunde: „Căci atunci va fi un necaz mare, așa cum nu a fost niciodată de la începutul lumii până acum, și nici nu va mai fi.” (Mat 24:21). Referitor la acel mare necaz Ieremia 25:33 profetește: „Cei uciși de Domnul vor fi în ziua aceea întinși de la un capăt al pământului până la celălalt; nu vor fi plânși, nici adunați, nici îngropați; vor fi un gunoi pe pământ.” Aceste profeții în curs de împlinire acum arată că există o stare de urgență iminentă cu care nu s-a mai confruntat lumea niciodată.

A fost prezis cu mult timp în urmă: „Întunericul va acoperi pământul, și negura mare popoarele”. (Isa. 60:2). Nu a existat niciodată o perioadă în istoria lumii când să fi fost o astfel ignoranță în ceea ce privește planul lui Dumnezeu așa cum este arătat în Biblie, și în special între religioniști. Oamenii care fac binele față de Dumnezeu vin în ultimii ani la lumina unei noi zile și aceștia, fiind luminați, văd înaintea lor marea urgență. Ei văd apele nebune ale râului omenirii înstrăinate de Dumnezeu curgând, ca râul Iordan, pentru a fi înghițite de „Marea moartă”, adică, condițiile turbulente și necontrolabile care stau să vină. Ei au o viziune despre a cea mai mare catastrofă cunoscută vreodată, în timp ce alți oameni, care nu fac binele sunt total ignoranți despre ceea ce se va întâmpla. Potopul de ape din zilele lui Noe a fost o imagine profetică prezicând această perioadă și ceea ce a profetizat Isus: „Și așa cum a fost în zilele lui Noe, așa va fi și în zilele Fiului omului. Mâncau, beau, se însurau, se măritau, până în ziua când a intrat Noe în corabie, și a venit potopul și i-a distrus pe toți.” (Luc. 17:26, 27).

Care va fi rezultatul celor care nu fac bine? Și care este mijlocul posibil de salvare?. Lumea întreagă se confruntă cu starea de urgență menționată mai sus. Ceea ce se face trebuie făcut repede, și doar acele persoane care fac binele față de Iehova Dumnezeu vor da ascultare avertismentului și vor acționa rapid și vor găsi locul siguranței.

Omenirea ar fi putut să nu cadă într-o asemenea urgență mondială și perioadă de distrugere. Dumnezeu a creat pământul pentru om, și apoi a creat bărbatul perfect și femeia perfectă și i-a pus pe pământ ca să-l locuiască. (Isa. 45:12, 18). Dumnezeu a dat poruncă perechii de oameni perfectă „să crească, să se înmulțească și să umple pământul”. (Gen. 1:28, *Rotherham*). Dumnezeu l-a făcut pe Lucifer un spirit sau domnul invizibil al lumii, inclusiv al omului perfect. (Ezec. 28:14, 15). În acel timp toată creația din ceruri și de pe pământ dădea laude lui Iehova Dumnezeu, și asta pentru că fiecare faptură are privilegiul vieții față de Dumnezeul Atotputernic. Excepția de la această regulă era Lucifer, care a început să poftască la ceea ce nu avea dreptul, și anume, slava și lauda care îi era conferită pe drept Dumnezeului Celui Atotputernic.

Lucifer s-a răsculat împotriva lui Dumnezeu și a încercat să se facă egal cu Dumnezeu, și în rebeliunea lui el i-a îndepărtat de pe calea neprihănirii atât pe îngeri, cât și pe oameni, și Adam s-a văzut pe sine implicat în această rebeliune. Numele Lucifer Iehova Dumnezeu l-a schimbat în Satan, care înseamnă „adversar”; și Balaur, care înseamnă „nimicitor”; și Șarpe, care înseamnă „înșelător” și Diavol, care înseamnă „ucigaș”. De atunci marele rebel a fost cunoscut după cele patru nume, Balaur, Satan, Șarpele cel Vechi, și Diavolul. (Apoc. 20:2). Diavolul l-a sfidat pe Dumnezeu și l-a provocat să pună pe pământ oameni care se vor dovedi credincioși și loiali lui Dumnezeu, și în același timp Satan a declarat că va face ca toți oamenii să-L blesteme pe Dumnezeu în față. (Iov 2:4-6). Acea provocare păcătoasă a Diavolului a ridicat chestiunea referitoare la cine este suprem și cine va exercita Dominația Universală. Satan ar putea face ca toți oamenii să-L blesteme pe Dumnezeu, care îl văd pe Satan cel puțin egal cu Iehova Dumnezeu, dacă nu chiar superior lui Dumnezeu. Dumnezeu face ca toată creația să audă și să vadă dovada, că nu poate exista niciodată nici o îndoială referitoare la cine este cel suprem. Dumnezeu a intrat la judecată cu Satan, dar în loc de a-l distruge imediat, El a amânat împlinirea acelei judecăți și a acceptat provocarea lui Satan pentru a-i da posibilitatea să dovedească provocarea sa laudăroasă. „Căci din pricina aceasta te-am lăsat, pentru a-ți arăta puterea Mea”. (Ex. 9:16, *Leeser*). Astfel se vede că Dumnezeu a anunțat planul Lui pentru a-i da lui Satan cel rebel posibilitatea deplină și liberă de a-și dovedi provocarea și asta la timpul hotărât când trebuie să vină ziua finală a socotelilor și când va veni ziua aceea când Dumnezeu va face ca

numele Lui să fie vestit pe tot pământul și când își va arăta puterea supremă împotriva adversarului Său, Diavolul.

Adam și Eva, din cauza păcatului răsculării, au fost și ei condamnați la moarte, dar Dumnezeu le-a permis să trăiască un anumit timp pentru ca să dea naștere la copii. Ei nu puteau niciodată îndeplini porunca divină de a umple pământul cu o rasă neprihănită de oameni, deoarece erau păcătoși, dar ei aveau posibilitatea de a produce propria lor specie, chiar dacă erau imperfecti. Toți copiii lor au fost astfel născuți în păcat și zămislți în fărâdelege și tocmai din acest motiv ei trebuie să moară la timpul hotărât. (Ps. 51:5; Rom. 5:12). Subliniind chestiunea supremației, Dumnezeu a dat promisiunea că la timpul hotărât va trimite lumii un Salvator care va cumpăra rasa umană sau copiii lui Adam și că va asigura o modalitate prin care cei cumpărați să fie salvați și să primească viață veșnică. Acest lucru înseamnă că toți copiii lui Adam care scapă și care sunt salvați trebuie să se conformeze cu regulile lui Iehova și să-și mențină integritatea față de Dumnezeu, și făcând acest lucru ei vor apăra numele lui Iehova; și acest lucru îl vor dovedi pe Satan un mincinos.

Dumnezeu nu l-a privat pe Satan de dreptul de a fi suzeran al lumii, ci i-a permis să continue în acea poziție pentru ca el să aibă mână liberă în a-și îndeplini provocarea lui păcătoasă, dacă e posibil. După aceea, când Isus a fost pe pământ Satan a fost prințul invizibil sau domnitorul lumii, și Isus a vorbit despre Satan ca fiind „prințul acestei lumi.” (Ioan 12:31; 14:30). Satan a știut bine că dacă Dumnezeu ar întemeia împărăția pe pământ, cu Isus Cristos ca Împărat și domn invizibil, acest lucru ar însemna că stăpânirea lui (a lui Satan) trebuie să se sfârșească și trebuie să aibă loc judecarea lui. De aceea, Satan s-a hotărât să facă tot ce stă în puterea lui pentru a înfrânge planul lui Dumnezeu. Împărăția cerurilor, cu Isus Cristos ca Împărat, este dușmanul de moarte a lui Satan și a susținătorilor lui. În timp ce Isus era pe pământ Diavolul și agenții lui religioși au încercat în permanență să-Lucidă, și în final au reușit să-l întemnițeze pentru trădare și să-l omoare pe copac. Dumnezeu a suportat ca Isus să fie omorât știind că El îl va ridica pe Isus dintre morți ca un spirit și îl va pune în capul împărăției Lui și acest lucru se va împlini la timpul hotărât de El și spre slava Lui.

Isus le spusese discipolilor Săi că trebuie să plece și să primească împărăția și că atunci se va întoarce și-i va lua la sine pe discipolii credincioși care trebuie să fie asociați cu El în împărăție. (Ioan 14:1-3; Luca 22:28-30). În termen de trei zile după ce și-a dat viața Dumnezeu l-a ridicat pe Isus din morți, și a fost îmbrăcat cu toată puterea și autoritatea în ceruri și pe pământ; și patruzeci de zile după aceea s-a urcat la cer și a fost Împăratul lumii, conducătorul uns și împuternicit, al cărui drept este să conducă. (Mat. 28:18; Fil. 2:9-11; F. A. 2.32-36). După aceea, apostolii credincioși ai lui Isus Cristos au continuat să aștepte cea de-a doua venire a Lui și a împărăției Lui, despre care El îi informase și le spusese că va avea loc la sfârșitul lumii lui Satan.

Toți urmașii adevărați ai lui Isus Cristos au așteptat și au sperat timp de secole venirea acelei împărății sub Domnul Isus Cristos. Profund interesați despre venirea și împărăția Lui au fost apostolii care i-au pus întrebarea lui Isus, la scurt timp înainte de moartea Lui: „Care va fi semnul [dovada] venirii Tale și a sfârșitului lumii [adică, sfârșitul stăpânirii neîntrerupte a lui Satan]?” (Mat. 24:3). Ca răspuns la această întrebare Isus a spus că prima dovadă perceptibilă de oameni va fi Războiul Mondial, în care o națiune se va ridica împotriva altei națiuni, și o împărăție împotriva altei împărății. Acest lucru s-a întâmplat în 1918 A.D. Isus a spus că războiul va fi urmat la scurt timp de foamete, ciumă și cutremure; și fiecare om știe că aceste lucruri au avut loc imediat după Războiul Mondial. Apoi Isus a spus discipolilor Săi: „Când vedeți urâciunea care pustiește stând în locul unde nu ar trebuie să stea [adică, pretinzând dreptul și autoritatea de a conduce lumea], atunci să fugiți la împărăție”. (Mat. 24:15, 16; Marc. 13:14). Acest lucru se întâmplă și în prezent, când câțiva oameni, numiți dictatori, împreună cu marele sistem religios al lumii pretind dreptul de a conduce și de a înregimenta oamenii și de a le lua libertățile și de a conduce lumea în locul lui Cristos, Împăratul. Mai mult, Isus a spus că necazuri mari vor veni peste popoarele pământului din cauza activității Diavolului de a zădărnici planul lui Dumnezeu. (Apoc. 12:12). Toată lumea experimentează acum necazuri care nu s-au abătut niciodată asupra națiunilor, și aceste necazuri au venit cu o forță tot mai mare, de la sfârșitul Primului Război Mondial din 1918.

Referitor la dovada prezenței Sale invizibile în spirit ca Împărat al lumii noi și ca o dovadă a sfârșitului stăpânirii neîntrerupte a lui Satan, Isus a spus: „Va fi...pe pământ necaz printre națiuni, cu uimire; marea [însemnând popoarele înstrăinate de Dumnezeu] și valurile [elementele radicale, deranjante ale acestora înnebunite de condițiile prezente] vor urla [făcând și mai mare necaz]; inimile oamenilor vor înceta să bată din cauza fricii, și a lucrurilor care vor veni pe pământ.” (Luca 21:25, 26).

Exact aceleași evenimente au loc acum pe pământ, așa cum știe foarte bine fiecare persoană care observă aceste lucruri. În timpul întregii perioade ale evenimentelor existente menționate mai sus, dovedind prezența lui Cristos și sfârșitul conducerii neîntrerupte a lui Satan, Isus declară și poruncește rămășiței Lui credincioase de urmași unși: „Și această evangheliie a împărăției va fi predicată în toată lumea ca să slujească de mărturie tuturor națiunilor; și atunci va veni sfârșitul. [SFÂRȘITUL FINAL]” (Mat. 24:14).

Rezultă că cei care îl iubesc pe Dumnezeu și pe Cristos trebuie să respecte porunca Lui. În ascultare de această poruncă o mică societate de oameni creștini formată din bărbați și femei care sunt cunoscuți ca „martori ai lui Iehova” au fost și continuă să meargă prin lume predicând vestea bună a Împărăției lui Dumnezeu. Această veste a evangheliei trebuie să continue până când marea urgență amenințătoare ajunge la apogeu. Când această predicare a veștii bune a Împărăției se va termina, și se va termina în curând conform tuturor indiciilor, oare ce va urma? SFÂRȘITUL FINAL al organizației lui Satan, și acest lucru va avea loc în mijlocul celui mai mare necaz al tuturor timpurilor: „Căci atunci va fi un necaz mare, așa cum nu a fost de la începutul lumii și până acum, și nici nu va mai fi.” (Mat. 24:21)

Acel necaz mare este bătălia de la Armaghedon, conflict care mai este numit „bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic.” (Apoc. 16:14-16). Este bătălia Dumnezeului Atotputernic deoarece în ea El va rezolva o dată și pentru totdeauna chestiunea referitoare la cine este suprem și dacă Dumnezeu își poate îndeplini planul Său anunțat prin Guvernul Său Teocratic sub Isus Cristos sau nu. Acea mare bătălie va avea drept rezultat distrugerea completă a fiecărei urme a susținătorilor lui Satan și a organizației lui, atât cea invizibilă, cât și cea vizibilă. Conducerea demonică a lumii se va sfârși pentru totdeauna.

Deoarece Armaghedonul se va sfârși cu victoria lui Iehova și a Teocrației Lui, conducerea neprihănită va fi pretutindeni în univers, inclusiv pe pământul nostru. Treptat pământul va fi adus la o stare de paradis edenic, deoarece aceasta este promisiunea Atotputernicului Dumnezeu, care a făcut pământul să fie locuit de oameni neprihăniți. Treptat pământul va fi umplut de oameni neprihăniți prin intermediul supraviețuitorilor de la Armaghedon care văd urgența înainte și care fug din organizația religios-totalitară a lumii și își găsesc refugiul sub Împărăția lui Dumnezeu sau TEOCRAȚIA și se încred în El pentru a fi salvați. Această „mare mulțime” a supraviețuitorilor de la Armaghedon vor avea privilegiul de a îndeplini porunca divină „de a se înmulți și de a umple pământul” cu copiii lor, născuți în neprihănire și la viață sub autoritatea unui guvern perfect și neprihănit.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

15 Iunie 1942

Nr. 12

Cuprins:

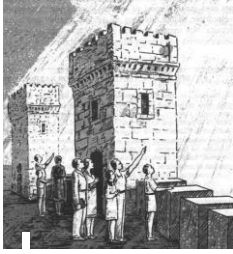
MICA - Partea a XI-a

- Pag.201

ASCUNDERE ÎN TIMPUL INDIGNĂRII

- Pag.212

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CA EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn, N.Y., U.S.A.

FUNCȚIONARI:

Președinte: J.F. Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu l-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și l-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintează în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... 40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Nr. LXIII

15 Iunie 1942

Nr 12

MICA

„Se va întâmpla că în ziua aceea, Domnul își va întinde mâna din nou, pentru a doua oară, ca să răscumpere rămășița poporului Său, risipită din Asiria și din Egipt, din Patros și din Cuș, din Elam și din Șinear, din Hamat și insulele mărilor.” Isa. 11:11.

Partea a XI-a

IEHOVA este interesat de o rămășiță de oameni și promite să facă lucruri mari pentru ea, în timp ce lumea stă și se uită. Îți poți permite oare se fii neinteresat doar pentru că rămășița este mică și aparent fără nicio importanță? Cei care sunt înțelepți și care estimează adevărata valoare a lucrurilor ar face bine dacă ar cerceta cu un interes viu această rămășiță. Nu pentru faptul că cei ai rămășiței sunt importanți în sine, ci fiindcă ei sunt „rămășița poporului” lui Iehova și El îi tratează într-o manieră diferită de maniera în care tratează toate națiunile și popoarele lumii. Prin analizarea acestor lucruri acum în aceste zile de mare bătălie între „împăratul din nord” și „împăratul din sud” pentru dominația mondială, și nepermiterea ca acest curs al bătăliei să-ți distragă atenția de la lucrurile importante, pot fi învățate mari adevăruri cum ar fi pacea, mângâierea, bucuria, viața și securitatea. Termenul „rămășiță” se referă la ceva mai important din care rămășița este doar o parte vizibilă pe pământ. Ceea ce este semnificativ este că rămășița este parte din sau pregătită pentru organizația Atotputernicului Dumnezeu, Sionul. Sionul ocupă locul ca capitală peste toată organizația universală a lui Dumnezeu, capitală care este Guvernul Neprihănit numit „TEOCRAȚIA”. Tocmai în acea „mare zi a lui Iehova”, care a început în anul 1914 A.D., Guvernul Său Teocratic sub Împăratul Său Cristos vine în prim-plan și preia puterea. De atunci încolo toate celelalte guverne trebuie să slăbească în putere și în final să dispară. Cu toate acestea, în același timp, Iehova face lucruri mari pentru rămășița de pe pământ care reprezintă Teocrația. Prin urmare, este de o valoare și importanță de neestimat să vezi mișcările rămășiței sub îndrumarea lui Iehova. De ce? Deoarece acestea sunt dovezi vizibile ochiului că Teocrația cerească a venit la putere și conduce. Toți trebuie să-i se supună și să-i fie loiali, dacă vor să trăiască veșnic.

2. Din ziua fatală din Eden când omul perfect s-a răsculat de bunăvoie împotriva regulii Teocratice a Făcătorului său, Satan Diavolul a știut de planul lui Iehova anunțat de a stabili Guvernul Teocratic în mâinile Seminței, Cristos, pe care Iehova îl va aduce din „femeia” sau organizația universală. (Gen. 3:15). Satan a eșuat în eforturile sale criminale de a distruge Sămânța și pe cei care calcă pe urmele lui Cristos care și-au dovedit deja credințioșia până la moarte și care sunt acum asociați cu El în slava cerească a Teocrației. Marele Teocrat Iehova i-a numit pe cei 144 000 ca pe un număr deplin care să fie uniți cu Regele Isus Cristos în Teocrația din ceruri. Numărul deplin al acestora nu a fost încă transferat de pe pământ în cerurile invizibile. O rămășiță este încă pe pământ pentru a reprezenta vizibil și de a face cunoscută Teocrația și actele sale imediate care afectează în prezent viața și destinele tuturor indivizilor, organizațiilor și națiunilor lumii.

3. Din acest motiv Satan Diavolul urăște rămășița așa cum îl urăște și pe Liderul și Împăratul ei Isus Cristos. „Rămășița” sunt Israelii după spirit. Ei sunt formați din cei care și-au consacrat viețile lor lui Iehova Dumnezeu prin credința în Salvatorul Isus Cristos, pe care Dumnezeu i-a adus la viață și i-a născut din spiritul Său pentru a fi fii Lui. Spre deosebire de toți cei din „creștinătate” care mărturisesc că au o relație de legământ cu Dumnezeu, aceștia continuă să-și păstreze legământul cu El și să fie credincioși

Împărăției Lui. Satan a încercat să distrugă și să împiedice organizarea rămășiței pentru serviciul de pe pământ al Teocrației. La începutul aceluia Guvern, în această „zi a lui Iehova”, Satan a stârnit Războiul Mondial (1914-1918) purtat de „împăratul din nord” de partea reacționară și „împăratul din sud” de partea democratică, progresistă. Folosind acest conflict ca o scuză, Satan prin agenții săi religioși de pe pământ a oprit proclamarea Împărăției de către cei consacrați ai lui Dumnezeu și a făcut ca aceștia să fie risipiți, dezorganizați și reținuți în toate țările „creștinătății”. Aici au fost incluse națiunile care alcătuiau „împăratul din nord” (simbolizat de Asiria antică din nordul Palestinei) și acele națiuni care formau „împăratul din sud” (simbolizate de Egipt, țară care este acum aliată cu Marea Britanie și America).

4. Marele dușman al Teocrației a fost învins în eforturile sale de a împiedica unificarea și organizarea rămășiței lui Iehova pentru serviciul Teocratic. Din nou Atotputernicul Dumnezeu și-a împlinit cuvântul Său și a dovedit adevărul acestuia aducând la îndeplinire profeția lui Mica în timpul nostru, și anume: „În ziua aceea [ziua lui Iehova începând cu anul 1914] și el [rămășița] va veni la tine din Asiria și din orașele fortificate, și din fortărețe chiar până la râu, și de la o mare la alta, și de la un munte la altul.” (Mic. 7:12). Rămășița este aceea care vine din toate aceste locuri risipite începând cu anul 1918 A.D. și după aceea, când a fost declarat armistițiul între „împăratul din nord” și „împăratul din sud”. Venirea lor înseamnă că Sionul, capitala organizației lui Dumnezeu, a fost construit, căci tocmai în Sion vine rămășița pentru a-și face slujba: „Căci Iehova a construit Sionul; El a apărut în slava Sa. El a privit rugăciunea celor lipsiți [rămășița] și nu a disprețuit rugăciunea lor. Acest lucru va fi scris pentru generațiile care vor veni; și un popor care va fi creat va lăuda pe Iehova.” (Ps. 102:16-18; *Ver. Amer. Rev.*). „Și cei răscumparați [rămășița] ai Domnului se vor întoarce, și vor veni în Sion cu cântări, și bucurie veșnică pe umerii lor; ei vor obține bucurie și veselie, iar durerea și gemetele vor fugi.” (Isa. 35:10). Națiunile care formează uniunea „împăratului din nord” au luat parte la împrăștierea celor care alcătuiau rămășița; dar Domnul Dumnezeu i-a izbăvit de puterea aceluia „împărat”, partea religioasă a uniunii care își are sediul general la Vatican, Italia.

5. Nu este niciun lucru nou ceea ce face în prezent „împăratul din nord”, adică, transferul întregilor populații a statelor, sau a provinciilor spre părțile îndepărtate sau separate cu scopul de a avea utilizarea exclusivă și controlul teritoriilor acestor state sau provincii. Asiria și succesorul ei la putere, Babilonul, au făcut același lucru cu șase secole înainte de Cristos. Ei au pustiit țara lui Israel, și i-au strămutat departe pe locuitorii Israelului în țările păgâne ale cuceritorilor pentru a fi sclavi „rasei stăpâne”. Acea putere mondială antică a Asiriei, și după aceea a Babilonului, a fost instrumentul Diavolului. Scopul lui prin îndepărtarea Israelitilor departe de propriile granițe și împrăștierea lor a fost de a șterge Teocrația tipică a evreilor și de-a împiedica reorganizarea lor. Astfel, Diavolul s-a declarat ca „dumnezeul acestei lumi”. El s-a lăudat că își dovedise puterea în marea chestiune a Dominației Universale între el și Iehova Dumnezeu. Diavolul a avut un eșec când Iehova a răsturnat Babilonul și a adus înapoi rămășița Evreilor credincioși în Țara Sfântă, care a reconstruit templul și orașul Ierusalim și l-a împrejmuit cu ziduri puternice de protecție. Atunci rămășița, ca un tipar a rămășiței Israelitilor spirituali din prezent, a cântat: „Iehova a făcut lucruri mari pentru noi; de aceea suntem bucuroși.” (Ps. 126:3, *Ver. Amer. Rev.*). În prezent, înaintea ochilor lumii moderne, Iehova a repetat această demonstrare a supremației asupra lui Satan și a organizației sale mondiale. Din 1918 Iehova a adus rămășița pentru a fi un „popor pentru numele Lui”. (F.A. 15:14).

6. „Și din orașele fortificate” vine rămășița. Din „orașele lui Mazor”, spune traducerea Evreiască *Leeser*. Din moment ce numele „Egipt”, sau Mizraim (ebraică) derivă de la „Mazor”, versiunile *Rotherham* și *Versiunea Americană Revizuită* redau acest text astfel: „Și din orașele Egiptului”. Acest lucru este conform cu faptul că în anul 1918 țările „împăratului din sud”, care includ și Statele Unite, au întreprins acțiunea finală de risipire a slujitorilor consacrați ai lui Iehova care vesteau venirea Împărăției Lui prin Cristos. Expresia „orașe fortificate” se referă la o perioadă în care lumea era înarmată pentru război, urmată pur și simplu de un armistițiu și de o încetare temporară a ostilităților, așa cum a fost dovedit de faptele fizice din 1942. Iehova și-a demonstrat din nou puterea asupra „dumnezeului acestei lumi” și a stopat conflictul mondial în 1918. El a îndepărtat toate barierele care stăteau în calea readunării celor devotați ai Lui și a organizării rămășiței Sale. El i-a trimis în lume ca martori ai Lui înainte ca să

izbucnească din nou necazul la Armagedon și înainte ca să vină SFÂRȘITUL FINAL al națiunilor. Această „scurtare a zilelor de necaz din pricina aleșilor Lui” se înțelege în profeția următoare. (Isa. 11:15, 16): „Și Domnul va distruge cu totul limba mării Egiptului [ca o barieră]; și cu vântul Său puternic își va agita mâna deasupra râului, și-l va lovi în cele șapte pâraie, și va face oamenii să meargă încălțați. Și va fi un drum pentru rămășița poporului Său, care va fi lăsată din Asiria; așa cum a fost pentru Isarel în ziua când a ieșit din țara Egiptului.”

7. „Și din fortărețe până la râu.” „Și din Mazor” (*Leeser*); „da, din Egipt” (*Rotherham*); „și din Egipt chiar până la Râu.” (*Ver. Amer. Rev.*). Râul la care se face referire aici este Eufratul, pe care erau așezate Asiria și Babilonul. Acest lucru a fost menționat în promisiunea lui Dumnezeu pentru Avraam, adică: „În aceeași zi, Domnul a făcut un legământ cu Avraam, spunând; seminței tale am dat țara aceasta, de la râul Egiptului [Mizraim] până la râul cel mare, râul Eufrat.” (Gen. 15:18). Acel râu mare a fost folosit ca un simbol al „popoarelor, mulțimilor, națiunilor și limbilor” peste care stă marea „curvă”, Babilonul, organizația lui Satan și care este născută din aceste popoare înstrăinate de Iehova Dumnezeu. (Apoc. 17:1, 15). Pe lângă acel mare râu simbolic unde au fost ținuți cei consacrați și născuți din spirit ai lui Dumnezeu, El îi eliberează de puterea opresivă a „mării curve” care stă pe acele ape. Apoi El îi cheamă să fie purtătorii mesajului către națiuni. Acest lucru a fost simbolizat de simbolurile Apocalipsei când a fost poruncit „celui de-al șaselea înger care avea trâmbița: Dezleagă pe cei patru îngeri [mesageri] care sunt legați la marea râu Eufrat. Și cei patru îngeri eu fost dezlegați.” (Apoc. 9:14, 15). În același timp profeția corespondentă a început să se împlinească: „Și al șaselea înger și-a vărsat potirul peste râul cel mare Eufrat; și apele lui au secat, pentru ca să fie pregătită calea împăraților din est.” (Apoc. 16:12).

8. Uscarea apelor Eufratului este adusă la îndeplinire prin întoarcerea oamenilor care fac binele față de Dumnezeu de la sprijinul Babilonului și a organizației sale religioase. Faptul că „cei patru îngeri” simbolizând rămășița fuseseră eliberați de puterea Babilonului și au fost făcuți mesagerii Împărăției Lui este marcat de următorul fapt: În 1927, în Toronto, Canada, s-a ținut o adunare internațională de mii de creștini, martori ai lui Iehova, din multe țări. În ziua de închidere a acesteia s-a prezentat discursul „Libertate pentru Popoare” audienței vizibile și milioanele de oameni din audiența invizibilă prin intermediul a 53 de stații de radio, cel mai mare lanț de radiouri de până atunci. După aceea, acel mesaj al libertății a fost tipărit și publicat în milioane de exemplare, și a fost folositor pentru eliberarea și întoarcerea lor din Babilon și religie la adevăr, adevăr care „vă va face liberi”. Cei eliberați nu au fost doar din clasa rămășiței, ci au fost și persoane care fac binele și care se dedică lui Dumnezeu și Împărăției lui și devin „celelalte oi” ale Domnului. De unde vin ei?

9. „De la o mare la alta, și de la un munte la altul”, spune Mica. Acest lucru înseamnă cele șapte mări cu mulțimea lor de insule. (Ps. 97:1; Isa. 42:12; 11:11; 51:5). Lucrarea lui Iehova prin rămășița Lui de martori unși a fost făcută la un asemenea nivel. Acum, pentru ceva timp, oamenii care fac binele părăsesc „marea” popoarelor care sunt înstrăinate de Dumnezeu și supuse organizației necurate a lui Satan; și numărul celor care vin în Sion este în continuă creștere. Și acest lucru este cunoscut atât de „împăratul din nord”, cât și de „împăratul din sud”. Daniel 11:45 prezice acțiunea disperată că în curând toate națiunile care devin totalitare îi vor ține la distanță pe oamenii care fac binele de Teocrație, simbolizată de Muntele Sion. „Și el [uniunea totalitară] va așeza corturile palatului său între mări [și] muntele slăvit sfânt; și îl va ajunge sfârșitul și nimeni nu-l va ajuta.” (traducerea Young). Iehova își strânge „oile” Sale din munți care sunt coloana vertebrală a organizației vizibile pământești a lui Satan. Către acei munți oamenii sunt învățați de cler să caute protecție și siguranță și o lume stabilă. Prin mesajul Teocratic al lui Iehova vestit la scară largă de către rămășița Lui, El deschide ochii „celorlalte oi” să vadă adevărul: „Zadarnică este salvarea așteptată de la dealuri, și de la mulțimea munților; cu adevărat în Domnul [Iehova] Dumnezeul nostru este salvarea lui Israel.” (Ier. 3:23). Aceste „celelalte oi” au fost risipite de păstorii falși printre toți acești „munți” sau puteri conducătoare ale lumii. (Ezec. 34:6). După cei care sunt încă risipiți Domnul Dumnezeu își trimite martorii Lui ca vânători să facă o lucrare intensă de căutare, pentru a localiza pe cei rătăciți și induși în eroare care doresc să vină în staul sub protecția Teocrației Lui, Muntele Sion, și a Împăratului ei,

Isus Cristos, Bunul Păstor. „Și după aceea voi trimite mulți vânători, și îi vor vâna de pe fiecare munte, de pe fiecare deal, și din crăpăturile stâncilor. Căci ochii Mei sunt peste toate căile lor.” (Ier. 16:16, 17).

10. În legătură cu adunarea oilor Domnul spune: „Totuși, țara va fi pustiită din cauza celor care locuiesc în ea, din pricina faptelor lor.” (Mic. 7:13) Care țară? Se referă la condiția pământescă a slujitorilor lui Iehova în timpul necazului din 1914-1918; citirea marginală a textului este cea corectă: „După aceea, ea a fost pustiită”; adică, după ce rămășița va veni în Sion din Asiria, Egipt, etc. Condiția lor jalnică datorată acțiunii dușmanului este arătată în versetul 9 al capitolului, unde rămășița spune: „Voi purta pedeapsa Domnului, deoarece am păcătuit împotriva Lui, până ce îmi va apăra pricina și îmi va face dreptate.” (A se vedea articolul precedent, partea 10, acestei serii). Indignarea Domnului împotriva rămășiței a trecut în 1922 și chiar dacă acum este persecutată groaznic, rămășița nu va fi niciodată pustiită de ei din nou.

11. Alte traduceri fac ca cuvântul „țară” să se aplice „pământului” pe lângă condiția ocupată de rămășița și tovarășii ei care reprezintă „țara sfântă”. Din moment ce așa stau lucrurile, toate popoarele sunt îngrijorate și sunt interesate. „Totuși țara va fi pustiită.” (*Ver. Amer. Rev.*). „În timp ce țara (națiunilor) va fi pustiită din cauza locuitorilor ei, din cauza faptelor lor.” (Leeser). Aceasta include în special „creștinătatea” și arată diferența clară între condiția ei și cea a rămășiței. Rămășița aduce roadele pe care Dumnezeu le pune în mâinile ei, roadele Împărăției, adevărurile dătătoare de viață ale acesteia, pe care rămășița le-a adus popoarelor pe cale orală, prin mesaje scrise, prin discursuri înregistrate, prin echipamente de sonorizare, prin radio și prin toate mijloacele de publicare și distribuire. Condiția rămășiței a fost și este una fructuoasă, unde Iehova Dumnezeu și Guvernul Său Teocratic au fost glorificați. (Ioan 15:8). Rodul „creștinătății” este împotriva Teocrației și s-a dezvoltat într-o falsitate politico-religioasă pentru Împărăția lui Dumnezeu, adică, „urâciunea pustiirii”. „Faptele lor” sunt toate pentru dominația lumii de către „acești doi împărați” mai sus numiți și sunt în opoziție cu Teocrația, și ei îi persecută cu ură pe cei care depun mărturie față de Guvernul Neprihănit. „Creștinătatea”, contrar susținerii ei de a fi Împărăția lui Dumnezeu, nu a adus roade pentru Dumnezeu, ci este ca smochinul înșelător pe care l-a blestemat Isus și care mai apoi s-a uscat. „Nu vă înșelați: Dumnezeu nu este batjocorit; căci ceea ce seamănă omul, aceea va secera.” (Gal. 6:7). „Creștinătatea” susținând că este a lui Dumnezeu, nu poate evita să nu fie pedepsită conform lucrărilor ei judecate după faptul dacă lucrările ei sunt pentru sau împotriva Guvernului Său Teocratic prin Isus Cristos. (Apoc. 22:12). Către ea Iehova spune: „Te voi pedepsi după rodul faptelor tale.” (Ier. 21:14). „Spuneți celui neprihănit, că va fi bine cu el; căci va mânca rodul faptelor lui. Vai de cel păcătos! Va fi rău cu el; căci răsplata mâinilor lui îi va fi dată.” (Isa. 3:10, 11). „Creștinătatea” este pustiită, și fără roade pentru Dumnezeu. Interesele împărăției au fost luate de la ea, și la Armaghedon ea va fi pustiită și distrusă în întregime.

CONDUCERE TEOCRATICĂ

12. Profeția arată apoi rugăciunea rămășiței pentru ca conducerea lui Dumnezeu să intre în acțiune printre oamenii săi organizați de pe pământ. Conducerea Lui nu este o „conducere populară”, ci una Teocratică. „Hrănește poporul tău [(Rotherham) Păstorește poporul tău] cu toiagul tău, turma moștenirii tale, care locuiește singură în pădure, în mijlocul Carmelului; ca să fie hrăniți în Basan și Galaad ca în zilele din vechime.” (Mic. 7:14). Această cerere de hrănire și păstorire nu este adresată clerului religios, care vorbește despre adunările lui ca despre „turma mea”, nici „bătrânilor aleși” peste societatea celor consacrați, ci Marelui Păstor, Iehova. (Ps. 23:1). „Să știți că Domnul este Dumnezeu; El este cel ce ne-a făcut, și nu noi înșine; noi suntem poporul Lui, și oile pășunii Lui.” (Ps. 100:3). „Toiagul” lui Iehova este Cel Atotputernic al Lui, Cristos Isus, „Păstorul Principal”. El a venit acum la templu și judecă mai întâi „casa lui Dumnezeu” și după aceea toate națiunile, oamenii pe care El îi desparte ca „oi” și „capre”. (1 Pet. 5:4; 4:17; Mat. 25:31, 32). „Toiagul Său de fier” este rezervat pentru națiunile anti-teocratice, pentru a le face să tremure; dar referitor la rămășița „turmei mici” a lui Iehova este scris: „Toiagul tău și nuiaua ta mă mângâie.” (Ps. 23:4). Referitor la „Toiagul” lui Iehova, Cel care reprezintă maiestuos autoritatea lui Dumnezeu, este profețit: „El se va înfățișa și își va hrăni turma în puterea lui Iehova, în măreția numelui lui

Iehova Dumnezeuul său; și ei vor locui liniștiți; căci acum El va fi mare până la marginile pământului.” (Mic. 5:4, *Ver. Amer. Rev.*)

13. Prin urmare, rămășița este asigurată în mod pozitiv: „Căci toiagul celor răi nu va rămâne pe moștenirea celor neprihăniți; pentru ca cei neprihăniți să nu întindă mâinile spre nelegiuire.” (Ps. 125:3). „Împăratul mulțimii religioase din nord” ar vrea să intre prin folosirea naivilor celei de a „cincea coloană”, dar îngerii veghează intrările în templul spiritual a lui Dumnezeu și în Orașul Sfânt. (Ezec. 40:9, 10; Apoc. 21:12, 27). Cel păcătos va încerca toiagul înregimentării, dar oamenii cu legământ ai lui Iehova care și-au dat cuvântul nu vor modifica rutina vieții lor și nu vor schimba lucrarea și calea lui Dumnezeu și nu se vor conforma căii totalitare. Ei continuă să facă lucrul pe care Domnul l-a încredințat lor, și anume de a predica această evanghelie a Împărăției. Cei păcătoși pot să persecute, dar acest lucru nu afectează ordinea internă a organizației, nici nu rupe unitatea spiritului și a planului de acțiune, și nici nu oprește supunerea și ascultarea față de „Stăpânirile Înalte”, Dumnezeu și Isus Cristos. Doar „toiagul” Domnului rămâne în picioare. „Bătrânii aleși” au fost curățați de a mai fi „domni peste moștenirea lui Dumnezeu”. (1 Pet. 5:3). Rămășița credincioasă și tovarășii ei nu își întind mâinile spre nicio nelegiuire, ci doar spre lucrarea prescrisă a lui Dumnezeu.

14. Cele dintâi roade aparțin lui Dumnezeu. „Turma Sa mică” este un fel de prime roade ale creaturilor Sale”. „Aceștia au fost răscumpărați dintre oameni, fiind cele dintâi roade pentru Dumnezeu și pentru Miel”. (Iac. 1:18; Apoc. 14:4). Această turmă este prin urmare, „moștenirea” lui Dumnezeu. Așadar, este un lucru important pentru organizația lui Satan Babilon să încerce să distrugă moștenirea lui Iehova și să-L împiedice de a o avea pentru planul și scopul Lui. Ea este Teocrația Lui sub Isus Cristos. Referitor la Babilonul țării Haldeilor Iehova spune: „Haldeea va fi o pradă; toți care o prădează vor fi mulțumiți, zice Domnul. Pentru că v-ați bucurat, pentru că ați fost bucuroși, voi distrugătorii moștenirii Mele.” (Ier. 50:10-13). Națiunile persecutoare trebuie avertizate că Iehova „va aduna toate națiunile, și le va duce în valea lui Iosafat, și Mă voi judeca acolo cu ele pentru poporul Meu și pentru moștenirea Mea Israel, pe care l-au împrăștiat printre națiuni, și au împărțit țara Mea.” (Ioel 3:1, 2). „Ei zdrobesc pe poporul Tău, Doamne, și asupresc moștenirea Ta.” (Ps. 94:5)

15. Profetul descrie condiția singurătății poporului de legământ al lui Iehova în timpul necazului din 1918: „turma moștenirii Tale, care locuiește singuratică în pădure, în mijlocul Carmelului.” „Carmel” înseamnă un teren plantat (grădină, livadă, vie sau parc) și este tradus în altă parte „teren fructuos (îmbelșugat). Prin urmare, *Rotherham* redă textul: „Locuiește singur într-o junglă, în mijlocul unui teren fructuos.” (Vezi Isaia 37:24, *margin*). În jurul condiției neregulate, dezorganizate a celor consacrați ai lui Dumnezeu, organizația Diavolului a părut să înflorească și aibă succes și prosperitate. Dar acest lucru este doar premegătorul distrugerii ei: „Când cei răi înverzesc ca iarba, și când toți lucrătorii fărădelegii înfloresc, este numai ca să fie distruși pentru totdeauna.” (Ps. 92:7). Acum, contrar fostei condiții sub indignarea lui Dumnezeu, rugăciunea profetică spune: „Să fie hrăniți în Basan și Galaad, ca în zilele din vechime.”

16. Basanul și Galaadul sunt la est de Iordan și au fost ocupate de semințiile lui Ruben și Gad, și jumătatea seminției lui Manase, deoarece erau locuri excelente din Țara Sfântă pentru turme și cirezi. (Deut. 3:12, 13; Num. 32:1, 16, 33). Profetul vorbește despre rămășița lui Iehova ca despre o „turmă”, „turma moștenirii Tale”, și aici el menționează exact doar regiunile unde se creșteau oi. Dar cele două regiuni Basan și Galaad, făcând parte din Țara Sfântă, sunt reprezentative pentru toată țara. Faptul că turma lui Dumnezeu urmează să fie eliberată din Babilon și așezată în libertate în organizația lui Dumnezeu „ca în zilele din vechime” înseamnă același lucru ca în zilele când Isus Cristos și apostolii erau încă vii și activi pe pământ. Apoi ei au predicat liberi și cu îndrăzneală în toată țara, „Împărăția cerurilor este aproape!”. Apoi, Bunul Păstor a condus-o personal și a hrănit „turma mică”. Cu toate acestea, profeția se mai poate referi la perioada de patruzeci de ani înainte de anul 1918 cunoscută ca „perioada lui Ilie” deoarece ea a fost prefigurată de activitățile profetului Ilie împotriva preoților și profeților religiei. În timpul acelei „perioade a lui Ilie” Mesagerul lui Iehova pregătea calea pentru venirea Domnului la templu pentru judecată. (Mal. 3:14). Faptul că rămășița restaurată a fost hrănită astfel înseamnă o mare răspândire a

lucrării de mărturie a Împărăției „în toată lumea ca să slujească de mărturie tuturor națiunilor.” (Mat. 24:14). De ani de zile instrumentul vizibil al Domnului pentru direcționarea mărturiei, adică, Watch Tower and Tract Society, a avut patruzeci de filiale în orașe-cheie din toată lumea. Acest lucru a fost înainte ca războiul fulger al dictatorului catolic Hitler să distrugă drepturile și libertățile democratice și să lupte împotriva Teocrației. Dar Hitler și partenerii Axei sale ale „urâciunii pustiirii” totalitar-religioase nu au fost capabili să împiedice porțiunile mesei Bunului Păstor să meargă la oile sale credincioase chiar în țările unde dominau puterile Axei, și ei continuă să depună mărturie conform modului cum a plănuit Domnul. În consecință, și „celelalte oi” ale Domnului continuă să fie adunate.

17. Domnul răspunde la rugăciunea rămășiței: „Ca în zilele ieșirii tale din țara Egiptului, îți voi arăta lucruri minunate.” (Mic. 7:15). Această afirmație a lui Iehova arată că cele zece plăgi asupra Egiptului, Paștele Evreilor de acolo, eliberarea lor din casa robiei, trecerea Mării Roșii și înghițirea Egiptenilor urmăritori, a carelor și a armatelor, au fost tipice, adică, modele profetice ale lucrurilor mai mari care se vor întâmpla în această „zi a lui Iehova”, când El face un nume pentru Sine și-l apără. Profetul Moise l-a prefigurat pe marele Profet a lui Iehova, Isus Cristos, de care oamenii cu legământ ai lui Dumnezeu trebuie să asculte acum, dacă vor să nu fie distruși. Mai Marele Moise a venit la templu, și judecata este în plină desfășurare. Alegerea este înaintea creaturilor: Ascultați și trăiți; eșuați sau refuzați să ascultați, și muriți! (Deut. 18:15-18; F.A. 3:22,23; 7 : 37 ; Deut. 30 : 15, 19.)

18. Prin mâna Mai Marelui Moise Iehova poruncește și conduce pe poporul Său în libertate din Egiptul antitipic, lumea lui Satan. Primele nouă plăgi asupra Egiptului corespund cu mesajul judecății din partea Domnului Dumnezeu care arată lumea lui Satan și elementele sale oficiale, și că „lucrarea ciudată” a lui Iehova prin Mai Marele Moise și rămășița fraților Lui pe pământ se desfășoară începând cu anul 1922 A.D. La fel, plăgile prezise în Apocalipsa 16 au început să fie vărsate în special peste „creștinătate”. Cea de-a zecea plagă, omorârea primului născut al Egiptului antitipic, este o parte vizibilă a „actului ciudat” a lui Iehova. El îi va lovi la bătălia de la Armaghedon. Domnul Dumnezeu a folosit rămășița Lui prin Cristos și tovarășii ei pentru a face o parte din „lucrarea ciudată” de vărsare a plăgilor preliminare, și după aceea la timpul hotărât de El, le-a deschis ochii să înțeleagă semnificația și modul cum ei au avut un rol în împlinirea profeției. Astfel, El le-a arătat „lucruri minunate”. Prin profețiile Lui descoperite ei văd prin credință „actul Său ciudat” minunat la Armaghedon spre slava și apărarea veșnică a numelui Său. Apoi ei vor cânta așa cum au cântat Israelii eliberați de pe cealaltă parte a Mării Roșii. Ei vor vedea salvarea lui Iehova. (Ex. 15 : 1-21 ; 14 : 13)

19. „Națiunile vor vedea și vor fi uimite. [*Ver. Amer. Rev*] Națiunile vor vedea și vor fi rușinate] de toată puterea lor; ei își vor pune mâna la gură, urechile lor vor fi surde.” (Mic. 7:16). Puterea și vitejia rămășiței lui Iehova în „lucrarea Sa ciudată”, care este distructivă pentru religie, a fost văzută de toate națiunile, în special de „creștinătate”, și ele au fost făcute de rușine de acest zel pentru Iehova. Religioniștii nu au zelul care este specific casei Domnului și sunt obligați să recunoască acest fapt. (Ps. 69:9). Referitor la rămășița unsă a lui Iehova și a tovarășilor ei care continuă să vestească Împărăția în condiții de opoziție exagerată și persecuție demonică profeția a spus în vechime: „Dar oamenii care-L cunosc pe Dumnezeul lor vor fi puternici, și vor face mari isprăvi. (Dan. 11:32). Puterea și tăria lor sunt în Iehova și Împăratul Său, și ei sunt viteji și curajoși datorită susținerii acelor „Stăpâniri Înalte”. În timpul restricției aplicate asupra oamenilor cu legământ ai lui Iehova în 1918 religioniștii tuturor națiunilor și-au deschis gura larg în credit de sine pentru triumful aparent, și lauda pentru „dumnezeul acestei lumi”. Eliberarea de către Iehova a oamenilor Săi și folosirea lor după aceea pentru a vesti numele și împărăția Lui în toate națiunile unde fuseseră persecutați și oprimați complet i-a surprins pe religioniștii obraznici. Ei au fost îngroziți. (Apoc. 11:10-12). „Dacă ai lucrat nebunește înălțându-te pe tine, sau dacă ai gândit rău, pune mâna la gură.” (Prov. 30:32) „Cei neprihăniți vor vedea lucrul acesta, și se vor bucura; și toată nelegiuirea își va închide gura.” (Ps. 107:42). Cu toate acestea, să nu se înțeleagă faptul că dușmanul a încetat să-L defăimeze pe Iehova Dumnezeu, și să deformeze, calomnieze, să acuze în mod fals și să-și bată joc de martorii Săi credincioși din slujbă. În disperare sălbatică, dușmanul își permite mai mult ca niciodată aceste lucruri.

Domnul va opri limbile lor batjocoritoare la timpul hotărât. La Armagedon, „limba lor se va topi în gura lor.” (Zah. 14:12).

20. „Urechile lor vor fi tăcute.” (*Rotherham*). Urechile lor sunt nerăbdătoare să audă lauda de sine și rezultatele bune ale progresului de păstrare a oamenilor lui Iehova sub și în afara acțiunii; dar au fost acum asurzite de cursul evenimentelor datorate Domnului. În ciuda faptului că urechile lor au fost gădilite de auzirea laudei de sine și a măgulirii despre recente succese împotriva editorilor împărăției lui Iehova prin Isus Cristos, acum urechile lor sunt închise față de aceste lucruri deoarece lucrarea de mărturie merge înainte în ciuda mulțimilor, răutății formate de lege, a Acțiunii Catolice violente și a altor forme de persecuție și opoziție. Onorurile lor în lume nu valorează nimic atâta timp cât martorii lui Iehova sunt liberi și activi; așa cum nou-promovatul amalecit Haman a spus despre martorul credincios a lui Iehova, Mardoheu: „Dar toate acestea nu au valoare, atâta timp cât îl văd pe evreul Mardoheu stând la poarta împăratului.” (Ester 5:13). Urechile clasei Hamanului modern și aliaților lui au fost deja asurzite de succesul „lucrării ciudate” a lui Iehova, dar „actul Său ciudat” împotriva lor este tocmai înaintea lor, la Armagedon. Apoi desfășurarea artileriei supranaturale a lui Dumnezeu, sunetul trâmbițelor de război, strigătele de victorie ale oștirilor cerești în timp ce cuceresc toți împotrivorii, vor asurzi urechile dușmanilor. În încurcătură, ei vor fi surzi față de ofițerii lor superiori și angajatori. La demonstrarea terifiantă a puterii lui Iehova folosită în acțiunile de război, elementele religioase, comerciale și politice și susținătorii lor vor fi surdo-muți cu uimire, frică stranie, rușine și dezamăgire amară în înfrângerea lor finală. Comparați Habacuc 3:9-16.

21. „Ei vor linge praful ca un șarpe, vor ieși din găurile lor ca viermii pământului; se vor teme de Domnul Dumnezeu nostru, și se vor teme de Tine.” (Mic. 7:17). Ei sunt „sămânța” șarpelui care lovesc în spate și în călcâi. Nu există nicio o mâncare în praf, dar el reprezintă lucrurile mici, uscate, fără valoare, fără viață. A linge praful înseamnă coborârea lor la nivelul dușmanului demonic a lui Dumnezeu condamnat de Iehova Dumnezeu la distrugere sub călcâiul Sămânței „femeii” lui Dumnezeu. (Gen. 3:14, 15). „Praful va fi mâncarea șarpelui.” (Isa. 65:25). „Cei ce locuiesc în sălbăcie se vor închina înaintea lui [Sămânța, Împăratul-Apărător a lui Iehova]; și dușmanii lui vor linge praful.” (Ps. 72:9). În ceea ce privește umilința lor Iehova îi ironizează pe cei care depreciază sau ocărăsc numele Său: „Ascundeți-vă în țărână, din cauza fricii Domnului [Iehova], și din cauza marelui Sale. Privirile truface ale omului vor fi smerite; și semeția oamenilor va fi doborâtă; și numai Domnul va fi înălțat în ziua aceea.” (Isa. 2:10, 11).

22. Disprețuind siguranța dată de Domnul la Armagedon, religioniștii și colegii lor conducători din „creștinătate” cu o încredere și mai mare în înțelepciunea lor și abilitatea de a se apăra spun: „Noi am făcut un legământ cu moartea, și avem o înțelegere cu iadul; când va trece urgia apelor năvălitoare, nu va veni peste noi, căci am făcut din minciuni un refugiu, și ne-am ascuns sub falsitate” (Isa. 28:14, 15). Iehova este Cel ce „stă deasupra cercului pământului, și locuitorii lui sunt ca niște lăcuste.” (Isa. 40:22), iar despre dușmanii batjocoritori El spune: „ca lucrurile care se târăsc pe pământ ei vor ieși tremurând din locurile lor ascunse [ascunzișul lor].” (*Ver. Amer. Rev; Rotherham*). Înainte de distrugerea lor, ei vor fi făcuți de rușine în ochii celor neprihăniți, creaturile temătoare de Dumnezeu din ceruri și de pe pământ și își vor târî pânțele lor pe pământ ca insectele. Nu va mai exista batjocură față de Iehova și legea Lui pentru a face o impresie care inspiră teamă oamenilor care sunt cuprinși de teamă și de respectul de oameni. În schimb, acum, ei se vor arăta cu frică, cu teamă învinsă deoarece au fost dovediți mincinoși, ipocriți, călcători ai legii lui Dumnezeu, chemați acum să dea socoteală înaintea Curții Supreme a universului. Refugiul lor de minciuni și ascunzătoarea falsității, acordul lor pretins cu iadul (groapa sau mormântul) și toate fortărețele lor ascunse în organizația vizibilă pământească a lui Satan ei le vor considera ca fiind locuri nesigure în care să se ascundă de judecată. Ei vor trebui să se agite și să se răsucescă acolo și să se umilească și să ștergă praful cu hainele lor religioase împodobite cu bijuterii și cu mantiile oficiale, iar pânțele lor ca cel al împăratului Eglon se vor târâ pe pământ. Cu groaza cârjelor expuse ei se vor uita la manifestarea puterii și măreției lui Iehova în bătălia împotriva lor. (Isa. 28:17-21). Capetele lor încărunțite nu vor merge în Gheenă în pace. Conștiința de puterea și demnitatea lor din prezent ei i-au tratat pe slujitorii lui Iehova ca și pe niște viermi, dar martorilor Săi care nu și-au încălcat integritatea din cauza aceluiași tratament Iehova

le spune: „Nu te teme, vierme a lui Iacov, și voi bărbați ai Israelului; Vă voi ajuta, zice Domnul și Răscumpărătorul vostru, Sfântul lui Israel.” (Isa. 41:14) Aceștia înfruntă Armagedonul cu o așteptare bucuroasă.

23. Atunci când profeția vorbește despre dușmanii Teocrației „Ei vor veni cu teamă [cu groază] la Iehova Dumnezeu nostru” (*Ver. Amer. Rev.; Leeser*), nu se referă la căința lor. Este imposibil de convertit acești împotriviți și susținători astfel încât să fie cruțați și păstrați de nimicirea acelei mari Bătălii. „Frica” lor nu este începutul înțelepciunii și al cunoștinței dătătoare de viață pentru ei. Este groaza lor datorată faptului că au fost aduși în sfârșit să cunoască că Iehova este Dumnezeu Cel Atotputernic și că cu El ei au luptat și din mâna Lui ei trebuie să moară și să piară ca fiarele. Frica lor este ceea ce Iehova prin demonstrația Lui, „actul Său ciudat” îi obligă să se manifeste. El le doboară mândria și disprețul încăpățânat, susținerile lor rigide și de neclintit, și apoi îi lasă pe slujitorii Lui credincioși să-și pună picioarele pe gâturile acestora. Ei vor fi obligați să vadă apărarea numelui lui Iehova și dovada supremației și dominației Sale universale, și vor fi obligați să recunoască aceste lucruri înainte de distrugerea lor. „După cum trăiesc, zice Domnul, la fel fiecare genunchi se va pleca înaintea Mea și fiecare limbă va da slavă lui Dumnezeu. (Rom. 14:11) : Am jurat pe Mine însumi: cuvântul a ieșit din gura Mea în neprihănire și nu va fi luat înapoi și înaintea Mea se va pleca fiecare genunchi, fiecare limbă va jura.” (Isa. 45:23). Cei ce fac aceste lucruri fără voie vor pieri. Dorind această apărare a numelui și cuvântului lui Iehova, iubitorii Teocrației se roagă: „Fă cunoscut numele Tău vrăjmașilor Tăi, pentru ca națiunile să tremure în prezența Ta.” (Isa. 64:2).

ANALIZAȚI

24. Samuel a fost unul din profeții credincioși din vechime care a depus mărturie în ceea ce privește instituirea Guvernului Teocratic a lui Iehova. Aducerea lui la viață pentru ca să fie unul din „prinți” de pe „noul pământ” va fi adusă la îndeplinire în scurt timp de puterea lui Dumnezeu. Într-o perioadă critică Samuel a rămas ferm pentru Teocrație și a îndemnat poporul de legământ a lui Dumnezeu să fie credincios și să-și păstreze integritatea față de Iehova. El a spus: „Temeți-vă doar de Domnul și slujiți-L în adevăr cu toată inima voastră; ANALIZAȚI ce lucruri mari a făcut pentru voi.” (1 Sam. 12:24). În această vreme din urmă și așa de aproape de Sfârșitul final rămășița unsă a lui Iehova și tovarășii ei ar trebui să analizeze cu atenție, și toate celelalte persoane care fac binele și sunt interesate, ce lucruri mari a făcut Domnul Dumnezeu pentru cei care și-au păstrat integritatea și și-au îndeplinit obligațiile legământului față de El. Analizați lucrurile mari în special din 1925 când ei au înțeles planul lui Iehova de face un nume pentru Sine și de atunci ei s-au hotărât să onoreze numele lui Iehova și să-l vestească pe tot pământul. De atunci Iehova le-a dezvăluit spre uimirea lor, profețiile „scrise mai dinainte” arătând cum El va face un nume veșnic pentru Sine și-l va apăra! (Isa. 63:12; 1 Cron. 17:20, 21).

25. Toate aceste lucruri mari Iehova le-a făcut până în prezent rămășiței Sale credincioase și „celorlalte oi” ale Lui din pricina numelui Său, în onoarea cărui nume ei sunt devotați. Problema este Dominația Universală care trebuie rezolvată pentru apărarea numelui lui Dumnezeu. Acest lucru este dovedit de Mica, care reprezintă pe martorii Lui și care spune: „Care Dumnezeu este ca tine, care iartă nelegiuirea, și trece cu vederea fărădelegea rămășiței moștenirii Lui? El nu ține mânia pe vecie, fiindcă este milos.” (Mic. 7:18). Acest lucru exprimă atitudinea inimii rămășiții Israelului spiritual a lui Iehova din prezent cu toate evenimentele petrecute cu ei de la stabilirea Teocrației Lui în 1914. Satan, „dumnezeul acestei lumi” este furios pe Teocrația întemeiată. El este cel care aduce distrugerea chiar și a propriei lui mulțimi și a tuturor celor ce sunt devotați lui pe pământ când va merge la Armagedon. „Conduceți sau ruinați” este planul lui nemilos. El nu arată milă față de nimeni, ci aduce necazuri asupra popoarelor pământului pentru a le determina să blesteme pe Dumnezeu și de a-le scoate din locul de refugiu al Lui și astfel să-și piardă toată protecția divină în timpul „bătăliei zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic”. În mod contrar, Iehova în mila Sa față de rămășița celor aleși a scurtat neczul în anul 1918. El a făcut acest lucru pentru ca aceștia să fie salvați de nelegiuirea buzelor lor și necurăția fricii de oameni și pentru ca ei să-L slujească

din nou ca martori și astfel să primească salvarea de la Dumnezeu. Dovedind mila lui Dumnezeu, Isus Cristos a spus: „Căci atunci va fi un necaz mare [care va începe asupra organizației lui Satan cu „război în cer” și aruncarea lui], așa cum nu a mai fost de la începutul lumii până acum, și nu va mai fi. Și dacă acele zile nu ar fi scurtate, nimeni nu ar scăpa; dar din pricina celor aleși acele zile vor fi scurtate.” (Mat. 24:21, 22)

26. Dat fiind faptul că Diavolul a fost aruncat din ceruri pe pământ, Isus Cristos nu a grăbit „războiul în cer” pentru a aduce distrugerea imediată a lui Satan, a întregii sale organizații, demonice și umane, ci i-a permis să rămână. La Armagedon, și la semnalul marelui Comandant-Şef Iehova, El va va înnoi lupta și va aduce Sfârșitul Final al necazului asupra întregii mulțimi a dușmanului, vizibilă și invizibilă. În timpul acestei scurtări a zilelor în mijlocul perioadei necazului Iehova își trimite rămășița, a cărei nelegiuire El a iertat-o. Aceștia primind o atât de mare milă, arată milă celorlalți care sunt în situația de a fi distruși. Ei vestesc tuturor celor care au urechi de auzit mesajul salvării împărăției lui Iehova, avertizându-i pe cei în pericol să fugă din religie și să caute refugiul sub Guvernul Teocratic prin Isus Cristos. „Nu este nimeni ca Tine, Doamne: Tu ești mare, și numele Tău este mare în tărie. Cine nu se va teme de Tine, Împărate al națiunilor [adică, „națiunea sfântă” și națiunile alcătuite din „marea mulțime”]? (Ier. 10:6, 7).

27. Toate faptele fizice din 1918 analizate, este evident faptul că „creștinătatea” a comis și comite în continuare păcate de neiertat împotriva lui Iehova și a Teocrației Lui. Pe de altă parte, El a iertat nelegiuirea slujitorilor Lui pocăiți și a trecut cu vederea fărădelegea „rămășiței moștenirii Sale”, reaşezându-i în slujba Lui, ungându-i, echipându-i cu mesajul salvării și al răzbunării Sale, chemându-i după „noul nume”, „martorii lui Iehova”, și trimițându-i în lume pentru a face „lucrarea Lui ciudată” împotriva religiei. Referitor la restaurarea lor din Babilon în Țara Sfântă a organizației și serviciului Lui, Iehova a spus în vechime: „Și voi aduce din noi Israelul în locuința lui, și se va hrăni pe Carmel și Basan, și sufletul lui va fi mulțumit pe Muntele Efraim și Galaad. În zilele acelea, în vremea aceea, zice Domnul, nelegiuirea lui Israel va fi căutată, și nu va mai fi; căci o voi ierta pe cea care o las [rămășița Israelitelor spirituali].” (Ier. 50:18-20). Această iertare este conformă cu termenii noului legământ a lui Iehova, pe care El l-a inaugurat față de „poporul pentru numele Său” în 1918: „Iată, vin zile, zice Domnul, când voi face un nou legământ cu casa lui Israel, și cu casa lui Iuda...căci le voi ierta nelegiuirea, și nu-mi voi aduce aminte de păcatele lor.” (Ier. 31:31-34) „Și astfel tot Israelul [inclusiv rămășița] va fi salvat, așa cum este scris. Izbăvitorul va veni din Sion, și va îndepărta nelegiuirea [religia] de la Iacov [numit Israel]; căci acesta este legământul Meu cu ei, când le voi îndepărta păcatele.” (Rom. 11:26, 27). Regula pe care Iehova o anunță în această zi de judecată la templu este: „Dar dacă cel rău se va întoarce de la toate păcatele pe care le-a comis...toate fărădelegile pe care le-a făcut, nu-i vor mai fi luate în seamă: din pricina neprihănirii pe care a făcut-o va trăi.” (Ezec. 18:21-28).

28. Ce se întâmplă dacă Iehova își ținea mânia și supărarea împotriva celor consacrați ai Lui care au cedat în fața organizației dușmanului în 1918 și au neglijat lucrarea pe care Dumnezeu le-a încredințat-o? Dacă și-ar ține mânia până la Armagedon cei consacrați nu vor fi salvați, ci distruși. În ceea ce privește rămășița care s-a întors la El mărturisindu-și eșecul și oferindu-se pe sine ca voluntari dispuși să facă lucrarea Lui pe pământ, „El nu și-a ținut într-una mânia Sa.” (*Rotherham*). Referitor la serviciul public și îndrăzneț pentru numele lui Iehova, Domnul a spus rămășiții restaurate: „Și în ziua aceea vei spune: Doamne, Te voi lăuda; căci chiar dacă ai fost supărat pe mine, mânia Ta s-a îndepărtat, și m-ai mângâiat.” (Isa. 12:1). Acest lucru Judecătorul Suprem l-a făcut „pentru că el iubește mila”, adică, față de cei pocăiți și cu inimi curățite. „Căci Cel ce iubește bunătatea este El!” (*Rotherham*). Rămășița, precum și tovarășii ei preaiubiți, pot spune din proprie experiență: „DOMNUL este milostiv și îndurător, încet la mânie și bogat în bunătate. El nu se va certa întotdeauna, nici nu va ține mânia [față de slujitorii Lui sub disciplină] pe vecie. El nu ne-a făcut după păcatele noastre, nici nu ne-a pedepsit după nelegiuirile noastre. Căci cât de înalt este cerul față de pământ, așa de mare este mila Lui pentru cei ce se tem de El.” (Ps. 103:8-11). „Cu cel milos [față de oamenii flămânzi spiritual care fac binele] te vei arăta milos.” (Ps. 18:25: 103:17, 18)

29. Creatura nu este importantă, dar toată această milă Iehova o arată din pricina numelui Său. Numele Lui a fost pentru mult timp defăimat de Diavol, care susține că Iehova nu poate așeza un om pe pământ care să-și mențină nevinovăția și neprihănirea față de Dumnezeu atunci când este atacat sau încercat de Diavolul. Prin acest lucru dușmanul caută să determine căderea slujitorilor lui Iehova și astfel să dea ocazia tuturor dușmanilor lui Dumnezeu să defăimeze pe Dumnezeu și să pună la îndoială puterea Lui supremă. (Ezec. 36:21-24). Slujitorilor credincioși le este mila ca Iehova să-i distrugă pe cei răi. „De aceea, Tu, Doamne Dumnezeul oștirilor, Dumnezeul lui Israel, scoală-te ca să pedepsești toate neamurile [națiunile care-l uită pe Dumnezeu]; fi fără milă față de toți păcătoșii răi.” „Și în mila Ta nimicește dușmanii Mei, și distruge-i pe toți cei ce-mi chinuiesc sufletul; căci eu sunt slujitorul Tău.” (Ps. 59:5; 143:12). Iehova este milostiv față de cei ce sunt hotărâți să nu se întoarcă din nou spre nebunia acestei lumi, ci să fie credincioși până la sfârșit. Aceștia s-au rugat în 1918: „Nu ne vei învia din nou, ca oamenii Tăi să se bucure în Tine? Arată-ne mila Ta, Doamne, și dă-ne salvarea. Eu voi auzi ceea ce Dumnezeu Domnul va vorbi; căci El va vesti pacea [iertării] poporului Său, și sfinților Săi; dar nu-i lăsa să se întoarcă din nou spre nebunie.” (Ps. 85:6-8)

30. Cuvintele profetice s-au împlinit asupra credincioșilor consacrați începând cu anul 1918 și după aceea: „El se va întoarce din nou, va avea milă de noi; El va călca în picioare nelegiurile noastre; și Tu vei arunca toate păcatele lor în adâncimile mării.” (Mic. 7:19). „A se întoarce din nou” înseamnă repetiție sau reinnoire; prin urmare, textul mai este redat astfel: „El va avea din nou îndurare față de noi.” (*Rotherham*); „El va avea din nou milă de noi” (*Leeser*). „El va călca nelegiurile noastre în picioare.” (*Ver. Amer. Rev.*). În această milă Iehova a lucrat la fel ca și în vechime față de rămășița Israelului natural, iar în această perioadă El a izbăvit rămășița spirituală din Babilon. Nelegiurile ei El le-a călcat în picioare ca pe niște dușmani. Acest lucru El l-a făcut prin puterea care curăță a adevărului: „Prin milă și adevăr nelegiuirea este curățată; și prin frica de Domnul [nu de creaturi] oamenii se depărtează de rău”. (Prov. 16:6). Peste cei aprobați de la judecata templului Iehova a turnat o „porție dublă” a spiritului lui Ilie, care a fost un „cărbune viu” purificator luat de îngeri cu cleștele de pe altar.” (Isa. 6:6, 7; 2 Împ. 2:9, 10). Această călcare în picioare a însemnat de asemenea supunerea celor din adunare care promovează nelegiuirea sau fărâdelegea față de lucrarea lui Dumnezeu. De aceea, Iehova a hotărât o separare a „lucrătorilor fărâdelegii”, clasa „slujitorului rău”: „Voi curăța din mijlocul vostru pe cei rebeli, și pe cei ce păcătuiesc împotriva Mea; Îi voi scoate din țara unde locuiesc, și nu vor intra [cu rămășița] în țara lui Israel; și veți ști că Eu sunt DOMNUL [Iehova].” (Ezec. 20:38; Mat. 13:41) Când această clasă a „slujitorului rău” a încercat să intervină în lucrarea Domnului, rămășița credincioasă a călcat peste ei și a mers înainte, și cele patru roți ale „carului” mare a lui Iehova s-au rostogolit peste rănile umane ale lui Satan. (Ezechiel 1).

31. „Păcatele” care sunt înecate în adâncimile mării nu sunt cele care se datorează slăbiciunii și fragilității moștenite de la păcătosul Adam, ci se referă la cei care nu au reușit să facă lucrurile pe care trebuie să le facă un creștin, și prin urmare se referă la neîndeplinirea obligațiilor legământului față de Dumnezeu. De aceste „păcate” cei consacrați au fost vinovați în 1918 și pentru un scurt timp după aceea, din cauza fricii de oameni și fiind înșelați de organizația dușmanului care a fost greșit considerată ca fiind „Stăpânirile Înalte”. Profetul Isaia, ca un prototip, și a mărturisit aceste păcate, și apoi Domnul în bunătatea Lui l-a curățat. „Adâncimile mării” arată scufundarea „tuturor păcatelor lor” fără a lăsa nicio urmă, fără a mai fi văzute și fără a mai putea fi aduse înapoi chiar și de scafandrii care se coboară în adâncimile mărilor. Dușmanul acuzator nu le poate aduce înaintea lui Dumnezeu pentru a condamna rămășița credincioasă în fața Lui. Acele păcate nu pot fi aduse înapoi așa cum va fi adus Babilonul când îngerul puternic a lui Iehova o ridică din poziția ei înrădăcinată și o aruncă „ca pe o piatră de moară mare...în mare, spunând: Cu așa violență va fi aruncat marele oraș Babilon, și nu va mai fi găsit.” (Apoc. 18:21). Rămășița poate spune cu siguranță: „Cât de departe este estul de vest, atât de mult a îndepărtat El fărâdelegile noastre de la noi.” (Ps. 103:12). Conform termenilor noului legământ Iehova spune: „Și nu-mi voi mai aduce aminte de păcatele lor.” (Ier. 31:34; Evr. 8:12). De aceea, membrii rămășiței credincioase a Domnului scot afară toate lucrurile religioase de credință și practică, și care nu mai pot fi recuperate, tocmai așa cum a făcut Domnul Dumnezeu cu păcatele lor.

ADEVĂR ȘI ÎNDURARE

32. Adevărul cel mai important din Biblie, și care Dumnezeu îl pune pe primul loc este acela referitor la Împărăția Lui, Teocrația. Acest lucru se întâmplă pentru că ea este capitala organizației lui Iehova care apără numele Lui și distruge pe toți opozanții dominației Sale universale în calitate de Conducător Suprem. Iehova Dumnezeu este marele Teocrat, Tatăl și Creatorul Guvernului Teocratic. Patriarhul Avraam a fost „prietenu” Lui. Prin urmare, Avraam a fost folosit ca un tip a lui Iehova Dumnezeu. Primul născut și singurul Fiu născut a lui Dumnezeu, El l-a dat ca să fie Împăratul acelui Guvern Teocratic promis. Acel Fiu preaiubit a intrat în legământul jertfei și a fost credincios față de Dumnezeu și Tatăl Lui, chiar până la moarte. De aceea, Isus Cristos a fost prefigurată de fiul lui Avraam, Isaac pe care Avraam l-a oferit ca jertfă lui Iehova Dumnezeu. Așadar, Isaac a fost folosit pentru a simboliza Sămânța sau Împăratul Teocratic pe care Iehova l-a menționat în legământul Său cu Avraam: „Și în sămânța ta vor fi binecuvântate toate națiunile pământului; pentru că ai ascultat de glasul Meu.” (Gen. 22:18). Isaac a avut doi fii. Iehova l-a ales pe cel mai tânăr, pe nume Iacov, care a fost credincios lui Dumnezeu și față de el Iehova a reînnoit promisiunea referitoare la venirea Guvernului Teocratic și a Seminței care îl conduce. De aceea, Iacov îl prefigurează nu numai pe Isus Cristos, Sămânța, ci și pe frații lui Cristos Isus, asociați cu El în Conducerea Teocratică, și referitor la acești frați El spune: „Iată-mă pe mine și copiii pe care mi-a dat Dumnezeu.” (Evr. 2:13; Isa. 8:18). De aceea, prin acești trei oameni credincioși, Avraam, Isaac și Iacov este prefigurată Teocrația a cărei dominație universală va fi veșnică.

33. Iehova nu a fost obligat să facă lucrul acesta. În bunătatea Lui, și deci în mila Lui, El a prevăzut acest Guvern minunat care va extinde mila lui Dumnezeu peste creaturile păcătoase pe pământ care doresc să vină în armonie cu El astfel încât să trăiască și să folosească viețile lor spre slava marelui „Tată al milei și Dumnezeu al tuturor mângâierilor”. De aceea, Iehova i-a spus lui Avraam referitor la Sămânța promisiunii: „Astfel [prin credință și ascultare] toate națiunile pământului se vor binecuvânta în sămânța ta.” (Gen. 22:18, *Rotherham*). „Sămânța ta care este Cristos.” (Gal. 3:16). Cei a căror destin este implicat în promisiunea ca moștenitori ai acesteia, și toți ceilalți care fac binele și care doresc împlinirea promisiunii lui Dumnezeu, trebuie să fie deplin asigurați de adevărul și credințioșia promisiunii Lui. Iehova a jurat cu un jurământ pe cel mai mare și cel mai important personaj din univers, s-a jurat pe Sine. (Evr. 6:13-20).

34. De aceea, cu o încredere neclintită, profetul inspirat a lui Iehova a spus: „Vei arăta adevărul lui Iacov [Cristos, Cap și trup], și milă lui Avraam, care ai jurat-o părinților noștri din vechime.” (Mic. 7:20). Avraam, Iacov și ceilalți oamenii credincioși din vechime nu sunt încă sculați din morți la o „înviere mai bună”; ei încă nu sunt făcuți „prinți pe tot pământul” sub Guvernul Teocratic, ci adevărul și mila pe care Dumnezeu a exprimat-o lui Iacov și Avraam El le-a adus la îndeplinire. Jurământul pe care l-a făcut părinților lui Isus Cristos din zilele din vechime Iehova Dumnezeu l-a păstrat neatins. Mila, adevărul și credințioșia Lui sunt susținute și în curând vor fi apărute complet la Armagedon.

35. Guvernul Teocratic este aici și a început cu întronarea de către Iehova a Împăratului Său în anul 1914 A.D. De la venirea Lui la templu și de la prezentarea Lui ca Împărat întregului univers, inclusiv pământului, sunt asociați cu El acum urmașii credincioși care și-au terminat viața pe pământ și care la venirea Lui au fost ridicați fiind schimbați din oameni în spirite, și primind „slava, cinstea și nemurirea.” (1 Cor. 15:51-54; Rom. 2:7). Încă pe pământ pentru planul lui Dumnezeu rămâne rămășița credincioasă care este pregătită să facă parte din membrele trupului Mai Marelui Iacov, Cristosul Complet unde Isus este Capul. Ei slujesc în continuare așteptând și ei schimbarea lor la timpul hotărât de Iehova. „Tu vei arăta credințioșie lui Iacov” (*Leeser*); „Tu vei da credințioșia lui Iacov.” (*Rotherham*). De aceea, trebuie făcut cunoscut tuturor persoanelor care fac binele ca de altfel și persecutorilor, motivul milei și credințioșiei lui Iehova față de rămășița Lui devotată în această zi a Domnului nostru Isus Cristos. „Voi, sămânță a lui Avraam slujitorul Lui, voi copiii ai lui Iacov, alesul Său. El este Domnul Dumnezeu nostru; judecățile Lui sunt pe tot pământul. El și-a adus aminte de legământul Lui pentru totdeauna, cuvântul pe care l-a poruncit

pentru o mie de generații...El nu a permis niciunui om să le facă rău; El a pedepsit împărați din cauza lor, spunând: Nu vă atingeți de unșii Mei, și nu faceți niciun rău proorocilor Mei.” (Ps. 105:6-15). Pedepsa lui Iehova a fost administrată pentru câțiva timp „împăraților”, atât celui din „nord”, cât și celui din „sud”, precum și factorilor de conducere din toată lumea. Persecuția continuată asupra celor unși ai lui Iehova și asupra tovarășilor lor de nedespărțit arată că factorii religios-politici și susținătorii lor și-au înțepenit gâturile. Ei vor fi distruși dintr-odată, fără niciun remediu. (Prov. 29:1).

36. Nu pentru foarte mult timp oamenii nu vor mai plânge din cauza celor răi cu gâturile înțepenite care conduc. Ziua glorioasă a triumfului Teocrației lui Iehova prin Sămânța Lui, Isus Cristos, este aproape, și atunci când „cei neprihăniți conduc, oameni se bucură.” (Prov. 29:2). Bucuria a început deja printre cei luminați de profeția lui Dumnezeu și care cu ochii credinței văd că Guvernul Neprihănit a lui Iehova a început. Bucuria lor nu se va termina niciodată. Ea va atinge punctul culminant în „bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic” la Armagedon. De aceea, rămășița și tovarășii ei devotați să nu se clinească din cauza opoziției, defăimării și a persecuției în creștere. Ei trebuie să continue să meargă înainte într-o unitate de nezdruccinat, luptând umăr la umăr împotriva dușmanilor lui Iehova și a Împăratului Lui. Afecțiunea inimii lor trebuie fixată asupra Teocrației, iar dragostea lui Cristos să-i țină credincioși legământului cu Iehova Dumnezeu până la sfârșit, pentru apărarea numelui Său slăvit și sfânt. Binecuvântat să fie acel Nume pentru totdeauna!

(Concluzie)

Iehova domnește; El este îmbrăcat cu măreție; Iehova este îmbrăcat cu putere; El s-a încins cu putere; lumea este de asemenea întemeiată astfel încât nu poate fi mișcată. Tronul Tău este întemeiat din vechime; Tu ești din veșnicie; mărturiile Tale sunt foarte sigure; sfințenia devine casa Ta, Iehova, pentru totdeauna. Psalmul 93:1, 2, 5, V.A.R.

ASCUNDERE ÎN TIMPUL INDIGNĂRII

Pentru zilele noastre următoarele cuvinte au fost scrise în mod providențial „Vino, poporul Meu, intră în camerele tale, și închide ușile după tine, ascunde-te pentru un scurt timp, până va trece mânia. Căci, iată, Domnul iese din locul Lui să pedepsească locuitorii pământului pentru nelegiuirile lor; pământul va scoate la iveală sângele, și nu va mai acoperi uciderile.” (Isa. 26:20, 21)

În mod evident această profeție nu se referă la învierea din morți, ci la faptul că Domnul Dumnezeu va dezgoli raportul sângeros al organizației vizibile a lui Satan, în special puterile totalitar-religioase de agresiune, și va atrage atenția universală asupra acestui fapt și va face pe cei vinovați să dea socoteală. Ierarhia Romano-catolică și celălalt cler al țărilor totalitare nu-și vor mai putea ascunde ipocrizia lor declarând că actele sângeroase ale agresorilor sunt o „cruciadă” împotriva păcatelor și pentru Creștinism.

Profeția este o dovadă că clerul care a luat numele Domnului Dumnezeu și l-a deformat este o parte din organizația Diavolului. Iehova iese din locul Lui să-și exprime indignarea împotriva rău-făcătorilor, și în Isaia 27:1, imediat după profeția mai sus menționată, se spune: „În ziua aceea Domnul cu sabia Lui aspră, mare și puternică, va pedepsi leviatanul, șarpele ascuțit [monstrul alunecător, zburător sau fugitiv (citire marginală, V.A.R., și Roth)], și chiar leviatanul, acel șarpe încolăcit, și va ucide balaurul care este lângă mare”.

Leviatanul este un monstru din mare, și în mod clar a prefigurat „balaurul roșu”, organizația Diavolului. (comparați Apocalipsa 12:9; 20:2). Întreaga organizație a lui Satan a fost evazivă, chiar până la punctul în care oamenii au fost făcuți să creadă că nu există niciun Diavol și mulți care pretind că sunt ai lui Cristos nu au fost capabili să detecteze sau să vadă organizația Diavolului. Care parte a acesteia

organizații este cea mai evazivă? Fără îndoială că elementul ecleziastic sau religios, alcătuit din cler și „cârmuitorul turmei”.

Când Isus a fost pe pământ El s-a referit la cler numindu-l o „generație de vipere” sau șerpi. Acest lucru arată că aceștia sunt sămânța Șarpelui, Satan și fac parte din organizația lui rea. Ei sunt principalele instrumente folosite pentru persecutarea martorilor credincioși ai lui Iehova care sunt urmașii lui Isus Cristos. „Ei și-au ascuțit limbile ca un șarpe; veninul viperei este sub buzele lor.” (Ps. 140:3). Din momentul din care sunt scoși din școlile teologice ei sunt membrii activi ai organizației rele. „Cei răi sunt înstrăinați de pântecele mamei; ei merg pe un drum greșit imediat ce se nasc, vorbind minciuni. Otrava lor este ca otrava unui șarpe; ei sunt ca vipera surdă care își astupă urechea.” (Ps. 58:3, 4). Acel element al organizației lui Satan surd la strigătele neprihănirii și adevărului, aprinde fără încetare săgeți veninoase împotriva martorilor credincioși ai lui Dumnezeu și ai Guvernului Său Teocratic. În același timp el alunecă printre oameni, exaltându-și propriile virtuți, pretinzând cu falsitate că-l reprezintă pe Dumnezeu.

Aceștia au alunecat printre popoarele naive ale pământului, înstrăinate de Dumnezeu și care sunt reprezentați de „mare”. Un moment ei par că-L reprezintă pe Dumnezeu, iar în următorul moment ei susțin deschis lucrarea dușmanului. Într-un moment cu cuvinte mieroase și elogioase pe buzele lor ei se prezintă ca reformatori, iar în următorul moment cu cuvinte amare ei lovesc împotriva celor care încearcă cu smerenie să-L reprezinte pe Dumnezeu și Guvernul Său Neprihănit. Bine sunt ilustrați de balaurul din mare care se ridică la suprafață și apoi dispare rapid. Un număr mare de oameni au fost conduși în închisoarea Babilonului (organizația lui Satan) din cauza nelegiuirilor, și a metodelor seducătoare și evazive ale clerului. Alunecând printre oameni, ei împrăștie un spray ca să orbească oamenii față de faptul că există un Diavol sau că el are o organizație sau că Diavolul este dușmanul lor. Ei organizează și pun în funcțiune sistemul lor religios fraudulos și seducător numindu-l în mod greșit „creștinism” și dau să sugă sau dau hrană celor pe care i-au prins în cursa lor. Așa cum este scris: „Chiar și monștrii de mare își apleacă țâța și dau să sugă puilor lor; fiica poporului Meu a devenit crudă, ca struții în sălbăticie.” (Plâng. 4:3). Ei învață cruzimea pe cei care îi prind în sistemele lor și îi îndeamnă să folosească cruzimea împotriva urmașilor lui Cristos recurgând la tot felul de violențe.

Ne referim din nou la profeția lui Isaia care spune că „în ziua aceea Domnul cu sabia Lui amară, mare și puternică” va pedepsi organizația Diavolului. Isus Cristos este Marele Preot al Dumnezeului Celui Prea Înalt „după rânduiala lui Melhisedec”. El este brațul lui Iehova și sabia Lui, în sens figurat. Unul din titlurile Lui este „Cuvântul lui Dumnezeu” (Apoc. 19:13). El este Sabia lui Iehova și Brațul pe care Iehova îl dezvăluie pentru a face război cu dușmanul. (Ier. 47:6). Când sosește timpul hotărât pentru ca Dumnezeu să intre în bătălie El își ascute Sabia și-L trimite pe marele Său Preot să conducă lupta la Armagedon. Referitor la acel timp este scris: „Dacă îmi ascut sabia strălucitoare [fulgerul sabiei Mele (margin)] și dacă pun mâna să fac judecată, voi aduce răzbunare vrăjmașilor Mei, și voi pedepsi pe cei ce Mă urăsc. Îmi voi îmbăta săgețile de sânge, și sabia Mea va devora carnea cu sângele celor uciși și captivi, din capul liderilor dușmanului.” (Deut. 32:41, 41; *Ver. Amer. Rev*)

Fulgerele lui Dumnezeu vin de la și prin Cuvântul Său, „sabia Spiritului.” (Efes. 6:17). De aceea, în timpul în care Iehova își ascute „Sabia lui strălucitoare” fulgerele luminează, iluminând mințile celor unși ai Lui, făcând cunoscute planurile lui Dumnezeu cu privire la ei și arătând poziția și acțiunea dușmanului. Adevărul și lumina pe care Dumnezeu le lasă să cadă asupra Cuvântului Său în prezent este o dovadă puternică că suntem în „acea zi” când forțele se strâng pentru Armagedon. Aceste adevăruri încurajează și întăresc mintea și inima poporului Său.

Fulgerele lui Dumnezeu luminează din norii prezenței Sale și dezvăluie acum celor din templul Său organizația monstruoasă și hidoasă a lui Satan Diavolul. Ei văd că organizația alunecoasă, evazivă și crudă, simbolizată de Leviatan și de vipera fluierătoare, scoate cuvinte amare împotriva micii societăți a celor credincioși și prin urmare instigă mulțimea, ilustrată de valurile mării, să bată și să nimicească rămășița martorilor lui Iehova. Cei credincioși văd că partea șarpelui din organizația Diavolului încearcă din nou în secret să inducă împlinirea legii pentru arestarea și întemnițarea celor care îndrăznesc să depună mărturie față de vestea bună a împărăției lui Dumnezeu. Ei marchează aroganța, ura și cruzimea elementelor

combinate a organizației dușmanului care vin împotriva lor deoarece ei insistă să asculte de poruncile lui Iehova Dumnezeu.

Așa cum monstrul hidos și urâcios Goliat a terorizat Israeliții pe câmpul de bătălie, la fel și acum monstruozitatea și cruzimea organizației inamice stârnește teroare în mintea și inima fiecăruia care are credință mică. Cu toate acestea, lucrurile nu stau așa cu cei care sunt îmbrăcați cu armura divină și care sunt puternici în Domnul și în puterea tăriei Lui. Aceștia știu că sunt imperfecti și vor cădea rapid în mâinile dușmanului, dar încrederea lor este absolută în Domnul. Pentru încurajarea lor și pentru siguranța lor deplină în acest timp periculos al mâniei lui Dumnezeu Iehova le vorbește prin profetul Său și le spune: „Vino, poporul Meu, intră în camerele tale, și închide ușile după tine, ascunde-te pentru un scurt timp, până va trece indignarea. (Isa. 26:20, 21)

Cei luminați și informați sunt în alertă acum, așteptând semnul începutului Armagedonului și punându-și încrederea toată în Domnul. Acel „semn” se va arăta sigur în curând, și semnul va fi clar: „Când vor zice: Pace și siguranță!, atunci o distrugere bruscă vine peste ei” (1 Tes. 5:3). Când apare semnul Lui pentru începutul Armagedonului, oare promisiunea de mai sus a lui Iehova față de poporul Lui nu se va împlini în totalitate? Cu toate acestea, promisiunea are o măsură de aplicare și acum.

În 1918 A.D. Domnul și-a adus poporul la templu. De atunci poporul Său s-a implicat în marea lucrare de mărturie iar organizația dușmanului a crescut constant în ura ei exprimată împotriva lor. Este scris: „Când cei răi s-au ridicat [din 1918], oamenii se ascund” (Prov. 25:28). Vorbind urmașilor Lui Isus a citat aceleași cuvinte a lui Isaia din 26:20, adică: „Intră în odăița ta, închide ușa după tine și apoi roagă-te Tatălui tău care este în secret.” (Mat. 6:6, *Ver. Amer. Rev*)

Cu altă ocazie profetul Elisei „a intrat, și a închis ușa după ei amândoi, și s-a rugat Domnului.” (2 Împ. 4:33). Cei credincioși ai bisericii sau mireasa lui Cristos sunt reprezentați ca spunând: „Împăratul m-a adus în camera Lui” (Înț. Lui Sol. 1:4). Cei care sunt aduși în locul siguranței spun Atotputernicului Dumnezeu: „Tu ești adăpostul și scutul meu. Nădăjduiesc în cuvântul Tău.” (Ps. 119:114). Porunca pentru ca poporul lui Iehova să se ascundă în camerele interioare nu s-a putut aplica înainte de venirea Domnului la templu în 1918. Contextul profeției arată că „în acea zi” a indignării lui Dumnezeu este oferit locul siguranței; și, din moment ce intrăm în acea zi mare și groaznică, locul de siguranță trebuie să fie acum disponibil.

Camerele interioare sau locul siguranței este dat și făcut cunoscut celor descriși în Isaia 61:10 ca primind „haina neprihăririi” de la venirea Domnului la templu. Cei care au fost găsiți în acel moment credincioși au primit „hainele salvării”. De atunci mulți alții care au devenit „celelalte oi” ale Domnului se alătură ca „tovarăși” rămășiței unse și se ascund sub împărăția lui Dumnezeu sau Teocrația pentru siguranță și protecție. Nu toți care pretind că sunt în „adevărul prezent” sunt în această stare de siguranță. Cei care nu au văzut „fulgerele” Domnului de la întemeierea templului nu văd nici că există un asemenea loc de securitate sau siguranță. Ei nu au văzut sau apreciat faptul și puterea organizației Diavolului. Unii spun chiar că s-a vorbit prea mult despre organizația Diavolului și s-a vorbit prea mult împotriva religiei. Este evident că dacă cineva nu vede organizația Diavolului el nu vede nici organizația lui Dumnezeu. Aceștia nu văd niciun sens adevărat în numele prin care Marele Creator se descoperă și nu apreciază la ce se face referire prin „secretul Celui Preaînalt”. (Ps. 91:1,2). Pentru rămășiță și pentru tovarășii ei „numele Domnului este un turn puternic; cel neprihănit fuge în el, și este sigur.” (Prov. 18:10).

Iehova Dumnezeu spune poporului Său: „Ascunde-te pentru puțin timp până va trece supărarea”. Evident că acest „puțin timp” este cel mai probabil acel „timp scurt” pe care Diavolul îl cunoaște pentru care el a plecat să se pregătească și să lupte în bătălia de la Armagedon, așa cum se relatează în Apocalipsa 12:12, dar „timpul” se poate aplica în special perioadei scurte și brusc terminate de la și după apariția „semnului” „Păcii și siguranței!” până când începe Armagedonul iar Domnul face o scurtă lucrare în neprihănire. În timpul „timpului” scurt mulțimea totalitară simbolizată ca „împăratul din nord” va fi îngrozită de veștile primite și va înainta cu furie ca să distrugă și nimicească toți oamenii lui Iehova (Dan. 11:44). În mod deosebit de când a fost aruncată din ceruri cu demonii săi organizația Diavolului a făcut război împotriva rămășiței Domnului și o amenință cu distrugerea imediată. Pentru încurajarea rămășiței și

a tovarășilor ei în acel timp este scris: „De aceea, așa vorbește Domnul Dumnezeu oștirilor; poporul Meu care locuiește în Sion, nu te teme de Asirian [mulțimea totalitară sub Satan]; el te va lovi cu o nua și va ridica toiagul împotriva ta, așa cum ți-a făcut Egiptul. Dar peste puțin timp, pedeapsa va înceta, și mânia Mea, în distrugerea lor.” (Isa. 10:24, 25).

Domnul Dumnezeu declară că pedeapsa Lui neprihănită va fi arătată împotriva organizației lui Satan. Prin profetul Său (Țef. 3:8) El afirmă: „De aceea, așteptați, zice Domnul, până în ziua când Mă voi scula asupra prăzii, căci hotărârea Mea este să adun națiunile, să strâng împărățiile, ca să vărs peste ele urgia Mea, toată aprinderea mâniei Mele; căci tot pământul va fi mistuit de focul geloziei Mele.”

După ce Domnul Dumnezeu își adună oamenii Lui la locul siguranței El spune părții vizibile pământești a organizației Diavolului: „Auziți, voi popoare, toate! Ascultă, pământule, și ce este pe el! Și lăsați pe Domnul Iehova să fie martor împotriva voastră, Domnul din Templul Lui cel sfânt. Căci, iată, că Domnul iese din locul Lui, se va coborî și va umbla pe înălțimile pământului”. (Mic. 1:2,3). Astfel, Domnul își exprimă hotărârea de a se descoperi popoarelor pământului la Armagedon, și pentru a face acest lucru, el iese din locul Lui (Sion) și își manifestă puterea înaintea tuturor.

Faptul că ziua mâniei Lui va fi unul din marile necazuri peste cei ce locuiesc pe pământ, și care vor face cunoscut numele Lui tuturor, este împlinit de Cuvântul Său adevărat: „Iată, numele lui Iehova vine de departe, arzând cu mânie, și cu un fum dens; buzele Lui sunt pline de indignare, și limba Lui este un foc mistuitor, și suflarea Lui este ca un pârâu care se revarsă, care ajunge chiar până la gât, ca să cearnă națiunile prin ciurul distrugerii, și un frâu care face să greșescă va fi în fălcile popoarelor.” (Isa. 30:27, 28; *Ver. Amer. Rev.*). În acea zi a mâniei exprimate a lui Dumnezeu nicio parte a organizației lui Satan nu va fi capabilă să reziste, așa după cum e scris: „La mânia Lui pământul va tremura, și națiunile nu vor putea suferi indignarea Lui.” (Ier. 10:10)

Legiunile dușmanului se vor topi înaintea marșului continuu și victorios al Brațului lui Iehova: „Tu ai mărșăluit țara în indignare, și ai treierat [națiunile] în mânie.” (Hab. 3.12). Furia lui este un foc mistuitor și fortărețele dușmanului vor cădea la apropierea Lui. „Cine poate sta înaintea indignării Lui? și cine poate rezista în fața mâniei lui aprinse? Urgia Lui se varsă ca focul și stâncile se prăbușesc înaintea Lui.” (Naum 1:6).

Organizația dușmanului va întreprinde un atac feroce împotriva organizației lui Dumnezeu, și mulți, așa cum este arătat de profeția lui Ieremia, vor cădea, dar rămășița și tovarășii ei vor fi salvați deoarece ei sunt în locul ascuns al Celui Prea Înalt. „Cel ce locuiește în locul ascuns al Celui Prea Înalt se va odihni la umbra Celui Atotputernic.” (Ps. 91:1). Cu încredere și cu siguranță deplină ei cântă: „Căci în timpul necazului El mă va ascunde în cortul mare al Lui, în ascunzișul cortului Lui mă va ascunde, și mă va pune pe o stâncă.” (Ps. 27:5).

Oare vor fi leneși oamenii lui Iehova în timp ce stau în adăposturile lor? Cu niciun chip. Niciunul nu poate să rămână leneș în clasa rămășiței de la templu sau cu „celelalte oi” ale Domnului în „orașul de scăpare”. A te ascunde în locul secret al Celui Prea Înalt nu înseamnă că nu vei fi în vizorul dușmanului sau că dușmanul nu-ți va vedea mișcările. Dimpotrivă, vei fi foarte activ și paharul bucuriei se va revărsa. Referitor la acest lucru este scris: „Tu îmi întinzi masa înaintea mea în prezența dușmanilor mei, îmi ungi capul cu untdelemn; paharul meu se revarsă.” (Ps. 23:5).

Slujitorii loiali ai lui Iehova văd zilnic dovezile că credințioșii lor în mărturisirea numelui Său este amară și supărătoare pentru membrii organizației lui Satan. Rămășița credincioasă merge înainte cântând fără teamă onoarea numelui lui Iehova. Care este rezultatul? Apostolul Pavel spune, și vedem că e adevărat: „Curajul vostru este pentru dușmani o dovadă sigură a distrugerii lor iminente.” (Fil. 1:28, *Weymouth*)

Observați din nou cuvintele profetului „Iehova cu sabia Lui amară, mare și puternică, va pedepsi Leviatanul”. Isus Cristos este Sabia mare și puternică a lui Iehova, iar rămășița unsă a membrilor trupului lui Cristos sunt „sabia amară” a lui Iehova, și sunt amari și dureroși pentru dușman. Nimic nu necăjește mai mult clerul și aliații lui decât credințioșii rămășiței lui Dumnezeu și a tovarășilor ei în depunerea mărturiei. Așa cum Domnul Isus a fost reprezentat de Ghedeon pe care Iehova l-a ridicat să înfrângă

oștirile Madianite, la fel și mica societatea a celor trei sute de soldați a reprezentat rămășița Domnului în această vreme. Așa cum lumina a luminat din lămpile armatei mici a lui Ghedeon când au înconjurat tabăra Madianiților noaptea, și apoi membrii acesteia au strigat Victorie! și i-au îngrozit pe Madianiți, la fel și în ziua mâniei lui Dumnezeu fulgerele Lui luminează arătând poziția dușmanului și dezvăluind uimirea lor, în timp ce rămășița strigă cu bucurie: „Sabia lui Iehova și a Unsului Său.” (Jud. 7:20). Dumnezeu a ascuțit Sabia Sa strălucitoare și o folosește în marele conflict, în timp ce rămășița credincioasă și tovarășii ei statornici și constanți cântă laudele lui Iehova și a Împăratului Său.

Uniți în cauza sfântă a neprihăririi și reprezentând cu credincioșie interesele Împărăției, locuind împreună în locul secret al Celui Prea Înalt, și făcând cu seriozitate ceea ce stă în puterea lor, prin harul lui Dumnezeu, rămășița împreună cu tovarășii ei sunt invulnerabili față de atacurile dușmanului. Isus Cristos, Cel Credincios și Adevărat, îmbrăcat cu autoritate absolută și încins pentru război, conduce forțele Sale în timpul conflictului. Urmașii Săi credincioși în această zi a judecării își îmbină vocile în cadențe armonioase în timp ce merg cu bucurie pe urmele Marelui Stăpân; și în timp ce merg ei strigă: „Sabia lui Iehova și a Unsului Său!”

Organizația puternică a lui Dumnezeu, cu Iehova însuși umblând pe cerurile înalte, va înainta în conflict pentru victoria deplină și completă. Așa cum este scris: „Și Domnul va fi văzut deasupra lor, și săgeata Lui va merge ca fulgerul; și Domnul Dumnezeu va suna din trâmbiță și va merge cu furtuna din sud.” (Zah. 9:14).

În viziune, Isaia descrie oamenii lui Dumnezeu aduși în locul secret al Celui Prea Înalt. Apoi el îl arată pe Iehova că iese din organizația lui Sion, pentru a se face cunoscut națiunilor pământului. El îl arată pe Isus Cristos ca pe Împăratul și Reprezentantul Executiv al lui Iehova. Sabia Lui strălucitoare și scoasă din teacă, conducând armatele neprihăririi împotriva dușmanului, el reține porunca lui Iehova că slujitorii Lui vor cânta laudele Lui fiind martori și spunând oamenilor că Iehova este Dumnezeu. El arată că împărăția neprihănită a lui Iehova este aproape și că Împărăția va lua poverile popoarelor și va aduce binecuvântări veșnice.

Apoi profetul ajunge la un punct culminant în elocința lui față de lauda lui Iehova Dumnezeu. El amintește de perioadele lungi de suferință, și de deschiderea noi lumii a luminii și a păcii. El spune rămășiței ce trebuie să facă toți cei loiali și credincioși și că cei care ascultă cu bucurie de poruncile lui Dumnezeu și se încred în El vor avea parte de pace deplină. Cuvintele lui captivează și încurajează rămășița deoarece el îi spune: „În ziua aceea, se va cânta această cântare în țara lui Iuda: Avem un oraș [organizație] puternic, salvarea o va da Dumnezeu pentru ziduri și bastioane(întărituri) [fortăreață și apărare completă]”. După ce a asigurat pe deplin pe membrii organizației Domnului care sunt încă pe pământ, El strigă la ei: „Deschideți porțile, ca să intre națiunea neprihănită care păzește adevărul. Tu îi vei da pace deplină, celui a cărui minte se gândește la Tine, căci se încrede în Tine. Încredeți-vă în Domnul pe vecie, căci Domnul Iehova este putere veșnică.” (Isa. 26:1-4). Rămășița și tovarășii ei mărșăluiesc cu steagul iubirii deasupra lor știind că victoria este sigură și se apropie, deoarece de aici înainte și pentru vecie numele mare a lui Iehova va fi înălțat.

TURNUL DE VEGHERE

**Vestitorul
Împărăției lui Iehova**

1 IULIE 1942

Nr. 13

Cuprins:

CÂNTAREA-CHEMARE LA ACȚIUNE

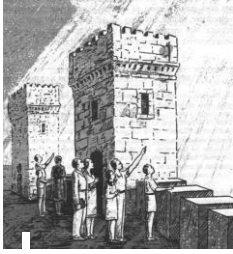
- Pag.219

TOTUL PENTRU CHESTIUNE

- Pag.231

„VOI SUNTETI MARTORII MEI ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU”

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: J.F.Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu l-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și l-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintează în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... 40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Nr. LXIII

1 Iulie 1942

Nr 13

CÂNTAREA—CHEMARE LA ACȚIUNE

„Iehova, Iehova este tăria și cântarea mea”. Isa. 12:2, *Ver. Amer. Rev.*

IEHOVA este cea mai glorioasă temă a tuturor cântărilor. El merită să fie laudat cu cântări bucuroase, de mulțumire, de toată creația Lui inteligentă care trăiește. Pe toate creaturile făcute după chipul și asemănarea Lui, El le-a înzestrat cu puterea și abilitatea de a cânta laudele Lui ca o exprimare a inimii, a adorației și devotamentului lor față de El, ca o sumă perfectă a întregii neprihăniri și bunătăți. Când a pus temeliiile pământului, cele două creaturi ale Lui denumite ca „stelele dimineții” și au vărsat bucuria lor în cântece de laudă la adresa Creatorului, și toți fiii spirituali ai lui Dumnezeu i-au aprobat și au strigat cu bucurie curată. La nașterea umană a Fiului lui Iehova, a cărei naștere a reprezentat un pas înainte pentru crearea viitoare a cerurilor noi și a pământului nou, oștirea de fii îngerești ai lui Dumnezeu a apărut în fața păstorilor și i-au făcut să audă vocile lor armonioase laudând pe Dumnezeu și spunând la unison: „Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte, și pe pământ pace, între oamenii binevoitori care fac binele.” (Iov 38:4-7; Luca 2:13, 14, *Rotherham*). După victoria asupra Egiptului antic la Marea Roșie, profetul lui Iehova Moise a condus pe poporul Său eliberat în cântare: „Voi cânta lui Iehova, căci a triumfat glorios; caii și călăreții lor i-a aruncat în mare. Iehova este tăria și cântarea mea, și El a devenit salvarea mea; acesta este Dumnezeul meu, și Îl voi lauda; El este Dumnezeul tatălui meu, și pe El îl voi înălța. Iehova este un om de război; numele Lui este Iehova.” (Ex. 15:1-3; *Ver. Amer. Rev.*). Acel cântec a celebrat războiul pentru apărarea numelui, cuvântului și puterii lui Iehova.

2. Din anul 1914 A.D. este ziua bătăliei și războiului, începând cu primul „război din cer” și culminând la scurt timp cu războiul universal care implică cerul și pământul numit în mod obișnuit „bătălia Armagedonului”. Pacea veșnică a universului nu poate veni niciodată până când nu se termină bătălia, iar Iehova oștirilor triumfă din nou glorios așa cum a triumfat la Marea Roșie. Cuvintele cântării de laudă adresată lui Iehova care va fi cântată atunci de cei care vor fi martorii victoriei Lui și care vor trăi, probabil că nu au fost scrise încă. Dar cei care au credință în victoria Lui sigură pot să cânte acum. De fapt, Iehova, Marele Compozitor al cântărilor și laudelor, a făcut ca cu mult timp în urmă să fie scrise cântece inspirate și să fie păstrate pentru această zi de bătălie și război, cântece care trebuie cântate acum de cântăreții Lui, înainte de bătălia finală pentru dominația universală. Tema de bază a acestor cântece este aceeași, mai precis, apărarea numelui lui Iehova de națiunea Sa Războinică, Guvernul Teocratic în Isus Cristos, și apărarea dreptului Său indiscutabil asupra dominației universului.

3. „Cântecul de jazz” din prezent lumea nu-l adoră și nu se alătură acestor cântece, ci încearcă să înecă mesajul acestora prin sunetul de trâmbiță asurzitor al propagandei. Ea încearcă să reducă la tăcere cântăreții și să împiedice pe orice „om binevoitor” să prindă sau să învețe cântecele apărării și ale vieții într-o lume nouă susținută de Teocrația lui Iehova. Toți religioniștii se plâng de cântare și atrag mânia și puterea guvernelor acestei lumi asupra cântăreților spunând că cântecele sunt „rebele” și „subversive” și „tulbură pacea religioasă și unitatea religiei și a politicii”.

4. În aceste condiții, cu lumea întregă înfuriată pe Teocrație și care disprețuiește numele lui Iehova, este nevoie de mult curaj să poți cânta cântecele așa cum poruncește Compozitorul lor. Dușmanului nici nu-i pasă dacă oamenii îndoliați care sunt înregimentați într-o nouă ordine totalitară sunt mângâiați sau

umpluți de speranță auzind aceste cântece. Dușmanul devine nebun și se simte chinuit până la disperare și pentru aceasta el adună forțele lui politice, judiciare, comerciale, militare și religioase împotriva micului grup de cântăreți și îi închide în mod regulat pentru ca în final să-i înăbușe și să-i reducă la tăcere. Oare dușmanul va înăbuși cu totul cântecele de victorie spre lauda Guvernului Teocratic a lui Iehova? Indiferent de efortul depus în acest sens, lucrul îngrijorător acum este că Compozitorul divin poruncește celor instruiți ai Lui să cânte în continuare și să meargă înainte, să înfrunte dușmanul, și să cânte în timp ce înaintează.

5. Cântecele au fost pregătite pentru această zi de bătălie și război, și ele trebuie să fie cântate de slujitorii devotați ai lui Iehova; în caz contrar, El va face pietrele să cânte, astfel încât profeția Cuvântului Său să fie apărută. Nu cu arme carnale, nici în funcție de cai, nici cu încrederea în picioarele robuste ale stăpânilor totalitari, vor înainta slujitorii lui Iehova în ofensiva împotriva dușmanilor Teocrației, ci îmbrăcați doar în „armura cerească a lui Dumnezeu” și cântând cântecele pe care El le-a pus în gurile lor. (Efes. 6:11-18). Corectitudinea acestui marș a fost prefigurată în timpul crizei Teocrației tipice a lui Iehova, al cărei capitală a fost orașul sfânt Ierusalim. În orașul capitală împăratul uns al marelui Teocrat, Iosafat, a stat pe tronul lui Iehova, tron pe care stătuse cândva împăratul David. (1 Cron. 29:23). Elementele politice, comerciale și religioase ale lumii anti-teocratice, mai precis, națiunile lui Amon, Moab, și Muntele Seir conspiraseră și se uniseră împotriva lui Iehova și a împăratului Său uns, și au luat cu asalt orașul. Numele lui Iosafat înseamnă „Iehova-apărat”. Avertizat de atac, împăratul Iosafat a adunat toată națiunea Iudeilor la Ierusalim. El i-a strâns la templul lui Iehova de pe Muntele Sion și acolo s-au rugat pentru ajutor divin și izbăvire, și pentru ca Teocrația să fie păstrată și numele lui Iehova să fie apărat.

6. Atunci au venit instrucțiunile lui Iehova prin buzele unuia din cântăreții instruiți la templu, un Levit din familia de cântăreți ai lui Asaf. Porunca a fost ca să nu stea în loc și să adopte o poziție de apărare, ci să înainteze în ofensivă, neînfricați de numărul superior al dușmanului unit și de echipamentul său militar. Bătălia trebuia să fie a lui Iehova, și la fel și victoria. Pentru ca credința și integritatea oamenilor Săi de legământ să fie pusă la încercare și demonstrată, Iehova nu a ordonat ca călăreții sau carele trase de cai sau trupele întărite să preia conducerea în acțiunea agresivă. Sub îndrumare cerească împăratul uns a lui Iehova a pus accentul pe vestirea numelui lui Dumnezeu pe tot pământul înainte ca Iehova să-și arate puterea asupra dușmanului și să-și apere numele Său. „Și după ce se sfătuiseră cu poporul [(Ebraică) Și după ce dăduse sfaturi poporului], el i-a numit să cânte lui Iehova, și să dea laudă îmbrăcați în haine sfinte, în timp ce mergeau înaintea armatei și să spună: Dați mulțumiri lui Iehova, căci bunătatea Lui ține pentru totdeauna.” (2 Cron. 20:21, *V.A.R., Roth*)

7. Acest lucru a fost împotriva strategiei militare testate și dovedite a lumii, dar aceasta este modalitatea lui Iehova pentru poporul Său Teocratic, care nu este din lumea aceasta ci este într-un legământ cu El. Ea este metoda înțelepciunii cerești. Porțile Ierusalimului s-au deschis dimineața devreme, iar cântăreții Leviți de la templu au înaintat cu curaj în fruntea poporului cu legământ a lui Iehova, format din bărbați, femei și copii, pentru a fi martori la „actul ciudat” a lui Iehova. Toți cei care înaintau au început să cânte. Lupta a început. Oștirile invizibile ale lui Iehova Dumnezeu probabil că s-au bucurat să lupte împotriva dușmanilor lui Dumnezeu în acompaniamentul cântecului sacru care preamărea numele lui Iehova, nume pe care acei dușmani l-au defăimat. „Și când au început să cânte și să laude, Iehova a pus o pândă împotriva copiilor lui Amon, ai lui Moab, și a celor din Muntele Seir, care au venit împotriva lui Iuda; și au fost bătuți. Căci copii lui Amon și a lui Moab s-au ridicat împotriva locuitorilor din Muntele Seir, ca să-i ucidă și să-i distrugă cu desăvârșire; și când terminaseră cu locuitorii din Seir, s-au ajutat unii pe alții ca să se distrugă. Și când a venit Iuda la turnul de veghere al sălbăticiei, s-au uitat spre mulțime; și, iată, că ei erau trupuri moarte căzute la pământ, și niciunul nu scăpase.” (2 Cron. 20:22-24, *V.A.R.*) Acea izbăvire ciudată a poporului de legământ a lui Iehova s-a întâmplat ca un exemplu tipic sau profetic. Relatarea acesteia a fost păstrată în raportul Bibliei pentru îndrumarea și mângâierea oamenilor cu legământ ai lui Iehova care trăiesc acum la sfârșitul lumii. Acest lucru este autoritar declarat în 1 Corinteni 10:11 (citire din *margin*)

CÂNTĂRI PROFETICE

8. Printre cântecele inspirate de divinitate care trebuie cântate în timp ce puterile mondiale rivale se luptă pentru dominația lumii este Psalmul 147 care se găsește în Cartea Psalmilor din Biblie. În zilele străvechi înainte de invenția tiparului, și când manuscrisele scrierilor sacre erau puține și posedate în principal de slujitorii lui Iehova de la templu, acei psalmi au fost cântați în realitate la Templul sfânt de pe Muntele Sion de către Leviții însărcinați să facă slujba aceasta. Poporul lui Iehova Israel, al cărui legământ cu El l-a obligat să participe în mod regulat la sărbătorile Domnului la templu, a auzit psalmii cântați însoțiți de răspunsuri de „Amin” ale acestora. Prin urmare, ei au devenit familiarizați cu psalmii lui Iehova ca de altfel și cu alte fragmente din Cuvântul scris a lui Dumnezeu care le-au fost citite la templu. Acei psalmi nu au fost doar exprimări libere ale sentimentelor, așa cum este caracterizată această așa-numită „epocă a jazz-ului”, nici nu au fost simple născociri de gânduri la întâmplare pentru a forma o rimă. Psalmii s-au bazat pe fapte istorice care au fost tipice. De aceea, acele cântece inspirate au fost profetice despre lucrurile care trebuiau să vină în legătură cu Guvernul Teocratic a lui Iehova în Cristos și în legătură cu lucrarea Sa minunată de apărare a numelui Său și de eliminare a tuturor celor se opun dominației universale a lui Iehova. Împăratul uns a lui Iehova al acelei Teocrații vorbește el însuși despre valoarea și scopul profetic al Psalmilor. Atunci când experiențele persecuției religioase, moartea pe copac și învierea din morți se împlineseră în El, Isus Cristos s-a întâlnit cu discipolii Săi credincioși și le-a spus: „Acestea sunt cuvintele pe care vi-le spuneam când încă eram cu voi, că toate lucrurile trebuie să se împlinescă, care au fost scrise în Legea lui Moise, în Profeți, și în Psalmi, cu privire la Mine.” (Luc. 24:44). Faptul că discipolii au înțeles după aceea că toți Psalmii sunt profetici este dovedit în versetele din F.A.1: 20; 4 : 25-28; 13 : 32, 33 ; Evr. 1: 8-13 ; 10: 5-13. Când este studiat ca o profecie referitoare la Teocrație și întemeierea puterii ei, și când este comparat cu evenimentele bine cunoscute din anul 1914 A.D, Psalmul 147 ne umple de mirare, uimire și încântare.

ALELUIA!

9. Isus Cristos este Cel uns cu spiritul puterii lui Iehova ca Împărat al Teocrației. De asemenea, Iehova stă cu Isus Cristos pe tronul acelei împărății Teocratice a celor ascultători care intră într-un legământ ca să facă voia lui Dumnezeu așa cum a făcut Liderul și Capul lor, Isus Cristos, și care după aceea calcă pe urmele Lui și fac voia lui Dumnezeu, nu voia lumii, cu credincioșie până la moarte. Aceștia, fiind născuți din spiritul lui Dumnezeu ca fii ai Lui și apoi unși ca martori și repartizați într-un loc în „trupul lui Cristos”, sunt luați în legământul cu Isus Cristos pentru Împărăție sau Teocrație. Aceștia trebuie să moară cu credința și credincioși că vor primi cununa vieții veșnice în spirit cu Cristos Regele. Aceștia trebuie să învingă lumea așa cum a făcut și El, pentru ca El să le dea un loc să stea cu El pe tronul ceresc așa cum și El a învins și a stat cu Tatăl Său Iehova pe tronul Lui. Dacă suferă pentru că sunt martori ai Guvernului Teocratic, ei vor domni cu El în acel guvern. Acestor membrii ai „trupului lui Cristos” se adresează Psalmul 147, în special rămășiței acelor membri care sunt încă pe pământ și care vestesc numele și Teocrația lui Dumnezeu.

10. „Lăudați pe Iehova; căci este bine să cântăm laude Dumnezeului nostru; căci este plăcut, și lauda este frumoasă.” (Ps. 147:1, V.A.R.). Observați expresia cu care începe acest psalm. În Ebraica originală este „Hallelu Jab”, numele „Jab” fiind forma prescurtată pentru „Iehova”. De aceea, acesta este unul din cei optsprezece Psalmii cu „Aleluia”, numiți astfel deoarece încep cu acest îndemn emoționant. Nu este nicio expresie dintr-un „cântec de jazz” sau dintr-o tabără a „renașterii religioase”, ci este un apel inspirat la acțiune pentru lauda lui Iehova către fiecare persoană și către toate națiunile, în special către cei ascultători. Rămășița unsă căreia i se adresează este, prin ungera cu spiritul puterii lui Dumnezeu, însărcinată să fie martorii Lui, martori spre cinstea și lauda Lui și nu spre ocară Lui. Consacrându-se să facă voia lui Dumnezeu, chiar și atunci acea voie este în contradicție cu oamenii dictatori, și pentru că sunt luați de Iehova într-un legământ de a-L sluji, ei devin slujitorii sau preoții lui Dumnezeu. Tot din cauză că

sunt unși de El să predice evanghelia Lui sau vestea bună a Împărăției ei devin preoții ordinați ai Evangheliei lui Iehova Dumnezeu. De la această obligație și responsabilitate de a acționa ca slujitorii Săi unși nu poate exista niciodată nicio abatere, și nici nu se pot simți vreodată liberi că după o anumită perioadă în lucrare și din cauza anilor înaintați ei și-au făcut partea lor în slujba lui Dumnezeu și că pot să se retragă la inactivitate și să se bucure de pensie. Apostolul Pavel vorbește despre sine ca „Pavel cel bătrân”. Când a vorbit așa el nu s-a retras la pensie pentru ca să lase pe alții să facă lucrarea, ci a fost legat cu lanțuri în Roma pentru că a continuat să predice și să mărturisească din casă în casă în ascultare de însărcinarea lui divină. (Filimon 9,10)

11. A renunța să mai predici sau a renunța la a mai fi martor, din cauza persecuției sau din orice alt motiv egoist, înseamnă să fii necredincios față de propria ordinare sau însărcinare și înseamnă o încălcare a legământului de a face voia lui Dumnezeu. Cel care face acest lucru nu îndeplinește acea condiție a însărcinării, și anume „Lăudați pe Iehova”, ci aduce ocară numelui Său și-L neagă. Pedepsa este moartea.

12. „Laudele Dumnezeului nostru” sunt scrise în Cuvântul Său. Ele sunt benefice și îndreptă pe ascultători sau pe cititori la singura Sursă de viață și binecuvântare a unui guvern neprihănit și perfect. Acele laude întăresc credința, și conduc la o încredere în El care poate da protecție și izbăvire. Aceste laude descoperă pe Cel care este Puterea Supremă și căruia trebuie să ne supunem și să ne închinăm. Aceste laude adresate Lui interzic oferirea de laude creaturilor sau demonilor sau oamenilor și interzic temerea și închinarea la aceste creaturi, fapte care duc la distrugere. Prin urmare, este foarte bine să cântăm laude lui Iehova Dumnezeu pentru îndeplinirea uneia dintre obligații în calitate de slujitor ordinar de El. Nimic nu ar putea fi mai vital pentru oameni în această vreme de „necaz a națiunilor”, când lumea se confruntă cu distrugerea completă. Slujitorii credincioși ai lui Iehova vor fi în stare de alertă pentru a nu fi prinși în capcana vreunei alte perspective a acestei probleme. Ei vor refuza să-și calce promisiunile legământului și să cedeze la presiunea lumii de a-i opri să-L mai laude.

13. Iehova Dumnezeu, prin Împăratul Teocrației, poruncește slujitorilor Săi numiți „Lăudați pe Iehova”. Rămășița unsă, care trebuie să fie mireasa cerească a lui Isus Cristos, ascultă această poruncă. Ea îl laudă pe Iehova în public răspândind mesajul Lui peste tot și făcând și pe alții să audă care au urechi de auzit. Cei ascultători care iubesc neprihănirea aud acest lucru. Ei arată bunăvoință față de Iehova Dumnezeu și Guvernul Său Teocratic. Ca o dovadă a bunăvoinței și devotamentului lor ei se consacră lui Iehova Dumnezeu prin credința în Isus Cristos. Astfel, și ei devin preoții sau slujitorii lui Dumnezeu, cu nădejdea vieții veșnice pe pământ sub Împărăție. Ce trebuie să facă ei acum? Ceea ce este „bine”, mai precis, să laude pe Iehova, întocmai cum face și rămășița miresei lui Cristos. Aceleași condiții ale însărcinării sau ordinării se aplică și lor ca și rămășiței. Prin urmare, este scris: „Și Spiritul [Isus Cristos] și mireasa zic: Vino! Și cel ce aude să zică: Vino. Și celui ce îi este sete să vină; cine vrea, să ia apa vieții gratuit.” (Apoc. 22.17). Toți aceștia care discern și apreciază însărcinarea primită de la Iehova Dumnezeu prin Cristos și care se implică cu seriozitate să fie martori ai lui Iehova așa cum le-a poruncit Dumnezeu, sunt de părere că ea este o lucrare minunată de slujire. Toate ocările, persecuțiile și greutățile provocate de religioniști nu pot lua adevărata plăcere de a-L lauda pe Iehova și Guvernul Său dezirabil a celor care sunt flămânzi și însetați după neprihănire. Ei experimentează personal cât de plăcut este să lauzi pe Cel Prea Înalt și pe Împăratul Teocrației în comparație cu a face un nume pentru sine sau a lauda creaturile sau organizațiile acestei lumi.

TEOCRAȚIA ESTE AICI !

14. „Iehova zidește Ierusalimul; strânge pe surghiuniții lui Israel” (Ps. 147:3, V.A.R.). Acest lucru arată că acest psalm a fost scris după perioada de șaptezeci de ani de pustiire a orașului tipic Ierusalim și după ce rămășița credincioasă a fost eliberată din robia Babilonului. Ea s-a întors la locul orașului sfânt și a reconstruit templul, orașul, zidurile lui și a reparat porțile orașului. Faptul că Ierusalimul a fost „orașul marelui Împărat”, a fost afirmat de Isus. (Mat. 5:35). Aceasta marchează perioada mării împliniri a acestui Psalm care începe cu „Aleluia” după anul 1914 A.D. În acel an, „cele șapte vremuri ale Neamurilor”, care

au început cu distrugerea Ierusalimului de către Babilon în anul 606 î.Hr., au expirat, și atunci „vremea sfârșitului” pentru puterile Neamurilor care controlează pământul a început. La începutul acelor șapte vremi ale Neamurilor, Teocrația tipică din Ierusalim a fost înfrântă și îndepărtată. La sfârșitul acelor vremuri ale Neamurilor, în 1914, a început Teocrația adevărată, când marele Împărat al Eternității, Iehova Dumnezeu, i-a poruncit Fiului Său uns de la dreapta Sa să înceapă exercitarea puterii Lui ca Împărat al Teocrației. Acea Teocrație este capitala organizației lui Iehova, unde El își stabilește reședința oficială. Așadar, ea este „orașul marelui Împărat”, simbolizat de Ierusalimul din vechime.

15. Guvernul Teocratic în Isus Cristos este „cerul nou” și este „orașul sfânt, noul Ierusalim, care se coboară de la Dumnezeu din cer, pregătit ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei”. (Apoc. 21:1, 2, 9, 10). Organizația lui Satan, care este numită „Babilon” și-a avut sediul general în cer până în anul 1914. Noul Ierusalim, fiind construit, a început imediat războiul asupra dușmanilor din cer, și Satan și demonii lui au luptat împotriva noului Guvern, Teocrația, dar nu au avut succes și au fost aruncați în imediata apropiere a pământului. Ce cădere pentru Babilon! Și ce motiv de laudă lui Iehova! După cum este scris: „Și după aceste lucruri am auzit o voce puternică de gloată multă în cer, spunând: ALELUIA; Salvarea, slava, cinstea și puterea este a Domnului Dumnezeului nostru; căci adevărate și neprihănite sunt judecățile Lui; căci El a judecat pe curva cea mare, care a corupt pământul cu adulterul ei, și a răzbunat sângele slujitorilor Săi din mâna ei. Și din nou au spus: ALELUIA! (Apoc. 19:1-3; 12:1-13)

16. Teocrația este capitala organizației lui Iehova peste întregul univers. Toate creaturile care vor să se bucure de viață veșnică și pace trebuie să ia partea acestei capitale Teocratice și să fie adunate în ea. Pentru a împiedica acest lucru Diavolul a ațâțat mânia națiunilor împotriva noului Guvern chiar de la nașterea lui în 1914 A.D., și atunci a izbucnit și Primul Război Mondial. A fost planul lui Satan de a militariza lumea și prin aceasta să împrăștie pe slujitorii organizației ai lui Iehova, Israeliții spirituali, și să împiedice anunțul de construire a capitalei organizației lui Iehova și prin urmare, să împiedice strângerea creaturilor de pe pământ în sau sub acel guvern divin. Slujitorii lui Iehova din Israelul spiritual au fost urâți de toate națiunile în timpul războiului și au fost scoși din starea lor organizată de a-L sluji pe El și interesele împărăției. Inimile lor au fost frânte din cauza dezorganizării lucrării de către agenții politici și religioși ai Marelui Babilon și din cauza tuturor ocărilor care au fost aduse numelui lui Dumnezeu. Ei au avut răni mari provocate de tratamentul violent, de trădarea fraților falși și de relatările greșite publicate despre ei de către Babilonienii moderni, în special de cei ai așa-numitei „creștinătăți”; aceste lucruri s-au făcut cu scopul de a-i discredita în ochii tuturor, astfel încât să nu-și mai revină în viitor.

17. Apoi din pricina numelui Său, și din pricina celor aleși ai Lui din „națiunea sfântă”, Iehova l-a trimis deodată pe Împăratul și Mesagerul Său la templu, în 1918, și a oprit Primul Război Mondial la scurt timp după aceea. (Mat. 24:7-13, 21, 21). Cu Mesagerul puternic a lui Iehova, Isus Cristos, la templu ca Împărat al lumii noi, care este acum în cer sau pe pământ, ar putea împiedica mesajul Împărăției lui Iehova, sau Teocrația, de a merge la toate națiunile de pe tot pământul pentru împlinirea profeției din Matei 24:14? Nicidecum.

18. Datorită aruncării marelui Babilon din locul ceresc Împăratul Isus Cristos a fost ca Cir, împăratul Persiei, care a eliberat rămășița Israelului din Babilon și a trimis-o înapoi la Ierusalim pentru a se implica în lucrarea templului. (Isa. 45:1, 13). Imediat după oprirea Primului Război Mondial Iehova a început să strângă rămășița credincioasă a „surghiuniților Israelului [spiritual]” la Împăratul Său Teocratic la templu. „El vindecă pe cei cu inima rănită, și le leagă rănilor.” (Ps. 147:3). Acest lucru Iehova l-a făcut prin eliberarea lor din strânsoarea Babilonului, în special de frica religioasă a creaturilor și de ceea ce ei ar putea face unui slujitor al Domnului pentru că-L mărturisește cu credincioșie. Iehova le-a descoperit că are o lucrare mai mare pentru ei și că Împăratul Lui este la templu și că a sosit timpul să se bucure veșnic deoarece este o zi pentru apărarea numelui lui Iehova în fața întregii creații. Apoi Iehova prin Împăratul Său a turnat spiritul Său peste rămășița credincioasă care este încă în trup. El i-a trimis ca martori oficiali ai Lui la toate națiunile. El i-a adus în organizația Sa Teocratică, și ei s-au supus de bunăvoie lui Iehova și Împăratului Său ca unor „Stăpâniri Înalte.”

19. „El socotește numărul stelelor; El le cheamă pe toate după numele lor.” (Ps. 147:4, V.A.R.). Aceasta arată timpul ca fiind noaptea lumii lui Satan, perioada în care „întunericul va acoperi pământul, și întunericul dens popoarele”. (Isa. 60:1, 2). În perioada întunecată corpurile cerești ale lui Iehova răsar și luminează și vestesc slava lui Dumnezeu persoanelor temătoare de Dumnezeu de pe pământ. Isus Cristos este Steaua Principală, „steaua strălucitoare de dimineață”, „Steaua răsărită din Iacov” așa cum a fost prezis. (Apoc. 22:16; Num. 24:17). Rămășița membrilor trupului Său trebuie și ei să strălucească, reflectând lumina Împărăției Lui, și ei chiar fac acest lucru în ascultare de porunca lui Dumnezeu, și întorc pe mulți la Guvernul neprihănit a lui Dumnezeu. „Și cei înțelepți vor străluci ca strălucirea cerului; și cei ce întorc pe mulți la neprihănire, ca stelele în veac și în veci de veci” (Dan. 12:3). Dumnezeu socotește numărul acestor stele care luminează cu Isus Cristos pe bolta cerurilor noi, și ei sunt în număr de 144 000. Doar aceștia vor fi înălțați în slava cerească. (Apoc. 7:4-8; 14:1, 3; Luca 12:32).

20. Numele pe care persecutorii sub influența demonică cheamă această clasă a „stelor” pentru a-o condamna și a-o defăima, nu au nicio importanță; doar numele cu care îi cheamă Creatorul Iehova contează. El a promis că va veni timpul când El va chema aceste „stele” simbolice după un nou nume, pe care gura Lui îl va rosti. Acel nume a fost ascuns în Cuvântul Său sfânt. Isus Cristos primește în mod oficial primul acel nume nou, dar El a promis că îl va împărtăși cu toți membrii „trupului” Său, inclusiv „picioarelor Lui”, sau rămășița care este încă pe pământ după venirea Lui la templu. Rămășiței învinse El îi dă promisiunea unui nume nou, ca „o piatră albă, și pe piatră un nume nou scris”, și mai departe El spune: „Voi scrie pe el numele Dumnezeului Meu [Iehova], și numele orașului Dumnezeului Meu [pentru a-l identifica ca cetățean al capitalei organizației], care este noul Ierusalim, care se coboară din cer de la Dumnezeul Meu; și voi scrie pe el numele Meu cel nou.” (Isa. 62:2; Apoc. 2:17; 3:12; Isa. 43:10, 12; 44:8).

21. În anul 1931, după o „zi de lucru” de doisprezece ani de activitate credincioasă în via slujbei lui Dumnezeu, rămășița a fost răsplătită cu revelarea noului ei nume, mai precis, „martorii lui Iehova”. După aceea, ei s-au alăturat marelui cor care cântă „Aleluia” cu Isus Cristos, „Martorul Credincios și Adevărat” mai mult ca în anii precedenți. Un număr tot mai mare de persoane binevoitoare au auzit sunetul vesel și au venit la Iehova și la Martorul Șef și s-au alăturat și au cântat cântecul „Aleluia”, îmbinându-și vocile într-o unitate perfectă cu rămășița Israelului spiritual. Aceștia devin „celelalte oi” ale Domnului. Ei știu din Cuvântul lui Dumnezeu că lucrarea principală și chemarea rămășiței este de a depune mărturie față de Iehova pentru apărarea numelui Său, și acest „singur lucru” rămășița trebuie să-l facă. Nu există două lucruri, care să includă o însărcinare diferită pentru „celelalte oi”. Prin urmare, niciun lucru pe care l-ar face aceste „oi” dragi nu poate avea prioritate față de ceea ce este lucrarea principală hotărâtă a rămășiței, și de aceea, „celelalte oi” trebuie să fie tovarăși activi ai rămășiței în realizarea aceluși „singur lucru” de mărturisire a adevărului referitor la Iehova și Împărăția Lui. Astfel, aceste „celelalte oi” devin martori pentru El, în același fel ca și oamenii credincioși înainte de moartea lui Cristos, de la Ioan Botezătorul până la Abel, care nu au renunțat niciodată la a fi martori pentru Iehova.

PUTERE SUPREMĂ

22. „Mare este Domnul nostru, și are putere mare; înțelepciunea Lui este infinită”; sau, „din înțelepciunea Lui nu este număr.” (Ps. 147:5; *margin*). Numărul de lucruri pe care El le înțelege perfect este infinit ca de altfel ca și creația Sa universală, deoarece El a creat toate lucrurile bune pentru planurile Sale inteligente. De aceea, El este Domnul și Stăpânul, Cel Suprem. În contradicție cu Diavolul, care se hotărăște să caute dominația universală și care poruncește organizației politico-religioase de pe pământ să caute „dominația mondială”, Domnul Dumnezeu Iehova s-a numit pe Sine și pe Împăratul Său Teocratic să fie „Stăpânirile Înalte”. (Rom. 13:1-4). Numai puterea numită de Iehova va rezista testului suprem. El spune: „Eu sunt Iehova, acesta este numele Meu; și slava Mea n-o voi da altuia, nici lauda Mea chipurilor cioplite.” (Isa. 42:8; V.A.R.). Împăratul Său îi avertizează pe toți oamenii cu legământ ai lui Dumnezeu să fie supuși Celui Suprem al Stăpânirilor Înalte, spunând: „Căci Iehova Dumnezeul vostru, este Dumnezeul

dumnezeilor, Domnul domnilor, Dumnezeu mare, puternic și înfricoșat, care nu se uită la fața persoanelor, nici nu primește daruri.” (Deut. 10:17, V.A.R.). De aceea, oamenii Săi cu legământ pun în primul rând accent pe poruncile lui Iehova și ascultă mai degrabă de El decât de oamenii lumești. Ei Îl numesc cel „mare”.

23. Ascultând de porunca lui Iehova de a fi martorii Lui constanți ei sunt „puternici în Domnul, și în puterea tăriei Lui.” (F.A. 5:29; Efes. 6:10). Cu toate că deseori ei nu înțeleg semnificația tuturor dificultăților cu care se confruntă în slujba Lui, ei totuși se încred în El fără rezerve. Ei sunt convinși că priceperea Lui infinită simte fiecare detaliu al „lucrării Lui ciudate” la care ei iau parte. El înțelege fiecare parte a organizației martorilor săi de pe pământ, înțelege toate nedumeririle lor, înțelege toate încercările și suferințele din partea dușmanului, și știe cum să le rezolve cu înțelepciune și cu competență pentru apărarea numelui Său. Nu este nimic din ceea ce încearcă sau face dușmanul ca El să nu înțeleagă, chiar înainte ca planurile lui să se termine. Deoarece slujitorii Lui credincioși înaintează împotriva interferențelor răutăcioase care iau naștere în toate locurile, și fiindcă ei așteaptă cu atenție și nerăbdare la ceea ce trebuie făcut pentru a merge înainte, Iehova Dumnezeu nu a încetat niciodată să-i călăuzească și să manevreze cu mai multă iscusință decât dușmanii lor și cu înțelegerea și atenția Lui perfectă a detaliilor încurcate. Lucrarea Lui trebuie să înainteze.

24. Iehova îi pune pe cei blânzi în contrast cu cei păcătoși. „Iehova sprijină pe cei blânzi; El doboară pe cei păcătoși la pământ”. (Ps. 147:6, V.A.R.). Cei păcătoși promovează teoria conform căreia Dumnezeu îi ajută pe cei ce se ajută, și își propun să pună mâna pe dominația mondială prin monopolul religiei și a altor lucruri neautorizate de Iehova și care sunt în opoziție directă cu Teocrația Lui. De aceea, ei ignoră semnalele de oprire. Ei calcă în picioare cu violență pe cei smeriți pentru a-și atinge obiectivul, neglijând complet legile neprihănite ale țării și drepturile și libertățile celor smeriți și ascultători care privesc la Dumnezeu și la Isus Cristos ca la Învățătorii lor și care fac ceea ce învață din Cuvântul lui Dumnezeu. Prin auto-presupuneri și cu ajutorul religiei cei păcătoși se ridică în poziții de putere și autoritate sfidându-l pe Iehova și pe Împăratul Său uns, și chiar declarând că este ilegal să porți „noul nume” primit de la Dumnezeu și să predici Teocrația lui Iehova. Dar sub această presiune mondială zdrobitoare brațele veșnice ale lui Iehova îi sprijină pe slujitorii smeriți și ascultători, și aceștia calcă în picioare opoziția celor păcătoși și continuă ca slujitori ai Evangheliei numiți de El. Isus Cristos, care este Cel mai Smerit dintre cei smeriți ai lui Iehova, l-a aruncat deja pe Satan din cer pe pământ și l-a făcut pe Satan și pe agenții lui demonici și umani așternutul picioarelor Lui. La Armagedon El își va răsuci călcâiul peste ei ca și peste o viperă. Slujitorii lui Iehova se vor plimba în locurile unde au fost odată acești păcătoși.

CÂNȚAȚI ÎN CONTINUARE

25. „Cântați lui Iehova cu mulțumiri; cântați laude cu harpa Dumnezeului nostru.” (Ps. 147:7; V.A.R.). Liderii religioși și aliații lor în afacerile lor publice lucrează împotriva binelui oamenilor atunci când dau legi răutăcioase care să împiedice păzirea acestei porunci a Dumnezeului Celui Prea Înalt. „Este un lucru bun să dăm mulțumiri lui Iehova, și să cântăm laude numelui Tău, Prea Înalt; să vestim bunătatea Ta dimineața [prin mesajul din casă în casă], și credincioșia Ta în fiecare noapte [persoanelor smerite interesate], cu instrumentul cu zece coarde și cu psalterionul [echipament muzical care acompaniază mesajul dat de buze]; cu un sunet solemn al harpei. Căci Tu, Iehova m-ai făcut bucuros prin lucrarea Ta [în care am privilegiul să am o contribuție personală activă]; Eu voi triumfa [asupra opoziției unite a dușmanului] în lucrările mâinilor Tale.” (Ps. 92:1-4; V.A.R.)

26. Aici „harpa” simbolizează Cuvântul lui Dumnezeu așa cum este scris în Biblie. Cântarea sau vestirea mesajului cu vocea slujitorilor lui Iehova trebuie să fie în acord și în armonie cu Cuvântul, cu Sfintele Scripturi. În unele părți ale globului unde dușmanii Teocrației au declarat în mod oficial lucrarea bună a lui Iehova ca fiind în afara legii și au luat literatura care explica Scripturile, și în unele părți unde condițiile grele din lume au făcut imposibilă furnizarea de literatură, acolo slujitorii care păzesc legământul lui Iehova continuă să predice ca creștini adevărați așa cum a făcut și apostolul Pavel (F.A. 20:20),

folosind doar Biblia, fie purtând-o cu ei sau doar în casele oamenilor pe care îi vizitează. Ei trebuie să continue să cânte laude lui Iehova Dumnezeu.

27. „Cel care acoperă cerul cu nori, pregătește ploaia pentru pământ, face iarba să crească pe munți.” (Ps. 147:8, V.A.R.). Acei nori denotă prezența lui Iehova prin Mesagerul Său reprezentativ, Isus Cristos, așa cum și stâlpul Lui de nor prin care El a condus pe copiii lui Israel timp de patruzeci de ani prin sălbăticie a simbolizat prezența invizibilă a lui Iehova cu protecția Lui peste poporul Său de legământ prin mesagerul sau îngerul puternic pe care El l-a trimis înaintea Israelitelor. Îngerul sau Mesagerul Său cel mai puternic a venit la templu pentru judecată. El este prezent cu binecuvântări și protecție pentru rămășița credincioasă care trece de judecată și pentru „celelalte oi” iubite care fac bine rămășiței și pe care Împăratul de la templu îi așează la dreapta milei Lui.

28. Împăratul ceresc al Teocrației reprezintă „cerurile noi” la putere din anul 1914 A.D., și binecuvântările lui Iehova Dumnezeu vin de acolo ca ploaia care reîmprospătează peste slujitorii credincioși de pe pământ, rămășița și tovarășii ei. Acestora li s-au deschis ochii prin Cuvântul lui Dumnezeu să vadă „urâciunea pustiirii”, anti-teocratice, totalitare, stând în locul și ca un înlocuitor al împărăției lui Dumnezeu. De aceea, ei au fugit din toate părțile interioare și exterioare ale „creștinătății” și s-au refugiat în „munți”, Marea Stâncă Iehova și Piatra de Temelie Isus Cristos, Stăpânirile Înalte. (Mat. 24:15-18). Acolo, toți cei ce caută smerenia și neprihănirea cresc și înfloresc ca iarba, crescând până alcătuiesc o mulțime fără număr, și ei nu vor fi nimiciți de Nimicitorul lui Iehova care va distruge pe cei păcătoși în „bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic”.

29. Toată creatura care trăiește este dependentă de providența lui Iehova. „El dă fiarelor hrană, și puilor de corb care strigă.” (Ps. 147:9). Când Iov suferea groaznic de o boală incurabilă și fiind condamnat și persecutat de religioniștii pioși înaintea întregului public, Iehova i-a întărit lui Iov credința în purtarea de grijă a lui Dumnezeu arătându-i purtarea de grijă divină pentru animalele care trăiesc în sălbăticie. Apoi El l-a întrebat pe Iov: „Cine dă corbului prada, când puii lui strigă către Dumnezeu, când rățesc din cauza lipsei de hrană?” (Iov 38:41, V.A.R.). Mulți care sunt liberi și nechinuți ca acele fiare și păsări sălbatice, și care ar putea să-și dedice tot timpul lor serviciului direct al Teocrației, eșuează sau refuză să profite de această oportunitate binecuvântată. Scuza lor este frica că Dumnezeu nu va avea grijă de ei în timp ce sunt implicați ca pionieri în laudarea Lui zilnică și neîntreruptă în ascultare de porunca Lui înțeleaptă. Ca un răspuns la această scuză psalmistul, și omul care nu avea unde să-și pună capul, Isus Cristos, a dat exemplul fiarelor și al păsărilor. Dacă Dumnezeu vede și acei pui de corbi neajutorați în cuibul lor, păsări pe care legea lui Dumnezeu le clasifică ca fiind necurate, El le hrănește, oare nu va asigura cu credincioșie cazare, hrană și îmbrăcăminte pentru cel care este în legământ cu El și care cu buze curate îndeplinește poruncile lui Dumnezeu și-L slăvește? Corbul a fost prima creatură lăsată să meargă din corabie, să stea afară și să se încreadă în Iehova Dumnezeu ca să îngrijească de el pe pământul curățat de Potop. (Gen. 8:6, 7). „Gândiți-vă la corbi; căci ei nici nu seamănă, nici nu seceră; care nu au nici depozit, nici hambar; și Dumnezeu îi hrănește: cu cât mai buni sunteți voi decât păsările?” (Luca 12:24). Întrebați-i pe pionierii harnici; ei vă vor spune. La fel nici Iehova nu eșuează să dea hrană spirituală de la masa Lui slujitorilor Lui care-și mențin integritatea curată în vizuina „fiarei” totalitare îngrozitoare. Așa cum corbii l-au hrănit pe Ilie, la fel și Iehova dă hrana Sa spirituală celor care sunt hotărâți să-și țină integritatea față de El și Guvernul Lui chiar dacă sunt amenințați cu foametea fizică ca o pedeapsă pentru ceea ce fac.

30. Puterile totalitare își pun încrederea în vehiculele rapide de distrugere și slăvesc membrele întărite ale hoardelor lor care atacă principiile și libertățile democratice, și serviciul liber și deschis a lui Iehova Dumnezeu. În timp ce această zdrobire a drepturilor date de Dumnezeu și a serviciului poruncit de El continuă, cardinalii și ceilalți membrii ai Ierarhiei dau binecuvântările lor și se roagă lui Dumnezeu ca să-și arate plăcerea și să dea victoria militară acestor agresori totalitari. Oare clerul lor cu mantii și cruci și pălării rupte îl va determina pe Atotputernicul Dumnezeu să-și schimbe poziția în această chestiune și să răspundă rugăciunilor lor? Cel care îngrijește de puii de corb, slabi și inocenți, răspunde: „El nu se bucură de puterea calului; nu-și găsește plăcerea în picioarele omului. Iehova găsește plăcere în cei ce se tem de El, în cei ce nădăjduiesc în bunătatea Lui.” (Ps. 147:10, 11, V.A.R.).

31. Isus a spus când a fost pe pământ: „Nu vă temeți de cei careucid trupul, dar care nu pot ucid sufletul; ci mai degrabă temeți-vă de Cel care poate distruge atât sufletul, cât și trupul în iad.” (Matei 10:28). În această frică de Dumnezeu Isus s-a rugat în grădina Ghetsimani în timp ce trădătorul Iuda conducea „o mare mulțime, cu săbii și ciomege, trimiși de preoții cei mai de seamă și bătrânii poporului”, pentru a-L aresta și a-L târî la moarte. (Mat. 26:36.48). Isus s-a temut ca nu cumva să-L nemulțumească pe Iehova, Tatăl Lui ceresc, și a învățat și chiar El însuși a arătat ascultare de Dumnezeu mai degrabă decât de oameni. Prin urmare, către El a venit vocea Tatălui din cer: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea; ascultați de El.” (Mat. 17:5). De aceea, rămășița Lui credincioasă și „celelalte oi” ale Lui vor face cu înțelepciune ce le spune El să facă; „fiindcă Cristos a suferit pentru noi, lăsându-ne un exemplu, ca și noi să călcăm pe urmele Lui.”(1 Pet. 2:21). Urmând exemplul Lui putem fi plăcuți Lui, și prin urmare, să primim bunătatea lui Dumnezeu. Domnul Dumnezeu poate să lase ca martorii Săi credincioși și adevărați să sufere mult și grav ca și Iov. Cu toate acestea, dacă ei refuză să se teamă de serviciul Lui din cauza „puterii calului” și a „picioarelor omului”, fie ele chiar cele două „picioare” de fier ale acelei imagini groaznice descrise de Daniel (capitolul doi), Dumnezeu la timpul hotărât le va arăta milă așa cum i-a arătat lui Iov pentru că și-a păstrat integritatea. „Ați auzit de răbdarea lui Iov, și ați văzut sfârșitul pe care i-l-a dat Domnul; și că Domnul este foarte milos și plin de îndurare.” (Iac. 5.11). Iehova nu-i dezamăgește niciodată pe cei care cântă laudele Lui și care lasă lupta și izbăvirea în mâna Lui la Armagedon.

LAUDĂ ORGANIZATĂ

32. „Slăvește pe Domnul, Ierusalime; laudă pe Dumnezeul tău, Sioane.” (Ps. 147:12, traducerea Leaser). Aici, atât „Ierusalimul”, cât și „Sionul” simbolizează capitala organizației lui Iehova, Teocrația sub Împăratul Cristos. Referitor la El, Iehova spune tuturor conducătorilor acestor lumi care s-au strâns împotriva lui Iehova și a Unsului Său: „Totuși Eu am pus pe Împăratul Meu pe muntele Meu cel sfânt Sion”. (Ps. 2:1-6). Cine va sta cu Împăratul lui Iehova pe acel „munte” sau Guvern care este devotat neprihănirii? Apocalipsa (14:1-3) răspunde: „M-am uitat, și iată că un Miel stătea pe Muntele Sion, și cu El o sută patruzeci și patru de mii, care aveau numele Tatălui Său scris pe frunțile lor. Și cântau ca și cum ar fi o cântare nouă înaintea tronului [lui Iehova Dumnezeu], și înaintea celor patru făpturi și înaintea bătrânilor; și niciun om nu putea să învețe cântarea aceea, ci doar cei o sută patruzeci și patru de mii care au fost răscumpărați de pe pământ.”

33. Rămășița de pe pământ este adunată în unitate cu Mielul lui Dumnezeu pe Muntele Sion. „Celelalte oi”, care-L urmează pe Miel, se refugiază în capitala organizației în ascultare de Stăpânirile Înalte. Ei sunt ca slujitorii templului non-izraeliți care s-au întors cu rămășița din Babilon în Ierusalim și care i-au ajutat pe preoții lui Dumnezeu la templul de pe Muntele Sion. (Ezra 2:43, 58, 70; 7;7; 8:17, 20; Neem. 7:73; 10:28, 29). Porunca de a „slăvi” și „lăuda” pe Iehova Dumnezeu este adresată „Ierusalimului” și „Sionului”, adică, întregii organizații ca un întreg. De aceea, acesta este un apel la acțiune pentru rămășița credincioasă împreună cu tovarășii lor zeloși pământești, „celelalte oi” ale Domnului, de a-L sluji pe Domnul Dumnezeu într-o manieră organizată, adică, ca o organizație unită dedicată pentru aducerea de laude și gloriei Marelui Teocrat.

34. De ce ar trebui să se unească aceștia să „slăvească pe Iehova” și să „laude pe Dumnezeu”, și să fie curajoși și netemători când fac acest lucru? Motivul bun și incontestabil este: „Căci El a întărit zăvoarele porților tale; El a binecuvântat pe copiii tăi în mijlocul tău. El face pace în granițele tale; El te umple cu cel mai bun grâu [sau, grăsimea grâului (*margin*)].” (Ps. 147:13, 14, V.A.R.). Acesta este motivul pentru care întreaga organizație Teocratică în cer și pe pământ trebuie să se bucure, atât copiii Sionului care dormeau în moarte și care au fost sculați la viață în spirit la venirea Domnului la templu în 1918, cât și „rămășița seminței lor” care este încă în viață și rămâne pe pământ; și ambele părți se bucură împreună. Iar partea invizibilă cu Isus Cristos pe Muntele Sion se alătură Lui pentru a ajuta partea vizibilă sau rămășița în

serviciul de slăvire a lui Iehova și de laudare a singurului Dumnezeu viu și adevărat, în al cărui nume ei umblă de aici încolo pe vecie.

35. Niciun berbec (armă de război) al organizației dușmanului nu poate lovi în acele porți închise cu gratii ale Sionului și Ierusalimului. Acea Teocrație este cea mai puternică organizație din univers. Prin urmare, doar acolo este locul de salvare pentru rămășița copiilor Sionului. Slujitorii de la templu sau „celelalte oi” trebuie să fugă la ea și să se adăpostească în ea înainte ca bătălia Armagedonului să înceapă distrugerea celor care nu s-au aliniat de partea Sionului. Cei care persecută rămășița și tovarășii ei deoarece aceștia apără Sionul și Ierusalimul își pricinuiesc doar necazuri inutile și își atârnă o piatră grea de gâturile lor: „Iată, voi face Ierusalimul un potir de groază pentru toți oamenii de primprejur, când vor fi la asediarea atât împotriva lui Iuda, cât și împotriva Ierusalimului. Și în ziua aceea voi face din Ierusalim o piatră împovărătoare pentru toți oamenii; toți cei care se vor împovăra cu ea vor fi făcuți bucăți, toți oamenii pământului vor fi strânși împotriva lui.” (Zah. 12:2, 3). Aceștia trebuie să-și aducă aminte ce s-a întâmplat într-o singură noapte celor 185 000 de Asirieni ai Împăratului Sanherib care au asediat Ierusalimul. (Isa. 37:33-38).

36. În mijlocul tuturor persecuțiilor pentru că poartă și laudă numele lui Iehova Dumnezeu, „rămășița seminței” Sionului și tovarășii ei pământești sunt binecuvântați mai presus de celelalte creaturi de pe pământ. (Mat. 5:10-12). Nu există nicio pace și unitate în lume, în nicio națiune din lume; căci casa lui Satan este dezbinată împotriva ei în lupta pentru dominația lumii. Dar printre cei se sunt separați de lume și într-o relație de legământ cu Iehova și care-L slujesc conform regulii Sale Teocratice există pace. Ei se roagă ca această pace să continue printre ei. (Ps. 122:6-9). În pace, ei fac împreună lucrarea Domnului. Lupta lor este doar împotriva demonilor. (Efes. 6:12). Ei îi însemnează pe toți cei care provoacă despărțiri și tulburări și îi evită ca nefăcând parte din organizația Teocratică a lui Dumnezeu. (Rom. 16:17, 18). Strânși în jurul mesei Domnului în prezența dușmanilor lor, ei se hrănesc din plin cu „grăsimea grâului”, adică, cele mai alese adevăruri care susțin viața din Cuvântul lui Dumnezeu referitoare la Guvernul Său Teocratic în Cristos.

„LUCRAREA SA CIUDATĂ”

37. „El își trimite porunca pe pământ; cuvântul Lui aleargă foarte repede.” (Ps. 147:15). Din Sion iese legea lui Dumnezeu pentru rămășița Lui și tovarășii ei de pe pământ, și la fel iese și cuvântul doctrinei lui din Ierusalim. (Mic. 4.2). Porunca Lui specifică pentru ei este să vestească numele Lui pe tot pământul și să vestească Evanghelia Împărăției tuturor națiunilor. El le dă înțelegerea Cuvântului Său pentru acel scop. Această lucrare de publicare și de educare a oamenilor binevoitori trebuie făcută înainte de sfârșitul final al organizației lui Satan. Timpul este limitat, foarte scurt, deoarece acel sfârșit dezastruos este așa de aproape. De aceea, lucrarea trebuie făcută zilnic cu toată inima, mintea, puterea și cu tot sufletul, deoarece ea trebuie făcută repede. Pentru aducerea la îndeplinire a acestui lucru, Iehova a conceput planul Său Teocratic pentru oamenii Săi organizați. În ultimii douăzeci de ani El i-a echipat cu Cuvântul Său revelat tipărit sub formă de cărți, broșuri, reviste, tracte, și pliante, cu echipamente de sonorizare portabile și pe roți, cum ar fi fonograful, cu vehicule de transport, cu transmițătoare de radio și cabluri telefonice pentru livrarea discursurilor, precum și cu difuzoare și sisteme de adresare publică. Prin aceste mijloace, și cu un grup mic de editori ai Împărăției temători și plini de viață și pătrunși de un zel pentru Iehova, cuvântul lui Dumnezeu a alergat într-adevăr foarte repede și a făcut înconjurul lumii din anul 1918. El continuă să alerge. Sute de milioane de exemplare de literatură au fost distribuite din casă în casă, în mai mult de optzeci de limbi; anul 1941 a fost cel mai bun an, în ceea ce privește distribuirea într-un singur an. Milioane de oameni citesc. „LĂSAȚI-I SĂ CITEASCĂ”. Sute de milioane au auzit și alte milioane încă aud prin intermediul radioului și prin echipamente de sonorizare portabile și mobile.

38. Pentru „creștinătatea” religioasă aceasta este o „lucrare ciudată” și ea i se opune. Demonii încearcă acum să distrugă lucrarea de pe pământ și să înregistreze pe toți oamenii împotriva ei și să elimine pe toți editorii ei. Cuvântul lui Dumnezeu va continua să alerge repede până când scopul pentru care El l-a

trimis va fi împlinit. (Isa. 55:10, 11). Care este acel scop? Este acesta: să vestească numele lui Dumnezeu și Teocrația în lumea întreagă; să le slujească tuturor conducătorilor și oamenilor de rând ca un avertisment clar; și să arate persoanelor smerite care fac binele calea de scăpare către munții siguranței, Sionul și Ierusalimul. Nu este timp pentru a întârzia fuga. „Urâciunea care pustiiește” a apărut. Împăratul Teocrației spune celor refugiați: „Ci rugați-vă ca fuga voastră să nu fie iarna, nici în Sabat; căci atunci va fi un necaz mare, așa cum nu a fost niciodată de la începutul lumii până acum, și nici nu va mai fi vreodată.” (Mat. 24:20, 21). Iarna este timpul „actului ciudat” a lui Iehova pentru marea bătălie a Armagedonului, și urmează imediat după alergarea rapidă a Cuvântului lui Iehova, „lucrarea Lui ciudată”. Referitor la „actul Său ciudat” din „iarna” Armagedonului, Psalmul 147:16, 17, *V.A.R.*, spune: „El dă zăpada ca lâna, El presară promoroaca ca cenușa. El își aruncă ghiața ca bucăți: cine poate sta înaintea frigului Său?”.

„ACTUL SĂU NEMAIUAZIT”

39. Rămășița martorilor unși ai lui Iehova și tovarășii ei au parte acum de experiențe ca cea a lui Iov. Din mijlocul furtunii Iehova a vorbit lui Iov despre toate lucrările Sale puternice și l-a întrebat pe Iov: „Ai intrat în comorile zăpezii? Sau ai văzut comorile grindinei, pe care le-am păstrat pentru timpul de necaz, pentru ziua de război și de bătălie?” (Iov 38:22, 23). Clasa lui Iov va avea parte de priceperea acelor secrete când Iehova își va face actul de apărare a numelui Său la Armagedon. Acolo următoarele fenomene vor acționa spre lauda lui Dumnezeu: „Lăudați pe Iehova de pe pământ, balauri de mare, și toate adâncurile; foc și grindină, zăpadă și ceață, vânturi violente care împliniți cuvântul Lui.” (Ps. 148:7, 8, *V.A.R.*)

40. Apoi Iehova va fi „mâniat ca în valea Gabaonului, pentru ca...să-și împlinească actul Său, actul Său ciudat.” (Isa. 28:21). La Gabaon, Iehova a luptat pentru poporul Său de legământ Israel și a coborât din cer pietre mari de grindină peste cei cinci împărați anti-teocratici și armatele lor unite: „au fost mai mulți care au murit de pietrele grindinei decât cei pe care copiii lui Israel i-au ucis cu sabia”. Și soarele și luna s-au oprit în loc în ziua aceea. Astfel, pe lângă faptul că Iehova și-a apărât numele, El i-a izbăvit de asemenea pe oamenii binevoitori care erau împresurați în Gabaon și amenințați cu moartea de dușmanii asediatori ai lui Dumnezeu. (Ios. 10:9-14). Ploaia antitipică de distrugere înghețată(cu grindină) încă urmează să vină la Armagedon. Imediat după ce Domnul Dumnezeu își trimite avertismentul Său categoric din nord și tulbură uniunea totalitară mondială (Dan. 11.44), religioniștii „creștinătății” vor spune, așa cum a fost prezis demult: „Secerișul a trecut, vara s-a terminat, și noi tot nu suntem salvați.” (Ier. 8:20). Atunci „frigul” Lui va începe să se așeze, iar ei vor căuta adăpost. Acolo cea mai mare minciună în spatele căreia opoziții religios-politici ai Teocrației lui Iehova se vor ascunde pentru a fi protejați este „urâciunea pustiirii”, organizația mondială pe care ei o declară că este împărăția lui Dumnezeu și pe care o doresc, iar lucrul adevărat nu este necesar. Refugierea în această minciună organizată nu va folosi la nimic în timpul marii lupte. Iehova avertizează: „Judecata va fi dreaptă, și neprihănirea o voi face un obstacol de neînving; și grindina va surpa refugiul minciunilor, și apele se vor revărsa peste adăpostul lor.” (Isa. 28:17)

41. În lunile de iarnă în timpul „lucrării ciudate” a lui Dumnezeu, martorii Lui au insistat asupra mesajului Împărăției, fără a pierde timpul. (Prov. 31:21). De asemenea, Împăratul și armatele Sale din ceruri știu cum să lupte în frigul bătăliei de la Armagedon așa cum este prefigurată de foștii războinici ai împăratului David: „Și Benaia, fiul lui Iehoiada, fiul unui om viteaz din Cabteel, care făcuse multe fapte, el a ucis fii ca leii din Moab; el s-a mai coborât și a ucis un leu în mijlocul unei gropi în timpul când era zăpadă.” (2 Sam. 23.20). Descriind „lucrarea ciudată” a lui Dumnezeu și acțiunea iernii care distruge care urmează imediat după aceea, Psalmul 68:11, 12, 14 spune: „Domnul a dat cuvântul; mare a fost societatea celor care l-au publicat. Împărații armatelor au fugit repede; și cea care a rămas acasă a împărțit prada. Când Cel Atotputernic a împrăștiat împărații în țară, era alb ca zăpada în [Muntele] Țalmon. Frigul judecății lui Dumnezeu vine fără milă din nord. El va fi adus la îndeplinire la acel necaz de la Armagedon împotriva celor păcătoși care nu au arătat nicio milă față de editorii Împărăției pe pământ. Dintre acești opoziții ai Teocrației Lui și defăimători ai numelui Său „cine poate sta înaintea frigului său?” Nimeni.

(Iov. 37:6-10). Cei care prevăd acest rău că vine în scurt timp, ar trebui să fie înțelepți ca furnica și să-și ia măsuri de prevedere acum pentru a ieși din frig la căldura refugiului lui Dumnezeu. (Prov. 6:6; 30:25).

42. Doar cei în și sub organizația Teocratică a lui Dumnezeu în timpul acelei bătălii vor înfrunta frigul distrugător al acelei ierni teribile a Armagedonului, și vor vedea vremea Împărăției care urmează după aceea la porunca lui Iehova. „El își trimite cuvântul Său și îi topește; El face vântul Lui [puterea invizibilă] să sufle, și apele curg”. (Ps. 147:18). Va fi ca și atunci când apele Potopului lumii sfârșiseră distrugerea celor răi care au umplut pământul cu desfrâu și violență: „Dumnezeu și-a adus aminte de Noe, de toate făpturile vii, și de toate vitele care erau cu el în corabie; și Dumnezeu a făcut să sufle un vânt pe pământ; și apele s-au potolit.” (Gen. 8:1). Apoi Noe și tovarășii lui au ieșit pe pământul curățat.

43. La fel, și după iarna Armagedonului, rămășița și tovarășii ei vor ieși din locul lor protejat de Dumnezeu și vor intra în anotimpul glorios al Împărăției, în puterea ei de necontestat peste pământ. (Iov 37:22-24). Arătând spre evenimentele din timpul nostru începând cu anul 1914 Isus a spus: „Vedeți smochinul, și toți copacii; când le dau lăstarii, îi vedeți și singuri știți că vara de acum este aproape. Tot așa, când vedeți că se întâmplă aceste lucruri, să știți că împărăția lui Dumnezeu este aproape. Adevărat vă spun că această generație [inclusiv rămășița] nu va trece până când nu se vor împlini toate acestea.” (Luca 21:29:32). Atunci toți cei ce trăiesc pe pământ vor fi înveseliți cu căldura milei lui Dumnezeu prin Împăratul Său care va domni. Pacea va curge ca un râu puternic veșnic, iar neprihănirea va fi înmulțită pe pământ ca valurile mării și binecuvântările Lui vor cădea ca ploaia blândă. (Isa. 48:18; Ps. 72:6, 7)

FAVOARE ȘI RESPONSABILITATE

44. Oare cui arată acum Iehova Dumnezeu aceste lucruri din Cuvântul Său, și cui dă ordine și dispoziții de a publica acel cuvânt repede în străinătate? „El arată cuvântul Său lui Iacov, legile și poruncile Sale lui Israel. El nu a lucrat așa cu toate națiunile; și în ceea ce privește poruncile Lui, ele nu le cunosc. Lăudați pe Iehova.” (Ps. 147:19, 20, *V.A.R.*; și *Roth.*). Națiunile „creștinătății” sunt ca Esau și și-au vândut pretinsul lor drept de întâi născut pentru o porție de ciorbă pentru pântecele lor. Dimpotrivă, ca și Iacov, rămășița Israelului spiritual a primit aprobarea lui Iehova și au obținut o porție spirituală. Pentru credințioșii și integritatea lui, Iehova i-a dat lui Iacov numele nou „Israel”, însemnând „cel ce luptă cu Dumnezeu”, adică, ținând tare la Iehova Dumnezeu și la Teocrația Lui în timpurile grele până când îi este dovedită integritatea și obținută binecuvântarea. (Gen. 32:20-28)

45. Această arătare a strălucirilor Cuvântului Său și a condițiilor cerute din partea poporului Său de legământ, adică, legile, judecățile, poruncile și dispozițiile Lui, pune o responsabilitate enormă peste cei din „națiunea sfântă” a lui Iehova și peste tovarășii lor, care împărtășesc binecuvântările lor și responsabilitățile care le însoțesc. Această favoare extraordinară Iehova le-o dă lor din pricina numelui Său, numele pe care trebuie vestit pe tot pământul înainte ca El să-și arate puterea asupra lui Satan și a organizației lui în luptă. Nu trebuie să existe nicio încetinire; cuvântul Lui trebuie încă să alerge repede, căci aceasta este legea și porunca pe care oamenii Săi devotați trebuie s-o asculte. Națiunile „creștinătății” nu cunosc cuvântul și dispozițiile Sale Teocratice, și vor continua să se opună și să persecute cu rezistență mândră, încăpățanată până când iarna Armagedonului îi îngheață într-o inacțiune veșnică. Prevăzând această opoziție rigidă față de cuvântul Său și mesagerii săi rapizi, și fiind conștient de îndurările și favorurile exclusive pentru rămășiță și tovarășii ei în toate națiunile, Domnul Dumnezeu poruncește ca un cuvânt de încheiere: „ALELUIA!”, adică „Lăudați pe Iehova!”. Este apelul Său urgent pentru acțiune adresat celor favorizați. Cei credincioși dau răspunsul.

TOTUL PENTRU CHESTIUNE

Chestiunea este Dominația Universală, sau în sens mai larg, Cine este suprem, și cine va conduce universul, Iehova Dumnezeu sau Satan? Această problemă va fi decisă în apărarea numelui lui Iehova. Din moment ce acest lucru va fi realizat de Teocrație, sau împărăția lui Dumnezeu prin Isus Cristos, Împărăția este marea doctrină a Bibliei. Costul lepădării de sine trebuie să-l plătească fiecare făptură de pe pământ pentru a avea o contribuție în apărarea numelui lui Iehova. (Mat. 16:24). Cei care doresc să participe la apărarea numelui Său, fie ca membrii ai Teocrației, fie ca supuși credincioși ai acesteia, ar trebui să studieze cu atenție Scripturile Teocratice, pentru ca să poată umbla cu onoare înaintea Domnului Dumnezeu. Ceea ce lumea numește „dezvoltarea caracterului”, nu ar putea duce niciodată o creatură la aprobarea lui Iehova care înseamnă viață pentru acea făptură. De aceea, cei care-L slujesc și primesc aprobarea Lui trebuie să facă mult mai mult decât simplele fapte de castitate și curățenie. Faptul că sunt puri și curați este pentru un scop mai înalt decât pentru simplul respect; este pentru scopul de a fi instrumente potrivite în slujba lui Dumnezeu în numele mării chestiuni. Cei consacrați voii lui Dumnezeu trebuie să facă mai mult decât simplul exercițiu de castitate și curățenie. Ei trebuie să vadă că fiecare abilitate a lor, în cele mai bune condiții, este devotată lui Dumnezeu și împărăției Lui.

Nu se admite niciun compromis, nicio neutralitate, nicio cale de mijloc. „Ce înțelegere are Cristos cu Belial? Sau ce parte are cel ce crede cu cel care nu crede? Și ce acord are templul lui Dumnezeu cu idolii? Căci voi sunteți templul Dumnezeului celui viu; cum a zis Dumnezeu: Voi locui în ei și voi umbla în mijlocul lor; și voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu. De aceea ieșiți dintre ei, și despărțiți-vă, zice Domnul, și nu atingeți lucrul necurat; și vă voi primi, și vă voi fi Tată, și voi veți fi fii și fiicele Mele, zice Domnul Cel Atotputernic.” (2 Cor. 6:15-18)

Acest lucru înseamnă că membrii „trupului lui Cristos”, precum și „celelalte oi” ale Lui trebuie să se despartă cu totul de organizația lui Satan și de cei care sprijină acea organizație păcătoasă, și trebuie să se devoteze într-un mod altruist lui Dumnezeu și împărăției Lui. Are atunci oricare slujitor a lui Iehova motivul să spună că nu este necesar să respecte regulile decenței normale? Ar putea concluziona cineva care duce o viață de decență, castitate și curățenie, că aceasta este o viață cu lepădare de sine și să întrunească toate cerințele celor care câștigă viața veșnică și să slujească pentru apărarea numelui lui Dumnezeu? Cu siguranță, nu.

Referindu-se la promisiunile lui Dumnezeu pentru a-i primi pe cei care nu ating lucrul necurat ca copii despărțiți de lume, apostolul adaugă: „De aceea, având aceste promisiuni, preaiubiților, să ne curățim de toate întinăciunile trupului și ale spiritului, desăvârșind sfințirea noastră în frica de Dumnezeu.” (2 Cor. 7:1). Orice întinăciune, fie ea a trupului sau a spiritului, este o urâciune înaintea Lui. Curățenia trupului și a spiritului este opusul întinăciunii, și înseamnă că fapta trebuie să fie curată în trup și în minte și să folosească abilitățile naturale cu care este înzestrată spre slava lui Dumnezeu. Fiind de partea lui Iehova în marea chestiune, și primind de la Iehova privilegiul de a fi asociată cu organizația lui Teocratică, fapta trebuie să poarte în conformitate cu această organizație sfântă.

Armatele „împăratului din nord” și ale „împăratului din sud”, și organizațiile religioase cu ele, văd că cei care luptă pentru dominația lumii sunt aprovizionați din plin cu tutun. *Enciclopedia Britanică* (Vol. 26) spune: „Din moment ce continentul American a fost deschis și explorat, a devenit evident că consumul de tutun, în special prin fumat, a fost un obicei universal din timpuri străvechi, în multe cazuri legat de cele mai semnificative și solemne ceremonii tribale.” Acest lucru înseamnă că folosirea plantei a fost asociată cu demonismul, pentru a-i aduce pe creduli sub puterea demonilor. Prin urmare, este oare folosirea tutunului, curată sau murdară, cu sensul din Scripturi? Folosirea tutunului este extrem de murdară, indiferent de forma în care este utilizat. El murdărește trupul și estompează facultățile mintale. El face pe cel care-l folosește să fie agresiv cu cei cu care intră în contact, și provoacă mari dureri utilizatorului și este o dezonoare față de Dumnezeu și Cristos. Utilizarea tutunului a demoralizat foarte mult rasa umană. El creează pofta pentru alte lucruri impure și murdare. Cu certitudine, folosirea tutunului nu este aprobată de Cuvântul lui Dumnezeu, chiar dacă nu este menționat pe nume.

Prin urmare, nu pare potrivit pentru cineva din organizația lui Dumnezeu sau pentru cei care au fost privilegiați prin harul Său să intre în „orașele de scăpare”, să folosească tutun. Niciunul care fumează nu are voie să rămână în casa Betel.

Domnului i-a plăcut să-l folosească pe Timotei să descrie condițiile din organizația Lui vizibilă din prezent. În 1 Timotei 4:12, citim: „Fii un exemplu al celor credincioși, în vorbire, în conversație, în blândețe, în spirit, în credință, în curăție”; iar în Romani 13:9,10 apostolul Pavel definește clar ce înseamnă împlinirea legii, subliniind faptul că dragostea nu face niciun rău semenului. Aceste Scripturi aduc în atenția oamenilor Domnului că cei ce sunt reprezentanți potriviți ai Domnului și ai organizației Sale trebuie să fie exemple pentru credincioși și ai celor credincioși; ei trebuie să aibă un comportament care să nu facă niciun rău semenilor lor.

Pentru aceste motive cei desemnați să reprezinte Societatea în calitate de editori speciali și generali în diferitele organizații ale societății trebuie să se abțină de la folosirea tutunului în orice formă. Dacă cineva care folosește tutun este recomandat și desemnat să slujească într-o calitate specială și acest fapt este necunoscut Societății, această persoană ar trebui să informeze Societatea că el simte nevoia să folosească tutun și prin urmare, să se retragă din poziția atribuită. Cei care persistă în utilizarea ierbii dăunătoare nu pot fi considerați exemple potrivite în vorbire, în blândețe, în spirit, în credință, sau în puritate, și prin acțiunile lor, exemplul pe care îl dau lucrează spre răul semenilor lor. Ei se împotrivesc unei cerințe rezonabile a organizației Domnului. Drept consecință, conform raționamentului apostolului din capitolul treisprezece din Romani, acești oameni nu au dragoste, și spiritul Domnului nu este în ei, deoarece ei umblă conduși de trup și nu de spirit. (Rom. 8:1).

Pentru a fi siguri, Societatea nu are nicio putere sau autoritate sau dorință să spună că o persoană care dorește să folosească tutun să nu facă acest lucru. Nici nu poate spune: „Nu poți depune mărturie pentru Împărăție”. Dar poate spune cine sunt reprezentanții ei desemnați. Fiecare trebuie să decidă dacă el sau ea dorește să fie în sau în afara privilegiilor slujbei. Societatea este angajată, în primul rând, și în ultimul rând și tot timpul de partea Domnului pentru fiecare chestiune, și în această chestiune trebuie să insiste cei care sunt numiți ca reprezentanți direcți ai Societății în orice poziție și trebuie să se abțină de la folosirea tutunului în toate formele. Cei care reprezintă pe Domnul și Împărăția Lui trebuie să fie limpezi la minte și să evite toate lucrurile care ar interfera cu slujba lor în Împărăție.

„Desăvârșind sfințenia în frica de Dumnezeu.” (2 Cor. 7:1). Cum poate cineva să împlinească acest lucru? *Sfințenia* înseamnă un devotament fără rezerve față de Iehova. În limbajul Scripturilor ea înseamnă să fii orb față de toate lucrurile cu excepția slujbei lui Dumnezeu. „Cine este orb, dacă nu slujitorul Meu? Sau surd, ca mesagerul Meu pe care l-am trimis? Cine este orb ca Cel ce este perfect, și orb ca slujitorul Domnului?” (Isa. 42:19). Slujitorul trebuie să se străduiască tot timpul să facă ce este plăcut Tatălui ceresc, și să nu facă această slujbă datorită fricii de om sau cu scopul de a primi aprobarea omului. „Frica de om aduce o capcană.” (Prov. 29:25). Aprobarea lui Dumnezeu este cea mai importantă. „În frica de Dumnezeu” înseamnă să te porți în maniera care-i va face plăcere lui Iehova; și pentru a știi acea manieră el trebuie s-o învețe din Scripturi. El se teme ca nu cumva să nu reușească să primească aprobarea lui Dumnezeu. „Frica Domnului este a urî răul: mândria și aroganța, purtarea rea, și gura neascultătoare, iată ce urăsc Eu.” (Prov. 8:13).

„Răul” este cel care provoacă rană. Nicio persoană nu are dreptul să-și provoace răni, și cu siguranță, este greșit să provoci răni și altuia. Folosirea unei astfel de buruiană otrăvitoare ca tutunul provoacă durere atât utilizatorului cât și celor care intră în contact cu el. Acest lucru este valabil în special în ceea ce privește fumatul. Dacă un om alege să se rănească prin folosirea tutunului, niciunul nu are dreptul să spună că nu trebuie să-l folosească, dar cu siguranță nicio persoană nu are dreptul să sufle fumul de tutun în nările unei alte persoane. Obiceiul de a fuma tutun este unul dintre cele mai egoiste care este exercitat de făpturile umane; și, a fi egoist, este opusul dragostei. Fumătorul nu reușește să respecte drepturile și privilegiile altora, pentru care tutunul poate fi ofensiv. Toate argumentele sunt împotriva folosirii tutunului; nu există niciun argument care să sprijine folosirea lui. Cu siguranță, atunci, că niciun creștin care-l slujește pe Dumnezeu nu ar putea avea o dorință onestă și sinceră să folosească cândva buruiana

murdară. Făcând acest lucru, el își provoacă răni, și prin urmare, face răul, și urmează „calea rea”. Aceste lucruri Dumnezeu le urăște. Faptul că Iehova urăște pe cel care face rău, asociat cu faptul că tutunul chiar face rău, este o dovadă concludentă că tutunul este buruiana Diavolului folosită cu scopul de a demoraliza faptele umane, în special în „vremea sfârșitului”. Folosirea tutunului avându-și originea în demonism, se așteaptă ca „prințul demonilor” să introducă folosirea lui în „creștinătate” de religioniști și să-l popularizeze printre practicantii religioși. Influența contagioasă a acestuia s-a răspândit în toate părțile pământului. Imaginați-vă „marea mulțime” a supraviețuitorilor Armagedonului sub conducerea neprihănită a „prinților vizibili ai pământului”, cu țigări în buzele lor și încercând să îndeplinească porunca divină de a umple pământul cu o rasă sănătoasă, neprihănită!

MORALITATE

Ceea ce se spune cu privire la tutun, se aplică de asemenea, tuturor lucrurilor care tind să demoralizeze creatura. Fiecare acțiune care este murdară sau necurată trebuie să fie evitată de cei care-L reprezintă pe Iehova. Unii au încercat prosteste să citească în publicațiile Turnului de Veghere ceea ce ele nu conțin, cu scopul de a găsi o justificare pentru direcția greșită luată de aceștia. Unii au ajuns la concluzia neînțeleaptă că dacă ar fi implicați în lucrarea de mărturie din casă în casă, ei ar putea continua fără a fi pedepsiți orice acțiune a poftelor lor. Fiecare trebuie să-și aducă aminte că doar a te implica în lucrarea de mărturie nu înseamnă că faci tot ceea ce se cere. Apostolul Pavel a spus că el „îi învățase în public, și din casă în casă.” (F.A. 20:20), dar a spus mai departe: „Ci mă port aspru cu trupul meu, și-l aduc în supunere; ca nu cumva, după ce am predicat altora, să fiu eu însumi lepădat.” (1 Cor. 9:27). De aceea, cei angajați în slujbă, ar trebui să fie puri și curați în relațiile lor cu fiecare faptură; ei ar trebui să fie buni, demni, și să folosească un limbaj adecvat. Este total nepotrivit pentru un reprezentant al Domnului să poarte un ciob pe umărul său și să meargă la cineva și să spună: „Tu ești din organizația Diavolului.” Aceasta nu este prerogativa martorilor lui Iehova. Scopul nostru este de a-i mângâia pe toți cei ce plâng și să prezentăm adevărul din Cuvântul lui Dumnezeu în contrast cu păcatele organizației Diavolului, și să lăsăm pe fiecare să decidă pentru sine cui aparține.

În ceea ce privește căsătoria, se pare că sunt unii care au interpretat total greșit ceea ce spun Scripturile despre acest subiect și ceea ce a fost publicat în publicațiile Turnului de Veghere. Persoanele care intră într-o relație contractuală trebuie să fie mai întâi apti să încheie un astfel de contract. Dacă un om are o soție sau femeia are un soț, atunci, desigur, aceștia nu sunt apti să facă un contract suplimentar unul cu celălalt. Scripturile arată că relația de căsătorie poate avea loc o despărțire în anumite condiții. (Deut. 24: 1-4; Mat. 5:31, 32). Atunci când a avut loc o despărțire corespunzătoare, partea nevinovată are dreptul să încheie un nou contract. Căsătoria presupune că părțile implicate sunt apti din punct de vedere legal și scriptural să se căsătorească.

Prin urmare, căsătoria în fața lui Dumnezeu, poate fi definită corect ca un contract sau acord încheiat între un bărbat și o femeie pentru a deveni soț și soție, și prin îndeplinirea de ambele părți a termenilor contractului. O căsătorie *legală* este definită corect ca un contract încheiat între un bărbat și o femeie ca să devină soț și soție și apoi să aibă o ceremonie efectuată în prezența martorilor de un om autorizat legal să officieze căsătorii. Aceste ceremonii sunt în conformitate cu legea țării, și este bine să respecti și să asculti legea acolo unde legea țării nu este în contradicție cu legea lui Dumnezeu. Din moment ce legea lui Dumnezeu nu interzice efectuarea ceremoniilor, și legea țării prevede ca ele să fie efectuate de o terță persoană, ceremonia de o asemenea persoană care oficiază este legală și corectă. Prin urmare, se observă că o ceremonie efectuată de cineva din justiție, un magistrat, un judecător al unei instanțe, sau alt ofițer judiciar autorizat să facă acest lucru, este la fel de eficientă și obligatorie ca cea efectuată de un preot sau un membru al clerului. Taxa cerută de cler este deseori exorbitant și reprezintă o greutate pentru cei săraci. Relația de căsătorie este un lucru prea sfânt ca să depindă de câteva cuvinte rostite de un om imperfect, fie el preot, sau ofițer de stare civilă. Este un lucru tot atât de sacru ca să fie anulat de capriciul, decretul sau opinia unor ofițeri ai legii.

Referitor la relația de căsătorie Domnul Isus a spus: „Nu ați citit că Cel ce i-a făcut la început, i-a făcut parte bărbătească și parte femeiască, și a spus: Din acest motiv va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa, și se va lipi de nevasta sa; și cei doi vor fi un singur trup? De aceea, ei nu mai sunt doi, ci un singur trup. De aceea, ceea ce Dumnezeu a împreunat, omul să nu separe. Ei îi spun: De ce poruncește atunci Moise să-i dea o scriere de despărțire, și s-o lase? [Deut. 24:1, 2]. El le spune: Moise, din cauza împietririi inimilor voastre, v-a permis să vă lăsați nevestele; dar de la început nu a fost așa. Dar eu vă spun: Oricine își va lăsa nevasta lui, cu excepția cazului de curvie, și se va căsători cu alta, comite adulter; și cine se însoară cu cea lăsată, comite adulter.” (Mat. 19:4-9) A se vedea 1 Corinteni 7:1-15.

BĂUTURILE ALCOOLICE

Folosirea vinului este autorizată de Scripturi, dar folosirea lui trebuie făcută cu moderație. A folosi vin cu cumpătare este în mod evident corect; altfel, Domnul nu ar fi făcut să fie scris în Cuvântul Lui, cu aprobarea Sa, exemple ale folosirii vinului de slujitorii Săi credincioși. Este o mare diferență între folosirea moderată a vinului și folosirea tutunului în orice formă. A doua nu este aprobată în niciun caz, în timp ce despre vin se vorbește cu aprobare în Cuvântul lui Dumnezeu. (Ps. 104:15).

Cumpătarea în toate lucrurile este corectă și conformă cu Scripturile. (Prov. 25:28). Unul care mănâncă fără cumpătare este un lacom la mâncare. Bețivul și gurmandul sunt puși în aceeași clasă, și ambii sunt dezaprobați de Domnul. (Prov. 23:21; Deut. 21:20). Avertismentul Scriptural este să iei „puțin vin din pricina stomacului tău”, dar cel care este pus în slujba organizației lui Dumnezeu „nu trebuie să bea mult vin.” (1 Tim. 5:23; 3:8). Dacă cineva consideră că nu poate lua o cantitate moderată de vin pentru bunăstarea lui, atunci ar trebui să-l evite cu totul. Dacă vinul provoacă răni celui care-l bea sau altor persoane, atunci nu trebuie folosit.

În conformitate cu ceea ce s-a spus aici, este scris: „Nu fii printre cei ce beau vin; printre cei ce se îmbuibă cu carne; căci bețivul și gurmandul vor ajunge la sărăcie; căci somnolența îl va acoperi pe om cu zdrențe”. (Prov. 23:20, 21). Isus a folosit în mod vădit vin și a mâncat, și acest lucru i-a făcut pe Farisei să-L catalogheze pe Isus ca fiind un bețiv, gurmand, și un prieten al vameșilor și păcătoșilor. Referitor la această problemă Isus însuși a spus: „Fiul omului a venit mâncând și bănd [nu numai apă, desigur], și ei zic: Iată un om mâncăcios și un băutor de vin, un prieten al vameșilor și al păcătoșilor. Dar, înțelepciunea [referitoare și la mâncare și băutură] este justificată de copii ei.” (Mat. 11:19). Desigur, Fariseii l-au acuzat în exces, dar în mod fals, deoarece Isus face întotdeauna ceea ce este drept.

Prohibițiunii citează Proverbe 23:31: „Nu te uita la vin când este roșu, când își dă culoarea lui în pahar, când se mișcă cum trebuie.” Traducerea lui Rotherham a acestui text este: „Nu te uita la vin când devine roșu, când dă în pahar scânteierile sale, când alunecă ușor”. Unii au insistat că acest text înseamnă că nimeni nu ar trebui să se uite vreodată la vin; dar aceasta este o interpretare greșită a Scripturii. Vinul obținut din anumiți struguri este roșu tot timpul și nu-și schimbă culoarea. Cu toate acestea, când un om a băut vin în exces el începe să vadă „roșu”. Ceea ce înseamnă cu adevărat acest text este: Nu te uita la vin să-l folosești când vezi roșu, adică când totul pare roșu în jurul tău. Când pare roșu pentru tine, și alunecă ușor, atunci este timpul să-l lași în pace; ai băut destul sau prea mult. Nu zăbovi mai mult cu el. (Isa. 5:11; Prov. 23:30)

Când cineva este implicat în slujba Domnului, băutura alcoolică trebuie evitată sub orice formă. Celor care au slujit în slujba preoției Dumnezeu le-a dat porunca în următoarele cuvinte: „Nu beți vin nici băutură tare, nici fii tăi cu tine, când mergeți în cortul adunării, ca să nu muriți; aceasta va fi o lege veșnică în toate generațiile voastre; ca să faceți diferența între ceea ce este sfânt și ceea ce nu este sfânt, între ce este curat și necurat.” (Lev. 10:9, 10). Aici concluzia clară este că nu era greșit a se bea vin cu cumpătare când nu se slujea la cort. La sărbători, Israelii aveau poruncă să aducă anumite jertfe Domnului, și „o jertfă de băutură de vin [nu suc de struguri nefermentat]” (Lev. 23:13). Când cineva este implicat în slujba lui Dumnezeu ar trebui să evite vinul și alte băuturi alcoolice. Acela nu este timpul potrivit pentru aceste lucruri.

Pentru a decide comportamentul potrivit, purtați acest lucru în minte: A sosit timpul pentru a rezolva chestiunea primară și de a apăra numele lui Iehova. El i-a acceptat cu generozitate pe cei consacrați în slujba Lui și i-a făcut martorii și reprezentanții Teocrației. Comportamentul urmărit de aceștia, trebuie să fie atunci, păzirea Cuvântului Său, și de aceea, aceștia trebuie să evite lucrurile nepotrivite, necurate și desfrânate.

Martorii lui Iehova ar trebui să se comporte în conformitate cu Teocrația Lui neprihănită în Cristos, care va rezolva chestiunea apărării lui Iehova. Nimeni să nu fie neînțelept astfel încât să creadă că își poate permite orice fapte doar pentru că știe că oamenii nu pot să ajungă la perfecțiune în trup. Faptul că ea este imperfectă nu înseamnă că ea nu trebuie să lupte tot timpul împotriva imperfecțiunilor astfel încât să-L slujească mai bine pe Domnul. (1 Ioan 2:6; Efes. 5:14-18). Aceasta este „ziua cea rea”. Satan și agenții Lui folosesc și vor continua să folosească fiecare mijloc posibil pentru a-i face pe martorii lui Iehova să devieze, să se abată de la cursul potrivit, să-și calce integritatea față de Dumnezeu, și astfel să nu fie găsiți „nevinovați în ziua Domnului nostru Isus Cristos.” (1 Cor. 1:8). De aceea, este necesar ca fiecare să vegheze și să țină cu strictețe regulile scrise în Scripturi. Oamenii de legământ ai lui Iehova sunt într-o luptă adevărată, și acum ei trebuie să-și mențină integritatea față de El, reprezentându-L cu credincioșie, desăvârșindu-și sfințenia (devotamentul perfect față de neprihănire) în frica de Dumnezeu.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

15 IULIE 1942

Nr. 14

Cuprins:

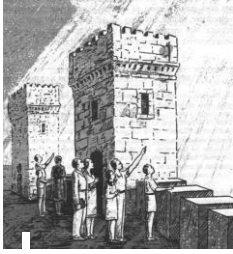
ÎNVINGEREA PERSECUȚIEI

- Pag.239

CEI CARE SUNT DE PARTEA DREPTĂȚII

- Pag.254

"VOI SUNTEȚI MĂRTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNCȚIONARI:

Președinte: J.F.Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu l-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintează în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armaghedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... 40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Nr. LXIII

15 Iulie 1942

Nr 14

ÎNVINGEREA PERSECUȚIEI

„De aceea, cei ce au fost împrăștiați au mers peste tot predicând Cuvântul”. – F.A. 8:4

IEHOVA a suportat cu o foarte mare îndelungă răbdare activitatea persecutorilor pentru câteva secole. Persecuția pe pământ a fost întotdeauna îndreptată împotriva aceleiași clase: cei care de-a lungul acelor ani au sprijinit onoarea numelui Său, s-au închinat Lui și au așteptat venirea guvernului neprihănitului promis. Întotdeauna cei păcătoși au fost cei care i-au persecutat pe cei neprihăniți, și în toate cazurile persecutorii au fost religioniștii. Religia a fost organizată pentru acel scop. Ea asigură un motiv aparent bun pentru persecutori de a-și continua urmărirea celor neprihăniți ai lui Iehova pentru a le provoca durere, pierdere, ocară și moarte, cu scopul de a-i da jos de pe calea neprihănitului și a evlaviei. „A persecuta” înseamnă „a urmări persistent într-o manieră de a răni, a necăji sau a chinui; a asedia pe cineva cu cruzime sau răutate pentru că ține la închinarea curată și dreaptă la Iehova Dumnezeu”. Religia sprijină partea rea a persecuției pretinzând că religia este modul potrivit de închinare la Iehova și prin urmare, numai ea are dreptul sau garanția de la Dumnezeu să existe fără opoziție, critică sau investigație. Oamenii au fost înșelați de această susținere și au fost făcuți persecutori, gândindu-se într-adevăr că ei fac lui Dumnezeu un serviciu. (Ioan 16:1, 2)

2. În spatele religioniștilor care îi hărțuiesc cu încăpățănare pe cei care-L iubesc și-L ascultă pe Iehova Dumnezeu și care apără guvernul Său, este marele persecutor care plănuește un „guvern de opoziție”. El este prințul puternic al organizației demonilor și este autorul religiei, care înseamnă demonism. Legiunile lui de spirite păcătoase el le-a folosit încă de când a început programul său de persecuție în zilele lui Abel. A fost un scop precis în spatele persecuției, și anume, de a disprețui și defăima numele lui Iehova, de a face neplăcut și dureros a asculta și a sluji Lui, de a împiedica întemeierea Guvernului Neprihănitului, și de a îndepărta toate creaturile de la el și Creatorul lui.

3. Acel Guvern înseamnă slava și justificarea numelui Autorului și Ziditorului lui. El înseamnă binecuvântare pentru toți cei care i se supun, binecuvântare care constă într-o viață cu sănătate deplină, pace și prosperitate, fără sfârșit. De aceea, marea întrebare care trebuie să primească răspuns sub necazul persecuției este: Care guvern va conduce, a lui Iehova sau a persecutorului? Corelată cu această întrebare, este a doua întrebare: Poate Iehova să țină sau să rețină în organizația Lui universală orice creatură într-o integritate ireproșabilă dacă acea creatură este expusă persecuției din partea organizației dușmanului? Cei care îndură persecuția până la sfârșit și își păstrează integritatea au o parte în justificarea numelui lui Dumnezeu. Binecuvântări veșnice vin împreună cu acest privilegiu, deoarece Iehova cinstește pe cei care onorează numele Lui. (1 Sam. 2:30). Aceste două mari întrebări care trebuie să primească răspuns au fost aduse în prim plan în drama profetică a lui Iov, al cărui nume înseamnă „urât(de la ură), hărțuit, persecutat”. Sub persecuția demonică el și-a menținut integritatea față de Iehova Dumnezeu. Cei care nu-și păstrează integritatea sprijină argumentul persecutorului și vor împărtăși aceeași soartă cu el, adică, distrugerea veșnică.

4. De aceea, nu este nicio rușine sau dezonoare să suferi persecuție de dragul numelui lui Iehova. Deși este dureros, nu există niciun motiv de amărăciune, deoarece acest lucru este pentru cea mai importantă cauză din univers, și anume, Guvernul Teocratic a lui Iehova, care va pune numele Lui în locul drept al slavei și laudei înaintea întregului univers. Nimeni care susține acel Guvern puternic nu va scăpa de

persecuție din partea celor care lucrează pentru acel guvern de opoziție. Isus Cristos a fost uns cu spiritul puterii lui Iehova ca să fie martorul Lui principal și Împăratul Guvernului promis. El a condamnat scopul rău din spatele tuturor persecuțiilor atunci când a spus urmașilor Săi: „În lume veți avea necazuri; dar îndrăzniți, Eu am învins lumea.” (Ioan 16:33). Referitor la poziția privilegiată a celor care rezistă acestor necazuri, El a spus: „Ferice de cei care sunt persecutați din pricina neprihănirii, căci a lor este împărăția cerurilor. Ferice de voi, când oamenii vă vor ocări, și vă vor persecuta, și vor spune tot felul de rele împotriva voastră, din pricina Mea. Bucurați-vă și veseliți-vă; căci mare este răsplata voastră în ceruri; căci așa i-au persecutat pe profeții care au fost înainte de voi.” (Mat. 5:10-12).

5. Când cineva suferă să fie ținta ocărilor, a acuzațiilor false rele, și a altor forme de persecuție, este o dovadă că este de partea neprihănirii pe care o reprezintă Guvernul glorios a lui Iehova. Răsplata pentru acest credincios este „mare...în ceruri”, deoarece Cel care răsplătește credința și credințioșia este în ceruri. Răsplata pe care El o dăruiește este sigură și nepieritoare și infinit mai mare decât toate răsplățile egoiste pe care întreaga organizație a dușmanului de pe pământ le-ar putea da cuiva pentru a ceda în fața persecuției. Toți profeții credincioși care au fost înainte de Isus Cristos au suferit persecuții, și apostolul Domnului scrie că acest lucru s-a datorat faptului că ei erau martori, martori pentru Iehova. (Evr. 11:1-40; 12:1). Isus Cristos a fost și este cel mai mare profet a lui Iehova, mai mare chiar și decât Moise, și este Cel pe care Iehova l-a „dat ...martor pentru popoare, un Conducător și stăpânitor al popoarelor.” (Isa. 55:4). El a murit din cauza că a justificat cu credințioșie Guvernul adevărului și al neprihănirii care este în contradicție cu guvernul rebel al opoziției. Acest lucru l-a făcut să fie vrednic de răsplata „primei învieri” din morți, și de titlul drept „Martorul Credincios și Adevărat.” (Col. 1:18; Apoc. 1:5; 3:14; 19:11). El s-a arătat nu ca un simplu martor al omului, ci ca „martorul principal” al Guvernului lui Iehova. Ca atare, El a subliniat clar care este lucrul principal pentru care trebuie depus mărturie, și a recunoscut de probă numirea Lui ca să fie Împăratul aceluia Guvern și a adăugat: „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta...Pentru aceasta M-am născut, și pentru aceasta am venit în lume, ca să mărturisesc despre adevăr. Oricine este din adevăr aude glasul Meu.” (Ioan 18:36, 37). De aceea, cei care aud glasul Lui și repetă ceea ce spune El trebuie să ia mărturia Lui și să mărturisească despre același Guvern Teocratic așa cum a mărturisit și El, Guvern la care nu a vrut să renunțe chiar până la persecuția cu moartea. Astfel, acești martori ascultători și credincioși fac parte din aceeași clasă a celor „fericiți” pe care Dumnezeu îi menționează cu onoare în Cuvântul Lui, inclusiv acei profeți persecutați din vechime, și Conducătorul tuturor, Isus Cristos, Împăratul Teocrației.

6. Religioniștii de diferite credințe au adoptat politica subtilă de „bună vecinătate” inventată de Ierarhia de la Vatican, pentru auto-protecție. Înainte de aceasta ei s-au persecutat unii pe alții. Cu toate acestea, această persecuție suferită pentru religie nu este „din pricina neprihănirii”, deoarece religia, care se complăce în persecuție, nu este neprihănită. Toate religiile, deși luptă și sunt diferite între ele, se unesc într-o prietenie cu această lume și în opoziție cu Guvernul Neprihănit a lui Iehova sub Împăratul Său Uns. Atunci când organizațiile religioase sunt ținute în frâu pentru că se amestecă în probleme politice și publice ale guvernelor acestei lumi, aceasta nu este persecuție din pricina neprihănirii, ci din pricina pisălogelii că sunt băgărețe. (1 Pet. 4:15). Doar ceea ce vine din cauza sprijinirii și îndrumării oamenilor către Guvernul lui Iehova care apără numele Lui înseamnă persecuție „din pricina neprihănirii” și pentru suferirea căreia răsplata este mare în ceruri. Neprihănirea este scopul aceluia Guvern. Isus Cristos a precizat acest lucru când a spus: „Ci căutați mai întâi împărăția și neprihănirea ei, și toate aceste lucruri vor fi adăugate vouă.” (Mat. 6:33, traducerea Rotherham). „Căci Împărăția lui Dumnezeu nu este mâncare și băutură, ci neprihănire, pace și bucurie în spiritul sfânt.” (Rom. 14:17, *Ver. Amer. Rev*). Cei care urăsc „nelegiuirea” sau fărâdelegea față de Dumnezeu și care apără neprihănirea Guvernului Teocratic a lui Iehova sunt unși pentru a fi tovarăși cu Fiul lui Dumnezeu în acea împărăție: „Ci Fiului i-a zis: Tronul Tău, Dumnezeule, este în veci de veci; un sceptru de neprihănire este sceptrul împărăției Tale: Tu ai iubit neprihănirea, și ai urât nelegiuirea; de aceea, Dumnezeu, Dumnezeul Tău [Iehova] te-a uns cu untdelemnul bucuriei mai presus decât pe tovarășii Tăi.” (Evr. 1:8, 9)

7. Împăratul neprihănit a spus: „Dacă lumea vă urăște, știți că M-a urât pe Mine înainte ca să vă urască pe voi. Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al ei; dar fiindcă nu sunteți din lume, ci Eu v-am ales din lume, de aceea lumea vă urăște. Aduceți-vă aminte de cuvântul pe care vi-l-am spus: Slujitorul nu este mai mare decât stăpânul Său. Dacă m-au persecutat pe Mine, și pe voi vă vor persecuta; dacă au ținut cuvântul Meu, îl vor ține și pe al vostru. Dar toate aceste lucruri vă vor face din pricina Numelui Meu, pentru că ei nu-L cunosc pe Cel [Iehova Dumnezeu] ce M-a trimis. Cel care Mă urăște pe Mine, urăște și pe Tatăl Meu [Iehova]” (Ioan 15:18-21, 23). Care a fost „lumea” care L-a urât și persecutat pe Isus Cristos? Nu vameșii, curvele, păcătoșii și oamenii străzii care au venit la Isus; nici „oamenii de rând” cu slăbiciuni moștenite de la păcătosul Adam, pentru că „oamenii de rând L-au ascultat cu bucurie”. (Mat. 11:19; 21:31, 32; Marc. 12:37). Această lume a fost Satan și demonii al căror prinț este el, precum și elementul oficial al organizației vizibile a lui Satan, în special preoții și clerul religios. Acei lideri religioși au condus poporul orb să strige: „Răstignește-L! Răstignește-L” și „Noi nu avem un alt împărat decât pe Cezar”. (Ioan 19:6, 15). Acest lucru dovedește dincolo de toate contradicțiile, că religia nu este a lui Dumnezeu, nici a lui Cristos, și prin urmare, nu este neprihănită. Ea este demonism și este opusă lui Dumnezeu și Împărăției sau Teocrației Lui prin Cristos. De aceea, religia este o parte din lumea aceasta și este instrumentul principal al Diavolului folosit în persecuție. Istoria de până acum stabilește acest lucru.

COMPORTAMENT SUB PERSECUȚIE

8. În anumite ocazii planurile rele ale persecutorilor religioși L-au determinat pe Isus să continue liniștit și singur, pentru un timp, până la timpul hotărât de Dumnezeu pentru ca El să iasă la iveală cu îndrăzneală. (Mat. 12:14-16; Ioan 7:1-10; 11:54; 12:36). El nu L-a ispitit cu nesăbuiță pe Domnul Dumnezeu, ci s-a comportat cu înțelepciunea egală cu cea a șarpelui și cu inocența unui porumbel. (Mat. 10:16). Atacul final asupra lui Isus din partea religioniștilor a împrăștiat pe discipoli de la El. El i-a condus pentru o perioadă scurtă să fie „în secret”. Ei s-au întâlnit în spatele ușilor închise; sau s-au adunat într-un munte izolat din Galileea. (Ioan 20:19, 26; Mat. 28:10, 16-18). Sărbătoarea Cincizecimii a venit. Atunci, Iehova Dumnezeu, prin turnarea spectaculoasă a Spiritului Său peste apostolii credincioși și peste ceilalți adunați într-o cameră de sus din Ierusalim, i-a forțat sau i-a adus pe slujitorii Săi devotați în atenția publicului. Apoi a fost dată o mărturie extraordinară, în multe limbi, începând cu ziua aceea. Lucrarea de mărturie din casă în casă, așa cum Isus îi învățase pe discipoli să facă, a fost adusă în atenția a trei mii de suflete care au fost botezate și adăugate la societatea slujitorilor lui Iehova Dumnezeu. (Mat. 10:12-14; Luca 10:5-7; 19:5-9). „Și ei, continuând zilnic cu un acord, și frângând pâinea [spirituală] din casă în casă, mâncau carnea lor cu bucurie și cu unitate a inimii, laudând pe Dumnezeu, și având favoarea tuturor oamenilor [a căror case le-au vizitat]. Și Domnul a adăugat la biserică în fiecare zi.” (F.A. 2: 41-47).

9. Clerul „religiei Evreilor” și-a arogat dreptul de a învăța pe oameni. El nu a crezut semnificația cuvintelor de judecată a lui Isus valabil pentru el. „De aceea, vă spun, Împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi, și dată unei națiuni care aduce roadele [adevărurile mature revelate] cuvenite.” (Mat. 21:43, 23, 45). Prin urmare, acei membrii ai clerului nu au avut nicio numire din partea lui Dumnezeu ca să predice. Nici nu a pus Domnul Dumnezeu prin Spiritul Său în mâinile lor roadele sau adevărurile revelate ale Împărăției pentru a le duce înaintea oamenilor de rând. De la și după Cincizecime și de la revărsarea spiritului lui Dumnezeu martorii credincioși ai lui Iehova au avut ceva ce clerul religios nu a avut; ei au avut ordinarea spirituală din partea lui Iehova Dumnezeu. Prin urmare, roadele Împărăției au fost puse în mâinile lor pentru a le duce mai departe oamenilor care erau dispuși și nerăbdători să le ia și să se hrănească din ele. Pentru a primi această ordine martorii nu au trebuit să urmeze mai întâi școala teologică sau seminarul la Ierusalim și să stea la picioarele marelui profesor de religie, Gamaliel, „Doctor în Drept.” (F.A. 5:34; 22:3). Dimpotrivă, membrii facultății acelei școli teologice precum și studenții care învățau acolo i-au persecutat pe cei care erau uniți cu spiritul lui Iehova și care au fost ordinați de El să predice și să fie slujitorii Evangheliei lui Iehova. (F.A. 7:1, 54-58; 9:1-3; Gal. 1:13, 23; F.A. 22:3). Clerul și preoția religioasă au simțit că teritoriul lor a fost invadat iar turmele lor au fost împărțite. Ei s-au plâns

de faptul că interesele lor financiare au fost afectate de acești creștini care au mărturisit în public despre Iehova fără a fi ordinați de cler.

10. Incapabili de a-i împiedica pe creștini să mărturisească public și din casă în casă, liderii religioși au stârnit o persecuție împotriva acelor martori ai lui Iehova. De ce? Raportul arată revendicarea principală adusă de religioniști: „Și în timp ce ei vorbeau poporului, preoții, și căpitanul Templului și Saduchei au venit la ei, fiind necăjiți, că EI ÎNVĂȚAU PE POPOR și predicau prin Isus învierea din morți.” (F.A. 4:1, 2). De aceea, martorii lui Iehova au fost târâți în fața înaltei curți de judecată compusă din marele preot, conducători, bătrâni și cărturari. Ce constatare a făcut acea curte pentru a-i face pe discipoli să mărturisească oamenilor ca slujitori numiți de Dumnezeu? Raportul răspunde: „Când au văzut îndrăzneala lui Petru și a lui Ioan, și când au înțeles că erau oameni neînvățați și neștiutori, s-au mirat; și au înțeles că fuseseră cu Isus”; cu Isus, un om pe care școala teologică îl condamnase ca fiind analfabet. (F.A. 4:13; Ioan 7:15). După ce au depus o mărturie neînfricată și credincioasă în fața acelei curți de judecată, martorii lui Iehova au fost eliberați, fiind de altfel amenințați să „nu mai vorbească nimănui, ÎN NUMELE ACESTA”. La această amenințare cu persecuția martorii lui Iehova au răspuns: „Dacă este drept înaintea lui Dumnezeu să ascultăm mai mult de voi decât de Dumnezeu, judecați voi. Căci noi nu putem să nu vorbim despre lucrurile pe care le-am auzit și le-am văzut. (F. A. 4:19, 20)

11. Când acei discipoli s-au întors în societatea martorilor lui Iehova și au relatat procesul lor, întreaga societate a văzut în aceste experiențe împlinirea profetiei, și s-au rugat: „Și acum, Doamne, uită-te la amenințările lor; și dă slujitorilor Tăi ca cu toată îndrăzneala să vestească cuvântul Tău, și întinde-ți mâna ca să vindeci; și ca semne și minuni să se facă prin numele copilului Tău cel Sfânt Isus. Și după ce se rugaseră, locul s-a cutremurat unde au fost adunați; și au fost toți umpluți cu Spiritul Sfânt, și vesteau cuvântul lui Dumnezeu cu îndrăzneală”. (F.A. 4:17-31). Persecuția începuse asupra lor fără prezența vizibilă a Conducătorului lor, Isus Cristos, în mijlocul lor. În loc de a-i împrăștia și de a le pricinui confuzie și teamă, acest lucru i-a unit și le-a adus o mai mare îndrăzneală, așa cum au cerut îndrăzneală să continue vestirea. (2 Tes. 1:3, 4). De asemenea, ei „au pus mai mult foc” în lucrarea de mărturie. Persecuția oficială care a continuat împotriva lor după aceea nu i-a făcut inactivi, nici nu i-a înspăimântat astfel încât să eșueze să-și ducă la îndeplinire ordinarul lor de a predica. Ei nu au considerat nicio rușine să continue să depună mărturie în condițiile unei dezaprobări oficiale: „Și ei au plecat din prezența soborului, bucurându-se că au fost vrednici să sufere rușine pentru Numele Lui. Și în fiecare zi, în templu, și în fiecare casă, nu au încetat să învețe și să-L vestească pe Isus Cristos”. (F.A. 5:41, 42). Persecuția a întâlnit un semnal de înfrângere când martorii lui Iehova au declarat: „Trebuie să ascultăm de Dumnezeu mai degrabă decât de oameni.” Ei au mers înainte cu mărturia regulată publică și cea din casă în casă.

12. Când persecuția a luat forma foarte urâtă a violenței, Ștefan, așa-numitul „primul martir creștin”, a fost omorât cu pietre; gestapoul religios a invadat casele creștinilor și a târât pe slujitorii lui Iehova la închisoare. Clerul înalt al religiei a aprobat aceasta și a acordat scrisori de autoritate persecutorilor. (F.A. 9:1, 2). Acest lucru a provocat o împrăștiere forțată a martorilor credincioși ai lui Iehova. Dar oare a zdrobit lucrarea de mărturie și a limitat-o la câteva locuri de întâlnire secrete ale martorilor? Raportul arată cum persecuția și-a învins propriile sale limite și modul cum toți ceilalți martori ai lui Iehova trebuie să continue în viitor când vor fi supuși unei asemenea acțiuni și împrăștieri violente. „Și Saul [din școala teologică] își dăduse consimțământul pentru moartea lui. Și în vremea aceea a fost o mare persecuție împotriva bisericii care era în Ierusalim; și toți au fost împrăștiați prin toate zonele Iudeii și ale Samariei, cu excepția apostolilor...De aceea, cei care au fost împrăștiați au mers peste tot predicând Cuvântul. Atunci Filip s-a coborât în cetatea Samariei și le-a predicat pe Cristos. (F.A. 8:1-5; 11:19-21)

13. Observați că sediul general vizibil (apostolii) s-au ținut împreună, prin grația și protecția Domnului, dar că împrăștierea celorlalți martori ai lui Iehova a determinat doar o răspândire a mărturiei în părțile unde nu s-a ajuns înainte. Cei împrăștiați au primit cu bucurie răpirea bunurilor lor. (Evr. 10:34). Ei și-au dat seama că oriunde ar permite providența lui Dumnezeu să fie împrăștiați ei trebuie să fie loiali însărcinării date de El ca martori ai Lui, „predicând Cuvântul”. Acești credincioși nu au fost ca cei descriși în pilda semănătorului, a cărui câteva semințe au căzut pe locuri stâncoase: „Cel care a primit sămânța în locuri

stâncoase, este la fel cu cel care aude Cuvântul, și-l primește îndată cu bucurie; dar nu are rădăcină în el, ci ține un timp; când vine necazul sau persecuția din cauza Cuvântului [vestit], el este ofensat.” (Mat. 13:20, 21). Fiind astfel împrăștiați, fiecare individ a fost forțat să-și „poarte povara lui proprie”. Cu toate acestea, pe fiecare individ credincios Domnul l-a folosit să depună o mărturie eficace, ca în cazul lui Filip, care odinioară fusese unul din cei șapte bărbați însărcinați cu atribuții speciale în Ierusalim.

14. Filip, fiind condus departe de apostoli, a mers la o categorie de oameni disprețuită și evitată de religioși; a mers la Samariteni. În orașul lor principal el a depus o mărturie puternică „propovăduind lucrurile referitoare la Împărăția lui Dumnezeu și la Numele lui Isus Cristos.” (F.A. 8:5-12). Deși fără mijloace de comunicare electrificate din zilele moderne, martorii împrăștiați ai Domnului Dumnezeu au reușit, prin mijloace secrete, subterane, să țină legătura cu sediul general vizibil din Ierusalim. Astfel, Filip a trimis mesaj și doi din apostolii de la sediul general, Petru și Ioan, au plecat în Samaria pentru a organiza în continuare societatea credincioșilor din acel oraș și de a-i echipa pentru a da o mărturie și mai eficace. Prin apostoli Domnul a revărsat Spiritul peste credincioșii Samariteni. Filip nu s-a întors la sediu cu apostolii, ci a continuat să meargă în lucrare, mărturisind pe drum eunucului Etiopian al Împărătesei Candace și botezându-l. Apoi sub îndrumarea Duhului el a mers în orașul Filistenilor Așdod (Azot); „și trecând el propovăduia în toate orașele până a ajuns la Cezarea.” (F.A. 8:14-40). În acel oraș Filip și-a crescut familia în „mustrarea și învățătura Domnului”. Copii lui au devenit, ca și el, martori pentru Iehova și Împăratul Lui: „acel om avea patru fiice, fecioare care prooroceau.” (F.A. 21:8, 9). Primul val de persecuție i-a împrăștiat pe martorii creștini ai lui Iehova, dar biserica timpurie a supraviețuit și a crescut. Efectele distructive plănuite ale acesteia nu s-au materializat, ci a rezultat o și mai mare mărturie și o creștere a bisericii. Iehova Dumnezeu i-a ajutat pe martorii Săi credincioși să învingă atunci; la fel, El îi poate ajuta și binecuvânta acum în aceleași condiții.

PUNCTUL CULMINANT AL PERSECUȚIEI

15. Isus a prezis că persecuția va atinge punctul culminant la sfârșitul lumii, unde suntem acum începând cu anul 1914 A.D. Așa-numitele națiuni „creștine” au început Primul Război Mondial în acel an. Isus a detaliat evenimentele care arată pozitiv că „timpul sfârșitului” pentru lumea lui Satan a început în 1914. Isus a arătat că una din dovezile puternice ale sfârșitului va fi persecuția martorilor lui Iehova. „Căci o națiune se va ridica împotriva altei națiuni, și o împărăție împotriva altei împărății; și va fi foamete, ciumă și cutremure, în locuri diferite. Toate acestea sunt începutul durerilor. Atunci vă vor da [pe martorii lui Iehova] să fiți chinuiți, și vă vor ucide; și veți fi urâți de toate națiunile pentru Numele Meu...Dar cine [rămășița] va suferi până la sfârșit [până la Armagedon], va fi salvat. Și această Evanghelie a Împărăției va fi propovăduită [în ciuda persecuției] în toată lumea ca să slujească de mărturie tuturor națiunilor; și atunci va veni sfârșitul [sfârșitul final la Armagedon]. (Mat. 24:7-14).

16. Doar o mică rămășiță a urmașilor Săi unși vor fi pe pământ în vremea aceea, pentru a da avertismentul final și mărturia Împărăției către lume. Faptul că aceștia vor fi supuși focului persecuției din partea organizației demonului, Isus Cristos a arătat în mod simbolic în Apocalipsa capitolul doisprezece. El a subliniat că „Evanghelia împărăției”, adică, proclamarea Guvernului Teocratic a lui Iehova prin Cristos, va fi motivul real pentru care vor fi persecutați. Începutul funcționării aceluia Guvern este simbolizat de nașterea unui „copil” de „femeia” lui Dumnezeu (organizația Lui universală Sion). Din moment ce acel Guvern nou este capitala organizației lui Dumnezeu, el trebuie să exercite dominația universală în Numele lui Dumnezeu peste toate lucrurile. La nașterea lui, guvernul din opoziție condus de Satan Diavolul în cer trebuia să fie scos și aruncat în locul unde la sfârșit el și toți susținătorii lui vor fi distruși, mai precis, pe pământ. „Și balaurul cel mare a fost aruncat, acel șarpe vechi, numit Diavolul și Satan, care înșală lumea întregă; el a fost aruncat pe pământ, și îngerii lui au fost aruncați împreună cu el.” (Apoc. 12:7-9). Acel Guvern „copil” trebuie să facă mai mult decât această aruncare a demonilor; el trebuie să facă toate națiunile pământului bucăți ca și cu un „toiag de fier”, fierul simbolizând războiul de la Armagedon. (Apoc. 12:5; 2:25-27).

17. Ce acțiune a întreprins organizația demonică umilă atunci? „Când a văzut balaurul că a fost aruncat pe pământ, a persecutat femeia care a dat naștere copilului. Și balaurul a fost mâniat pe femeie, și a mers să facă război cu rămășița [pe pământ] seminței ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și au mărturia lui Isus Cristos.” (Apoc. 12:13, 17). Oare rămășița membrilor trupului lui Cristos se dau bătuți în fața persecuției din partea organizației balaurului? Nu respectă ei poruncile date de Dumnezeu în ceea ce privește însărcinarea lor și renunță să mai depună mărturie, mărturie pe care Isus Cristos o împărtășește cu ei? Se retrag ei din lucrarea de mărturie datorită acuzațiilor false aruncate împotriva lor numindu-i „sedițioși”, „subversivi”....”ilegali”...”un pericol potențial pentru stat” și alte lucruri asemănătoare? Dimpotrivă, rămășița credincioasă a lui Dumnezeu va învinge și va ține mărturia în continuare. „Și am au auzit un glas tare spunând în cer: Acum a venit Salvarea, Puterea și Împărăția Dumnezeului nostru, și puterea Cristosului Său; căci acuzatorul fraților noștri a fost aruncat, cel care îi acuza înaintea Dumnezeului nostru zi și noapte. Și ei l-au învins prin sângele Mielului [Isus Cristos] și prin cuvântul [predicat] mărturisirii lor; și nu-și au iubit viețile lor chiar până la moarte.” (Apoc. 12:10, 11). Ei își mențin integritatea în slujba lui Dumnezeu deși acest lucru i-ar putea costa viața; ei nu se opresc până la moarte.

18. Persecuția se datorează marii probleme a dominației lumii. Ea este parte a programului de acțiune al Diavolului de a smulge din mâinile lui Dumnezeu, dacă e posibil, dominația universului, și astfel să devină „ca Cel Prea Înalt”, suprem. Acest lucru ar însemna eliminarea lui Iehova Dumnezeu, fie năvălirea din partea lui Satan peste organizația Lui, fie distrugerea ei. Aici Diavolul va eșua lamentabil. Amintiți-vă că întrebarea referitoare la chestiunea primordială a dominației universale este: Poate Iehova Dumnezeu să păstreze în organizația Lui creaturile care sunt expuse persecuției amare a organizației balaurului? Această întrebare nu se aplică doar rămășiței unse a „turmei mici” a lui Dumnezeu, ci în egală măsură și tovarășilor ei pământești în slujbă, „celelalte oi” ale Domnului, pe care El le adună acum în staulul Lui. (Ioan 10:10, 16). Atât rămășița, cât și aceste „celelalte oi” au posibilitatea onorabilă de a decide această problemă spre slava lui Dumnezeu și în ciuda lui Satan. Cei credincioși vor face așa.

19. Profeția atinge punctul culminant al împlinirii. De când Diavolul cu demonii lui au fost aruncați din cer, a izbucnit persecuția și a crescut din an în an. Nu este nicio națiune de pe pământ care să nu se fi înfuriat, iar cel mai groaznic persecutor a fost „creștinătatea”, în ciuda numelui ei. În toate națiunile ținta acesteia a fost întotdeauna aceeași clasă, martorii lui Iehova, cuprinzând atât rămășița, cât și tovarășii ei. Aceasta arată că persecuția este direcționată dintr-un centru de putere, sau, dintr-un sediu general, adică, demonii. De asemenea, arată că indiferent în ce națiune se găsesc, martorii lui Iehova nu sunt din această lume din care fac parte națiunile; de aceea toate națiunile îi urăsc. Religia este același demonism în prezent așa cum a fost în zilele lui Isus. Religia este încă parte din această lume și este sfântul spiritual al părții vizibile a organizației lui Satan. De aceea, ea este promotorul principal și este în spatele persecuției martorilor lui Iehova din prezent. Oamenilor de rând care frecventează organizațiile religioase nu trebuie să li se spună acest lucru; ei îl știu.

20. Imediat după ce dictatorul Nazist a semnat concordatul cu organizația religioasă principală a „creștinătății”, la Vatican, în Iulie 1933, a izbucnit persecuția împotriva martorilor lui Iehova în țările nazist-fasciste. De ce? Fiindcă, urmând exemplul lui Isus și a apostolilor Lui, ei mărturiseau Guvernul Neprihănit a lui Dumnezeu în public și din casă în casă, învățând astfel pe mulți oameni onești. Agenții religioși ai „coloanei a cincea” a Vaticanului fuseseră puși în funcții de putere judiciare și ale poliției, și prin acești agenți persecuția a fost dusă în țările democratice și unde închinarea la Dumnezeu este liberă. Dar nici prin această hărțuire demonizată, nici prin promisiuni măgulitoare cei credincioși care înțeleg problema și care iubesc Teocrația nu au fost obligați să fie necredincioși însărcinării lor ca martori ai lui Iehova. Profeția a spus foarte clar acest lucru: „Și cei ce înțeleg din popor vor învăța pe mulți; totuși ei vor cădea de sabie și de flacără, de captivitate și de jaf, multe zile. Când vor cădea vor fi ajutați puțin; dar mulți se vor lipi cu ei prin lingușiri. Și unii din cei ce înțeleg vor cădea, ca să-i încerce, să-i curețe, și să-i albească, chiar până la vremea sfârșitului [final]; căci sfârșitul va fi la vremea hotărâtă.” (Dan. 11:33-35).

21. Una din cele mai întunecate pagini din istoria Americii a fost scrisă în 1940, când Ierarhia Romano-catolică din America, la instrucțiunile Vaticanului, a hotărât să pună mâna pe guvernul Americii în acel an

și să aducă amendamente, să schimbe sau să ștergă Constituția Statelor Unite. Ei au programat cu viclenie ca atunci când Naziștii zdrobiseră Europa Continentală cu războiul fulger împotriva republicilor și a țărilor democratice, Ierarhia să lanseze cea mai teribilă persecuție împotriva martorilor lui Iehova care arătau complotul Naziștilor și al Ierarhiei pentru dominația lumii. În patruzeci și patru de state din cele patruzeci și opt ale Uniunii a izbucnit o violență brutală din partea membrilor și naivilor acelei organizații religioase. Puterea poliției locale și naționale părea neajutorată, indiferentă sau temătoare de puterea religioasă organizată care era în spatele atrocităților teribile comise împotriva martorilor lui Iehova. Cu toate acestea, ei au fost credincioși Guvernului Teocratic și însărcinării lor de a-l reprezenta. Vai de Vatican! Războiul fulger al concordatului lui cu Naziștii nu a reușit să ia fortăreața insulei Marii Britanii, iar planurile de a sincroniza capturarea citadelei americane a democrației cu cucerirea nazisto-fascistă a întregii Europe și a fortăreței Protestantismului din Marea Britanie s-au dovedit a fi premature și greșite. În sprijinul celor de mai sus redăm un citat din *Gazeta Bisericii*, publicată în Rushden, Northamptonshire, Anglia datat din martie 1942:

„Irlanda de Sud este predominant romano-catolică și este singura parte a Imperiului Britanic care nu a răspuns când Țara Mamă a fost asaltată. Irlanda de Nord a dorit să aibă serviciu militar obligatoriu, dar opoziția din partea romano-catolicilor din Irlanda de Nord a împiedicat acest lucru. În Canada, este cunoscut faptul că regiunea Quebec a luptat și luptă și se opune serviciului militar obligatoriu în aceea țară. (a se vedea editorialul din *The Times*, din 2 Februarie 1942). În timp ce în 1939, Ontario a votat cu 78-0 în favoarea sprijinului Marii Britanii dacă criza va conduce la război, nouă Societăți romano-catolice franceze din Quebec au trimis o telegramă comună Premierului Regelui: „Întreaga populație (adică populația romano-catolică franceză) s-a opus categoric participării Canadei în războiul străin”. Prin urmare, acum, pentru a salva ceva din cuceririle pentru agresorii totalitari, capul religios de la Vatican emite la radio o pledoarie pentru pace între conducătorii totalitari și națiunile democratice, în Mai 1942. Națiunile Unite au refuzat să-și modifice planurile lor astfel încât să i se potrivească lui”.

22. Cuvântul lui Dumnezeu stabilește ca un adevăr că persecutarea martorilor Săi nu va înceta până când organizația religioasă și susținătorii ei demonici nu vor fi distruși. Prin urmare, deși planurile Vaticanului pentru cucerirea lumii în 1940 au primit șocul unui regres neașteptat în acel an, provocarea de durere, cruzime, pierdere a libertății, a drepturilor și a proprietăților, și alte nedreptăți ne-creștine asupra slujitorilor inofensivi ai lui Iehova continuă. Statul Mississippi stă ca un exemplu flagrant al unei organizații politice fiind manevrat de agenții religioși ai Vaticanului într-o luptă împotriva lui Dumnezeu, acțiune pe care iubitorii onești ai democrației din acel stat o dezaprobă. Cei care au bunăstarea oamenilor din America în inimă sunt preocupați de o cauză nobilă. Ei realizează că dacă lupta pentru a menține LIBERTATEA de a publica adevărul, LIBERTATEA de vorbi ceea ce este reconfortant și benefic pentru colegii lor americani, LIBERTATEA de a se aduna pentru discuții și studii deschise despre cea mai bună și veșnică bunăstare, LIBERTATEA de închinare lui Dumnezeu conform poruncilor și învățăturilor din Cuvântul Său Sfânt, este pierdută, atunci totul este pierdut. „Cei păcătoși vor fi întorși în iad, și toate națiunile care-L uită pe Dumnezeu. (Ps. 9:17).

23. În alte țări care se laudă că sunt democrate aceeași organizație religioasă de persecuție a folosit starea de agitație a lumii ca pe o șansă deosebită de a se ușura de plictiseală, și de a îndepărta un obstacol important din planul ei răutăcios de dominare a lumii de către dictatori. Ea a determinat aceste țări să declare o infracțiune să porți Numele Tatălui lui Isus, Iehova, să declare „illegal” ceea ce poruncește Dumnezeu Iehova să facă, mai precis, să urmeze exemplul lui Isus și să fie martori pentru Tatăl Lui și să vestească Guvernul Teocratic pentru care Isus i-a învățat pe discipoli să se roage Tatălui Său: „Vie Împărăția Ta; voia Ta să se facă pe pământ, așa cum este făcută în cer”. Motivul aparent pentru așa-numitele națiuni „creștine” de a întreprinde această acțiune împotriva lui Cristos îl reprezintă aceleași acuzații false pe care liderii religioși le-au adus înaintea conducătorului politic al Romei împotriva lui Isus pentru a-L pironi pe stâlp și pentru a opri mărturia Lui pentru Iehova și Teocrația Lui prinucidere.

SFAT TEOCRATIC

24. Nimeni nu poate decreta din punct de vedere Scriptural pentru creștinii credincioși în aceste condiții de persecuție tot mai mare ca să nu facă ceea ce Isus Cristos spune să facă în astfel de condiții, că este ilegal și împotriva guvernului față de Dumnezeu Atotputernic, Tatăl Domnului nostru și Împăratul Isus Cristos. Un astfel de comportament înseamnă ascultare de Stăpânirile Înalte și conduce la viață. În unele localități opoziția violentă a ajuns la un asemenea nivel, și aceasta cu aprobarea oficială și fără protecția poliției, că a devenit imposibil pentru slujitorii lui Iehova să-și continue lucrarea însărcinată. Ce vor face aceștia? Isus a prezis o astfel de împotrivire și a dat această învățătură: „Și veți fi urâți de toți oamenii pentru Numele Meu; dar cine rabdă până la sfârșit va fi salvat. Dar când vă persecută într-un oraș, fugiți în altul; adevărat vă spun că nu veți trece prin orașele din Israel, până va veni Fiul omului.” (Mat. 10:22, 23).

25. Trebuie menționat faptul că slujitorii Domnului sunt deja în oraș când începe persecuția. Ei nu au ezitat să meargă în oraș din cauza amenințării persecuției. Dacă le este atribuit acel teritoriu pentru mărturisirea Împărăției și dacă sunt trimiși într-acolo de organizația Domnului, ei merg acolo și întâmpină amenințarea. Apostolul Pavel a fost avertizat în mod repetat că a merge la Ierusalim însemna să fie călcat de mulțime, legat la mâini și la picioare și dat în mâna oamenilor fără Dumnezeu; dar recunoscând că aceasta era voia Domnului, el a mers, nu pentru a se arunca în necaz, ci pentru a-și dovedi integritatea și pentru a fi un martor pentru Iehova și Împăratul Lui. (F.A. 20:16, 22-24; 21:4, 10-14). Această credincioșie a lui Pavel i-a adus în cale cele mai mari privilegii să mărturisească înaintea conducătorilor, inclusiv înaintea conducătorului imperial al puterii mondiale, Roma. Credincioșia deschide calea către multe privilegii de acest gen, pentru ca cuvintele lui Isus să se împlinescă. (Marc. 13:9). Ea este o mărturie împotriva acestor conducători oficiali.

26. În cazul în care, în prezent, martorii credincioși au plecat în teritoriul lor și au început lucrarea într-un oraș sau localitate, unde, pe lângă persecuție, împotrivirea devine atât de organizată și atotcuprinzătoare că este imposibil să depună mărturie mai departe acolo în public și din casă în casă, atunci este momentul să ia în considerare învățătura lui Isus. Din anul 1922 încoace, în special din 1931 până în 1941, elementele oficiale de conducere, politice, comerciale, judiciare, militare și religioase ale „creștinătății” și ale păgânismului au fost avertizate prin toate mijloacele despre mărturie, astfel că ele nu mai au nicio scuză acum să se opună Împărăției. Dacă acum aceste elemente nu aleg să facă binele fraților „Fiului omului” de pe pământ care stă pe tronul slavei, înconjurat de toți îngerii Lui sfinți, atunci ele se pun de bunăvoie în grupul pe care Domnul îl numește „capre”. Prin refuzul inteligent sau eșecul de a lua o atitudine pozitivă în favoarea și în sprijinul Împăratului de pe tron, ele arată că sunt împotriva Lui. Împăratul a spus: „Cel care nu este cu Mine este împotriva Mea; și cel care nu adună cu Mine, risipește.” (Mat. 12:30). El își adună acum la dreapta Lui „oile” sale, adică cei care iau măsuri pozitive în sprijinul „rămășiței” deoarece aceasta îl reprezintă pe Împărat și vestește Împărăția Lui. Rămășița „adună cu Domnul”; dar oficialitățile care refuză să ajute rămășița și tovarășii ei în adunarea „celorlalte oi” ale Domnului, și care se amestecă sau nu protejează dreptul acestor creștini de a face această lucrare de adunare, aceste oficialități „risipesc”. Ei sunt împotriva lui Cristos, adică, anticriști, deoarece sunt împotriva adunării Lui.

27. Isus Cristos a spus clar regula când Saul, care ulterior a devenit apostolul Pavel, persecuta creștinii. Domnul l-a oprit când mergea să persecute din nou și i-a spus: „Saule, Saule, de ce Mă prigonești? Saul a întrebant: „Cine ești Tu, Doamne? Și răspunsul a fost: „Eu sunt Isus, pe care îl prigonești: este greu pentru tine să lovești împotriva țepușului.” (F.A. 9:4, 5). Conform aceleiași reguli, celor care fac binele celor persecutați care suferă de foame, de sete, de lipsă de îmbrăcăminte, și care sunt întemnițați pentru mărturia care o dau, Isus le spune: „Întrucât ați făcut aceasta unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie mi le-ați făcut.” (Mat. 25:40).

28. Iehova Dumnezeu a atras atenția slujitorilor Săi însărcinați asupra faptului că acum este timpul să caute „celelalte oi” ale Lui peste tot unde au fost împrăștiate, și să le mângâie așa cum a fost poruncit: „Mângâiați pe toți cei ce plâng.” (Isa. 61:2). Prin urmare, dacă „caprele” conspiră și provoacă necazuri într-un oraș sau localitate și fac imposibilă mărturisirea acolo într-un mod general și deschis, atunci a

petrece în continuare timpul cu ele ar fi total zadarnic. Căutați pe „celelalte oi” ale Domnului, pe cele care plâng și care au nevoie de mângâiere. Povara individuală a fiecărui slujitor a Domnului este să analizeze unde și când este ocazia și momentul să aplice sfatul Domnului, „Fugiți în alt oraș sau localitate.” În această privință, Domnul a menționat să „meargă prin orașe”, însemnând că există și alte teritorii care trebuie atinse și acoperite. De aceea, slujitorul trebuie să progreseze acolo unde ușa este încă deschisă și unde există posibilitatea ca „celelalte oi” să fie căutate și găsite.

29. Acest lucru nu înseamnă să fugă cu frică; căci după ce a dat învățătura să adopte comportamentul de mai sus, Isus a adăugat: „De aceea, nu vă temeți de ei...nu vă temeți de cei careucid trupul, dar care nu pot ucide sufletul; ci mai degrabă temeți-vă de Cel care poate distruge atât sufletul, cât și trupul în iad.” (Mat. 10:26-28). Aceasta nu înseamnă a fugi de o amenințare cu violența, ci a te îndepărta de un oraș nevrednic sau o parte a orașului ca și unul care se îndepărtează de o casă nevrednică și o lasă în soarta ei: „Oricine nu vă va primi, nici nu va asculta cuvintele voastre, când vă depărtați de casa sau orașul acela, scuturați praful de pe picioarele voastre. Adevărat vă spun că va fi mai ușor pentru țara Sodomei și Gomorei în ziua judecării, decât pentru orașul acela.” (Mat. 10:14, 15). Sângele vărsat la Armagedon va cădea pe capul opozanților.

30. Îndepărtarea nu este făcută cu scopul de a scăpa de persecuție, deoarece acum nu există niciun loc unde să poată evita cineva persecuția, ci ea înseamnă a călca pe urmele Domnului și a merge acolo unde se poate face o lucrare mai mare. Dacă ar fi o încercare de a evita persecuția, atunci martorul ar abandona lucrarea cu totul și nu ar începe aceeași lucrare într-un alt oraș sau loc cu posibilitatea sigură și certă că va întâlni aceeași persecuție acolo. După cum este scris: „Să știi de asemenea, că în zilele din urmă vor veni vremuri grele...ce persecuții am răbdat; dar din toate Domnul m-a izbăvit. Și toți ce vor trăi cu evlavie în Isus Cristos vor suferi persecuții.” (2 Tim. 3.1, 11, 12). Dacă există „oi” în orașul unde „caprele” împiedică cu forța activitatea publică și din casă în casă, atunci se pot face ajutorări direct acestor „oi” pentru a-le întări, a-le încuraja și a-le hrăni. (F. A. 9:22-30; 13:50-52; 14:19, 20).

31. Această mișcare strategică este complet diferită de cea a profetului Urie, care a fost un contemporan al profetului Ieremia, dar care a avut o purtare opusă celei lui Ieremia. Urie a fost trimis să proorocească împotriva țării lui Iuda și a capitalei ei, Ierusalim. Când dăduse avertismentul suficient ca să atragă atenția publicului împăratul Ioiachim și vitejii lui „au căutat să-l omoare; dar când a auzit Urie lucrul acesta, s-a temut, a fugit și s-a dus în Egipt.” În groaza lui el a fugit cu totul din teritoriul însărcinat lui și a abandonat lucrarea de mărturie refugiindu-se în țara unde Iehova Dumnezeu ordonase poporului Său să nu se întoarcă niciodată, mai precis, în Egipt, simbolul lumii lui Satan. De aceea, Iehova nu l-a apărat pe Urie așa cum a făcut cu profetul Său Ieremia, ci a permis ca Urie să fie prins de dușmanii lui în organizația dușmanului, târât înapoi în teritoriul pe care-l abandonase, și omorât. (Ier. 26:20-23). Este adevărat că profetul Ilie a fugit dinaintea Reginei păcătoase Izabela, dar el a fugit la muntele lui Dumnezeu, Horeb, pentru meditație și comuniune cu El. Când Domnul i-a pus în față lucrarea pe care trebuia s-o facă în țara persecutorilor săi religioși, Ilie s-a întors și a făcut-o cu credincioșie până când a fost luat.

32. Ieremia a fost trimis să dea mesajul de avertizare în templul din Ierusalim. În timp ce făcea acest lucru a fost prins de mulțime la instigarea clerului religios. Atunci Ieremia a avertizat instanța care a audiat cazul lui că va aduce sânge nevinovat asupra ei dacă-l ucide pentru că a vestit mesajul la porunca lui Dumnezeu. De aceea, Domnul l-a protejat de agresorii religioși însetați de sânge. El nu a părăsit niciodată teritoriul pe care Domnul i-l-a încredințat. El a continuat să meargă în țara lui Iuda, și Domnul l-a cruțat pentru ca să vadă justificarea Numelui lui Iehova, împlinirea profețiilor lui Dumnezeu rostite prin gura lui Ieremia, și răsturnarea persecutorilor săi religioși. Ieremia a avertizat întotdeauna împotriva întoarcerii în Egipt, chiar și după ce Ierusalimul a fost distrus și puținii oameni care au rămas în țara pustiită au devenit cuprinși de panică. (Ier. 42:1-22; 43:1-13).

33. Când cineva renunță la slujba de martor cu scopul de a scăpa de acțiunile păcătoase ale opozanților Teocrației, fugă ca Urie în Egipt, adică, în lumea lui Satan; căci există doar două organizații. Dacă unii se rușinează să mărturisească organizația Teocratică a Domnului, și prin urmare o neagă, atunci ei nu pot avea protecția Marelui Teocrat și a Împăratului Său Teocratic, ci ei caută protecție de la lume, lume care

poate opri rana dacă cineva o urmează, și ascultă de ea în loc de Dumnezeu. Acest lucru a fost demonstrat în țările unde dictatorii totalitari au preluat controlul și au interzis lucrarea de mărturie. Cei care cu frică au abandonat lucrarea de mărturie și au renunțat la protecția Teocrației au fost pedepsiți de autoritățile totalitare sau și-au atras disprețul. Alții se încred în protecția lui Iehova și continuă să depună mărturie cu discreție, vigilență, răbdare, și curaj și Domnul îi protejează și îi folosește pentru a ajunge la „celelalte oi”. În Canada, poliția orășenească, provincială și organizației clasei „servului rău” „o foaie absolut curată” să acționeze și o protejează. Pe de altă parte, Guvernul de Dominație îi oprește pe martorii lui Iehova; cu toate acestea, creștinii fideli însărcinării lor continuă să vestească mesajul Teocratic așa cum a făcut și Apostolul Pavel, și Atotputernicul Dumnezeu îi protejează iar „căutarea” „celorlalte oi” continuă și ele încă sunt adunate acolo. Cei care, ca și Ieremia, sunt prinși în timp ce își fac activ însărcinarea lor creștină și care sunt trimiși la închisoare, în temniță, sau în lagăre de concentrare, nu sunt părăsiți de Domnul, nu pentru că își mențin integritatea față de El, deși ei suferă agoniile lui Iov pentru devotamentul și credințioșia lor. Scripturile dau promisiunea că acolo ei sunt din acel număr pe care El îi va păstra vii și îi va izbăvi când va distruge „creștinătatea” la Armagedon. Ei vor supraviețui, dar toți persecutorii lor și toți temnicerii vor fi distruși, până la ultimul om. Aceasta a fost prevăzut în cazul lui Ieremia. (Ieremia, capitolele 39 și 40).

34. În așa-numitele țări „democratice”, forțele religioase intolerante și malițioase au convins elementul politic să decreteze în mod oficial organizația lui Iehova ca fiind neautorizată și fără licență de funcționare, iar a acționa ca un martor a lui Iehova să fie considerat un act „ilegal” care se pedepsește cu amenda sau închisoarea. Această mișcare împotriva lui Dumnezeu din partea naivilor religiei în aceste țări nu anulează în niciun fel legământul creștinilor de a face voia lui Iehova Dumnezeu așa cum Isus Cristos dă exemplu. Ea nu șterge și nu face nulă și fără valoare însărcinarea pe care Dumnezeu o dă slujitorilor Săi consacrați de a declara Numele Lui pe tot pământul și de a propovădui vestea bună a Guvernului Său Neprihănit și de a-i mângâia pe toți cei ce plâng. Această însărcinare este obligatorie pentru ei până la sfârșit, și de aceea ei vor urma comportamentul apostolic de „a asculta mai mult de Dumnezeu decât de oameni.” Ei vor continua, și continuă și acum să predice ca creștini, chiar dacă sunt forțați să facă acest lucru individual și doar cu Biblia. Deoarece corporația legală care acționa la nivel local ca slujitorul lor a fost dizolvată prin decret oficial, acest lucru nu îi împiedică pe oamenii cu legământ ai lui Dumnezeu să acționeze individual ca slujitori ai evangheliei, adoptând metoda de predicare pe care Isus și apostolii Lui au folosit-o. A nu purta Numele Domnului în deșert înseamnă a acționa conform însărcinării primite de la El mai degrabă decât a te considera și a te prezenta după „noul Nume”, pe care gura lui Iehova l-a rostit. Religioniștii se etichetează cu numele de „creștin”, dar nu sunt așa în comportament. „Un om poate spune: Tu ai credință, iar eu am fapte: arată-mi credința ta fără lucrări, și eu îți voi arăta credința mea prin faptele mele.” (Iac. 2:18).

35. Domnul Isus Cristos, Împăratul Teocrației, este reprezentantul de legătură (de unificare) a lui Iehova între toți urmașii Lui. Dacă toți aceștia acționează în conformitate cu instrucțiunile Lui așa cum sunt arătate în Cuvântul Tatălui Lui, instrucțiuni pe care El i-a învățat din templu, atunci, chiar dacă sunt împrăștiați de acțiunile dușmanului, totuși ei toți vor face același lucru. Ei vor acționa, nu ca o organizație legală dizolvată de legea politică, ci ca organizația lui Dumnezeu, organizație pe care nicio putere umană sau demonică nu o poate dizolva sau opri să funcționeze. Legătura unității acestei organizații cuprinde tot spațiul și distanța și barierele făcute de oameni; ea strânge sau ține împreună pe cei împrăștiați într-o unitate a scopului și a acțiunii. Devotamentul identic față de Teocrație este legătura, spiritul lui Dumnezeu în slujitorii Lui este puterea care mișcă, iar mesajul este a lui Dumnezeu. (Efes. 2:13, 14; Col. 3: 14, 15; 2 Cor. 5: 13-15).

36. Este timpul ca toate guvernele lumii să se confrunte cu acest fapt, fie că le face plăcere, fie că nu: Ca și în cazul mării împrăștieri a creștinilor din zilele apostolilor, așa este și acum. Cei împrăștiați vor merge „pretutindeni propovăduind cuvântul”, fiecare din ei știind instrucțiunile date de Domnul și fiecare din ei înțelegând foarte bine porunca Domnului: „Fiecare om să-și dovedească lucrarea lui, și atunci se va bucura în sine singur, și nu cu altul. Căci fiecare își va purta sarcina lui.” (Gal. 6:4, 5). Persecuția și împrăștierea îl pune pe fiecare om să fie pe cont propriu, să-și manifeste alegerea personală și hotărârea de

a face voia lui Dumnezeu independent de ceea ce alți oameni ar putea sau nu ar putea face. Și așa cum a fost în zilele apostolilor, Domnul Dumnezeu prin îngerii Lui zădărnicește planurile dușmanilor, dar reușește să stabilească o linie de comunicație pentru a-i ține pe slujitorii Săi activi credincioși în legătură cu „masa Domnului” și cu slujitorii Lui. Acești credincioși știu aspectele implicate. Ei știu că înseamnă distrugerea lor dacă sunt necredincioși însărcinării lor, susținând astfel partea Diavolului. Rămășița și „celelalte oi” vor susține partea lui Dumnezeu. Niciun guvern politic de pe pământ, ca să nu vorbim de întreaga organizație sau lume a lui Satan, nu va reuși prin rămășița credincioasă și „celelalte oi” să dovedească că Iehova nu poate pune la încercare creaturile care sub persecuția organizației lui Satan vor rămâne credincioase în organizația lui Dumnezeu, menținându-și astfel integritatea lor. Guvernele lumii se confruntă cu acest fapt, și știu că trebuie să-și asume întreaga responsabilitate pentru ceea ce fac încercând să rănească organizația lui Dumnezeu și să-i scoată pe martorii Lui consacrați din ea. În ziua de duminică 7 Octombrie 1934, guvernul lui Hitler din Berlin, Germania, a fost avertizat de sute de mesaje speciale rostite prin cablu din partea societăților adunate a martorilor lui Iehova în toată lumea, cu acest mesaj identic pe care-l cităm aici: „Guvernul lui Hitler, Berlin, Germania: Maltratarea din partea voastră a martorilor lui Iehova șochează toți oamenii buni de pe pământ și dezonoarează Numele lui Dumnezeu. Opriți-vă să mai persecutați pe martorii lui Iehova; altfel, Dumnezeu vă va distruge și pe partidul vostru național.” (1 Cor. 3:17, citire din margin).

37. Guvernele lumesti, necăjind pe martorii credincioși ai lui Iehova, sunt obligate să învețe că ele se confruntă cu cei în care Atotputernicul Dumnezeu a pus spiritul unei iubiri de nezdruccinat pentru Teocrație așa cum este scris în Romani 8:31, 35-39: „Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine poate fi împotriva noastră? Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Cristos? Necazul, sau primejdia, sau persecuția, sau foametea, sau lipsa de îmbrăcăminte, sau pericolul, sau sabia?” „După cum este scris: din pricina Ta suntem omorâți toată ziua; suntem socotiți ca niște oi de tăiat. Totuși, în toate aceste lucruri suntem mai mult decât învingători, prin El care ne-a iubit. Căci sunt convins că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile [politice], nici lucrurile din prezent, nici lucrurile viitoare, nici înălțimea, nici adâncimea, nicio altă făptură, nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu [Marele Teocrat], care este în Isus Cristos, Domnul nostru [Împăratul Teocrației]”. Aceștia sunt „mai mult decât învingători” deoarece, pe lângă faptul că obțin un triumf personal peste scopurile dușmanului, ei slujesc pentru justificarea numelui lui Iehova și zădărnicesc complotul Diavolului de a-i folosi în sprijinul provocării sale.

38. Planul păcătos care stă în spatele persecuției va fi zădărnicit, dovedindu-l pe Satan a fi un mincinos. Persecuțiile care vor mai veni pot înghesui teribil pe martorii lui Iehova; ele pot provoca nedumerire în rândul martorilor referitor la ceea ce să facă; ele pot face ca martorii să fie urmăriți de aliații politici, militari, judiciari, comerciali ai religiei; ele pot face ca martorii să fie aruncați în ochii publicului și privați de egalitate legală și constituțională cu cetățenii lumii. Dar cu toate acestea, aceste persecuții nu îi vor elimina pe martorii lui Iehova, nici nu-i vor duce în disperare astfel încât să-i determine să facă compromisuri iar Dumnezeu să-i abandoneze și să-i nege ca martori. Cu puterea și tăria lor proprie nu pot răbda persecuția și să țină cu tărie la comoara slujirii ca ambasadori ai Teocrației și ca martori ai Celui Prea Înalt. Ei sunt în trupuri fragile, vase de pământ, și prin urmare, trebuie să fie puterea mare a lui Iehova în și prin ei care să depășească și să înfrunte puterea celor care asaltează la integritatea lor. Membrii „trupului lui Cristos” nu trăiesc pentru niciun alt scop decât să urmeze același comportament ca Isus în mărturisirea numelui și a Împărăției lui Iehova. Așa cum a afirmat apostolul: „Totuși avem această comoară [slujbă] în vase pământești, pentru ca măreția nemaipomenită a puterii să fie de la Dumnezeu, și nu de la noi; în toate părțile strânși tare, dar nu închiși; fără drum, dar nu fără drum secundar; urmăriți [persecutați], dar nu abandonați; aruncați la pământ, dar nu distruși; întotdeauna purtăm în trupul nostru omorârea [din partea dușmanului] lui Isus, pentru ca și viața lui Isus să se manifeste în trupul nostru; căci totdeauna noi, cei vii, suntem dați la moarte din pricina lui Isus, pentru ca și viața lui Isus să se manifeste în trupul nostru muritor.” (2 Cor. 4:1, 7-12, *Rotherham*; 12:9, 10)

ELIBERARE ȘI RĂSPLATĂ

39. „Lupii” plănuiesc răutatea prin intermediul legilor cu scopul de a prăda „oile” lui Iehova și de a oferi o scuză legală și o salvare a reputației lor pentru acțiunile nedrepte și violente. (Mat. 10:16). Ei încearcă să prindă „oile” lui Iehova în capcana compromisului, a desfrânării cu lumea, unde El îi va refuza și-i va distruge. Persecutorii, ei înșiși vor cădea în capcană și vor fi distruși de Nimicitorul lui Iehova. (Ps. 35:3-8; 7:1-13; 119:84-86, 157, 161). Pledoaria lor de a apăra religia nu va justifica ura și împotrivirea lor față de Iehova și necăjirea martorilor Lui: „Este un lucru neprihănit ca Dumnezeu să răsplătească cu necaz pe cei ce vă necăjesc; ...când Domnul Isus va fi descoperit din cer cu îngerii Lui puternici, într-o flacără de foc ca să răzbune pe cei ce nu cunosc pe Dumnezeu, și pe cei ce nu ascultă Evanghelia Domnului nostru Isus Cristos, care vor fi pedepsiți cu distrugere veșnică de la prezența Domnului.” (2 Tes. 1:6-9; Gal. 5:10; Ps. 69:26, 28).

40. În cuptorul de foc al persecuției martorii lui Iehova, ca și Ieremia, se roagă Lui: „Doamne, Tu știi tot: adu-ți aminte de mine, vizitează-mă, și răzbună-mă pe persecutorii mei; nu mă lua după îndelunga Ta răbdare; știi că din pricina Ta am suferit ocară”. Iehova Dumnezeu îi asigură pe cei ce se încred în El că persecuția va eșua și că ei vor fi în apărarea Lui, zicând: „Te voi face pentru poporul acesta [pentru persecutori] un zid tare de alamă; și ei se vor lupta împotriva ta, dar nu te vor învinge; căci Eu sunt cu tine ca să te scap, și să te izbăvesc, zice Domnul. Și te voi izbăvi din mâna celor păcătoși, și te voi răscumpăra din mâna celor îngrozitori.” (Ier. 15:15, 20, 21). Și deoarece acțiunea de răsplătire a lui Dumnezeu în reglarea conturilor cu persecutorii va fi în principal rezolvarea problemei dominației universale, rugăciunea inspirată din Psalmul 83:15-18 se adresează lui Dumnezeu: „Persecută-i astfel cu furtuna Ta, și înpăimântă-i cu vijelia Ta. Uplete-le fața de rușine; ca ei [cei neprihăniți] să caute Numele Tău, Doamne. Să fie răsturnați și îngroziți pe vecie, să fie dați rușinii, și să piară; ca oamenii să știe că numai Tu, al cărui Nume este Iehova, Tu ești Cel Prea Înalt peste tot pământul.”

„Preaiubiților, nu gândiți ca pe un lucru ciudat încercarea de foc, care este să vă încerce, ca pe un lucru ciudat care vi-s-a întâmplat; ci bucurați-vă, întrucât sunteți părtași ai suferințelor lui Cristos; pentru ca atunci când slava Lui va fi descoperită, să vă bucurați cu o bucurie negrăită. Dacă sunteți defăimați pentru numele lui Cristos, ferice de voi; căci spiritul slavei și a lui Dumnezeu se odihnește peste voi; de partea lor El este vorbit de rău, dar de partea voastră El este slăvit.”

– 1 Petru 4.12-14.

CEI CARE SUNT DE PARTEA DREPTĂȚII

Luni, așa cum e obiceiul, dar această zi în mod excepțional cu o săptămână mai târziu decât ora obișnuită, 8 Iunie 1942, cei nouă bărbați stăteau într-o sesiune solemnă pe banca Curții Supreme a Statelor Unite. Sala de judecată a fost arhiplină în acea după-amiază. În primul rând, s-a dat o dispoziție referitoare la Salarii și Ore; atunci întreaga sală a adoptat un aer solemn. În așteptare, toată lumea era nerăbdătoare să audă opinia momentului, care atingea cel mai prețios drept al oamenilor liberi într-o democrație garantată de Constituție și Declarația Drepturilor omului, dreptul de închinare la Atotputernicul Dumnezeu conform conștiinței proprii luminate de Cuvântul lui Iehova Dumnezeu.

Solemnitatea a corespuns cu ocazia. Atunci când este obligată să ia o decizie care afectează libertatea martorilor Săi credincioși de a se închina Dumnezeului Celui Prea Înalt, Curtea Supremă este pusă la probă, înaintea barei acuzaților a Judecătorului Suprem al universului, mai degrabă decât martorii cu privire la care majoritatea Curții Supreme încearcă să exprime o opinie finală. Când a formulat opinia care trebuia pronunțată, oare și-a dat seama Curtea de acel fapt îngrozitor? I-a păsat oare? (Ps. 2.1-12).

Problema de care Curtea încearcă să se debaraseze este, de fapt, următoarea: Poate să clasifice statul laic mesajul tipărit al Împărăției lui Dumnezeu ca pe o marfă ambulantă și să taxeze distribuirea lui de către cei cărora legea supremă a lui Dumnezeu le-a poruncit să mărturisească Împărăția Lui prin Cristos? Justiția din statul Kentucky începe să pronunțe sentința asupra a trei cazuri similare a martorilor lui Iehova. Modul cum va fi luată această decizie crucială pentru această țară a Constituției devine clar deodată ce justiția spune: „Un om cu vederi contrare restului compatrioților săi, are dreptul la privilegiul de a-și exprima ideile sale prin vorbire oricui vrea să audă sau să citească...Dar acea auzire poate fi limitată prin acțiunea organului legislativ adecvat la ore, locuri, și metode de luminare a comunității, care din punct de vedere a condițiilor sociale și economice existente, nu sunt în contradicție cu păstrarea păcii și a ordinii. Aceasta înseamnă că susținătorii ideilor nu pot hotărî în întregime pentru ei timpul și locul și maniera de difuzare a cunoștinței sau pentru evanghelizarea lor; mai mult decât atât autoritățile civile ar putea împiedica sau suprima diseminarea publică a faptelor și a principiilor de către oameni”.

Trebuie știut faptul că martorii lui Iehova nu sunt „cei care propun ideile”, ci sunt vestitorii, propovăduitorii Cuvântului revelat a lui Dumnezeu, Cuvânt care este adevărul. (Ioan 17:17). De asemenea, trebuie știut că martorii lui Iehova nu au hotărât, nici nu poate vreun om sau vreun organ legislativ sau judiciar să hotărască „pentru ei timpul și locul și maniera pentru difuzarea cunoștinței sau pentru evanghelizarea lor”. Marele Legiuitor, Iehova Dumnezeu este Cel care a stabilit acest lucru și l-a afirmat în mod expres în Cuvântul Lui. Fiul lui Dumnezeu, cel care este întotdeauna în armonie cu legea supremă a Tatălui Lui, a stabilit metoda și maniera de difuzare a cunoștinței lui Dumnezeu atunci când a mers și i-a învățat pe discipoli să meargă să propovăduiască din casă în casă. De asemenea, El a desemnat timpul și anume după Primul Război Mondial, când, după ce l-a menționat, a adăugat: „Și această Evanghelie a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea ca o mărturie tuturor națiunilor; și atunci va veni sfârșitul.” (Mat. 24:7, 14). Pentru această propovăduire, a spus El urmașilor Săi care țin această poruncă, „veți fi urâți de toate națiunile pentru numele Meu.” (vs. 9). Cu siguranță că clerul nu este urât din această pricină.

Deoarece martorii lui Iehova nu se conformează acțiunilor luate de clerul religios și apără cu îndrăzneală Guvernul Teocratic a lui Iehova prin vestirea lui din casă în casă în fiecare oraș sau localitate din Statele Unite și din toate celelalte națiuni, clerul instigă o ură mare împotriva lor printre legiuitori, judecători, politicieni și funcționari care aplică legea. Ordinele consiliilor și decretele care îi opresc pe martorii lui Iehova în totalitate în țările dictatorilor totalitari și în alte țări unde Ierarhia celui mai totalitar sistem religios de pe pământ deține puterea și influența, sunt prea bine cunoscute. În această „țară a libertății” există încă unele ezitări de a distruge Constituția printr-un decret categoric de a interzice martorii lui Iehova. Naivii și agenții Ierarhiei religioase recurg la mijloace mai subtile și viclene pentru a opri modul apostolic și a lui Cristos de predicare a Evangheliei Împărăției. Cum? Sub masca legilor de taxare legiferate la nivel local dar greșit aplicate oamenilor de legământ ai lui Iehova care păzesc poruncile de a merge și a predica oamenilor. Aceste legi se aplică în mod corespunzător vânzării și traficului de articole obișnuite ale mărfurilor, dar au fost interpretate în mod eronat de dușmanii adevărului cu scopul de a acoperi activitățile de propovăduire a martorilor lui Iehova, sub pretenția falsă că aceste activități constituie „comerț” și „vânzare” deoarece contribuțiile în bani sunt făcute de unii din cei mulți care acceptă mesajul tipărit al Împărăției.

În ultimii ani au avut loc condamnări ilegale în temeiul acestor ordonanțe locale în fiecare stat din Uniune, condamnări la care sute de martori ai lui Iehova au făcut apel. Multe instanțe de judecată intermediare au declarat în mod corect că aceste ordonanțe nu sunt aplicabile propovăduirii evangheliei făcută de martorii lui Iehova pe cale orală și prin mesaje tipărite. În cazul Cincinnati versus Mosier 22 N.E. 2d418, Curtea de Apel din Ohio, vorbind despre una din aceste ordonanțe aplicate împotriva acestui martor a lui Iehova, a spus: „Pe de altă parte, este evident că ea nu poate avea o aplicare mai mare împotriva pârâului pentru actul scris în declarația pe propria răspundere decât ar fi avut dacă s-ar fi încercat aplicarea ei pentru un act săvârșit în afara Statului, a județului sau a orașului”.

Curtea de Apel din Georgia în cazul Thomas vs. Atlanta, 1. S.E. 2d598, spune la fel: „Nu credem că este datoria unui slujitor ordonat al evangheliei să se amestece în treburile orașului. Nici nu este treaba unui

astfel de slujitor să meargă în case și să pornească un patefon sau să predice sau să vândă sau să distribuie literatură care are de a face cu credința lui dacă proprietarul acelei case nu obiectează.”

Multe alte instanțe de judecată, statale de cel mai înalt rang au susținut de asemenea că aceste legi care taxează și oferă licențe vânzătorilor ambulanți nu se pot aplica în mod corespunzător martorilor lui Iehova, și au anulat în repetate rânduri condamnarea acestora. Când aceste legi au fost aplicate în mod eronat, instanțele superioare de judecată ale statului le-au declarat în majoritatea cazurilor ca fiind neconstituționale.

Un curs de acțiune diferit a fost adoptat de cele mai mari instanțe de judecată din statele Alabama, Arizona, și Arkansas, unde valabilitatea acestor legi trebuia să se aplice martorilor lui Iehova care distribuiau mesajul tipărit. La timpul potrivit aceste cazuri au fost aduse înaintea Curții Supreme a Statelor Unite pentru revizuire. Ele au fost pe deplin și în mod corespunzător susținute iar dosarul acestora a fost depus de avocatul martorilor lui Iehova. Au fost prezentate argumente Scripturale și legale arătând că instanțele statului în aceste cazuri luaseră un loc pe tronul nelegiurii și Dumnezeu nu putea aproba răutățile lor împotriva cauzei Lui. „Va avea tronul nelegiurii părășie cu tine, care formulezi răutatea printr-o lege?” (Ps. 94:20).

LIBERTATEA CUVÂNTULUI SĂ FIE CONTROLATĂ

În acea zi de luni, 8 Iunie, cinci judecători, majoritatea de la Curtea Supremă a Statelor Unite, cu știință sau fără știință, s-au unit în conspirația religioasă de a-i „prinde” pe martorii lui Iehova. Ei au pronunțat hotărârile de condamnare ale instanței de stat și au susținut că legile de licență și fiscale au fost aplicabile și nu neconstituționale. Acolo cel mai înalt tribunal al Americii și-a sfârșit cariera ca ultimul bastion al libertăților americane și a sfârșit în bucăți Constituția. Succesiunea evenimentelor care cu siguranță vor urma arată că acei judecători s-au lăsat păcăliți de demonii nevăzuți și naivii lor vizibili, fasciștii, împotriva libertății, a lui Iehova și a Teocrației, ca elementele religioase să se înfurie și să depășească statele în efortul zadarnic spunem noi, de a opri mesajul Împărăției lui Iehova.

Esența deciziei Curții Supreme este că dacă, din cauza dușmanilor adevărului, un slujitor al evangheliei este etichetat de stat ca un vânzător ambulant, el poate fi tratat și condamnat ca atare și i se refuză drepturile lui constituționale, în ciuda faptului că el nu este un vânzător ambulant. De asemenea, Curtea susține că libertatea de închinare prin distribuirea literaturii biblice înseamnă că persoana care își exercită acel drept trebuie s-o dea GRATUIT; și că dacă contribuțiile în bani sunt primite în schimbul literaturii distribuite, acest lucru constituie și chiar este VÂNZARE, care îl face pe cel care exercită drepturile lui constituționale să fie supus condamnării și tratamentului ca și a unui criminal deoarece nu a reușit să procure o taxă de autorizație de la funcționarii statului și a orașului ca o condiție prealabilă implicării într-o asemenea activitate. Susținerea Curții Supreme în acest caz este total eronată. Ea a comis o greșală care a condus națiunea într-o practică totalitară și a uitat de Iehova Dumnezeu; cu ce scop? „Cei păcătoși vor fi întorși în iad, și toate națiunile care-L uită pe Dumnezeu.” (Ps. 9:17).

Curtea a anulat cuvintele Constituției, dar, prin harul lui Dumnezeu, ea nu poate anula Cuvântul lui Dumnezeu, indiferent de cât de mult ar încerca. Nici nu va reuși să-i oprească pe martorii lui Iehova, așa cum ar crede unii; deoarece ei sunt predicatorii Lui ordinați, au sprijinul Lui și ascultă de poruncile Lui supreme. (Mat. 24:14). În loc de a-i distruge, Curtea a distrus Constituția și libertățile Americanilor. Iubitorii libertății protestează cu glas tare.

MARTORII LUI IEHOVA URMEAZĂ CONDUCEREA MAI ÎNALTĂ

Este limpede că unii membrii ai Curții Supreme nu au niciun respect pentru Stăpânirile Înalte, Iehova Dumnezeu și Împăratul Său Cristos, și prin urmare disprețuiesc și se opun mesajului Teocratic. Acest lucru i-a determinat să-și ia în derâdere propriile lor funcții, să-și piardă echilibrul judiciar, și să-și împietrească conștiințele lor în eforturile lor încăpățanate de a găsi o modalitate care să-i oprească pe martorii lui

Iehova. Rezultatul final va arăta că au greșit, cu toate că au fost avertizați la timp. Eforturile lor sunt zadarnice. Până când „lucrarea ciudată” a lui Iehova nu este terminată, niciun om sau grup de oameni nu poate opri martorii Lui să asculte de însărcinarea dată de El și să le poruncească să nu vestească mesajul Împărăției Sale deoarece Iehova Cel Prea Înalt este Legiuitorul, Ghidul și Protectorul lor. Isus Cristos este Liderul, Sfătuitorul și Luptătorul lor. Iehova a promis să conducă pe cei smeriți și ascultători în judecată și să-i păstreze și să-i elibereze pe cei credincioși. El i-a avertizat că „ei vor lupta împotriva voastră”, dar a și promis celor credincioși că „ei nu vă vor învinge”. Se va demonstra în viitor că martorii lui Iehova nu se încred în niciun document de garanție sau declarație a drepturilor omului, în niciun guvern politic sau instituție lumească oficială. Încrederea lor este în totalitate în Stăpânirile Înalte, Dumnezeu și Cristos. Așa cum Hitler și Ierarhia Romano-catolică nu a reușit să-i oprească pe martorii lui Iehova pe continentul European, la fel și forțele anti-teocratice din America vor eșua, și ulterior vor fi distruse.

Martorii lui Iehova au apreciat și au luptat pentru principiile drepte ale Constituției, dar acum Curtea Supremă prin încercarea ei de a judeca publicațiile Împărăției lor a rănit foarte grav publicul american făcând nulă și fără efect singura garanție vitală a democrației și libertății, și anume, Constituția. Martorii lui Iehova nu au pierdut favoarea și lucrarea Lui prin decizia Curții, dar oamenii națiunii au pierdut mult. Nu există nimic acum care să împiedice ca, Constituția să fie aruncată la lada de gunoi; ceea ce s-a abătut asupra unei minorități nepopulare se va abate în curând asupra tuturor oamenilor. Declarația Drepturilor este acum o bucățică de hârtie.

TREI MEMBRII VĂD CĂ S-A FĂCUT UN RĂU

În 1940, la argumentul oral în fața Curții Supreme și în numele cazului lui *Gobitis (Steag)*, ultimele cuvinte ale judecătorului lui Rutherford au fost: „Dumnezeu să împiedice această instanță onorabilă de la comiterea unei erori care va transforma acest popor din Statele Unite într-o clasă totalitară și va distruge toate libertățile garantate prin Constituție.” Contrar acestui avertisment, Curtea Supremă care a instrumentat acest caz a alunecat și a căzut în groapa erorii și a unei eventuale distrugerii deoarece a luat o hotărâre împotriva legii lui Dumnezeu așa cum este respectată de martorii Lui. Fiecare pas pe care l-a făcut Curtea în acea direcție l-a făcut așa de departe de fundamentele libertății încât este foarte greu acum de recuperat. Trei membrii ai Curții au recunoscut greșeala lor gravă în lumina persecuției feroce a martorilor lui Iehova care a făcut de rușine America de atunci. D-l judecător Black, vorbind pentru D-l judecător Murphy și D-l judecător Douglas însuși, au spus:

„Decizia Curții sancționează un lucru care în opinia noastră suprimă libera exercitare a unei religii practicate de un grup minoritar. Acesta este un alt pas în direcția pe care Școala Districtului Minersville vs Gobitis 310 U.S. 586 l-a făcut împotriva aceleiași minorități religioase și este urmarea logică a principiilor pe care s-a bazat acea decizie. Din moment ce ne-am unit opiniile în cazul Gobitis, noi credem că este o ocazie potrivită să declarăm că noi credem acum că a fost o decizie luată greșit. Cu siguranță, că forma noastră democratică de guvernare care funcționează pe baza Declarației Drepturilor omului are o responsabilitate mare pentru a se acomoda cu convingerile religioase ale minorităților, indiferent de cât de nepopulare și neortodoxe ar fi acele convingeri. Primul amendament nu dă dreptul de a exercita religia liber într-o poziție de subordonare. Cu toate acestea, noi ne temem că deciziile în acest caz și în cazul Gobitis fac exact acest lucru”.

Singura modalitate ca oamenii națiunii să poată scăpa de mânia lui Dumnezeu și să poată primi protecția Lui de la distrugerea bătăliei de la Armagedon este să se întoarcă la Teocartie și să recunoască supremația lui Iehova în domeniul legislației și să-L asculte pe El, și nu pe oameni. Dacă restul membrilor Curții Supreme i-ar urma pe judecătorii amintiți mai sus în retractarea cazului *Gobitis*, atunci ar fi un pas în beneficiul lor și al oamenilor.

ALEGEȚI PE CINE VREȚI SĂ SLUJIȚI

Funcționarii din multe orașe și municipalități, ca niște vulturi, au așteptat nerăbdători decizia majorității Curții Supreme asupra ordonanței taxei de licență în legătură cu martorii lui Iehova. Se așteaptă ca unele orașe și municipalități vor vorbi despre decizia majorității cu o veselie puternică. Să nu fie orbi aceștia față de următorul fapt, și anume că dacă funcționarii administrației sau ai justiției din unele orașe urmează decizia majorității, ei vor îmbrăca hainele identificării cu acea majoritate și se vor arăta astfel potriviți pentru marele Nimicitor al lui Iehova la Armaghedon, bătălie finală care este foarte aproape. Profeția lui Dumnezeu a prezis un astfel de comportament al persecutorilor care va preceda imediat sfârșitul final al tuturor națiunilor, și în loc de a fi descurajați, slujitorii lui Iehova își ridică capetele cu bucurie profundă față de această dovadă suplimentară și anume că „izbăvirea voastră se apropie.” Rămășița credincioasă va fi privilegiată să umple suferințele lăsate în urmă pentru membrii trupului lui Cristos. Ea, împreună cu tovarășii ei, vor purta aceleași ocări și necazuri ca cele purtate de El și vor avea cu El o parte privilegiată în a-l dovedi pe Diavol a fi un mincinos cu privire la integritatea slujitorilor lui Dumnezeu.

Alte orașe, orașele, sate și cătune, conduse de consilieri mai înțelepți, nu vor pune în aplicare aceste legi, chiar dacă ar fi pe cărțile lor de legi, dar vor apăra Constituția și neprihănirea și vor evita să lupte împotriva lui Dumnezeu. Opinia majorității, probabil să dea o pâine muiată de consolare Ierarhiei Romano-catolice și altor religioniști ale căror călugărițe și agenți merg din casă în casă cu ciudățeni și mijloace religioase, recunoaște această chestiune de voluntariat în aceste cuvinte: „Ar fi bine ca înțelepciunea comunităților americane să-i convingă să permită celor săraci și slabi să atragă sprijin din vânzările mărunte ale cărților religioase fără a contribui cu ceva la privilegiul de a folosi străzile și facilitățile municipalității”.

Opinia majorității nu se ridică la o lege generală aplicabilă pe tot teritoriul Statelor Unite. Chiar dacă multe orașe au aceste ordonanțe, ele încă nu le-au aplicat și e posibil să nu le aplice nici în viitor. Ele nu sunt obligate să facă acest lucru în temeiul deciziei majorității. Conform opiniei minorității această aplicare este socotită a fi neconstituțională. De aceea, fiecare oraș, orașel sau sat hotărăște ce acțiuni va lua. S-ar putea ca și instanțele locale de stat să considere aceste ordonanțe neaplicabile predicării evangheliei, așa cum au făcut câteva instanțe de stat.

Supunerea credincioasă continuă a martorilor lui Iehova față de însărcinarea lor primită de la El pretutindeni în țară va pune toate comunitățile la încercare. Până când arestările în fiecare oraș sau localitate vor atinge asemenea proporții iar repetarea continuă a fost amenințată împotriva slujitorilor lui Iehova, ei urmează cuvintele și exemplul Conducătorului lor Isus Cristos și a apostolilor Lui de a împinge bătălia până la poartă, pentru a înfige pumnalul lui Ehad până când grăsimea acoperă mânerul, întotdeauna încrezându-se în Domnul. Cuvântul Lui îi avertizează să nu întrerupă activitatea de frica unor amenințări banale, ci să pună responsabilitatea direct asupra fiecărui oraș, inclusiv asupra funcționarilor și a oamenilor, în această chestiune, și anume: se va conforma acel oraș cu acea nedreaptă, nelegitimă, și neconstituțională decizie a majorității prin arestarea martorilor credincioși pentru că, continuă să predice din casă în casă conform dreptului dat de Dumnezeu?

Atunci când începe persecuția sub forma arestărilor într-un oraș după tipul ordonanței locale care solicită o licență pentru „vânzarea” literaturii și „comerțul cu amănuntul” în interiorul orașului, atunci martorii ascultători ai lui Iehova vor acționa mai întâi cu înțelepciune analizând prin rugăciune lucrurile scrise în articolul de mai sus, „Eșecul Persecuției”. Acești persecutați vor acționa conform articolului, în toate ocaziile folosind spiritul unei minți sănătoase în purtarea corespunzătoare a sarcinii proprii, prin harul și îndrumarea lui Dumnezeu. Nu te teme să fii un non-conformist pentru neprihănire așa cum a fost Fiul lui Iehova, Isus Cristos, pe pământ.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

1 AUGUST 1942

Nr. 15

Cuprins:

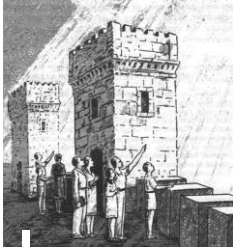
ISPĂȘIRE PENTRU LUMEA NOUĂ
Partea I

- Pag.257

SĂ CÂNTĂM ÎN TIMPUL CRIZEI LUMII

- Pag.268

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn, N.Y., U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: J.F. Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu l-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și l-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintează în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armaghedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorii lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... 40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Nr. LXIII

1 August 1942

Nr 15

ISPĂȘIRE PENTRU LUMEA NOUĂ

„Avem un avocat la Tatăl, pe Isus Cristos, Cel neprihănit. Și El este jertfa pentru păcatele noastre; și nu numai pentru ale noastre, ci și pentru păcatele întregii lumi.” -1 Ioan 2:1,2.

Partea I

Scopul Lui Iehova de a construi o lume nouă este aproape de îndeplinire. Acest lucru este un motiv de bucurie pentru toți iubitorii neprihănirii, adevărului și ai libertății. Toți aceștia, care examinează cu sinceritate promisiunile, descrierile și actele Creatorului referitoare la acea lume nouă, sunt conduși să o iubească. Ea este ca Iehova Dumnezeu. El, de asemenea, o iubește și și-a dovedit dragostea Lui pentru ea. „Căci Dumnezeu așa a iubit lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică.” În aceste cuvinte din Ioan 3:16, Fiul a explicat de ce El a fost pe pământ ca un om perfect, propovăduind venirea unei lumi noi sub un guvern nou, „Împărăția cerurilor”. Aceasta semnifică condamnarea lumii prezente în agonia „necazului națiunilor, cu uimire”. Anul 1914, amintit de oameni ca anul izbucnirii Primului Război Mondial, a marcat punctul de cotitură pentru afacerile universului. Prin manevrele politice, militare și religioase ale națiunilor de atunci ele stau acum într-un „loc numit în limba ebraică Armagedon”, și toată profeția Bibliei și evenimentele mondiale se unesc pentru a dovedi că marea bătălie în acel „loc” este foarte aproape de împlinire. Nu va fi pur și simplu un război internațional sau între capitaliști și muncă, sau un război între Catolici și Protestanți, ci va fi un război între lumi, cu împărăția cerurilor noii lumi luptând pentru victorie pe partea dreaptă împotriva demonilor și a oamenilor păcătoși ai „acestei lumi rele” de partea înfrângerii și a distrugerii. „Cerurile noi” și „pământul nou” al promisiunii de neuitat a lui Dumnezeu va stăpâni după aceea și va dăinui pentru totdeauna spre slava nepieritoare a lui Iehova și spre binecuvântarea tuturor iubitorilor acelei lumi noi.

2. Este o mare milă a lui Dumnezeu că nu a șters în întregime rasa umană până acum pentru toate nedreptățile care pătează fiecare pagină a istoriei ei. Oamenii înțelepți ar trebui să se cutremure la gândul că El va șterge toate națiunile lumești la lupta iminentă de la Armagedon și astfel în sfârșit, după o așteptare de șase mii de ani, El își va apăra numele și puterea Sa pentru neprihănire și adevăr. Doar creaturile umane care își arată acum dragostea și își pun încrederea și speranța în lumea nouă a creației lui Dumnezeu și care o apără neclintiți și o mărturisesc în public vor fi cruțați pentru ca să intre în bucuriile, privilegiile, și binecuvântările ei. Acum este timpul pentru decidera destinului, timpul pentru a decide dacă să lucrezi pentru păstrarea acestei lumi păcătoase, care are o dezamăgire sigură la sfârșit, sau să slujești intereselor și să dovedești că ești vrednic de lumea nouă cu bucuriile ei fără sfârșit care vor depăși toate suferințele suportate pentru neprihănire din prezent. Dumnezeu în bunătatea Lui a luat toate măsurile necesare prin care oamenii care s-au născut din rasa păcătoasă să poată scăpa de condamnarea morții din cauza păcatului și să se califice pentru viața veșnică, unii în „cerurile noi” al acelei lumi noi, iar un număr mult mai mare pe un pământ curățat sub acele ceruri noi. Această măsură a lui Dumnezeu este prin singurul Lui Fiu, care s-a calificat să fie Împăratul lumii noi și Împăratul tuturor acelor care trăiesc în acea lume fără sfârșit. Acesta este sensul minunat al adevărului cuprins în cuvintele: „Noi avem un avocat la Tatăl, pe Isus Cristos, Cel neprihănit; și El este jertfa pentru păcatele noastre; și numai pentru ale noastre, ci și pentru păcatele întregii lumi.” (1 Ioan 2:1, 2).

3. Acele cuvinte de mângâiere au fost adresate sub inspirație direct celor care vor fi asociați cu Împăratul uns a lui Dumnezeu în „cerurile noi”. Ele oferă o nădejde glorioasă pentru toți oamenii care iubesc adevărul și care se întorc de la păcat și care doresc să facă dreptate pe pământ sub autoritatea noului guvern ceresc, Guvernul Teocratic. Acești oameni binevoitori față de Dumnezeu și împărăția Lui se străduiesc să facă dreptate cu toată puterea lor acum și conform standardului adevărului și neprihănirii lui Dumnezeu. Peste acești „oameni binevoitori” Dumnezeu își lasă pacea pe pământ prin Împăratul Său. Nici unul din cei care se întorc acum spre lumea nouă și care o vestesc altora nu poate să facă acest lucru acum într-un mod perfect. Prin urmare, ei au nevoie de ajutorul „avocatului de la Tatăl, Isus Cristos, Cel neprihănit”. „Avocat” înseamnă ajutor. Toți oamenii născuți din Adam au fost „formați în nelegiuire, și în păcat i-a conceput mama [lor]”, și acest lucru fără nici o alegere a lor. (Ps. 51:5). Păcatul a intrat în lume înainte de nașterea primului copil a lui Adam și Eva. Acel lucru a fost în Eden, când Adam a ales s-o urmeze pe nevasta lui în călcarea legii lui Dumnezeu, păcat care a adus pedeapsa morții. (Gen. 2:17).

4. Eva a acționat la fel de egoist și de intenționat ca și soțul ei. De fapt, ea a mers înaintea capului ei pământesc Adam, și a arătat insubordonare, și prin urmare Eva, deși înșelată de șarpele subtil, a fost de neiertat și „a fost în păcat.” (1 Tim. 2:11, 13, 14). Dumnezeu a făcut promisiunea în auzul lor referitoare la „nașterea de copii”, adică, referitoare la „femeia” lui Dumnezeu care trebuie să nască Sămânța care va zdrobi capul Șarpelui. Doar acest lucru aduce nădejde pentru copiii lui Adam și Eva care se întorc de la Șarpe și de la înșelăciunile lui la Sămânța care îi eliberează de puterea Șarpelui. (Gen. 3:15; 1 Tim. 2:15). Astfel s-a ajuns că „printr-un singur om păcatul a intrat în lume, și moartea prin păcat; și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor [prin naștere și moștenire umană], căci toți au păcătuit”. (Rom. 5:12).

5. Fiind concepuți în păcat și formați în nelegiuire, descendenții lui Adam sunt imperfecti, precum și păcătoși și prin urmare, sub condamnarea morții și nu au nici un drept la viața umană. Ei nu pot pretinde nimic de la Dumnezeu, și Dumnezeu nu le datorează nimic; mai degrabă prin îndelunga răbdare și mila lui Dumnezeu ei se bucură de existența lor conștientă pe care o au pe pământ. La moarte ei se întorc în țărână, la o stare de non-existență. Nu ar fi posibilă nici o speranță ulterioară pentru nici unul din ei dacă Dumnezeu nu ar fi dat o jertfă pentru păcat, o „jertfă de ispășire” pentru păcate, pentru cei care doresc să accepte beneficiile ei conform condițiilor lui Dumnezeu. Principala condiție pentru care ei primesc beneficiile acelei jertfe pentru păcat sau jertfe de ispășire este ca ei să fie întotdeauna pentru justificarea numelui lui Dumnezeu în contradicție cu ocările infame pe care le-a adus Șarpele asupra numelui nevinovat a lui Dumnezeu. „Ispășire” înseamnă acel lucru care face propice, favorabil, adică, lucrul care îndepărtează motivul ca Dumnezeu să condamne creatura și care, prin urmare, aduce creatura în mila, favoarea și bunătatea lui Dumnezeu. „Plata păcatului este moartea”; și păcatul acuză toți oamenii prin moștenirea de la primul tată al lor, Adam. Ispășirea îndepărtează acuzația păcatului ca pe o cauză de condamnare la moarte de la toți cei care se folosesc de ispășire, și ea este jertfa pentru păcate.

6. Primul om de pe pământ, Adam, a fost perfect, deoarece el a fost creația lui Dumnezeu, și, în ceea ce-L privește pe Dumnezeu, „lucrarea Lui este perfectă”. (Deut. 32:4). Dumnezeu l-a făcut pe Adam după asemănarea Sa, adică, având o măsură potrivită de înțelepciune, dreptate, dragoste și putere. El l-a făcut pe Adam după chipul Lui, adică, ca pe reprezentantul vizibil a lui Dumnezeu pe pământ. (Gen. 1:26, 28). Iehova este „Dumnezeu al adevărului și fără nelegiuire, just și drept este El”. Nu a existat nici o nelegiuire sau nedreptate sau strâmbătate în creația Lui Adam, fiindcă Iehova Dumnezeu nu este sursa sau autorul acestor lucruri rele.

7. Fiind o astfel de creatură perfectă, Adam a avut dreptul la viață în perfecțiunea lui. Creatorul lui a afirmat că Adam ar putea poseda acel drept pentru totdeauna prin ascultarea continuă de legea Teocratică, adică, legea lui Dumnezeu. Atâta timp cât Adam a continuat într-o supunere continuă față de Făcătorul și Susținătorul său, el a fost o parte din organizația universală a lui Dumnezeu și a fost partea vizibilă sau pământescă a acesteia. Nevasta lui Adam, Eva, fiind de asemenea creația lui Dumnezeu, a fost și ea perfectă, așa cum era și Adam. Amândoi erau familiarizați cu legea lui Dumnezeu și amândoi au fost inteligenți în testul de a-și dovedi vrednicia fie pentru viața veșnică, fie de a fi nimiciti din viață fără nicio nădejde sau promisiune de salvare. Alegerea lor așa cum a fost arătată prin acțiunea lor de atunci a trebuit

să decidă destinul lor veșnic. Ei au ales moartea. În cazul lor Dumnezeu nu a putut schimba sau anula legea Sa. Pentru ca Dumnezeu să facă acest lucru, ar fi însemnat să facă judecata și legea și cuvântul Său de necrezut, iar creaturile din întregul univers ar fi avut motive să creadă că viața unei simple creaturi este mai importantă pentru Dumnezeu decât cuvântul Său propriu, și că creaturile ar putea păcătui cu intenție împotriva lui Dumnezeu și totuși să aibă nădejdea salvării universale prin inversarea pedepsei lui Dumnezeu pentru păcatul păcătoșilor voluntari. A fost Șarpele, Satan, cel care a promis salvare universală, convingând-o pe Eva că în ciuda păcatului ei voit împotriva lui Dumnezeu ea va fi salvată, și ar putea să se bucure de păcatul împotriva lui Dumnezeu și să se bucure și de salvare.

8. Iehova Dumnezeu și-a apărât propria Sa lege și i-a dus la distrugere pe Adam și pe Eva înainte ca să fi trecut o „zi” sau o perioadă de o mie de ani. (Gen. 2:17). El a retras instantaneu de la ei dreptul la viață, și i-a lăsat să moară în mijlocul spinilor și măcăcinilor din afara Edenului. El le-a permis să-și reproducă rasa și să crească copii, și acest lucru Dumnezeu l-a făcut din pricina numelui Său. Acestor copii El a lăsat ca să le fie făcută cunoscută informația că Dumnezeu la timpul hotărât va produce o Sămânță prin „femeia” Lui, Sămânță care va distruge Șarpele, care prin înșelăciune adusese păcatul și moartea asupra lor. Tatăl este cel care dă sau transmite viața, prin mamă, care asigură organismul pentru creatura născută. Adam, după ce a pierdut el însuși dreptul la viață, nu a putut transmite acel drept descendenților săi imperfecti, blestemați cu păcat. Prin urmare, dreptul la viață ca o creatură umană perfectă a fost cel de care el s-a despărțit atât el, cât și urmașii lui prin Eva. Adam și Eva, fiind puși direct la încercare și eșuând în ea, nu au putut redobândi niciodată acel drept. Cu toate acestea, descendenții lor nu fuseseră puși personal la încercare pentru a decide destinul lor, și au putut profita de orice prevedere miloasă pe care Dumnezeu ar fi putut-o alege pentru a fi conformă cu dreptatea Lui și din dragoste pentru o lume nouă și în justificarea cuvântului și numelui Său.

9. Dacă vreunul din descendenții lui Adam nu alege prin credință să profite de planul lui Dumnezeu pentru viață în lumea nouă, atunci acesta va fi cel care pierde. Dumnezeu va avea lumea nouă a dragostei Lui, indiferent de cine refuză să caute viață în ea, și El își va apăra numele prin Guvernul Teocratic al acelei lumi noi. Cu siguranță, că nici o creatură născută în păcat, și prin urmare sub condamnarea morții, nu ar putea obține viață în lumea nouă dacă nu alege pe Ziditorul și Împăratul ei. În acest sens este scris: „Și aceasta este scrierea, că Dumnezeu ne-a dat viață veșnică, și această viață este în Fiul Său. Cine are pe Fiul, are viață; și cine nu are pe Fiul lui Dumnezeu, nu are viață.” (1 Ioan 5:11, 12). „Tatăl...a dat toate lucrurile în mâna Lui. Cine crede în Fiul are viață veșnică; și cine nu crede în Fiul nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el.” (Ioan 3:35, 36).

10. Păcatul și condamnarea din cauza lui a rămas ca un handicap peste descendenții lui Adam. Pentru ca cei din ei care se întorc la Dumnezeu în credință și ascultare să poată avea calea deschisă pentru a obține și a se bucura de viață în lumea nouă, acea neputință trebuie să fie ridicată și eliminată. Numai Dumnezeu a putut face acest lucru, oferind o jertfă pe păcat ca să facă ispășire pentru păcatele celor care vor să vină în armonie cu El. „Jertfa pentru păcat” este victima, a cărei jertfă este necesară din cauza păcatului, jertfă care este de o asemenea valoare și putere încât poate anula sau șterge efectul păcatului.

11. Cuvântul „ispășire” este folosit în legea lui Dumnezeu de către Moise și în scrierile apostolilor lui Cristos. El are sensul de bază de „acoperire” și „schimb”; adică, lucrul schimbat și aplicat în locul altui lucru trebuie să acopere, să corespundă sau să copieze exact celălalt lucru. Cuvântul englezesc „ispășire” este derivat de la expresia „la unul” și are sensul Bibliei. Lucrul care aduce mulțumire pentru alt lucru care este pierdut sau confiscat trebuie să fie „la unul” cu sau să acopere, să coincidă cu și să fie exact echivalent cu celălalt lucru. Prin urmare, aceasta arată ce trebuie să fie necesar în „jertfa pentru păcate”. Lucrul acela trebuie să corespundă perfect, fără suprapunere sau fără neajunsuri, cu lucrul pe care îl ispășește sau aduce o satisfacție justă. Doar prin ispășirea printr-o astfel de jertfă pentru păcat ar putea fi restabilită favoarea față de cel care este cu o neputință naturală înaintea lui Dumnezeu. De aceea, cel care este oferit ca victimă sau jertfă pentru păcat este „jertfa de ispășire” care îl face pe Dumnezeu milos față de cel neputincios și sub condamnarea și mânia lui Dumnezeu prin naștere. Dragostea lui Dumnezeu față de lumea nouă și față de cei ce îndeplinesc cerințele Lui de a trăi în ea a fost cea care l-a determinat pe Dumnezeu să asigure

mijloacele de împăcare. „În cele de față dragostea nu înseamnă că noi l-am iubit pe Dumnezeu, ci că El ne-a iubit pe noi, și l-a trimis pe Fiul Său să fie jertfa de ispășire pentru păcatele noastre”. (1 Ioan 4.10).

ÎNGRIJIRE MIRACULOASĂ

12. Cum a putut deveni singurul Fiu a lui Dumnezeu jertfa care să ispășească păcatele? Cu siguranță, nu rămânând în condiția Lui originală. Dumnezeu, Tatăl Lui, este spirit, Cel Suprem, invizibil omului și atotputernic în putere. Atunci când Atotputernicul Dumnezeu Iehova l-a adus în ființă pe primul Său Fiu născut, acel singur Fiu a fost ca Tatăl-creator, un spirit sau persoană cerească, mai înalt și mai puternic decât omul. „Cel care este chipul Dumnezeului invizibil, întâiul născut din toată creația.” (Col. 1:15). Ca atare, singurul Fiu născut a fost perfect în înțelepciune și în organism și a posedat dreptul la viața veșnică în ceruri în colaborare și comuniune cu Tatăl Său și Dumnezeul Său, Iehova.

13. Domnul Dumnezeu l-a făcut pe acest întâi născut, pe singurul Fiu născut, „Cuvânt”, sau purtător de cuvânt și executant, față de toate creaturile care trebuiau create ulterior. Iehova a folosit acest Cuvânt de atunci încolo în crearea tuturor lucrurilor însuflețite și neînsuflețite, inclusiv îngeri și oameni. De aceea, acest Cuvânt a lui Dumnezeu (Ioan 1.1-3) a fost mai mare decât îngerii, și din moment ce omul a fost făcut „puțin mai prejos decât îngerii”, El a fost mult mai mare decât omul. Adam fusese făcut un om perfect, iar când a păcătuit el și-a pierdut dreptul la viața într-o perfecțiune absolut umană. Dumnezeu nu a făcut acest pământ degeaba; „El l-a făcut ca să fie locuit” de oameni perfecți. (Isa. 45:12, 18). Adam a pierdut acel drept pentru toți descendenții lui. Pentru ca fiecare din copii lui să poată beneficia de acel drept trebuie adusă o jertfă pentru păcat cu o valoare exactă a unei vieți umane perfecte împreună cu dreptul acesteia. Viața Cuvântului lui Dumnezeu în cer nu a fost de o valoare egală cu aceasta, ci mult mai mare. Prin urmare, ea nu a fost potrivită pentru o jertfă pentru păcat. Observați acum înțelepciunea, puterea, dreptatea și dragostea lui Iehova Dumnezeu, în împlinirea propriei Lui legi și anume, „viața va merge pentru viață, ochi pentru ochi, dinte pentru dinte, mână pentru mână, picior pentru picior.” (Deut. 19:21).

14. Imediat ce acel păcat intrase în acea primă lume prin rebeliunea lui Satan și prin păcătuirea lui Adam, Iehova Dumnezeu a plănuit să construiască o lume nouă din care omul de pe pământ va fi o parte, lume nouă care va fi guvernată de un guvern ceresc nou, Teocrația, prin singurul Lui Fiu născut. Fiul Lui urma să fie Sămânța „femeii” lui Dumnezeu, însărcinată cu onoarea de a apăra numele lui Dumnezeu prin distrugerea păcatului din univers, și a tuturor practicantilor lui, inclusiv Satan, „acel Șarpe vechi, care este Diavolul”. Acel Fiu sau Cuvânt a lui Dumnezeu a fost cel mai înalt în organizația universală a lui Dumnezeu, și Domnul Dumnezeu îl folosea în crearea restului organizației universale a lui Dumnezeu. (Col. 1:15-18). Astfel, singurul Fiu născut a lui Dumnezeu a avut o relație specială cu Tatăl Lui față de acea organizație universală, mai precis, acea de creator împreună cu Dumnezeu.

15. Este scris: „Cunoscute lui Dumnezeu sunt toate lucrările Lui de la începutul lumii.” (F.A. 15:18). „Vestind sfârșitul de la început, și din timpuri străvechi lucrurile care încă nu s-au împlinit, spunând: Sfatul Meu va rămâne în picioare, și voi face toată plăcerea Mea.” (Isa. 46:10). Iehova Dumnezeu a plănuit ca guvernul lumii noi promise să fie luat din organizația Lui universală ca „mama” lui și să fie făcut capitala organizației peste și mai presus de întreaga Lui organizație universală. De asemenea, singurul Lui Fiu născut va fi Împăratul uns al acestei capitale a organizației. Marele Organizator al acestui guvern nou a plănuit de asemenea ca să fie asociați cu Fiul Lui în capitala organizației un trup de 144 000 de membrii credincioși al cărui Cap va fi Fiul Său. Toți aceștia împreună, cei 144 000 și Unu, vor alcătui familia împărătească cerească a lui Iehova.

16. Cu toate acestea, acest mare privilegiu nu putea fi obținut fără nici un cost pentru Fiu, mai precis, costul ascultării absolute și complete față de Tatăl Lui în cea mai grea încercare. Fiul, de la începutul vieții Lui fusese ascultător față de Iehova, Tatăl Lui, dar acum El trebuia să aducă la perfecțiune ascultarea Lui pentru a se califica pentru poziția glorioasă alături de Cel Prea Înalt. Această ascultare trebuia perfecționată prin rămânerea în credincioșie și în adevăr în timpul celei mai grele suferințe din partea organizației Șarpelui celui mare, care este în dușmănie cu Sămânța „femeii” lui Dumnezeu. În acord cu aceasta este

scris ca o metodă a lui Dumnezeu: „Căci se cuvenea ca El, pentru care sunt toate lucrurile, și prin care sunt toate lucrurile, să aducă mulți fii la slavă [cerească], să se facă căpitanul salvării lor desăvârșit prin suferințe.” (Evr. 2:10). Fiul trebuia să fie dispus să schimbe tot ce avea și să sufere chiar și pierderea vieții Lui, pentru ca să poată demonstra pe deplin ascultarea Lui față de Iehova Dumnezeu și dragostea Lui pentru El și pentru Guvernul Teocratic al lumii noi. Pe scurt, Fiul trebuie să fie „credincios până la moarte”, și trebuie să se încreadă în Tatăl Lui pentru a-și folosi puterea Lui atotputernică pentru a-l ridica pe Fiul Său din morți ca o răsplată pentru ascultarea și credințioșia perfectă a Fiului. Prin urmare, Fiul a spus: „De aceea, Tatăl mă iubește, pentru că îmi dau viața, ca s-o pot lua din nou. Niciun om n-o ia de la Mine, ci Eu o dau de la Mine însumi. Am puterea s-o dau, și am puterea s-o iau din nou. Această poruncă am primit-o de la Tatăl Meu.” (Ioan 10:17,18).

17. Marele adversar pune sub semnul întrebării dominația universală a lui Dumnezeu. El s-a îndoit de faptul că Atotputernicul Dumnezeu este capabil să facă o creatură de o integritate perfectă care, dacă este supusă atacului Diavolului și organizației sale, va continua să recunoască dominația universală a lui Dumnezeu și să rămână în organizația Sa universală. Singurul Fiu a lui Dumnezeu, dovedindu-și devotamentul și ascultarea perfectă în suferință, va da un răspuns complet și durabil la acea întrebare și-l va dovedi pe Diavol un acuzator fals. Pe pământ, unde Satan a fost domnitorul invizibil al omului căzut, acea chestiune a fost abordată de Diavol în legătură cu omul. De aceea, trebuia ca Fiul lui Dumnezeu să treacă prin testul minuțios al ascultării, devotamentului și al integrității pe pământ. El trebuia să devină om și să sufere pierderea vieții Lui pentru a da răspunsul perfect la întrebare, în justificarea numelui și cuvântului Tatălui Său. Dându-și viața în ascultare de Dumnezeu, nu însemna pierderea dreptului Lui la viață; mai degrabă ea însemna dovedirea vredniciei Lui de a reîncepe viața cu Tatăl Lui în gloria cerească și de a fi „îmbrăcat cu nemurire” ca o răsplată, și de a sta cu Tatăl Lui pe tron, pentru a domni ca Împărat al Guvernului Teocratic a lui Iehova. În al doilea rând, dându-și viața și punând la o parte umanitatea, El își asumase obligația de a oferi jertfa pentru păcat. Astfel, El va deschide calea pentru oamenii și femeile devotate ca să fie răscumparați din mijlocul umanității și să fie transformați la viața cerească și să fie asociați cu Răscumparaătorul și Capul lor în Împărăția cerurilor, Teocrația.

18. La timpul ales de Dumnezeu El a revelat acest plan, care a fost înainte de aceasta un mister ascuns, de a fi Fiul Său preaiubit. Bucuros la oportunitatea de a fi apărătorul numelui Tatălui Său, Fiul a acceptat cu bucurie voia Tatălui Său pentru el și a fost de acord să-o facă. Aceeași dragoste a avut-o Tatăl Lui pentru lumea nouă, a fost arătată de Fiul. Dumnezeu dorea ca să de Fiului Său preaiubit să fie Capul guvernului acelei lumi noi. Fiul dorea să dea totul pentru privilegiul de a apăra numele Tatălui de toate ocările din partea adversarului. Această dăruire totală a lui, Isus a simbolizat-o în două pilde: „Din nou, împărăția cerurilor se aseamănă cu o comoară ascunsă într-o țarină; omul care a găsit-o, o ascunde, și de bucuria ei, merge și vinde tot ce are, și cumpără acea țarină. Iarăși „împărăția cerurilor se aseamănă cu un negustor care caută mărgăritare frumoase; care, când a găsit un mărgăritar de mare preț, a mers și a vândut tot ce a avut, și l-a cumpărat.” (Mat. 13:44-46). „Țarina” pe care Fiul a cumpărat-o cu prețul a tot ce avea El a fost organizația universală a lui Iehova, în crearea căreia El fusese un colaborator cu Dumnezeu, Tatăl Lui. (Ioan 17:10; Evr. 1:2). „Comoara” ascunsă în ea, și „mărgăritarul de mare preț”, a fost și este „împărăția cerurilor”, guvernul lumii noi. Ea a inclus privilegiul de a fi Capul acesteia și a de a avea asociați cu El la tron pe cei 144 000 răscumparați dintre oameni. Astfel, vânzând tot ce avea Fiul a lăsat la o parte viața și slava Sa din ceruri și a devenit un om perfect, fără comparație.

19. Punerea la o parte a vieții și slavei cerești nu a fost o parte din jertfa pentru păcate. „Legea Domnului este perfectă” și a prevăzut ca viața să fie dată pentru viață. De aceea, jertfa pentru păcat trebuie să aibă o valoare exact egală cu ceea ce a fost pierdut sau confiscat de omul perfect Adam. (Ps. 19:7; Lev. 24:20, 21; Ex. 21:23-25). Jertfa pentru păcat în numele omului trebuie să fie o răscumpărare a unui preț sau valori exact corespunzătoare. Spiritul vieții și slavei de care Fiul s-a dezbrăcat pentru a deveni „omul Isus Cristos” a fost mai înalt și de o valoare mult mai mare decât cel al omului perfect în Eden. Prin urmare, faptul că Fiul s-a dezbrăcat de această putere și poziție cerească dovedește supunerea Lui perfectă față de Tatăl Său. Acest lucru s-a făcut pentru ca El să poată deveni un om perfect și să-și mențină integritatea față

de Tatăl Lui în încercarea crucială și astfel să dea răspunsul complet a lui Iehova față de minciuna lui Satan. Acest lucru va fi pentru justificarea numelui lui Iehova și va dovedi că Fiul este vrednic să fie Capul capitalei organizației lui Iehova și ca atare Apărătorul numelui lui Dumnezeu. Așadar, scopul principal al Fiului preaiubit a lui Dumnezeu de a deveni un om perfect, nu a fost de a asigura răscumpărare pentru umanitate, ci de a depune mărturie pentru numele și guvernul nou a lui Iehova și de a apăra numele Lui. (Ioan 18:36, 37).

20. Ce este, atunci „jertfa pentru păcat”? Ea este Jertfa perfectă care oferă ispășire pentru păcatele tuturor acelor descendenți ai lui Adam care în cele din urmă sunt răscumpărați sau eliberați de păcat și moarte. Când a sosit plinătatea timpului lui Dumnezeu, Fiul Său ceresc s-a dezbrăcat de toate cele de sus, iar Iehova Dumnezeu, Tatăl Lui, i-a transferat viața în pântecul unei fecioare din seminția lui Iuda. Prin urmare, această fecioară a fost o descendentă a lui Avraam, care a fost numit „prietenul lui Dumnezeu”. De asemenea, ea a fost descendenta lui David, împăratul uns al Israelului. Iehova îi vestise lui Avraam legământul Lui necondiționat de a întemeia Guvernul Teocratic și că sămânța lui Avraam va conduce acest guvern, și că în sămânța lui Avraam toți oamenii care vor vrea se vor binecuvânta prin credință și ascultare. După aceea, cu descendentul lui Avraam David, Iehova a făcut legământul pentru Împărăție și a declarat în acest legământ că din sămânța lui David Dumnezeu va pune Conducătorul pe tronul Guvernului Teocratic promis. (Gen. 12:3; 22:18; 2 Sam. 7:12-16; Ps. 89:20-37).

21. Iehova a mai promis că viitorul Conducător se va naște în Betleem în seminția lui Iuda. (Mic. 5:2). În conformitate cu toate promisiunile Lui, Fiul lui Dumnezeu a fost conceput într-un mod miraculos și născut de fecioara din Betleem; „în ceea ce-L privește pe Fiul Său, Isus Cristos, Domnul nostru, care a fost născut din sămânța lui David conform trupului; și vestit a fi Fiul lui Dumnezeu cu putere.” (Rom. 1:3, 4). Nașterea Lui umană nu a fost o încarnare care să-L facă o parte om, și o parte persoană spirituală. Nu; ci în acest transfer al vieții Lui în pântecul fecioarei, Fiul lui Iehova Dumnezeu s-a dezbrăcat de tot ceea ce era spirit și ceresc și a devenit un om. Oferirea lui ca „jertfă pentru păcat” a necesitat în mod absolut acest lucru. (Fil. 2:5-8). „Și cuvântul a fost făcut trup, și a locuit printre noi (și noi am văzut slava Lui, slava ca cea a singurului născut al Tatălui), plin de har și adevăr.” (Ioan 1:14). Ca om, numele Lui a fost „Isus”.

PERFECTĂ

22. Fiind născut dintr-o femeie imperfectă coborâtă din Adam, oare a fost Isus perfect în trup? Sau a fost oare posibil pentru ca El să aibă dreptul la o viață umană perfectă și în același timp să nu aibă un corp uman perfect? Iov a făcut trimitere la tatăl unui copil când a pus întrebarea: „Cine poate aduce un lucru curat dintr-unul necurat? Nimeni.” (Iov 14:4). Dar Isus nu a avut un tată necurat, deoarece viața Lui nu era de la Adam, ci direct de la Dumnezeu, Cel Sfânt.

23. Nu ar trebui să fie necesar să discutăm această întrebare. Încă din 1987 publicațiile Turnului de Veghere (Volumul Cinci din *Studii în Scripturi*) a făcut referire la aceasta în aceste cuvinte: „Din cele două teorii false, dar populare, una susține că Domnul nostru Isus Cristos a fost Atotputernicul Dumnezeu, Iehova, care doar s-a îmbrăcat în trup omenesc, fără a avea într-adevăr sensibilitatea reală a încercărilor, tentațiilor și împrejurărilor umanității. Cealaltă teorie susține că El a fost un om păcătos, părtaș al defectelor rasei noastre, la fel ca ceilalți, dar mai puternic decât alții în combaterea păcatului...Din moment ce acesta a fost planul divin- ca Domnul nostru să nu fie doar Răscumpărătorul lumii, ci și un model pentru „frații” care vor fi moștenitori împreună cu El- de aceea, pentru aducerea la îndeplinire a acestui plan divin era potrivit ca în toate încercările și experiențele Lui El să fie „făcut asemenea fraților Lui”. „El a fost ispitit în toate punctele așa cum suntem și noi, dar fără păcat.” (Evr. 4:15). Trebuie reținut că această afirmație nu înseamnă că Domnul nostru a fost ispitit în toate punctele așa cum este ispitită lumea, ci cum suntem ispițiți noi, urmașii Lui. El nu a fost ispitit în ceea ce privește poftele depravate pentru lucruri păcătoase, primite prin moștenire, de la o origine pământească; ci fiind sfânt, nevinovat, fără pată și separat de păcătoși, El a fost ispitit în același fel ca urmașii Lui...” *Ispășirea între Dumnezeu și Om*, paginile 107, 109, 110.

24. Scripturile nu afirmă că Cuvântul lui Dumnezeu a fost făcut trup imperfect; nici nu spun Scripturile că Fiul lui Dumnezeu a fost făcut într-un trup păcătos, plin de slăbiciuni moștenite. Romani 8:4 (Traducerea Weymouth) spune: „Căci ceea ce era imposibil Legii - opus ca și cum ar fi de slăbiciunea umană - Dumnezeu a realizat. Trimițând pe Fiul Său sub forma umanității păcătoase pentru a trata cu păcatul, Dumnezeu a pronunțat sentința asupra păcatului în natura umană; pentru ca în cazul nostru cerința Legii să poată fi îndeplinită în întregime.” Corpul lui Isus a fost un trup adevărat, dar nu păcătos sau imperfect; a fost pur și simplu „după chipul și asemănarea trupului păcătos”. Isus a fost după chipul și asemănarea altor oameni a căror putere de existență a fost transmisă de la păcătosul Adam; dar Isus nu a fost exact la fel cum sunt ceilalți oameni, deoarece doar mama Lui a fost umană, iar Dumnezeu a fost Tatăl Lui. Datorită asemănării lui Isus cu ceilalți oameni, religioniștii l-au acuzat că este născut din curvie, nerecunoscând pe Dumnezeu ca Tatăl lui Isus. Isus „s-a făcut de nici o reputație, și a luat asupra Lui forma unui slujitor, și a fost făcut după chipul și asemănarea oamenilor [copii lui Adam]; și fiind găsit ca om, s-a umilit, și a devenit ascultător până la moarte, chiar moarte de cruce.” (Fil. 2:7, 8).

25. Se invocă argumentul că Isus a avut dreptul la viață umană, dar s-a născut imperfect, cu slăbiciunile umane ale oamenilor păcătoși, tocmai ca în El însuși să experimenteze personal ce însemna să ai aceste slăbiciuni împotriva cărora să lupti și să le învingi, pentru ca să poată să compătimizească umanitatea în calitate de Mare Preot. Acest argument mărește creatura omului. El trece cu vederea scopul principal pentru care Isus a fost trimis pe pământ ca să devină om. Problema reală nu consta în modul cum era să fii un om imperfect și păcătos în tendință și cât de greu era pentru o astfel de creatură imperfectă, împovărată de păcat să lupte și să învingă slăbiciunile trupului. Ea nu însemna compătimire pentru omul păcătos și de aici nevoia de a gusta slăbiciunile lor care l-au adus pe Fiul lui Dumnezeu pe pământ. Problema care era legată de chestiunea dominației universale a lui Dumnezeu și care trebuie rezolvată a fost: Adam ca un om *perfect* nu reușise să reziste Diavolului și ispitei lui. Putea Iehova, atunci, să-L facă pe Fiul Său ca un om perfect pe pământ, obiectul ispitelor și suferințelor din mâinile lui Satan și a demonilor lui, și totuși Isus să-și mențină integritatea absolut nealterată și să nu fie obligat să iasă din organizația lui Dumnezeu?. Va arăta Isus perfecțiune în ascultare sub această experiență a ispitei și a suferinței, chiar până la moarte, și astfel să apere cuvântul și numele Tatălui Său?. Va fi El credincios și adevărat ca un martor pentru Iehova și Teocrația Lui în ocările și împotrivirile din partea dușmanului?

26. Prin comportamentul Său credincios care a dus la moartea Lui pe copac, Isus a răspuns la acea întrebare principală în discuție spre onoarea și justificarea Tatălui Său. Chestiunea de a fi slab, infirm, și imperfect așa cum sunt oamenii păcătoși nu a fost implicată sau cerută pentru rezolvarea acestei probleme. Isus a vindecat toate bolile și slăbiciunile celor care au venit la El prin credință, și aceasta cu prețul virtuții care a ieșit din El. Astfel, El s-a împărtășit din slăbiciunile bărbaților și ale femeilor credinței și și-a arătat dragostea și bunătatea față de ei. (Marc. 5:30; Luca 6:19; 8:46). Aceasta a fost împlinirea profeției din Isaia 53:4. Acest lucru ar fi fost imposibil dacă El însuși ar fi fost umplut cu slăbiciunile și bolile și imperfecțiunile din propriul Său trup. (Mat. 8:16, 17). Scriitorul inspirat citează o dovadă a perfecțiunii în trup prin acest exemplu: „Dacă cineva nu greșește în vorbire, acela este un om perfect, și poate de asemenea să înfrâneze corpul întreg.” (Iac. 3:2). Pentru a dovedi perfecțiunea lui Isus, mărturia divină este: „Cristos a suferit, de asemenea, pentru noi, lăsându-ne un exemplu, ca să călcați pe urmele Lui; El, care nu a făcut nici un păcat, nici nu s-a găsit vicleșug în gura Lui; când a fost batjocorit, nu răspundea cu batjocuri, când suferea, nu amenința, ci s-a supus celui care judecă drept; El a purtat păcatele noastre în trupul Său pe copac, pentru ca noi, fiind morți față de păcate, să trăim pentru neprihănire; prin rănile căruia ați fost vindecați.” (1 Pet. 2:21-24). Acuzatorilor Săi religioși, Isus le-a spus: „Care din voi mă poate dovedi că am păcat? Și dacă spun adevărul, de ce nu Mă credeți? Cel care este din Dumnezeu aude cuvintele lui Dumnezeu; voi, de aceea, nu le auziți, pentru că nu sunteți din Dumnezeu.” (Ioan 8:46, 47).

27. Este nepotrivit să spui că Isus putea să fie imperfect în trup, dar putea să aibă dreptul la viață veșnică datorită integrității perfecte a inimii Lui față de Dumnezeu. Raportul antic spune cu adevărat că „Noe a fost un om drept și perfect în generația lui”; și că Dumnezeu i-a poruncit lui Avraam „Umblă înaintea Mea, și fii perfect”; și că Dumnezeu a spus că Iov a fost un „om perfect și drept.” (Gen. 6:9; 17:1;

Iov 1.1,8; 2:3). Dar perfecțiunea în acel sens nu însemna să ai dreptul la o viață umană perfectă. Primirea dreptului la viață depinde de jertfa pentru păcat a lui Isus aplicată în numele lor. Aceasta dovedește că Isus a avut mai mult decât o perfecțiune a integrității inimii așa cum au avut-o acei oameni credincioși. Isus a avut perfecțiunea trupului, a organismului uman, și din acest motiv El a fost capabil să ofere jertfa pentru păcate. Referitor la animalul oferit ca o jertfă tipică pe altarul lui Dumnezeu, legea lui Iehova a cerut: „Va trebui să fie perfect ca să fie acceptat; nu va trebui să aibă nici un cusur.” (Lev. 22:21). Aceasta nu se referă la integritatea perfectă a inimii, căci un animal fără grai nu o are; ea se referă la condiția lui fizică. Toate acestea au un sens puternic când sunt puse în legătură cu cuvintele lui Isus: „Eu sunt pâinea vie care s-a coborât din cer; dacă mănâncă cineva din pâinea aceasta, va trăi veșnic; și pâinea care o voi da este trupul Meu, pe care-l voi da pentru viața lumii.” (Ioan 6:51).

28. Potrivirea lui Isus de a fi jertfă pentru păcate a necesitat perfecțiunea Lui în trup împreună cu dreptul la viață umană într-un asemenea corp uman perfect. După cum este scris: „Căci El L-a făcut să fie păcat pentru noi, care nu a cunoscut nici un păcat; pentru ca noi să fim făcuți neprihănirea lui Dumnezeu în El.” (2 Cor. 5:21). El este jertfa pentru păcate care face ispășire. Asta înseamnă că ea oferă satisfacția și acoperirea perfectă pentru ceea ce a fost pierdut și pentru care există dorința de cumpărare sau recuperare. Acest lucru este conform cu legea perfectă a lui Dumnezeu care spune că un lucru asemănător va merge pentru același lucru asemănător într-o dreptate absolută. Adam a fost creat cu un organism uman perfect, și a avut dreptul la viață umană într-un asemenea organism. Prin încălcarea voită a legii lui Dumnezeu, Adam a pierdut aceste lucruri valoroase atât pentru el, cât și pentru copiii lui. Prin urmare, Adam a murit. Dreptatea lui Dumnezeu a fost perfect satisfăcută în moartea lui și va fi satisfăcută întotdeauna de acum încolo, iar sentința asupra lui Adam nu se va schimba niciodată, pentru că Marele Judecător, Iehova Dumnezeu, nu se schimbă.

29. Descendenții lui Adam prin Eva nu s-au născut dintr-o femeie nevinovată, căci ea a fost „în păcat” și prin urmare, sub aceeași sentință cu el. Copiii lor s-au născut imperfecti, și au murit vrând-nevrând sub mânia și condamnarea lui Dumnezeu. La timpul hotărât toți trebuiau să piară pentru totdeauna, dacă Dumnezeu nu ar fi luat măsuri pentru ca cei ce au credință și ascultare să trăiască în lumea nouă. Pentru ca perfecțiunea umană și dreptul la viață umană să fie recuperat pentru ei trebuia adusă o jertfă pentru păcat lui Dumnezeu în numele lor. Nici unul din descendenții lui Adam nu a posedat valorile potrivite pentru aducerea jertfei de ispășire. În bunătatea și din pricina numelui Său Dumnezeu a făcut acest lucru. Pentru a oferi echivalentul exact a ceea ce pierduse Adam prin păcat, a fost necesar ca Isus să se dezbrace de poziția și puterea Lui cerească și să devină un om perfect, având dreptul la viață umană. Acest lucru l-a făcut Isus. Mai mult, El trebuia să lase la o parte aceste lucruri omenești de valoare și să le împărtășească cu ei prezentându-le Marelui Dătător de Viață, Iehova. Așadar, Domnul Dumnezeu ar putea da cu dreptate aceste lucruri valoroase tuturor sau câtor mai mulți copii ai lui Adam care i-ar face plăcere lui Dumnezeu și care s-ar dovedi vrednici prin credință și ascultare față de El și Marele Său Preot, Isus Cristos. Așa este și scris: „Dar vedem pe Isus, care a fost făcut puțin mai prejos decât îngerii, pentru suferința morții, încoronat cu slavă și cinste; pentru ca El prin mila lui Dumnezeu să guste moartea pentru fiecare om”. (Evr. 2:9).

NAȘTERE DIN SPIRIT

30. Isus, ca băiat a fost un copil perfect, cu o minte perfectă de copil. Prin urmare, El a căutat informații la templul lui Dumnezeu din Ierusalim. Îngrijitorilor Săi pământești El le-a spus: „Cum de M-ați căutat? Nu știți că trebuie să fiu în casa Tatălui Meu?” (Luca 2:42-49). Când a devenit un bărbat matur, ajungând la vârsta de treizeci de ani, El a fost eliberat de toată supunerea față de îngrijitorii Săi umani și El s-a dedicat direct și în exclusivitate lucrării Tatălui Său ceresc. El s-a consacrat lui Iehova Dumnezeu pentru a face voia Lui. Ca simbol public al acestei consacrări pentru a fi omorât după voia Lui ca om și de a fi înviat prin voia lui Dumnezeu ca slujitorul lui Dumnezeu, El s-a supus botezului, fiind scufundat în întregime în apele Iordanului de Ioan Botezătorul. Imediat după aceea i s-a făcut revelarea voii Tatălui Său

ceresc; în sens figurat, „cerurile au fost deschise pentru El”. Dumnezeu și-a exprimat acordul consacării prin turnarea Spiritului Său peste Isus, coborârea Spiritului fiind însoțită de acel simbol ceresc al păcii, porumbelul. (Mat. 3:13-17). Acolo pentru prima dată, Isus a fost prezentat urechilor omenești ca Fiul lui Dumnezeu. „Și, un glas din cer, spunând: Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care îmi găsesc plăcerea.” Acest lucru însemna că condiția lui Isus a fost schimbată de la ceea ce a fost în timpul nașterii Lui umane. Cum?

31. Voia lui Iehova era ca Isus să-și dea viața pentru a apăra numele Tatălui Său, dovedind că este credincios în suferință, chiar până la moarte. Astfel, El ar ajunge la perfecțiunea ascultării Lui față de Dumnezeu și va învinge lumea lui Satan și va dovedi astfel că este vrednic să stea cu Tatăl Său ceresc pe tronul ceresc. (Apoc. 3:21). El trebuia să sufere pentru ca să domnească după aceea. Prin urmare, Iehova în profeția Lui a dat promisiunea că atunci când Isus va trebui să moară fiind credincios Lui, El nu va lăsa sufletul lui Isus în iad (Șeol, condiția de moarte), ci îl va ridica din morți în a treia zi pentru a trăi o viață veșnică. (Ps. 16:10; F.A. 2.23-32). Aceasta însemna că Isus se va întoarce la viață în duh cu Tatăl Său din ceruri.

32. Mai mult, și într-o ordine secundară, a fost voia lui Iehova ca Isus să ofere în același timp viața lui umană perfectă ca o jertfă, ca să slujească ca o jertfă pentru păcate, pentru ca oamenii credincioși să aibă calea deschisă pentru a câștiga viață în lumea nouă. (Ioan 14:6). Astfel, Isus va deveni Marele Preot a lui Iehova ca să ofere jertfă pentru păcatele oamenilor. De asemenea, ținând tare la integritatea Lui în suferințele cruciale până la moarte pe copac El se va dovedi vrednic să devină Marele Preot a lui Dumnezeu după rânduiala lui Melhisedec, adică, un Mare Preot pe un tron împărătesc, un împărat-preot ca Melhisedec din vechime. (Evr. 3:1; 5:1-6; 7:1-17; Ps. 110:4) De aceea, atunci când Iehova Dumnezeu a acceptat consacrarea lui Isus la Iordan, Tatăl ceresc l-a luat pe Isus într-un legământ prin jertfă. (Ps. 50:5). Acel legământ a fost făcut dincolo de abrogare sau reținere. Prin urmare, când Iehova l-a acceptat pe Isus pentru jertfă, Isus a fost la fel de bun ca un om perfect. Imediat după aceea, marele Dătător de viață l-a adus pe Isus prin puterea Sa invizibilă atotputernică la viață în spirit, și Isus a devenit Fiul spiritual a lui Dumnezeu, având dreptul la viață în spirit. Din acest motiv Iehova l-a recunoscut pe Isus ca pe Fiul Lui care făcea și îi face plăcere Tatălui său ceresc. Isus a fost încă în corpul perfect al trupului, dar cu toate acestea El era o „creatură nouă”, deoarece prin conceperea Lui de către Tatăl prin spirit, Isus avea acum dreptul la viață în spirit cu nădejdea sigură și certă că va „urca sus unde a fost înainte.” (2 cor. 5:17; Ioan 6:62). Când va urca acolo la timpul hotărât, atunci El va prezenta la tronul lui Dumnezeu valoarea jertfei Sale umane ca o răscumpărare pentru fiecare om care crede în Iehova Dumnezeu și în prevederea lui pentru viață prin Isus Cristos.

33. După ce l-a născut pe Isus prin spirit, Iehova Dumnezeu l-a luat într-un legământ pentru Împărăție sau Teocrație și l-a uns cu spiritul puterii de a fi Împăratul acesteia. Acolo Fiul lui Dumnezeu a devenit Isus Cristos, adică, Isus Cel Uns, *Cristos* însemnând „Uns”, iar *Isus* însemnând „Salvator”. Faptul că Isus a fost atunci uns sau însărcinat să fie Împăratul Teocratic este demonstrat în timpul ispitirii lui Isus în sălbăcie, când Diavolul i-a arătat lui Isus toate împărățiile lumii și l-a oferit pentru închinarea la el. Isus a refuzat categoric oferta și a ținut la închinarea la Iehova. (Mat. 4:1-10). Pentru aducerea la îndeplinire a însărcinării Lui de a vesti oamenii Guvernul Teocratic al lumii noi, Isus, imediat ce s-a întors din sălbăcie, a început să învețe și să propovăduiască, „Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape.” (Mat. 4:17).

34. Apoi, Isus prin predicarea Sa a început să-i adune în jurul Lui pe primii din cei 144 000 care trebuiau să fie cu El în împărăție. Când s-a înălțat la cer după ce și-a terminat lucrarea pământească, El nu a început imediat operațiunea activă a acelei împărății cerești asupra oamenilor. Nu a fost atunci timpul lui Dumnezeu pentru ca lumea lui Satan să fie izgonită și distrusă. Prin urmare, Iehova Dumnezeu i-a poruncit Fiului Său, Isus Cristos, Domnul nostru, să aștepte timpul hotărât pentru a acționa împotriva lumii dușmanului. „Dar acest om, după ce adusese o singură jertfă pentru păcate pentru totdeauna, s-a așezat la dreapta lui Dumnezeu, și așteaptă de acum până când dușmanii Lui vor fi făcuți așternut al picioarelor Lui.” (Evr. 10:12, 13).

35. La zece zile după înălțarea Lui la cer a venit ziua Cincizecimii, și discipolii credincioși ai lui Isus Cristos care ca și El, se consacraseră lui Dumnezeu, erau adunați împreună în Ierusalim. Acolo Iehova Dumnezeu prin Isus Cristos a turnat spiritul Lui peste ei, născându-i din spirit și ungându-i ca pe martorii Lui însărcinați și punându-i deoparte pentru un loc în guvernul lumii nou cu Capul lor, Isus Cristos. (F.A. 2). De atunci încolo, Iehova Dumnezeu prin acești martori unși a continuat proclamarea Împărăției Lui, în Cristos. Astfel, El îi selectează din națiunile lumești pe ceilalți ca să completeze numărul de 144 000 care să fie uniți cu Împăratul lui Iehova în Guvernul Teocratic. (F.A. 15:14-18; Rom. 11:11, 25). Toți aceștia trebuie să audă evanghelia Împărăției, trebuie să exercite credința în Iehova ca Dumnezeu și în Isus Cristos ca Împăratul Lui și trebuie să accepte beneficiile jertfei Lui de păcat a umanității. Ei trebuie să-și dovedească credința lor printr-o consacrare completă prin Cristos pentru a face voia lui Dumnezeu. Apoi ei trebuie să calce cu atenție pe urmele Lui și să fie martori credincioși și adevărați față de Dumnezeu și Împărăția Lui așa cum a fost Isus. Dacă Domnului îi face plăcere să-i ia într-un legământ prin jertfă, El îi îndreptățește pentru acel scop pe baza meritelor jertfei pentru păcate a lui Isus. Apoi El îi acceptă să fie jertfiți și îi naște cu spiritul puterii Sale pentru a fi copii Săi spirituali. (Rom. 5:1; 8:1; Iac. 1:18). Aceștia urmează exemplul lui Isus și arată public consacrarea lor față de Dumnezeu fiind botezați în apă. (F.A. 2:37-41).

36. Dacă acești consacrați în legământul prin jertfă se dovedesc a fi credincioși în încercare, Iehova Dumnezeu îi botează în „trupul lui Cristos” și îi unge ca membrii ai acestuia cu spiritul Său și îi aduce în legământul credințosiei pentru Împărăția lui Dumnezeu. (Rom. 6:3-5). Ei trebuie să fie botezați în moartea lui Isus pentru a avea parte în învierea Lui la viață în spirit. Ei trebuie să sufere cu El dacă vor să domnească cu El în Împărăție. Ei trebuie să fie perfecționați în ascultare în timpul suferinței și să-și dovedească integritatea față de Dumnezeu în testul crucial, pentru a fi asociați cu Isus Cristos în justificarea numelui Tatălui Său. (Mat. 20:22, 23; 2 Tim. 2:11, 12). Când vine Domnul în Împărăția Lui și când intră în templu pentru judecarea celor vrednici și a celor nevrednici ca să intre în lumea nouă, membrii credincioși ai trupului sunt uniți cu Domnul Isus Cristos în Împărăție. Acei membrii ai trupului care au dormit în moarte sunt sculați la venirea Lui și sunt făcuți ca El în „prima înviere”. Rămășița membrilor trupului care sunt încă vii pe pământ sunt implicați în a da o mărturie credincioasă referitoare la Împărăție tuturor națiunilor. Ei trebuie să-și termine cursul lor credincioși până la moarte pentru terminarea legământului lor prin jertfă. Apoi, ei au parte de o schimbare instantanee prin înviere, pentru a fi făcuți ca El și să-L vadă așa cum este El acum în slava divină. (1 Cor. 15:50-54; 1 Ioan 3:1, 2). Isus Cristos și toți aceștia care participă cu El la „prima înviere” reprezintă împreună „cerurile noi” pe care Iehova Dumnezeu a promis că le va crea pentru lumea nouă. (Apoc. 20:4, 6; 21:1; 2 Pet. 3:13).

„LUMEA ÎNTREAGĂ”

37. Isus Cristos este jertfa de ispășire nu numai pentru păcatele celor asociați cu El în „cerurile noi”, ci și pentru păcatele ”întregii lumi”. Aceasta include și „celelalte oi”. Pe aceștia Domnul îi adună acum, și peste ei răspândește nădejdea de a supraviețui bătăliei de la Armagedon și de a trăi după aceea pe pământ, întotdeauna bucurându-se de neprihănire, pace și prosperitate sub „cerurile noi”. Din moment ce aceasta este perioada „legământului prin jertfă”, „celelalte oi” care vor rămâne pentru totdeauna pe pământ, nu vor fi îndreptățite decât după Armagedon pentru a îndeplini porunca divină de a se înmulți și a umple pământul curățat cu odraslele lor neprihănite. Acea „lume întreagă”, unde va domni neprihănirea, îi va include și pe acei oameni credincioși care au ocupat relația părinților pământești față de Isus Cristos și care au murit credincioși înainte de înălțarea lui Cristos la cer și de selectarea clasei „împărăției cerurilor”. Deoarece jertfa de ispășire pentru păcate include pe acei credincioși din vechime, ei vor primi viață de la El ca de la tatăl lor într-o „înviere mai bună”. Prin urmare, ei vor deveni copiii „Tatălui Veșnic”, și El îi va face „prinți pe tot pământul”. Ca atare, ei vor conduce în calitate de reprezentanți vizibili ai „cerurilor noi” și vor constitui „noul pământ” sau organizația vizibilă conducătoare peste oamenii care trăiesc pe pământul literal. (Ps. 45:16; Isa. 32:1; Evr. 11:35-40).

38. Mai mult, acea „lume întregă” pentru care Isus Cristos este jertfa de ispășire pentru păcate va include pe cei care au „făcut răul” din cauza nașterii în păcat și care au murit, dar care nu au pierit din cauza împotrivirii intenționate și a slăbiciunilor împotriva lui Dumnezeu. Aceștia dorm în mormintele lor, și vor fi amintiți când Acela care este jertfa de ispășire pentru păcate îi cheamă pe toți aceștia la învierea generală pământească sub Împărăție. Ei vor avea o „înviere a judecării” dacă profită de jertfa de ispășire și dacă se dedică apoi lui Iehova Dumnezeu și ascultă de Domnia lui Teocratică. (Ioan 5:28, 29).

CINE ARE PARTE ÎN JERTFA DE ISPĂȘIRE?

39. Se vede clar că clasa spirituală a urmașilor Domnului care domnesc cu El în „cerurile noi” sunt primii care vor beneficia de avantajele jertfei de ispășire, începând cu Ziua Cincizecimii încolo. Ceilalți care vor trăi ca creaturi umane perfecte pe pământ în lumea nouă beneficiază de avantajele acesteia sub Împărăția sau Guvernul Teocratic întemeiat. Din 1914 A.D. acel guvern a fost în funcțiune pentru aducerea planului glorios a lui Iehova la un punct culminant în justificarea numelui și cuvântului Lui. Din moment ce cei 144 000 trebuie în final asociați cu El în acel Guvern al Neprihănirii, și din moment ce aceștia au fost îndreptățiți și luați în legământul jertfei cu Cristos și trebuie să-l îndeplinească cu credincioșie până la moarte, au oare aceștia parte cu Isus Cristos în jertfa pentru păcate?.

40. În timpul Primului Război Mondial, care a marcat „începutul durerilor” pentru lumea veche care acum se confruntă cu sfârșitul ei final, ziarele au publicat declarațiile anumitor predicatori religioși conform cărora oamenii care au căzut în moarte datorită că au fost la datorie în țara lor pământească au avut parte în jertfa lui Cristos și de aceea au avut un pașaport imediat pentru cer. Ca „parte din jertfa lui Cristos” predicatori au spus că cei căzuți au dăruit beneficii ca cele ale lui Cristos restului umanității care a supraviețuit. Pentru sute de ani, în special din secolul al șaselea, papii și preoții romano-catolici sărbătoresc așa-numita „masă”, unde ei pretind că-L cheamă jos pe Isus Cristos din cer și-L jertfesc din nou sub formă de pâine și vin pe altarele lor religioase. Făcând așa, fiecare preot este considerat a avea o parte indispensabilă în trecerea la sau oferirea de avantaje suplimentare ale jertfei lui Cristos celor care contribuie cu bani pentru masă și celor care asistă la masă.

41. Ca răspuns la întrebarea pusă aici redăm următorul citat din cartea *Salvarea*, publicată în 1939: „S-a spus în mod repetat că biserica, adică, membrii glorificați ai trupului lui Cristos, pe baza sacrificiului lor, au o parte în jertfa pentru păcate; și în sprijinul acelei teorii se oferă următorul citat din Scriptură: „Atunci să ucidă țapul jertfei de ispășire care este pentru popor, și să-i ducă sângele dincolo de perdea și să facă cu sângele acela așa cum a făcut cu sângele vițelului, să-l stropească spre capacul ispășirii, și înaintea capacului ispășirii.” (Levitic 16:15). Nici cele de mai sus, niciun vreun alt citat din Scriptură nu susține concluzia că membrii trupului lui Cristos au o parte în jertfa pentru păcate. Numai sângele omului Isus este lucrul de valoare, prețul de cumpărare, preț care este prezentat și plătit ca o jertfă pentru păcat. (Pag. 197, 1, 2).

42. Fiindcă aceasta este ziua de justificarea a numelui lui Iehova, iar subiectul jertfei pentru păcat este inseparabil legat cu acesta, *Turnul de Veghere* în următoarele două numere va examina verset cu verset Leviticul, capitolul șaisprezece, citat mai sus, referitor la ziua tipică a ispășirii pentru Israel. Între timp pregătiți-vă pentru studiul acestuia citind și familiarizându-vă cu trăsăturile acelei zi tipice de ispășire. Ea a fost o umbră a lucrurilor bune viitoare pentru cei care caută lumea nouă. (Evr. 10:1) (urmează continuarea).

SĂ CÂNTĂM ÎN TIMPUL CRIZEI LUMII

A fost o perioadă de criză când Domnul Isus Cristos a mâncat ultimul Paște cu apostolii Săi credincioși și a stabilit memorialul morții Sale ca „Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii.” Cu toate acestea, după ce sfârșise de vorbit despre împărăția lui Dumnezeu, simbolizată de Muntele Sion, este scris: „când cântaseră cântarea, au ieșit pe Muntele Măslinilor.” (Mat. 26:30).

Acei apostoli credincioși au fost primii din societatea celor 144 000 care calcă cu credincioșie pe urmele lui Cristos până la moarte și care vor domni cu El în Împărăția Lui cerească, Muntele Sion. La sfârșitul stăpânirii lui Satan, perioada marii crize mondiale, societatea este văzută ca cântând fără frica oamenilor sau a guvernelor laudele lui Iehova Dumnezeu și ale Guvernului Său Neprihănit pentru cei care ascultă de Dumnezeu: „Și m-am uitat, și, iată, un Miel stătea pe muntele Sionului, și cu El o sută patruzeci și patru de mii, având numele Tatălui Lui scris pe frunțile lor. Și au cântat ca și cum ar fi un cântec nou înaintea tronului, și înaintea celor patru făpturi, și a bătrânilor; și niciun om nu a putut învăța acea cântare afară de cei o sută patruzeci și patru de mii, care au fost răscumpărați de pe pământ.” (Apoc. 14:1, 3).

Cântăreții au Tronul, și nu ceea ce sunt ei, în minte. Ei nu sunt cei importanți. Ei cântă lauda lui Iehova și a Împăratului Lui. În marele cor cei 144 000 cântă „înaintea celor patru făpturi”, adică, în prezența și auzul organizației universale perfecte a lui Iehova, simbolizată de patru făpturi vii. Astfel ei sunt făcuți un „teatru...pentru îngeri și oameni.” (1 Cor. 4:9, *margin*). Chiar și „prizonierii” organizației dușmanului Babilonul, aud cântarea și sunt dezlegați de Domnul Dumnezeu. Cei 144 000, inclusiv rămășița de pe pământ, cântă unul altuia și cântă tuturor celor care-L iubesc pe Iehova Dumnezeu; ei stabilesc un standard pentru oameni și îi îndrumă spre împărăția lui Dumnezeu. (Isa. 62:10-12). Ei aduc veștile bune ale bucuriei mari; ei vestesc pacea și spun celor din Sion. „Dumnezeul vostru domnește”; ei văd în ochi minunile planurilor lui Dumnezeu, și împreună ridică vocea și cântă. (Isa. 52:7-9). Toți cei care din motive de creștere sau maturitate sunt „bătrâni” în Cristos și care au fost ridicați din moarte la prima înviere aud și ei cântarea. Toți cei care sunt din numărul celor 144 000 trebuie să cânte acum, și ei chiar cântă. A cânta în auzul întregii organizații a lui Dumnezeu presupune că rămășița de pe pământ trebuie să cânte acum ca pe o temă a supremației lui Dumnezeu pe tron pentru ca cuvântul și numele Lui să fie făcut cunoscut și apărât pe deplin la timpul hotărât.

„Nici un om nu a putut învăța acea cântare afară de cei o sută patruzeci și patru de mii”. Aceasta înseamnă că nimeni, cu excepția celor unși ai lui Dumnezeu, nu poate să aprecieze și să se alăture membrilor invizibili ai organizației lui Dumnezeu în cântecul bucuriei. Trebuie să apreciezi mai întâi un lucru pentru a te bucura de el. În vechime, în templul din Ierusalim doar Leviții au fost instruiți și li s-a permis să cânte în slujba templului. (1 Cron. 6:31, 32; Neem. 16:47). Din Leviți au fost luați preoți, și aceștia sunt cântăreții. Nu oricine care poate face un zgomot va fi ales să cânte înaintea Împăratului. Doar vocile foarte instruite vor avea acel privilegiu. Nimeni nu va putea învăța vreodată acel cântec cu excepția celor unși ai lui Dumnezeu care vor constitui familia împărătească a lui Dumnezeu. Cuvântul Evreiesc „a învăța” înseamnă „a te obișnui să”. Astfel, se cere practică; iar constanța în lucrarea de mărturisire a numelui și Împărăției lui Iehova este un lucru esențial. Doar cei care fac practica necesară sunt ilustrați în acest grup de cântăreți. Aceasta explică de ce există o rămășiță care face într-adevăr cu sinceritate și cu credincioșie lucrarea de răspândire a cuvântului și a numelui lui Iehova. Și ei trebuie să învețe textul acelei cântări, și acordurile; și ei chiar fac acest lucru făcând uz de „mâncarea la timpul hotărât”, care prin mila lui Dumnezeu este furnizată rămășiței. Acea „mâncare la timpul hotărât” este luminarea și publicarea Cuvântului adevărului Lui din când în când. Acea carte de cântări este „sigilată” pentru învățații și religioniștii pământești și pentru „bătrâni”, care sunt visători și preferă mai degrabă să sforăie decât să cânte cu entuziasm. (Ioel 2:25). Persoanele bine-voitoare care devin tovarăși pământești ai rămășiței devin familiarizate cu tema acelei „cântări noi” cântată în mod oficial de rămășiță, și o cântă mai departe celorlalți care doresc să audă. (Apoc. 22:17). Cei credincioși se bucură, și se roagă pentru succesul și prosperitatea din partea Domnului în timp ce cântă. (Ps. 118:24, 25). Ei spun: „Dă-mi pricepere ca să învăț poruncile Tale.” (Ps. 119:73).

Copiilor Săi din familia împărătească Domnul Dumnezeu le dă învățătură, și aceeași regulă se aplică tovarășilor lor pământești, „celelalte oi” ale Domnului, adică: „Omul înțelept va auzi, și va mări știința; și omul priceput va ajunge la sfaturi înțelepte.” (Prov. 1:5). „Dă învățătură unui om înțelept, și va fi mai înțelept; învață pe omul drept, și va spori în cunoștință.” (Prov. 9:9). De aceea, cei înțelepți sunt cei care înțeleg dau laudă Domnului Dumnezeu și care-și găsesc plăcerea în slujba Lui. „Cei păcătoși vor face răul; și nici unul din cei păcătoși nu va înțelege; dar cei înțelepți vor înțelege.” (Dan. 12.10). Mai mult, este scris: „Dulceața buzelor mărește cunoștința. Inima celui înțelept învață [sau face înțeleaptă] gura lui, și adaugă învățătură pe buzele lui.” (Prov. 16:21, 23). Cei înțelepți sunt cei care aud poruncile Domnului și se grăbesc să le respecte. Ei își folosesc buzele lor în ascultare de poruncile lui Dumnezeu și învață să cânte acea „cântare nouă”, cântarea lumii noi, „a cerurilor noi și a pământului nou, unde locuiește neprihănirea.” (2 Pet. 3:13).

În ceea ce-i privește pe cei 144 000, este scris că ei au fost „răscumparați de pe pământ”. (Apoc. 14:3). Ultimii membri ai acestora sunt încă pe pământ cântând cântarea. Acești membri credincioși ai rămășiței sunt „răscumparați” prin dragostea lui Dumnezeu și prin sângele „Mielului”, Isus Cristos. Ei sunt literalmente despărțiți de pământ, fiind „în lume, dar nu din ea”, și la timpul hotărât, după ce vor termina slujba pământească, ei vor fi luați de pe pământ pentru a fi totdeauna cu Domnul în cerurile lumii noi. „Ei vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Cristos, și vor domni cu El o mie de ani.” (Apoc. 20:6).

Membrii credincioși ai rămășiței sunt identificați în continuare și sunt descriși în viziune (Apoc. 14:4, 5). „Aceștia sunt cei care nu s-au întinat cu femei; căci sunt verguri. Aceștia îl urmează pe Miel oriunde merge El. Ei au fost răscumparați dintre oameni, fiind primul rod pentru Dumnezeu și pentru Miel. Și în gura lor nu s-a găsit nici un viclesug; căci ei sunt fără vină înaintea tronului lui Dumnezeu”. Cum de nu sunt „întinați cu femei”? „Femeile” la care se face referire aici probabil că sunt femeile destrăbălate, care reprezintă simbolic pe „dumnezeul acestei lumi” și sunt în slujbă. În Biblie termenul se aplică sistemelor religioase care practică înșelăciunea și care îi trag pe oameni departe de Iehova Dumnezeu. Cu toate acestea, aici, termenul „femei” înseamnă mult mai mult decât atât. El reprezintă influența diabolică, vicleană, înșelătoare și seducătoare care încearcă să-i influențeze pe cei care sunt născuți din spiritul lui Dumnezeu să încalce legea Lui fie pozitiv, fie negativ. Asta înseamnă fie să refuze să păzească și să împlinească poruncile lui Dumnezeu, fie să negligeze să facă acest lucru. Uneori, o soție legală de pe pământ al unui om consacrat poate să-i provoace o astfel de pângărire, sau soțul poate exercita aceeași influență pentru a determina soția să se înfrâneze de la slujirea Domnului. Așa cum s-a menționat la Luca 14:20 referitor la cei invitați să vină la Domnul: „Și altul a spus, am o soție, și de aceea nu pot să vin”.

De asemenea mamele, surorile și fiicele literale, și ceilalți sunt folosiți de marele dușman pentru a-i trage departe pe cei consacrați de slujba lui Dumnezeu. „Dacă un om vine la Mine, și nu-și urăște tatăl, mama, nevasta și copiii, frații, surorile, și chiar viața lui, nu poate fi discipolul Meu.” (Luc. 14:26). Cel care este în legământ să facă voia lui Dumnezeu trebuie să-L iubească pe Iehova Dumnezeu cu toată inima lui. Asta nu înseamnă că el trebuie să rănească pe cineva, dar, în ceea ce-l privește, a fi pe placul lui Dumnezeu este de o primă importanță. Scripturile explică că influența greșită se datorează faptului că, să cităm 1 Corinteni 7:29, 33, „cel care este însurat se îngrijește de lucrurile care sunt ale lumii, cum să placă soției lui”, și prin urmare manifestă dragoste mai degrabă pentru soția lui decât pentru Domnul și Împărăția Lui. De aceea, este dat sfatul următor: „Vremea este scurtă; rămâne ca cei ce au neveste să fie ca și cum n-ar avea”. Rudele pământești influențează deseori pe om să-și împartă afecțiunile cu „lucrurile acestei lumi”, care aparțin organizației lui Satan, prin faptul că el(omul) acordă mai puțină atenție slujbei lui Dumnezeu și Împărăției Lui. Aceste rude susțin că omul nu trebuie să se facă prost și neplăcut lumii, ci trebuie să arate respectul potrivit față de lume, de oameni și de instituțiile lumii. Astfel, ei sunt conduși să se închine sau să dea onoare organizației Diavolului și sunt întinați. Rămășița credincioasă trebuie să fie total separată de organizația lui Satan. Ei stau în picioare cu îndrăzneală în calitate de martori ai lui Dumnezeu.

În timpurile vechi femeile destrăbălate au fost atașate templelor păgâne. Profetul necredincios Balaam i-a sugerat împăratului Balac, care a vrut să demoralizeze Israeliții, să angajeze aceste femei imorale să ademenească pe poporul cu legământ a lui Dumnezeu și să „cheme pe popor la jertfele dumnezeilor lor

demonici”. Balac a avut un oarecare succes: „și poporul a mâncat, și s-a închinat dumnezeilor lor.” (A se vedea Numeri 25:1-6). Astfel, sfatul lui Balaam i-a determinat pe copiii lui Israel să comită păcat împotriva lui Iehova Dumnezeu în „problema lui Peor” (o închinare diabolică cu ritualuri indecente). Astfel, Balaam l-a învățat pe Balac să arunce o piatră de poticnire înaintea Israelitilor, să mănânce lucrurile jertfite idolilor și să comită adulter. Apocalipsa 2:14 menționează acest incident, și declară că cei ce se compromit cu organizația Diavolului, comițând astfel adulter spiritual, sunt o urâciune înaintea lui Iehova Dumnezeu.

Cei o sută patruzeci și patru de mii de cântăreți credincioși sunt descriși ca „fecioare înțelepte” care sunt separate și devotate în unicitatea vieții și a scopului lui Dumnezeu. Apostolul Pavel a fost nerăbdător să-i protejeze, „ca să vă prezint ca pe o fecioară curată lui Cristos.” (2 Cor. 11:2). Ochiul lor se uită doar la un singur lucru, și acela este serviciul credincios față de Domnul în mijlocul crizei mondiale. Ei îl „urmează pe Miel oriunde merge el” și se bucură să calce pe urmele Lui. (1 Pet. 2:21; Apoc. 14:4). Raportul arată că aceștia „au fost răscumpărați dintre oameni, fiind cel dintâi rod pentru Domnul”. Prezentarea lor înaintea Domnului a fost prefigurată de cele „două pâini” aduse de marele preot din Israel în ziua Cincizecimii, la cincizeci de zile după aducerea pârgii secerișului. Ca și cele „două pâini”, „ei sunt primul rod pentru Domnul.” (Lev. 23:17). Prin urmare, Cincizecimea a fost numită „sărbătoarea recoltei, a celor prime roade din munca ta.” (Ex. 23:16). La Cincizecime, în anul 33 A.D., la cincizeci de zile după învierea lui Cristos, s-a împlinit acea imagine profetică în miniatură. Dar în 1918, la venirea Domnului la marele templu spiritual pentru judecarea bisericii și a națiunilor, acea sărbătoare a primelor roade s-a împlinit într-un mod total prin învierea celor credincioși adormiți în moarte și prin adunarea rămășiței celor 144 000 la condiția de unitate cu Domnul pe Muntele Sionului. 144 000 este un număr foarte mic în comparație cu miliardele care vor trăi totdeauna pe pământ sub împărăția lui Dumnezeu, și de aceea sunt considerați a fi „primele roade pentru Dumnezeu și Miel”.

Aceștia sunt fără vicleșug, și „sunt fără vină înaintea Tronului”. (Apoc. 14:5). Ei „umbă în lumină”, și prin urmare, intră în orașul ceresc. Ei nu sunt Cristoși falși, adică, unși falși, ci sunt adevărați ungerii și însărcinării lor de a fi martori ai lui Iehova. Ei nu schimbă adevărul în minciună închinându-se creaturii în locul Creatorului. (A se vedea 1 Ioan 1:7; Apocalipsa 22:14; 21:27; Matei 24:24; Romani 1:23, 25). Ei nu cinstesc oamenii, ci se închină și-L slujesc și ascultă de Dumnezeu și nu mint când spun „că-L cunosc”. Rămășița nu va face nelegiuire și nu va vorbi minciuni. (1 Ioan 2:4; Țef. 3:13). Ei nu adaugă nimic la Cuvântul lui Dumnezeu, ca nu cumva să fie găsiți mincinoși. (Prov. 30:6). „Un martor credincios nu va minți”, și rămășița trebuie să continue ca martorii credincioși. (Prov. 14:5).

Iehova nu a predestinat creaturile individuale, ci pe acei pe care îi selectează pentru slujba și împărăția Lui vor fi fără vină în ceea ce privește dragostea și devotamentul lor față de El. (Efes. 1:4). Ei se dedică lui Dumnezeu și se străduiesc să îndeplinească voia Lui pentru ca „slujba să nu fie blamată”, și în acest efort ei strălucesc ca „lumina lumii”. (2 Cor. 6:3; Fil. 2:15, 16). Dumnezeu îi ține prin puterea Lui și la timpul hotărât rămășița care este încă pe pământ își va termina drumul aici și va avea parte de o schimbare instantanee la „prima înviere” și va fi adusă „fără vină înaintea prezenței slavei Lui.” (Jud. 24). Deoarece numărul acestei rămășițe credincioase scade pe pământ, numărul tovarășilor ei preaiubiți care vor rămâne pe pământ pentru totdeauna în pace și fericire crește la o mulțime mare. Aceștia se alătură acum rămășiței în cântecul de bucurie al laudei pentru Iehova Dumnezeu și pentru Împărăția Lui, prin Cristos.

ACȚIUNE ȘI GUVERNARE DREAPTĂ

Încă de la început Prima Mare Cauză a cunoscut planurile Lui. În înțelepciunea perfectă El a vestit planurile Sale, și nu poate exista nici un lucru care să împiedice împlinirea planurilor Lui. Unul din marile planuri ale Lui este de a întemeia o guvernare a neprihănirii pe pământ. După ce va oferi creaturilor oportunitatea amplă de a simți mâna de fier a asupritorului nemilos și de a însemna planurile omenești ipocrite pentru reformă și ușurare, El va revela atunci tuturor guvernul Său care va face bucăți toate

răutățile. În guvernul Său nu va fi nici o politică ezitantă sau nesigură. Nu vor mai fi asupritori, politicieni frauduloși, sau învățători sau judecători ipocriți. Guvernul Lui trebuie să fie neprihănit, echitabil și adevărat, și va susține și va avea încrederea absolută a tuturor creaturilor sincere. Zelul său propriu va îndeplini planurile Sale neprihănite. (Isa. 9:7).

El este Dumnezeu Cel Prea Înalt. (Ps. 91:1). Față de cei care sunt loiali Lui fără rezerve, El este o siguranță completă și absolută. El este un sanctuar pentru cei pe care I-a luat în legământ cu El să facă voia Lui. „Calea Ta, Dumnezeule, este în sanctuar. Care Dumnezeu este așa de mare ca Dumnezeul nostru?” (Ps. 77:13). La timpul hotărât de El, toate guvernele, puterile și principatele vor cunoaște că sunt sub El și că sunt supuși dispoziției Lui. El își va arăta puterea Sa nelimitată, nu din egoism, ci pentru binele celor care ascultă de El întotdeauna.

Cel care-L slujește pe Atotputernicul Dumnezeu și care păzește legământul încheiat cu El știe bine că în această zi slujitorul lui Dumnezeu este într-un pericol constant din partea religioniștilor și a celor totalitari și că fără protecția lui Dumnezeu el nu ar putea să reziste. El realizează că agenții „dumnezeului acestei lumi”, lui Satan, caută distrugerea slujitorilor lui Iehova și a guvernului Său. Acești slujitori se uită cu încredere în sus la Dumnezeul Cel Prea Înalt și spun: „Dar, Tu, Doamne, ești un scut pentru mine; slava mea, și cel care îmi ridici capul.” (Ps. 3:3). Ei își dau seama că Iehova Dumnezeu este Protectorul lor. Ei au o încredere completă că Dumnezeu își va apăra numele Lui la timpul hotărât de El și-i va izbăvi pe cei care-L iubesc. Fiind fără egoism devotați Marelui Teocrat, ei nu pot ascunde cântarea de laudă pentru El și Teocrația Lui.

Profeția a prezis că atunci când slujitorii lui Iehova vor fi obstrucționați de guvernele lumii Babiloniene ei se vor ruga Lui: „Îndepărtează toată nelegiuirea și primește-ne cu milă; astfel îți vom aduce vițeei buzelor noastre.” (Osea 14:2). Slujitorul lui Dumnezeu își dă seama acum că trebuie să vegheze asupra căii lui și să umble cu atenție pentru ca să poată face ceea ce este legal și drept înaintea Dumnezeului său. El se roagă ca să nu fie găsit nelegiuit înaintea lui Dumnezeu, ci să fie găsit loial, adevărat și credincios. Apoi cu încredere el poate cere ca Dumnezeu să-l primească cu milă. Dacă există cu adevărat această relație, el va oferi lui Dumnezeu vițeei buzelor sale. Cu buzele noastre noi dăm laudă. Puterea stă în picioarele vițeeilor. Prin urmare, vițeei buzelor reprezintă puterea buzelor. (Evr. 13:15). Aceasta înseamnă, că dacă, slujitorul lui Iehova are aprobare divină el a intrat în „bucuria Domnului” și prin urmare, el dă puterea cântecului său de laudă Dumnezeului său.

Este scris: „Unde nu este nicio viziune, oamenii pier.” (Prov. 29:18). Nimeni care este „învățat de Dumnezeu” nu are nici un motiv să fie acum în întuneric. Cu toate acestea, religioniștii nesupuși nu vor avea o viziune a adevărului. Cei care refuză să vadă adevărul așa cum Dumnezeu îl dă oamenilor Săi trebuie neapărat să cadă. Iehova face ca „fulgerele” Lui să lumineze din templu pentru martorii Săi credincioși. Cei credincioși au privilegiul să aibă viziunea planurilor Lui. Nu este de mirare că ei văd acum. Ei văd adevărul așa cum îl relevă Dumnezeu, îl înțeleg și se bucură de lumina tot mai mare a Bibliei și dau lui Dumnezeu, Autorul ei, toată slava lor.

Într-o situație Israeliiții din vechime au fost în sălbăticie fără apă. Erau în strâmtorare. Atunci Dumnezeu a făcut ca Moise să lovească stâncă cu toiagul său, și apa a țâșnit din abundență; astfel Dumnezeu și-a manifestat prezența în mijlocul poporului Său. De aceea, Psalmul 114:7, 8 spune: „Cutremură-te, pământule în prezența Domnului, în prezența Dumnezeului lui Iacov; care a transformat stâncă într-o apă permanentă, piatra într-o fântână de ape.” În sălbăticia lumii unde există o mare sete pentru adevăr Dumnezeu își manifestă prezența Lui. El a făcut ca adevărul să țâșnească prin organizația Lui pentru beneficiul celor care sunt devotați Lui. Văzând manifestarea prezenței Lui și dragostea Lui, martorii credincioși ai lui Iehova cântă laudele Lui.

Unii care pretind că s-au predat Domnului Dumnezeu îi batjocoresc pe tovarășii lor creștini pentru că spun cuvinte grele împotriva clerului ipocrit al „creștinătății”. Scripturile clarifică că acești religioniști sunt copiii Diavolului, care este dușmanul lui Dumnezeu. Clerul este dușmanul lui Dumnezeu, deoarece aduce ocară numelui Său. Dușmanii lui Dumnezeu trebuie să fie făcuți dușmanii slujitorilor Lui. Copilul adevărat a lui Dumnezeu îl privește pe dușmanul Tatălui Său ca pe propriul lui dușman. Fiind cu totul de partea

Domnului, slujitorii adevărați ai lui Dumnezeu urăsc nelegiuirea și pe lucrătorii nelegiurii și pe cei care vorbesc împotriva lui Iehova Dumnezeu. „Să nu-i urăsc, Doamne, [Iehova], pe cei ce Te urăsc? Și să nu fiu supărat pe cei ce se ridică împotriva Ta?” (Ps. 139:21). Nimeni nu poate cânta constant laudele lui Iehova Dumnezeu și ale guvernului Său și în același timp să arate chiar și pasiv favoare sau respect față de dușman. Orice ocară adusă asupra numelui lui Iehova Dumnezeu este o săgeată cu otravă trasă împotriva slujitorilor și martorilor Săi.

În ceea ce privește împotrivirea și favorizarea dușmanului este scris: „Împotrivirea este ca păcatul vrăjitoriei, și încăpățânarea este ca o neleguire și idolatrie. Fiindcă ai respins cuvântul Domnului, și El te leapădă ca să mai fii împărat.” (1 Sam. 15:23). Vrăjitoria înseamnă a merge la dușman pentru sfat, în timp ce împotrivirea înseamnă a acționa împotriva voii lui Dumnezeu. Încăpățânarea în a accepta voia lui Iehova este la fel de condamnată ca idolatria deoarece ea înseamnă a rezista cu egoism împotriva voii lui Dumnezeu. Dumnezeu este milostiv față de cei ce încearcă să-L slujească. El netezește calea pentru cei care doresc să glorifice numele Lui. Aceștia nu așteaptă sau doresc aprobarea nici unui dușman a lui Dumnezeu. Ei s-au pus de partea lui Iehova și a Teocrației Lui și cântă laudele Lui. De aceea, orice încercare, de a face pace cu religioniștii, care sunt fiii lui Satan, înseamnă să te unești cu dușmanul și să practici vrăjitoria și împotrivirea. Asta ar însemna necredincioșie față de Iehova și Tatăl Domnului nostru Isus Cristos.

Prin mâinile lui Moise Iehova a dat poporului de legământ poruncile Lui. Atunci Moise a spus: „Și va fi neprihănirea noastră, dacă respectăm să facem toate aceste porunci înaintea Domnului Dumnezeului nostru, așa cum ne-a poruncit El”. (Deut. 6:25). Neprihănirea înseamnă mai mult decât simpla păzire a legii lui Dumnezeu. Adevărata neprihănire înseamnă să ai aprobarea lui Dumnezeu, aprobare care o obțin cei care fac voia Lui dintr-o inimă curată. Slujitorul lui Dumnezeu nu este neprihănit doar pentru că a fost adus în organizația lui prin Isus Cristos. El trebuie să-și dovedească devotamentul față de Dumnezeu și să asculte de poruncile Lui dintr-o inimă curată și făcând aceste lucruri primește aprobarea lui Dumnezeu. Dacă este găsit harnic în aceste lucruri el va fi găsit cântând Dumnezeului Celui Prea Înalt. Asta constituie acțiune dreaptă, chiar dacă este contrară standardelor și legilor guvernelor lumesti.

ADUNARE TEOCRATICĂ

Războiul nu reprezintă o perioadă în care să-L uiți pe Dumnezeu. Acesta este planul hoardelor totalitare demonice nazist-fasciste în acțiunea lor violentă prin toate națiunile pentru a pune mâna pe dominația universală, mai precis, pentru a-i întoarce pe oameni în amărăciune împotriva lui Dumnezeu. Acest rezultat va fi mai dezastruos pentru oameni decât daunele și pierderile fizice descărcate peste ei de asupritorii păcătoși. În aceste vremuri de încercare a credinței vine avertismentul solemn din Cuvântul inspirat a Atotputernicului Dumnezeu: „Cei răi vor fi întorși în iad, și toate națiunile care-L uită pe Dumnezeu.” (Ps. 9:17).

Acum, mai mult decât oricând în istoria trecută, persoanele care caută pacea și fericirea ar trebui să se întoarcă la Atotputernicul Dumnezeu și să facă eforturi speciale pentru a dobândi cunoștință despre planul Lui, lucrările Lui și voia Lui. În această perioadă întunecată a lumii, Dumnezeul Cel Prea Înalt și Guvernul Neprihănirii promis strălucesc ca o lumină. Există bucurie în lumină, și „lumina este semănată pentru cel neprihănit”. Suntem în cea mai importantă perioadă a întregii existențe umane. Evenimentele de o importanță și putere care schimbă lumea sunt aproape. Este timpul pentru o decizie individuală de care atârnă destinul fiecăruia pentru viața unei bucurii și binecuvântări veșnice sau pentru moarte veșnică. Prin urmare, există o nevoie universală pentru lumină și înțelepciune pentru a oferi îndrumare fiecăruia. Ziua demult prevăzută și descrisă de profeții inspirați cu cuvinte strălucitoare este aproape. De asemenea, este timpul de a ne aduna împreună și de a studia uniți voia lui Dumnezeu pentru ca s-o facem și să avem binecuvântarea și protecția Lui în timpul de distrugere care stă în față. „Nu părăsind adunarea noastră, așa

cum este obiceiul unora, ci îndemnându-ne unii pe alții; și cu atât mai mult cu cât vedeți că ziua se apropie.” (Evr. 10:25).

În ciuda condițiilor fărâmițate din lume se arată acum o oportunitate neobișnuită pentru adunare a celor interesați în lumea nouă a neprihăririi. Iehova Dumnezeu i-a ținut întotdeauna pe oamenii Săi informați cu privire la ceea ce vrea să facă cu ei. El este foarte milostiv față de toate persoanele binevoitoare care Îl caută, dacă din întâmplare l-ar putea găsi. Adunarea cu cei care sunt oamenii Lui este o modalitate sigură de a-L găsi. Cititorii *Turnului de Veghere* știu că Domnul a folosit ocaziile convențiilor sau adunărilor oamenilor Săi pentru a-i informa despre planurile Lui imediate. În aceste vremuri grele pare plăcut lui Iehova ca martorii Lui și persoanele binevoitoare să se adune în acest an și să facă planuri pentru activitatea viitoare, astfel încât tot mai multe persoane care fac binele să fie mângâiate. Există, fără îndoială, lucru mult care încă trebuie făcut în numele celor care sunt înfometate și însetate după neprihănire, și care nu-o găsesc în religie. Deoarece vremurile devin mai stresante iar posibilitatea de mărturisire a Împărăției devine tot mai mică, toți cei care au intrat într-un legământ cu Atotputernicul Dumnezeu ar trebui să caute metode și mijloace de a promova interesele Împărăției și de a aduce astfel singura nădejde a omenirii. Pentru aceasta, s-a organizat Adunarea Teocratică în anul 1942, în data de 18, 19, și 20 Septembrie.

Pentru a fi convenabilă pentru toți cititorii *Turnului de Veghere*, această adunare generală va fi organizată simultan în 53 de orașe diferite de pe întreg teritoriul Statelor Unite, pe lângă adunările simultane din țările străine, dacă va fi posibil. Se fac eforturi pentru a lega toate aceste orașe americane printr-o linie de comunicare directă. Având adunări împrăștiate pe tot cuprinsul țării, va fi posibil ca mai mulți oameni din cei interesați să participe în aceste zile atunci când este dificil să călătorești pe distanțe lungi.

Condițiile anormale determină ca fiecare persoană care iubește neprihănirea și guvernul neprihănit să plănuiască acum, astfel încât să poată participa măcar la una din cele 53 de adunări care vor fi comunicate mai târziu. Nimic nu ar putea fi mai important decât adunarea și asocierea oamenilor creștini laolaltă în aceste zile de necaz și uimire, când inimile oamenilor bat mai încet de teama lucrurilor care vin peste lume. Conflictul violent pentru dominația lumii prinde acum națiunile și atrage atenția, dar cei care familiarizați cu planurile și profețiile lui Iehova știu rezultatul acestuia. Aceștia au doar nădejdea pentru oamenii care doresc neprihănirea.

Toți oamenii care caută lumea nouă promisă, „în care locuiește neprihănirea”, nu vor plănui doar să participe, ci se vor și ruga Atotputernicului Dumnezeu, la care toate lucrurile sunt posibile, ca binecuvântarea Lui să fie peste Adunarea Lui. Cereți în rugăciune ca El să conducă toate planurile, pentru ca la sfârșit numele Lui să fie onorat și mărit. Adunarea este grija Marelui Teocrat. Onorați invitația Lui cu prezența dumneavoastră, dacă e posibil. Plănuți acum să petreceți trei zile pline, Vineri, Sâmbătă și Duminică, 18, 19, și 20 Septembrie, la o convenție a orașului.

The background of the cover is a yellow-toned illustration. At the top, a large banner with the title 'TURNUL DE VEGHERE' is held up by two figures. Below the banner, several figures are shown in various poses, some appearing to be in a state of distress or being rescued. In the lower-left corner, there is a detailed illustration of a stone tower with crenellations, with several people standing at its base. The overall scene suggests a narrative of vigilance and rescue.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

15 AUGUST 1942

Nr. 16

Cuprins:

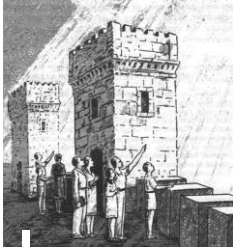
ISPĂȘIRE PENTRU LUMEA NOUĂ
Partea a II-a

- Pag.277

SĂ CÂNTĂM PÂNĂ LA „ACTUL CIUDAT”
AL LUI DUMNEZEU

- Pag.288

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn, N.Y., U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: J.F. Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu l-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și l-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintează în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... 40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Nr. LXIII

15 August 1942

Nr 16

ISPĂȘIRE PENTRU LUMEA NOUĂ

„Avem un apărător la Tatăl, pe Isus Cristos, Cel neprihănit. Și El este jertfa pentru păcatele noastre; și nu numai pentru ale noastre, ci și pentru păcatele întregii lumi.” -1 Ioan 2:1,2.

Partea a II -a

IEHOVA ia măsura ca cei care nu sunt mulțumiți cu condiția lor în această lume rea să poată trăi în lumea nouă pe care El o creează. Acest lucru El îl face posibil prin marea ispășire. Iehova este Autorul ispășirii. Ispășirea, când este înțeleasă, se înalță dintr-odată și stabilește respectul pentru dreptatea Lui. Ispășirea demonstrează dragostea Lui atât de mare pentru lumea nouă. Acea lume va fi o „lume fără sfârșit”. Aceasta înseamnă că va fi o lume fără păcat, și prin urmare, o lume fără ceea ce este „plata păcatului”, și anume, fără moarte. În lumea nouă moartea va fi ștersă de pe acest pământ, și omul și femeia vor trăi aici în neprihănire și pace, fără frica de a fi răniți de om, animal, sau diavol, fără teama sărăciei, și chiar fără frica de moarte.

2. Curtea Supremă a întregii creații a hotărât ce este păcatul: „Păcatul este încălcarea legii”, adică, legea lui Iehova, Judecătorul Suprem. „Toată nelegiuirea este păcat; și este un păcat care nu duce la moarte.” (1 Ioan 3:4; 5:17). Toată rasa umană este în păcat; s-a născut așa, deoarece primii ei părinți nu L-au iubit nici pe Dumnezeu, nici pe urmașii lor nenăscuți, ci au încălcat într-un mod egoist legea perfectă a Creatorului lor. Din păcatul lor original a provenit toată nedreptatea care umple pământul astăzi, și plăcerea în și înclinarea spre păcat au primit tot mai multă putere cu fiecare nouă generație născută. Doar Atotputernicul Dumnezeu poate verifica acest lucru. Doar El poate asigura calea și mijloacele de eliberare de sub păcat și blestemul morții. Bătălia iminentă de la Armagedon aduce distrugere celor care refuză sau sunt indiferenți față de calea și metoda de izbăvire a lui Dumnezeu și care preferă să se complacă sau să cedeze păcatului din această lume. Va fi o verificare bruscă și decisivă a progresului păcatului. Acea bătălie va semnifica o eliberare de practicanții intenționați ai nedreptății pentru cei care acceptă calea și metoda lui Dumnezeu și care doresc să trăiască în lumea nouă, lumea neprihănirii. Acea bătălie va justifica numele lui Iehova Dumnezeu și de aceea este de o necesitate primordială; ea va fi o demonstrare a puterii Sale invincibile asupra puternicului spate a întregii practici umane a păcatului, Satan Diavolul; și ea va însemna o înlănțuire și un abis al legării celui păcătos. (Apoc. 20:1-3).

3. Simpla distrugere a păcătoșilor voiți ar lăsa totuși handicapul imperfecțiunii înnăscute și al păcatului asupra oamenilor care doresc neprihănire. Imperfecțiunea și păcatul lor îi fac în mod natural dușmanii lui Dumnezeu, pentru că El nu poate aproba asemenea lucruri. De aceea, din pricina numelui Său, care reprezintă dreptatea și neprihănirea, și pentru sprijinul și avantajul iubitorilor neprihănirii ca aceștia să trăiască veșnic, Iehova Dumnezeu a plănuit o ispășire printr-o jertfă pentru păcat. Omul neputincios născut din rebelul Adam nu putea face ispășire, chiar dacă ar fi murit pe o mie de câmpuri de luptă, și prin urmare, a rămas ca Iehova să facă ispășire prin singurul Lui Fiu perfect, care a devenit „omul Isus Cristos”. S-a spus că Dumnezeu nu iubește păcatul, dar îl iubește pe păcătos. Acest lucru nu este adevărat din punct de vedere al Scripturilor. Dragostea lui Dumnezeu este pentru lumea nouă a neprihănirii, și numai pe cei care doresc și profită de planul lui Dumnezeu de a trăi în acea lume neprihănită Dumnezeu îi aduce sub dragostea Lui. Această iubire a lumii neprihănirii Dumnezeu o poruncește ca o cerință pentru cei păcătoși care caută libertatea și viața. „Dar Dumnezeu își arată dragostea față de noi, prin aceea, prin faptul că, pe

când eram noi încă păcătoși, Cristos a murit pentru noi. Cu mult mai mult atunci, fiind acum îndreptățiți prin sângele Lui, vom fi salvați de mânie prin El. Căci dacă, atunci când eram dușmani, am fost împăcați cu Dumnezeu prin moartea Fiului Său, cu mult mai mult, fiind împăcați, vom fi salvați prin viața Lui. Și nu numai atât, dar ne și bucurăm în Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Cristos, prin care am primit acum ispășirea.” (Rom. 5:8-11).

UMBRE PLINE DE SPERANȚĂ

4. Cu secole înainte ca Marele Dătător al fiecărui dar bun și perfect să fii dat ispășirea, El a făcut umbre profetice care au subliniat cu credincioșie substanța lucrurilor bune care urmau să vină pentru oamenii care cred și ascultă de Iehova Dumnezeu. Aceste „umbre” trebuie să fie conforme cu legea lui Dumnezeu, care este dreaptă și perfectă, și nu conformă cu religia sau imaginațiile oamenilor. Prin urmare, El a dat legea conform căreia aceste „umbre” au fost făcute pentru mângâierea și nădejdea iubitorilor vieții în neprihănire. Această lege El a dat-o Israelului, popor pe care El l-a adus într-un legământ cu El prin profetul Său Moise ca mijlocitor între Dumnezeu și om. Aceasta dovedește că doar acei care intră într-un legământ cu Dumnezeu pentru a face voia Lui și care mai apoi o fac se vor bucura de lucrurile bune prefigurate. Umbra nu este lucrul adevărat sau imaginea care reflectă umbra. Umbra trece, dar corpul care o reflectă rămâne și dă efectele adevărate și bune de durată.

5. Apostolul inspirat căruia Iehova Dumnezeu i-a dezvăluit sensul ascuns al „umbrelor” scrie: „Căci legea, având o umbră a lucrurilor bune viitoare, și nu imaginea adevărată a lucrurilor, nu poate niciodată cu acele jertfe pe care ei le aduceau an de an să facă perfecți pe cei ce se apropie.” (Evr. 10:1). „Nimeni așadar, să nu vă judece cu privire la mâncare, sau băutură, sau cu privire la o zi de sărbătoare, sau la o lună nouă, sau cu privire la zilele de Sabat; care sunt o umbră a lucrurilor viitoare; dar trupul este a lui Cristos.” (Col. 2:16, 17). Din moment ce ispășirea adevărată este prin Fiul lui Dumnezeu Isus Cristos, același scriitor inspirat arată celor care au fost odată sub legea tipică adevăratul scop din spatele acesteia, spunând: „Noi am fost ținuți sub legea, închisă în credință care va trebui după aceea dezvăluită. Astfel, legea a fost învățătorul nostru ca să ne aducă la Cristos, ca să fim îndreptățiți prin credință. Dar după ce a venit credința, noi nu mai suntem sub un învățător.” (Gal. 3:23-25). Umbra trece, deoarece este adusă la îndeplinire de realitate.

6. Națiunea Israelului, din care profetul Moise era membru, a fost adusă sub legea care poruncește ca aceste „umbre” sau tipuri profetice să fie efectuate periodic de actori vii. (Ps. 147:19, 20). Înainte de aceasta, Israelii au fost asupriți cu cruzime în timp ce locuiau în țara Egiptului. La fel cei care intră într-o relație cu Dumnezeu devotându-se Lui prin Cristos să facă voia lui Dumnezeu au fost oprimați de lumea rea din prezent, simbolizată de Egipt. Dumnezeu a ridicat poporului Său asupra un eliberator, pe Moise, care l-a prefigurat pe marele Războinic al lui Dumnezeu din bătălia de la Armagedon, Isus Cristos.

7. Conducând eliberarea lor din organizația lumească a Egiptului, Iehova Dumnezeu prin Moise a poruncit Israelitelor să sacrifice mielul pascal (de Paște) și să sărbătorească. Acest lucru a prefigurat că înainte de marea eliberare de la Armagedon prin distrugerea lumii lui Satan, Dumnezeu va face ispășirea prin jertfa reală, „Mielul lui Dumnezeu”, care ridică păcatul celor care vor trăi în lumea nouă. (Ioan 1:29, 36). Mielul pascal tipic ucis în Egipt a luat locul mijlocitorului lui Dumnezeu pentru Israel, și anume, a lui Moise, iar Moise el însuși l-a prefigurat sau l-a simbolizat pe Isus Cristos. Uciderea mielului pascal a fost începutul legământului legii lui Dumnezeu cu Israel, deoarece prin sângele acelei jertfe legământul a devenit valabil, obligatoriu și funcțional. (Evr. 9:16, 17). Aceasta a simbolizat că nici o creatură umană nu poate intra într-un legământ cu Dumnezeu pentru a face voia Lui decât prin ispășirea pe care Dumnezeu o face prin Fiul Său, „Mielul lui Dumnezeu”. După prima jertfă și sărbătoare de Paște a venit și eliberarea Israelului prin omorârea primului născut al Egiptenilor. Imediat după aceea, a urmat distrugerea armatelor și carelor lui Faraon prin actul ciudat al lui Iehova la Marea Roșie. Ambele distrugerii asupra Egiptului au simbolizat distrugerea atât a părții vizibile, cât și a celei invizibile a lumii lui Satan, atât a oamenilor păcătoși cât și a demonilor. (Exod, capitolele doisprezece până la cincisprezece).

ZI DE ISPĂȘIRE

8. În a treia lună, după ce Israelii sub comanda lui Moise au trecut în siguranță Marea Roșie la ieșirea lor din Egipt, ei au ajuns la poalele Muntelui Sinai din Arabia. Acolo Iehova Dumnezeu a confirmat legământul pe care-l făcuse cu ei în Egipt și le-a dat o explicație mai detaliată a legii Sale tipice, inclusiv cele zece porunci. Dăruirea aceluia legământ al legii este descrisă pe scurt în Evrei 9:16-22: „Căci acolo unde există un legământ, trebuie neapărat să aibă loc moartea celui care l-a ratificat; deoarece un legământ este valabil asupra morților, și nu este niciodată valabil atunci când cel care îl ratifică este viu. Prin urmare, nici chiar primul [legământ al legii] nu a fost instituit fără sânge. Căci după ce a fost rostită fiecare poruncă a legii întregului popor de către Moise, el a luat sângele vițelilor și al țapilor, cu apă, și cu lână stacojie, și cu isop, și a stropit atât cartea [legii], cât și tot poporul, zicând: „Acesta este sângele legământului pe care Dumnezeu vi-l-a poruncit.” Și în aceeași manieră el a stropit cu sânge cortul întâlnirii, și toate uneltele din slujbă. Și, potrivit legii, aproape toate lucrurile sunt purificate prin sânge, și fără vărsare de sânge nu are loc nici o iertare.” (traducerea *Emphatic Diaglott*). Aceasta a ilustrat nevoia ispășirii printr-o jertfă de ispășire pentru păcate sau o jertfă pentru păcate.

9. Acele jertfe de animale au fost doar umbre ale adevăratei jertfe pentru păcate pe care Dumnezeu a dat-o la timpul hotărât. Animalele victime fiind mai prețioase decât omul și cu o valoare mai mică decât viața unui om, jertfa sângelui acestor animale nu putea ridica păcatul omului. Ele au fost pur și simplu o ilustrație a jertfei adevărate. Prin urmare, acele jertfe trebuiau repetate după comiterea păcatelor; și Dumnezeu a prevăzut aceasta. „Căci nu este posibil ca sângele taurilor și al țapilor să șteargă păcatele.” (Evr. 10:1-4). Sângele taurilor și al țapilor a fost oferit la dăruirea legământului legii la Muntele Sinai, și Dumnezeu a poruncit ca jertfa să fie repetată în fiecare an într-o zi națională de ispășire în luna a șaptea a anului, în ziua a zecea a lunii. (Lev. 16:29-31). În acea zi, în care ei se abțineau de la toate lucrările personale, poporul națiunii arăta pocăință pentru păcatele comise în ultimul an, și le mărturiseau. Ei au căutat iertare pentru acestea, și au recunoscut nevoia unei jertfe de ispășire. Astfel, ei și-au ținut mintea ațintită spre viitoarea jertfă pentru păcate pe care Dumnezeu o va da.

10. Tăbărăți la poalele „muntelui lui Dumnezeu” de unde El a dat legea prin Moise, Israelii împreună cu mulțimea amestecată care i-a însoțit la ieșirea lor din Egipt i-au simbolizat pe toți pentru care se face ispășire și care profită de aceasta și care vor trăi în lumea nouă. Iehova Dumnezeu l-a luat pe Israel din lume ca să fie poporul Lui, și prin urmare, ei nu mai trebuiau să fie parte din această lume prezentă. Dumnezeu le-a spus: „Doar pe voi v-am cunoscut dintre toate familiile pământului.” (Amos 3:2). Ei au fost sub o conducere Teocratică, deoarece Iehova, marele Teocrat a fost legiuitorul lor. Moise, mijlocitorul lor, a fost slujitorul oficial a lui Iehova în numele lor. Prin Moise ei fuseseră botezați în Marea Roșie și în norul care i-a umbrit și i-a călăuzit în călătoriile lor. (1 Cor. 10:1, 2). Așadar, Moise a acționat ca un tip al lui Isus Cristos, Împăratul Guvernului Teocratic al lumii noi.

11. Iehova Dumnezeu a ales seminția lui Moise, seminția lui Levi, pentru a fi slujitorii Lui oficiali în sanctuarul Său. El l-a făcut pe fratele lui Moise, Aaron, care fusese purtătorul de cuvânt a lui Moise înaintea Faraonului din Egipt, să fie marele preot al Lui iar pe fiii lui Aaron să fie preoți. Prin urmare, Aaron, marele preot l-a reprezentat de asemenea, pe Capul Teocrației lui Iehova, Isus Cristos, dar în calitate de Mare Preot al lui Dumnezeu. Restul casei sau seminției din care era membru Aaron, adică, seminția lui Levi, a prefigurat pe cei 144 000 de membrii ai „trupului lui Cristos”, care vor fi asociați cu Isus Cristos în Teocrație. „Ei vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Cristos, și vor domni cu El o mie de ani.” (Apoc. 20:6). Ei reprezintă familia împărătească Teocratică a lui Iehova, al cărei familii sau case de fii Isus Cristos este Capul. (Evr. 3:1-6). Prin urmare, din acest punct de vedere și privit în legătură cu seminția lui Levi, rămășița celor douăsprezece seminții ale lui Israel a simbolizat pe toți oamenii de pe pământ ale căror păcate sunt ispășite și care trăiesc pe pământ după Armagedon sub Guvernul Teocratic.

TABERNACOLUL

12. Ziua ispășirii a fost respectată în fiecare an la sanctuarul pe care Iehova Dumnezeu i-a arătat lui Moise să-l facă. El a fost exact după planul pe care l-a dat Dumnezeu, deoarece sanctuarul a fost o umbră a unor realități mai mari, care trebuiau arătate ulterior. Sanctuarul a fost un cort sau tabernacol, a cărei ușă era spre est. El a fost împărțit în două camere sau compartimente de o perdea frumoasă. Intrarea sanctuarului a fost acoperită cu o draperie numită „ușă”. Prin această ușă se intra în primul și mai mare compartiment, numit „locul sfânt” și care era luminat de un sfeșnic de aur cu șapte lămpi. Preoților le era permis prin legea lui Dumnezeu să intre și să facă slujba în acest compartiment, „locul sfânt”. Însemna moarte pentru ei să treacă de „perdea” și să intre în compartimentul mai mic, care a fost numit „locul preasfânt” sau „sfânta sfintelor”.

13. În Sfânta Sfintelor era chivotul sacru al legământului. Acesta era o ladă acoperită cu aur conținând tablele celor zece porunci și alte lucruri sfinte, și care a fost acoperită cu un capac de aur montat pe un heruvim de aur la fiecare capăt. Ambii heruvimi cu aripile întinse priveau în jos la capacul de aur sau „capacul ispășirii”. Într-un nor luminos între acești heruvimi Iehova Dumnezeu și-a manifestat prezența Lui deasupra capacului ispășirii. În acest Loc Preasfânt și în prezența Dumnezeului Prea Sfânt doar marele preot putea veni, în ziua ispășirii, și el trebuia să aducă mai întâi cădelnița de aur cu el și să ardă tămâie sfântă în aceasta înainte de a face ispășirea. „Și Domnul a spus lui Moise: Vorbește lui Aaron, fratele tău, ca să nu intre întotdeauna în locul sfânt de dincolo de perdea înaintea capacului ispășirii, care este deasupra chivotului, ca să nu moară. Căci Eu mă voi arăta în nor deasupra capacului ispășirii.” (Lev. 16:2; Evr. 9:1-8).

14. Sanctuarul era în jumătatea de vest a curții sfinte. Curtea era proiectată și separată de teritoriul de afară printr-o perdea. Locul de intrare în curte era în est, și această intrare era acoperită cu o draperie numită „poarta”. În ziua ispășirii poporul lui Israel care nu erau Leviți nu aveau voie să intre în acea curte, dar draperiile „porții” erau ridicate și le era permis să vadă de la distanță ce se petrecea în curte. Curtea însăși era o suprafață dreptunghiulară, având 150 picioare (45.72 metri) lungime și 75 picioare (22.86 metri) lățime. În jumătatea de est a curții se afla altarul de aramă, la mijloc între „poarta” curții și „ușa” tabernacolului; și între altar și „ușă” era un lighean, unde preoții se spălau când făceau slujba la cort.

15. Curtea era locul unde erau omorâte animalele pentru jertfă, și prin urmare, animalele erau aduse prin „poartă” în curte și sacrificate în partea de nord a altarului. În fața altarului sau în partea de est a acestuia, era locul unde se depunea cenușa jertfelor. În consecință, curtea a simbolizat locul jertfei, acest pământ. În ceea ce privește însuși animalul de jertfă, curtea a simbolizat condiția de îndreptățire în fața lui Dumnezeu, condiția prin care cel sacrificat este drept sau corect cu Dumnezeu și prin urmare, acceptabil a fi oferit ca o jertfă lui Dumnezeu. Cu toate acestea, Locul Preasfânt al sanctuarului, a reprezentat însăși cerul: „pentru că Cristos nu a intrat în locurile sfinte făcute de mâini [omenești], [locuri] care sunt umbre a celor adevărate, ci chiar în cer, acum pentru a se arăta în prezența lui Dumnezeu pentru noi.” (Evr. 9:24).

16. Locul curții a fost selectat, la poalele Muntelui Sinai, și în prima zi a primului an după ieșirea Israelului din Egipt a fost construit cortul întâlnirii. În afară, de jur-împrejurul celor patru părți ale curții, Leviții și au ridicat corturile lor, cu Moise și familia preotească a fratelui său Aaron marele preot situați în partea de est, în fața porții curții. La o distanță respectabilă de locul de amplasare a Leviților, celelalte seminții ale lui Israel și mulțimea amestecată cu ei și au ridicat corturile și au constituit „tabăra”. În spatele acestor seminții a fost ceea ce s-a numit „afară din tabără”. Acest lucru a ilustrat condiția lumii, condiția celor care nu profită de avantajul ispășirii păcatelor dar care continuă sub mânia lui Dumnezeu și care zac în cel rău, Diavolul, și care prin urmare, pier. (1 Ioan 5:19; Ioan 3:35, 36).

17. Cei care sunt interesați să se bucure de viață prin mila lui Dumnezeu în lumea nouă a neprihănirii vor urma astăzi ceea ce Iehova Dumnezeu a poruncit să se facă în ziua tipică de ispășire și care prefigurează cu acuratețe furnizarea, aducerea și aplicarea jertfei pentru păcate. Instrucțiunile pe care Dumnezeu le-a dat prin reprezentantul Său Teocratic Moise, au fost adoptate de actori vii, iar un eșec în a le împlini cu exactitate ar fi însemnat moartea celui care nu a prețuit regula Teocratică și care nu lucrează

conform instrucțiunilor. Realitățile care urmau a fi prezise erau prea importante că să fie tratate cu indiferență și ca să fie prefigurate incomplet sau inexact. De asemenea, este un gând îngrozitor, că dacă ar fi existat nepăsare și îndeplinire imperfectă a realităților antitipice de către Marele Preot a lui Iehova, atunci justificarea numelui și cuvântului lui Iehova ar fi eșuat și totul ar fi fost pierdut pentru toată omenirea.

VITELUL JERTFEI DE ISPĂȘIRE

18. Vorbind cu referire la Locul Prea sfânt, adică, „locul dincolo de perdea”, reprezentând cerul prezenței lui Dumnezeu, Iehova a dat această poruncă pentru ziua ispășirii: „Iată, cum să intre Aaron în locașul sfânt; cu un vițel pentru o jertfă de ispășire, și un berbec pentru arderea de tot.” (Lev. 16:3). Aceasta stabilește timpul în care ziua antitipică sau adevărată a ispășirii prin marele preot adevărat a început. Ea a început în anul 29 A.D., când Isus Cristos a ajuns la o vârstă independentă ca un om perfect și s-a consacrat cu totul în slujba lui Iehova Dumnezeu și a fost botezat în râul Iordan. Dumnezeu l-a luat pe Isus într-un legământ cu El și acolo Isus a devenit Marele Preot a lui Iehova pentru oferirea jertfei de ispășire.

19. Timp de secole de atunci, încă de la prima zi a ispășirii în pustia din Sinai, se aduseseră jertfe animaliere, dar fără puterea și valoarea de a îndepărta handicapul păcatului omenesc. Dacă păcatul ar fi fost ridicat pentru totdeauna, atunci ar fi fost nevoie doar de o jertfă. Prin urmare, în imaginea tipică au fost necesare numeroase jertfe, deoarece nici una din ele nu a anulat efectiv păcatul; ele doar au prefigurat Jertfa reală care trebuia să vină. Prin urmare, Isus s-a consacrat să ia lucrurile care țin de lumea nouă; după cum este scris: „Căci nu este posibil ca sângele taurilor și al țapilor să șteargă păcatele. De aceea, când intră în lume, El spune: Tu n-ai dorit nici jertfă, nici ardere de tot, ci un corp [un corp uman perfect] Mi-ai pregătit. În ardere de tot și în jertfe pentru păcat Tu nu ți-ai găsit plăcerea; atunci am spus [Isus], Iată-Mă, vin, (în volumul cărții este scris despre Mine) să fac voia Ta, Dumnezeule. Prin voia aceasta noi suntem sfințiți, prin jertfirea trupului [perfect uman] lui Isus Cristos odată pentru totdeauna. Și fiecare preot [Aaronic] stă să facă slujba în fiecare zi, și jertfind deseori aceleași jertfe, care niciodată nu pot șterge păcatele; dar acest om [Isus], după ce dăduse o singură jertfă pentru păcate pentru totdeauna, s-a așezat la dreapta lui Dumnezeu.” (Evr. 10:4-7, 10-13).

20. Aaron l-a prefigurat pe Isus Cristos în calitatea de sacrificare a Marelui Preot a lui Iehova Dumnezeu, în timp ce „vițelul” pentru jertfa pentru păcate a prefigurat „trupul lui Isus Cristos” ca om perfect. Ca atare, El a fost egalul exact a lui Adam în perfecțiunea lui din Eden și a posedat dreptul la viață ca om pe pământ. Doar așa a putut avea Isus Cristos cele necesare de a aduce o jertfă de o valoare suficientă pentru a recâștiga pentru descendenții lui Adam ceea ce păcatul lui Adam pierduse pentru ei. Prin această jertfă a Lui, Isus Cristos a putut anula sau șterge efectele păcatului lui Adam față de umanitate, și așa cum a și fost, să spele păcatele lor în sângele Lui. Astfel, „berbecul pentru arderea de tot” a lui Aaron l-a simbolizat de asemenea pe omul Isus, dar dintr-un punct de vedere diferit, așa cum vom arăta ulterior. Comparați berbecul care a fost înlocuit pentru Isaac, atunci când Dumnezeu l-a adus lui Avraam pentru a-l jertfi în locul fiului său. (Gen. 22:13, 14). Nu se precizează de unde a procurat Aaron vițelul pentru jertfa pentru păcate. Acest lucru este în acord cu faptul că dreptul la viață al omului Isus a fost de la Dumnezeu, Tatăl Lui, în timp ce natura Lui trupească a fost din rasa umană.

DREPT

21. Aaron, ca om, a fost imperfect și păcătos din fire, și prin urmare, diferit de Cel pe care l-a prefigurat. Ca atare, Iehova a dat această poruncă: „El să se îmbrace cu haina sfântă de in, și să-și pună pe trup pantalonii de in, să se încingă cu un brâu de in, și să-și acopere capul cu mitra de in; acestea sunt veșminte sfinte; de aceea, el să-și spele trupul în apă, și după aceea să se îmbrace cu ele.” (Lev. 16:4). Acestea omul imperfect Aaron trebuia să le facă cu atenție pentru a ilustra neprihănirea absolută a mai

marelui Mare Preot, Isus Cristos. În ceea ce privește sfinții care sunt preoții Lui, este scris simbolic că ei trebuie să fie „îmbrăcați în in subțire, curat și alb; căci inul subțire este neprihănirea sfinților.” (Apoc. 19:8). El iubește neprihănirea și urăște nelegiuirea. El este încoronat cu neprihănire și este supus Dumnezeului neprihănirii, Iehova. El se încinge pentru a sluji la cauza neprihănirii, care este justificarea numelui lui Iehova. Nu a existat nici o goliciune sau nedreptate în El, și nici o necurăție sau imperfecțiune sau slăbiciune în trup: „De aceea, El poate și să-i salveze în chip desăvârșit pe cei care vin la Dumnezeu prin El, văzând că El trăiește în veci ca să facă mijlocire pentru ei. Căci tocmai un astfel de mare preot ne trebuia, care este sfânt, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși și făcut mai presus decât cerurile.” (Evr. 7:25, 26).

„ȚAPI PENTRU O JERTFĂ DE ISPĂȘIRE”

22. Imaginea completă a ispășirii nu a putut fi făcută doar cu vițelul și berbecul care-l însoțea, și prin urmare, porunca suplimentară a fost dată marelui preot Aaron: „Să ia de la adunarea copiilor lui Israel doi țapi pentru jertfa pentru păcate, și un berbec pentru arderea de tot.” (Lev. 16:5). În acest capitol expresia „jertfă pentru păcate” traduce singurul cuvânt original evreiesc (*khattawth*), care înseamnă în primul rând doar „păcat”. El este tradus prima dată ca „păcat” în Biblie, în Geneza 4:7. În majoritatea cazurilor în Biblie el este tradus „păcat”. Dar când, ca și în Levitic 16, cuvântul ebraic se aplică unei victime pentru sacrificare, el are sensul de „jertfă pentru păcat”, adică, o victimă oferită pentru păcat. Pe cine, atunci, simbolizează acești „doi iezi ai caprei pentru jertfa pentru păcat”? Semnifică ei că jertfa pentru păcat doar prin Isus a fost incompletă și că El a avut nevoie de sprijinul altor slujitori ai lui Dumnezeu fie în furnizarea, fie în aplicarea beneficiilor jertfei pentru păcat celor care vin sub ispășire? Dumnezeu este propriul Său Interpret; și observați ce spune Cuvântul Său.

23. Animalele victime în ispășirea tipică, fie individual, fie puse împreună, nu au fost egale în valoare cu un om perfect, om perfect care a primit stăpânire asupra creației mai mici a animalelor. Prin urmare, taurul și cei doi țapi nu puteau reprezenta o „răscumpărare” sau un preț exact corespunzător pentru națiunea Israelului, ci au fost doar jertfe pentru păcate ilustrate. Cu toate acestea, în ispășirea reală pentru păcatul omenesc, victima oferită este și trebuie să fie răscumpărarea, prețul de răscumpărare, mijlocul de eliberare care corespunde perfect cu lucrul care urmează să fie eliberat sau recâștigat. Prin urmare, în slujba de ispășire adevărată jertfa pentru păcat este sinonimă cu răscumpărarea. Doar în Isus Cristos Iehova Dumnezeu a adus răscumpărarea. Isus Cristos „s-a dat pe Sine răscumpărare pentru mulți”. (Mat. 20:28); „sângele lui Isus Cristos, Fiul Său, ne curăță de orice păcat.” (1 Ioan 1:7). El „ne-a spălat de păcatele noastre în sângele Lui.” (Apoc. 1:5); „există un singur Dumnezeu, și un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni, omul Isus Cristos; care s-a dat pe Sine ca răscumpărare pentru toți, ca să fie mărturisit la timpul hotărât”. (1 Tim. 2:5, 6). Prin urmare, doar Isus Cristos singur este jertfa pentru păcat. Atunci când El prezintă meritul sau valoarea acesteia în prezența lui Iehova Dumnezeu în cer, El nu are nevoie de ajutorul nimănui.

24. Ca o dovadă că Isus Cristos este exclusiv în jertfa pentru păcat, și că „țapii pentru jertfa de ispășire” nu neagă ci mai degrabă susțin acest lucru, analizați mărturia martorilor inspirați ai lui Dumnezeu. Evrei 9:11, 12, mărturisește: „Cristos a venit ca mare preot al lucrurilor bune viitoare, printr-un cort mai mare și mai perfect, care nu este de mâini, adică, nu este din zidirea aceasta; nici cu sângele țăpilor și al vițelilor, ci cu însuși sângele Lui, El a intrat odată pentru totdeauna în locul prea Sfânt, după ce a primit o răscumpărare eternă”. Aceasta se referă direct la Levitic 16 și la vițelul și țapii pentru jertfa de ispășire. În cazul lor, Aaron, marele preot a intrat în Sfânta sfintelor cel puțin de două ori ca să se apropie de capacul ispășirii cu sângele a două animale separat.

25. Aceasta nu a simbolizat că Isus Cristos, Marele Preot a lui Iehova, intră de două ori cu jertfa de ispășire în prezența cerească a lui Iehova Dumnezeu, aceste două intrări fiind separate una de cealaltă printr-un timp de aproximativ 1900 de ani, și cu o jertfă de ispășire de fiecare dată. Versetul din Evrei 9:12 citat mai sus afirmă că Isus intrase deja, și că El a intrat „o dată”, fără a fi necesară o repetiție sau o

dublare. Intrarea lui Cristos este cu siguranță un eveniment trecut. Prezentarea de către El a valorii sângelui Său uman nu așteaptă să fie sfârșită de o dublare la moartea ultimului membru credincios al „trupului lui Cristos”. Prin urmare, Evrei 9:12 vorbește de Cristos, Marele Preot, ca „obținând răscumpărare eternă”. El nu putea să obțină nimic mai mult încercând să meargă din nou. Mai mult, cu ce ar merge sau ar fi obligat să meargă astfel încât să sfârșească „răscumpărarea eternă?”.

26. De aceea, cei doi „țapi pentru jertfa de ispășire” nu pot fi interpretați să simbolizeze o altă și diferită victimă pentru jertfă în afară de „omul Isus Cristos”. Țapul Domnului care a fost ales dintre cei doi țapi nu simbolizează sau prefigurează trupul celor 144 000 de membri ai bisericii al cărei Cap este Isus Cristos. Isus Cristos trebuie să fie singurul țap antitipic al Domnului, așa cum vom arăta în cele ce urmează. În vechime, la ziua ispășirii se cereau „doi țapi pentru jertfa de ispășire” pentru a prezenta o imagine dublă care nu putea fi realizată sau îndeplinită cu un singur țap. Cu toate acestea, în realitate imaginea dublă este complet realizată în singura victimă a jertfei pentru păcat sau a jertfei de ispășire, Isus. Al doilea țap, care a fost făcut „țap ispășitor”, a furnizat caracteristici importante ale imaginii tipice și de aceea el a fost auxiliar sau complementar țapului Domnului.

27. Evrei 9:16-22 citat mai sus, se referă la dăruirea sau inaugurarea legământului legii lui Dumnezeu cu națiunea Israelului la Muntele lui Dumnezeu. El menționează două seturi de jertfe ca o completare pentru ratificarea legământului. Dar nici acest lucru nu dovedește că adevărata jertfă de ispășire este mai mare decât Victima. Legământul legii dăruit acolo a prefigurat noul legământ pe care Iehova Dumnezeu îl face cu Isus Cristos și cu membrii „trupului Său”, Israelii spirituali. Acel legământ nou a devenit valabil sau operațional prin sângele Mijlocitorului lui, Isus Cristos, în ziua când a murit, în ziua de Paște din anul 33 A.D. Sângele urmașilor lui Cristos, biserica, nu a făcut nimic pentru a aduce valabilitatea aceluia legământ față de ei. Așa stând lucrurile, atunci faptul că Moise a stropit cartea legământului legii și apoi pe oameni cu sângele vițelilor și al țapilor nu reprezintă o dovadă că biserica membrilor trupului lui Cristos formează o parte a jertfei de ispășire. Același lucru este valabil în ceea ce privește stropirea sângelui peste tabernacol, vasele și uneltele lui, care s-a întâmplat când tabernacolul a fost întemeiat și pus în funcțiune după aproape nouă luni după darea legământului legii la Muntele Sinai.

28. Evrei 9:22 spune: „Și aproape toate lucrurile sunt după lege curățite cu sânge; și fără vărsare de sânge nu este iertare.” Dacă așa stau lucrurile, atunci acele animale al căror sânge a fost folosit pentru curățarea și eliminarea păcatului nu puteau prefigura pe altcineva decât pe Isus însuși, și nici chiar pe membrii „trupului Său”. Sângele lui Cristos, fiind aplicat la acești membri ai trupului începând de la Cincizecime încolo, nu face și nu poate face o slujbă dublă, și anume să-i curețe mai întâi și după aceea, prin ei, să-i curețe pe cei care vor trăi pe pământ în lumea nouă. Ceea ce înseamnă că sângele lui Cristos pentru membrii trupului Său îi curăță doar pe ei. Partea lor personală nu poate fi folosită sau aplicată altuia. Fiecare din cei ce trăiesc în lumea nouă, fie că este în sau în afara „trupului lui Cristos”, și dacă îndeplinește cerințele el are dreptul să vină sub curățare și iertare a păcatelor prin sângele lui Cristos. El nu poate da acest drept altuia și astfel să facă o slujbă dublă. (Ioan 3.35, 36).

29. Evrei 7:27 afirmă că Isus Cristos nu a avut nevoie să facă ca marii preoți tipici, să ofere în mod repetat o jertfă o dată pe an de ziua ispășirii fără greș, oferind mai întâi jertfă pentru propriile lor păcate, și apoi jertfă pentru popor prin țapul Domnului; „căci aceasta El a făcut odată, când s-a dat pe Sine.” Ceea ce a făcut o dată, în urmă cu 1900 de ani, dându-se pe Sine, nu necesită nicio jertfă suplimentară a bisericii Lui. Astfel versetul din Evrei 7: 27 este simplu în învățătura lui, și anume că singura lucrare a lui Isus a împlinit ceea ce cele două tipuri de jertfe au trebuit să îndeplinească în vechime.

30. Evrei 13:10-12 se adresează Israeliiților spirituali, „trupul” lui Cristos, și spune: „Noi avem un altar din care nu au niciun drept să mănânce cei care slujesc în cort. [Nicio parte din jertfa pentru păcate din cort nu se mânca, ci totul era ars]. Căci trupurile acelor animale, al căror sânge este adus în sanctuar de marele preot pentru păcat, sunt arse afară din tabără. De aceea, și Isus, ca să poată sfinți poporul cu însuși sângele Său, a suferit în dincolo de poartă.” Trebuie reținut că Isus sfințește cu „sângele Lui” și nu prin suferințele ocărilor și ale persecuției. Următorul verset (Evr. 13:13) sfătuiește pe membrii trupului lui Cristos: „De aceea, să ieșim din tabără la El în afara taberei, și să purtăm ocară Lui.” Aceștia trebuie mai întâi să fie

sfințiți cu sângele lui Cristos, și după aceea ei merg mai departe, nu pentru a sfinți pe alții cu sângele lor, ci să poarte ocară lui Cristos. Ieșirea lor „afara din tabără” pentru a face aceasta nu îi face să fie Țapul ispășitor al Domnului. Purtarea ocării Lui nu ispășește păcatul, ci vărsarea sângelui Celui Perfect, „a omului Isus Cristos”, face acest lucru. (Evr. 9:22). În acest sens, lumea în păcat și slăbiciune a fost simbolizată ca fiind „afara din tabără”; și în următorul verset (Evr. 13:14) Cuvântul lui Dumnezeu arată că membrii trupului lui Cristos poartă ocară în afara taberei deoarece ei nu sunt din lumea aceasta, ci din lumea neprihănirii care urmează să vină conform promisiunii lui Dumnezeu: „Căci aici nu avem un oraș stătător, ci căutăm pe cel care trebuie să vină”. Ei caută capitala organizației lui Dumnezeu, Teocrația, și prin urmare, ei iau apărarea lui Isus Cristos cel defăimat în această lume, „din afara taberei”. Prin urmare, următorul verset (Evr. 13.15), adaugă: „Prin El să aducem totdeauna o jertfă de laudă lui Dumnezeu, adică, rodul buzelor noastre, aducând mulțumiri numelui Său.” Ei nu aduc o jertfă pentru jertfa de ispășire pentru că însuși Isus Cristos a făcut aceasta o dată.

31. Aaron a luat cei doi „Țapi pentru jertfa de ispășire” de la adunarea copiilor lui Israel. Aceasta simbolizează că toată omenirea răscumpărată care va trăi veșnic pe pământul perfect se uită la Isus Cristos ca la Marele Administrator sau Marele Preot a lui Iehova care va efectua actul unei jertfe de ispășire pentru ei, și ei sunt dispuși să facă ce li se cere pentru a primi beneficiul jertfei de ispășire. Mai mult, în timp ce dreptul la viață a lui Isus a fost de la Iehova, Tatăl Lui, trupul Lui de carne a fost adus prin omenire care a fost într-un legământ cu Dumnezeu; Isus a fost „născut din femeie, născut sub lege”. (Gal. 4:4). Ambii Țapi au slujit pentru „jertfa pentru păcate”, la fel cum a slujit vițelul. Prin urmare, ei l-au prefigurat pe Cel pe care Iehova Dumnezeu l-a folosit să facă ispășire, ispășire nu numai pentru cei 144 000 care sunt primii răscumpărați dintre oameni și care vor fi făcuți „preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Cristos”, ci și pentru oamenii care vor locui pământul în lumea nouă. De asemenea, faptul că doar un singur individ, marele preot, a aplicat sângele vițelului și al Țapului Domnului unește aceste două victime. El arată că ei au prefigurat de fapt doar o singură jertfă în împlinire, dar că această jertfă aduce avantaje la două clase distincte, și anume (1) clasei antitipice a Leviților sub Isus Cristos, Marele lor Preot și Cap, și (2) celor care obțin viață veșnică pe pământ sub „cerurile noi”.

32. „Berbecul pentru arderea de tot” care a însoțit pe cei doi Țapi a simbolizat același lucru ca și berbecul care a mers cu vițelul. Arderea de tot cu toate părțile ei complete a fost adusă pe focul de pe altar. Ea a fost folosită să arate că jertfa pentru păcat adusă anterior era plăcută lui Dumnezeu și că El a acceptat-o și a făcut-o disponibilă.

33. Omul care slujea ca mare preot uns era neapărat membrul șef al seminției lui Levi. El era reprezentantul ei și responsabil de întreaga seminție. De aceea, s-au dat următoarele instrucțiuni: „Și Aaron să-și aducă vițelul lui pentru jertfa de ispășire, care este pentru el, și să facă ispășire pentru el și pentru casa lui.” (Lev. 16:6). Aaron, fiind în mod natural un om păcătos, el însuși avea nevoie de jertfă de ispășire personală prin vărsarea sângelui. Isus Cristos, adevăratul Mare Preot a fost perfect în organism și fără păcat; și prin urmare, pentru a prefigura în mod corespunzător condiția și calificarea lui Isus pentru a aduce jertfă de ispășire, Aaron trebuia să fie în mod personal curățat și ispășit de sângele vițelului.

34. În Egipt Dumnezeu trecuse peste toți întâi născuți din Israel și îi cruțase de la moarte. În schimbul lor, Iehova Dumnezeu a răscumpărat sau cumpărat din toate semințiile lui Israel pe seminția lui Levi, adică casa lui Aaron. Prin urmare, jertfa de ispășire a fost făcută mai întâi pentru Leviți, în avans și separat de restul națiunii Israelului. Leviții prefigurează „biserica celor întâi născuți, care sunt scriși în ceruri”, și care au așadar, o „chemare cerească”, să trăiască și să domnească cu Isus Cristos pe tronul Lui ceresc. (Evr. 12:23; 3:1). Aceștia sunt Leviții antitipici care au fost „răscumpărați dintre oameni”, „răscumpărați de pe pământ”. (Apoc. 14:3, 4). Din moment ce crearea „cerurilor noi” este prima, acești membri ai trupului lui Cristos sunt primii care vor beneficia de avantajele jertfei de ispășire a lui Isus, de la Cincizecimea din anul 33 A.D. și ulterior. Acest lucru este ca ei să poată fi îndreptățiți prin credință și luați într-un „legământ prin jertfă”, și apoi să fie născuți din Spiritul lui Dumnezeu și unși într-un loc în „trupul lui Cristos” cu nădejdea vieții în ceruri. „Picioarele Lui”, adică, rămășița sau ultimii membri ai „trupului” Său, sunt încă

pe pământ și, pentru a avea parte de „învierea Lui” și pentru a trăi în spirit, ei trebuie să îndeplinească legământul lor prin jertfă în moarte cu El.

ȚAPUL DOMNULUI ȘI ȚAPUL ISPĂȘITOR

35. Înainte ca vițelul tipic să fie înjunghiat au fost aleși țapul și țapul ispășitor al Domnului. „Și să ia cei doi țapi, și să-i aducă înaintea Domnului la ușa cortului întâlnirii.” (Lev. 16:7). Acei doi țapi fuseseră aduși în curte, în interiorul porții curții, care a fost locul prescrist pentru jertfa lui Iehova. (Lev. 17:3-6). Aducerea aici, reprezintă prezentarea însăși a lui Isus înaintea Domnului Dumnezeu la timpul în care a acceptat să fie botezat de Ioan Botezătorul în râul Iordan. Prezentarea lui nu a fost în fața diavolilor sau a demonilor, așa cum a dorit Diavolul din partea lui Isus pe muntele ispitirii. (Lev. 17:5-7; Mat. 4:8-10). Ea a fost înaintea lui Iehova Dumnezeu, și în curtea antitipică sau condiția umană acceptabilă pentru jertfă. Așa cum perdelele de din jurul curții cortului l-au despărțit de tabăra de afară, la fel și marea Victimă pentru Jertfă a fost „despărțită de păcătoși”, toți descendenții lui Adam fiind păcătoși la acea vreme, în contrast cu protecția absolută a lui Isus în trup și neprihănirea Lui absolută.

36. „Și Aaron să arunce sorțul peste cei doi țapi; un sorț pentru Domnul, și celălalt pentru țapul de ispășire.” (Lev. 16:8). Așadar, orice țap putea să fie „pentru Domnul”. Acest lucru a arătat că ambii țapi erau egali, dar că erau necesari doi pentru a ilustra un scop dublu într-o singură jertfă. El a arătat că ei amândoi au prefigurat o singură jertfă doar care va putea să îndeplinească acel plan combinat. Aaron nu putea să ucidă țapul Domnului și în același timp să țină același țap în viață pentru a juca o altă parte a imaginii minunate. Prin urmare, au fost luați doi țapi, de o valoare egală, iar faptul că Aaron nu putea să facă o alegere personală directă, ci trebuia să arunce sorțul asupra lor, a arătat unitatea și valoarea egală a ambilor țapi. De asemenea, a arătat că el a recunoscut regula Teocratică a lui Dumnezeu și că nu exista nici o posibilitate de alegere din partea marelui preot. El a fost pe deplin supus voii, alegerii și direcției Domnului Dumnezeu în ceea ce privește la câte și care lucruri trebuie făcute în legătură cu jertfa de ispășire în numele umanității. Aici, Isus Cristos, Marele Preot al Dumnezeului Celui Prea Înalt, este arătat ca slujind unui plan dublu în același timp când era pe pământ.

37. Singurul plan de o importanță vitală pentru oamenii care caută viața este descris în continuare: „Și Aaron să aducă țapul peste care a căzut sorțul Domnului, și să-l aducă jertfă de ispășire.” (Lev. 16:9). În vițelul marelui preot Isus Cristos a fost simbolizat ca dându-se pe Sine în numele casei spirituale a lui Levi, clasa răscumpărată dintre oameni și născută ca copii spirituali a lui Dumnezeu și unși să fie o „preoție împărătească” sub Capul lor Isus Cristos. (1 Pet. 2:9). În țapul Domnului același Isus a simbolizat ca oferind valoarea vieții Sale umane și dreptul Său la viață în calitate de om perfect în numele celor ilustrați de celelalte seminții ale lui Israel împreună cu toți străinii care au apărut Teocrația tipică și au ascultat de legile ei date de Dumnezeu. Aceste seminții ale „taberei”, împreună cu „străinii care pribegeau printre ei”, i-au simbolizat pe cei împăcați cu Dumnezeu prin Cristos și care sunt binecuvântați cu viață pe pământ.

38. Referitor la celălalt plan care este legat de justificarea numelui lui Iehova, observați imaginea: „Dar țapul, pe care a căzut sorțul ca să fie țapul ispășitor [(sau, literal, conform Evreilor) pentru Azazel], va fi adus viu înaintea Domnului, ca să facă ispășire cu el, și să-i dea drumul în sălbăticie.” (Lev. 16:10). Se repetă, că Aaron nu putea înjunghia țapul Domnului și că trebuia să-l aducă viu înaintea Domnului pentru „Azazel”. Această imposibilitate fizică în imaginea „umbrei” a făcut necesară utilizarea a doi țapi asemănători cu șanse egale. Atunci, cum s-a adus la îndeplinire? În această manieră: Isus s-a consacrat să facă voia lui Dumnezeu așa cum este simbolizat de îngroparea Lui în botez sub apele Iordanului. Isus a fost atunci mort din punct de vedere al jertfei ca Răscumpărător al omului, dar trupul Lui perfect nu a fost imediat pus la moarte. Mai mult, la ieșirea din apă, Isus, peste care se coborâse spiritul lui Dumnezeu, a fost de atunci înainte spiritual, „o creatură nouă”, folosind totuși pentru un timp organismul trupului. Aceasta a fost pentru ca El să poată folosi corpul uman pentru celălalt plan mai greu a lui Iehova Dumnezeu. (2 Cor. 5:17).

39. Traducerea Rotherham spune: „Țapul peste care a căzut sorțul pentru Azazel el îl va face să fie viu înaintea lui Iehova pentru a pune un acoperământ împăciuitoare peste el [să facă ispășire pentru el (Ver. Amer. Rev.), pentru a-i da drumul.” Acest lucru nu a fost îndeplinit și în cazul jertfei vițelului. Cuvântul lui Dumnezeu spune clar că vițelul a fost adus pentru casa marelui preot, și nu pentru țapii sau poporul taberei sau al adunării. Prin urmare, ispășirea pentru acest țap „viu” trebuie să provină sau să derive din sângele țapului Domnului care tocmai fusese înjunghiat pentru jertfa pentru păcat. „Viața trupului este în sânge.” (Lev. 17:11). Valoarea sângelui, care este valoarea vieții țapului înjunghiat al Domnului, este astfel transferată țapului viu care este „pentru Azazel”. Prin urmare, deși nu era înjunghiat, țapul viu purta asupra lui un merit al jertfei de ispășire, o valoare a vieții. Faptul că acest țap viu este adus înaintea lui Iehova arată că El recunoaște acest transfer al meritului sau al puterii jertfei de ispășire. Astfel, țapul viu, în virtutea morții unui animal din specia lui, poartă (1) meritul vieții pentru jertfa de ispășire și (2) poate fi folosit să facă o ilustrație suplimentară pentru a prefigura cursul lui Isus.

40. Ambii țapi erau egali, fără pată și acceptabili pentru jertfă fără să facă ispășire peste vreunul din ei. Sorțul aruncat a hotărât pur și simplu care țap trebuia înjunghiat ca țap al Domnului. Prin urmare, cei doi țapi împreună, l-au simbolizat frumos pe „omul Isus Cristos”, fără pată, posedând valoarea vieții care putea fi eliberată în numele altora, în timp ce în același timp El era capabil, când era în zilele trupului Său, să slujească planului referitor la „Azazel”. Acel plan a fost de a răspunde provocării lui Satan.

41. „Țapul pentru Azazel” nu era necurat. Dacă ar fi fost necurat el nu putea avea o șansă egală cu celălalt țap pentru a fi „pentru Domnul” ca jertfă. Și nici chiar Aaron nu ar fi mărturisit nelegiuirile și fărâdelegile Israelului peste capul lui dacă acest țap viu ar fi fost necurat; și faptul că Aaron se spăla și-și schimba hainele după aceea nu însemna că țapul era necurat.

42. Dar acest „Azazel”: a fost cumva vreun demon rău de cealaltă parte a controversii între Iehova Dumnezeu și marele Său adversar? Cărturarul evreu Gesenius afirmă că „numele Azazel este de altfel folosit de arabi pentru un demon rău”. Versiunea Septuagintei în limba greacă (LXX), tradusă cu câteva secole înainte de Cristos, traduce cuvântul „Azazel” ca „apompaios”, însemnând „care abate”. Acest „abătător” este unul care se întoarce spre stricăciune sau pedeapsă dacă este potolit sau compromis, dar el pedepsește pe cel care refuză să-i facă plăcere și să-i satisfacă dorința.

43. Țapul viu după ce a fost trimis „în sălbăticie”, este evident că Azazel este acolo, și prin urmare, este în afara taberei Teocratice a poporului lui Iehova pentru care se face ispășire. Acolo, „întreaga lume zace în cel rău”. (1 Ioan 5:19, Ver. Amer. Rev.), și nu este nedrept să credem că „Azazel” este „prințul demonilor” și că demonii sunt acolo cu el în „sălbăticie” în afara taberei celor care călătoresc prin lumea nouă. Tot din sălbăticie Satan a adus un „vânt puternic” care a demolat casa și i-a ucis pe toți copiii lui Iov care sărbătoreau în ea. (Iov 1:19). Pustietatea a fost un loc de ispitire crucială pentru Israeliti în timp ce mergeau spre Canaan. (Ezec. 20:10-36; Ps. 95:8). Glasul Domnului strigă în acest pustiu pentru a da avertismentul mâniei care va veni peste națiuni. (Isa. 40:3). Isus însuși a fost dus în pustiu pentru a fi ispitit de Diavolul. (Mat. 4:1-11; Luca 4:1-13). Și Satan, conducătorul organizației sale „Babilon” a transformat lumea într-o pustietate. (Isa. 14:4-17). Dar ce înseamnă ca țapul pentru Azazel „să meargă în pustie”? Următorul număr al *Turnului de Veghere* va răspunde la această întrebare.

„ÎMPĂCARE PENTRU PĂCATELE NOASTRE”

44. „Și Aaron să aducă vițelul pentru jertfa de ispășire, [vițel] care este pentru el, și să facă ispășire pentru el, și pentru casa lui, și să înjunghie vițelul pentru jertfa de ispășire care este pentru el.” (Lev. 16:11). Vițelul fără cusur a prefigurat jertfa „Apostolului și Marelui Preot al mărturisirii noastre, Isus Cristos”. (Evr. 3:1) Ca bani, un vițel este mai valoros decât un țap, dar aici vițelul a făcut ispășire pentru un grup MAI MIC decât a făcut țapul Domnului. Vițelul a fost adus doar pentru o singură seminție a lui Israel, cea a lui Levi, seminție care a fost aleasă și care a avut o relație mai apropiată cu Iehova. De asemenea, ea a slujit direct ca slujitori cu normă întreagă a lui Dumnezeu, Leviții neavând nici o moștenire în țară cu restul Israelului. Dacă această seminție Levitică trebuia să facă slujba lui Dumnezeu în numele întregului

Israel, ordinea corectă era ca să facă ispășire mai întâi pentru Leviți, inclusiv preoți, și să-i facă astfel potriviți și apți pentru slujba de la cort.

45. La fel stau lucrurile și cu Leviții antitipici. Ei sunt fiii spirituali născuți din spiritul lui Dumnezeu și sunt pregătiți pentru casa Lui împărătească peste care Isus Cristos este Fiul Cap. Aceștia sunt „un fel de întâi născuți a creaturilor Sale.” (Iac. 1:18), și prin urmare, sunt primii care și-au atribuit jertfa de ispășire a lui Isus și sunt astfel „cumpărați cu un preț”, primii, dintre toți ceilalți oameni. (Apoc. 5:9, 10; 14:1-4; 1 Cor. 6:20; 7:23; F.A. 20:28). Trebuie reținut că Aaron nu făcea această lucrare de ispășire cu vițelul pentru ca după aceea țapul Domnului să fie făcut acceptabil și sacrificat. Aceasta dovedește că țapul Domnului nu ilustrează pe nimeni pentru care trebuie făcută mai întâi ispășire, ci țapul Domnului și colegul lui, țapul ispășitor, îl ilustrează pe Isus. Puterea de ispășire a vițelului nu avea nici un efect asupra țapului Domnului în ceea ce privește modul de sacrificare a lui. Atât vițelul, cât și țapul au ilustrat una și aceeași jertfă, cea a singurului Fiu născut a lui Dumnezeu. Prin urmare, jertfa de mai devreme a vițelului pentru întreaga casă a lui Levi a arătat (1) că jertfa lui Isus este în primul rând folosită ca bază pentru a face un legământ nou cu Dumnezeu care să ia locul legământului vechi al legii lui Israel, și (2) că Israelii spirituali care sunt aduși în acest legământ nou trebuie să fie mai întâi răscumparați prin sângele lui Cristos și curățați de păcatele lor și astfel să fie „îndreptățiți prin sângele Lui”. (Rom. 5:9; Mat. 26:28; Evr. 9:14, 15; 8:6). Scopul legământului nou este de a „scoate un popor pentru numele lui Dumnezeu”.

46. Uciderea vițelului antitipic a fost efectuată în momentul botezului lui Isus ca simbol al consacrării Lui în slujba lui Dumnezeu, când Iehova Dumnezeu l-a luat pe Isus în legământul prin jertfă. Isus a fost de atunci încolo socotit mort ca om și viu ca Fiu născut din Spirit în care Dumnezeu își găsește plăcerea. Observați acum, modelul profetic a ceea ce trebuia să urmeze: „Și el [Aaron] să ia o cădelniță plină cu cărbuni aprinși din altarul [din curte] dinaintea Domnului, și doi pumni de tămâie mirositoare pisată mărunț, și să-le ducă dincolo de perdea.” (Lev. 16:12). Referitor la folosirea dublă a unei cădelnițe cu cărbuni aprinși cu tămâie a se vedea Apocalipsa 8:3-6. Cărbunii aprinși pe care Aaron îi lua în cădelnița de aur în Sfânta Sfintelor a simbolizat zelul viu, activ a lui Isus Cristos, care a ars pentru casa Tatălui Său și a fost distrugător al religiei care a defăimat numele lui Dumnezeu. (Evr. 9:4; Ioan 2:13-17). Purtarea tămâii mirositoare cu cărbuni aprinși dincolo de perdea în Sfânta Sfintelor a simbolizat viața lui Isus pe pământ în numele casei lui Dumnezeu și împotriva religiei pentru ca Iehova în cer să fie mulțumit ca de o mireasmă.

47. „Și el să pună tămâia pe foc înaintea Domnului, pentru ca norul tămâii să acopere capacul ispășirii care este deasupra chivotului mărturiei, ca să nu moară.” (Lev. 16:13). Această acțiune a precedat stropirea sângelui pentru jertfa de ispășire. Prin urmare, ea l-a simbolizat pe Isus Cristos care îi face plăcere Dumnezeului și Tatălui Său prin faptul că-și menține cu râvnă integritatea pentru justificarea numelui lui Iehova. Aceasta arată că justificarea numelui lui Dumnezeu este mai importantă decât și prevalează asupra jertfei pentru răscumpărarea creaturilor umane.

48. Dușmanii și defăimătorii lui Iehova miros urât în nările Lui. Cursul de acțiune a lui Isus combinat cu zelul Său înfocat pentru neprihănire a produs o mireasmă, mirositoare lui Iehova. A face acest lucru în fața opoziției și persecuției religioase a necesitat rugăciuni către Dumnezeu pentru a-l însoți pe Isus să aducă tămâie spirituală. „Care în zilele vieții Sale pământești, când adusesese rugăciuni și cereri, cu strigăte puternice și cu lacrimi, către Cel care putea să-L salveze de la moarte, și a fost auzit în ceea ce-i era teamă [(în sens literal) a fost auzit pentru teama Lui sfântă]; deși era Fiu, totuși El a învățat ascultarea prin lucrurile pe care le-a suferit.” (Evr. 5:7, 8; *Ver. Amer. Rev.*) (A se vedea și Luca 1.9, 10; Psalmul 141:3; Apocalipsa. 8:3, 4). Această ascultare sub suferință a apărat numele lui Dumnezeu și a fost o „tămâie mirositoare” pentru El. Acest Isus trebuia să arate că „nu moare” ca Mare Preot. Pericolul nu consta într-o moarte simplă urmată de o înviere; pericolul extrem a fost acela de a eșua și de a fi distrus. Ce ar fi fost mai bine pentru Isus, o moarte în credincioșie cu nădejdea învierii sau o moarte în eșec și care însemna anihilare? Dacă Isus nu s-ar fi dovedit credincios și dacă nu ar fi justificat numele Tatălui Său, distrugerea Lui ar fi însemnat eșec pentru răscumpărarea omenirii.

STROPIREA SÂNGELUI

49. „Și să ia din sângele vițelului, și să-l stropească cu degetul lui pe capacul ispășirii în partea de răsărit; și înaintea capacul ispășirii să stropească din sânge cu degetul lui de șapte ori.” (Lev. 16:14). Isus Cristos a adus la îndeplinire această imagine prin vărsarea sângelui Său și prin faptul că a fost ulterior înviat dintre cei morți ca un Spirit divin și s-a înălțat la cer, în prezența lui Iehova în mijlocul heruvimilor. Sângele a simbolizat dreptul la viața pământească. Dumnezeu spune: „Viața trupului este în sânge; și Eu vi l-am dat pe altar, ca să fac o ispășire pentru sufletele voastre; căci sângele este cel ce face ispășire pentru suflet.” (Lev. 17:11, 14). Dreptul la viață ca om perfect Isus nu-l pierduse prin păcat. Cu meritul sacrificiului Său uman Marele Preot înviat, Isus Cristos a apărut în prezența lui Dumnezeu în Sfânta Sfintelor din cer.

50. Ușa cortului fiind spre est, Aaron se apropia de chivotul legământului și capacul ispășirii din partea de est. Traducerea Young a Levitic 16:14 spune că Aaron „a stropit cu degetul lui în fața capacului ispășirii dinspre răsărit; chiar și în fața capacului ispășirii el stropește de șapte ori din sânge cu degetul lui.” El nu a făcut nici un semn al crucii cu sângele. Pe capacul ispășirii el a adus sângele, deoarece Iehova a spus: „Eu mă voi arăta în nor deasupra capacului ispășirii”. Marele preot a stat în est sau înaintea capacul ispășirii și a stropit sângele. Este destul de improbabil ca el să-l fi stropit chiar pe capacul ispășirii, chiar pe tronul simbolic a lui Dumnezeu între cei doi heruvimi de aur. La picioarele tronului, pământul dinaintea capacul ispășirii, pare să fie locul potrivit pentru a aplica sângele victimei pământești.

51. Stropirea de șapte ori a arătat o prezentare a meritului vieții victimei. Prin urmare, ea dovedește că în împlinirea antitipică nu va fi nevoie de prezentarea unui nou merit al vieții lui Isus Cristos în cer după anul 1900, după moartea membrilor „picioare” ale „trupului lui Cristos”. Cu nouăsprezece secole în urmă, Isus Cristos a încheiat tranzacția completă în cer la înălțarea și apariția lui „în prezența lui Dumnezeu pentru noi”. Acolo El a făcut achiziția a ceea ce a fost pierdut pentru descendenții lui Adam, și astfel El a renunțat la posesia a ceea ce a prezentat și a preluat ceea ce a răscumpărat.

52. Aceasta dovedește în continuare că Țapul Domnului nu a ilustrat și nu a putut să ilustreze o altă victimă pentru jertfă decât pe „omul Isus Cristos”. Prin urmare, Țapul, nu a ilustrat pe membrii „trupului lui Cristos” și ei nu sunt parte din jertfa pentru păcate și nu au nici o contribuție în ispășirea pentru lumea nouă. Este imposibil pentru ei ca să facă aceasta; nici nu li se cere acest lucru. Slujba lor este în întregime pentru justificarea numelui lui Iehova, și nu de a purta sau șterge păcate. Acest lucru va fi mai clar din studiul restului slujbei din ziua de ispășire în următorul număr al *Turnului de Veghere*. „Darul lui Dumnezeu este viața veșnică, prin Isus Cristos Domnul nostru. (Rom. 6:23).

(urmează continuarea)

SĂ CÂNTĂM PÂNĂ LA „ACTUL CIUDAT” AL LUI DUMNEZEU

Timpul este aproape când Dumnezeuul Neprihănirii va distruge asupritorii, va sfărâma asuprirea și va lăsa pe oamenii bine-voitori liberi. Prin exercitarea puterii Sale supraomenești, Guvernul Neprihănirii lui Dumnezeu, Teocrația Lui, se va coborî din cer, îmbrăcat în frumusețe și glorie, și va prelua controlul deplin al lucrurilor de pe pământ.

Eliberarea și binecuvântarea iubitorilor neprihănirii trebuie să fie precedată de manifestarea mâniei lui Dumnezeu împotriva nelegiurii. Acum, ziua indignării lui Iehova este aproape. Va fi o zi aspră și violentă. Înainte ca pacea durabilă să se stabilească pentru totdeauna pe pământ și înainte ca neprihănirea să aibă putere deplină, „lucrarea ciudată” a lui Dumnezeu este cea care este urmată imediat de „actul Său ciudat” care trebuie făcut. Referitor la aceasta este scris: „Căci Domnul se va ridica ca la muntele Perațim, va fi mâniat ca în valea Gabaonului, ca să poată să-și facă lucrarea, lucrarea Sa ciudată; și ca să îplinească actul Său, actul Său ciudat. De aceea, acum, nu mai batjocoriți.” (Isa. 28:21, 22).

„Lucrarea ciudată” pe care Iehova Dumnezeu o îndeplinește acum prin martorii Săi credincioși peste tot pământul, „lucrare” de mărturisire pe care Dumnezeu a rânduit-o este „ciudată” pentru religioniștii și judecătorii „creștinătății”. „Actul ciudat” care va veni dintr-o dată peste sfârșitul „lucrării ciudate” trebuie să fie ceva pe care Dumnezeu nu a revelat profeților Săi. În mod evident, el este „actul lui Dumnezeu”, și prin urmare din cer, și nu o lucrare pe care oamenii, adică, martorii Lui, o vor face. Acel „act ciudat” a lui Iehova este prefigurată de ceea ce s-a întâmplat în valea Gabaonului așa cum „lucrarea Lui ciudată” a fost prefigurată de ceea ce s-a întâmplat înainte de aceasta pe Muntele Perațim. Profeția lui Isaia face referire la acestea. Orașul important din Gabaon făcuse pace cu națiunea Teocratică a lui Iehova, Israelii, sub conducerea lui Iosua. Din cauza aceluiași pact de pace împărații a cincisprezece orașe și-au unit forțele să lupte împotriva orașului Gabaon. Iosua a ieșit să salveze Gabaonul și a luptat împotriva dușmanului cu succes. „Iosua” înseamnă același ca „Isus”. (Ios. 4:8, *margin*; F.A. 7:45). În timp ce Iosua îi urmărea „Domnul a aruncat pietre mari din cer peste ei” și a ucis dușmanul. În acea bătălie Iosua s-a rugat lui Dumnezeu ca soarele și luna să se oprească în loc. Este scris: „Și nu a mai fost nici o zi ca aceea nici înainte, nici după aceea, când Domnul să fi ascultat glasul unui om; căci Domnul a luptat pentru Israel.” (Ios. 10:14).

Iehova Dumnezeu a dat victoria lui Iosua. De aceea, trebuie concluzionat că bătălia de la Armagedon, „actul ciudat” a lui Dumnezeu, este prefigurată de experiența lui Iosua de la Gabaon. Iosua a vrut ca soarele și luna să se oprească în loc pentru ca să vadă cum să-l urmărească pe dușman și să lupte cu el. Iosua îl reprezintă pe Împăratul Teocrației lui Iehova, pe Isus Cristos. La bătălia de la Gabaon Israelii i-au ucis pe unii dușmani cu sabia, dar Dumnezeu a ucis un număr mult mai mare cu grindină sau bucăți de gheață pe care le-a aruncat din cer. (Ios. 10:11). Ocazia a fost una fenomenală. Era o manifestare a puterii divine.

Muntele Perațim este asociat cu împăratul David al Teocrației tipice a lui Iehova. Acolo David cu ajutorul lui Dumnezeu i-a învins pe Filistenii închinători la demoni și a ars chipurile lor religioase. Filistenii s-au întors și s-au risipit în vale pentru o nouă luptă. David a fost nerăbdător să atace dușmanul, dar Dumnezeu a hotărât alt lucru. Iehova i-a spus lui David să „pună o pândă în spatele lor” și să-i atace prin spate. El i-a spus lui David să aștepte atacul până când va auzi „un sunet de pași în vârful dutilor” și atunci să meargă repede. De ce? „Căci atunci Domnul va merge înaintea ta, ca să lovească oștirea Filistenilor.” (2 Sam. 5:20-25). David a făcut așa cum a fost poruncit. Victoria a fost a lui Iehova. David l-a ilustrat pe Cristos, și a urmărit dușmanul de la Gabaon până în Ghezer pentru a-l distruge.

„Actul ciudat”, prefigurată de actul lui Iehova de la Gabaon atât din zilele lui Iosua, cât și cel din vremea lui David, se referă prin urmare, la manifestarea puterii divine împotriva dușmanilor lui Iehova la Armagedon. Acest act va părea „ciudat” pentru toți oamenii de pe pământ care se opun Guvernului Teocratic a lui Iehova, în special pentru liderii religioși ai „creștinătății”. Prin urmare, profetul Isaia adaugă: „De aceea, acum nu batjocoriți, ca nu cumva să vi se strângă mai tare legăturile; căci am auzit de la Domnul Dumnezeu oștirilor un sunet, care se va auzi pe tot pământul. Plecați-vă urechile, și ascultați glasul Meu, auziți și ascultați cuvântul meu.” (Isa 28:22, 23).

Martorii lui Iehova vor face toate eforturile posibile să dea mărturie tuturor națiunilor, chiar dacă mulți îi batjocoresc sau îi numesc nebuni. Mulți dintre batjocoritori sunt cei care susțin că sunt copiii lui Dumnezeu. Martorul adevărat și credincios a lui Iehova va auzi, va lua aminte și va rămâne ferm de partea Lui. Nu va fi posibil niciodată ca martorii lui Iehova de pe pământ să-l lege pe Diavol și să răstoarne organizația lui păcătoasă. Atotputernicul Dumnezeu trebuie și va face acest lucru. Dar martorii Lui trebuie să cânte și vor cânta spre slava Domnului, și când, la scurt timp, vor vedea „actul Său ciudat” în desfășurare ei vor izbucni din nou în cântări.

Cu puterea dușmanului înfrântă de acel „act ciudat”, cătușele vor cădea de pe mâinile tuturor supraviețuitorilor bătăliei de la Armagedon, incluzând nu numai rămășița unsă a lui Dumnezeu, ci și „o mare mulțime” a persoanelor bine-voitoare, „celelalte oi” ale Lui. În ceea ce-i privește pe toți aceștia atunci va fi adevărat acest lucru: „Și se va spune în ziua aceea: acesta este Dumnezeuul nostru, noi L-am așteptat și El ne va salva; acesta este Domnul, noi L-am așteptat, ne vom bucura și ne vom veseli de mântuirea Lui.” (Isa. 25:9).

Isus Cristos a fost întotdeauna plăcerea Tatălui Său ceresc. El s-a bucurat în totdeauna în dragostea marelui Dumnezeu. Dar de când Lucifer s-a răsculat și a devenit Satan și a aruncat ocară și ticăloșie asupra numelui mare și bun al Tatălui Său, a existat un dor în mintea și inima Fiului Său preaiubit să aducă la îndeplinire o lucrare specifică. Pentru ca să vadă numele Tatălui Său glorificat, Isus a părăsit cerul, a devenit om și a murit

de o moarte rușinoasă. Dumnezeu L-a ridicat din moarte și L-a înălțat deasupra tuturor în cer și L-a îmbrăcat cu mare cinste, slavă și putere. Cu toate acestea, încă mai exista ceva pe care Isus vroia să împlinească și acel lucru a fost distrugerea dușmanului și a organizației sale păcătoase, și ca numele lui Iehova să fie pus într-o poziție corespunzătoare înaintea tuturor creaturilor care trăiesc. La înălțarea Lui la cer Tatăl lui Isus i-a spus: „Stai la dreapta Mea și așteaptă timpul hotărât de Mine, până când fac pe dușmanii tăi așternut al picioarelor Tale”. Timpul hotărât a lui Dumnezeu pentru acțiunea împotriva dușmanului a venit în 1914 A.D., anul Primului Război Mondial, și atunci Iehova i-a spus Fiului Său preaiubit: „Ieși din Sion cu toiagul autorității și domnește în mijlocul dușmanilor Tăi.” (Ps. 110:1, 2).

Acolo, a început „războiul în cer” și dușmanul Satan a fost aruncat din cer, și toți demonii cu el, și restrânși în apropierea acestui pământ. Apoi, Isus a venit la marele templu spiritual a lui Dumnezeu pentru judecată, pentru a-i ridica la viață în spirit pe acei creștini morți care fuseseră „credincioși până la moarte” și pentru a-i face „pietre vii” în templul în care locuiește Dumnezeu prin spiritul puterii Lui. Apoi a început examinarea oamenilor de legământ ai lui Iehova care sunt încă pe pământ, așa cum a fost prezis. „A venit timpul ca judecata să înceapă de la casa lui Dumnezeu.” (1 Pet. 4:17). Celor consacrați pe care Judecătorul de la templu i-a găsit îngrijindu-se cu credincioșie de interesele Guvernului mare și neprihănit, Teocrația, interese sau „daruri” care fuseseră încredințate în mâinile lor, Domnul le-a spus: „Intrați în bucuria domnului vostru.” (Mat. 25:21). Bucuria Domnului Isus este justificarea numelui Tatălui Său. Aceasta a fost dorința nestăvilită a lui Cristos. El a început acea lucrare de justificare ca Executant Șef al Tatălui Său. El o va termina cu cinste și spre slava Tatălui Său la Armaghedon. El cântă cu bucurie laudele Tatălui Său și cheamă pe fiecare membru al clasei de la templu să facă acest lucru. (Ps. 29:9).

Cei care au intrat în bucuria Domnului sunt cu totul de partea Lui. El este Împăratul lor, iar Iehova este Dumnezeul lor, și ei cântă doar lor. Ei refuză să cânte orice cântare care ar fi pe placul dușmanului sau pe placul oricărei părți a organizației lumești babiloniene. Exemplul amintit de Israelii din vechime Dumnezeu l-a făcut să fie înregistrat ca să slujească ca un ghid martorilor Săi acum. Israelii au fost în Babilon ca robi. Babilonienii i-au chemat să cânte o cântare a Sionului pentru distracția lor. În esență ei au spus Israelitelor: „Uitați trecutul vostru și veniți și fiți ca noi și să fim în pace. Cântați cântările voastre pentru noi.” Israelii au răspuns: „Nu, nu vom cânta cântările noastre pentru voi.” Ei au spus organizației Teocratice a lui Iehova: „Dacă te voi uita, Ierusalime, să-și uite dreapta mea abilitatea ei. Dacă nu-mi amintesc de tine, să se lipească limba mea de cerul gurii ei; dacă nu prefer Ierusalimul mai presus de bucuria mea.” (Ps. 137:5, 6).

Chiar la fel și acum sistemele mondiale Babiloniene încearcă să împiedice lucrarea lui Iehova Dumnezeu prin diverse mijloace, și una din metode este de a-i invita pe oamenii lui Dumnezeu să fie în pace cu ele într-o „politică bună de vecinătate” și să cânte cântările lor pentru ele. Unii oameni consacrați care nu au trecut de judecata templului și care alcătuiesc clasa „slujitorului rău” spun martorilor credincioși ai lui Iehova: „De ce nu sunteți mai moderați cu membrii clerului Babilonului? Mergeți ușor cu ei. I-ați putea ajuta. De ce să nu fiți în pace cu ei și să cântați cântările voastre pentru ei?”. Oamenii cu legământ credincioși ai lui Iehova răspund: „Nu, eu voi cânta laudă Dumnezeului meu. Dacă nu rămân credincios Dumnezeului meu, și dacă nu cânt laude doar Lui, atunci să-mi se lipească limba de cerul gurii mele și să tacă”.

Slujitorii credincioși ai lui Iehova, rămășița și tovarășii ei, „celelalte oi”, știu că aceste lucruri înseamnă compromisuri cu dușmanul. Cu o față de diamant ei sunt de partea lui Iehova. Ei se încred în El și sunt în pace și odihnă. (Isa. 26:3). Cântece de mulțumire și bucurie și laudă curg din buzele lor. În toate ocaziile ei depun mărturie și continuă în mărturisirea personală a numelui Său sfânt și în mângâierea tuturor celor care plâng. În ciuda persecuției din partea dușmanului, ei știu că sunt siguri de toate relele spre bunăstarea lor veșnică. (Ps. 127:7, 8).

Fie ca acest timp de cea mai grea persecuție asupra oamenilor de legământ ai lui Iehova să fie un timp de efort pentru a da cea mai puternică mărturie care s-a dat vreodată spre slava Lui și a numelui Său. Nici unul din martorii Lui să nu slăbească mâna. Continuând în armonie cu Iehova, aceștia vor fi în pace unul cu altul, vor continua să se vadă în ochi și împreună vor ridica vocile lor în cântece de laudă.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

1 SEPTEMBRIE 1942

Nr. 17

Cuprins:

ISPĂȘIRE PENTRU LUMEA NOUĂ
Partea a II-a

- Pag.293

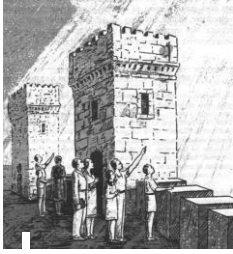
TRIUMF PRIN A CUI FAPTE?

- Pag.304

NICIO ÎNTOARCERE PENTRU RELIGIE

- Pag.307

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CA EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn, N.Y., U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: J.F. Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu l-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și l-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintează în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... 40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Nr. LXIII

1 Septembrie 1942

Nr 17

ISPĂȘIRE PENTRU LUMEA NOUĂ

„Avem un apărător la Tatăl, pe Isus Cristos, Cel neprihănit. Și El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre; și nu numai pentru ale noastre, ci și pentru păcatele întregii lumi.” -1 Ioan 2:1,2

Partea a III-a

IEHOVA L-a uns pe Fiul Său preaiubit să fie Marele Preot care să facă ispășire pentru ca oamenii ascultători să poată trăi în lumea nouă și să nu moară niciodată. Fundația acelei lumi noi a fost pusă, iar deplina stabilire a acelei lumi a neprihănirii este sigură și ea va fi o „lume fără sfârșit”. Ceea ce politicienii, comercianții, oamenii de știință, strategii și religioniștii încearcă să stabilească pe pământ după acest război pentru dominația lumii nu va rămâne pe singura Temelie pe care Iehova a pus-o. Prin urmare, planurile lor nu vor face parte din lumea nouă pentru care Marele Preot a lui Iehova a făcut ispășire. Din aceste motive întemeiate, planurile postbelice ale omului nu vor supraviețui la bătălia Armagedonului. „Bătălia acelei zile mari a Atotputernicului Dumnezeu” va izbucni dintr-odată asupra constructorilor postbelici atunci când cred că pot spune „Pace și siguranță”. (1 Tes. 5:3). Cei care îndrăznesc să ridice un lucru făcut de om care să domine tot pământul în locul Teocrației pe care Atotputernicul Dumnezeu Iehova a plănuțit-o să conducă acum, vor întâmpina o „distrugere bruscă”. Pe Temelia sigură pe care Iehova, marele Teocrat a pus-o, se va ridica în slavă lumea nouă, alcătuită din „cerurile noi și un pământ nou în care locuiește neprihănirea.” (2 Pet. 3:13). Doar cei care se pun de partea Teocrației lui Iehova și care caută ispășirea prin Marele Său Preot vor supraviețui să vadă lumea nouă și să se bucure totdeauna.

2. Ispășirea care îndepărtează păcatul celor care vor fi binecuvântați cu viață veșnică a fost prefigurată în ziua ispășirii pe care legea lui Iehova prin profetul Moise a poruncit-o să fie respectată în fiecare an în Israel. Ispășirea în acea zi era făcută de marele preot uns a lui Dumnezeu și a fost adusă pe capacul ispășirii în Sfânta Sfintelor din cortul sfânt. Acolo prezența lui Iehova Dumnezeu a fost reprezentată de norul miraculos care apărea deasupra și între cei doi heruvimi de aur pe capacul ispășirii. Capacul ispășirii era capacul chivotului poleit cu aur. Această cutie conținea cele două table de piatră pe care erau imprimate cele zece porunci, și care au reprezentat legământul lui Dumnezeu cu cele douăsprezece seminții ale lui Israel.

3. Marele preot intra în Sfânta Sfintelor și mai întâi ardea tămâie într-o cădelniță de aur. După aceea, lua sângele vițelului, care fusese înjunghiat afară în curte, și stropea de șapte ori cu sânge imediat în fața capacul ispășirii. Astfel, marele preot făcea ispășire pentru toată casa lui, adică, pentru seminția lui Levi, al cărui membru era. Vițelul pentru jertfa de ispășire a prefigurat pe marea Victimă în care este puterea jertfei de ispășire și al cărei sânge curăță păcatul moștenit. El l-a prefigurat pe „omul Isus Cristos”. În calitate de Mare Preot a lui Dumnezeu El s-a dat pe Sine ca „răscumpărare pentru mulți”, oricât de mulți ar asculta de Dumnezeu și ar crede în fiul Său ca Răscumpărător. (Mat. 20:28). El este Capul uns al Teocrației lumii noi a lui Iehova. Cu El în acel Guvern Teocratic ceresc urmează să fie asociați cei 144 000 care constituie „trupul lui Cristos”, unde Isus Cristos este Capul. Prin urmare, stropirea sângelui vițelului pe capacul ispășirii a simbolizat ispășirea pentru păcatele acestor membri ai „trupului lui Cristos”, biserica Lui. (Lev. 16:3-14).

4. Este voia și planul milos a lui Iehova ca nu numai biserica celor 144 000 de membrii să trăiască și să domnească cu Isus Cristos în „cerurile noi”, ci și ca oamenii credincioși să locuiască pentru totdeauna pe pământ într-o perfecțiune umană după ce „bătălia zilei celei mari a Atotputernicului Dumnezeu” va curăța pământul de toți cei păcătoși și neascultători. Din 1918 Iehova Dumnezeu îi adună și pe alții pe lângă cei 144 000 membrii ai „turmei Sale mici”, existând în prezent doar o rămășiță a membrilor a acelei „turme mici” care este încă pe pământ și care-L slujesc ca martori și ambasadori unși ai lumii noi. Rămășița a primit ispășirea și în curând își va sfârși mersul ei pământesc și va avea parte de „prima înviere”. Astfel, ei vor fi transferați în locul de activitate cerească cu Marele Preot glorios al lui Iehova, Isus Cristos, care de altfel domnește ca Împărat al Teocrației.

5. Ceilalți pe care Domnul Dumnezeu îi adună acum sunt „celelalte oi” ale Lui. Dacă ei continuă să fie ascultători și credincioși Lui ei vor fi cu siguranță ascunși în timpul bătăliei de la Armagedon și vor alcătui „mulțimea mare” de supraviețuitori care vor locui pe pământul curățat, vor da naștere la copii neprihăniți și vor umple pământul cu o rasă neprihănită. Pentru a primi viață în aceste condiții binecuvântate aceste „celelalte oi” trebuie să accepte și să primească ispășirea făcută pentru lumea nouă și trebuie să-și dovedească vrednicia față de ea consacrându-se iubitor lui Iehova Dumnezeu prin Isus Cristos pentru a face veșnic voia divină. Aceste „celelalte oi”, pe baza motivelor expuse mai sus, vor fi interesați în mod special de următoarele caracteristici ale zilei de ispășire ale Israelului din vechime.

„PENTRU PĂCATELE ÎNTREGII LUMI”

6. Înainte de a stropi sângele vițelului pentru jertfa de ispășire Aaron, marele preot, aducea doi țapi fără cusur înaintea lui Iehova Dumnezeu la ușa cortului. În timp ce acești doi țapi stăteau în curte înaintea ușii, marele preot arunca sorțul și selecta un țap pentru Domnul și celălalt țap „pentru Azazel”, acest al doilea țap mai fiind numit „țap ispășitor”. Cursul logic al slujbei de ispășire este următorul: „Atunci să junghie țapul adus ca jertfă de ispășire, care este pentru popor, și să-i aducă sângele dincolo de perdea, și să facă cu sângele acesta așa cum a făcut și cu sângele vițelului, și să-l stropească pe capacul ispășirii, și înaintea capacului ispășirii.” (Lev. 16:15). Acest țap a fost victima care aducea ispășirea păcatului „pentru popor”, adică, pentru tabăra Israelitilor și pentru străinii care locuiau în mijlocul lor, toți fiind tăbărâți la o distanță respectabilă de jur-împrejurul cortului. Prin urmare, acest țap a simbolizat aceeași mare Jertfă de Ispășire pe care a simbolizat-o și vițelul, și anume „pe omul Isus Cristos”. Țapii erau aduși de națiunea Israelului, ceea ce amintește că Isus Cristos s-a născut Israelit după trup și că bărbați și femeile credincioase erau dornici să fie așa cum au fost strămoșii lor ca să dea naștere lui Mesia, Cristosul. Pentru a face ispășire, El s-a împărțășit din aceeași natură ca a celor pe care îi răscumpără, și a spus: „Trupul Meu...Îl voi da pentru viața lumii.” (Ioan 6:5).

7. Cu toate acestea, de ce se aduce țapul ca jertfă de ispășire pe lângă vițel? Cu siguranță că nu pentru a ilustra că vor fi două jertfe de ispășire în realitate, ci pentru că vițelul nu acoperea națiunea Israelului în general; el ispășea doar seminția aleasă a lui Levi, simbolizându-i pe cei 144 000 ai „trupului lui Cristos”. Celelalte seminții, poporul lui Israel în general, împreună cu străinii care erau printre ele, i-au simbolizat pe cei din afara „turmei mici”, turmă căreia Dumnezeu îi dă împărăția cerurilor. (Luca 12:32). Ei i-au simbolizat pe cei din afara „trupului lui Cristos” dar care au credință și cer răscumpărarea de la Marele Preot Isus Cristos și care moștenesc viața pe pământ sub Împărăție, Teocrație. Sacrificiul lui Cristos nu se limitează la răscumpărarea doar a celor care devin membri ai „trupului Său”. Meritul sacrificiului Său folosește la și se revarsă peste „celelalte oi” ale Domnului care sunt adunate acum într-o singură turmă a Domnului, și totodată peste copii lor care vor fi născuți după Armagedon în Împărăție pentru îndeplinirea poruncii divine. Aceste „celelalte oi” nu sacrifică dreptul la viață pământească dar au nădejde să trăiască pe pământ pentru totdeauna ca oameni. Ei se consacră lui Iehova acum și sunt botezați, dar nu sunt „îndreptățiți” așa cum sunt membrii „turmei mici”. Îndreptățirea se face acum cu scopul ca „turma mică” să poată fi luată într-un legământ „prin jertfă” și să poată să-și jertfească pentru totdeauna dreptul ei la

viața umană pe care a primit-o prin îndreptățirea prin Isus Cristos. Prin urmare, tipul jertfei de ispășire este ilustrat ca fiind făcută mai întâi pentru ea prin „vițel”. (Rom. 5:1, 9, 11).

8. Sacrificiul lui Cristos ispășește, de asemenea, pe cei credincioși din vechime care vor veni în curând la viață printr-o „înviere mai bună” și vor fi făcuți reprezentanții vizibili ai Teocrației pe pământ, fiind făcuți „prinți pe pământ” ca copii ai marelui Împărat-Tată, Isus Cristos. (Ps. 45:16). Pe lângă acei credincioși din vechime încă mai sunt alții în morminte care au „făcut răul” din cauza păcatului moștenit. Pentru ca aceștia să poată beneficia de jertfa de ispășire Isus Cristos își va ridica glasul și îi va chema la timpul hotărât la „învierea pentru judecată.” (Ioan 5:28, 29, *Ver. Amer. Rev.*). Printr-o ascultare credincioasă de Guvernul Teocratic și prin menținerea integrității lor în încercarea judecării, aceștia „vor câștiga acea lume, și învierea dintre cei morți”. Ei vor trăi pentru totdeauna în acea lume fără sfârșit, lumea neprihănirii. (Luca 20:35, 36). Prin urmare, apostolul Ioan, care a fost unul din „turma mică” a scris celorlalți din clasa Împărăției: „Avem un apărător la Tatăl, pe Isus Cristos, Cel neprihănit. Și El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre; și nu numai pentru ale noastre, ci și pentru păcatele întregii lumi.” (1 Ioan 2:1,2). Prin urmare, în ziua de ispășire, ceea ce vițelul tipic a lăsat să fie împlinit, șaful Domnului trebuia folosit să îplinească acel lucru, și anume, să facă ispășire pentru tabăra lui Israel și străinii din mijlocul ei, aceștia toți prefigurându-i pe cei a căror binecuvântări ale vieții vor fi pe pământ în lumea nouă.

9. Trebuie reținut că sângele șafului Domnului era adus în Sfânta Sfintelor în prezența lui Dumnezeu de un singur mare preot, și că marele preot a folosit acest sânge în același mod ca și pe cel al vițelului. Aceasta este o dovadă în plus că sângele șafului reprezintă viața jertfită a singurei Victime, Isus Cristos, la fel cum reprezintă sângele vițelului sacrificat pentru casa marelui preot.

10. Dar ce semnificație are stropirea sângelui șafului DUPĂ cea a vițelului? Această semnificație, și anume, că aplicarea puterii și valorii Jertfei de Ispășire, „a omului Isus Cristos”, față de cei care-L slujesc pe Iehova Dumnezeu pentru totdeauna pe pământ sub Împărăție este într-o ordine secundară. Ea urmează după ce Iehova și-a răscumpărat familia Sa împărătească de fii „dintre oameni” pentru a fi „moștenitori ai lui Dumnezeu, și împreună moștenitori cu Cristos” în împărăția cerească. Martorii și profeții credincioși care au trăit și au murit înainte de intrarea Marelui Preot, Isus Cristos cu valoarea jertfei Sale umane în prezența lui Dumnezeu în Sfânta Sfintelor din cer s-au extins de la Abel până la Ioan Botezătorul. Aceștia nu ar putea obține atunci nici un beneficiu de răscumpărare de la o jertfă care încă nu fusese adusă lui Iehova în timpul lor. Aceștia au fost primii ca timp, dar în comparație cu membrii „trupului lui Cristos” în ceea ce privește beneficiile jertfei de ispășire adevărate „primii vor fi ultimii, și ultimii vor fi primii.” Ei nu puteau fi „făcuți perfecti” înainte ca membrii trupului lui Cristos să fi fost formați și aduși în unitate cu Marele Preot la templu. (Mat. 11:11; Evr. 11:39, 40). Prin urmare, rezultă că tot „celelalte oi” ale Domnului din prezent au început să fie adunate primele după ce Marele Preot a intrat în templu în 1918 și a adunat rămășița membrilor trupului Său în unitate sub conducerea Teocratică. (Mal. 3:1-4; 1 Tes. 4:13-17; 2 Tes. 2:1).

ISPĂȘIRE COMPLETĂ

11. Nu tot sângele vițelului și al șafului Domnului a fost stropit înaintea capacului ispășirii lui Dumnezeu de marele preot. Marele preot a folosit restul de sânge pentru a-l aplica în altă parte. „Și să facă ispășire pentru sfântul locaș, din cauza necurățirilor copiilor lui Israel, și din cauza tuturor călcărilor lor de lege; și la fel să facă pentru cortul întâlnirii, care rămâne printre ei în mijlocul necurățirilor lor.” (Lev. 16:16). Acel cort a simbolizat „cortul mai mare și mai perfect, care nu este făcut de mâini, adică nu din zidirea aceasta”; trăsăturile lui au fost „modele ale lucrurilor din cer” așa cum se spune la Evrei 9:11, 12, 21-24. Curățarea lor cu sângele purificator a fost făcută pentru a arăta că planul întreg a lui Iehova pentru ispășirea lumii noi este curat, sfânt și neprihănit, fără păcat, în virtutea lucrării Marelui Preot a lui Iehova. Sacrificiul membrilor „trupului” lui Cristos nu putea realiza un astfel de efect așa cum e descris aici; doar sângele marelui Jertfe de Ispășire, Isus Cristos, a putut face aceasta. După ce Isus Cristos și-a terminat slujba

Sa oficială în mod personal, adevăratul „locaș sfânt” și „cort” nu puteau fi făcute mai curate, sacre sau sfinte de orice lucru pe care l-ar putea face sau adăuga cei din biserica Lui.

12. Exclusivitatea Lui în jertfa de ispășire este arătată în continuare: „Și să nu fie nici un om în cortul adunării când intră el (Aaron) să facă ispășire în sfântul locaș, până va ieși, și să facă ispășire pentru el, și pentru casa lui [prin vițelul], și pentru toată adunarea lui Israel. [prin țapul Domnului].” (Lev. 16:17). Toată lucrarea rămâne pe umerii lui Isus Cristos, și El a făcut o lucrare completă, fără a fi ajutat de vreo altă făptură (“om”). În acest punct Aaron, marele preot îl ilustrează numai pe Isus Cristos, și nu pe Cristosul compus, adică, Isus Capul și biserica trupul Lui. El este „Marele Preot al mărturisirii noastre”. (Evr. 3:1). Aceasta demonstrează încă odată că țapul Domnului nu a putut reprezenta biserica sau trupul lui Cristos, ci că țapul la fel ca și vițelul, au prefigurat jertfa suficientă a lui Isus care face ispășire deplină. „Care nu are nevoie zilnic [în fiecare zi a ispășirii], ca ceilalți mari preoți, să aducă jertfe, întâi pentru păcatele sale [prin vițel], și apoi pentru păcatele poporului [prin țapul Domnului]; căci aceasta El a făcut-o odată pentru totdeauna când s-a adus jertfă pe Sine însuși.” (Evr. 7:26, 27).

13. Imaginea tipică continuă: „Și să iasă și să meargă la altarul [din curte] care este înaintea Domnului, și să facă ispășire pentru el(altar); și să ia din sângele vițelului și DIN SÂNGELE ȚAPULUI DOMNULUI și să-l pună pe coarnele altarului de jur împrejur. Și să stropească din sânge pe el cu degetul lui de șapte ori, și să-l curețe și să-l sfințească de necurățiile copiilor lui Israel.” (Lev. 16:18, 19). Se observă aici că sângele atât al vițelului cât și al țapului este tratat ca un singur sânge, fiind vărsat împreună, dovedind că ambele victime simbolizează singura mare Jertfă de Ispășire a lui Isus. De asemenea, țineți minte că „altarul” pe care Salvatorul s-a adus ca jertfă a existat înainte de a exista vreo biserică, deoarece El este Temelia bisericii. „Altarul” marelui Jertfe a fost curat înainte de Cincizecime, când pentru prima dată biserica a fost născută din Dumnezeu și când Spiritul Lui s-a revărsat peste toți cei consacrați ai acesteia în trup. Prin urmare, acel „altar” a fost curat și sfânt de la început, la fel ca și altarul tipic al cărui coarne de putere au fost curățate cu sângele vițelului și al țapului. În ceea ce privește puritatea „altarului” lui Dumnezeu rețineți următoarele:

14. „Și aproape toate lucrurile sunt după lege curățite cu sânge; și fără vărsare de sânge nu este iertare. De aceea, a fost necesar ca modelele lucrurilor [ale cortului] care sunt în ceruri să fie curățite cu acestea [jertfe ale animalelor]; era necesar dar ca înseși lucrurile cerești să fie curățite cu jertfe mai bune decât acestea. Căci Cristos nu a intrat în locașurile sfinte făcute de mâini, care sunt chipurile [simbolice] ale [realităților] adevărate; ci a intrat chiar în cer, acum, ca să se înfățișeze înaintea lui Dumnezeu pentru noi...acum, O SINGURĂ DATĂ, la sfârșitul lumii [adică, la punctul culminant al perioadei tipice, sfârșitul perioadei de la cort], s-a arătat, ca să șteargă păcatul prin jertfa Sa.” (Evr. 9:22-26). Cât de imposibil este atunci, pentru politicieni, pentru papa și Ierarhia sa, pentru comercianți și oamenii de știință să construiască o lume nouă curată așa cum își propun!

15. În acest sens, cu mult timp în urmă cortul și lucrurile conexe trebuiau curățate în mod evident datorită regulii lui Dumnezeu de la Exod 20:25: „Dacă Îmi vei face un altar de piatră, să nu-l zidești din pietre cioplite; căci dacă îți vei pune unealta în piatră, ai pângărit-o.” Oamenii care slujeau la cort erau în mod natural imperfecti și păcătoși; pe lângă aceasta, cortul era situat în mijlocul unui popor necurat. De aceea, cortul pictural trebuia să fie curățit, pentru ca jertfa de ispășire prin animale să fie primită de Prea Sfântul Dumnezeu. Cu atât mai mult trebuie ca realitățile antitipice să fie pure, curate și neîntinate, pentru ca jertfa adevărată și perfectă să fie adusă Lui prin Isus Cristos într-o manieră aprobată. Prin urmare, curățarea cortului și a lucrurilor conexe lui cu sângele victimelor jertfei de ispășire a fost făcută pentru a produce o condiție tipică care a ilustrat condiția absolută și fără de păcat planului adevărat a lui Iehova pentru ispășirea păcatului omului și pentru apărarea numelui lui Dumnezeu.

„ȚAPUL ISPĂȘITOR”

16. Cu siguranță că Marele Preot împărătesc al lui Iehova, Isus Cristos, nu a trebuit să aștepte până la sfârșitul anilor 1900 și până ce domnia Lui a început în 1914 A.D, ca să facă un plan sau să poată face un

plan al lucrării de împăcare în „locașul sfânt”, cerul însuși, în prezența lui Dumnezeu. Ca un fapt, adevăratul „locaș sfânt”, este locul reședinței oficiale a lui Dumnezeu, și prin urmare, el a fost curat și potrivit pentru lucrarea de mare preot a lui Cristos chiar de la începutul acesteia. Această condiție originală curată, niciodată întinată, a fost prefigurată de condiția cortului după ce marele preot Aaron a intrat pentru împăcare în locașul sfânt cu sânge. De asemenea, Evrei 7:24-28 arată că Isus Cristos, Marele Preot veșnic, care este „consacrat în veac”, a fost sfânt, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși de la începutul activității Sale sacrificiale. „Altarul” lui Dumnezeu pentru jertfa lui Isus nu a fost construit sau pângărit niciodată de mâini omenești păcătoase și a fost curat și acceptabil pentru folosință. Curățenia lui nu era dependentă de nici o curățire morală sau sfințire pe care unul sau toți urmașii lui Cristos ar putea s-o dea. Prin urmare, ceea ce este descris în continuare ca având loc nu simbolizează ceva care trebuie îndeplinit după ce au început operațiunile Guvernului Teocratic în 1914 A.D.

17. Leviticul 16:20 spune: „Și după ce va fi terminat de făcut ispășirea locașului sfânt, a cortului adunării și a altarului, să aducă țapul cel viu.” Acesta era țapul peste care a căzut sorțul „pentru țapul de ispășire”, sau, „pentru Azazel” (Versetul 8, citire din *margin*). Tovarășul lui, „țapul pentru jertfa de ispășire”, fusese înjunghiat și sângele lui ispășitor fusese adus pe capacul ispășirii în Locul Prea Sfânt. Prin urmare, acest „țap viu” avea o valoare ispășitoare care depindea de el și astfel avea puterea să poarte păcatele. Acest lucru este arătat la versetul 10: „Dar țapul peste care a căzut sorțul pentru Azazel să fie pus viu înaintea lui Iehova, să pună o învelitoare ispășitoare peste el, și să-i dea drumul pentru Azazel în pustie.” (traducerea Rotherham). Așadar, acest țap cu un merit ispășitor peste el îl simbolizează pe Isus.

18. Pentru împlinirea adevăratei zile de ispășire acest „țap viu” a fost adus prin Isus Cristos în vârstă de 30 de ani imediat după ce se consacrase să facă voia lui Iehova și și-a dovedit consacrarea Lui fiind scufundat în apele Iordanului de Ioan Botezătorul. Prin scufundarea în apa botezului Isus a arătat primul act de ascultare pentru îndeplinirea consacrării pe care tocmai o făcuse. Ioan boteza păcătoși spre pocăință, și celor care asistau la botezul lui Isus el le-ar fi sugerat ideea: „Aici este un alt păcătos care are nevoie de iertare și curățire, și El vine din Nazaret”. Astfel, Isus nu a fost doar ca „țapul viu”, ci și ca țapul jertfit al Domnului. La acel botez, Iehova L-a luat pe Isus într-un legământ al jertfei și a acceptat umanitatea Lui ca înjunghiat, ca și țapul Domnului junghiat în partea de nord a altarului. Apoi Domnul Dumnezeu și-a dat acceptul și aprobarea prin trimiterea Spiritului Său Sfânt sau a puterii invizibile peste Isus, coborârea Spiritului fiind însoțită de arătarea unui porumbel, iar ochii lui Ioan Botezătorul au fost deschiși să vadă acest lucru, tocmai pentru a-L identifica pe Isus ca Cristos. (Ioan 1: 31-34).

19. După ce a fost aprobat și acceptat pentru jertfă pe „altarul” sfânt al lui Dumnezeu, Isus fusese junghiat ca țapul antitipic al Domnului fiind luat în legământul jertfei. După aceea Isus Cristos trebuia numit ca „țapul ispășitor” sau „țapul pentru Azazel”, „țapul viu”. Isus era încă viu în organismul trupesc sau corpul uman, dar El nu era o „creatură nouă”, fiind tocmai adus prin puterea invizibilă a lui Iehova la viață spirituală și recunoscut de Tatăl Său ceresc, al cărui glas a fost auzit din cer, spunând: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care îmi găsesc plăcerea”. Fiind încă fără de păcat în trup, El avea încă drept la viață umană perfectă. Până să-și fi coborât trupul în moarte, El trebuia să dovedească ascultarea Sa perfectă față de Dumnezeu; trebuia să-și mențină integritatea față de Iehova în ciuda acuzațiilor false ale lui Satan despre cei din organizația lui Dumnezeu. Astfel, chiar dacă Isus ca țapul antitipic al Domnului era mort din punct de vedere uman, El era în același timp viu ca „țapul viu” antitipic pentru care se făcuse ispășire. Trupul uman al lui Isus în care El a făcut voia Tatălui Său într-un mod perfect fusese accelerat sau împuternicit prin puterea sau spiritul lui Dumnezeu pentru a-L sluji cu credincioșie până la moarte.

20. „Și Aaron să-și pună amândouă mâinile pe capul țapului celui viu, și să mărturisească peste el toate nelegiuirile copiilor lui Israel, și toate călcările lor de lege în toate păcatele lor, să le pună pe capul țapului, și să-l izgonească prin mâna unui om potrivit în pustie”. (Lev. 16:21). Aaron l-a simbolizat pe Isus Cristos ca Mare Preot. Ca Aaron, Isus, cu amândouă mâinile sau cu toate puterile Lui, s-a apucat de lucrarea lui Dumnezeu atribuită Lui și a lucrat împreună cu Dumnezeu ca slujitor sau instrument al Lui. Atotputernicul Dumnezeu a folosit mâinile (puterile) Slujitorului Său Ales pentru a aduce la îndeplinire planul divin cu privire la adevăratul „țap viu” care era „pentru Azazel”.

21. Mărturisirea păcatelor pe capul țapului celui viu nu a însemnat că Isus l-a înlocuit pe Adam și i-a luat locul lui Adam. Sentința lui Dumnezeu pentru Adam și Eva nu poate fi schimbată. Păcatele puse aici pe capul țapului nu erau păcate de slăbiciune sau răzvrătire, ca cele ale lui Adam în Eden, deoarece aceste păcate nu pot fi ispășite nici suportate de altcineva decât de însuși păcătosul rău, rebel. Păcatele, nelegiuirile și fărâdelegile Israelului mărturisite aici erau de același fel ca cele ale seminției lui Levi, casa lui Aaron, pe care le-a ispășit sângele vițelului. Ele au fost păcate și nelegiuiri datorate eredității lui Adam cel căzut. Referitor la „țapul viu” care nu reușise să fie țapul Domnului prin hotărârea sorțului, legea lui Dumnezeu a spus: „Va trebui să fie perfect ca să fie primit; să n-aibă nici un cusur în el”. (Lev. 22:21). Isus în trup a fost perfect și fără cusur, ca și „țapul viu”, dar cu toate acestea El s-a umilit să apară ca un păcătos, pentru ca să poată fi sacrificat și să elibereze de păcat pe cei ce cred și să le spele păcatele în sângele Său. „El s-a făcut pe Sine de nici o reputație, și a luat forma unui slujitor, și s-a făcut după asemănarea oamenilor; și fiind la înfățișare ca om, s-a smerit, și a devenit ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce.” (Fil. 2:7, 8). „Dumnezeu, trimițând pe Fiul Său în asemănarea unui trup păcătos, și din pricina păcatului, a condamnat păcatul în trup.” „Care a fost dat din pricina păcatelor noastre, și a fost ridicat din nou din pricina îndreptării noastre.” (Rom. 8:3; 4:25). „Împăcați-vă cu Dumnezeu. Căci El l-a făcut să fie păcat pentru noi, care nu a cunoscut nici un păcat; ca noi să fim făcuți neprihănirea lui Dumnezeu în El.” (2 Cor. 5:20, 21)

22. În acest fel adevăratul „țap viu”, Isus Cristos, a fost făcut să se înfățișeze ca un păcătos și astfel să fie supus batjocurii. În ispitirea din pustie Satan a ridicat întrebarea referitoare la dacă Isus era Fiul lui Dumnezeu, și după aceea l-a făcut pe Isus să fie ocărât ca păcătos, băutor de vin, hulitor, Samaritean stăpânit de duhuri și răzvrătit. Isus Cristos s-a supus să fie astfel acuzat și tratat. El nu a practicat niciodată religia pentru a apărea neprihănit și astfel să scape de acuzațiile false de păcat. Conform standardelor religioase populare ale clerului lui Satan: „El nu are nici formă, nici frumusețe; și când îl vom vedea, nu este nici o frumusețe care să ne facă să-L dorim. El este disprețuit și respins de oameni; om al durerilor și obișnuit cu necazul; și noi ne-am ascuns fețele noastre de la El; El era disprețuit, și noi [orbiți de religie] nu L-am luat în seamă. În mod sigur El a purtat necazurile noastre, și a purtat durerile noastre; și noi L-am considerat pedepsit, lovit de Dumnezeu și smerit. Cu toate acestea, adevărul adevărat a fost: „Dar El era rănit pentru fărâdelegile noastre, era zdrobit pentru nelegiuirile noastre; pedeapsa pentru pacea noastră era peste El; și prin rănilor Lui suntem vindecați. Noi toți, rățăceam ca niște oi; ne-am văzut fiecare de drumul nostru [din cauza păstorului religios]; și Domnul a pus asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor.” (Isa. 53:2-6)

„OMUL POTRIVIT”

23. „Țapul viu” pentru Azazel trebuia trimis în pustie. Fără îndoială că un preot de la curte trebuia să conducă acest țap din locul lui dinaintea ușii cortului, cel puțin până la poarta curții, unde putea să încredințeze țapul cuiva dispus să-l ducă dincolo de tabăra lui Israel. Mâna omului era necesară să-l ghideze în curte și până la ușa cortului, și acum era necesară o altă făptură inteligentă deoarece animalul necuvântător nu știa unde să meargă și astfel era necesar un om sub instrucțiuni Teocratice să-l conducă la destinație. În împlinirea imaginii Isus Cristos ca „țap viu” nu a avut nevoie de mâna vreunui om sau a unei clase de oameni să-L conducă, să-L ghideze sau să-L tragă. El era plin de Spiritul sfânt al lui Iehova, și a cercetat voia lui Dumnezeu și din proprie inițiativă a acționat în conformitate cu acea voie.

24. „Om potrivit” înseamnă, literal, „om oportun” sau „om la timpul potrivit”. După botezul lui Isus a fost timpul potrivit a lui Dumnezeu ca Isus Cristos să îndeplinească imaginea „țapului viu”. Fiind timpul lui Iehova, Isus Cristos de bună voie și supus a mers oriunde îl conducea Spiritul lui Dumnezeu în conformitate cu voia supremă. După coborârea spiritului peste Isus cel botezat, „Isus a fost dus de Spirit în pustie, ca să fie ispitit de Diavolul.” (Mat. 4:1). Marcu 1:12, 13, spune: „Și imediat Spiritul l-a condus în pustie. Și a fost acolo patruzeci de zile ispitit de Satan; și era cu fiarele sălbatice.” Luca 4.1, 2 face legătură cu aceasta: „Isus, fiind plin de Spiritul Sfânt a plecat de la Iordan și a fost dus de Spiritul în pustie, fiind

patruzeci de zile ispitit de Diavolul.” După acele zile El a mai fost condus în toate lucrurile de spiritul lui Iehova sau puterea invizibilă. (Mat. 12:18, 28; Luca 4:14, 18).

25. Păcatele lumii care zace în cel rău, în Satan nu erau păcatele care erau puse pe capul „țapului cel viu”, ci au fost păcatele celor care intraseră într-o relație cu Iehova Dumnezeu, mai precis, tabăra lui Israel, împreună cu străinii care erau printre ei. Tabăra adusese acest „țap”, la fel cum și Isus s-a născut din poporul de legământ al lui Dumnezeu, și natura Lui a fost a omului, umană, dar viața și dreptul la viață erau de la Dumnezeu, Tatăl Lui. Israelii și străinii probabil că simțeau o mare ușurare când vedeau că „țapul viu” era scos din tabără și lăsat în necunoscut. Probabil că se gândeau: „Acolo merg nelegiuirile și păcatele noastre. Acum suntem eliberați de acest handicap înaintea lui Iehova Dumnezeu și putem să-L slujim în continuare”. Numai datorită faptului că celălalt țap, țapul Domnului, fusese junghiat ca o jertfă de ispășire pentru Israel, numai din acest motiv puteau să fie transferate păcatele poporului de legământ a lui Dumnezeu de la el și puse pe capul „țapului cel viu”, pentru ca acest țap să poarte păcatele fără a mai fi aduse înapoi. Aceasta îl ilustrează pe Isus Cristos slujind ca Purtător de Păcate, după cum este scris: „Și El a purtat păcatele multora, și a mijlocit pentru păcătoși.” (Isa. 53:12). La fel și Ioan Botezătorul a mărturisit despre Isus după botezul Său: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!” adică, păcatul celor care vor moșteni viața în lumea nouă, lumea neprihănită. (Ioan 1.29, 36; 3:36).

„PENTRU AZAZEL”

26. Prin „țapul viu” nelegiuirile poporului de legământ al lui Dumnezeu erau duse într-un „ținut nelocuit”, sau (citire marginală) „un loc al separării”; sau (literal) „un loc izolat”, adică, izolat de locuințele umane sau comunitățile omenești. Aceasta nu spune că acolo nu exista nici un spirit demonic invizibil sau oștire de demoni. Fără îndoială că în ținutul acel nelocuit „țapul viu” în realitate a devenit „țapul pentru Azazel”. Acolo este locul unde au venit încercările și greutățile peste „țapul viu”. Numele „Azazel” (Greacă: *apopompaios*; Trimis) înseamnă „Abătător”, sau unul care abate abuzul sau pedeapsa dacă îi ești pe plac. Prin urmare, numele îl desemnează pe Satan, care este opus jertfei de ispășire. Deoarece țapul a purtat păcatele lui Israel, Satan și demonii lui nu-l puteau privi bine sau trata cu milă. Satan a vrut ca oamenii să zacă în păcat, neîmpăcați și să piară ca el. El a fost împotriva oricărui lucru pentru îndepărtarea păcatului. Se confirmă astfel că conflictul real al lui Isus a fost cu Satan și cu oștirile lui de demoni. Cu Isus în calitate de „țap viu” trebuia rezolvată chestiunea în acest punct: Putea să fie Marele Preot al lui Iehova supus testului lui Satan și totuși să-și mențină inocența, nevinovăția și starea fără de păcat și prin urmare să-și dovedească vrednicia ca să fie slujitorul lui Dumnezeu pentru a ridica ocările de pe numele lui Iehova și pentru a elibera oamenii credincioși de păcatele lor moștenite de la Adam?

27. Isus Cristos a fost fără compromisuri față de această lume. El nu a urmat nici o politică de mulțumire cu ea sau cu dumnezeul ei, Satan sau Azazel. Diavolul nu a obținut nici o satisfacție sau cooperare din partea lui Isus. Prin urmare, în loc de a îndepărta persecuția, ocară și pedeapsa, Satan a făcut din Cel sfânt principala lui țintă și a recurs la a-L pedepsi pe Isus pentru credincioșia și integritatea Lui de neclintit față de Iehova Dumnezeu. Prin pedeapsa nemeritată din mâinile religioniștilor, Diavolul a încercat să-l oblige pe Isus să păcătuiască și să eșueze să fie Purtător al Păcatelor pentru cei ce cred. Diavolul a vrut să dovedească că este capabil să corupă și să îndepărteze pe fiecare din slujitorii lui Iehova în timpul încercării și astfel să-i oblige să-L părăsească pe Iehova deoarece Iehova nu i-a apărut de persecuție și batjocură dar a permis încercarea.

28. „Azazel”, Diavolul, l-a ispitit direct pe Isus în timpul celor patruzeci de zile în pustie. De asemenea, el a folosit creaturi vizibile, oameni, oameni religioși, în special liderii lor, adică clerul. Aceștia l-au pedepsit pe Isus în toate modurile pentru credincioșia și devotamentul neclintit față de Iehova, față de Teocrație și adevăr, și pentru că Isus ura religia și orice nelegiuire. Acei religioniști au pretins a fi capabili să îndepărteze păcatele și nelegiuirile oamenilor prin religie, ca preoții romano-catolici în locul de spovedanie. Cu nemulțumire, clerul l-a respins pe adevăratul purtător de păcate, pe Isus. Făcând acest

lucru, ei l-au slujit pe „Azazel”. Ei luptau de fapt împotriva celui mai bun lucru al oamenilor, eliberarea oamenilor de păcatele lor după calea lui Dumnezeu, singura cale. Făcând așa ei au încercat de fapt să țină toată omenirea în păcat și să determine distrugerea omenirii prin Nimicitorul lui Iehova. Prin acest comportament opozanții și persecutorii umani ai lui Isus ca adevăratul „țap viu” s-au coborât la nivelul fiarelor sălbatice din pustietate care nu înțeleg și care pier. Despre aceștia este scris: „Omul fiind în cinste [lumească] nu rămâne; el este ca fiarele care pier.” „Omul care este în cinste [cu Azazel și lumea lui], și care nu înțelege, este ca fiarele care pier.” (Ps. 49:12, 20). Adevăratul „țap viu” nu poartă păcatele rele ale acestora. Timp de trei ani și jumătate de lucrare de mărturie, Isus ca „țap viu” a fost, de fapt, în sălbăticie, înconjurat de Azazel și oștirile lui de demoni și fiare sălbatice umane. Șerpi și vipere se târăsc în pustie, și Isus a numit clerul religios o rasă, cuib, sau generație de astfel de târătoare. (Mat. 23:33; Ezech. 2:6).

29. Cu acest țap viu plecau păcatele, nelegiuirile și fărădelegile poporului de legământ a lui Dumnezeu pentru ca să nu se mai întoarcă înapoi sau să se fie aduse înapoi la popor și ca să nu fie acuzat de ele. Probabil că „țapul pentru Azazel” a murit de o moarte groaznică, deoarece Satan nu a avut nici o satisfacție de la el și a urât ceea ce a simbolizat el. La fel, Isus a răbdat cu credincioșie greutățile și atacurile demonilor și ale oamenilor în pustia antipică, El a refuzat să se întoarcă de la slujba pe care Dumnezeu i-a încredințat-o ca Purtător de Păcate, și chiar a refuzat să se uite înapoi. (Luca 9:62; Evr. 10:38, 39). Deoarece El nu a încălcat legământul, nu s-a întors înapoi și astfel nu a lăsat omenirea fără nădejdea în păcat sub organizația lui Satan, Isus Cristos a murit, aparent părăsit de Dumnezeu și răstignit pe un copac prin mâinile violente ale naivilor sălbatici ai lui „Azazel” și ale demonilor lui.

30. Prin urmare, Iehova lasă ca păcatele celor care vor moșteni lumea nouă să fie iertate fără a le cere pedeapsa morții veșnice pentru păcatele lor, deoarece ei se pocăiesc și se convertesc sau se întorc la Iehova și Teocrația Lui sub Cristos. Aceste păcate sunt ca și cum ar fi înghițite de un pustiu solitar. Toate acestea se datorează tuturor faptelor făcute pentru aducerea la îndeplinire a imaginii duble a țapului jertfit al Domnului și a „țapului pentru Azazel” care poartă păcatele. Bucurați-vă de următoarea mărturie a Scripturilor pe tema aceasta! „El nu s-a purtat cu noi după păcatele noastre, nici nu ne-a răsplătit după fărădelegile noastre. Ci cât este de sus cerul față de pământ, așa de mare este mila Lui față de cei ce se tem de El. Cât de departe este estul de vest, atât de mult a îndepărtat El fărădelegile noastre de la noi.” (Ps. 103:10-12). „El se va întoarce din nou, va avea iarăși milă de noi, va călca în picioare nelegiuirile noastre; și vei arunca toate păcatele lor în adâncurile mării.” (Mic. 7:19). „Căci printr-o singură jertfă El a făcut perfecți pentru totdeauna pe cei ce sunt sfințiți. Despre aceasta spiritul sfânt este un martor pentru noi; căci după ce spusese: Acesta este legământul pe care îl voi face cu ei după acele zile, spune Domnul: Voi pune legile Mele în inimile lor, și le voi scrie în mințile lor, a adăugat: Și nu Mi-voi mai aduce aminte de păcatele și nelegiuirile lor. Acolo unde este iertare de acestea [păcate și nelegiuiri, prin jertfa vițelului real și a țapului Domnului], nu mai este nevoie de jertfă pentru păcat.” (Evr. 10:14-18, citire din margin, Ier. 31:34).

CONFIRMARE

31. Folosirea de către Dumnezeu a „țapului viu” cu țapul Domnului poate corespunde ca sens cu modul de curățire a Israelitului care a fost vindecat de lepră sau cu curățirea întregii case a celui care a fost vindecat de acea ciumă. Observați cum procedura face uz de două fapte corespondente pentru a avea un singur rezultat: „Și preotul să iasă AFARĂ DIN TABĂRĂ; și preotul să se uite dacă ciuma leprei este vindecată; atunci preotul să poruncească să se ia pentru el, pentru cel ce trebuie curățit, două păsări vii și curate, lemn de cedru, stacojiu și isop. Și preotul să poruncească ca una din aceste păsări să fie junghiată într-un vas de pământ [pentru a absorbi sângele] în apă curgătoare [deci, nu în apă stătătoare, sau piscină moartă, ci în apă vie, pentru a se amesteca cu sângele păsării]”. Acea pasăre corespunde cu țapul junghiat al Domnului. (Lev. 14:1-5).

32. „În ceea ce privește pasărea vie, s-o ia, și lemnul de cedru, cârmâzul, și isopul, și să le înmoaie cu pasărea cea vie în sângele păsării care a fost junghiată în apa curgătoare. Ca și în cazul „țapului celui viu”

pentru Azazel, această cufundare a simbolizat că valoarea vieții păsării junghiate a fost transferată păsării vii, pasărea vie fiind deja curată pentru a se începe cu ea. Prin urmare, puterea a fost transferată păsării vii pentru a compensa păcatul și pedeapsa lui în ceilalți și astfel să-l ducă departe. Folosind sângele păsării în vasul de pământ, preotul „să stropească pe cel ce trebuie curățit de lepră de șapte ori [perfect, complet] și să-l declare curat, și să lase pasărea cea vie liberă pe câmp”. Aceasta însemna în afara taberei, unde aveau loc toate acestea. Pasărea era lăsată să zboare în necunoscut, și preotul lui Dumnezeu îl declara curat pentru Dumnezeu pe Israelitul bolnav, datorită sângelui stropit peste el și datorită credinței lui și ascultării de legea și regula lui Iehova. „Și cel ce urmează să fie curățat, să-și spele hainele, să-și radă tot părul, și să spele în apă, ca să poată fi curat; și după aceea să intre în tabără, și să rămână afară din cortul lui șapte zile.” (Lev. 14:3-8).

33. Leviticul 14:49-55 descrie o procedură asemănătoare pentru curățarea casei unui Israelit care a fost infectat cu ciumă, și spune: „Și să curețe casa cu sângele păsării, cu apa curgătoare, cu pasărea cea vie, cu lemnul de cedru, cu isopul și cu cârmâzul; dar să dea drumul păsării celei vii, afară din oraș [unde a fost situată casa] în câmp, și să facă ispășire pentru casă; și va fi curată.

34. Leprosul nu fusese acuzat de păcat personal ca motiv a leprei lui. Prin urmare, nu se mărturisea nici un păcat asupra păsării celei vii, dar ea era înmuiată în sângele jertfei de ispășire. Această acțiune părea ca și cum pasărea cea vie ar fi păcătoasă și era necesară o iertare de păcate prin vărsarea sângelui. (1 Ioan 1:7; Apoc. 1:5). Aceasta arată că necurăția leprosului sau casa leproasă era imputată păsării celei vii. De asemenea, leprosul devine curat înaintea lui Dumnezeu deoarece sângele păsării junghiate amestecat cu apa, simbolizând adevărul divin, este stropit de un număr perfect de ori peste leprosul vindecat. Zborul păsării celei vii în zone necunoscute și fără urme simbolizează îndepărtarea departe a necurăției păcătoase a celui pocăit în uitare, dincolo de cunoașterea umană, pentru a nu mai fi întâlnită niciodată sau adusă în minte.

35. La fel și Isus, purtând puterea și valoarea sângelui Său uman, s-a înălțat (a zburat) la cer pentru a anula păcatul credincioșilor. Iehova nu-i va acuza niciodată de păcat de moarte pe acești credincioși. Fără știința Lui nici măcar o vrabie nu cade la pământ (Mat. 10:29), și El, desigur, știe locul păsării celei vii, pătate cu sânge. Cu toate acestea, El se uită la ea ca la o compensație a păcătoșeniei umane, și prin urmare, nu-și va mai aduce aminte de necurăția celui vindecat. Iehova lasă ca necurăția credincioșilor să fie dusă departe de Acela ce poartă puterea sângelui, sânge care curăță de necurăția mortală. Acela este Isus Cristos. Sângele Lui vărsat are putere sau valoare de curățire și El Însuși își asumă obligația celor care vor trăi în lumea nouă.

36. Jertfa de ispășire a lui Isus a fost ilustrată din nou cu opt zile mai târziu de mielul pentru jertfa pentru păcate care a fost adusă pentru leprosul vindecat „care trebuie curățat de necurăția lui”. În cazul unei persoane sărace, o pasăre (o turturea sau un porumbel) putea fi folosit în locul mielului. (Lev. 14:10, 19, 21-23). După ce aducea acestea, Israelitul bolnav era declarat curat înaintea lui Dumnezeu și potrivit și vrednic să fie primit înapoi printre oamenii lui Dumnezeu. Doar acei oameni care au credință și se supun unei astfel de curățiri de către Jertfa de ispășire curată vor fi primiți în și vor trăi în lumea nouă ca curați înaintea lui Iehova Dumnezeu.

ACCEPTARE

37. „Și Aaron să intre în cortul adunării, să-și lepede hainele de in, pe care le-a îmbrăcat când a mers în sfântul locaș, și să le lase acolo; să-și spele trupul cu apă în locul sfânt, și să se îmbrace cu hainele și să iasă afară, și să-și aducă arderea lui de tot și arderea de tot a poporului, și să facă ispășire pentru el și pentru popor.” (Lev. 16:23, 24). La fel și Isus Cristos, Marele Preot după ce a înviat dintre cei morți preschimbându-se într-un spirit nemuritor, divin după „imaginea expresă a persoanei Tatălui”, nu mai vine în trup; jertfa pentru păcatele omenirii este pentru totdeauna realizată. „Cristos, fiind înviat din morți, nu mai moare: moartea nu mai are nici o stăpânire asupra Lui. Căci în ceea ce a murit, El a murit pentru păcat [ca o jertfă de ispășire] odată pentru totdeauna; dar în ceea ce trăiește, El trăiește pentru Dumnezeu.” (Evr.

1:3; Rom. 6:9, 10). Ca și marele preot după ce s-a scăldat în apă, la fel și Isus Cristos a venit prin lucrarea jertfei lui de ispășire pe pământ ca Mare Preot curat, pur și sfânt, și cu integritatea menținută față de Iehova. Acum în slava învierii El este pentru totdeauna ca marele preot al Israelului cu hainele de jertfă puse deoparte și îmbrăcat cu hainele gloriei și ale frumuseții. (Ex. 28, 2, 40). „Cristos a fost dat ca jertfă o singură dată ca să poarte păcatele multora; și pentru cei care-L caută El se va arăta [în slava Împărăției] a doua oară, fără păcat [jertfă de ispășire] pentru salvare.” (Evr. 9:28; 1:9; 2 Pet. 1:16-18).

38. Jertfele de berbeci pe care Aaron le ardea pe altarul din curte erau „o jertfă mistuită de foc, de un miros plăcut [(literalmente) de un miros de odihnă] Domnului.” (Lev. 1:9, 13, 17; 8:21). Ele au semnat primirea de către Iehova a arderii de tot. Dacă Aaron nu ar fi jertfit arderea de tot și dacă nu ar fi adus sângele ei într-o manieră acceptabilă, nu ar fi trăit ca să efectueze aceste arderi de tot. Prin urmare, jertfele arătau primirea de către Dumnezeu a ispășirii pentru păcat, deoarece marele preot este încă cu totul devotat lui Iehova și face slujba Lui cu bucurie. Slava lui Dumnezeu rămânea peste un astfel de mare preot, și acum rămâne peste Isus în cer.

39. „Și grăsimea jertfei de ispășire s-o ardă pe altar.” (Lev. 16:25). Aceasta era „de un miros plăcut Domnului” și pentru că „toată grăsimea este a Domnului.” (Lev. 4:31; 3:16). Zelul, devotamentul și puterea Celui care a adus jertfa de ispășire aparține de altfel cu totul lui Iehova și este dată Lui prin Marele Său Preot. (Deut. 6:5).

40. „Și cel ce lasă țapul pentru țapul ispășitor [pentru Azazel] să-și spele hainele, să-și spele trupul în apă, și după aceea să intre în tabără.” (Lev. 16:26). Această spălare nu era nimic mai mult decât cea pe care marele preot trebuia s-o facă, marele preot care l-a simbolizat pe Isus Cristos. Dacă acest om care conducea țapul l-a simbolizat pe Spiritul Sfânt al lui Dumnezeu care acționa asupra lui Isus Cristos, spălarea omului simbolizează că spiritul lui Iehova este sfânt și curat și l-a condus pe Isus în sfințenie.

41. Referitor la jertfele de ispășire, legea lui Dumnezeu era: „Și pielea vițelului, toată carnea lui, cu capul și picioarele lui, și cu măruntaiele și balega lui, chiar tot vițelul să-l scoată afară din tabără într-un loc curat, unde se aruncă cenușa, și să-l ardă cu lemne pe foc: unde se aruncă cenușa acolo să fie ars.” „Și nici o jertfă de ispășire din al cărei sânge se va aduce în cortul întâlnirii, pentru a face ispășire în sfântul locaș, să nu se mănânce: ci să fie arsă în foc.” (Lev. 4:11, 12; 6:30). Astfel, leșurile (de animal) ale jertfelor de ispășire erau aruncate în ziua de ispășire anuală: „Și vițelul pentru jertfa de ispășire, și țapul pentru jertfa de ispășire, al căror sânge a fost dus să facă ispășire în locașul sfânt, să le scoată afară din tabără, și să le ardă în foc pieile, carnea și balega lor.” (Lev. 16:27). Arderea se făcea într-un loc curat. Când Isus Cristos a suferit pe pământ, fiind încercat ca prin foc, El a fost întotdeauna într-un loc sau stare curată. Cu toate acestea, arderea în afara taberei lui Israel a prefigurat suferirea de către El a ocării ca și cum nu ar fi făcut parte din organizația lui Dumnezeu, ci în afara ei. Includerea bălegarului și a pieilor animalelor în foc nu reprezenta o ardere de un „miros plăcut”. Această ardere dezgustătoare a resturilor vițelului și ale țapului Domnului completează imaginea care a rămas incompletă când țapul ispășitor era lăsat în pustie și a când au dispărut de sub ochii noștri experiențele lui acolo. Arderea resturilor jertfelor de ispășire a simbolizat suferințele lui Cristos pentru integritatea și credințioșia Sa. Așadar, această ardere completează întreaga imagine a suferirii ocărilor cu credințioșie până la moarte. Arderea leșurilor victimelor jertfei de ispășire și izgonirea „țapului celui viu” în pustie s-au petrecut amândouă „afară din tabără”.

42. „Și cel ce le va arde, să-și spele hainele, și să-și scalde trupul în apă, și după aceea să intre în tabără.” (Lev. 16:28). Spălarea lui nu era diferită de cea a marelui preot după ce aducea jertfa de ispășire și țapul ispășitor; și, pe lângă aceasta, el făcea această slujbă de incinerare pentru și în locul însuși marelui preot. Isus Cristos, sub îndrumarea spiritului lui Dumnezeu, care este curat și sfânt, a mers de bunăvoie în ocări și în a fi „făcut ca gunoiul lumii, și...lepădătura tuturor lucrurilor.” (1 Cor. 4:13). El nu a fost târât fără voie la această ardere. (Rom. 15:3). În aceasta El a fost un exemplu pentru toți urmașii Lui, și prin urmare, apostolul scrie: „Căci trupurile dobitoacelor, al căror sânge este adus în sanctuar de marele preot pentru păcat, sunt arse afară din tabără. De aceea și Isus, ca să poată sfinți poporul cu însuși sângele Său, a suferit dincolo de poartă [a Ierusalimului și a templului lui; în lumea lui Satan]. Să ieșim dar la El afară din tabără, suferind ocară Lui.” (Evr. 13:11-13).

CERINȚE PENTRU LUMEA NOUĂ

43. Legea Teocratică stabilește cerințele pentru cei care beneficiază de ispășire și care câștigă viață în lumea nouă. „Și aceasta să fie o lege veșnică pentru voi: în luna a șaptea, în a zecea zi a lunii, să vă smeriți sufletele, și să nu faceți nici o lucrare, nici cel din țara voastră (băștinașul), nici străinul care locuiește printre voi.” (Lev. 16:29). Lăsarea la o parte a muncii lor obișnuite și a activităților din tabără în acea zi a ispășirii, dovedește că nici o creatură, cu excepția Împăratului lumii noi, Marele Preot al lui Iehova, nici nu contribuie cu nimic, nici nu participă la jertfa de ispășire care ispășește păcatul celor care trăiesc în lumea Teocratică. Adevărata zi de ispășire a trecut. Ea a ocupat timpul dintre consacrarea și botezul lui Isus și până când a murit, a înviat, s-a înălțat și s-a arătat înaintea marelui capacul ispășirii a lui Iehova Dumnezeu în Locașul Prea Sfânt din univers și a isprăvit ispășirea. De atunci, în special de la Cincizecime încoace, oamenii și femeile credincioase, începând cu apostolii credincioși și tovarășii lor discipoli ai lui Cristos, primesc beneficiul acelei ispășiri și sunt împăcați cu Dumnezeu. Prin urmare, este imposibil ca alte creaturi să adauge ceva la ceea ce Marele Preot a făcut sau să slujească ca instrumente, canale sau curieri care să transmită mai departe celorlalți beneficiile jertfei Lui de ispășire.

44. Smerirea Israelului în ziua ispășirii subliniază această cerință, și anume că: întrucât noi creaturile nu avem nici o parte în jertfa de ispășire, trebuie să arătăm căință completă și întristare față de păcat și trebuie să ne convertim de la această lume veche necurată și să ne întoarcem la Iehova și la Guvernul Teocratic al lumii neprihănirii. Trebuie să ne abținem de la munca de sclav făcută pentru câștig egoist sau să ne stabilim propria noastră neprihănire și vrednicie pentru viața veșnică, un lucru imposibil pentru omul născut în păcat. Rămășița membrilor „trupului” lui Cristos și tovarășii lor, „celelalte oi” ale Domnului, nu vor pierde timpul încercând să facă un astfel de lucru, înșelându-se astfel pe ei într-un asemenea efort antihristic. Ei vor face ceea ce Marele Preot Isus Cristos le-a lăsat exemplu să facă. În loc de a încerca să obțină aprobarea lumii și să apară respectabili în fața ei, ei vor abandona organizația lui Satan și vor merge la Isus Cristos „afară din tabără” și vor purta ocară Lui în pustia acestei lumi fiind martori pentru Iehova și pentru împărăția Lui.

45. Toată lauda să fie a Marelui Preot al lui Iehova pentru jertfa de ispășire: „Căci în ziua aceasta preotul va face ispășire pentru voi, ca să vă curețe, și ca să fiți curați de toate păcatele voastre înaintea Domnului. Aceasta să fie un sabbat pentru voi, și să vă smeriți sufletele printr-o lege veșnică...Și aceasta să fie o lege veșnică pentru voi, să se facă ispășire pentru copiii lui Israel, pentru toate păcatele lor, odată pe an.” (Lev. 16:30-34). Isus Cristos, Preotul Șef al Domnului, a făcut acest lucru, singur, prin harul lui Dumnezeu. Niciun om nu l-a însoțit în cer cu meritul jertfei lui de ispășire umane, nici hoțul care a murit alături de Isus pe copac, nici nimeni altul înainte de sau după El. Până atunci nimeni nu fusese născut din spiritul lui Dumnezeu și calea către Locașul Prea Sfânt ceresc nu fusese deschisă nici unui om. (Evr. 9:7, 8; Ioan 3:13; 7:39; 2 Tim. 1:10). Jertfele tipice trebuiau repetate în fiecare an în ziua de ispășire tipică pentru că ele erau doar din animale al căror sânge nu putea șterge păcatul. Cu toate acestea, jertfa de ispășire a lui Cristos, este răsplata și este ispășirea care nu trebuie repetată. Efectele bune ale jertfei Sale de ispășire rămân veșnice, și toate fapturnile care acceptă și se dovedesc vrednice de beneficiile acesteia vor trăi în lumea nouă.

46. „Marele Preot al lui Iehova după rânduiala lui Melhisedec” a venit să domnească, și nu pentru o reprezentare a jertfei Sale de ispășire. (Ps. 110:1-4; Evr. 7:1-21; 5:5, 6). El a făcut lucrarea solicitată, și toate celelalte creaturi care au nădejdea curățirii și răscumpărării și eliberării trebuie să respecte „ziua de odihnă” în El și în ceea ce a făcut El pentru ei. (Mat. 12:5,6; Evr. 4:1-11). Marea zi a ispășirii care a avut loc demult prefigurată cu Teocrația Israelului, slăvește și ridică, nu fapturni umane, ci pe marele Autor al ispășirii pentru lumea nouă, Iehova Dumnezeu, și pe slăvitul Său Mare Preot, Isus Cristos. „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru darul Lui nespuse de mare.” (2 Cor. 9:15).

TRIUMF PRIN A CUI FAPTE?

În mijlocul strigătelor de laudă ale acelor care se disting în lupta mortală, există pericolul ca omul să devină brutal. Cum? Uitând și eșuând să cânte laudele Creatorului. „Este un lucru bun să dăm mulțumiri lui Iehova, și să cântăm laude pentru numele Tău, Preaînalte. Să vestim bunătatea Ta dimineța și, credincioșia ta în fiecare noapte. Cu instrumentul cu zece coarde, și cu psalterionul, cu un sunet solemn al harpei. Căci Tu, Iehova, m-ai făcut bucuros prin lucrările Tale, și Eu voi mă voi bucura în lucrările mâinilor Tale. Cât de mari sunt lucrările Tale, Iehova! Gândurile Tale sunt foarte adânci. Omul prost nu știe; nici cel nebun nu înțelege aceasta.” (Ps. 92:1-6, *Ver. Amer. Rev*)

Desigur că aceste cuvinte ale profetiei nu pot fi înțelese ca referindu-se la așa-numitele „națiuni păgâne” sau oameni care nu L-au cunoscut niciodată pe Dumnezeu. În primul rând ele au fost adresate Israelitilor nativi, și în prezent ele se aplică creștinilor declarați și celor care nu au fost credincioși legământului lor să facă voia lui Dumnezeu. Un „nebun” este unul care este lipsit de bun simț (și este câteodată numit „cap sec”), care merge prostește contrar legii lui Dumnezeu. El refuză mustrarea și crede că este bine să-și ascundă ura sa cu buze mincinoase, pentru ca să-și justifice faptele împotriva celor urâți: „Cel ce ascunde ura cu buze mincinoase, și cel ce rostește o defăimare, este un nebun.” (Prov. 10:18). El este o făptură perversă, păcătoasă din punct de vedere moral.

În toate națiunile, martorii lui Iehova au îndeplinit asupra lor profetia lui Isus referitoare la faptul că vor fi „urâți de toți oamenii pentru numele Meu.” (Mat. 10:22). În anumite țări Societatea *Turnului de Veghere* a fost declarată ilegală. Cei care se împotrivesc Societății și lucrării ei nu înțeleg și nu pot aprecia adevărurile minunate ale Bibliei pe care le publică ea. Traducătorul Rotherham traduce Psalmul 92:6 astfel: „Un om care este brutal nu poate ajunge să cunoască, și un cap de nebun nu poate înțelege aceasta.” Liderii printre cei care se opun lucrării Domnului care acum se îndeplinește au devenit brutali, și ceilalți îi urmează pe acești lideri orbi, și nici unul din ei nu înțelege adevărul. Mai rău, cei care au avut odată o măsură a adevărului și care apoi se opun lucrării pe care Domnul o face prin intermediul Societății devin complet orbi față de adevărul pe care Dumnezeu îl dă poporului Său în prezent. Continuând în aceste fapte aceștia sunt dușmanii lui Dumnezeu deoarece nimeni nu se poate opune cu bună știință lucrării Domnului fără a se opune direct Domnului. În zilele lui Isus pe pământ a existat o uniune a celor care s-au opus Lui și care împreună s-au sfătuit să-L omoare. Sunt încă multe lucruri care trebuie să aibe loc în prezent care să indice faptul că opoziția lucrării Domnului încearcă să se unească și chiar se vor uni în eforturile lor de a distruge mesajul și lucrarea lui Dumnezeu pe pământ. Ei nu vor reuși să facă acest lucru.

De-a lungul secolelor trecute oamenii păcătoși au mers înainte nestingheriți. Există o perioadă fixată de timp pe care Dumnezeu permite aceasta fără a interveni. Acea perioadă a ajuns la sfârșit și lucrătorii fărădelegii vor fi eliminați. În acest sens Psalmul 92:7 spune: „Când cei răi răsar ca iarba, și când toți lucrătorii fărădelegii înfloresc, este ca să fie distruși pentru totdeauna.” Aceasta pare clar să prezică o unire a oamenilor păcătoși, și a organizațiilor lor, pe care Satan îi va folosi împotriva oamenilor și lucrării lui Dumnezeu. În trecut, slujitorii Domnului au fost chinuți și au suferit mult din cauza unor oameni păcătoși, dar conform Psalmului 92 vine un timp când mulți lucrători ai fărădelegii vor fi de acord cu un singur lucru și acel lucru este opoziția față de lucrarea poporului lui Iehova pe pământ.

În ciuda războiului global care devastează acum pământul Iehova Dumnezeu prin Cristos, Împăratul Său, trimite mesajul Împărăției Sale ca niciodată înainte în țările care luptă cu monstrozitatea totalitară. Clerul religios ca unitate se opune acestei lucrări și își folosește toată puterea în încercarea de a-o opri. Cei care au avut odată adevărul, și care acum se opun lui, își găsesc ajutor și aliați din rândurile clerului și pe cârmuitorul turmei lui. Așa cum Iuda a făcut alianță cu clerul, se așteaptă ca și corespondentul lui să facă același lucru acum.

Dar aceste lucruri nu-i deranjează deloc pe cei care-L iubesc și-L slujesc pe Dumnezeu. Membrii rămășiței credincioase primesc curaj și putere nouă prin cunoașterea faptului că ei sunt cei unși sau martorii însărcinați, că El i-a adunat la Sine, că ei sunt în „locul secret al Celui Prea Înalt” și sub supravegherea specială a lui Iehova și că de partea lor El adună o mulțime fără număr de persoane

binevoitoare care se prezintă ca tovarăși în slujba lui Dumnezeu. Faptul că experiențele rămășiței unse se potrivesc cu profeția este o dovadă că ea face referire la ei. Când faptele fizice apar în mod clar înaintea lor, atunci se poate spune cu adevărat: „Aceasta este ceea ce a fost vorbit de profetul lui Dumnezeu”. Ei văd că nelegiuirea crește și că lucrătorii fărădelegii înfloresc, dar în același timp ei văd protecția specială a Domnului pentru cei credincioși. Adăugați la aceasta următoarea mărturie a apostolului Pavel din 1 Corinteni 10:11, conform căreia tot ce a fost scris mai dinainte a fost scris pentru mângâierea adevăraților urmași ai lui Cristos, și aceste profeții dau o și mai mare asigurare oamenilor lui Iehova Dumnezeu că El le va asigura protecția necesară.

Prin urmare, în loc de a fi descurajați sau chiar deranjați de ridicarea dușmanului ca iarba în timpul primăverii, profetul lui Dumnezeu le spune cuvinte de îmbărbătare și toți credincioșii cântă într-un acord în sfidarea celor păcătoși care răsar: „Ei vor fi distruși pentru totdeauna. Dar Tu, Iehova, ești sus în veci de veci. Căci, iată, dușmanii Tăi, Iehova, iată dușmanii Tăi vor pieri, toți lucrătorii fărădelegii vor fi împrăștiați. Dar cornul meu Tu l-ai înălțat ca pe cornul bivolului: Sunt uns cu untdelemn proaspăt.” (Ps. 92:7-10, *Ver. Amer. Rev.*)

Este scris mult în Scripturi despre ungere, și se pare că există două lucruri specifice la care se aplică cuvântul ungere. În primul rând, când Dumnezeu selectează un slujitor și îi încredințează să facă o anumită lucrare, Dumnezeu îl unge pe un astfel de slujitor, ca și în cazurile marelui preot al Israelului, a lui David, Elisei, căpitanul Iehu, și alții. Aceasta este o numire autoritară pentru slujbă. Ungerea cu ulei este simbolică. Ungerea poartă cu ea autoritatea de a acționa în numele lui Dumnezeu. Ca un corespondent al ungerii marelui preot Aaron ca să slujească ca preot în cort, este ungerea lui Isus cu spiritul lui Iehova ca să fie reprezentantul executiv al Celui Prea Înalt.

Mai există și o ungere menționată în Scripturi care înseamnă împrăștiere, și la această ungere se referă Psalmul 92:10. O astfel de ungere dă împrăștiere și o abilitate mai mare de a sluji Domnului. Ea înseamnă ridicarea și încurajarea slujitorului de către Domnul pentru a merge înainte cu un zel înnoit. Ajungând la acest punct apostolul Iacov a scris despre cei care sunt bolnavi din punct de vedere spiritual și descurajați. „Este cineva bolnav printre voi? Să cheme pe bătrânii bisericii, și să se roage pentru el, ungându-l cu untdelemn în numele Domnului. Și rugăciunea credinței îl va salva pe cel bolnav, și Domnul îl va ridica. Și dacă a comis păcate, îi vor fi iertate.” (Iac. 5:14, 15). Astfel, Domnul folosește oameni credincioși din biserică pentru a-i ajuta și mângâia pe alții.

În același mod a scris profetul în Psalmul 23:5: „Tu pregătești o masă înaintea mea în prezența dușmanilor mei; și îmi ungi capul cu untdelemn; paharul meu se revarsă.” Această ungere nu se referă la ungerea pentru slujbă, ci arată în mod indirect că cel uns anterior în slujbă este acum împrăștiat ca să poată efectua mai bine sarcinile slujbei în care a fost numit.

În prezent, membrii unși ai rămășiței și tovarășii ei devotați sunt uniți în credință, nădejde și slujba bucuroasă. Aceștia sunt împrăștiți în permanență de Domnul și pot fi siguri că Domnul va continua să-și țină oamenii Săi împrăștiți și plini de energie pentru lucrarea Lui de mărturie. Numărul nu dă putere, și prin urmare, poate să sporească dușmanul la număr mai repede decât „celelalte oi” care sunt adunate acum de partea rămășiței care scade, dar aceștia din urmă vor crește mai puternic în Domnul. Puterea este în Domnul și El își va aduce la îndeplinire planul și va continua să asigure toată puterea și împrăștierea necesară slujitorilor Săi.

Dumnezeu are propriul Său canal sau mijloc de aducere la îndeplinire a planurilor Sale, și va face cunoscut adevărul Său oamenilor Săi așa cum trebuie să fie înțeles. Revelarea continuă a vocii Sale vine la cei consacrați ai Lui prin canalul ales de El, și ea poate fi foarte bine asemănată cu o curgere continuă de ape reci și răcoritoare. Cu cât mai adecvată este ilustrația cea a untdelemnului reconfortant turnat pe cap. Este Iehova prin Isus Cristos Cel care îi mângâie astfel pe unșii Săi și le dă starea de împrăștiere. Aceste binecuvântări El le dă celor care-L iubesc și care slujesc cu bucurie cauzei Sale neprihănite. Pentru un asemenea motiv El a spus Fiului Său preaiubit: „Tu iubești neprihănirea, și urăști răutatea; de aceea, Dumnezeu, Dumnezeul Tău, Te-a uns cu untdelemnul bucuriei deasupra tovarășilor Tăi.” (Ps. 45:7). Clasa

„slujitorului” a primit deja o astfel de ungere sau înprospătare fiindcă ea este o parte din „slujitorul în care Iehova își găsește plăcerea” și pentru care El își arată grija specială.

Rețineți că Psalmul 92:10 (*V.A.R.*) spune: „Sunt uns cu untdelemn proaspăt”, însemnând că Dumnezeu a dat slujitorilor Săi câteva noi binecuvântări care înprospătează și care este o dovadă a dragostei și grijii pe care Iehova o are și o arată față de oamenii credincioși. Clasa „slujitorului” uns este alegerea specială a lui Dumnezeu și nimeni nu poate avea această favoare fără a primi ungerea într-un loc oficial în organizația Sa. Prin urmare, clasa unsă este cea care în timpul necazului primește în continuu ungerea cu untdelemn proaspăt care înveselește inima; cu alte cuvinte, această clasă este îngrijită într-un mod special și înprospătată de însuși Domnul; și „celelalte oi” ale Domnului, ca tovarăși credincioși ai rămășiței, se împărtășesc din marea înprospătare. Implicați în slujba veselă a lui Dumnezeu și a împărăției Lui toți aceștia știu că opoziția nu poate împiedica această lucrare, ci că lucrarea lui Dumnezeu va continua să meargă înainte până când se va sfârși și până când El și-a îndeplinit planurile prin Cristos. Astfel, rămășița spune acum: „Așa cum bivolul își ridică capul cu încredere și intră în bătălie, simțind putere în coarnele lui, așa și acum cu credință și încredere deplină cei credincioși continuă să împingă bătălia până la poartă și știu că victoria va fi rezultatul deoarece puterea lor este în Domnul și nimic nu poate învinge puterea Lui”. Organizația Diavolului nu poate opri o astfel de armată, deoarece Domnul Isus Cristos o conduce și steagul iubirii și al puterii nelimitate a lui Iehova este deasupra „slujitorului” și slujitorii sunt în marșul lor spre victorie.

În prelungirea acelei perspective a triumfului, Psalmul 92:11 spune: „Ochiul meu și va vedea împlinită dorința față de dușmanii mei; și urechea mea va auzi împlinirea dorinței mele față de cei răi care se ridică împotriva mea.”. Aceasta nu poate să însemne o dorință rea a poporului lui Iehova de a avea o dușmănie personală satisfăcută împotriva dușmanului. Dorința este de a vedea dușmanii lui Dumnezeu distruși, și rugăciunea este ca numele lui Dumnezeu să fie în întregime apărat.

În fiecare loc cei credincioși văd pe dușmanii adevărului lucrând în contra Domnului, dar activitatea lor nu tulbură în nici un fel pe cei credincioși, fiindcă ei apreciază pe deplin faptul că dacă și-au pus dragostea în Iehova, Dumnezeu îi va apăra și îi va proteja de orice rău. El le dă asigurarea deplină în Cuvântul Lui că îi va apăra pe toți cei ce-L iubesc. Netulburați, ei privesc la dușmanii lor atenți și continuă să-și păstreze integritatea față de Dumnezeu și merg înainte în lucrarea pe care Domnul Dumnezeu le-a încredințat-o, depunând mărturia lui Isus Cristos cu veselie și bucurie. Rămășița este reînprospătată și întărită de cuvintele Psalmului 91:9-11: „Fiindcă ai făcut din Domnul [Iehova], care este refugiul meu, chiar Cel Prea Înalt, locuința ta, de aceea nici un rău nu va veni peste tine, nici o urgie nu se va apropia de locuința ta. Căci El va însărcina pe îngerii Săi, să te păzească în toate căile tale”.

Știind că vremea este aproape când numele și cuvântul Marelui Iehova va fi apărat, membrii rămășiței împreună cu tovarășii ei preaiubiți stau tari pe poziție și cântă cu bucurie la unison: „Iehova a devenit împărat, în măreția s-a îmbrăcat El. Iehova s-a îmbrăcat și s-a încins cu putere; desigur El a întărit lumea; ea nu se va clătina. Întemeiat este tronul Tău din vechime; Tu ești din veșnicie. Râurile s-au ridicat, Iehova, râurile și-au ridicat glasul, râurile se umflă cu putere; dincolo de vuietul multor ape, mai măreț decât valurile năprasnice ale mării, este Iehova măreț în cer. Mărturiile Tale se confirmă cu tărie; pentru casa Ta potrivită este sfințenia, Iehova, cât vor ținea zilele.” (Psalmul 93, *Rotherham*). Iehova Dumnezeu a devenit Împărat, pentru că el a preluat și își exercită puterea și autoritatea de și prin Fiul Său slăvit, Isus Cristos. Ziua nelegiurii trebuie să ajungă acum la sfârșit, deoarece Dumnezeu a declarat aceasta. Organizația lui Satan trebuie să fie acum eliminată din univers, pentru ca neprihănirea să-i ia locul, spre apărarea nepieritoare a numelui lui Iehova. În lucrările neprihănite ale mâinilor Sale toți slujitorii Lui credincioși și supuși vor triumfa.

NICIO ÎNTOARCERE PENTRU RELIGIE

Pierderea pentru totdeauna de către „creștinătate” a celei mai mari oportunități ale sale este ilustrată într-un mod izbitor de experiența lui Șebna, care a fost odată trezorerul și scribul Împăratului Ezechia. Eliachim, un contemporan al lui Șebna, a fost pus atunci într-o poziție de responsabilitate peste casa împăratului Teocrației tipice a lui Dumnezeu. Semnificația numelor pare să arunce lumină asupra subiectului de discuție. Fiecare nume dat de Domnul Dumnezeu în Cuvântul Său pare a avea un sens profund.

„Șebna” este definit ca ceva care înseamnă creștere și tinerețe necoaptă. Altcineva îl definește ca „unul care se odihnește”. Aceste două sensuri par să se aplice, să indice o persoană care se odihnește în sine și nu în Iehova Dumnezeu; prin urmare, acea persoană fiind mândră, în centrul atenției și egoistă, și este activă ca un tineret care crește în numele lui. „Eliachim” înseamnă „pe care Dumnezeu îl va ridica sau ordina, stabili, întări și ajuta”.

Șebna a deținut pentru un timp cea mai responsabilă poziție în casa Împăratului Ezechia, fiind prefect al palatului. Era obiceiul nobililor din împărăția lui Iuda să cioplească pentru ei morminte în stâncă. Șebna, evident că era un străin, dar, urmând cursul luat de nobili și de cei înalțați și simțindu-și propria importanță și fiind mândru și ambițios să strălucească, a făcut același lucru pentru el ca și băștinașii. Iehova Dumnezeu l-a trimis pe profetul Său Isaia, care l-a denunțat pe Șebna, să-i spună că va fi retrogradat și dezonorat și că Dumnezeu îl va ridica pe Eliachim în locul lui pentru a ocupa acea slujbă importantă.

Isaia 22:15-19 spune: „Așa vorbește Domnul Dumnezeul oștirilor: Du-te la trezorerul acesta, la Șebna, care este peste casă, și zi-i: Ce ai tu aici la tine și pe cine ai aici, de ți-ai săpat un mormânt aici, ca cel ce își sapă un mormânt pe înălțime, și care își cioplește o locuință pentru el în stâncă? Iată, Domnul te va azvârli cu o aruncătură puternică, și în mod sigur te va acoperi. El te va azvârli cu violență ca pe o minge într-o țară întinsă: acolo vei muri, și acolo carele slavei tale vor fi rușinea casei domnului tău. Și te voi alunga din dregătoria ta și din locul tău te va smulge”.

Șebna, ca și liderii religioși din ziua de azi, s-a crezut într-un loc sigur. El și-a simțit importanța și că împăratul depindea de el în mare măsură. Dar a fost dezonorat, fiind retrogradat. În contrast cu aceasta, profetul spune. „Și se va întâmpla în ziua aceea, că îl voi chema pe slujitorul Meu Eliachim, fiul lui Hilchia, și-l voi îmbrăca cu mantaua ta, îl voi întări cu brâul tău, și voi da guvernarea ta în mâna lui. Și el va fi un tată pentru locuitorii Ierusalimului și pentru casa lui Iuda. Și cheia casei lui David o voi pune pe umărul lui; astfel, el va deschide, și nimeni nu va închide; și el va închide, și nimeni nu va deschide. Și îl voi lega ca pe un cui într-un loc sigur: și el va fi un tron de slavă pentru casa tatălui său. Și pe el se va sprijini toată slava casei tatălui său, odraslele alese și de ocară, toate vasele de cantitate mică, de la pahare până la lighene. În ziua aceea, zice Domnul oștirilor, cuiul acela care este bătut în locul sigur va fi scos, va fi tăiat și va cădea, și povara care era pe el va fi nimicită, căci Domnul a vorbit.” (Isa. 22:20-25).

Coborârea lui Șebna și înălțarea lui Eliachim a avut loc la scurt timp înainte ca Sanherib, împăratul Asiriei să atace Ierusalimul. Șebna îi reprezintă pe religioniști, pe creștini declarați, care nu sunt devotați cu altruism Domnului ci caută interesele lor egoiste. Ei caută să se îmbogățească și cred că poziția lor este sigură și sunt siguri de Împărăție. Ei cred că principalul lor scop este acum de a intra în Împărăție „deoarece Dumnezeu are nevoie de ei” și că se vor coborî în mormânt în pace. Aceasta îi reprezintă în special pe acei din sistemele religioase denominaționale și pe cei consacrați din afara lor care au manifestat același spirit egoist. Din cauza mândriei, egoismului și a auto-înălțării ei sunt tăiați. Ei sunt azvârliți, profetul spune, „ca o minge” într-un loc larg și sunt purtați de vânturile Armagedonului.

Eliachim a fost fiul lui Hilchia, numele celui de-al doilea însemnând „parte a lui Iehova”. Prin urmare, Eliachim ilustrează foarte bine rămășița credincioasă care este încă pe pământ a membrilor trupului lui Cristos care constituie pe „slujitorul credincios și înțelept” a lui Dumnezeu sub Cristos, Capul lor, și care sunt martorii lui Iehova. Isaia 22:21-24 a arătat că Eliachim trebuia să fie îmbrăcat cu o manta, care arată aprobarea divină; el trebuia să fie încins cu un brâu, arătându-i să fie un slujitor aprobat a lui Iehova, și

guvernarea trebuia să fie dată în mâinile lui, arătând că interesele Împărăției pe pământ sunt date în mâinile clasei acestui „slujitor”. Cheia casei lui David este pusă pe umărul lui.

Ezechia, fiind un succesor al împăratului David, se poate presupune că el l-a retrogradat pe Șebna și l-a ridicat pe Eliachim în poziția de încredere și cinste. Împăratul Ezechia îl simbolizează pe Isus Cristos cel întronat care în calitate de Împărat și Preot al Celui Prea Înalt înjosește clasa reprezentată de Șebna și înalță pe cei reprezentați de Eliachim. Acest lucru se aplică de la și după venirea Domnului la templu pentru judecată în 1918, în privința căruia este scris: „Aceste lucruri le spune Cel ce este sfânt, Cel ce este adevărat, Cel ce are cheia lui David, Cel ce deschide și nimeni nu va închide; și Cel ce închide și nimeni nu va deschide.” (Apoc. 3:7).

Schimbarea administrației efectuată de împăratul Ezechia a fost făcută pentru pregătirea crizei care se apropia și care urma să aibă loc în momentul atacării de către Sanherib a Ierusalimului. Sanherib îl simbolizează pe Diavolul cu organizația lui care atacă pe oamenii de legământ ai lui Iehova după venirea Domnului la templu și când El coboară pe ce i necredincioși și dă harul Lui slujitorilor credincioși.

S-ar părea că cheia casei lui David reprezintă oportunitățile și responsabilitățile în ceea ce privește casa Mai Marelui David, adică, Isus Cristos, Împăratul Teocrației lui Iehova. Devenind moștenitor al legământului veșnic a lui Dumnezeu încheiat cu David, Isus Cristos, desigur, intră în posesia „cheii” pentru a-o pune pe umărul celui care va primi aprobarea lui Iehova. Scripturile arată că atunci când Domnul a venit la templul Lui pentru judecată clasa aprobată a primit „haina neprihănirii”. (Isa. 61:10), iar clasei „slujitorului credincios și înțelept” i-a fost încredințată oportunitățile de a fi martori pentru Iehova și pentru „celelalte oi” ale Lui.

Domnul Isus a folosit cheia lui David pentru a deschide clasa slujitorului, simbolizată de Eliachim, ușa spre privilegiile Împărăției legământului veșnic a lui Dumnezeu cu David. El „deschide, și nimeni nu închide”, și ceea ce închide El nimeni nu poate deschide. Imediat după anul 1918, când Domnul a venit la templul Său, „religia organizată” a „creștinătății” l-a respins pe Iehova Dumnezeu și pe Împăratul Lui și a fost lepădată. La fel și clasa „slujitorului rău”. „Cuiul” lor se credea că este sigur, dar a fost tăiat de Domnul și toate privilegiile Împărăției au fost luate de la ei. Acolo s-a împlinit mai complet regula spusă de Isus că „împărăția va fi luată de la ei și dată celor care aduc roadele ei”. Acest transfer de administrație și oportunități a avut loc înainte de marele atac al puterilor totalitare asupra organizației lui Dumnezeu așa cum este ilustrat de marșul lui Sanherib împotriva Ierusalimului. Astfel el precede bătălia Armagedonului.

Despre clasa „rămășiței” credincioase sub Capul ei Isus Cristos, Iehova spune, ca și despre Eliachim: „Îl voi prinde ca pe un cui într-un loc sigur.” Aceasta nu înseamnă doar indivizii, ci fiecare care rămâne cu credincioșie până la sfârșit în colectiv. Toate vasele adevărului sunt încredințate în mâinile clasei slujitorului credincios. Privilegiul mare este pus pe clasa Lui. Prin urmare, responsabilitatea extraordinară și privilegiul este dat celor din clasa templului și care sunt din clasa slujitorului în acest timp. În limbajul profetului, aceștia, atâta timp cât rămân credincioși lui Iehova Dumnezeu trebuie să fie martori călcând pe urmele Celui pe care Dumnezeu L-a dat „ca martor pentru oameni, un lider și stăpânitor al popoarelor.” (Isa. 55:4). Prin urmare, aceștia pe pământ trebuie, sub Cristos, să preia conducerea în îndrumarea oamenilor binevoitori, a „celorlalte oi” ale Domnului, spre calea pe care Dumnezeu a pregătit-o pentru salvarea omenirii.

TURNUL DE VEGHERE

**Vestitorul
împărăției lui Iehova**

15 SEPTEMBRIE 1942

Nr. 18

Cuprins:

ADUNARE PENTRU ÎMPĂRĂȚIE

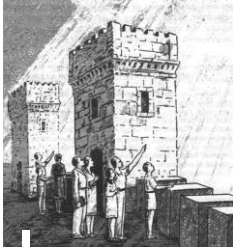
- Pag.311

CINE TREBUIE SĂ CONTROLEZE PĂMÂNTUL?

- Pag.322

„VOI SUNTETI MARTORII MEI ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU”

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn, N.Y., U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: J.F. Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu l-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și l-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintează în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... 40 Irvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Nr. LXIII

15 Septembrie 1942

Nr 18

ADUNARE PENTRU ÎMPĂRĂȚIE

„Dar voi v-ați apropiat de Sion, muntele și orașul Dumnezeului celui viu, Ierusalimul ceresc; și de zecile de mii de îngeri, o adunare întregă; și de adunarea celor întâi născuți, care sunt înscriși în ceruri.” –Evr. 12:22, 23, Traducerea *Emphatic Diaglott*.

IEHOVA face adunarea pentru marele Guvern care va conduce lumea în neprihănire. Iubitorii neprihănirii răspund apelului și se adună pentru Guvernul Neprihănirii. Toate creaturile, fie sisteme politice, organizații religioase, fie indivizi, care încearcă să se amestece sau să împiedice acea adunare fac acest lucru pe riscul lor. Guvernul Neprihănit a lui Iehova este asemănat cu un munte mare de măreție strălucită și de sfințenie pentru El. „Mare este Iehova, și vrednic să fie lăudat, în orașul Dumnezeului nostru, pe muntele Lui cel sfânt. Frumos în înălțime, bucuria întregului pământ, este Muntele Sionului, în partea de nord, orașul Marelui Împărat. Dumnezeu s-a făcut cunoscut în palatele Lui ca un refugiu. Căci, iată, împărații s-au adunat, au trecut împreună.” (Ps. 48:1-4, *Ver. Amer. Rev.*). Iehova a prezis eforturile îndrăznețe ale împăraților, politici și religioși și folosirea metodelor totalitare și înregimentarea, pentru a bloca adunarea celor neprihăniți la marele munte al Guvernării Sale. Avertizând despre soarta pe care o va avea această uniune totalitară, profeția divină spune: „Și el își va întinde corturile palatului său între mări și muntele cel slăvit și sfânt; totuși el va ajunge la sfârșit, și nimeni nu-l va ajuta.” (Daniel 11:45, *Young*). Adunarea la munte va fi ținută. Apelul și invitația lui Iehova nu vor fi în zadar.

2. În acest an critic toate națiunile pământului sunt prinse în curentul unui conflict pentru dominația lumii. Națiune după națiune a fost suptă sau măturată contrar dorinței sale. Dacă curentul în creștere îi va duce ei nu pot spune cu siguranță. Cei care elaborează politica pentru națiune, și care se unesc cu alții să elaboreze politica pentru viitorul întregii lumi, pot doar spera la succesul planurilor lor, și acest lucru va fi cel mai bine pentru oamenii care supraviețuiesc. Nimeni nu pune la îndoială sinceritatea lor, și creștinul adevărat nu se va amesteca în planurile lor. Dar factorii de decizie lumești cu visurile lor despre felul lor de lume înaintea viziunii lor nu pot ști sigur dacă pot să le atingă și să le facă o realitate permanentă. Ei și toți ceilalți trebuie să recunoască că viitorul se află la Dumnezeu. „Sunt multe planuri în inima unui om; dar sfatul lui Iehova, acela va dăinui.” (Prov. 19:21, *Ver. Amer. Rev.*). Situația este diferită acum cu națiunile decât cum a fost înainte de 1914 A.D. În acel an vremea Neamurilor sau a națiunilor a expirat. Acolo timpul pentru auto-determinarea lor fără interferențe s-a terminat. Deciziile Lui cu privire la ceea ce va avea loc pe pământ de la și după acel an au fost luate cu mult timp în urmă. Deciziile Lui cu privire la viitor vor dăinui, și vor fi aduse la îndeplinire. Prin urmare, cei care se uită nu la om, ci la Dumnezeu și care se roagă pentru ca voia Lui să se facă știu cu o siguranță absolută că planul Lui așa cum este arătat în Cuvântul Său, Biblia, se va împlini fără eșec în cel mai mic detaliu. Ei sunt ridicați deasupra curentului lumii și merg unde îi conduce El. Ei știu unde merg, adică spre Împărăția lui Dumnezeu, Guvernul lumii noi Teocratice. Ei au auzit invitația Conducătorului Teocratic Atotputernic, și răspund și se adună la Guvernul Său. El le poruncește să invite și pe alții ca să vină. (Isa. 2:2, 3).

3. Cei care preferă planurile și promisiunile oamenilor simpli se pun în calea adunării și caută s-o destrame. Ei se luptă împotriva lui Dumnezeu, și față de El vor trebui să dea răspuns în cele din urmă. Timpul de reglare a conturilor este foarte aproape, și nu există nicio o salvare nici măcar pentru un singur opozant a lui Iehova Dumnezeu și a Guvernului Său Teocratic. Sfatul pentru opozanții religioși încă

rămâne bun: „Căci dacă acest plan sau această lucrare este de la oameni, se va nimici; dar dacă este de la Dumnezeu, nu o veți putea răsturna; ca nu cumva să vă pomeniți că luptați împotriva lui Dumnezeu.” (F.A. 5:38, 39). Dar aceasta nu e tot. Nu e doar o chestiune de abținere de a lupta direct împotriva lui Dumnezeu. Aceasta nu va salva pe nimeni și nu va face ca cineva să fie cruțat. Este o chestiune de alăturare în adunare și de aderare pozitivă de partea Guvernului sigur al lumii noi. Nu există nicio neutralitate.

4. Cei care sunt indiferenți față de Guvernul Teocratic și care nu iau nicio decizie sunt împotrivoritori pasivi ai lui, și astfel dau mângâiere și ajutor dușmanilor Guvernului. Împăratul Teocrației este Cel care a declarat regula strictă, intransigentă: „Cel care nu este cu Mine este împotriva Mea; și cel care nu strânge cu Mine, risipește.” (Mat. 12:30). Timpul pentru indecizie a trecut. Împăratul îi varsă din gură pe cei căldicei. (Apoc. 3:16). Cei care nu se alătură adunării pentru Împărăția lui Dumnezeu pur și simplu nu cred Cuvântul Lui. Ei nu socotesc invitația vrednică de crezare, și prin urmare, nu-L cinstesc, nu se tem de El și nu iubesc neprihănirea Lui. Dacă nu sunt găsiți în adunare, ei trebuie să împărtășească soarta tuturor celor de afară care luptă activ împotriva Teocrației lui Iehova de viață și pace veșnică. Potopul din zilele lui Noe i-a prins pe toți cei care erau în afara corabiei. (Mat. 24: 37-39)

5. Un om poate spune, „Dar mie nu-mi place numele lui Iehova”. Acest lucru s-ar putea să fie din cauză că acea persoană iubește această lume a nelegiurii și a plăcerii egoiste și urăște neprihănirea care-L reprezintă pe Iehova. Sau s-ar putea să fie că, din cauză că religiile „creștinătății” au reprezentat greșit și au defăimat numele lui Iehova, persoana să nu cunoască adevărul despre Iehova ca să-L iubească. Despre Iehova vorbește Scriptura când spune: „Cine nu iubește nu-L cunoaște pe Dumnezeu; căci Dumnezeu este dragoste. În aceasta a fost arătată dragostea lui Dumnezeu față de noi, pentru că Dumnezeu L-a trimis pe singurul Său Fiu în lume, ca noi să trăim prin El.” (1 Ioan 4:8, 9). Puternicul Faraon al Egiptului antic nu a iubit numele lui Iehova, încă de la început când numele și planul pe care l-a reprezentat au fost anunțate lui Faraon de martorii lui Iehova, Moise și Aaron. Timpul sosise ca numele Dumnezeului Celui Atotputernic să fie vestit pe tot pământul, deoarece era timpul pentru adunare la marele munte din afara Egiptului, munte care a simbolizat Împărăția lui Dumnezeu. Dacă Faraon s-a pus în calea acelei adunări, atunci Iehova Dumnezeu trebuia să-și arate puterea Lui asupra lui Faraon și asupra lui Satan, care-l sprijinea pe Faraon în opoziția față de Iehova și în orice mișcare a oamenilor de partea Lui. Acea manifestare a puterii a devenit necesară, și ea a prefigurat cu exactitate cursul evenimentelor în aceste zile din urmă ale lumii simbolizată de Egipt.

6. Prin intermediul martorului Său, Moise, Iehova Dumnezeu a dezvăluit planul Său față de poporul lui Moise, copiii lui Israel. El a extins asupra lor invitația Sa miloasă de a se aduna la muntele Lui simbolizând Guvernul Său Teocratic și acolo să se închine Lui și să-L slujească. Dacă autoritățile guvernamentale și religioase ale Egiptului ar fi cooperat cu Israelii pentru a merge la locul de închinare și slujbă, atunci ar fi fost în beneficiul oamenilor din Egipt și i-ar fi scutit de durere, supărare și pierdere. Dar oare au făcut așa acele autorități?

7. Oamenii lui Iehova, Israelii, erau în Egipt, dar ei nu erau parte din acea organizație mondială. Egiptenii erau foarte religioși și se închinau la demoni. Prin urmare, ei i-au urât pe oamenii lui Iehova, și în aceasta ei au stabilit modelul de acțiune pentru religioniști până în această zi. Ei s-au considerat ca „rasă stăpână” și au redus starea oamenilor lui Iehova la sclavi, îngrămădind tot felul de poveri nedrepte peste ei și născocind răutăți împotriva lor prin legile statului. Ei au negat dreptul lor de a-L sluji pe Iehova Dumnezeu mai degrabă în Egipt, și le-au negat libertatea de a face acest lucru. Dumnezeu stabilise timpul de exact patru sute de ani de la momentul necăjirii de către Ismael a strămoșului lor Isaac că Israelii vor suferi necaz: „Și acea națiune, pe care o veți sluji, o voi judeca Eu: și după aceea vor ieși cu mari bogății”. (Gen. 15:13, 14). Acel al patrusutelea an se sfârșea și timpul era aproape ca oamenii lui Iehova să se închine Lui liberi. Timpul era aproape ca să se adune la muntele sfânt a lui Iehova pentru slujba Lui.

8. Iehova a trimis cuvânt factorilor de conducere din Egipt referitor la cerințele Lui despre poporul Său ales, anunțându-l pe Faraon prin Moise și fratele său Aaron. „Și ei au spus: Dumnezeul Evreilor s-a întâlnit cu noi; lasă-ne să plecăm, te rugăm, să facem o călătorie de trei zile în pustie, și să aducem jertfe lui Iehova Dumnezeul nostru, ca nu cumva să ne bată cu ciumă sau cu sabie.” (Ex. 5:3, *Ver. Amer. Rev.*) Dar Faraon a

pus interesele statului politico-religios mai presus de Iehova Dumnezeu, și a interzis „călătoria de trei zile în pustie” pentru jertfele lui Dumnezeu. El a insistat ca poporul lui Iehova să facă un compromis și să se închine în Egipt supus legilor statului și contrar cerințelor lui Dumnezeu. (Ex. 8:25-28). Amenințarea Egiptenilor cu omorârea cu pietre și maltratarea poporului lui Iehova nu l-a preocupat pe șeful de stat. Șeful guvernului a promis o acțiune în mod repetat, dar întotdeauna a cedat în fața presiunii din partea preoților și a practicantilor religiei și s-a amestecat în adunarea pentru slujba lui Iehova. El a căutat să-i priveze de mijloacele de a se închina și a-L sluji pe Domnul Dumnezeu, și l-a amenințat deschis pe martorul lui Dumnezeu, Moise, cu moartea. (Ex. 10:24-29).

9. Avertismentul final a fost dat statului, dar nu a fost ascultat. Lupta acelei puteri mondiale totalitare a Egiptului împotriva lui Iehova s-a dovedit dezastruoasă pentru ea. Iehova și-a arătat supremația asupra acelei puteri politice și a dumnezeului ei Satan. Primul ei născut, speranța viitoare a acelei puteri mondiale, a fost ucis de Iehova; și cele șase sute de care și alte puteri armate El le-a înghițit în adâncurile Mării Roșii în timp ce îi urmăreau pe slujitorii lui Iehova care se îndreptau spre libertate. Acolo, Iehova a făcut un nume pentru Sine, și adunarea celor răscumpărați ai Lui la muntele lui Dumnezeu a continuat. (2 Sam. 7:23, 24).

10. Romano-catolicii, Protestanții și Evreii pot în prezent să minimalizeze, să defaime, să ignore și să trateze cu dispreț numele lui Iehova, dar acest lucru nu neagă existența până în această zi și pentru totdeauna a lui Iehova. Asociați cu existența Lui eternă faptul că El nu se schimbă. (Mal 3:6). Acțiunile Sale față de religioniștii și politicienii Egiptului arată regula lui de acțiune de neschimbat față de cei care se opun celor peste care este chemat numele lui Iehova. Cu cât mai grav este următorul fapt: Martorul inspirat a lui Iehova, apostolul Pavel, scrie că ceea ce s-a abătut asupra Egiptului în opoziția lui față de adunarea poporului ales a lui Iehova a fost un lucru tipic și își va găsi împlinirea la o scară planetară în „vremea sfârșitului” lumii, unde suntem noi din 1914. Observați cuvintele lui: „Toate aceste lucruri li s-au întâmplat ca TIPURI; și ele au fost scrise pentru mustrarea noastră peste care au venit sfârșiturile lumii.” (1 Cor. 10:11, citire marginală). Atât conducătorii politici și religioși ai Egiptului antic, cât și oamenii de rând care i-au sprijinit în lupta împotriva lui Iehova au fost prinși în dezastrul național care i-a lovit din mâna lui Iehova, pe care ei l-au disprețuit. Prin urmare, conducătorii și popoarele din ziua de azi să fie siguri de un singur lucru: că dacă opun rezistență față de marea adunare în Împărăția lui Dumnezeu, ei trebuie să se aștepte să vină peste ei, cu o repeziciune ciudată în scurt timp, și fără o porțiță de scăpare, o catastrofă ca cea a Egiptului, dar de proporții mult mai mari în comparație cu cea a Egiptului. Iehova Dumnezeu nu va fi batjocorit fără consecințe. (Gal. 6:7).

ADUNARE TIPICĂ

11. Faptul că ea a avut loc cu trei mii de ani în urmă nu micșorează pentru noi marele sens din prezent al circumstanțelor și evenimentelor care s-au întâmplat cu adunarea tipică la muntele lui Dumnezeu. O comparație a acesteia cu evenimentele pe pământ din 1914 servește doar la a dovedi că timpul este aproape pentru adunare și că ea a fost în curs de desfășurare în special din 1918 și se apropie constant către punctul culminant, pe care-l va atinge în curând. Cu siguranță că nimic nu poate fi de o importanță mai mare pentru persoana care dorește viață veșnică și neprihănire decât să analizeze aceste lucruri în lumina Cuvântului lui Iehova, Biblia. Cei care se ocupă de programe înalte și planuri ale oamenilor din lumea care-l imită pe Faraon, spunând: „Cine este Iehova, ca să ascult de glasul Lui și să las pe Israel să plece?”, toți aceștia se vor afla în scurt timp prinși într-un curs care înseamnă distrugerea lor cu toate națiunile lumii. Cei care acționează cu blândețe și cu înțelepciune și care se alătură și îi ajută și pe alții în strângerea la Guvernul Teocratic vor supraviețui și vor merge liber.

12. În luna a treia după ce Israeliții fuseseră eliberați din robia Egiptului au ajuns la poalele Muntelui Sinai și au tăbărât acolo înaintea muntelui lui Dumnezeu, locul numit pentru adunare. (Ex. 3:1, 11, 12; 19:1, 2). Iehova făcuse legământul legii cu Israeliții în Egipt peste sângele mielului pascal care a fost stropit pe intrările caselor lor, și acest legământ, El l-a dedicat, inaugurat sau confirmat față de Israeliți,

folosindu-l pe profetul Moise ca mijlocitorul Lui pentru Israel. Prin Moise, Iehova le-a spus: „De aceea, acum, dacă veți asculta glasul Meu, și dacă veți păzi legământul Meu, atunci veți fi o comoară specială pentru Mine mai presus de toate popoarele; căci tot pământul este al Meu; Îmi veți fi o împărăție de preoți, și o națiune sfântă.” (Ex. 19:5, 6). Apoi Moise l-a înștiințat pe Israel de viitoarea manifestare a prezenței lui Dumnezeu în a treia zi după aceea: „Fiți gata pentru a treia zi; căci a treia zi Iehova se va pogori, în fața întregului popor, pe Muntele Sinai. Și să stabilești margini poporului de jur împrejur, spunând: Luați seama la voi înșivă, ca nu cumva să suiți pe munte, sau să atingeți poalele lui; oricine atinge muntele va fi pedepsit cu moartea; nicio mână să nu se atingă de el, ci pe oricine se va atinge de el să fie omorât cu pietre sau străpuns cu săgeți; fie animal, fie om, nu va trăi; când trâmbița va suna lung, să înainteze spre munte.” (Ex. 19:11-13, *Ver. Amer. Rev.*)

13. Acele cuvinte de avertizare teribilă se aplică lucrurilor antitipice sau reale în aceste vremuri din prezent; și, cu toate acestea, religioniștii, politicienii și judecătorii „creștinătății” îndrăznesc să atingă cu ostilitate ceea ce este simbolizat de sfântul „munte a lui Dumnezeu”. Ei chiar încearcă să pângărească acel „locăș sfânt” cu noua ordine umană pentru care se luptă ca să domine pentru totdeauna pământul. Când va fi examinată, religia va fi găsită responsabilă pentru toate acestea.

14. Cu evenimentele și condițiile îngrozitoare din 1914 care se desfășoară înaintea ochilor noștri și care cer o explicație, raportul întâmplărilor tipice de la „muntele lui Dumnezeu” este citit cu interes viu. „Și Moise s-a coborât de pe munte la popor, și a sfințit poporul; și ei și-au spălat hainele. Și a spus poporului: Fiți gata pentru a treia zi; să nu vă apropiați de vreo femeie. Și s-a întâmplat că în a treia zi, când era dimineață, că au fost tunete și fulgere, și un nor gros pe munte, și sunetul trâmbiței răsună cu putere; și tot poporul care era în tabără a tremurat. Și Moise a scos poporul din tabără ca să-L întâlnească pe Dumnezeu; și s-au așezat la poalele muntelui. Și muntele Sinai, tot, era fum, pentru că Iehova se coborâse pe el în foc; și fumul acestuia s-a înălțat ca fumul unui cuptor, și tot muntele se cutremura cu putere. Și sunetul trâmbiței devenea tot mai tare, Moise vorbea, și Dumnezeu îi răspundea printr-un glas. Și Iehova s-a coborât pe muntele Sinai, pe vârful muntelui; și Iehova l-a chemat pe Moise pe vârful muntelui; și Moise s-a suit.” „Și tot poporul a văzut tunetele, și fulgerele, și sunetul trâmbiței, muntele care fumega: și când a văzut poporul aceasta, au tremurat și au stat în depărtare. Și i-au spus lui Moise: Vorbește tu cu noi, și te vom asculta; dar să nu mai vorbească Dumnezeu cu noi, ca să nu murim. Și Moise a zis poporului: Nu vă temeți, căci Dumnezeu a venit ca să vă încerce, și ca frica Lui să fie înaintea ochilor voștri, ca să nu păcătuiți. Și poporul stătea în depărtare, iar Moise s-a apropiat de norul gros în care era Dumnezeu.” (Ex. 19:14-20; 20:18-21, *Ver. Amer. Rev.*)

15. Cu acea ocazie spectaculoasă „muntele lui Dumnezeu” a devenit sediul oficial al Marelui Legiuitor Iehova. Prin mijlocitorul Său Moise, El a dat legea Teocratică a „celor zece porunci” și legile și rânduielile conexe. Acea lege l-a plasat pe Iehova Dumnezeu pe primul loc. Ea a poruncit celor care intră într-un legământ cu Dumnezeu să-l pună și să-l mențină pe Iehova pe primul loc și mai presus de orice: „Să nu ai alți dumnezei afară de Mine. Să nu-ți faci imagine cioplită, nici vreo înfățișare a vreunui lucru care este sus în ceruri, sau care este jos pe pământ; să nu te închini înaintea lor, nici să nu le slujești; căci Eu, Iehova, Dumnezeul tău sunt un Dumnezeu gelos, care pedepesc nelegiuirea părinților în copii, până la a treia și a patra generație al celor ce Mă urăsc, și arăt bunătate până la al miilea neam pentru cei ce Mă iubesc și păzesc poruncile Mele. Să nu iei numele lui Iehova, Dumnezeul tău în deșert; căci Iehova nu va lăsa nepedepsit pe cel ce ia numele Lui în deșert.” (Ex. 20:1-7, *Ver. Amer. Rev.*). Principiile neschimbătoare ale acestor porunci referitoare la închinarea la Iehova sunt tratate din nou în scrierile apostolilor lui Cristos ca aplicându-se creștinilor.

16. În prezent, sub influența tot mai răspândită a totalitarismului, care este demonism, supremația legii Atotputernicului Dumnezeu este contestată de cele mai înalte instanțe ale „creștinătății”, iar creștinii credincioși care respectă legea lui Iehova Dumnezeu ca fiind supremă și obligatorie în viețile lor în orice moment și în orice loc sunt pedepsiți pentru că își păstrează integritatea față de Dumnezeu Cel Prea Înalt. Iar liderii religioși ai „creștinătății” aplaudă acest lucru. „Creștinătatea” pretinde că este într-un legământ solemn cu Atotputernicul Dumnezeu pentru a păzi poruncile Lui, dar ea le-a încălcat pe fiecare din ele în

mod flagrant, și prin urmare, a luat numele lui Dumnezeu în deșert. Rezultatul dezastruos care a venit peste prototipul ei, Israelul necredincios, care a călcat legământul lui cu Dumnezeu, face sigur răul dureros care urmează să vină peste „creștinătate”, care se află sub o responsabilitate mai mare.

ÎNGERI

17. Moise ca mediator între Iehova Dumnezeu și Israel a fost un tip al Celui Mai Mare care urma să vină. (Deut. 18:15-18). Dumnezeu i-a mărturisit acest lucru lui Moise prin îngerul Său la Muntele Sinai când poporul a cerut ca Moise să-le vorbească în locul lui Dumnezeu. „Acesta este acel Moise, care a zis copiilor lui Israel: Un profet Domnul Dumnezeul vostru vă va ridica dintre frații voștri, ca mine: de el să ascultați. El este acela, care a fost în biserica din pustie cu îngerul care i-a vorbit pe muntele Sinai, și cu părinții noștri; care a primit cuvinte vii ca să ni le dea nouă.” (F. A. 7:37, 38). Cel Mai Mare prefigurat de Moise este Sămânța promisă a lui Avraam, Isus Cristos, Împăratul Teocrației lui Iehova. „Atunci pentru ce este legea? Ea a fost adăugată din cauza fărâdelegilor, până când trebuia să vină sămânța căreia i-a fost făcută promisiunea; și el[legământul legii] a fost prin îngeri, în mâna unui mijlocitor.” (Gal. 3:18, 19). Liderii religioși au ucis acea Sămânță promisă când a fost aici în trup, și prin urmare, martorul credincios Ștefan le-a spus: „Voi întotdeauna vă împotriviți spiritului sfânt; cum au făcut părinții voștri, așa faceți și voi. Voi, care ați primit legea prin dispoziția îngerilor, și nu ați păzit-o.” (F.A. 7:51, 53).

18. Corespondentul modern al Israelului, „creștinătatea”, a primit legea lui Dumnezeu așa cum a fost dată prin Mai Marele Său Mijlocitor, Isus Cristos, dar puterile ei religioase și politice luptă pentru dominația lumii și resping marea salvare oferită de Mai Marele Moise. Pentru ea sunt valabile cuvintele aspre de avertizare: „Căci dacă cuvântul rostit prin îngeri a fost neclintit, și dacă fiecare fărâdelege și neascultare a primit o răsplătire dreaptă, cum vom scăpa noi, dacă neglijăm o salvare atât de mare; care mai întâi a început să fie vestită de Domnul, ne-a fost confirmată nouă de cei ce L-au auzit; Dumnezeu, de asemenea, întărea mărturia lor, cu semne și minuni, și cu diferite lucrări, și cu darurile Spiritului Sfânt, după voia Sa. Căci îngerilor El nu a supus lumea viitoare, despre care vorbim.” (Evr. 2:2-5). Iehova Dumnezeu a poruncit locuitorilor lumii neprihănirii să fie supuși Împăratului Teocrației, făcută mai presus decât îngerii. (Evr. 1.4-14). La El, trebuie să se adune toți pentru salvare; „la El va fi adunarea popoarelor.” (Gen. 49:10).

LOCUL ADUNĂRII

19. Nu este o pură imaginație faptul că evenimentele la Muntele Sinai la înmânarea vechiului legământ al legii erau profetice despre lucrurile mult mai uimitoare care vor avea loc în această perioadă a istoriei. Acele evenimente sunt de o importanță extraordinară pentru ca cei care caută viața ca să le studieze intens acum pentru a avea sfat și călăuzire. Aceasta nu este interpretarea *Turnului de Veghere*, ci a lui Iehova Dumnezeu printr-un apostol credincios a lui Isus Cristos, la Evrei, capitolul doisprezece. Mult mai grave sunt vremurile acum decât ca cele de la Muntele Sinai cu trei milenii în urmă. Responsabilitatea asupra indivizilor, organizațiilor și a națiunilor este mult mai mare. Cursul celor care au luat o direcție fatală și dezastruoasă în timpurile străvechi este avertizat de Cuvântul de învățătură a lui Dumnezeu și trebuie să fie evitat de cei înțelepți.

20. „Creștinătatea” pretinde că este Împărăția lui Cristos, și că ea va răspândi împărăția lui Dumnezeu în toată lumea. Ea, și în special Ierarhia Romano-catolică, susține că are un monopol al drepturilor în această acțiune. Cu toate acestea, „creștinătatea” sub conducerea religioasă a Ierarhiei Romano-catolice cu sediul la Vatican, a căutat satisfacerea pântecelui ei, egoismul. Ea a încercat să câștige lumea și împărăția ei, pe care Isus Cristos pe muntele ispitirii a refuzat s-o primească din mâinile lui Satan. Acesta este motivul pentru care „creștinătatea” este în prezent o casă dezbinată împotriva ei însăși într-un război total; pentru ce oare? Pentru împărăția lui Iehova sub Cristos? Nu, ci pentru dominația lumii, lume despre care apostolul lui Dumnezeu scrie: „Prietenia lumii este vrăjmașie cu Dumnezeu; așadar, cine vrea să fie prieten

al lumii este dușmanul lui Dumnezeu.” (Iac. 4:4). Prin urmare, Dumnezeu a condamnat „creștinătatea” la distrugere la Armagedon, și toate rugăciunile papei pentru pace și toate binecuvântările lui pentru lume, și toate încercările de după război de renaștere religioasă, nu-l vor convinge pe Dumnezeu să se căiască și să se întoarcă de la planul și hotărârea Lui de neschimbat. (1 Sam. 15:29).

21. Cursul lumesc și egoist al „creștinătății” dovedește că ea nu are niciun drept la împărăția lui Dumnezeu. Ea comite adulter spiritual cu această lume și este profană. Ea se opune și îi persecută pe cei care se alătură adunării pentru Împărăție. Prin urmare, ea a plecat pe calea lui Esau, care a disprețuit Teocrația și și-a vândut dreptul de întâi născut pentru o porție de ciorbă. „Creștinătatea” nu a luat aminte la avertismentul din Evrei 12: 16,17: „Să nu fie nimeni curvar, sau profan ca Esau, care de dragul unei mâncări, a renunțat la dreptul său de întâi născut; știți, că după aceea, când chiar a dorit să moștenească binecuvântarea, a fost refuzat; căci nu a putut găsi un loc de căință [în tatăl său Isaac călăuzit de divinitate], chiar dacă a căutat-o sârguincios cu lacrimi.” (traducerea Rotherham). Așadar, nu există nicio speranță de salvare prin intermediul „creștinătății”; judecata lui Dumnezeu este peste ea până la distrugere. Salvarea este doar prin Împărăția Lui, simbolizată de Muntele Sion. „Și izbăvitorii se vor sui pe muntele Sionului ca să judece muntele lui Esau; și împărăția va fi a lui Iehova.” (Obad. 21, *Ver. Amer. Rev.*). Trebuie făcută alegerea acum de către toți, fie să alunece împreună cu „creștinătatea” spre noua ordine propusă de ea, fie să se adune la Muntele lui Iehova Sion, Teocrația Lui prin Isus Cristos. De ce stau lucrurile așa? Răspunsul inspirat al Marelui Teocrat Iehova urmează.

22. „Căci voi nu v-ați apropiat de un munte, atins și cuprins de foc, nici de un nor gros, nici de întuneric, nici de furtună, nici de un sunet al trâmbiței, nici de glasul ordinelor, al căror ascultători au cerut ca să nu li se aduce alte cuvinte; căci nu puteau suferi porunca aceasta: Chiar dacă un animal se va atinge de munte să fie omorât cu pietre”; și așa de îngrozitoare era priveliștea încât Moise a spus: „Mă tem groaznic și tremur!” (Evr. 12:18-21, *Emphatic Diaglott*). Israelii după trup au fost cei care s-au apropiat de un astfel de munte, adică, Muntele Sinai, când Dumnezeu a dăruit legământul legii la acea națiune și a declarat cerințele Teocratice pentru aprobare divină, păstrare și binecuvântare. Acea situație a fost destul de gravă presupunând răbdare și atenție mare, cu „frică și cutremur”, pentru a păzi poruncile lui Iehova Dumnezeu și pentru a îndeplini legământul cu El. Dar aici, în epistola către Evrei, apostolul se adresează celor care sunt simbolizați de acei Israeliti după trup. Apostolul se adresează celor care sunt Evrei sau Israeliti după Spirit, creaturi noi, „Israelul lui Dumnezeu” în legământul nou cu El. (Rom. 2 : 28, 29 ; Gal. 6: 15, 16 ; Fil. 3 : 3; Col. 2: 11). „Creștinătatea” susține că este așa, dar roadele și lucrările ei care o trădează infirmă pretențiile ei și o arată că este o falsitate religioasă.

23. Cuvintele apostolului la Evrei, capitolul doisprezece, sunt adresate în mod special rămășiței Israelitilor spirituali pe pământ în aceste „zile din urmă”, deoarece în anul 1914 A.D. „muntele” sfânt al Împărăției lui Dumnezeu a fost întemeiat. Pe Muntele Sion, El își pune pe Împăratul uns al lumii noi. (Ps. 2:6). Despre acest munte este scris: „Se va întâmpla în zilele din urmă, că muntele casei Domnului va fi întemeiat pe vârful munților, și va fi înălțat deasupra dealurilor; și toate națiunile vor veni la el. Și mulți oameni vor merge și vor spune: Veniți, să ne suim la muntele Domnului, la casa Dumnezeului lui Iacov; și El ne va învăța căile Lui, și vom umbla pe cărările Lui; căci din Sion va ieși legea, și cuvântul Domnului din Ierusalim.” (Isa. 2:2, 3). În împlinirea acestei profeții nu numai rămășița „turmei mici” a Israelului spiritual se adună la muntele Guvernului Său Neprihănit, ci și „celelalte oi” ale Domnului pe care Isus Cristos, „Păstorul Bun”, le adună acum din toate națiunile. (Luca 12:32; Ioan 10:10, 16).

24. Acest lucru este în acord cu faptul că atunci când Israelii naturali s-au adunat la Sinai cu ocazia tipică, au venit împreună cu ei o „mulțime amestecată”, părăsind Egiptul lumesc cu națiunea de legământ a lui Iehova și adunându-se cu ei la „muntele lui Dumnezeu”. (Ex. 12:38; Num. 11:4). Aceștia sunt cei la care se face referire prin „străinul care este în porțile tale” menționat în cele zece porunci date acolo. (Ex. 20:10). Acești „străini” sau „celelalte oi” nu sunt Israeliti spirituali, ci sunt persoane binevoitoare cu speranțe de binecuvântări veșnice pe pământ sub împărăția lui Dumnezeu și care devin tovarășii credincioși ai rămășiței Israelului spiritual din 1918 A.D.

25. De ce este lumea în cea mai dificilă perioadă a întregii istorii? Și de ce este rămășița și tovarășii ei, „celelalte oi”, într-o poziție atât de solemnă încât trebuie să fie foarte precauți să ia direcția corectă în ascultare de regula Teocratică? Apostolul le dă răspunsul: „Dar voi v-ați apropiat de Sion, muntele și orașul Dumnezeului celui viu, Ierusalimul ceresc; și de zecile de mii de îngeri, o adunare întreagă; și de adunarea celor întâi născuți, care sunt înscrși în ceruri; și de un Judecător care este Dumnezeul tuturor; de duhurile celor neprihăniți făcuți perfecți, de Mijlocitorul unui legământ nou, Isus, și de sângele stropirii care vorbește ceva mai bine decât Abel.” (Evr. 12:22-24, *Diaglott*)

26. Aceasta înseamnă că am ajuns la împărăția întemeiată a lui Dumnezeu. Evenimentele de pe pământ care împlinesc cuvintele apostolului care urmează imediat după citatul de mai sus dovedesc acest lucru fără niciun dubiu. În 1914 A.D. Guvernul Teocratic al lumii noi a luat naștere, și de atunci Iehova a luat națiunile pământului în derădere și le spune: „Totuși, Eu am pus pe împăratul Meu pe muntele Meu cel sfânt Sion.” (Ps. 2:1-6). Prin urmare, Muntele Sion reprezintă reședința oficială Teocratică a lui Iehova, singurul Dumnezeu adevărat și viu. Poate să riposteze Vaticanul, care numește Roma „Cetatea eternă” și care îi persecută pe martorii lui Iehova și trece înaintea națiunilor drept alesul favorit a lui Dumnezeu, împotriva lui Iehova Dumnezeu în această declarație, și anume: „Căci Domnul a ales Sionul; l-a dorit ca locuință a Lui. Acesta este locul Meu de odihnă pentru totdeauna; aici voi locui; căci l-am dorit.” (Ps. 132:13, 14).

27. Cei care caută pe Dumnezeu, Creștinismul, viața și pacea se adună la Muntele Teocratic Sion mai degrabă decât în acel oraș politico-religios de pe râul Tibru, inima Fascismului totalitar. Vaticanul trebuie să observe că numele Guvernului Teocratic ceresc a lui Iehova sub Cristos nu este „Roma cerească”, chiar dacă armatele Romei au distrus Ierusalimul pământesc în anul 70 A.D., care a fost cu mulți ani înainte ca apostolul Ioan să descrie orașul ceresc a lui Dumnezeu în Revelația sau Apocalipsa. Roma nu are nicio parte în ceea ce este ceresc. Numele pe care Dumnezeul lumii noi îl dă Teocrației Sale cerești este „Ierusalimul ceresc”. Roma a însemnat dintotdeauna război și asuprire; numele „Ierusalim” înseamnă „posesia păcii”. În Ierusalimul tipic din vremurile străvechi templul era construit pe Muntele Sion din Ierusalim și acolo prezența lui Iehova era reprezentată în Sfânta Sfințelor din templu. Prin urmare, Muntele Sion și Ierusalimul ceresc simbolizează orașul sau organizația divină a lui Iehova, Guvernul Teocratic; dar Sionul îl ilustrează ca fiind capitala organizației universului lui Dumnezeu, în timp ce Ierusalimul îl simbolizează ca organizația cerească de ordine perfectă, pace, unitate și prosperitate, și întotdeauna victorios în justificarea numelui lui Iehova.

28. În anul 1914 A.D. „vremea Neamurilor”, adică, vremea națiunilor lumii unde Satan Diavolul este Dumnezeu, s-a terminat, și perioada de stăpânire a lui Satan neîntreruptă de Iehova Dumnezeu a expirat. Marea întrerupere sau sfârșit a venit prin întemeierea de către Iehova a Guvernului Neprihănit, Teocrația cerească, și autorizarea lui este de a acționa imediat conform vocii lui Dumnezeu și împotriva planurilor tuturor dușmanilor. Nașterea acelui Guvern Teocratic a Dumnezeului celui viu a afectat întregul univers, deoarece Teocrația este organizația capitală a acesteia. Preluarea controlului de către ea și intrarea în acțiune a fost așadar o ocazie de un interes universal și de o bucurie și importanță mare pentru toți îngerii sfinți din universul lui Dumnezeu. Primul născut și singurul Fiu a lui Iehova, Isus Cristos, este Șeful acelui Guvern al lumii noi. Instalarea Lui ca Împărat al acestuia în 1914 a afectat îngerii lui Dumnezeu așa cum scrie în Evrei 1:6: „Și când duce din nou pe Cel întâi în lume, El spune: Toți îngerii lui Dumnezeu să-I se închine”. (*Ver. Amer. Rev.*)

29. Prin urmare, în 1914, toți îngerii sfinți s-au adunat, adică, s-au pus de partea acelei organizații capitale și a Capului ei uns, și I-au promis credință și slujbă veșnică. Acolo a fost așadar o „adunare plină” și a fost un timp de mare bucurie în istoria universală deoarece Guvernul Teocratic de mult promis că va apăra numele sfânt a lui Iehova în fața întregii creații începuse să funcționeze cu Împăratul lui pe tron. Apostolul Pavel în textul original din Evrei 12:22, 23 a folosit cuvântul „panegyris” în privința aceasta, cuvânt care înseamnă „adunare în masă” sau „adunarea tuturor”, și de la care cuvânt este derivat cuvântul englezesc „panegyric” (proslăvire). El înseamnă o ocazie mare și foarte importantă. Prin urmare, o traducere emfatică redă textul: „Cu zeci de mii de mesageri într-un mare festival”. (*Rotherham*). Referitor

la acei mesageri credincioși Împăratul a prezis, spunând: „Când Fiul omului va veni în slava Sa, și toți sfinții Lui îngerii cu El [pentru El și de partea Lui], atunci va șede pe tronul slavei Sale.” (Mat. 25:31).

30. Supunerea îngerilor față de Împăratul nou instalat, Fiul lui Iehova, al cărui titlu oficial în cer este „Mihail”, a fost imediat pusă la încercare. După nașterea Guvernului Teocratic din pânțele organizației universale a lui Dumnezeu, sau ale „femeii”, a început „războiul în cer” împotriva organizației demonice care fusese tolerată mult timp în ceruri. Îngerii sfinți au dovedit că erau cu și pentru Împăratul instalat a lui Iehova, și au luptat sub comanda lui „Mihail” împotriva organizației înfricoșătoare a balaurului. Aceasta a fost alungată din cer și aruncată jos în apropiere de pământ. Prin urmare, Diavolul înjosit este nebun și aduce tot felul de necazuri peste națiunile pământului. Este un timp pentru necaz pentru pământ și mare, dar și un timp de bucurie pentru cei ce sunt în ceruri. Victoria Noului Guvern la nașterea lui este o garanție sigură a victoriei sale în fața întregii organizații a lui Satan la Armagedon pentru justificarea numelui lui Iehova. (Apoc. 12:12).

„ÎNTÂIUL NĂSCUT”

31. În zilele străvechi templul lui Iehova era pe Muntele Sion în Ierusalim. La trei ani și jumătate după ce Isus a fost uns cu Spiritul lui Dumnezeu la Iordan El a călărit în mijlocul aclamațiilor unei mari mulțimi spre Ierusalim, și a venit la templu și l-a curățat. În mod corespunzător, după nașterea Guvernului Nou și după curățarea cerurilor prin alungarea lui Satan și a demonilor Lui, Marele Mesager și Împărat a lui Iehova și-a îndreptat atenția spre templul spiritual a lui Dumnezeu. Isus Cristos în calitate de Împărat și Mare Preot este piatra din capul unghiului a acelui templu. Toți membrii credincioși ai trupului Său, „turma mică”, sunt făcuți „pietre vii” a acelui templu, și în el Iehova locuiește prin spiritul puterii Sale divine. În 1918, ca împlinire a profeției din Maleahi 3:1-4, Mesagerul lui Iehova sau Ofițerul Adjunct a venit la templu, adică, și-a îndreptat atenția spre el și a luat măsuri în privința lui. Nu a fost necesară o venire în trup, deoarece „toată puterea” Lui în cer și pe pământ se răspândește oriunde o direcționează El.

32. Cea mai mare parte a clasei de la templu, la venirea Lui, dormea în moarte în morminte; doar o rămășiță a celor pregătiți pentru templu era încă în viață pe pământ. Membrii templului care dormeau El i-a ridicat din moarte și i-a înălțat la cer, în contrast cu Satan și demonii Lui, care fuseseră aruncați din el. El i-a adunat la El pe Muntele Sion. Apoi El a judecat rămășița de pe pământ, a curățat-o, și a adus-o în unitate cu El și în slujba Lui la templu chiar în timp ce ei continuă ca editori ai veștii bune a Împărăției pentru toate națiunile. Toți aceștia, membrii înviați ai templului și rămășița aprobată pe pământ, constituie biserica adevărată, „adunarea celor întâi născuți înscriși în ceruri.” (*Rotherham*). Ei sunt născuți din spiritul lui Dumnezeu la o viață cerească, pentru a fi asociați cu Fiul întâi născut a lui Iehova, Isus Cristos, în împărăția cerească. Pentru ei este scris: „El, de bună voia Lui ne-a născut cu cuvântul adevărului ca să fim un fel de întâi născuți a creaturilor Lui.” (Iac. 1:18). Toate organizațiile religioase de pe pământ îi refuză pe acești martori ai lui Iehova, deoarece acești martori ai Dumnezeului Celui Atotputernic au abandonat toată religia pentru creștinism. Chiar dacă religia alungă numele lor ca fiind rău, numele lor sunt scrise în cer ca membrii ai bisericii adevărate, biserică care numără doar 144 000 de membrii. (Apoc. 7:4-8).

33. Deoarece membrii înviați ai templului și rămășița se adună la Mielul lui Dumnezeu la templu, imaginea glorioasă din Apocalipsa 14:1-4 este acum în curs de împlinire: „Și m-am uitat, și iată, un Miel stătea pe muntele Sionului, și cu El o sută patruzeci și patru de mii, având numele Tatălui Lui scris pe frunțile lor...Aceștia sunt cei care-L urmează pe Miel oriunde merge El. Ei au fost răscumpărați dintre oameni, fiind cel dintâi rod pentru Dumnezeu și pentru Miel.” În această adunare a „bisericii celor întâi născuți” am intrat din 1918. Să nu ne clătinăm așadar din această poziție fermă pentru Guvernul Teocratic. (2 Tes. 2:1, 2).

JUDECATA

34. După venirea Lui la templu Isus Cristos începe judecata: „A sosit timpul ca judecata să înceapă de la casa lui Dumnezeu.” (1 Pet. 4:17). Iehova a încredințat toată judecata în mâinile Fiului Său devotat, care are putere și să aducă la îndeplinire judecata lui Dumnezeu. Prin urmare, prin Fiul Său în calitate de reprezentant al Său la templu Iehova este „Dumnezeu, Judecătorul tuturor”, și înaintea scaunului Lui, atât oameni cât și națiuni trebuie să se înfățișeze. (Rom. 14:10; 2 Cor. 5:10). După ce rămășița este judecată la templu, Împăratul și Judecătorul lui Iehova continuă cu judecarea tuturor națiunilor de pe pământ. Judecata este acum în plină desfășurare. Persecutarea martorilor lui Iehova, și divizarea popoarelor națiunilor în clase, cei ca oi în favoarea Teocrației lui Iehova și cei ca capre în opoziție cu ea, aceste lucruri sunt dovezi vizibile sigure că judecata națiunilor este în desfășurare. „Oile” sunt adunate de partea dreaptă a „Muntelui Sionului” unde domnește Împăratul. Fiind adunați de partea milei și a aprobării, „oile” credincioase sunt tovarășii rămășiței și se vor bucura de binecuvântările Împăratului și de protecția și viața veșnică pe pământ. „Caprele” de la stânga și în opoziție cu „Muntele Sionului” întâmpină distrugerea totală în focul Armagedonului. (Mat. 25:31-46).

35. Duhurile tuturor creaturilor sunt judecate, creaturi care sunt arătate că sunt fie dintr-un spirit credincios față de Dumnezeu și Evanghelia Împărăției Lui, fie dintr-un spirit necredincios și împotrivor față de Dumnezeu și planul evangheliei Sale. Prin urmare, printre alte lucruri notabile la care am ajuns sau ne-am apropiat apostolul menționează „duhurile celor neprihăniți făcuți perfecți.” (Evr. 12:23, *Rotherham*). Acești neprihăniți făcuți desăvârșiți sunt membrii rămășiței născuți din spirit ai „turmei mici”, care sunt aprobați la judecata templului și unși să fie martori ai lui Iehova și prin urmare, acoperiți cu „haina neprihănirii” și cu „hainele salvării”. (Isa. 61:1, 10). Aceștia trebuie să fie desăvârșiți în integritatea lor și în spiritul ascultării și devotamentului lor față de Dumnezeu, tocmai cum a fost necesar ca și Isus să „învețe ascultarea și să fie făcut desăvârșit în aceasta prin lucrurile pe care le-a suferit.” (Evr. 2:10; 5:8).

36. Prin urmare, membrii rămășiței sunt în prezent aspru disciplinați prin suferirea ocărilor și a persecuției, și pentru ei sunt valabile cuvintele apostolului: „Părinții noștri trupești i-am folosit pentru a avea ca administratori ai disciplinei, și i-am folosit să le dăm respect; nu trebuie oare cu atât mai mult să ne supunem Tatălui duhurilor noastre și să trăim?” (Evr. 12:9, *Rotherham*). Așadar, ei trebuie să se conformeze cu strictete „planului evangheliei” lui Iehova sau „planului și procedurii evangheliei”. Ca un exemplu pentru noi, Isus Cristos s-a conformat ei și și-a păstrat integritatea și a fost îndreptățit în spirit sau declarat de Dumnezeu să fie perfect drept în spiritul Lui față de Dumnezeu, Tatăl Lui. Referitor la aceasta este scris: „Și fără îndoială mare este misterul evlaviei [(Concordanța lui Strong) misterul planului evangheliei]; Cel ce a fost arătat în trup, îndreptățit în spirit, văzut de îngeri [după învierea și înălțarea Lui la cer], vestit printre națiuni [după revărsarea Spiritului la Cincizecime], crezut în lume [de cei ce părăsesc această lume], înălțat în slavă [la nașterea Guvernului Teocratic în 1914].” (1 Tim. 3:16, *Ver. Amer. Rev.*) „Căpitanul salvării noastre” a fost desăvârșit în ascultarea față de Dumnezeu prin suferință. La fel trebuie și „cei neprihăniți” ai rămășiței care au Spiritul Domnului să fie desăvârșiți înainte de a-și termina cursul lor pământesc și înainte ca să experimenteze învierea lor la slava, cinstea și nemurirea cu Isus Cristos în Teocrația cerească. Ei trebuie să ajungă la acea desăvârșire, și cuvintele apostolului dau asigurarea că ei vor ajunge.

NOUL LEGĂMÂNT INAUGURAT

37. Când Israelii din vechime și mulțimea lor de tovarăși au ajuns la Muntele Sinai legea legământului a fost inaugurată și dăruită lor prin Moise ca mijlocitor. Astfel, Israelii au devenit un popor peste care era chemat numele lui Iehova. Isus Cristos este „mijlocitorul unui legământ nou”. Sângele Lui El l-a vărsat la prima Sa venire pentru a face acel legământ valabil sau funcțional față de membrii trupului Său, „turma mică”. (Mat. 26:28). La venirea Lui la templu în 1918 El a inaugurat sau a dăruit acel legământ nou rămășiței aprobate pe care a adunat-o la El la templu. Cum ? Planul noului legământ a fost și este de a

„scoate din toate națiunile pământului un popor pentru numele lui Iehova”, cu scopul justificării numelui Lui. (F.A. 15:14). Acel nume trebuie vestit pe tot pământul de martorii Lui înainte ca El să-și arate puterea asupra întregii organizații a lui Satan în bătălia de la Armaghedon. Bătălia este, după toate semnele și profețiile, foarte aproape. Ea va izbucni brusc asupra națiunilor, ca un hoț neașteptat la miezul nopții. Prin urmare, numele lui Iehova și scopul pe care-l reprezintă trebuie să fie vestit de rămășița Lui ACUM, de la și după venirea Domnului la templu și înainte de izbucnirea „bătăliei acelei zile mari a Dumnezeului Celui Atotputernic”.

38. Când Domnul a venit la templu, oamenii consacrați ai lui Iehova de pe pământ cedaseră în fața fricii de oameni și au fost neglijenți și delincvenți față de obligațiile lor de a-Lăuda și de a proclama Împărăția Lui întemeiată. De aceea, Iehova s-a supărat pe ei din cauza eșecului lor. Dacă ar fi continuat în această stare dezaprobată ar fi însemnat distrugerea lor din mâinile Nemicitorului lui Iehova la Armaghedon. Cu toate acestea, din pricina Numelui Său, și în bunătatea Lui infinită, Iehova a avut milă de cei consacrați cu inimă credincioasă și spirit care erau nerăbdători să reia slujba Lui. Sângele care a validat legământul nou a fost încă disponibil și în stare să-i curețe. În trecutul îndepărtat sângele lui Abel a fost vărsat pe pământ de un religionist și a strigat la Dumnezeu pentru răzbunarea ucigașului. Sângele legământului nou aduce milă peste cei care se căiesc și se întorc la obligațiile lor față de Dumnezeu. Așadar, sângele lui Isus este „sângele stropirii, care vorbește lucruri mai bune decât cel al lui Abel”. Acel sânge a fost prefigurat de sângele victimelor sacrificiale pe care Moise l-a stropit peste oameni când a dăruit vechiul legământ al legii la Muntele Sinai. Prin urmare, la Muntele Sinai, Iehova prin Mijlocitorul Său, Isus Cristos, a stropit sângele care curăță păcatele legământului nou peste membrii rămășiței credincioase și i-a curățat, și astfel i-a adus din nou într-o relație potrivită cu acel legământ.

39. În conformitate cu scopul aceluia legământ de a scoate un popor pentru numele Lui, Iehova a revărsat Spiritul Său peste membrii rămășiței în trup și i-a făcut martorii Săi oficiali. El i-a chemat după „noul nume”, adică, „martorii lui Iehova”, și i-a trimis ca atare, să vestească numele Lui pe tot pământul înainte de Armaghedon. Acest lucru îl face rămășița sub legământul nou și va continua să facă până la SFÂRȘITUL FINAL.

„NU RESPINGEȚI”

40. Văzând că am ajuns la lucrurile descrise mai sus, atunci ce? Nu putem merge acum pe calea lumii. În mijlocul conflictului violent între „împăratul din nord” și „împăratul din sud” toți religioniștii „creștinătății” se feresc de ascultarea strictă față de Dumnezeu. Ei invocă scuze înșelătoare pentru a se justifica pentru călcarea legământului lor implicit cu Dumnezeu. Cu expresii strălucite, sloganuri și lozinci ei încearcă să înșele chiar și rămășița și tovarășii ei. (Mat. 24:24). De cine să ascultăm? „Feriți-vă ca nu cumva să nu ascultați de Cel ce vorbește: căci dacă ei [evreii] nu au scăpat care n-au ascultat de El care pe pământ a avertizat, cu atât mai puțin vom scăpa noi de Cel de avertizează din ceruri dacă ne întoarcem de la El?” (Evr. 12:25, *Rotherham*)

41. La versetul 19, descriind evenimentele de la Muntele Sinai, apostolul menționează „un sunet al trâmbiței, și un sunet al lucrurilor vorbite; de care cei ce le-au auzit nu au vrut să asculte.” (*Roth.*). Pentru noi, care am intrat într-un legământ să facem voia lui Iehova, ar însemna distrugere dacă am adopta comportamentul „creștinătății” și dacă am refuza să împlinim legea Teocratică și regulile pe care Iehova prin Mai Marele Său Moise le spune din Muntele Sionului, Guvernul Teocratic. Să ascultăm de Dumnezeu sau de șefii de stat totalitari-fasciști? Nu va fi nicio scăpare pentru cei care îl resping pe Dumnezeu și ascultă de oameni. (F.A. 5:29). Noi am ajuns la acea „adunare întregă” a zecilor de mii de îngeri sfinți. Aceștia vor acționa cu Cristos Împăratul ca nemicitori ai celor neascultători la Armaghedon.

42. Cutremurul la Muntele Sinai din cauza prezenței îngerului puternic a lui Iehova a fost local; dar toată lumea lui Satan tremură acum. Este glasul Dumnezeului Celui viu, Iehova, care este responsabil. „Al cărui glas a clătinat pământul; dar acum El a promis, spunând: Clatin încă odată nu numai cerul, ci și pământul. Și acest cuvânt „încă odată”, semnifică îndepărtarea acelor lucruri care sunt clătinate, ca acele

lucruri care sunt făcute, pentru ca acele lucruri care nu pot fi clătinate să poată rămâne.” (Evr. 12:26, 27). Zguduirea înfricoșătoare la Muntele Sinai a fost reală, dar a fost și profetică despre o zguduire mai mare, zguduirea lumii lui Satan cu „cerurile lui și pământul, care sunt acum.” (2 Pet. 3:7)

43. Odată cu stabilirea Împăratului lui Iehova pe Muntele Sionului Teocrației în 1914, a început și zguduirea. „Războiul din cer” a clătinat partea invizibilă a organizației dușmanului, Satan și demonii lui, în jos din poziția cerească în apropierea acestui pământ. Acel cutremur este doar pregătitor pentru îndepărtarea completă a acelor ceruri satanice în punctul culminant al cutremurului la bătălia de la Armaghedon. „Căci așa vorbește Domnul oștirilor: Încă odată, este puțină vreme, și voi clătina cerurile, și pământul, marea și uscatul: și voi clătina toate națiunile, și dorința tuturor națiunilor va veni; și voi umple această casă [templul Teocrației] de slavă, zice Domnul oștirilor.” (Hag. 2:6, 7).

44. „Pământul”, sau partea vizibilă a organizației mondiale a lui Satan, este și el clătinat. Clătinarea cerului pe care „dumnezeul acestei lumi” a întreprins-o l-a umplut de nebunie furioasă și el aduce necaz peste omenire pentru a-o orbi și a-o amări împotriva lui Dumnezeu și pentru a-o îndepărta de la adunarea în Împărăția lui Dumnezeu. (Apoc. 12:7-12). Dar glasul lui Iehova de pe Muntele Sionului este auzit și de pe „pământ” și „de națiunile” acestuia, și de „marea” lui de omenire neliniștită și înstrăinată de Dumnezeu, și de „uscatul” lui, organizația totalitară conducătoare care încearcă să rămână stabilă și să frâneze popoarele. (Luca 21:25, 26).

45. De aceste părți vizibile ale organizației mondiale a lui Satan „glasul” lui Iehova este auzit în mesajul Împărăției despre ziua răzbunării Lui pe care rămășița lui Iehova și tovarășii ei îl proclamă. Acest lucru îngrozește așa de tare elementele „pământului” încât ele tremură cu mânie și se ridică într-o persecuție mai înverșunată în toate națiunile împotriva editorilor Împărăției lui Iehova. Ele sunt în continuare clătinate de curajul în fața tuturor dușmanilor așa cum sunt martorii lui Iehova, care ascultă de cuvântul poruncii lui Dumnezeu și care continuă să vină cu mesajul lumii noi, ca un roi irezistibil de lăcute care întunecă cerurile din cauza mulțimii acestuia. (Fil. 1:28; Ioel 2:6-11). În curând, conducătorii „pământului” vor ceda în fața presiunii demonilor și vor lua măsuri drastice împotriva martorilor lui Iehova și vor încerca să reducă la tăcere propria lor zguduire și vor striga „Pace și siguranță!” Apoi „veștile venite din est și din nord” îi vor face să se cutremure mai rău ca niciodată. (Dan. 11:44). Ei vor fi clătinați în acțiunea lor finală împotriva lui Iehova Dumnezeu și a Împărăției Lui, doar pentru a fugi în cutremurul de la Armaghedon. În acel război universal, dincolo de puterea imaginației umane ca să descrie groaza și intensitatea lui, „cerurile”, „pământul” și „marea” lui Satan vor fi clătinate atât de groaznic și de puternic încât vor dispărea în vibrații invizibile și se vor dizolva în dezorganizare. (Ps. 46:6-9; Ezech. 38).

HOTĂRÂT CA ACESTE LUCRURI SĂ FIE AȘA

46. „Fiindcă, am primit o împărăție care nu poate fi clătinată, să avem mulțumire, și astfel să-L slujim pe Dumnezeu cu plăcere și respect și cu teamă evlavioasă; căci Dumnezeul nostru este un foc mistuitor.” (Evr. 12:28, 29). „Să ținem tare la harul prin care putem să-L slujim pe Dumnezeu într-un mod acceptabil” (*Emphatic Diaglott*); „Să avem recunoștință, și astfel să putem aduce o slujbă divină, plăcută lui Dumnezeu, cu respect și teamă; căci chiar și Dumnezeul nostru este un foc mistuitor.” (*Rotherham; Ver. Amer. Rev*, margin). Mare favoare a fost revărsată asupra noastră fiindcă ni s-a arătat Guvernul Teocratic a lui Iehova prin Isus Cristos și fiindcă avem privilegiul să ne devotăm lui Iehova și adunării în Împărăția Lui. Acel Guvern Neprihănit al lumii noi nu ne va dezamăgi; el este AICI și „va rămâne veșnic”. (Dan. 2:44). De aceea, trebuie să nu-l părăsim niciodată sau să fim tăcuți în privința lui. Punându-ne încrederea în el și stând neclintiți în el la Armaghedon, nu vom fi clătinați sau mișcați în timp ce cutremurul groaznic al „cerurilor” și al „pământului” Diavolului îi face bucăți. (Ps. 46:1-3).

47. Pentru dușmanii noștri care urăsc Teocrația Dumnezeul nostru care inspiră teamă va fi un „foc mistuitor” la Armaghedon. Dar în ceea ce ne privește, să căutăm cu teamă și cutremur mai mult har în ochii Lui, și să continuăm în timpul persecuției aspre să depunem mărturie personală pentru El. Să continuăm cu mare recunoștință să-L slujim în maniera plăcută Lui, chiar dacă ea nu este plăcută acestei

lumi. „Să ținem la mărturisirea credinței noastre fără șovăire; (căci credincios este Cel ce a făcut promisiunea); să veghem unii asupra altora ca să ne provocăm la dragoste și la fapte bune. NU PĂRĂSIND ADUNAREA NOASTRĂ, așa cum este obiceiul unora; ci îndemnându-ne unii pe alții; și cu atât mai mult, cu cât vedeți că ziua se apropie.” (Evr. 10:23-25).

CINE TREBUIE SĂ CONTROLEZE PĂMÂNTUL?

În ziua călătoriei Sale triumfale prin orașul Ierusalim pentru a se prezenta ca Împărat al lumii noi, Isus Cristos, Unsul lui Dumnezeu, a citat din Psalmul opt. Prin urmare, Psalmul trebuie să fie ceva mai mult decât o simplă declarație poetică a slavei lui Dumnezeu și a lucrării creației Lui văzută de oameni. Psalmul opt îi este atribuit lui David, ciobănașul care a devenit împărat, și care l-a prefigurat pe Isus Cristos. Niciun psalm sau cântare nu a fost compusă de David decât doar după ungerea lui ca alegerea lui Dumnezeu pentru împărăție.

Unsul lui Dumnezeu vorbește și spune: „Când privesc cerurile Tale, lucrarea degetelor Tale; luna și stelele, pe care le-ai rânduit; ce este omul, că ești atent la el? Și fiul omului, ca să-l cercetezi?” (Psalmul 8, versetele 3, 4). Acest lucru se referă în mod clar la cerurile fizice din care doar o parte este vizibilă ochiului omenesc. Oamenii care nu-L cunosc pe Dumnezeu se gândesc că ei și ceilalți oameni sunt mari, și dau cinste și slavă oamenilor și lucrărilor făcute de mâini omenești. Doar slujitorul Atotputernicului Dumnezeu Iehova poate estima lipsa de semnificație a omului în comparație cu Dumnezeul Cel Prea Înalt, Creatorul. Atât Scripturile cât și faptele arată că este unsul lui Dumnezeu care vorbește aceste cuvinte: „Ce este omul, că ești atent la el? Și fiul omului, ca să-l cercetezi? Căci l-ai făcut puțin mai prejos decât îngerii, și l-ai încoronat cu slavă și cinste. L-ai făcut să aibă stăpânire peste lucrările mâinilor Tale; i-ai pus toate lucrurile sub picioarele lui: toate oile și boii, și fiarele câmpului; păsările cerului, și peștii mării, și orice străbate căările mărilor.” (Vs. 4-8)

În vremea când omul era în grădina Edenului Dumnezeu nu a pus toate lucrurile sub stăpânirea omului perfect Adam și nu i-a dat stăpânire peste toate lucrurile. Cu toate acestea, El a pus toate lucrurile sub stăpânirea lui Isus Cristos. Prin urmare, cuvintele profetului David, și anume „omul”, trebuie să se refere la Isus Cristos. Apostolul Pavel, la Evrei 2:5-9, citează cuvintele psalmistului și le aplică lui Isus Cristos, spunând: „Căci nu îngerilor a supus El [Iehova Dumnezeu] pământul locuit viitor, despre care vorbim. Dar cineva a mărturisit undeva, spunând: Ce este omul, că ești atent la el? Și fiul omului, ca să-l cercetezi? L-ai făcut puțin mai prejos decât îngerii, l-ai încoronat cu slavă și cinste și l-ai pus peste lucrările mâinilor Tale...Căci dacă i-a supus toate lucrurile, nu i-a lăsat nimic care nu îi este supus. Dar totuși acum încă nu vedem toate lucrurile supuse Lui. Dar îl vedem pe Acela care a fost făcut puțin mai prejos decât îngerii, chiar pe Isus, din pricina suferirii morții, încoronat cu slavă și cinste, ca prin harul lui Dumnezeu El să guste din moarte pentru fiecare om.” (*Ver. Amer. Rev.*, margin). Aici, apostolul spune, de fapt, că Dumnezeu l-a făcut pe Isus puțin mai prejos decât îngerii și l-a încoronat cu slavă și cinste ca cel mai mare dintre toți oamenii, ca El să poată să-și dovedească integritatea în justificarea numelui lui Dumnezeu și să fie și Răscumpărătorul omenirii; și Dumnezeu i-a dat stăpânire peste toate lucrurile cerului și ale pământului. Dumnezeu nu l-a încoronat pe Adam cu slavă și cinste, și Dumnezeu nu-l va face pe om conducător al pământului. Psalmistul David a rostit cuvintele acestei profeții, și le-a rostit nu pentru sine, nici cu privire la Adam. Fiind un profet el a vorbit despre Isus Cristos. (Ps. 16:10; F.A. 2:27-30).

„Fiul omului” este unul din titlurile care aparține în mod corespunzător lui Isus. El și-a aplicat acest titlu pentru Sine după ce a fost uns să fie Împărat. (Mat. 13:41; 24:27-30; 25:31; Ioan 6:62; 3:13). Prima dată termenul „fiul omului” este aplicat oricărei creaturi specifice este când apare în Psalmul 8. Expresia se găsește în cartea lui Iov, dar doar cu un sens general descriptiv. „Omul Isus Cristos” a devenit proprietarul a tot ceea ce ar fi putut poseda Adam, dacă Adam ar fi rămas în armonie cu Dumnezeu; dar acele lucruri ar fi fost limitate la pământ. Isus Cristos a devenit proprietarul tuturor lucrurilor, atât din ceruri cât și de pe

pământ. În ceea ce-L privește este scris că Dumnezeu l-a uns moștenitor peste toate lucrurile și a pus toate lucrurile sub El. (a se vedea Evrei 1:2 și Filipeni 2:10, 11). Isus nu a devenit doar proprietarul a tot ceea ce ar fi putut posedea Adam, ci prin legământul pe care Iehova Dumnezeu l-a făcut cu El, El a devenit proprietarul întregii creații în cer și pe pământ și sub pământ, care include animalele mai mici și omul. Este adevărat că mulțimea mare de supraviețuitori ai bătăliei de la Armagedon vor avea o poziție superioară față de animalele mai mici și că aceste animale vor fi supuse marii mulțimi care trăiește pentru totdeauna pe pământ; însă astfel de „oameni binevoitori” ei înșiși vor fi supuși Împăratului ceresc, Isus Cristos, care este adevăratul proprietar al tuturor lucrurilor. Omul regenerat pe pământ nu va fi conducătorul altor oameni. El va fi bucuros să aibă viață veșnică pe pământ și binecuvântările care țin de ea, dar nu este nimic care să indice că el va conduce pe semenul său. Oamenii credincioși înviați din vechime, de la Abel până la Ioan Botezătorul, care vor deveni copii ai „Tatălui Veșnic”, vor fi făcuți „prinți pe tot pământul”, dar ei vor fi pur și simplu reprezentanții vizibili ai Împăratului Guvernului Teocratic a lui Iehova, Isus Cristos. (Ps. 45:16; Isa. 9:6).

Dumnezeu a făcut un legământ cu omul Isus Cristos pentru Împărăție, legământ care poartă cu el conducerea tuturor lucrurilor. Prin harul lui Dumnezeu, Isus i-a invitat pe discipolii Săi să aibă o parte cu El în acel legământ. Planul vestit a lui Dumnezeu este de a face din toți discipolii sau urmașii credincioși membri ai trupului slăvit a lui Cristos al cărui titlu este „Omul” deoarece El a răscumpărat tot ceea ce omul perfect Adam pierduse prin păcatul răzvrătirii. (Fil. 3:20, 21; 1 Cor. 15:47). La acei urmași credincioși luați în legământul Împărăției cu Isus Cristos se referă Pavel când spune: „Dumnezeu...va răsplăti fiecărui om după faptele lui; celor ce, prin stăruința răbdătoare în facerea binelui, caută slava, cinstea și nemurirea, le va da viață veșnică.” (Rom. 2:5-7; Efes. 4:13). Cei ce sunt în legământ cu Dumnezeu pentru Împărăție și care sunt sfinții Săi unși au promisiunea specifică că dacă suferă cu Isus Cristos și continuă cu credincioși până la sfârșit vor fi moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Isus Cristos, care este moștenitorul tuturor lucrurilor. (Rom. 8:16, 17; 2 Tim. 2:11, 12).

Dumnezeu cercetează pe creaturile Sale credincioase pentru binele lor. Aceasta se înțelege din spusele psalmistului: „Ce este omul, că ești atent la el? Și fiul omului, ca să-l cercetezi?” Scripturile arată că Dumnezeu l-a cercetat pe Fiul Său preaiubit și L-a favorizat cu cinste și slavă mai presus de toată creația și L-a făcut Justificatorul numelui lui Iehova și Răscumpărătorul omului. Apoi apostolul arată că planul lui Dumnezeu este de a aduce mulți fii la slavă sub Capul și Căpetenia salvării lor, Isus Cristos. Pe aceștia El îi cercetează și îi scoate din lume din pricina numelui Său, făcându-i „un popor pentru numele Lui” (A se vedea evrei 1:9; 2:9-11; F.A. 15:14-16). Referitor la relația lor cu „omul Isus Cristos” este scris: „Omul dintâi [Adam] este din pământ, pământesc; omul al doilea [Isus Cristos] este Domnul din ceruri. Cum este cel pământesc, așa sunt și cei ce sunt pământești; și cum este cel ceresc [Isus Cristos], așa sunt și cei ce sunt cerești. Și după cum am purtat chipul celui pământesc, tot așa vom purta chipul celui ceresc. Acum, aceasta spun, fraților, și anume că carnea și sângele nu poate moșteni împărăția lui Dumnezeu; nici putrezirea nu poate moșteni neputrezirea.” (1 Cor. 15:47-50). Este omul Isus Cristos sub care Dumnezeu a pus toate lucrurile, și toate lucrurile, cu excepția lui Dumnezeu, trebuie să fie supuse lui Isus Cristos; după cum este scris: „Căci El a pus toate lucrurile sub picioarele Lui. Dar când spune: Toate lucrurile îi sunt supuse, este evident că afară de Cel ce i-a supus toate lucrurile.” (1 Cor. 15:27). Prin urmare, este o dovadă concludentă că cuvintele Psalmului opt , „Ce este omul...și fiul omului...?” nu se referă la Adam și la urmașii săi, ci se referă la Cristos, în al cărui trup Dumnezeu aduce pe discipolii credincioși prin adopție, făcându-i împreună-moștenitori cu Isus Cristos.

Slava și cinstea menționată de psalmist nu se referă la maturitatea perfectă a omului regenerat sub Împărăție, ci se referă la slava și cinstea pe care Iehova o conferă lui Isus Cristos. Isus Cristos și membrii trupului Său sunt făcuți de Dumnezeu slujitorul Său ales, punându-și Spiritul Său peste slujitorul ales și desfătându-și sufletul în El. Vorbind în continuare despre acel slujitor Dumnezeu spune la Isaia 42: 8: „Eu sunt Iehova, acesta este numele Meu; și slava Mea n-o voi da altuia, nici lauda Mea chipurilor cioplite.” (*Ver. Amer. Rev.*) În mod evident, sensul este că Iehova este singur, și că în afară de El nu este niciunul; că El L-a numit pe Isus Cristos marele Său slujitor și cu bunătate face și pe alții membrii ai trupului lui

Cristos; și că lui Cristos El îi dă slava, cinstea și nemurirea, slavă și cinste pe care n-o va da altuia. Slava menționată aici în Psalmul opt se referă în mod clar la slava „omului” lui Dumnezeu care reprezintă cinstea numelui lui Iehova.

Facem referire din nou la cuvintele psalmistului de la versetele trei și patru, așa cum au fost citate anterior. Limbajul pare să se aplice în mod corespunzător lui Isus Cristos vorbind în momentul în care a intrat în legământul cu Iehova pentru Împărăție și pentru toate lucrurile din ceruri și de pe pământ. Când Domnul a venit la templu în 1918, după care venirea interpretarea corectă a profețiilor a început să fie dezvăluită clasei templului de pe pământ, a început totodată să le fie dezvăluită o interpretare mai bună a acestui Psalm. Începând cu acel moment încoace se pare că limbajul versetelor trei și patru sunt expresia rămășiței credincioase de pe pământ care vorbește pentru sine. Trebuie avut totdeauna în vedere că Psalmul opt este o parte a Scripturilor, și că el, la fel ca toate celelalte scripturi, a fost scris cu scopul, nu de a spune despre omul perfect din Eden sau sub Împărăție, și pentru mângâierea și încurajarea bisericii adevărate care este pe pământ în aceste zile din urmă. Citarea și aplicarea Psalmului în scrierile apostolului Pavel susține concluzia că Isus a avut cuvintele acestuia înaintea Lui când a vorbit ca în Matei 28:18.

În versetul doi psalmistul spune: „Din gura copiilor și a celor ce sug la țâță, ai rânduit putere, din pricina dușmanilor Tăi; ca să liniștești pe cel mai puternic dușman și răzbunător al tău”. Când Isus a intrat în orașul Ierusalim cu triumf și când mai apoi a intrat în templu și l-a curățat, Fariseii religioși, clerul din acele zile, priveau cu supărare. Copiii strigau „Osana fiului lui David!” și acest lucru a iritat clerul, și au vrut să-i oprească pe copii. Ca reacție față de acești ipocriți Isus a citat Psalmul 8:2 și a spus: „Nu ați citit niciodată că: Din gura copiilor și a celor ce sug la țâță ai scos laude?” Acea ocazie a marcat o împlinire în miniatură a acestui psalm profetic. Putem să așteptăm o altă împlinire mai mare, deoarece am ajuns la concluzia că multe din aceste profeții au o dublă împlinire. Vom arăta acum acest lucru.

„Copiii și cei sugarii” sunt cei care mai sunt numiți „copilași”. (1 Ioan 2:12, 13, 18; Ioan 21:5). Acești termeni duiosi Domnul le aplică celor care ascultă cu bucurie de voia Lui. Ei sunt copiii lui Dumnezeu, născuți din spiritul Lui și unși cu spiritul Lui pentru a fi martorii Lui, și ei se umilesc cu bucurie sub mâna Lui puternică. Ei se bucură să facă voia Lui, și dacă continuă astfel, la timpul hotărât El îi va înălța la un loc de slavă în Împărăție cu Isus Cristos. (1 Pet. 5:5, 6). Cu o anumită ocazie, Isus a afirmat că „a acestora este Împărăția cerurilor.” (Mat. 19:14). Este clar din Scripturi că cei smeriți, cei care se suspun cu bucurie căii și vocii lui Dumnezeu în continuarea „lucrării ciudate”, și care continuă astfel până la sfârșit, sunt cei care vor fi în împărăția cerească a lui Dumnezeu. Aceștia sunt cei care cântă acum laudele Lui pe pământ. Ei sunt acei care în această zi sunt vorbitorii prefigurați în Psalmul opt. De asemenea, ei mărturisesc astăzi adunarea „celorlalte oi” ale Domnului, care vor moșteni binecuvântările Împărăției pe acest pământ și care își iau copilașii cu ei la slujbă, răspândind mesajul Împărăției către ceilalți. Și din gurile acestor copii, Iehova Dumnezeu primește laudă.

Atât cuvintele de introducere, cât și cele de încheiere ale Psalmului opt sunt aceleași, și se referă la minunăția lui Iehova pe pământ: „Iehova Domnul nostru, cât de minunat este numele Tău pe tot pământul!” (*Ver. Amer. Rev.*) Aceste cuvinte nu se referă la faptul că numele lui Iehova este înălțat pe tot pământul printre toți oamenii. Acest lucru nu a fost niciodată adevărat cel puțin până în prezent. Cu toate acestea, prin lucrarea Lui minunată făcută prin martorii Săi, rămășița și tovarășii ei, Iehova și-a făcut cunoscut numele Său și l-a vestit pe tot pământul înainte de bătălia de la Armagedon, și acel nume este minunat printre toate persoanele binevoitoare care vin la cunoștința lui. (Ex. 9:16). Scopul evident al psalmistului este de a asocia numele lui Iehova cu pământul. Scripturile arată că cerurile au fost întinate de Satan, dușmanul, și că de la întemeierea Împărăției în 1914 Satan și demonii lui au fost alungați din cer și aruncați jos pe pământ. De acum încolo pământul este câmpul de luptă, luptă care va stabili cine va avea stăpânire peste pământ.

Niciodată în istoria omenirii nu a fost o perioadă de un asemenea pericol și necaz ca acum. Acestea sunt „zilele din urmă” menționate de apostol și în care fărădelegea deține influența iar credincioșii printre oameni este aproape necunoscută. (vezi 2 Timotei 3:1-5). Deoarece Satan s-a coborât pe pământ, el împinge rasa umană în abisul criminalității și idolatriei. (Apoc. 12:12). El a obținut controlul organizațiilor

religioase care sunt în general cunoscute ca fiind „organizația bisericii creștine”, și oamenii religioși care domină aceste organizații sunt reprezentanții lui Satan „având o formă de evlavie dar negând puterea acesteia”, inimile lor fiind complet îndepărtate de Iehova Dumnezeu. În aceste sisteme religioase există multe persoane care nu văd nicio ușurare în ele și care strigă la Domnul Dumnezeu pentru ajutor. Organizația puternică a lui Satan se plimbă arogant și calcă în picioare toate drepturile oamenilor. Națiunile sunt în uimire, iar oamenii sunt în necaz. În acest moment de mare criză Dumnezeu face ca societatea Lui mică a „copiilor și a sugurilor” să stea în picioare și să cânte cântarea nouă a Împărăției întemeiate și, prin urmare, să anunțe națiunile și popoarele că Iehova este Atotputernicul Dumnezeu, că Isus Cristos este Împăratul care domnește, că Împărăția este aproape, și că izbăvirea oamenilor poate veni doar prin Împărăția lui Dumnezeu sub Cristos.

Această societate mică de „copii” ascultători, împreună cu tovarășii lor pământești, recunosc marea onoare pe care Iehova a revărsat-o asupra lor, și că onoarea lor este mult mai mare decât orice instituție pământească ar putea-o conferi creaturilor, dar și că ei înșiși, când sunt comparați cu Cel Atotputernic, sunt ne semnificativi. Rămășița spune lui Iehova: „Tu Ți-ai făcut cunoscut planul Tău de a supune toate lucrurile Fiului omului; și recunoscând că suntem privilegiați prin harul Tău de a fi parte din „slujitorul Tău ales” și prin urmare, să avem perspectivele unei părți în lucrarea Ta glorioasă atât prezentă, cât și viitoare, noi suntem copleșiți de această onoare și favoare. Dar când privim cerurile, și când cercetăm lucrarea degetelor Tale, cât de ne semnificativi suntem noi în comparație cu marele nostru Creator”. Cunoașterea Domnului și spiritul Lui peste ei, le dă posibilitatea să aibă o viziune corectă despre ei înșiși și să se smerească sub mâna puternică a lui Dumnezeu.(1 Pet. 5:6). Cu bucurie mare în inimă ei merg înainte în ascultare de poruncile Lui să depună mărturie pentru numele Lui.

Religionistii s-au unit cu marea monstruoasă totalitară prefigurată de uriașul Goliat împotriva căruia ciobănașul David părea un bebeluș. Această mulțime religios-totalitară aude cântarea bucuroasă cântată de rămășiță și tovarășii ei și îi supără. Ca și „dușmanul și răzbunătorul” ei caută răzbunare împotriva celor care apără Guvernul Teocratic a lui Iehova prin Isus Cristos, și acest lucru ei îl fac opunându-se și încercând să înăbușe lucrarea de mărturie care este făcută de martorii lui Iehova sub îndrumarea Lui. Acum, pentru mângâierea și încurajarea lor Iehova anunță că va îi va potoli pe acești răzbunători și-i va reduce la tăcere, pentru ca minunăția Lui să apară pe tot pământul. Acestei rămășițe și tovarășilor ei în acest timp de primejdie El le spune: „ Am pus cuvintele Mele în gura ta și mâna Mea peste tine, ca să te folosesc ca pe un martor al Meu în timp ce întemeiez lumea nouă.” (Isa. 51:16; Ps. 96:10).

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

1 OCTOMBRIE 1942

Nr. 19

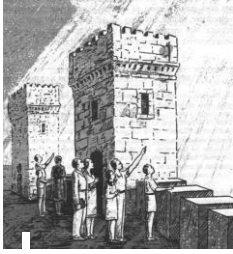
Cuprins:

SINGURA LUMINĂ - Pag.329

BOTEZ - Pag.339

DE CE ARE PARTE ADEVĂRUL
DE ÎMPOTRIVIRE? - Pag.342

"VOI SUNTEȚI MĂRTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: J.F.Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu l-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și l-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintează în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armaghedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... 40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Nr. LXIII

1 Octombrie 1942

Nr 19

SINGURA LUMINĂ

„Dar Iehova va fi pentru tine o lumină veșnică, și Dumnezeuul tău va fi slava ta.” –Isa. 60:19, *Ver. Amer. Rev.*

IEHOVA are soluția corectă pentru marea problemă pentru care toate națiunile sunt dezbinat și, multe dintre ele, luptă cu disperare. Timp de mai multe secole națiunile și-au ales propriul lor mod de viață și guvernare, și din punct de vedere politic, rasial și religios a fost o lume divizată. Din 1918, an care marchează încheierea primului război mondial a avut loc o schimbare importantă, care afectează destinul tuturor națiunilor, și nici una din ele nu poate scăpa de rezultatul sigur. Înainte de aceasta, existase pentru mult timp un echilibru de putere între națiunile conducătoare și marile puteri continentale, cu neînțelegeri mai mari sau mai mici și cu ciocniri violente frecvente, așa cum era de așteptat într-o lume egoistă. Din 1918, problema dominației lumii a fost împinsă înainte pentru a deveni problema principală înaintea tuturor națiunilor și a popoarelor.

2. În spatele împingerii acestei chestiuni în prim-plan stă religia, care se uită într-un mod inocent și pios, dar care are ambiții politice pentru o lume totalitară unită împreună prin legătura religiei, iar Roma să fie centrul lumii și sediul unui guvern mondial federal. Împreună cu o astfel de lume federală sub o dominație totalitară ar merge și unirea tuturor religiilor sub dominația celei mai puternice organizații religioase din lume și al cărei sediu general este la Vatican. În cele din urmă va veni înghițirea sau forțarea tuturor religiilor care nu recunosc Vaticanul ca puterea super-națională și șeful lumii.

3. Națiunile obișnuite cu modul de guvernare democratic se luptă cu adversarul lor politic. Ele își declară obiectivul lor de a domina pământul cu o democrație mondială, dar totodată se închină într-un mod superstițios în fața religiei, în special în fața Romei. Ele dau religiei locul de frunte în „Noua Ordine Mondială” propusă. Prin această cedare în fața religiei ele își alină conștiința și cred că Atotputernicul Dumnezeu va face un compromis cu ele și le va aproba modul de viață ales pe pământ pentru totdeauna, și va permite ca politicienii și religia să rămână.

4. Acest pământ este doar o parte minusculă dintr-un univers imens, nemăsurat. Când politicienii vorbesc despre dominația lumii, ei cred că problema aceasta este doar ceva ce afectează acest pământ pe care locuiesc ei, și pentru a cărui suprafață ei luptă. Adevărata problemă este mult mai vastă, atât de vastă cât universul și locuința lui. Chestiunea principală este DOMINAȚIA UNIVERSULUI. De aceea, oamenii și organizațiile politice și armatele lor nu vor decide problema, ci Atotputernicul Conducător al universului va face acest lucru. „Iată, națiunile sunt ca o picătură de apă din vadră, și sunt socotite ca praful de pe o cumpănă; iată, El ridică insulele ca pe un lucru foarte mic. Și Libanul [pădurile de cedru de pe munții lui] nu este suficient pentru foc, nici fiarele lui nu sunt suficiente pentru o ardere de tot. Toate națiunile înaintea Lui sunt ca o nimica; și ele sunt socotite de El decât nimicnicie și deșertăciune. Cu cine atunci vreți să asemănați pe Dumnezeu?...care preface pe prinți în nimica; și face din judecătorii pământului o deșertăciune.” (Isa. 40:15-18, 23).

5. În problema dominației universale toate națiunile sunt împotriva lui Iehova Dumnezeu. Chiar dacă fiecare grup în război susține că Dumnezeu este de partea lui, și chiar dacă fiecare parte se roagă la același Dumnezeu, ei nu doresc ca voia lui Dumnezeu să se facă pe pământ și în tot universul. Ei sunt toți pentru conducerea de către om pe pământ sub religie, în contradicție directă cu conducerea de către Iehova Dumnezeu prin Marele Său Ofițer Executiv, Isus Cristos, Împăratul. Aceasta reduce problema la următorul

lucru: Noua ordine a lumii unite propusă de om sau Împărăția lui Iehova Dumnezeu prin Isus Cristos, Teocrația: care să fie peste pământ? Adversarul principal și puternic al Domnului Dumnezeu în această chestiune universală este Satan Diavolul. Cei care nu sunt de partea lui Iehova Dumnezeu și a Guvernului Său Teocratic sub Fiul Său trebuie să fie de partea marelui dușman, Satan Diavolul, prințul demonilor. Nu există nici o poziție neutră. „Cine nu este cu Mine, este împotriva Mea; și cine nu adună cu Mine, risipește,” a spus Împăratul Guvernului Neprihănit a lui Iehova. (Mat. 12:30) În 1815 națiunile pământului au garantat neutralitatea veșnică a Elveției; dar o astfel de poziție nu este garantată nici unei națiuni sau individ în această problemă universală. Fiecare trebuie să aleagă.

6. În conformitate cu regula mai sus menționată, toate națiunile sunt sub și de partea „dumnezeului acestei lumi”, și sunt parte din lumea lui. (2 Cor. 4:4; Ioan 14:30). Ele sunt toate de aceeași parte, indiferent de dezacordurile politice. Marea majoritate a oamenilor cred că decizia trebuie luată de fiecare individ în ceea ce privește conducerea totalitară sau democrația. „Dumnezeul acestei lumi” și toate oștirile lui de demoni vor ține lumea în ignoranță cu privire la chestiunea adevărată: care este între această lume în care el este dumnezeu și lumea nouă a lui Iehova sub Teocrația Fiului Său, Isus Cristos. De asemenea, se pune întrebarea principală legată de acest lucru, și anume: Cine sunt Puterile mai Înalte, conducătorii religios-politici ai acestei lumi sau Iehova Dumnezeu și Isus Cristos? Bătălia de la Armaghedon, care este aproape, va răspunde corect la aceste întrebări emoționante.

7. Timpul pentru decizia individuală este, așadar, limitat. Fiecare trebuie să suporte consecințele alegerii lui, fie distrugerea cu lumea lui Satan, fie viața veșnică de partea învingătoare a Guvernului Teocratic al noii lumi a neprihănitului. Satan și demonii lui vor ține „creștinătatea” și toată omenirea într-o ignoranță oarbă față de adevărata problemă. Fiind incapabili să vadă partea lui Iehova Dumnezeu în această chestiune, ei nu vor vedea calea de salvare din lumea condamnată a lui Satan, ci vor continua să fie încurcați în disputele și conflictele ei politico-religioase. Din 1918 divizarea oamenilor este în curs de desfășurare, pentru viață sau moarte. Oamenii care iubesc neprihănitul și care caută viața în pace și fericire trebuie să învețe problema de cea mai mare importanță, ca să poată alege viața și binele și să trăiască. Ei trebuie să cunoască voia Atotputernicului Dumnezeu, și nimic nu-i va împiedica să n-o învețe. „Evangelia Împărăției” este mijlocul de informare a acestora. De aceea, Iehova își trimite martorii să anunțe Împărăția întemeiată.

8. Rezultatul proclamării Împărăției sau Teocrației, rezultat care va fi obținut înainte de rezolvarea problemei la Armaghedon, este prezis într-un mod pozitiv la Isaia 59:19: „Așa se vor teme de numele lui Iehova cei din vest, și de slava Lui cei de la răsăritul soarelui; când dușmanul va veni ca un potop, spiritul lui Iehova va ridica un steag împotriva lui.” (*Ver. Amer. Rev.*, citire marginală). Cei binevoitori față de Iehova și Guvernul Său Neprihănit sunt cei ce învață să se teamă de El înainte de Armaghedon, oriunde strălucește soarele. Împărăția este capitala organizației lui Iehova sub Isus Cristos, și ea va domina universul întreg, inclusiv pământul nostru. Capitala organizației este ilustrată ca o femeie castă care se unește într-o căsătorie de nezdruccinat cu Împăratul ei, Isus Cristos. Cei care sunt născuți în această organizație cerească sunt uniți cu Împăratul ei ca mireasa Lui care este de 144 000 de membrii. Ei sunt răscumpărați de pe acest pământ și dintre oameni și calcă pe urmele Lui cu credincioșie până la moarte. (Apoc. 14:1-4). El este Răscumpărătorul, Împăratul și Mirele lor. Aceștia sunt cele dintâi roade pentru Dumnezeu fiind luați dintre cei răscumpărați care vor trăi pentru totdeauna pe pământ sub capitala organizației lui Dumnezeu. Organul de conducere al capitalei este sămânța lui Dumnezeu născută din organizația Lui universală, organizație care este simbolizată ca femeia Lui numită „Sion”. Numele „Sion” se aplică așadar, organizației-mamă în privilegiul ei de a da naștere orașului capitală sub Cristos.

9. Anul 1914 a fost un an de o importanță universală; pentru că atunci a fost întemeiată capitala organizației în ceruri prin întronarea Împăratului lui Iehova, Isus Cristos. Satan și demonii lui s-au opus venirii la putere a acelei organizații. Ei au luptat ca s-o distrugă, dar au fost învinși și aruncați din cer jos pe pământ. Această decădere a înnebunit foarte mult pe marele dușman și demonii lui, și prin urmare, ei au năvălit ca un potop peste locuitorii pământului pentru a-i mătura din împărăția întemeiată a lui Dumnezeu. Ei fac din rămășița care este încă pe pământ a celor 144 000 principala lor țintă, deoarece aceștia păzesc

poruncile lui Dumnezeu și depun mărturia lui Isus Cristos. (Apoc. 12:17). Dușmanul, care este împotriva dominației universale a lui Iehova, caută să înșele lumea întregă cu privire la adevărata problemă de care depinde viața veșnică. Prin urmare, el a lansat un potop mare și puternic de propagandă prin mijloacele cele mai moderne de informare. Prin acestea, el orbește oamenii față de problemă, fixează dorințele lor pe lucrurile religioase, politice și comerciale ale acestei lumi ca fiind unele lucruri care trebuie căutate și păstrate, și întoarce inimile și mințile lor împotriva împărăției lui Iehova care funcționează sub Isus Cristos.

10. Ca un val puternic această propagandă demonică se rostogolește peste lume, și cei care cedează înșelăciunii sunt înecați de acesta. Pentru a da posibilitatea rămășiței devotate a lui Dumnezeu și tuturor persoanelor binevoitoare și care iubesc neprihănirea să-și păstreze picioarele și să reziste potopului de demonism, spiritul sau puterea invizibilă a lui Iehova Dumnezeu a ridicat un steag împotriva adversarului. Acest steag ridicat este „mărturia lui Isus Cristos” referitoare la Împărăție, sau Guvernul Teocratic. Privilegiul de a da această mărturie lumii, El îl împărtășește cu rămășița Lui de pe pământ, și poruncește ca „această evanghelie a Împărăției să fie predicată în toată lumea ca mărturie pentru toate națiunile.” (Mat. 24:14). Rămășița ascultătoare și credincioasă ridică acest steag al Împărăției pentru ca oamenii să discearnă problema principală care preocupă toate națiunile și să poată alege partea vieții veșnice. Ei sunt hotărâți ca niciodată să nu lase să cadă steagul sau să permită agenților adversarului să-l smulgă din strânsoarea lor. Spiritul Domnului este peste rămășița Lui și oamenii binevoitori care strâng steagul să-l țină sus fără scuze sau compromis cu dușmanul.

ELIBERATORUL

11. Până în anul 1918 și pentru o scurtă perioadă ulterior, cei care alcătuiesc rămășița gata pentru Împărăție au fost afectați oarecum de influența religioasă. Religia este nelegiuire. Cine poate nega că toată religia se opune lui Iehova Dumnezeu și conducerii Lui a acestui pământ prin Teocrația Lui în Cristos? Atâta timp cât rămășița a acționat în conformitate cu viziunea „creștinătății” conform căreia puterile politice din această lume prezentă și rea sunt „puterile mai înalte” rânduite de Dumnezeu, a existat o măsură de nelegiuire. Aceasta a condus la supunerea față de oameni nelegiuitori care erau împotriva împărăției lui Dumnezeu și a poruncilor Lui privitoare la vestirea evangheliei. Iehova Dumnezeu a alesese pe răscumpărății Lui pentru salvare. Prin urmare, această nelegiuire trebuie arătată rămășiței Sale devotate, pentru ca ea să se întoarcă și să fie curățată de aceasta. Doar în modul acesta ar putea ea să-și mențină integritatea față de Dumnezeu și în cele din urmă să fie făcută parte a capitalei organizației lui Dumnezeu. Prin urmare, Dumnezeu a adus la îndeplinire cuvântul Său vestit cu mult timp în urmă de profetul Său Maleahi (3:1-4) și l-a trimis pe Împăratul și Răscumpărătorul Lui la templu ca să facă lucrarea de judecare și curățare. „Și Răscumpărătorul [sau, Eliberatorul] va veni pentru Sion, și pentru cei care se întorc de la păcatele lor din Iacov, zice Domnul”. (Isa. 59:20)

12. Apostolul Pavel citează această profeție la Romani 11:25, 26. El o aplică timpului în care rămășița urmașilor lui Cristos și membrii trupului Său sunt aleși dintre toate națiunile sau Neamurile pentru a forma plinătatea celor 144 000 care vor fi mireasa sau trupul Împărăției sub Isus Cristos. Membrii rămășiței sunt născuți din spiritul lui Dumnezeu și prin urmare, sunt Israeliți spirituali. Așadar, ei sunt prefigurați de Iacov, care a fost numit Israel. După ce menționează venirea în numărul deplin al Neamurilor la sfârșitul lumii, apostolul Pavel îl citează pe profetul Isaia, spunând: „Și astfel, tot Israelul va fi salvat: după cum este scris: Din Sion va ieși Izbăvitorul, și va îndepărta nelegiuirea de la Iacov.” Aceasta dovedește că steagul ridicat prin spiritul lui Dumnezeu împotriva dușmanului trebuie să fie ridicat pe înălțimi de rămășița lui „Iacov” în numele oamenilor binevoitori care caută viața și adevărul, dar care nu găsesc aceste lucruri în steagurile ridicate de propagandiștii religioși, politici și comerciali ai lumii. Steagurile propagandiștilor lumești pentru „Noua Ordine Mondială” arată o omisiune totală a Guvernului Teocratic a lui Iehova administrat direct de Cristos. Prin urmare, aceste steaguri îl uită pe Dumnezeu și induc în eroare

națiunile în groapa distrugerii. Aceasta este soarta fatală cu privire la care se face avertizare în Psalmul 9:17: „Cei răi vor fi întorși în iad, și toate națiunile care-L uită pe Dumnezeu.”

13. Religia face ca națiunile „creștinătății” să-L uite pe Iehova Dumnezeu în toate planurile și sfaturile lor. Prin urmare, toate planurile și scopurile lor sunt împotriva planului lui Iehova prin Teocrația Lui, și ele luptă din punct de vedere religios împotriva lui Iehova și a Împărăției Lui. Membrii clerului religios au convins națiunile să creadă că ele sunt „națiuni creștine” și că factorii de conducere sunt „stăpânirile înalte” rânduite de Dumnezeu deoarece sunt încoronate în catedrale și „binecuvântate” de Ierarhia religioasă. Prin urmare, națiunile „creștinătății” poruncesc ca rămășița lui Iehova să lase jos steagul noii lumi a neprihănirii și a conducerii ei Teocratice. Dar, membrii rămășiței Domnului au fost îndepărtați de fărâdeleaga și toată nelegiuirea religiei, și recunosc acum că Iehova Dumnezeu și Isus Cristos sunt „Stăpânirile Înalte” față de care sufletele creștine trebuie să fie supuse într-un mod absolut, în caz contrar ele vor fi distruse. Ei aleg fără ezitare să „asculte de Dumnezeu mai degrabă decât de oameni” și să urmeze exemplul lăsat de Liderul lor, Isus Cristos. Steagul Guvernului Suprem al lui Iehova rămâne sus deoarece Spiritul Atotputernicului Dumnezeu este în spatele lui.

MĂRTURIE NEREDUSĂ LA TĂCERE

14. Steagul numelui și a împărăției lui Iehova nu va fi niciodată coborât până când năvălirea ca un potop a dușmanilor va fi oprită pentru totdeauna la bătălia de la Armagedon și până când toate steagurile oamenilor vor fi distruse, ca fiind false, înșelătoare, și anti-împărăție. Aceasta nu este o simplă laudă a oamenilor. Este vorba de promisiunea solemnă sau legământul Puterii Supreme. Ea este declarată prin martorul Său credincios, profetul Isaia, pentru noi cei de la sfârșitul lumii, și anume: „Și în ceea ce mă privește, acesta este legământul Meu cu ei, zice Iehova: Spiritul Meu care este peste tine, și cuvintele Mele pe care le-am pus în gura ta, nu se vor îndepărta din gura ta, nici din gura seminței tale, nici din gura seminței tale, zice Iehova, de acum și PENTRU TOTDEAUNA.” (Isa. 59:21, *Ver. Amer. Rev.*). Aceasta este declarația Dumnezeului Celui Prea Înalt. Este legământul Lui de necălcat pentru acea rămășiță credincioasă pe care Împăratul de la templu o îndepărtează de la toate fărâdelegile și neleguirile la slujba neprihănită a lui Dumnezeu. Iehova își ține legămintele Sale, și El nici nu le revocă, nici nu le schimbă. Acest legământ pentru credincioșii Lui care poartă steagul va fi, prin urmare, adus la îndeplinire.

15. Isaia, cel la care se face referire în acest legământ, este cel care a declarat sub inspirație divină: „Iată, eu și copiii mei pe care mi i-a dat Iehova suntem niște semne și minuni în Israel, din partea lui Iehova oștirilor, care locuiește pe muntele Sionului.” (Isa. 8:18, *Ver. Amer. Rev.*). Apostolul Pavel aplică acele cuvinte profetice lui Isus Cristos și trupului Său de urmași, cei 144 000. (Evr. 2:13). Prin urmare, Mai Marele Isaia este Isus Cristos Împăratul, și „sămânța Lui” este „turma mică” a celor 144 000, cărora Dumnezeu le dă cu plăcere Împărăția cu Isus Cristos. (Luca 12:31, 32). Pe lângă aceștia care au fost răscumpărați prin sângele lui Cristos pentru împărăția cerească, sunt și „celelalte oi”. Și pe ele El le răscumpără, și le dă viață veșnică pe pământ, devenind astfel „Tatăl lor veșnic”. (Isa. 9:6). În ceea ce privește pe acei viitori copii pământești Isus Cristos a spus: „Și alte oi mai am, care nu sunt din staulul acesta; și pe ele trebuie să le aduc, și ele vor auzi glasul Meu: și ele vor deveni o turmă, un păstor.” (Ioan 10:16, *Ver. Amer. Rev.*). Invitându-le la binecuvântările Împărăției pe pământ El va spune pe scurt: „Veniți, voi binecuvântații Tatălui Meu, moșteniți împărăția pregătită pentru voi de la întemeierea lumii.” (Mat. 25:34). Aceste „celelalte oi” fiind răscumpărate într-o ordine secundară la viață sub Teocrația cerească, ele sunt cele menționate Mai Marelui Isaia ca „sămânța seminței tale”. El le adună acum la Sine.

16. Care este, atunci, legământul divin pentru Mai Marele Isaia și „sămânța” Lui și „sămânța seminței” Lui? Acesta: și anume că spiritul invincibil a lui Iehova Dumnezeu este acum și va fi întotdeauna peste Mai Marele Isaia, care este Isus Cristos, Împăratul Teocrației, și cuvântul lui Iehova Dumnezeu referitor la acel Guvern Teocratic El l-a pus în gura lui Isus Cristos, „Martorul Credincios și Adevărat”; și că spiritul și acel cuvânt nu se vor îndepărta de rămășița trupului lui Cristos, nici de tovarășii rămășiței, „celelalte oi”,

„de acum și pentru totdeauna”. Aceasta înseamnă că Iehova Dumnezeu va avea o rămășiță care va păzi legământul ei cu El până la moarte și va rămâne neclintită pentru Teocrație și își va păstra integritatea, „neîntinată de lume” și de noua ei ordine; și că Iehova nu va face niciodată să îndepărteze spiritul puterii Sale și cuvântul mărturiei sale de la ea. Înseamnă că tovarășii rămășiței, „celelalte oi”, vor continua să meargă înainte pas cu pas cu rămășița și în unitate indivizibilă, purtând cu bucurie și recunoștință povara lucrării lor, ținând sus sfârșitul bătăliei lor împotriva demonismului și arătând același nivel de credință, credincioșie și devotament față de Iehova și Împărăția Lui așa cum face rămășița credincioasă. Spiritul peste Mai Marele Isaia, Isus Cristos, este spiritul victoriei asupra forțelor demonismului și pentru justificarea numelui lui Iehova. Cuvântul care umple și care se revarsă din gura Lui nu este propaganda religiei. El este mesajul revelat a lui Dumnezeu despre rezolvarea mării chestiuni a dominației universale și prezicerea rezolvării problemei în permanență spre slava Celui Prea Înalt.

17. A fi umpluți cu acel Spirit și acel cuvânt este singura noastră apărare de a nu fi invadați și afectați de spiritul și propaganda acestei lumi, care este demonism în forma lui cea mai înșelătoare și ademenitoare. Acel Spirit fiind peste membrii rămășiței așa cum este peste Capul lor Isus Cristos, este însărcinarea lor de a vesti, o însărcinare direct de la Dumnezeu și prin Isus Cristos, și nu prin seminarii teologice religioase. Prin urmare ei spun așa cum a spus Capul lor: „Spiritul Domnului Dumnezeu este peste Mine; fiindcă Domnul m-a uns ca să predic.” (Isa. 61:1; Luca 4:16-18). Spiritul fiind și peste „celelalte oi” devotate, ele au puterea, autorizarea și porunca să predice același mesaj pe care-l vestesc membrii rămășiței, și ele transmit mesajul mai departe și spun, „Vino!” (Apoc. 22:17).

18. Rămășița unsă de la și după anul 1918 a avut experiența de la templu a lui Isaia. Acest profet a văzut pe mesagerul sau reprezentantul lui Iehova așezat pe tronul înalt din templu înconjurat de serafimi atribuind sfințenie lui Iehova și anunțând planul Lui de a umple pământul cu slava Lui. Buzele acelor membri ai rămășiței au fost odată necurate prin frica de oameni și eșecul de a vesti mesajul pur al numelui și împărăției lui Dumnezeu, și, ca Isaia în viziunea glorioasă de la templu, ei au strigat: „Vai de mine; căci sunt nimic; deoarece sunt un om cu buze necurate, și locuiesc în mijlocul unui popor cu buze necurate, căci ochii mei au văzut pe Împăratul Domnul oștirilor”. Ochii lor au fost luminați să vadă împărăția lui Iehova Dumnezeu, Guvernul Teocratic, și ei fuseseră tăcuți în privința lui din cauza oamenilor cu buze necurate din jurul lor care le-au pricinuit teamă și i-au constrâns. Dar astăzi mesajul Împăratului Eternității trebuie să ajungă la oameni. Acum Iehova Dumnezeu prin marele Său Mesager a ars necurăția de pe buzele lor prin cărbunele aprins al spiritului lui Dumnezeu luat de pe altarul serviciului zelos pentru Dumnezeu. La apelul Domnului Dumnezeu pentru voluntari dispuși, ei au răspuns fără nici o silire: „Sunt aici; trimite-mă”. Nu de la vreo instituție religioasă pământească, ci de la Cel Prea Înalt, Împăratul cerului și al pământului, vin cuvintele însărcinării lor: „Mergeți și spuneți acestui popor: Ascultați!”; chiar și popoarele care refuză să înțeleagă, să vadă și să-și înmoaie inimile și să fie vindecați.

19. Cât timp vor merge și vor spune acești voluntari? Până când dictatorii, conducerea totalitară, noua ordine a „urâciunii pustiirii”, va veni la putere și va începe să înregimenteze toate națiunile? Nu, ci până când ei vor fi sleiți de putere, fiind aruncați în „iazul de foc și pucioasă”. Porunca specifică din partea marelui Comisar al martorilor lui Iehova este: „Până când orașele vor rămâne pustii și fără locuitori, și casele fără oameni, și țara va fi pustiită de tot, și până când Domnul va îndepărta pe oameni, și va fi o mare pustie în mijlocul țării.” (Isa. 6:1-12). Aceasta înseamnă până când lucrarea din ușă în ușă va fi inutilă deoarece nu mai există oameni în case ca să răspundă la sonerie, deoarece Dumnezeu a nimic pe toți cei care au refuzat să ia aminte la mesajul Lui prin martorii Săi; și orașele care au formulat legi nedrepte împotriva voastră și v-au scos din orașe au suferit soarta Sodomei și a Gomorei. (Mat. 10:13-15). Așadar, acesta este semnalul de „Mergi înainte” din partea Celei mai Înalte Autorități și de a continua în „lucrarea Lui ciudată” de mărturie indiferent de ce se întâmplă înainte ca să vină Armagedonul și să pustiască pământul clasei „caprelor”. Nu vă temeți de ceea ce vă stă în față. Spiritul Domnului care este peste voi, El nu-l va lua; acea putere invincibilă va rămâne cu voi și vă va face mai mult decât biruitori prin Isus Cristos. Cuvântul Lui în gurile voastre nu vă lăsa, atâta timp cât vă păstrați buzele curate departe de frica de făpturi și curate de religie. Pot să ia oamenii de la voi publicațiile Turnului de Veghere care explică Cuvântul lui

Dumnezeu, dar atunci veți avea Biblia pentru a-o folosi din casă în casă. Aceasta este mai mult decât au avut apostolii și discipolii în vremea lui Isus.

20. Autoritățile lumești sub influența religiei pot chiar să conducă astfel încât martorii lui Iehova să nu știe cum să folosească Bibliile în mâinile lor. Astfel, ele pot lua de la voi singura Carte a lui Dumnezeu, dar atunci veți avea cuvântul lui Dumnezeu în gurile voastre, și ei vor trebui să pună botnițe la gurile voastre pentru a reduce la tăcere cuvântul vorbit. Acest lucru nu se va întâmpla până când mâna protectoare a marelui Ziditor al cerurilor noi și al pământului nou va permite aceasta; căci El spune: „Am pus cuvintele Mele în gura ta, și te-am acoperit cu umbra mâinii Mele, ca să întind cerurile, și să pun temeliele pământului, și să zic Sionului: Tu ești poporul Meu”. (Isa. 51:16).

SCOALĂ-TE, LUMINEAZĂ!

21. Ar fi neînțelept ca Dumnezeu să pună Spiritul Lui peste oamenii Săi devotați și cuvântul Lui în gurile lor și apoi să aprobe guvernele lumești să-și asume să fie „stăpânirile înalte” deoarece sunt rânduite de clerul religios și să poruncească oamenilor lui Dumnezeu să nu mai vorbească cuvântul Lui și să nu-și îndeplinească însărcinarea lor de a predica prin spiritul Lui. Dumnezeu nu se poate nega pe Sine, și nu este autorul unor porunci confuze. Porunca Lui stă scrisă fără a fi abrogată cândva, și este aceasta: „Scoală-te, luminează; căci lumina ta a venit, și slava lui Iehova a răsărit peste tine. Căci, iată, întunericul va acoperi pământul, și întunericul dens popoarele; dar Iehova va răsări peste tine, și slava Lui va fi văzută peste tine.” (Isa. 60:1, 2, *Ver. Amer. Rev.*). Oare cred oamenii firavi încoronați și rânduiți de Ierarhia religioasă sau care primesc putere din acordul oamenilor guvernați că pot să împiedice îndeplinirea acestui legământ a Atotputernicului Dumnezeu Iehova? S-a întors vreodată cuvântul poruncii Lui la El fără a împlini ceea ce îi face plăcere Lui? Conducătorii lumești care-și dau importanță încearcă să împiedice soarele să nu răsară dimineața în fiecare zi și care nu reușesc, tot așa ei încearcă să blocheze îndeplinirea poruncii divine de a se ridica și a lumina cu lumina slavei lui Iehova. (Isa. 55:10, 11). Dacă conducătorii ar iubi lumina adevărului și a neprihănitului, ei nu s-ar răscula împotriva ei, tocmai pentru că ea vine de la Iehova Dumnezeu și nu de la religie.

22. Dar, cui îi este adresată porunca „Scoală-te, luminează!” Și cine este în poziția să răspundă fiindcă slava lui Iehova este peste unul ca acesta? Este oare organizația religioasă a „creștinătății”? Imposibil!. „Religia organizată” a „creștinătății” a încercat timp de cincisprezece secole să convertească lumea la religia ei, și lumea nu a fost niciodată într-un întuneric așa de dens cum este acum, iar „religia organizată” nu are nici un mesaj din Cuvântul lui Dumnezeu pentru omenește. Cu tradițiile ei omenești ea bâjbâie în întuneric cu elementele lumești, neștiind unde este legată. Și în întunericul lor, pe care-l iubesc, ei luptă împotriva martorilor lui Iehova. Porunca lui Iehova din Isaia 60:1, 2 este adresată la cineva de sex feminin, și prin urmare ea este adresată „femeii” lui Iehova, adică, organizația Lui „Sion”, și căreia El îi spune acum: „Cântă, steapo, care nu ai născut; izbucnește în strigăte de bucurie...Căci Făcătorul tău este bărbatul tău; Iehova oștirilor este numele Lui.” (Isa. 54:1, 5, *Ver. Amer. Rev.*). Slava „bărbatului” ei s-a ridicat peste Sion deoarece perioada lungă de durere în așteptare ca să fie izbăvită s-a sfârșit în 1914 A.D. Atunci „femeia” lui Dumnezeu a dat naștere capitalei organizației slăvite promise cu mult timp în urmă, Guvernul Neprihănit al lumii noi a lui Iehova, și în care Fiul Său Isus Cristos este Împăratul și Capul uns. (Apoc. 12:1-5). Guvernul Teocratic s-a născut pentru viață veșnică. Teocrația, Împărăția lui Dumnezeu prin Isus Cristos, este lumina lumii noi. Lumina glorioasă a lui Iehova luminează cu aprobare peste acel Guvern ca o Conducere Dreaptă, și lumina de la Iehova Dumnezeu peste Cuvântul Său sfânt, Biblia, vine numai prin acel Guvern glorios. Toți acei care-și întorc privirile de la acel Guvern Teocratic și care privesc la „Noua Ordine Mondială” religios-totalitară a oamenilor sunt într-un întuneric care pricinuieste moartea.

23. Cine ar putea să se opună unui astfel de Guvern binecuvântat al luminii și vieții? Satan, care este „dumnezeul acestei lumi”, și toți demonii al căror „prinț” este el, se opun cu înverșunare lui. Toate faptele umane, conducători și conduși, care se împotrivesc aceluia Guvern Teocratic și care militează pentru un înlocuitor politic făcut de om, se pun de partea și sub puterea demonilor, fie că le place să li se

spună acest fapt, fie că nu le place. Este propria lor decizie, și există doar două guverne mari opozante în univers între care trebuie ales. Deoarece conducătorii lumii au ascultat de propaganda religiei, și cu aprobarea, „binecuvântarea” și susținerea religiei, au ținut la conducerile lor și au refuzat cu dispreț administrarea pământului de Dumnezeu prin Fiul Său, de aceea întunericul acoperă acum pământul, adică, organizația vizibilă condusă de oficiali lumești. Prin cooperarea lor cu religia în refuzul de a se spune conducerii directe a Împăratului Teocratic Isus Cristos, popoarele sunt ținute într-un întuneric dens, așa de dens ca cel ce a acoperit pământul la crearea lui. (Iov 38:9). Nu este Iehova Dumnezeu care-l va ține așa de întunecat, căci El poruncește organizației Lui să se scoale și să lumineze. Demonii sunt cei care vor ține toată omenirea într-un întuneric beznă, și ei folosesc lideri religioși și conducători politici care se împrumută pe ei înșiși ca instrumente ca să țină popoarele în întuneric cu privire la Conducerea Dreaptă a pământului. Este responsabilitatea indivizilor printre toate popoarele să aleagă fie să asculte de oameni și să rămână în întuneric, fie să asculte de Iehova Dumnezeu și să vină la lumină. A rămâne în întuneric înseamnă a rămâne sub mânia lui Dumnezeu, și a rămâne acolo înseamnă moarte și distrugere la Armagedon.

24. Martorii lui Iehova, peste care El a pus Spiritul Lui și în ale căror guri el a pus cuvântul Lui, trebuie să asculte de Dumnezeu și să se scoale și să lumineze. Dușmanii luminii și adevărului Teocrației au încercat să-i țină jos administrându-le ceea ce părea o lovitură de grație la apogeul Războiului Mondial în 1918. Dar Răscumpărătorul a venit în Sion și la templul lui și i-a ridicat din praf și întuneric. Acum, păzind porunca lui Dumnezeu, ei nu vor mai asculta niciodată de dușmanii împărăției și nu vor mai sta cu fața în praf. Sionul s-a sculat ca să lumineze tot timpul, deoarece, prin venirea Împăratului la templu, Iehova a ridicat cu favoare organizația Lui, în special rămășița credincioasă a acesteia de pe pământ. Slava Lui este văzută peste rămășiță prin faptul că El i-a onorat și i-a făcut martorii Lui și ambasadorii pentru Guvernul Său întemeiat și funcțional. Ei au privilegiul de a primi lumina lui și de a-o transmite la alții care stau în întuneric și care tânjesc după lumină. Ei trebuie să „vestească laudele Celui care i-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată.” (1 Pet. 2:9). A eșua sau a refuza să facă acest lucru ar însemna cădere din punct de vedere al însărcinării lor. Neîndeplinirea însărcinării lor date de Dumnezeu ar însemna anihilare, fiind nimiciți din organizația lui Dumnezeu și din viață. Indiferent de cursul indivizilor, Iehova Dumnezeu va avea o organizație care nu va eșua niciodată să lumineze, reflectând lumina slavei Sale. Binecuvântați sunt toți cei ce-și păstrează integritatea și care rămân neclintiți în acea organizație. „O, Iehova...ele vor spune slava împărăției Tale, și vor vorbi de puterea Ta; ca să facă cunoscut fiilor oamenilor actele Lui puternice, și slava strălucirii Împărăției Lui. Împărăția Ta este o împărăție veșnică, și stăpânirea Ta ține în toate generațiile.” (Ps. 145:10-13, *Ver. Amer. Rev.*)

25. Puterile întunericului nu pot să împiedice acea lumină a Împărăției lui Iehova ca să nu pătrundă prin întunericul dens ca să ajungă la persoanele binevoitoare orbite de religie și ca să le vindece ochii înțelegerii lor astfel încât să vadă calea salvării de la șanțul care stă în întuneric. Cei care au bâjbâit pentru mult timp în întunericul religiei au greutăți în a-și obișnui ochii înțelegerii la lumină. Cu toate acestea, lumina este lumina lui Iehova Dumnezeu, și există vindecare în razele ei. Poate exista doar un singur rezultat al strălucirii continue, constante și persistente a acelei lumini. Este adevărat, că această lumină va determina demonii și toții naivii lor întunecați să se avânte în ostilitate și să ordone un camuflaj universal. Dar nici o faptură pământească nu poate camufla soarele sau luna, nici lumina cerească a Împărăției slavei. Rezultatul sigur al luminii este prezis în Cuvântul lui Dumnezeu și trebuie să se împlinescă, mai precis: „Și Neamurile vor veni la lumina Ta, și împărații la strălucirea razelor Tale. Ridică-ți ochii împrejur și privește; toți se adună, și vin la tine; fiii tăi vor veni de departe, și ficele tale vor fi îngrijite de partea ta. Atunci vei vedea, și vei merge împreună [vei deveni strălucitor (*Young*)], și inima ta se va teme, și se va lărghi; pentru că bogățiile mării se vor întoarce spre tine, forțele Neamurilor vor veni la tine. Mulțimea cămășilor te va acoperi, dromaderile din Madian și Efa; toți cei din Seba vor veni; vor aduce aur și tămâie; și vor vesti laudele Domnului. Toate turmele Chedarului se vor aduna la tine, berbecii lui Nebaiot vor fi în slujba ta; ei se vor sui cu aprobare pe altarul Meu, Și voi slăvi casa slavei Mele.” (Isa. 60:3-7).

26. Această profecie denotă o luptă mare între puterea întunericului și puterea luminii. Acea profecie a fost rostită cu toată preștiința lui Dumnezeu că „urâciunea pustiiirii” va fi așezată de conducătorii lumii și va fi făcută să stea în locul sfânt și va încerca să eclipseze lumina adevăratei împărății a lui Dumnezeu. Când Dumnezeu a vorbit, El a știut că „împăratul totalitar din nord”, cu „împăratul din sud” fiind de comun acord, vor așeza corturile „noii ordini” între „muntele” împărăției lui Dumnezeu și „mări”, ca să împiedice bogățiile „mării” de a nu ajunge la acea împărăție. (Mat. 24:15; Marc. 13:14; Dan. 11:45). Ridicați-vă ochii împrejur, și apoi, priviți. S-a îndeplinit asigurarea profetică a lui Iehova Dumnezeu Cel infailibil?

27. Au venit împărății la strălucirea razelor Sionului? Nu, nici „împăratul din nord” și „împăratul din sud”, nici „împărății pământului” și „conducătorii” acestuia care se sfătuiesc împotriva lui Iehova și a Unsului Său. (Ps. 2:1-3). Împărății care vin la lumină sunt membrii rămășiței și care sunt pregătiți pentru Împărăție, și care, dacă rămân credincioși până la moarte, vor fi înviați și vor „trăi și domni” cu Cristos o mie de ani. (Apoc. 20:4, 6). La Apocalipsa 21:24, scrie astfel: „Și națiunile celor care sunt salvate vor umbla în lumina ei; și împărății pământului își aduc slava și cinstea lor în ea.” Isus Cristos întronat este „prințul împărățiilor pământului”. (Apoc. 1:5). Pe lângă cei ai rămășiței, care sunt adunați acum și care sunt fiii și fiicele Sionului, fiind Israeliti spirituali, vedeți să sunt adunate la strălucirea razelor Sionului și „Neamurile”, adică, persoanele binevoitoare din toate națiunile, soiurile, popoarele și limbile? Vedeți oare un număr impresionant al celor convertiți de la „marea” popoarelor înstrăinate de Dumnezeu și care sprijină organizația Diavolului? Îl vedeți de Păstorul Bun aducând pe „celelalte oi” ale Lui în turmă? Și vin ele cu jertfele lor de devotament al inimii și slujbă zeloasă care găsesc aprobare pe altarul lui Iehova? A gloriificat Iehova templul slavei Sale astfel încât aceștia să aleagă să-L slujească zi și noapte în curțile templului Lui, slujind ca martori ai lui Iehova în compania rămășiței clasei de la templu? Răspunsul sincer al tuturor persoanelor informate despre aceste lucruri și care respectă proclamarea mesajului Împărăției și a rezultatelor acesteia trebuie să fie un Da! hotărât. Și chiar dacă nu ar exista nimic mai mult decât ceea ce s-a menționat deja, este minunat în ochii noștri, este lucrarea lui Iehova, și ar părea suficient să constituie o împlinire a profetiei pentru justificarea cuvântului și numelui lui Iehova.

COMPACTI PRECUM UN NOR, IUȚI PRECUM PORUMBEII

28. Cu toate acestea, pot exista rezultate și mai mari pentru împlinirea profetiei, și putem aștepta acest lucru. Prin harul lui Dumnezeu, lucrarea nu este încă terminată și martorii Lui refuză s-o abandoneze, atâta timp cât Domnul asigură lucrarea, lucrarea binecuvântată. Acest lucru este sugerat în următoarea exclamație a profetului: „Cine sunt aceștia care zboară ca un nor, și ca porumbeii spre porumbarul lor?” (Isa. 60:8). Acesta este un nor de martori, care mărturisesc puterea, slava și prezența Domnului așa cum face un nor literal pe cer. Cu toate acestea, acest nor este diferit de acel nor al martorilor pe care apostolul Pavel îl menționează ca fiind compus din oamenii credincioși din vechime care în curând vor avea parte de o înviere mai bună din morți și vor fi făcuți „prinți pe tot pământul” sub Teocrație. (Evr. 12:1).

29. În ținutul profetului Isaia porumbeii zboară în cânduri așa de numeroase că sunt ca un nor care întunecă pământul de sub el. Prin urmare, această imagine, denotă încă o lucrare mare de adunare a martorilor activi pentru Împărăție, care în timpul scurt rămas până la Armagedon, vor zbura cu viteza porumbeilor spre intrarea pe care Iehova a pregătit-o pentru refugiul siguranței. Porumbeii erau aduși ca jertfă de către cei mai săraci din țară, și cuvântul „porumbei” poate însemna că acest zbor al vestitorilor viitori ai Împărăției va veni de la oamenii care au fost săraciți greu de războiul total pentru dominația lumii, în special a celor care sunt „săraci în spirit.”

30. Există o mulțime de insule, și dacă acestea vor ceda în fața celor care au așteptat să vină la Conducerea lui Dumnezeu, atunci va fi o mulțime de astfel de insule. Corăbiile antice din Tarsis au făcut călătorii lungi spre ținuturi îndepărtate, și folosirea lor ca simboluri arată că persoanele care din cauza circumstanțelor au fost despărțite de Domnul printr-o opoziție anterioară prin orbire și înțelegere greșită a Domnului vor fi aduși în relație cu organizația lui Iehova. Toți aceștia vor veni și vor avea parte în lucrarea

constructivă și educativă a organizației Domnului; căci a sosit timpul harului lui Dumnezeu pentru toți cei ce caută organizația Lui. Acest lucru este sugerat în următoarele cuvinte ale profetului: „Cu siguranță, insulele Mă vor aștepta, și corăbiile din Tarsis primele, ca să aducă pe fiii tăi de departe, argintul și aurul lor cu ei, pentru numele Domnului Dumnezeului tău și pentru numele Sfântului lui Israel, fiindcă El te-a proslăvit. Și fiii străinilor vor zidi zidurile tale, și împărații lor îți vor sluji; căci în mânia Mea te-am lovit, dar în îndurarea Mea am avut milă de tine.” (Isa. 60:9, 10).

31. Asemănând Sionul cu orașul unde Iehova și-a așezat numele și unde domnește Împăratul Teocrației, Iehova i se adresează și spune: „De aceea, porțile tale vor fi veșnic deschise; ele nu vor fi închise nici ziua, nici noaptea, pentru ca oamenii să aducă la tine bogățiile Neamurilor, și pentru ca să fie aduși împărații lor.” (Isa. 60:11). Porțile se deschid veșnic zi și noapte și acest lucru semnifică izbăvire de frica tuturor dușmanilor și că garda îngerilor este la lucru. El înseamnă că „lucrarea ciudată” a lui Iehova de adunare va continua zi și noapte prin vestitorii ei și că refugiații care vin la Domnul din toate națiunile sau Neamurile vor fi aduși în mod constant înaintea ca Nimicitorului lui Iehova să distrugă pe cei de afară, și că acțiunea dușmanului nu va închide acele porți pentru cei care fug în timpul acestei „zi a salvării”. (Isa. 49:8; 2 Cor. 6:2). Se așteaptă că Iehova Dumnezeu, cu puțin timp înainte de a izbucni Armagedonul, va face ca oamenii credincioși din vechime de la Abel până la Ioan Botezătorul să fie ridicați dintre cei morți. Apoi, fără ezitare acei viitori „prinți de pe tot pământul” vor urma lumina Sionului și vor intra prin porțile deschise în „orașul” glorios pentru a-L sluji pe Dumnezeu zi și noapte în templul Lui. (Ezec. 46:1-12).

32. Toate organizațiile de oameni, fie naționale, religioase, sau comerciale, care nu se întorc la capitala organizației lui Iehova vor fi distruse la Armagedon. Acei lideri religioși și oficialități publice care conduc în consiliile națiunilor și care militează pentru o „Nouă Ordine Mondială” politică și condusă de om, trebuie să analizeze următoarele cuvinte ale profetului adresate Sionului: „Căci națiunea și împărăția care nu-ți vor sluji, vor pieri; da, acele națiuni vor fi în totul nimicite.” (Isa. 60:12). În ceea ce privește organizația lui Dumnezeu, nu va exista nicio condiție pustiită sau nimicită în ea. Iehova spune Sionului: „Slava Libanului va veni la tine, chiparusul, ulmul, și merișorul împreună, ca să împodobească locul sanctuarului Meu; și voi face slăvit locul picioarelor Mele.” (Isa. 60:13). „Slava [muntelui] Libanului” a fost pădurile lui de copaci numiți aici, îmbrăcând locurile lui, emanând un miros sănătos, reconfortant, „mirosul Libanului”. (Cânt. Cânt. 4:11), în timp ce înălțimile, vârfurile Libanului, cei mai înalți din Palestina, străluciau cu pete de zăpadă vara și iarna.

33. Acești copaci veșnic verzi descriu frumos pe martorii unși ai lui Dumnezeu care sunt însărcinați prin ungerea spiritului puterii Sale să predice vestea bună a Împărăției „ca să poată fi numiți copaci ai neprihănirii, sadul Domnului, pentru ca El să fie slăvit.” (Isa. 61:1-3). Locul sanctuarului sau templului lui Iehova este în organizația Lui Sion, și acolo stau picioarele Lui deoarece El mănuieste dominația universală prin Împăratul Său uns, Isus Cristos. (1 Cron. 28:2). Împăratul este Justificatorul numelui lui Iehova, și prin El Iehova proslăvește locul picioarelor Lui. Ceilalți „copaci ai neprihănirii” participă cu Isus Cristos la justificarea numelui lui Iehova și la dovedirea faptului că Diavolul este un mincinos ticălos. Membrii rămășița acestora pe pământ stau veșnic verzi ca martori pentru numele și împărăția lui Iehova. Niciun topor al dușmanului nu va fi în stare vreodată să-i taie.

34. Membrii rămășiței unse a lui Iehova și tovarășii lor au răbdat mari persecuții fiindcă încearcă să apere fără nici un compromis închinarea la Iehova și să-și dea tot devotamentul lor Guvernului Teocratic și să proclame cu curaj și în mod continuu Împărăția la toate națiunile, fără excepție, dovedind că ei nu sunt prieteni ai acestei lumi și nu fac parte din ea. Ei sunt din lumea nouă a creației lui Dumnezeu unde locuiește neprihănirea. Ei sunt necăjiți, disprețuiți, evitați și părăsiți, și numiți după nume pe care religioniștii le inventează pentru a-i reprezenta greșit și pentru a spori persecuția împotriva lor. Multe persoane oneste, ca Saul din Tars, au fost induși în eroare de religie pentru a lua parte la maltratarea copiilor Sionului. Dar Iehova Dumnezeu este milostiv în timpul acestei perioade scurte înainte de Armagedon. Dacă unul din cei induși în eroare întâlnește lumina, își deschide ochii, și se întoarce cu căință la Iehova și Împăratul Lui și se supune acestor „Stăpâniri Înalte”, Iehova îi permite să se refugieze sub capitala organizației Sion. Mulți ca aceștia au venit deja. Profetia precizează că încă mai sunt alții care

trebuie să vină. „Și fiii [copiii organizațiilor] celor ce te-au asuprit vor veni plecați la tine; și toți cei ce te-au disprețuit se vor închina la picioarele tale; și te vor numi „Orașul lui Iehova, Sionul Sfântului lui Israel. Deoarece ai fost părăsită și urâtă, astfel încât nici un om n-a trecut prin tine, te voi face o podoabă veșnică, o bucurie pentru multe generații. Vei suga laptele națiunilor, și vei suga țâța împăraților; și vei știi că Eu, Iehova, sunt Salvatorul tău, și Răscumpărătorul tău, Puternicul lui Iacov.” (Isa. 60:14-16, *Ver. Amer. Rev.*)

35. Rămășița Sionului și tovarășii ei pământești știu acest lucru foarte bine. Ei repetă Psalmul 3:8: „Salvarea aparține lui Iehova; binecuvântarea Ta să fie peste poporul Tău.” (*Ver. Amer. Rev.*). Prin urmare, ar fi o încălcare a cunoașterii lor clare și a conștiinței lor luminate să se închine făpturilor și lucrurilor lumești și să atribuie salvare și protecție acestor lucruri. În această chestiune nu poate exista nicio șovăire între două păreri, niciun compromis. „Salvarea este a Dumnezeului nostru...și a Mielului.” (Apoc. 7:10).

CONDUCEREA DREAPTĂ

36. La întemeierea efectivă a Guvernului Teocratic (în 1918) și la venirea împăratului lui la templul sau sanctuarul lui Iehova (în 1918) pentru judecata casei lui Dumnezeu, trebuie să aibă loc o îmbunătățire în partea pământească, vizibilă a organizației lui Dumnezeu, rămășița Sionului. Trebuie să aibă loc o înlăturare a tot ceea ce Împăratul de la templu consideră că este lemn, fân sau miriște religioasă, care nu pot rezista focului judecății divine. Ceea ce este durabil, aprobat și prețios în ochii Domnului Dumnezeu trebuie scos în evidență. Toată confuzia și controversele din interior trebuie să dispară, și trebuie stabilită ordinea dreaptă, pentru ca pacea, prosperitatea și neprihănirea să poată predomina în organizație. Regula Teocratică este singura regulă care se potrivește organizației lui Iehova și care asigură aceste lucruri dorite. Această regulă de la Puterile Mai Înalte din cer a fost stabilită peste rămășița Sionului și tovarășii ei, în special din 1938 încoace. Perturbatorii, „bătrânii aleși” și clasa „slujitorului rău” care îi lovesc cu violență pe frații lor și care provoacă pustiire și distrugere față de interesele Împărăției, și alți „lucrători ai fărădelegii”, Domnul i-a nimicit prin îngerii Săi. Această preluare a situației în mâini pentru îmbunătățirea organizației și pentru lauda Lui Iehova a prezis-o simbolic prin următoarele cuvinte: „Căci în loc de aramă voi aduce aur, și în loc de fier voi aduce argint, în loc de lemn, aramă, și în loc de pietre, fier. Voi face din funcționarii tăi pace, și din cei care sunt exacti neprihănire. Violența nu va mai fi auzită în țara ta, nici pustiire, nici distrugere între granițele tale; ci vei numi zidurile tale Salvare, și porțile tale Laudă.” (Isa. 60:17, 18).

37. Șefii de stat, economiștii și membrii clerului prezic reconstrucția acestei lumi rele care are să urmeze după acest război pentru dominația lumii. Încerezându-se în creierile lor și în brațele lor de carne, acești constructorii ai lumii așteaptă cu nerăbdare să construiască o organizație internațională cu ziduri militare de apărare pe care oamenii să le poată numi salvarea lor. Când și dacă intrați pe porțile acestei „Noi ordini mondiale”, veți trebui, ca o condiție, să lăudați organizația, super-guvernul ei și pe constructorii ei religioși, politici și comerciali, și pe „dumnezeul acestei lumi”; în caz contrar nu puteți trăi sau merge înainte. Oamenii care aud acum mesajul Împărăției trebuie să hotărască dacă merg înainte și privesc la acești constructori ai lumii pentru alinare și izbăvire, sau se întorc la Guvernul Teocratic glorios pe care Iehova l-a construit și să caute adăpost în el. „Așa cum munții sunt împrejurul Ierusalimului, așa și Atotputernicul Dumnezeu Iehova este împrejurul organizației Sale”, și prin urmare, zidurile ei sunt salvare pentru viață veșnică în prosperitate, pace și sănătate perfectă. Cei care intră pe porțile ei nu-L uită pe Dumnezeu și laudă pe făpturile omenești, ci ei îl laudă pe marele Teocrat Iehova și pe Isus Cristos, Împăratul slăvit al neprihănirii.

38. În Iunie 1942, ziarul New York Times a relatat un banchet al liderilor religioși la un hotel faimos la care vice-președintele națiunii a rostit un discurs, chiar în ziua în care Curtea Supremă a Americii a luat decizia ca distribuirea literaturii biblice referitoare la împărăția lui Dumnezeu să fie supusă taxei de licență. În privința aceasta ziarul a spus: „Vice-președintele, amintindu-și că Vechiul Testament a prezis că va răsări într-o zi „un soare al neprihănirii” cu „vindecare în razele lui”, a declarat: „America, fără mândria rasei, ci cu o toleranță completă și o putere mare, poate fi acel „soare al neprihănirii” cu vindecare în razele

lui. America poate stabili timpul unei păci cu adevărat mare bazată pe dreptate față de toate popoarele...Vom vedea ziua când soarele Americii noastre este soarele neprihănirii, și când acel soare va răsări cu vindecare în razele lui”. Nu există nici un raport că membrii clerului religios adunați acolo au obiectat împotriva unei astfel de interpretări umane, naționaliste a profeției sacre referitoare la „soarele neprihănirii”.

39. Cititorul are acum privilegiul să compare acest lucru cu propria interpretare a lui Iehova Dumnezeu așa cum este dată în următoarele cuvinte adresate organizației Sale Sion: „Soarele nu va mai fi lumina ta ziua; nici luna nu te va mai lumina cu strălucirea ei; căci Iehova va fi pentru tine o lumină veșnică, și Dumnezeul tău slava ta. Soarele tău nu va mai asfinți, nici luna ta nu se mai retrage; căci Iehova va fi lumina ta veșnică, și zilele suferinței tale se vor sfârși.” (Isa. 60:19, 20, *V.A.R.*). Profeția corespondentă la Apocalipsa 21:23 spune: „Și orașul nu avea nevoie de soare, nici de lună, ca să lumineze în el; căci slava lui Dumnezeu l-a luminat și Mielul [Isus Cristos] este lumina lui.” Prin urmare, în curând „soarele care răsare” al Japoniei și conducerea religios-politică a tuturor națiunilor care-L uită pe Iehova Dumnezeu va apune la Armaghedon; dar Teocrația cerească, Iehova Dumnezeu, Marele Teocrat și Isus Cristos, Împăratul Lui, vor inunda împreună tot universul cu lumina glorioasă a vieții și salvării care nu va apune niciodată. (Ps. 84:11; Mal. 4:2; 2 Pet. 1:19).

40. Umblând de aici înainte în lumina lui Iehova așa cum este reflectată de capitala organizației Lui sub Isus Cristos, membrii rămășiței credincioase și tovarășii lor loiali nu-și vor uni niciodată mâinile cu nelegiuirea acestei lumi și cu „noua ei ordine” și nu vor fi niciodată îndepărtați de Teocrație. Pentru mângâierea lor este făcută promisiunea pentru Sion: „Oamenii tăi vor fi toți neprihăniți; ei vor moșteni țara pentru totdeauna, ramura plantației Mele, lucrarea mâinilor Mele, ca Eu să fiu proslăvit. Cel mic va deveni o mie, și cel neînsemnat o națiune puternică: Eu, Iehova, voi grăbi acest lucru la vremea lui.” (Isa. 60: 21, 22, *V.A.R.*) Se pare că acum este timpul acela; și dacă Domnul Dumnezeu Atotputernic grăbește lucrurile promise în acest timp, atunci vremea este scurtă. Domnul poate și va da putere rămășiței „națiunii Sale sfinte” să continue sub toate condițiile pentru a termina „lucrarea ciudată”. Dacă adunarea „celorlalte oi” pare mică în comparație cu populația vastă a pământului, Iehova, care dă creșterea, poate face unul să „devină o mie”. Să avem răbdare, atunci. El va grăbi ce a plănuțit, la timpul potrivit în viitorul apropiat. Să fim așadar credincioși poruncii Lui de a „ne scula și lumina”. Să continuăm să reflectăm singura lumină în întunericul acestei lumi, pentru ca „El să fie glorificat”.

BOTEZ

Profetul Elisei a fost uns ca profet în locul lui Ilie, tovarășul Său. Elisei când s-a apropiat de Naaman leprosul ca să-l vindece, l-a sfătuit să se spele în râul Iordan de șapte ori. Naaman, Sirianul a ascultat, scufundându-se de șapte ori în apele Iordanului, și a fost vindecat. Acela a fost un botez cu apă. (1 Împărați 5)

Prin profetul Maleahi Dumnezeu a profețit că-l va trimite pe profetul Ilie înainte de venirea acelei zile mari și îngrozitoare a lui Iehova. (Mal. 4:5, 6). Tatălui lui Ioan Botezătorul îngerul lui Dumnezeu a prezis nașterea copilului și a aplicat lui acea profeție. Treizeci de ani mai târziu Isus Cristos a spus lui Ioan aceeași profeție, spunând-i: „Și dacă vreți să primiți, acesta este Ilie, care trebuia să vină.” (Mat. 11:14). Ioan ca premergător al lui Isus îi boteza pe evreii care se pocăiau în apele Iordanului, și avertiza despre mânia care urma să vină, botezul cu focul distrugerii. Astfel, profeția cu privire la Ilie a fost împlinită în miniatură. (Mat. 3:1-12; 17:11-13). Botezul lui Ioan a fost pentru indivizii națiunii Israelului, națiune care era necredincioasă botezului ei național.

Cu cincisprezece secole înainte de Ioan națiunea Israelului a fost botezată pentru profetul lui Dumnezeu Moise, care a condus-o din robia Egiptului în libertatea poporului ales a lui Dumnezeu. Acel botez a avut loc când norul miraculos al prezenței lui Dumnezeu i-a acoperit de urmărirea Egiptenilor; și

sub acoperișul acestui nor ei l-au urmat pe Moise prin Marea Roșie divizată, cu ziduri de apă de fiecare parte a lor. După aceea, când Egiptenii au fost în drumul lor prin mare, apele Mării Roșii s-au închis asupra lor. Și acela a fost un botez, dar spre distrugere, fiindcă Egiptenii nu au fost botezați pentru profetul lui Iehova, ci i-s-au împotrivit cu violență și au căutat distrugerea celor botezați ai lui Iehova. Referitor la acest lucru apostolul Pavel spune: „Fraților, nu vreau să nu știți, cum părinții noștri toți au fost sub nor, și toți au trecut prin mare; și toți au fost botezați pentru Moise în nor și în mare.” (1 Cor. 10:1, 2). Acela a fost botezul unei întregi națiuni dintr-o odată. El a fost pentru profetul pe care Iehova l-a ridicat să-L prefigureze pe Profetul Mai Mare care urma să vină, adică, pe Isus Cristos. (Deut. 18:15-18; F.A. 3:20-23; 7:36, 37). El a avut loc înainte de distrugerea persecutorilor Egipteni, distrugere care a prefigurat apogeul bătăliei de la Armaghedon la sfârșitul lumii. Cu toate acestea, a existat totuși și un botez mai devreme decât acesta la Marea Roșie.

Primul botez din istoria omenirii a fost peste cei care trebuiau să scape de distrugerea lumii vechi și să intre vii pe pământul curățat. Acesta a fost în zilele lui Noe, care a construit corabia la porunca lui Dumnezeu, pentru a supraviețui marelui potop. Noe a fost și un „propovăduitor al neprihănirii” și a avertizat despre botezul teribil al distrugerii care urma să vină. Înainte de izbucnirea potopului șapte persoane, mai precis, familia lui Noe alcătuită din soția lui și copiii căsătoriți, au venit la el în corabie, „și Domnul [Iehova] a închis ușa după el.” (Gen. 7:13-16). Astfel, fiind acoperiți în corabie și prin urmare, ascunși de vederea întregii lumi de afară, acele șapte persoane au fost botezate pentru Noe. Referitor la acest lucru apostolul Petru spune: „Îndelunga răbdare a lui Dumnezeu a așteptat în zilele lui Noe, în timp ce se pregătea corabia, în care puțini, adică, opt suflete au fost scăpate prin apă. Icoana aceasta, chiar BOTEZUL, ne salvează acum pe noi, (nu care îndepărtează întinăciunile trupului, ci răspunsul unei bune conștiințe înaintea lui Dumnezeu), prin învierea lui Isus Cristos.” (1 Pet. 3:20, 21). Acel botez pentru Noe în corabie a fost pentru salvare de la distrugere cu lumea. Revărsarea peste toți cei din afara corabiei a potopului de ape a fost botezul unei lumi întregi spre distrugere. Acest lucru devine extrem de important pentru noi astăzi în lumina cuvintelor lui Isus referitoare la sfârșitul lumii: „Și cum a fost în zilele lui Noe, așa va fi și în zilele Fiului omului.” (Luca 17:26, 27). Din 1914, lumea este în „timpul sfârșitului” și marele potop de foc al distrugerii lumii la Armaghedon este iminent. Prin urmare, apare o nevoie și mai mare pentru persoanele care vor să scape de acel botez cu foc să intre în corabia organizației lui Dumnezeu și să fie botezate pentru Mai Marele Noe, Isus Cristos. El este Salvatorul lui Iehova pentru cei care vor fi cruțați la Armaghedon și care vor moșteni viața în lumea nouă.

În 1918 Mesagerul lui Iehova a venit la templu pentru a începe judecata la casa lui Dumnezeu. Timp de patruzeci de ani înainte de acea dată el pregătea calea înaintea lui Iehova Dumnezeu cu scopul de a pregăti un popor pentru numele lui Iehova care trebuie să fie martorii Lui, să declare numele și împărăția Lui pe tot pământul. Acea lucrare de pregătire a fost numită „lucrarea lui Ilie” a bisericii. Deoarece Ioan Botezătorul în zilele lui a făcut o lucrare în miniatură pentru împlinirea acelei lucrări profetice a lui Ilie, acea pregătire de patruzeci de ani a fost de asemenea numită „lucrarea lui Ioan Botezătorul”. Tocmai cum profetul Elisei a fost ridicat în locul lui Ilie, la fel, și după venirea Domnului la templu, a început „lucrarea lui Elisei”. Ea a fost continuată în locul lucrării lui Ilie care fusese luat sau ucis de dușmani în 1918 în chinurile Primului Război Mondial. Elisei a făcut o lucrare care avea legătură cu unsul lui Dumnezeu, Căpitanul Iehu, care a devenit împăratul lui Israel. Iehu a fost uns și folosit de Iehova ca să distrugă pe regina păcătoasă Izabela și pe toții închinătorii lui Baal din Israel. De asemenea, Iehu s-a unit cu un om al cărui inimă a fost dreaptă, mai precis, cu Ionadab, și împreună au mers în carul pentru uciderea religioniștilor sau a închinătorilor la diavol. Această lucrare de masacrare a prefigurat distrugerea religioniștilor și a organizației lui Satan, „femeia” lui, la sfârșitul lucrării lui Elisei, sau a „lucrării ciudate” a lui Iehova. Această „lucrare ciudată” este încă în desfășurare, și rolul pe care Ilie, Elisei și Ioan Botezătorul au avut de jucat în prefigurarea acelei „lucrări ciudate” și a lucrării de pregătire precedente, pune un accent și mai mare asupra importanței de a fi botezat pentru Eliberatorul lui Iehova, Isus Cristos, acum, înainte de Armaghedon. Nu numai Israeliții spirituali, ci și Ionadabii moderni, au nevoie de un astfel de botez pentru salvare în împărăția lui Dumnezeu, prin Isus Cristos.

Modelul Perfect pentru botez este Isus Cristos. El nu a fost botezat cu scopul salvării Lui proprii, fiindcă El era „sfânt, nevinovat, neîntinat, despărțit de păcătoși”. (Evr. 7:26). De ce, atunci, a fost scufundat în apele Iordanului de Ioan Botezătorul? Și de ce a fost botezat cu „botezul lui Ioan”? (Luca 7:29; F.A. 1:22; 19:3,4). Răspunsurile Lui fără păcat sunt Nu la aceste întrebări, deoarece actul lui Ioan a fost „un botez al pocăinței” iar Isus nu a avut nici un păcat de care să se căiască.

Mai mult, Ioan nu a fost trimis să boteze Neamurile, ci pe cei din națiunea lui, Evreii, care fuseseră aduși într-o relație de legământ cu Dumnezeu prin intermediul lui Moise, mediatorul lor. Evreii naturali se îndepărtaseră de la legământul lor prin neascultare și religie, și acum Mai Marele Moise, Isus Cristos, era aproape să vină. De aceea, Evreii aveau nevoie să fie aduși la o stare de pocăință și să se întoarcă la păzirea legământului, pentru a fi pregătiți să primească și să fie botezați pentru Mai Marele Moise. Tocmai cum animalele sacrificate în ziua de ispășire în Israel au fost ilustrate și sângele lor nu a îndepărtat cu adevărat păcatul uman, la fel și scufundarea în apă nu a spălat de fapt păcatele. Ea a fost doar simbolică a pocăinței și a îndepărtării de păcat și religie și a intrării într-o relație de legământ cu Dumnezeu.

Isus, fiind fără păcat și fiind Mai Marele Moise și Mijlocitorul legământului nou, a fost prin urmare, scufundat pentru un motiv diferit de cel pentru care erau botezați evreii. Faptul că Ioan a obiectat față de botezarea lui Isus și a spus că, în schimb, el ar trebui să fie botezat de Isus, dovedește acest lucru. Atunci, ce a simbolizat botezul lui Isus în apă? Și botezul se limitează doar la Evreii după trup? Profeția Psalmilor și de altfel și interpretarea proprie a lui Dumnezeu a acestora prin apostolul Său inspirat Pavel ne dă răspunsul corect. Citând din Psalmul patruzeci, versetele de la șase la opt, apostolul scrie de Isus la momentul botezului Său, moment în care El a fost pus ca temelie lumii noi: „De aceea, când intră în lume, El spune: Jertfă și prinos [cu animale victime] Tu nu ai vrut, ci un trup mi-ai pregătit. În arderi de tot și jertfe pentru păcat Tu nu ai avut nici o plăcere: atunci Eu [Isus] am spus: Iată-Mă vin (în volumul cărții este scris despre Mine) să fac voia Ta, Dumnezeule. Mai sus, după ce a spus: Jertfă, și prinos, și arderi de tot și jertfă pentru păcat Tu nu ai vrut, nici nu ai avut plăcere în ele, care sunt aduse după lege; El a spus apoi: Iată-Mă, vin să fac voia Ta, Dumnezeule”. (Evr. 10:5-9). Prin urmare, când Ioan a obiectat față de botezul lui Isus, Cel Perfect a răspuns: „Lasă să fie așa acum; căci astfel vom împlini toată neprihănirea”. Faptul că Isus nu a făcut nici un rău prin scufundarea în apă este un lucru dovedit; căci, când a ieșit din apă, glasul lui Dumnezeu a venit din cer, spunând: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care îmi găsesc plăcerea.” (Mat. 3:13-17).

Prin urmare, este clar că scufundarea în apă a Fiului lui Dumnezeu a fost un simbol deschis al consacrării Lui pentru Dumnezeu și acordul Lui să facă voia lui Iehova chiar până la moarte. Legământul și legile Israelului au fost profetice și au prefigurat voia lui Dumnezeu pentru viitor, iar Isus Cristos a intrat într-un acord cu Tatăl Său pentru a face voia Lui așa cum este exprimat în legământul lui Dumnezeu cu poporul Său. Faptul că Isus a fost scufundat în apă a simbolizat moartea și îngroparea voii Sale umane. Faptul că a fost ridicat din ape a ilustrat ridicarea Lui prin spiritul (sau puterea) lui Dumnezeu pentru a face lucrarea și voia lui Dumnezeu pusă înaintea Lui de atunci încolo. Astfel, actul apei a fost precedat de botezul real interior a lui Isus, în inimă. Acest botez adevărat a dus la multe suferințe din partea Lui, și la aceasta se referă apostolul Lui când spune: „Chiar la aceasta ați fost chemați: fiindcă și Cristos a suferit pentru noi, lăsându-ne un exemplu, ca și voi să călcați pe urmele Lui; El care nu a făcut nici un păcat.” (1 Pet. 2:21, 22).

Prin urmare, exemplul lui Isus pentru noi, include și scufundarea în apă. Așadar, oricine vrea să umble pe urmele Lui, urmând exemplul Lui, trebuie mai întâi să facă botezul interior real prin negarea de sine și venirea la a face voia lui Dumnezeu. Isus a spus: „Eu sunt calea, și adevărul, și viața; nimeni nu vine la Tatăl, decât prin Mine.” (Ioan 14:6; 1 Ioan 2:1, 2). De asemenea, este scris referitor la a fi pe placul lui Dumnezeu: „Fără credință este imposibil să-I fim pe plac; căci cel ce vine la Dumnezeu trebuie să creadă că El este, și că El este un răsplătitor al celor care-L caută cu sârguință.” (Evr. 11:6). Prin urmare, înainte ca cineva să poată primi botezul în apă, ei trebuie să devină familiarizați cu Iehova Dumnezeu și să creadă că El este. Ei trebuie să accepte Cuvântul lui Dumnezeu și să creadă că Isus Cristos este Fiul lui Iehova și este Mielul de jertfă pentru păcatele noastre și trebuie să caute să se apropie de Dumnezeu prin Isus

Cristos. Apoi cu această credință în Iehova Dumnezeu și Isus Cristos, Împăratul Lui, și pocăindu-se de toate păcatele din trecut și convertindu-se și întorcându-se de la păcat și lume, ei se dau cu totul lui Iehova Dumnezeu pentru ca întotdeauna după aceea să facă voia lui Dumnezeu așa cum este revelată în Cuvântul Lui și prin Împărăția Lui. Doar acest curs Scriptural va conduce la acceptare de Dumnezeu și de a fi recunoscut de El actul lor de consacrare.

Unul din actele lui de a face voia lui Dumnezeu va fi, cât de repede posibil după consacrarea lor, să facă așa cum a făcut Marele nostru Exemplu Isus, și anume, să fie cufundat în apă, pentru a da o mărturie exterioară simbolică că s-a devotat lui Dumnezeu și serviciului Lui fără sfârșit. Un astfel de botez în apă nu este un simbol al faptului că este botezat în trupul spiritual a lui Cristos, cu nădejdea vieții în ceruri. Dacă acel lucru va urma mai târziu, după ce cineva a dat dovadă în serviciul lui Dumnezeu, este voia lui Dumnezeu să hotărască. Cel botezat nu face nici un acord cu Domnul și nu încearcă să dicteze care va fi voia lui Dumnezeu cu privire la el. (Rom. 6:3-5).

Isus a trimis pe discipolii Săi cu următoare instrucțiune: „Mergeți și învățați toate națiunile, botezându-le în numele Tatălui, și al Fiului și al Sfântului [spirit]; învățându-le să păzească toate lucrurile pe care vi le-am poruncit.” (Mat. 28:19, 20). Prin urmare, acest botez în apă pentru dumneavoastră este efectuat în numele, adică, prin autoritatea, lui Iehova Dumnezeu Tatăl și prin Isus Cristos Fiul, și cu Spiritul sau puterea sfântă a lui Dumnezeu, spirit sau putere care este însărcinarea autorității pentru a face aceasta. Așadar, când vă prezentați înaintea celui care botează în apă, botezul dumneavoastră va fi efectuat cu această înțelegere și în spiritul Domnului.

Înainte de a vedea dacă botezul dumneavoastră este potrivit, trebuie mai întâi să răspundeți afirmativ la următoarele întrebări pentru a arăta că faceți acest pas cu înțelegerea Scripturală și că sunteți potrivit pentru botez ca un slujitor devotat al Domnului, pe deplin responsabil față de El:

- (1) Crezi în Iehova Dumnezeu Tatăl, că „salvarea aparține lui Iehova”, și că Isus Cristos este Fiul Lui în al cărui sânge păcatele tale sunt spălate și prin care îți vine salvarea de la Dumnezeu?
- (2) Ți-ai mărturisit păcatele lui Dumnezeu și ai cerut curățarea lor de Isus Cristos, și te-ai întors de la păcat și lume, și te-ai consacrat fără rezerve lui Dumnezeu ca să faci voia Lui?

Răspunsul tău, fiind DA, este o mărturie că ești vrednic și pregătit pentru botezul în apă în ascultare de voia lui Dumnezeu.

DE CE ARE PARTE ADEVĂRUL DE ÎMPOTRIVIRE?

IEHOVA, Tatăl Domnului și Salvatorului nostru Isus Cristos, este neprihănit și toate lucrurile Lui sunt neprihănite. „Domnul este neprihănit în toate căile Lui, și sfânt în toate lucrările Lui.” (Ps. 145:17). „Căci Domnul neprihănit iubește neprihănirea; înfățișarea Lui este văzută de cei drepti.” (Ps. 11:7). La fel și Fiul preaiubit a lui Iehova este neprihănit, sfânt și curat; și fiindcă El iubește neprihănirea în orice vreme Iehova l-a înălțat în cel mai înalt loc alături de însuși Atotputernicul: „Tu iubești neprihănirea, și urăști răutatea; de aceea, Dumnezeu, Dumnezeul Tău, Te-a uns cu untdelemnul bucuriei mai presus de tovarășii Tăi.” (Ps. 45:7).

Cine ar putea să-L urască pe Iehova Dumnezeu, și cine ar putea pune ură în mintea altuia împotriva Atotputernicului Dumnezeu, care este dragoste? Doar cel rău, Satan Diavolul. Numele lui Satan înseamnă adversar sau împotrivor a lui Dumnezeu. Satan este prințul lumii, de la momentul Eden și până la Armagedon, și întreaga lume este sub puterea și influența lui Satan, cel rău. (Ioan 12:31; 1 Ioan 5:19). Prin urmare, toate fapăturile care-L urăsc pe Iehova, Atotputernicul Dumnezeu, sunt slujitorii Diavolului. Toți cei ce-L urăsc pe Domnul Isus Cristos sunt ca slujitorii Diavolului. Toți cei care îi urăsc pe slujitorii credincioși ai lui Dumnezeu și ai lui Cristos sunt de asemenea, ai Diavolului. Aceste scripturi ar trebui să convingă toate persoanele sincere care doresc neprihănirea că cei care-i urăsc pe martorii lui Iehova și care-i persecută sunt instrumente ale „celui rău”, care-l urăște pe Dumnezeu și pe Cristos, și că toți acești împotrivorii ai lui Iehova și ai împărăției Lui sunt condamnați la distrugere. Dar de ce urăște lumea pe

Domnul Isus Cristos, așa cum este scris în Biblie? Răspunsul lui este: „Lumea Mă urăște fiindcă Eu mărturisesc despre ea, că lucrările ei sunt rele.” (Ioan 7:7). Lumea urăște pe toți cei care calcă cu credincioșie pe urmele lui Isus și care depun mărturie pentru numele lui Iehova.

Ce se înțelege în aceste texte tocmai citat prin termenul „lume”? Oamenii și popoarele pământului sunt sub influența demonilor, unde Satan Diavolul este prințul sau șeful demonilor, constituie lumea care zace în cel rău. (1 Ioan 5:19, *Diaglott*). Lumea este alcătuită în principal din trei elemente de conducere, și anume: religia, politica, și comerțul; și toate persoanele care conduc astfel practică un fel de religie, care este demonism, deoarece practica lor este contrară Cuvântului lui Dumnezeu. Prin urmare, lumea, constă în organizarea popoarelor pământului în forme de guvernare care sunt dominate de puterea și influența domnitorului invizibil, Satan. Lumea nouă va fi alcătuită din toți oamenii care vor supraviețui Armagedonului și care iubesc neprihănirea și urăsc răutatea, și aceștia vor trăi pe pământ sub supravegherea și controlul domnitorului invizibil, neprihănit, Cristos Împăratul. Se vede astfel că toate popoarele și națiunile trebuie să fie acum despărțite sau divizate în două clase, pentru ca cei ce iubesc neprihănirea și care slujesc neprihănirii să trăiască, iar cei care aleg răutatea să fie distruși. „Domnul păzește pe toți cei ce-L iubesc; dar pe toți cei păcătoși El îi va distruge.” (Ps. 145:20).

Numele Diavol înseamnă clevetitor sau calomniator. Numele Iehova Dumnezeu înseamnă planul Atotputernicului față de creaturile Sale. Diavolul a început să defăimeze numele Atotputernicului Dumnezeu când a spus prima minciună Evei. De atunci și până acum Diavolul a calomniat constant numele lui Iehova, și Diavolul a determinat mulțimile de creaturi să devină calomnatori și urători ai numelui Atotputernicului Dumnezeu. Din acest motiv Diavolul l-a pus pe Nimrod în față ca unul egal sau deasupra lui Dumnezeu, și prin urmare Nimrod a fost onorat ca un „viteaz înaintea Domnului”. (Gen. 10:8-10). Nimrod a fost liderul primei organizații a religiei după potop. Diavolul și slujitorii lui au batjocorit în continuu numele lui Iehova Dumnezeu; iar Fiul Său preaiubit, Isus Cristos, a glorificat întotdeauna numele lui Iehova. Din acest motiv Diavolul a batjocorit în permanență numele lui Isus Cristos. Din acest motiv este scris despre Isus Cristos: „Ocările celor ce Te-au ocărât au căzut asupra Mea.” (Ps. 69:7, 9).

Fiecare faptură care a fost credincioasă Atotputernicului Dumnezeu a suferit ocară, calomnie, împotrivire, persecuție și cruzime. Oamenii credincioși din vechime, de la Abel încoace, au răbdat tot felul de batjocuri și pedepse crude pentru motivul că erau pentru și proclamau numele Atotputernicului Dumnezeu și venirea Împărăției Lui. Nimeni care L-a iubit pe Dumnezeu nu putea fi vinovat de provocarea pedepselor asupra acelor oameni credincioși care au proclamat numele Atotputernicului Dumnezeu. Diavolul a fost acela care a adus batjocură asupra lor și le-a provocat suferințe, și acest lucru Diavolul l-a făcut pentru că oamenii credincioși au proclamat numele Celui Prea Înalt.

Din ziua în care Isus a început să proclame numele și împărăția lui Iehova, Diavolul i s-a împotrivit și a încercat să aducă distrugerea Lui. (Mat. 4:1-11). Diavolul și demonii lui asociați au continuat să batjocorească, să calomnieze și să-L persecute pe Isus, și să-L acuze în mod fals de crimă, și în final au provocat crucificarea Lui. Slujitorii credincioși ai lui Isus Cristos își petrec zilele vestind numele lui Iehova și a lui Isus Cristos, Împăratul, iar Diavolul și agenții lui îi batjocoresc și îi persecută fără încetare. De ce? Deoarece ei susțin numele Domnului și proclamă cu bucurie numele și împărăția Lui.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

15 OCTOMBRIE 1942

Nr. 20

Cuprins:

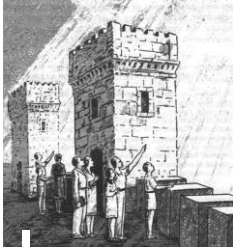
LUPTĂTOR PENTRU LUMEA NOUĂ
PARTEA I

- Pag.347

CONGRESUL TEOCRATIC
DE LA CLEVELAND

- Pag.361

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn, N.Y., U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: J.F. Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu l-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și l-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintează în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armaghedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... 40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE VESTITORUL PREZENȚEI LUI CRISTOS

Vol. LXIII

15 OCTOMBRIE 1942

Nr. 20

LUPTĂTOR PENTRU LUMEA NOUĂ

PARTEA I

„Isus a răspuns: Împărăția Mea nu este din lumea aceasta. Dacă ar fi Împărăția Mea din lumea aceasta, servii Mei s-ar fi luptat.” – Ioan 18:36.

IEHOVA este cel mai puternic luptător pentru lumea nouă. Victoria Sa pentru aceasta El a prezis-o cu mult timp în urmă, prin nimicirea de către Sine a forțelor lumii vechi, așa cum au fost reprezentate de Egiptul din vechime sub conducerea lui Faraon. În cântarea de victorie, cei care au fost eliberați de acea putere a ‘lumii vechi’ au cântat: „Îi voi cânta lui Iehova, căci El a triumfat în mod glorios; El a aruncat în mare calul și călărețul lui. Iehova este un războinic; Iehova este numele Său.” – Ex. 15:1, 3, *A.R.V.*

² Profetul Moise i-a condus pe izraeliți să cânte această cântare la Marea Roșie. El a fost, de asemenea, un luptător pentru o lume din care Egiptul nu era și nu este o parte. El a ales mai degrabă poporul lui Iehova decât onorurile regale ale Egiptului, și lupta sa pentru apărarea și eliberarea fraților săi izraeliți din Egipt a făcut să fie scos în afara legii de acea întunecată țară religioasă a asuprii. În primul rând, în țara exilului său, el s-a ridicat și a luptat pentru cei slabi împotriva celor puternici. După aceea a devenit păstor printre cei slabi, într-un ținut sălbatic, ocupație însoțită pe atunci de un mare pericol (Ex. 2:11-22; 3:1). La timpul potrivit Iehova l-a trimis înapoi în Egipt, unde Moise a reluat lupta pentru cei slabi și asupriți. Lupta s-a încheiat prin triumful glorios al lui Iehova asupra celei dintâi puteri a lumii vechi de atunci. Mai târziu, Moise, sub inspirația lui Iehova, s-a declarat a fi o figură profetică, prefigurând pe puternicul Luptător ce avea să vină, asemănător cu Moise, dar mai mare. Mărturia unitară a Scripturilor inspirate este că acest Luptător pentru lumea nouă a lui Iehova este singurul Fiu născut al lui Dumnezeu. Prin acest puternic Războinic și Judecător este stabilită lumea nouă și El devine Regele lui Iehova al lumii dreptății care nu va avea niciodată sfârșit. – Deut. 18:15-18; Fap. 3:22, 23; 7:35-37; Evr. 1:1,2.

³ Puterile nevăzute și văzute, care constituie „această lume rea prezentă”, există de mai bine de patruzeci și trei de secole de la marele potop din zilele lui Noe. (Gal. 1:4). Acel potop de ape a ilustrat „actul nemaiauzit” al lui Iehova în lupta Sa pentru lumea nouă. Faptul că împrejurările și întâmplările din zilele noastre sunt asemănătoare, dar mai rele, cu cele din zilele lui Noe are, prin urmare, o semnificație deosebită, dacă noi credem avertismentul dat de Isus Cristos. (Mat. 24:37-39). Într-adevăr, noi stăm la porțile lumii noi a lui Iehova, dar mai întâi trebuie să fim martori și să experimentăm „actul Lui nemaiauzit”, ce va depăși chiar și Potopul. Atunci nu va fi o chestiune de felul „fie ce-o fi! La noroc”, ci: Cine se află în marea Arcă a siguranței și supraviețuirii?

⁴ Atunci, cum poate cineva să intre în această arcă? Prin întoarcerea la religie sau prin „mai multă religie”, așa cum propun politicienii și clerul pentru planificata lor „nouă ordine” de după acest război total? Nu! Privind neschimbătoarea cale de acțiune a religiei, de-a lungul tuturor secolelor, fiecare persoană sinceră trebuie să admită că religia este a acestei lumi și ia parte la organizarea acestei lumi. De aceea, religia va dispărea pentru totdeauna odată cu această lume veche, prin „actul nemaiauzit” al lui Iehova, fapt care este principalul motiv pentru care actul Său este „nemaiauzit” pentru religioși. Examinând acum ce a făcut religia poporului ales al lui Dumnezeu din vechime, Israelul, concluzia la care

se ajunge trebuie să fie că singura cale de a supraviețui este aceasta: să se părăsească imediat religia și confuzia ei și să se urmeze închinarea curată și nepătată a marelui Dumnezeu Atotputernic al lumii noi, Iehova. „Salvarea vine de la Iehova.” – Ps. 3:8; *A.R.V.*

JUDECĂTORI

⁵ De la Marea Roșie, Moise a condus cele douăsprezece seminții ale Israelului spre țărmul de est al râului Iordan, vizavi de Țara Promisă. Pe drum, Iehova Dumnezeu, prin Moise ca mediator între El și Israel, a stabilit prin lege închinarea singurului Dumnezeu viu și adevărat printre acel popor. El i-a avertizat împotriva cursei religiei, așa cum era practică de locuitorii Țării Promise, locuitori religioși ce trebuiau să fie nimiciți ca dușmani ai lui Iehova și ai Teocrației Sale, pentru a smulge din rădăcini religia din acea țară a promisiunii. (Vezi Deuteronomul 7:16,25; Exodul 23:31-33). Națiunile religioase la est de Iordan, sub conducerea lui Og și Sihon, au atacat pe Moise și Israelul. De aceea, Iehova Dumnezeu a nimicit acele națiuni și a dat teritoriul lor izraeliților, anume regiunile Basanului și Galaadului, la est de Iordan. Fiind crescători de vite, la jumătate din seminția lui Manase i s-a dat ținutul Basan și o parte din Galaad, iar semințiilor lui Ruben și Gad li s-au dat ce a mai rămas din partea de sud a Galaadului.

⁶ După moartea lui Moise, Iosua i-a condus pe izraeliți peste Iordan în Țara Promisă și semințiile rămase s-au stabilit acolo în teritoriile alocate lor, după alungarea închinătorilor la demoni din ținutul ocupat. Nu toți aceștia au fost alungați, și ei împreună cu religia lor s-au dovedit o continuă amenințare și cursă pentru izraeliți, care se aflau sub obligațiile legământului de a se închina la Iehova și a-I servi. Ceea ce a urmat apoi este important a fi analizat de cei care caută viață veșnică, întrucât aceasta furnizează o ilustrație profetică demnă de încredere despre ce s-a întâmplat în perioada de după război de la și după anul 1918 A.D., perioadă în care noi trăim acum. Aceasta arată soarta națiunilor „creștinătății” și ale păgânătății, și descoperă destinul acelor persoane care, individual, iau poziție de partea lui Iehova și a Guvernului Său drept prin Isus Cristos.

⁷ Aceasta este ziua judecății pentru națiuni. Calea de acțiune a națiunilor, atât cele numite „creștine”, cât și cele numite „păgâne”, arată că ele sunt conduse pentru nimicire prin mâna Luptătorului lui Iehova pentru lumea dreptății, Isus Cristos. (Mat. 25:31, 32). Despre Acesta este scris: „El judecă și Se luptă cu dreptate.” (Apoc. 19:11). Bătălia Armagedonului urmează după ce se va încheia judecarea națiunilor de către Sine. Bătălia are loc în executarea hotărârii judecătorești date. Iehova i-a încredințat lui Isus Cristos toată judecata și puterea de a executa judecata (Ioan 5:22, 27). El a fost prefigurat de judecătorii credincioși pe care Iehova i-a ridicat în Israel.

⁸ Termenul „judecător”, așa cum este folosit în înregistrarea Judecătorilor, nu înseamnă un simplu funcționar judecătoresc ce câștigă un salariu de la guvern și este numit de un politician sau prin vot popular. Termenul înseamnă cineva pe care Iehova Dumnezeu l-a ridicat în timp de criză și pe care l-a numit să conducă lupta împotriva religiei, să răstoarne puterea asupra religioșilor de peste poporul Său și după aceea să sprijine legea lui Dumnezeu și organizarea teocratică în mijlocul lui și să dea hotărâri judecătorești în armonie cu acestea. Acest lucru nu se întâmpla pentru vreun câștig personal egoist din partea sa. Un astfel de judecător, al cărui înțeles profetic al vieții îl face acum clar Domnul Dumnezeu, a fost Iefta. Evenimentele de astăzi împlinesc faptele și tablourile marii drame profetice în care Iefta a fost personajul principal, și arată că acesta este timpul potrivit al lui Dumnezeu pentru a studia rolul pe care Dumnezeu i l-a dat lui Iefta să-l joace. Înțelegerea acestora va încânta inima fiecărui iubitor de dreptate. Ea îi va mări zelul pentru lumea nouă, făcându-l capabil să continue în serviciul lui Dumnezeu, până ce va fi câștigată victoria finală și până va fi întemeiată lumea nouă ce nu va putea fi clintită niciodată. Următoarele numere ale *Turnului de veghere* vor continua, prin harul lui Dumnezeu, studiul despre Iefta. Cei care doresc să fie și să rămână de partea dreaptă a chestiunii care a împărțit universul viu, vor urmări cu atenție aceste expuneri făcute la timp. Cadrul pentru drama lui Iefta este fixat în capitoul al zecelea al cărții Judecătorii și cu acest capitol începe acum studiul nostru.

CEI CARE CAD DIN NOU ÎN RELIGIE

⁹ Israelul era o Teocrație tipică, deoarece era o națiune administrată și condusă de Dumnezeu, și nu de popor, ca în democrație, care își are originea în țara păgână a Greciei antice, cu câteva secole înainte de Cristos. În loc ca Iehova să-și câștige autoritatea din consimțământul celor guvernați și să fie slujitorul poporului, poporul I se închina și Îl servea pe Iehova ca marele Teocrat și El își numea proprii judecători ca reprezentanții Lui vizibili pentru popor. Judecătorul Tola, care servise douăzeci și trei de ani, tocmai murise: „După el s-a sculat Iair, galaaditul, care a fost judecător în Israel douăzeci și doi de ani. El avea treizeci de fii, care călăreau pe treizeci de mânji de măgari, și stăpâneau treizeci de cetăți, numite și azi cetățile lui Iair și așezate în țara Galaadului. Și Iair a murit și a fost îngropat la Camon.” – Jud. 10:3-5.

¹⁰ Judecătorul Iair a fost, după câte se pare, descendentul primului galaadit numit Iair, un luptător, menționat la Numeri 32:39-41: „Fiii lui Machir, fiul lui Manase, au mers împotriva Galaadului și au pus mâna pe el; au izgonit pe amoriții care erau acolo. Moise a dat Galaadul lui Machir, fiul lui Manase, care s-a așezat acolo. Iair, fiul lui Manase, a pornit și el și a luat târgurile și le-a numit târgurile lui Iair”. Moartea judecătorului Iair a lăsat națiunea Israel fără un judecător vizibil. Aceasta i-a pus pe izraeliți la o mare încercare în ce privește credințioșia față de legământul lor cu Iehova Dumnezeu, ascultarea de poruncile Sale și împotrivirea lor față de religia dușmanilor din mijlocul lor și din afară. Timpul în care Israel a fost fără judecător corespunde perioadei când izraeliții spirituali, poporul de legământ al lui Iehova din prezent, au fost fără marele lor Judecător, deoarece El nu venise la templu pentru a începe judecata. Venirea Sa la templu ca Mesagerul lui Iehova fusese prezisă și trebuia să aibă loc. Prezența Lui la marele templu spiritual, deși nevăzută de ochi omenești, avea să fie descoperită prin evenimentele care au urmat venirii Sale. – Mal. 3:1-3; 1Pet. 4:17; Rom. 14:10; Mat. 25:31-46.

¹¹ Faptele, atât imediat înainte de 1918 și mai ales cele care au urmat, dovedesc că Isus Cristos a venit la templu în primăvara lui 1918 și că de atunci este în curs ziua de judecată a națiunilor lumii. Punctul culminant, executarea judecății sau a hotărârii judecătorești date, este aproape și toate națiunile se găsesc în fața nimicirii la Armagedon. Clerul religios al „creștinătății” a eșuat să observe acest lucru și să-l aducă în atenția conducătorilor națiunilor, dar martorii credincioși ai lui Iehova fac aceasta, ca avertisment pentru națiuni.

¹² Care era evoluția evenimentelor ce aveau loc printre izraeliții spirituali exact înainte de venirea la templu a Judecătorului? Stările de lucruri care s-au dezvoltat în Israelul natural din vechime dau o imagine reală despre aceasta. Este scris: „Și copiii lui Israel au făcut din nou ce era rău înaintea lui Iehova și au servit lui Baal și Astarteei, și dumnezeilor Siriei, dumnezeilor Sidonului, dumnezeilor Moabului, dumnezeilor copiilor lui Amon și dumnezeilor filistenilor; și ei L-au părăsit pe Iehova și nu L-au mai servit.” (Jud. 10:6, *A.R.V.*). Izraeliții naturali s-au întors la religie. Aceasta era demonism, deoarece dumnezeii acelor națiuni ne-izraelite erau demoni venerați sub simbolul idolilor, statuile lui Baal reprezentând pe Satan Diavolul. Statuile de sex feminin ale Astarteei reprezentau pe așa-numita „regină a cerului”, „femeia” lui Satan, adică organizația lui, al cărei soț și cap domnitor este el. Filistenii se închinau la Diavol sub forma lui Belzebub, „prințul demonilor”, precum și la dumnezeul-pește Dagon, ai cărui preoți purtau pălării înalte despicate ca o gură de pește deschisă, pălării care au fost adoptate de Ierarhia romano-catolică și care sunt purtate de papii și episcopii lor până în ziua de azi. Amoniții se închinau la Diavol sub numele lui „Moloh”, care înseamnă „rege”, sau „Milcom”, care înseamnă „regele lor”, ce denotă religia politică, închinarea la stat.

¹³ Nu este nevoie de nici o dovadă aici că „creștinătatea”, care susține cu voce tare că este Israelul spiritual, s-a lăsat în voia religiei sau a demonismului chiar de la începuturile ei, din secolul al IV-lea, cu politica un apropiat aliat și susținător. S-au publicat multe în numerele anterioare ale *Turnului de veghere* pentru a mai arăta că filistenii ce se închinau la Dagon au ilustrat elementul religios al „creștinătății”, în particular Ierarhia romano-catolică și organizațiile Acțiunii Catolice. Amoniții, ca închinători ai „dumnezeului-rege”, au ilustrat elementul politic atașat de stat, care îl glorifică și îl servește, indiferent de

forma lui politică. Moabiții, o națiune înfrățită cu amoniții și închinători la „Chemoș”, au ilustrat pe aliatul religiei și al politicii, anume elementul comercial.

¹⁴ Totuși, pe noi ne preocupă mai cu seamă adevărații izraeliți spirituali. Aceștia se află în mijlocul „creștinătății”, dar nu sunt o parte a ei. Cam cu patruzeci de ani înainte de 1918, așa cum arată faptele istorice, izraeliții spirituali au început să iasă din „creștinătate”, din religia, politica și comerțul ei. Ei au început să iasă la lumina adevărului din Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia, dar până în 1918 nu-și reveniseră complet în urma contactului și asocierii cu unele lucruri din „creștinătate”. Ei încă aveau multe pete ale religiei pe hainele lor și influența acestora le-a împiedicat completa și potrivita închinare a lui Iehova Dumnezeu și a lui Isus Cristos, Regele Său. Deși părăsiseră toată politica lumii, totuși, în dorința de a evita asemănarea cu clerul și ierarhia, ei continuau încă modul democratic de alegere al bătrânilor și al altor funcționari din adunările lor creștine. Ochii lor nu se deschiseseră încă spre modul teocratic, așa cum este arătat în Biblie. Chiar se credea că atunci când Isus Cristos își va încheia domnia de o mie de ani și va preda toate lucrurile lui Dumnezeu, marele Teocrat, și I se va supune, forma de guvernare de pe pământ va deveni democratică (1Cor. 15:24-28). Observați câteva din afirmațiile publicate înainte ca Regele și Judecătorul lui Iehova să vină la templu.

„De atunci înainte omul va fi din nou rege al pământului, supus Marelui Rege Iehova, în a cărui ‘împărăție veșnică’ vor fi după aceea asociați Cristos și biserica. Putem presupune, în mod rațional, că și oamenii perfecți vor avea nevoie de o anumită formă de guvernare și că aceasta va fi un guvern reprezentativ, deoarece fiecare membru al acelei familii umane va fi perfect, prin urmare regele va fi egal cu fiecare alt membru. Un astfel de guvern nu va fi nici mai mult nici mai puțin decât o republică, în care fiecare individ va fi suveran, și unul din numărul lor va fi ales ca servul sau președintele lor.” – *Turnul de veghere și Vestirea prezenței lui Cristos*, 1 mai 1898, pagina 143.

„Nimeni nu va contesta că republica este forma cea mai înaltă de guvernare. Într-o republică fiecare cetățean este suveran; și acești suverani, prin alegerea lor, numesc pe unii din numărul lor pentru a le fi reprezentanți și servi. ... Dacă nu ar fi avut loc nici o cădere, fără îndoială această formă superioară de guvernare umană ar fi triumfat. ... După ce împărăția lui Mesia va fi subjugat complet păcatul, va fi ridicat omenirea, va fi nimicit absolut pe toți nelegiuții cu voia, va fi adus la perfecțiune absolută pe cei rămași din rasă, atunci, la sfârșitul domniei Mesianice, pământul va fi republică pentru toată eternitatea, fiecare membru al rasei va fi suveran.” – *Turnul de veghere* din 15 februarie 1915, pagina 57.

¹⁵ Neobservând atunci că Guvernul Drept de peste omenirea răscumpărată de pe pământ va fi pentru totdeauna Teocrația lui Iehova prin Isus Cristos, izraeliții spirituali acceptau încă învățătura religioasă potrivit căreia „stăpânirile înalte”, cărora trebuie să le fie supuse toate sufletele, sunt conducătorii politici ai acestei lumi, modernii amoniți. Acum, în lumina Cuvântului descoperit al lui Dumnezeu, rămășița credincioasă a poporului Său de legământ vede că Iehova Dumnezeu și Isus Cristos sunt singurele „Stăpâniri Înalte” și că, de fapt, ei de Aceștia trebuie să asculte, și nu de oamenii lumii. – Rom. 13:1-4; Fapte 5:29; 4:19.

ASUPRIREA DE OPTSPREZECE ANI

¹⁶ Conformarea creștinului după calea acestei lumi are ca rezultat binele său? Observați răspunsul tipic din Înregistrare: „Și mânia lui Iehova s-a aprins împotriva Israelului și El i-a dat pe mâna filistenilor și pe mâna copiilor lui Amon.” (Jud. 10:7, *A.R.V.*). Aceasta arată că Iehova Dumnezeu nu forțează sau constrânge creaturile să-L servească și că pe cei care încheie un legământ să-I facă voința și apoi se întorc la religie, Iehova îi lasă pe calea lor de acțiune, cu consecințele ei, pentru că nu dau atenție avertismentului Său. Religia s-a dovedit a fi o cursă pentru izraeliți și a dus la subjugarea lor prin alianța politico-religioasă.

¹⁷ În anul 1914 A.D. „timpurile neamurilor”, cu o durată de 2.520 de ani, au ajuns la sfârșit. Aceasta a marcat timpul ca Guvernul Teocratic al lui Iehova, prin Isus Cristos, să înceapă să funcționeze pentru

justificarea numelui lui Iehova și pentru stabilirea Domnitorului Drept peste pământ. Poporul de legământ al lui Iehova de pe pământ a îndreptat atunci atenția spre acest fapt. Clerul „creștinătății”, atât catolic cât și protestant, a refuzat să creadă și să-și înștiințeze aliații politici despre acest fapt, și bineînțeles a izbucnit sângerosul Război Mondial, exact așa cum prezisese Isus.

¹⁸ Asemenea amonițiilor din zilele Israelului, elementul politic a ieșit în prim plan și a instituit guvernarea în timp de război, cu interdicțiile și legile ei marțiale. Filistenii moderni, clerul sub conducerea Ierarhiei romano-catolice, a adus presiuni asupra aliaților amoniți și acești politicieni au folosit isteria războiului și măsuri speciale pentru a pune în lanțuri și sub restricții pe poporul de legământ al lui Iehova. Ei le-au interzis și confiscat literatura, au oprit mărturia publică ce se da despre sfârșitul Timpurilor Neamurilor și despre stabilirea Împărăției lui Dumnezeu sub Cristos. Pe baza ideii religioase că amoniții prezenți, sau conducătorii politici, erau „înaltele stăpâniri”, poporul lui Iehova se supusese conștiințios conspiratorilor politico-religioși și se reținuse de la vestirea curajoasă și continuă a Împărăției stabilite. Făcând astfel, ei de fapt au ascultat de oameni și nu de poruncile supreme ale lui Dumnezeu de a fi martorii Săi, fără să aibă frică de oameni. Cei aflați în lanțuri în spatele gratiilor închisorilor din Germania, Canada, Statele Unite și alte părți, pe tot cuprinsul „creștinătății”, nu puteau face nimic. Frații lor, deși erau afară, se aflau de asemenea în stare de restricție, datorită intoleranței religioase exercitată la adăpostul legii. Să nu fie trecut cu vederea faptul că așa numitele țări „democratice” cedaseră totalității Ierarhiei romano-catolice și se alăturaseră în conspirație împotriva închinării lui Iehova prin servii Lui.

¹⁹ „Ei au apăsă și au asuprit pe copiii lui Israel în vremea aceea optsprezece ani, și anume: pe toți copiii lui Israel care erau de cealaltă parte a Iordanului în țara amoriiților, în Galaad.” (Jud. 10:8). „Cealaltă parte” era partea râului Iordan pe care o ocupaseră amoniții. Acela era teritoriul despre care ei pretindeau că le aparține și era al lor de drept, și ei și-au justificat agresiunile împotriva poporului de legământ al lui Iehova pe baza acelei susțineri false. În primăvara anului 1918 A.D. asuprirea din lumea întregă a izraeliților spirituali, de către conspiratorii aliați politico-religioși, și-a atins punctul culminant. Aceasta s-a întâmplat atunci când servilor lui Iehova li s-au refuzat drepturile constituționale în America și s-au comis împotriva lor mari persecuții religioase și violențe ale gloatelor, sub masca patriotismului. Oficialii Societății Watch Tower au fost duși cu trenul spre penitenciare pe baza acuzațiilor nedovedite, au fost întrerupte legăturile Societății cu filialele ei din străinătate, publicațiile ei au fost interzise și multă literatură din Biblie a fost confiscată și distrusă.

²⁰ Poporul lui Iehova, care se află în legământ să-I servească, potrivit voinței și poruncilor Sale, constituie martorii Lui. Numele „Galaad” înseamnă „o mulțime de dovezi” sau „movila mărturiei”. Acesta se referă la dovezile sau la monumentul mărturiei care a fost înălțat în țară pentru a marca pactul de neagresiune, sau înțelegerea, făcută între Iacov (numit ulterior „Israel”) și tatăl celor două soții ale lui. Pactul garanta relații pașnice, durabile între Iacov (Israel) și socrul său. Acesta făcea apel la Iehova pentru a veghea între cei doi, în ce privește îndeplinirea reciprocă de către fiecare parte a termenilor înțelegerii lor pentru pace.

²¹ Astăzi creștinii care constituie poporul de legământ al lui Iehova trebuie să aibă mărturia relațiilor lor pașnice cu El și organizația Lui. Ei se bucură de „pace cu Dumnezeu” prin Domnul Isus Cristos atâta vreme cât își țin legământul cu Iehova Dumnezeu și nu luptă împotriva organizației Lui teocratice. (Rom. 5:1; 8:16, 17). Cu toate acestea, dușmanilor le-ar plăcea să fie altfel. În împotrivirea lor față de domnia teocratică a lui Iehova, elementul politic al acestei lumi, împreună cu liderii religioși, încearcă să distrugă această relație pașnică a poporului lui Iehova cu El. Ei încearcă să îndepărteze mărturia prin care creștinii se bucură de această relație cu Tatăl. Ei fac aceasta prin eforturi de a-i constrânge să-și violeze conștiința și legământul făcut cu Iehova. De asemenea, ei se amestecă în domeniul lor de activitate și serviciul pentru Dumnezeu și, prin forță, legi răutăcioase și hotărâri judecătorești, îi împiedică să împlinescă poruncile lui Dumnezeu în libertate și în public. În felul acesta, ei se străduiesc să facă pe poporul Său de legământ să nu asculte de legile lui Dumnezeu și astfel să se dovedească neascultători față de El. Amoniții și filistenii moderni au făcut așa atât în decursul perioadei războiului mondial dintre anii 1914-1918 cât și după aceea,

iar tacticile lor de astăzi sunt o repetare răutăcioasă a celor din trecut, care au avut atunci un asemenea succes.

²² Fanaticii închinători la „regele-dumnezeu” și-au extins agresiunile asupra altor seminții ale Israelului. „Fiii lui Amon au trecut Iordanul ca să se bată și împotriva lui Iuda, împotriva lui Benjamin și împotriva casei lui Efraim. Și Israel era într-o mare strâmtorare.” (Jud. 10:9). Potrivit decretului lui Dumnezeu de la Deuteronomul 2:19-21 și 32:8, 9, amoniții nu aveau drept pe partea de vest a râului Iordan. Trecerea lui și atacarea semințiilor lui Iuda, Benjamin și Efraim era pur și simplu un act de agresiune împotriva Teocrației tipice pe care Iehova o stabilise peste izraeliți în teritoriul lor dat de Dumnezeu. De aceea, mișcarea amoniților a ilustrat o mișcare asemănătoare a strategilor religioși-politici pentru dominație mondială, împotriva Guvernului Teocratic al lui Iehova. Acest Guvern ceresc sub conducerea lui Cristos a început operațiunile față de acest pământ în 1914. Nu este surprinzător că atunci s-a dat frâu liber Războiului Mondial și servii lui Iehova și ai Guvernului Său au fost urâți de toate națiunile, în împlinirea profeției lui Isus, ce arată dovezile sfârșitului domniei neîntrerupte a Diavolului. Același Isus a declarat: ceea ce se face urmașilor Lui, Lui i se face, deci urârea urmașilor Săi credincioși, care Îi vesteau Împărăția, era de asemenea o ură exprimată împotriva lui Isus Cristos, care Își începuse domnia activă în 1914. Marele necaz care a venit astfel peste Israelul spiritual a fost prezis cu mult timp în urmă de profetul Ieremia și a fost numit „necazul lui Iacov” (Ier. 30:5-9). Observați cum a lucrat Iehova pentru eliberarea poporului Său.

STRIGĂT PENTRU LIBERTATE DE ÎNCHINARE

²³ „Copiii lui Israel au strigat către DOMNUL și au zis: Am păcătuțit împotriva Ta, căci am părăsit pe Dumnezeul nostru și am slujit Baalilor” (Jud. 10:10). Aceasta s-a întâmplat, evident, spre sfârșitul asupririi lor de optsprezece ani de către amoniți și conspiratorii lor, filistenii. Noi ne aflăm acum la mai mult de optsprezece ani de anul critic 1918, de aceea putem examina atent cei optsprezece ani care au urmat până în 1936, ani marcați de persecuție și asuprire continue asupra celor care vestesc numele și împărăția lui Iehova. Această persecuție a fost evidentă în special de când a fost discernut și adoptat în 1931 numele nou, „Martorii lui Iehova”, ca numele lor potrivit. Aceasta a împlinit profeția din vechime: „Tu vei fi numit cu un nume nou, pe care îl va rosti gura lui Iehova.” (Isa. 62:2, *A.R.V.*). Ce nume? „Voi sunteți martorii Mei, zice Iehova, și Eu sunt Dumnezeu.” (Isa. 43:12, *A.R.V.*). După doisprezece ani de mărturie perseverentă de la 1919 încoace, în mijlocul arșitei persecuției, în 1931 li s-a descoperit „numele nou” ca răsplată. (Mat. 20:1-16). În decursul acestor doisprezece ani, mulți căutători sinceri ai lui Dumnezeu au văzut escrocheriile și asupririle religiei și ale susținătorilor ei. Ei s-au căit și s-au întors la Iehova și Domnul Dumnezeu i-a adus în „via” Sa, pentru a servi împreună cu membrii mai în vârstă ai rămășiței credincioase și toți aceștia și-au asumat „numele nou”.

²⁴ Anii de necaz, de la 1918 încoace, n-au făcut pe rămășița poporului de legământ al lui Iehova să-L părăsească, ci i-au făcut să se căiască și să-I caute fața. Aceasta i-a făcut să pună deoparte toate lucrurile acestei lumi, orice lucru întinat cu religie, care este demonism. Acest lucru a fost însoțit de o creștere constantă a eforturilor lor în serviciu, ca martori pentru numele lui Iehova și ai Guvernului Său pentru lumea nouă. În acest scop a existat o reorganizare constantă printre ei, pentru a aduce organizația din ce în ce mai mult în armonie cu voința Domnului și pentru a o face mai eficientă în a-I îndeplini „lucrarea ciudată”. În 1932, sau optsprezece ani după 1914, religioșii „bătrâni aleși”, care erau un obstacol pentru lucrarea Domnului, au fost destituiți ca fiind contrari Scripturii. Și mai târziu, în 1936, sau optsprezece ani după 1918, Domnul Dumnezeu a luminat ochii martorilor Săi ca să vadă că întreaga religie este o cursă, iar creștinismul este diferit de ea. Ei au văzut că închinarea adevărată a lui Dumnezeu, (sau „creștinismul”) înseamnă împlinirea poruncilor lui Dumnezeu, așa cum face Isus Cristos, și că legea lui Dumnezeu a fost dată ca protecție împotriva cursei religiei. După aceea, rămășița credincioasă a creștinilor a șocat sentimentele fățarnice ale „creștinătății”, declarând cu hotărâre că „religia este o cursă și o escrocherie”. Aceasta a adus o persecuție mai cumplită asupra acestor creștini.

PROBA SINCERITĂȚII

²⁵ Când izraeliții au strigat la Iehova, El nu i-a eliberat imediat, ci le-a încercat sinceritatea prin amânare: „Domnul a zis copiilor lui Israel: Nu v-am izbăvit Eu de egipteni, de amoriți, de fiii lui Amon și de filistenii? Și când v-au apăsătorii, Amalec și Maon și ați strigat către Mine, nu v-am izbăvit Eu din mâinile lor?” (Jud. 10:11, 12). *Turnul de veghere*, ca instrument în mâna lui Iehova, reamintește de la 1919 încoace, poporului Său de legământ, lucruri asemănătoare. Revista le-a îndreptat atenția asupra declarațiilor inspirate de la 1Corinteni 10:11 și Romani 15:4 și a accentuat că acele eliberări ale Israelului din vechime au fost toate tipice sau profetice pentru faptele mai mari care vor urma; și că ele au fost înregistrate în Scripturi pentru muștrarea, călăuzirea și mângâierea persoanelor care caută să servească pe singurul Dumnezeu viu și adevărat, astăzi, la sfârșitul lumii. Aceste eliberări înregistrate le îndreaptă atenția spre Iehova care a salvat și care poate salva încă, în împlinirea promisiunii Sale de a face așa. De aceea, asupritul popor de legământ al lui Dumnezeu să se întoarcă spre singurul și unicul Salvator și Eliberator și pe El să-L aștepte pentru eliberare, iar între timp să servească pe alții, cu credincioșie, ca martorii Lui, cu aceste adevăruri vitale. – Isa. 43:9-13.

²⁶ Dacă Iehova Dumnezeu a eliberat poporul, peste care era chemat numele Său, aceasta era numai din îndurare și pentru justificarea numelui Său, după ce le dăduse un avertisment clar, după eliberarea anterioară. El a zis: „Dar voi M-ați părăsit și ați slujit altor dumnezei. De aceea, nu vă voi mai izbăvi.” (Jud. 10:13). Aceasta însemna că Dumnezeu amâna să-i elibereze, ca ei să fie îndreptați și astfel curățați. Amânarea dovedea dacă strigătele lor erau numai pentru a scăpa de asuprirea fizică și greutățile puse peste ei de închinătorii la demoni, sau dacă ei doreau într-adevăr să-L servească pe Iehova complet, din toată inima și fără restricții din partea asupritorilor. (Evrei 12:5-11). El nu-i elibera dacă pocăința lor nu era sinceră, din inimă, din pricina batjocurii pe care o aduseseră peste numele Său și a nemulțumirii Lui. De asemenea, ei nu trebuiau să nutrească nici o dorință de a comite nebunie și a se întoarce din nou la religie (Ps. 85:8, 9). Iehova a avertizat că ei nu se puteau juca la nesfârșit cu El, deoarece timpul Său de a trata cu ei ca națiune tipică era limitat și avea să vină timpul când nu-i va mai elibera niciodată ca „națiune”. (Ioan 11:48; Fapte 24:17; 26:4). Acest timp a venit, în cele din urmă, când națiunea Israel l-a respins pe Regele Isus Cristos și pe apostolii Săi. După aceea, numai o „rămășiță” a fost salvată din acea națiune. – Rom. 11:5, 7.

²⁷ În același mod, după venirea Domnului la templu, care a avut loc în anul 1918, Dumnezeu nu va salva „creștinătatea” ca organizație, datorită comportamentului său rebel față de El și Teocrația Sa de sub Cristos. Potrivit promisiunii Lui, Iehova salvează numai o „rămășiță” a adevăraților izraeliți spirituali, care au devenit martorii Lui oficiali și servul Său pe pământ. În afară de aceștia, El salvează persoanele cu bunăvoință care dau atenție mărturiei puse și se alătură rămășiței ca însoțitori în serviciu. (Isa. 1:9; 10:20-22; Rom. 9:27-29). De aceea, anunțul judecătoresc al lui Iehova, dat acum prin Judecătorul Său de la templu, pentru organizațiile creștinilor mărturisitori, este: „Cine este nedrept să fie nedrept și mai departe; cine este întinat, să se întineze și mai departe, cine este fără prihană, să trăiască și mai departe fără prihană. Și cine este sfânt, să se sfințească și mai departe!” – Apoc. 22:11.

²⁸ Scopul principal al lui Dumnezeu nu este doar să salveze creaturi umane, care n-au nici o pretenție îndreptățită de la El, ci să-Și justifice numele. De aceea, El zice celor care Îl resping și se întorc spre alți dumnezei pentru protecție și salvare: „Duceți-vă și chemați pe dumnezeii pe care i-ați ales; ei să vă izbăvească în vremea strâmtorării voastre!” (Jud. 10:14). Indiferent de ce alegere fac creaturile, Iehova Își va justifica propriul nume și va dovedi că El este singurul Dumnezeu și Eliberator, și că Isus Cristos este Regele, Judecătorul și Salvatorul Său numit pentru cei care caută lumea nouă. În nenorocirea prezentă a națiunilor și cu un viitor întunecat în față, „creștinătatea” se întoarce pentru eliberare spre religie, care este demonism, și nu spre Iehova Dumnezeu și Teocrația Sa. Ea folosește pe buze numele lui Dumnezeu, dar idolatrizează și zeifică eroi, oameni de afaceri și sisteme de guvernare omenească. La aceștia se uită ea pentru eliberare de amenințătorul dezastru. Prin această înălțare și adorare a creaturilor acestei lumi,

oamenii comit închinarea „dumnezeului acestei lumi”, care este dușmanul lui Iehova, Creatorul dreptei Lumi Noi. Domnul Dumnezeu n-a ținut seama de „Anul sfânt” al papei, din 1933, pentru pace și prosperitate, iar când creștinătatea, împreună cu toată formalitatea ei religioasă, va mai striga la Dumnezeu, în marea ei strâmtorare, El nu va răspunde. „El va zice: Unde sunt dumnezeii lor, stânca aceea care le slujea de adăpost, dumnezeii aceia care mâncau grăsimea jertfelor lor, care beau vinul jertfelor lor de băutură? Să se scoale să vă ajute, și să vă ocrotească!” (Deut. 32:37, 38; Ier. 2:28-30; Prov. 1:24, 31). „Dumnezeul acestei lumi” va fi incapabil să salveze „creștinătatea”.

²⁹ Înregistrarea Divină trasează calea de a obține îndurare și eliberare. „Și copiii lui Israel i-au zis lui Iehova: Am păcătuit; fă-ne ce Ți se pare bine; numai eliberează-ne astăzi, te rugăm. Și ei au scos din mijlocul lor dumnezeii străini și I-au servit lui Iehova; și sufletul Lui a fost întristat de mizeria lui Israel.” (Jud. 10:15, 16, *A.R.V.*). Mai ales în 1936, spre sfârșitul celor optsprezece ani după 1918, izraeliții spirituali, martorii lui Iehova, și însoțitorii lor au ajuns să realizeze că ei fuseseră odinioară pătați și înșelați de religie, și că din cauza ei păcătuiseră împotriva lui Iehova Dumnezeu și nu-i respectaseră poruncile de a fi martorii Lui credincioși și adevărați. Ei cedaseră fricii și venerației față de creaturi, care este religie. De la venirea Domnului la templu, și după aceea, ei s-au căit și și-au îndreptat căile. În special din 1922 încoace, când prezența Domnului la templu le-a fost descoperită ca în ilustrația de la templu înregistrată la Isaia 6:1-11, ei au făcut mărturisirea că păcătuiseră. Ei au mărturisit că au dat de necaz în decursul perioadei de încercare a credinței din timpul Războiului Mondial, din pricina eșecului lor de a continua să asculte de Dumnezeu ca martorii Lui publici, punând mărturie despre Împărăția Sa acum întemeiată.

³⁰ Înainte ca asuprirea de optsprezece ani să ia sfârșit, izraeliții din vechime s-au căit, și-au recunoscut vina și au îndepărtat dumnezeii demoni și simbolurile lor. Aceasta a dovedit că ei n-au permis asuprirea să-i înrăiască împotriva lui Dumnezeu, care permisesse asuprirea pentru îndreptarea lor, ci au servit pe Iehova Dumnezeu, deoarece aceasta era drept și în armonie cu legământul lor făcut cu El și pentru că idolatrizarea creației, însuflețită sau neînsuflețită, era o insultă la adresa inteligenței sănătoase a omului. Rugăciunea lor pentru eliberare era ca ei să fie o cinste pentru numele Său, o „națiune sfântă” pentru El și astfel să fie martori potriviți înaintea tuturor națiunilor lumii. Aceasta a fost și rugăciunea rămășiței credincioase a lui Iehova la timpul când a fost oprit războiul mondial, în noiembrie 1918, lăsându-i încă vii pe pământ, dar sub restricții și asuprire din partea amoniților moderni.

³¹ „Mesagerul” lui Iehova era atunci la templu și profeția prezisesse că El va judeca, va elibera și va curăța pe cei dedicați cu sinceritate serviciului Său, și îi va pune pe calea închinării curate și acceptabile a Domnului Dumnezeu. (Mal. 3:1-4). Această lucrare de curățare, prin intermediul spiritului Domnului și a puterii de purificare a adevărilor descoperite, a făcut-o Mesagerul și Judecătorul lui Iehova. Rămășița credincioasă a reacționat, și cu atenție și îngrijorare a îndepărtat toate urmele religiei, lepădându-se de ea ca „păcatul care ne înfășoară așa de lesne”. Ei s-au supus instruirii pentru serviciul Său și au fost unși și trimiși ca martori ai lui Iehova. Pentru aceasta ei au fost aspru criticați, condamnați, persecutați și au primit împotrivire, iar amoniții și filistenii de astăzi, de teamă, au ridicat strigătul lor contrar de „Dați-ne mai multă religie! Lumea are nevoie de mai multă religie pentru a se salva de dezastru”. Ca răspuns, într-o surprinzătoare hotărâre din 8 iunie 1942, majoritatea Curții Supreme a hotărât să fie impusă o taxă-licență creștinilor credincioși care, în ascultare de porunca lui Iehova Dumnezeu, distribuie mesajul Său de speranță și mângâiere din casă în casă. Această hotărâre favoriza dorința lumească pentru stabilirea religiei în America în „noua ordine” de după război.

³² Conspiratorii politico-religioși nu trebuie să creadă că Iehova nu este conștient de purtarea rea pe care El o permite asupra martorilor Săi. Când Israelul din vechime, sub asuprirea amonito-filisteană, a părăsit religia, s-a întors la închinarea Lui și a strigat la El, atunci este scris că „sufletul Lui a fost întristat pentru mizeria Israelului”. El a luat măsuri pentru a-Și răzbuna numele, a-i pedepsi pe asupritori și a-Și elibera poporul. Fără îndoială, Isus a avut acest lucru în minte atunci când a spus parabola judecătorului, care în cele din urmă a cedat în fața pleoarii stăruitoare a văduvei. Isus a aplicat parabola la acest timp, exact înaintea zilei de răzbunare a lui Dumnezeu, zicând: „Și Dumnezeu nu va face dreptate aleșilor Lui, care

strigă zi și noapte către El, măcar că zăbovește față de ei? Vă spun că le va face dreptate în curând. Dar când va veni Fiul omului, va găsi El credință pe pământ?” (Luca 18:7, 8). Cu siguranță, de la venirea Sa la templu, El n-a găsit această credință sau convingere în „creștinătate”; căci ea continuă și crește persecutarea și asuprirea servilor aleși ai lui Iehova de pe pământ.

STRÂNGERE ÎMPOTRIVA TEOCRAȚIEI

³³ Domnia totalitară este slujitoarea mărturisită a religiei și dușmana Guvernului Teocratic al Domnului. Acest fapt este confirmat de cei șase mii de martori ai lui Iehova, a căror organizație a fost interzisă odată cu acapararea puterii dictatoriale de către Hitler și care până astăzi putrezesc în lagărele de concentrare germane. Despre alianța totalitar-religioasă, pentru care Hitler și Vaticanul sunt simboluri, vorbește profeta din Daniel capitolul 11. Ea descrie agresiunile lor în „timpul sfârșitului”, în care ne aflăm noi acum și zice: „Va intra și în țara cea minunată și zeci de mii vor cădea. Dar Edomul, Moabul și frunțașii copiilor lui Amon vor scăpa din mâna lui.” (Dan. 11:41). De ce Amon? Drama profetică din Judecatorii arată că este așa, deoarece amoniții comit același tip de acte împotriva situației pământești, sau a „țării” reprezentanților gloriosului Guvern Teocratic. Judecatori 10:17 arată: „Fiii lui Amon s-au adunat [au strigat împreună (*margin.*)] și au tăbărât în Galaad”. Elementul politic amonit din „creștinătate” a strigat împreună prin sloganurile înșelătoare și prin toată propaganda religioasă-nazi-fascistă, mai mulți ani, chiar în astfel de țări democratice precum America și Britania. Modernele forțe amonite sunt strânse în diferite organizații religioase și patriotice, precum Acțiunea Catolică, ale căror scopuri reale sunt politice. Pe aceste organizații intenționează să le folosească Ierarhia din Cetatea Vatican pentru a purta luptele Ierarhiei și pentru a o proteja de a fi demascată prin lumina adevărului.

³⁴ Amoniții au instalat corturile în Galaad, parte a teritoriului Teocrației tipice. Motivul pentru invadarea lor era evident că izraeliții îndepărtaseră dumnezeii amoniților și ai aliaților și se declaraseră cu totul și fără echivoc pentru Iehova Dumnezeu ca Cel Prea Înalt și singurul Dumnezeu adevărat, Puterea Supremă, ale cărei legi și porunci trebuie să fie ascultate, indiferent de legile contradictorii ale asupritorilor dictatori totalitari. Dumnezeii demoni i-au întărit pe amoniți să resimtă acest lucru ca pe o ofensă la adresa poziției lor politice în lumea lui Satan. De asemenea, acest lucru a expus ridicolului religia pe care o păstrau în sufletul lor. Religia lor era una politică, ce glorifică pe dumnezeul-demon al cărui nume înseamnă „regele lor”. Patriotismul lor pentru stat izvora din religia lor și i-a făcut să pună statul deasupra lui Iehova, Dumnezeul lui Israel, și să lupte împotriva poporului Său de legământ. Ridicând tabăra la Galaad, nume ce înseamnă „movila mărturiei”, forțele militare amonite au ieșit din interiorul granițelor lor pe pământul sfânt, acolo unde nu se cuvenea să stea. (Mat. 24:15, 16; Marcu 13:14). În împlinire modernă, se pare că marșul politic în „Galaad” și ridicarea taberei acolo a început mai ales în 1933, când „sabia bisericii” papei, pentru a restaura în Europa „Sfântul Imperiu Roman al Națiunii Germane”, a fost pusă în acțiune ca domnitor totalitar al Germaniei. El și-a încheiat fără întârziere concordatul cu Pius al XI-lea și a luat măsuri împotriva martorilor lui Iehova din acea țară.

³⁵ Națiunea de legământ a Domnului, acum curățată de religie, s-a ridicat pentru a întâmpina pe agresor. „Fiii lui Amon s-au strâns și au tăbărât în Galaad și copiii lui Israel s-au strâns și au tăbărât la Mițpa.” (Jud. 10:17). „Mițpa” înseamnă „turn de veghere”. Aici el se referă la „Mițpa din Galaad.” (Jud. 11:29). Cum a ajuns orașul sau cetatea cu acel nume să fie numită așa este explicat la Geneza 31:48, 49, referitor la legământul făcut între Iacov (numit Israel) și Laban, socrul său. „Laban a zis: movila aceasta să slujească azi de mărturie între mine și tine! De aceea, i-au pus numele Galed [Movila mărturiei]. Se mai numește și Mițpa [Turn de veghere], pentru că Laban a zis: Domnul să VEGHEZE asupra mea și asupra ta când ne vom pierde din vedere unul pe altul”. Deci „veghere” înseamnă grija referitoare la împlinirea legământului făcut de cineva cu Iehova, ca acesta să nu calce legământul și să primească dezaprobarea lui Iehova.

³⁶ Deoarece locul de veghere de la grămada de piatră ce poartă mărturia legământului era situat în Galaad, vegherea trebuie să se aplice la îndeplinirea legământului făcut de cineva cu Iehova de a fi

martorul Său, și a fi în pace, armonie și unitate cu organizația Lui teocratică. Acest fapt este demonstrat prin următoarele cuvinte ale socrului lui Iacov, referitor la cele două fiice ale lui, soțiile lui Iacov, care au ilustrat „femeia” sau organizația lui Dumnezeu: „Dacă vei asupra pe fetele mele și dacă vei mai lua și alte neveste [ilustrând alte organizații decât cea a lui Iehova] afară de fetele mele, ia bine seama că nu un om va fi cu noi”, adică să cerceteze și să ceară socoteală celui ce ar fi călcat legământul; „ci Dumnezeu va fi martor între mine și tine. Laban a zis lui Iacov: Iată movila aceasta și iată stâlpul acesta pe care l-am ridicat între mine și tine. Movila aceasta să fie martoră și stâlpul acesta să fie martor că nici eu nu voi trece la tine peste movila aceasta, și nici tu nu vei trece la mine peste movila aceasta și peste stâlpul acesta, CA SĂ NE FACEM RĂU. Dumnezeu lui Avraam [bunicul tău] și al lui Nahor [bunicul meu], Dumnezeu tatălui lor să judece între noi. Iacov a jurat pe acela de care se temea Isaac.” – Gen. 31:50-53.

³⁷ Din împrejurările istorice de mai sus concentrarea trupelor izraeliților la Mițpa în Galaad a ilustrat cum s-a adunat rămășița credincioasă a lui Iehova pentru a-și îndeplini obligația legământului de a fi martorii Lui pe pământ, pentru toate națiunile, în special de la și după aflarea „numelui lor nou” din 1931 și de la adoptarea lui. În 1937 a fost ridicat strigătul de luptă arătat în profetia lui Obadia, versetul 1, de a intra în acțiune împotriva demonismului, care este religie. La scurt timp după adunarea în masă a martorilor lui Iehova de la Columbus, Ohio, din acel an, cu o participare largită printr-o rețea de peste 130 stații radio conectate cu adunarea, Iehova Dumnezeu a descoperit martorilor Săi că, pentru servii Lui organizați, conducerea teocratică este cea corectă. În edițiile *Turnului de veghere* din iunie 1938, a fost discutată și explicată scriptural organizarea teocratică și, începând cu 1 octombrie, a fost stabilită și pusă în funcțiune conducerea teocratică în organizația văzută a lui Iehova de pe pământ. Acest fapt a fost preumbrat cu mult timp în urmă prin acțiunea Israelului față de pericolul invaziei amonite.

CONDUCEREA POPORULUI SAU TEOCRAȚIA - CARE DINTRE ELE?

³⁸ „Poporul și căpeteniile Galaadului și-au zis unul altuia: Cine este omul care va începe lupta împotriva fiilor lui Amon? El va fi căpetenia tuturor locuitorilor Galaadului.” (Jud. 10:18). Poporul includea, fără îndoială, mulți „străini”, sau ne-izraeliți, care își începuseră călătoria împreună cu națiunea teocratică a lui Iehova și se supuseseră legilor Sale. Aceasta se armonizează cu faptele actuale. Există o mulțime de persoane cu bunăvoință care au dat atenție mesajului de avertisment trâmbițat de martorii lui Iehova și acestea s-au asociat cu ei în războiul adevărului împotriva religiei. Unul lângă altul, ei se împotrivesc invaziei totalitare împotriva închinării lui Iehova. Întrebarea poporului și a prinților Galaadului a prefigurat că martorii lui Iehova vor cerceta Scripturile inspirate și vor studia legătura lor actuală cu ele și cu lucrarea Lui de mărturie pe care trebuie să o facă. Cu ce scop în minte? Acesta, anume să decidă cu autoritate modul de organizare aprobat și ordinar de Iehova Dumnezeu pentru a face această lucrare. Acela era un timp de pericol extrem, un timp pentru acțiune unită în condiții dificile, și regula de procedură democratică și individuală nu trecea cu succes proba ca fiind scripturală. Din pricina cetății Vatican și a planului ei subtil de control romano-catolic al lumii, domnia totalitară sau o federație mondială cu un loc al controlului religio-politic centralizat și cu religia în frunte, apăruse ca o amenințare pentru toate națiunile și ca dușmanul neîntrecut de pe pământ al Guvernului Drept al lui Dumnezeu pentru lumea nouă. Marea întrebare ridicată în mintea creștinilor era: Cine va putea și va lupta împotriva monstruoșității și cine îi va opri odată și pentru totdeauna agresiunile de pe pământ? Prin el însuși, micul grup de martori ai lui Iehova nu putea face aceasta.

³⁹ Să ne întoarcem la drama profetică pusă în scenă la Galaad: De ce au fost dezorientați izraeliții pocăiți care se întorseseră la Iehova? De ce n-au mers înainte acei galaadiți, încrezându-se în Domnul Dumnezeu? Prin faptul că au cerut și au căutat un om să conducă lupta, se bizuiau ei pe brațul de carne, în loc să se bizuiască pe Iehova Dumnezeu? Comiteau ei aceeași greșală așa cum au făcut izraeliții mai târziu, când au cerut ca un rege văzut să fie domnitor peste ei? Nu; nu era asta. Galaadiții erau dornici să

lupte pentru că ei ridicaseră o armată, o pusese pe câmpul de luptă și aceasta se afla staționată la „Turnul de veghere” (Miṭpa) al Galaadului. Ceea ce așteptau și doreau ei era un organizator și conducător al operațiilor de luptă, ca ei să-i atace pe amoniți într-un mod organizat, cu lovituri puternice, și astfel să realizeze victoria spre cinstea și gloria lui Iehova. Ei doreau reorganizarea serviciului pe teren. Manevrele de pe teren trebuie să fie făcute ordonat, cu instrucțiuni de organizare potrivite de la sursa corectă, supusă călăuzirii lui Dumnezeu. În loc ca fiecare să se pună înainte, asemenea celor care caută funcții în lupta politică dintr-o țară democratică, și să rezolve chestiunea prin voturile poporului la alegeri, poporul și acele căpetenii ale Galaadului s-au uitat după alesul marelui Domnitor Teocratic, Dumnezeu lui Israel.

⁴⁰ Celui arătat de Dumnezeu își predau ei privilegiile și drepturile suverane și personale, în supunere față de el. Ei au zis: „El va fi căpetenia tuturor locuitorilor Galaadului”. În mijlocul crizei ei n-au dorit un număr de căpetenii cu păreri împărțite și planuri de acțiune ce vin în conflict în timpul campaniei; nu, ci o comandă centrală, unificată! Ei doreau să se conformeze căilor lui Iehova de purtare cu poporul Său din trecut pentru a le da victoria, ca de pildă atunci când El și-a ridicat reprezentanți teocratici văzuți, pentru a juca rolul de judecător, precum: Ehud, Barac, Ghedeon, și alții. De data aceasta ei nu doreau să dea la o parte și să treacă cu vederea îngrijirile Domnului Dumnezeu, ci doreau din nou să aibă un reprezentant teocratic care să fie la conducere și să transmită instrucțiunile lui Dumnezeu. Organizarea teocratică este singura modalitate de a face față statului totalitar, cu conducătorul lui despot și dictatorial sub controlul demonilor. Întorcându-ne în vechime, organizarea lui Israel fără un rege vizibil era în realitate o organizare teocratică. Dacă fiecare era credincios legământului lui Dumnezeu și respecta legile teocratice date Israelului, atunci pentru națiune totul era bine. O astfel de supunere benevolă față de Iehova Dumnezeu, față de poruncile Lui și față de aranjamentul Său pentru închinare, era expresia națională care permitea toată libertatea pentru indivizi de a face ce este bine. Așa este arătat chiar în ultimul verset al cărții Judecătorii: „Pe vremea aceea nu era împărat în Israel; fiecare făcea ce-i plăcea.” – Jud. 21:25

⁴¹ Cu toate acestea, într-un război împotriva unei națiuni păgâne autoritară și înregimentată, angajată în „războiul total”, care făcea pe fiecare individ din stat o parte a mașinii de război, izraeliții nu-și puteau permite să aibă vreo confuzie în organizare, după care „fiecare să facă ce-i place”. Ei aveau nevoie atunci de o „căpetenie” teocratică, la fel ca în cazul eliberărilor precedente ale Israelului prin Atotputernicul Dumnezeu. Unei astfel de căpetenii au promis acești galaadiți să-i dea ascultare. Ei îi rămâneau credincioși ca alesul Domnului, se supuneau instrucțiunilor de organizare date prin el și le îndeplineau.

⁴² După atacul asupra poporului de legământ al lui Iehova prin amoniții moderni totalitari, sub conducerea lui Hitler, împreună cu agenții lui din „coloana a cincea” din toate țările, inclusiv Statele Unite și alte țări democratice, Israelul spiritual s-a confruntat cu o problemă asemănătoare. Înainte de aceasta, organizarea martorilor lui Iehova arătase o anume slăbiciune, cu autoritatea considerabil dezbinată, ce a avut ca rezultat confuzie, certuri și piedici. Era nevoie de o revizuire. A fost făcut un început prin încetarea lucrării reprezentanților Societății care erau vorbitori-călători, simpli cititori, și înlocuirea acestora cu reprezentanți de „serviciu regional”, care erau trimiși cu „numiri de serviciu” (vezi ultima pagină a *Turnului de veghere* din 1 februarie 1928, în contrast cu numerele anterioare). Hotărârea de a face acest lucru a fost luată la adunarea specială de la Congresul internațional al martorilor lui Iehova din Toronto, 18-26 iulie 1927, cea de-a șasea dintr-o serie de șapte adunări anuale (vezi Apocalipsa 9:13-21 și 16:12-16). Pe parcursul discursului către vasta adunare, președintele Societății a spus:

„Există astăzi în biserică aceia ce ocupă poziția responsabilă de bătrân, care insistă să păstreze multe din lucrurile bune aduse din Babilon [religia organizată]; care refuză să-și încurajeze frații să ia parte în serviciu, și care refuză să participe personal în serviciu. Ei se împotrivesc adevărului care apare în *Turnul de veghere* și descurajează frații în studierea lui. Ei iau în răs propunerea de a merge din casă în casă pentru a duce la oameni mesajul împărăției. Prin calea lor de acțiune, ei cauzează descurajare și dezbinare printre frați. A venit timpul ca cei credincioși să și-i însemneze pe aceștia, să-i evite și să le spună că nu ne vom mai încrede în acești oameni cu funcția de bătrân. Ei vor fi invitați să se retragă până vor învăța să coopereze în serviciul Domnului. Mi-ar plăcea să aflu punctul de vedere al acestui congres referitor la

această declarație. Cei care cred că această declarație este corectă și că bătrânii trebuie să-i încurajeze pe frați în serviciu și în studierea *Turnului de veghere*, și ei înșiși să ia conducerea în lucrarea de serviciu din casă în casă - iar dacă bătrânii refuză să facă aceasta, să fie invitați să se retragă - să-și facă de cunoscut aprobarea ridicându-se în picioare.” – *Turnul de veghere* din 1 octombrie 1927, pagina 293, paragraful 6.

⁴³ Sub directivele marelui Teocrat, în 1932 s-a făcut o cercetare a acestor „bătrâni aleși”, adică așa-numiții „bătrâni” aleși în funcție prin votul democratic al adunărilor de creștini. Concluziile au fost publicate în numerele *Turnului de veghere* din 15 august și 1 septembrie 1932, în articolul „Organizația lui Iehova”, cu acest rezultat: că „bătrânii aleși” sunt nescripturali. La paginile 265 și 266 ale acestui număr din *Turnul de veghere* a fost propusă pentru adoptare o rezoluție pentru grupele de martori ai lui Iehova, stabilind un comitet de serviciu cu un „director de serviciu”, în loc de a avea un comitet de bătrâni aleși și diaconi. Această rezoluție a fost adoptată și a intrat în vigoare printre grupele organizate din toată lumea.

⁴⁴ Chiar cu reorganizarea de mai sus pentru bătălia împotriva demonismului, nu s-a discernut principiul potrivit de conducere, potrivit căruia martorii lui Iehova îl puteau preciza pe cel care „va fi căpetenia tuturor locuitorilor Galaadului”. Stabilirea „căpeteniei” potrivite necesita încă multă cercetare, rugăciune și studiu. La timpul potrivit al lui Iehova a fost găsită „căpetenia” adevărată, dreaptă și ordonată divin. Aceasta s-a întâmplat atunci când Iehova a descoperit că organizația Sa din cer și de pe pământ este teocratică. Ea este condusă nu de jos în sus, ci de sus în jos, iar Isus Cristos, sub Iehova Dumnezeu, este Capul Teocratic al Sionului, organizația capitală a lui Dumnezeu.

⁴⁵ Aceste adevăruri au fost publicate în numerele din iunie ale *Turnului de veghere* din 1938, sub titlul „Organizație”. Din pricina importanței lor imediate, sunt extrase de acolo următoarele citate:

„Isus Cristos este ‘Capul Bisericii’, care este trupul Său. (Col. 1:18). Iehova este ‘Capul lui Cristos’ (1Cor. 11:3); de aceea, Sionul, organizația capitală a lui Dumnezeu, este un guvern teocratic, o Teocrație pură, și nu ‘un mandat al poporului’ sau o guvernare ‘a poporului, de către popor’. Organizația lui Iehova este o împărăție. ... Din acest motiv, în organizație nu există indivizi sub Isus Cristos care dețin un titlu superior, sau un rang de superioritate. ‘Toți sunt una în Isus Cristos’ și sub Isus Cristos, Capul. Iehova Dumnezeu și Isus Cristos sunt Învățătorii, și Isus Cristos la templu se află la COMANDA DIRECTĂ a organizației văzute și nevăzute. Drepturi separate și individuale nu există, ci fiecare membru din organizație trebuie, de necesitate, să fie în supunere completă față de Cap”.

„Isus Cristos, marele Apostol sau Trimis al lui Iehova, care se află la templu, și-a ‘pus mâinile’ peste ‘Societate’ ca al Lui ‘serv credincios și înțelept’ și reprezentant vizibil. (2Tim. 1:6) ... ‘Societatea’ acționează ca servul și reprezentantul Domnului, încredințează lucrarea de mărturie martorilor credincioși ai Domnului aflați acum pe pământ. (2Tim. 2:2). Ei trebuie, de asemenea, să studieze pentru a îndeplini și a explica în mod potrivit voința Domnului pentru poporul Lui (2Tim. 2:15).” - *Turnul de veghere* din 1 iunie 1938, paragrafele 2 și 38.

⁴⁶ Numaidecât, întreaga organizație a poporului de legământ al lui Iehova de pe întreg pământul a fost adusă în armonie cu conducerea teocratică și în prima zi a lunii octombrie a acelui an a intrat în vigoare organizarea teocratică, cu uimitoare rezultate de urmat, în ciuda amenințării totalitare din lumea întreagă. Astfel, la timpul stabilit al lui Iehova, și sub călăuzirea Lui care nu dă greș, martorii Săi devotați și însoțitorii lor pământești L-au găsit pe Cel ales de Iehova, care să fie „Căpetenia” lor în război împotriva demonilor și a religiei. (Efes. 6:12). Cât de minunat au fost toate acestea puse în scenă, în miniatură, în experiențele galaadiților, va arăta *Turnul de veghere* în următorul lui număr.

(Va urma)

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cine este cel mai puternic luptător pentru lumea nouă și cum a fost adus acest lucru în atenție, în cântarea cântată atunci când El și-a prefigurat victoria pentru acea lume nouă?
2. (a) Cum a demonstrat Moise că și el a fost un luptător, jos în Egipt, în timpul exilului său, și apoi la

- întoarcerea sa în Egipt? (b) În această ipostază, a cui figură profetică s-a declarat Moise a fi și care este relația Acestuia cu lumea nouă?
3. Ce a fost ilustrat prin potopul din zilele lui Noe, ce este simbolizat prin faptul că împrejurările de astăzi sunt asemenea celor din zilele lui, și care va deveni atunci chestiunea ce va hotărî supraviețuirea cuiva?
4. Poate intra cineva în această arcă prin religie? La ce concluzie trebuie să se ajungă, în ce privește singura cale de a supraviețui, după examinarea efectului religiei asupra Israelului?
5. Ce protecție și avertisment a dat Dumnezeu Israelului în drum spre Țara Promisă și ale cui teritorii le-a dat El Israelului la est de râul Iordan și de ce?
6. Ce s-a dovedit a fi o continuă amenințare și cursă pentru poporul de legământ al lui Iehova, Israelul, după stabilirea în Țara Promisă și de ce este important pentru cei care caută viață să ia în considerare ce a urmat după aceea?
7. Încotro sunt conduse națiunile lumesti, prin cine va fi executată judecata asupra lor și prin cine a fost prefigurat, în Israel, acest Judecător?
8. (a) Ce înseamnă termenul „judecător”, așa cum este folosit în relatarea Judecătorilor? (b) Ce demonstrează că acesta este timpul potrivit al lui Dumnezeu pentru a studia drama profetică a lui Iefta și ce avantaj și efect va avea aceasta pentru iubitorii dreptății, pentru a înțelege drama?
9. (a) Ce diferență, între Teocrație și democrație, dovedește care a fost forma de guvernare a Israelului? (b) Cu ce parte a țării Israel a fost identificat judecătorul Iair?
10. (a) Din cine a fost descendent judecătorul Iair și în ce stare de încercare a lăsat moartea lui națiunea Israel? (b) Cu ce timp din experiența izraeliților spirituali corespunde acea perioadă?
11. (a) Ce an s-a dovedit a fi cel al venirii Judecătorului? (b) Prin urmare, ce este acum în curs referitor la națiunile lumesti și cine este cel care a eșuat în ce privește această informație?
12. La ce s-a întors Israelul înainte de venirea următorului judecător și la cine s-au închinat ei, după cum este spus în înregistrare?
13. Cum a fost împlinită în „creștinătate” această ilustrație și cine din „creștinătate” sunt ilustrați de filistenii, amoniții și moabiții, la ai căror dumnezei se închina Israelul?
14. (a) Când au început izraeliții spirituali să iasă din cele trei elemente ale „creștinătății”, și își reveniseră ei complet din aceasta pe la 1918? (b) Care era modalitatea lor de a pune funcționari în adunări și de ce, și care era cugetul lor referitor la forma de guvernare de pe pământ la sfârșitul domniei de o mie de ani a lui Cristos?
15. Ce învățătură religioasă despre „stăpânirile înalte” acceptau încă în timpul acela izraeliții spirituali, dar ce văd ei acum în această privință?
16. Ce fapte referitoare la relațiile lui Dumnezeu cu creaturile sunt arătate prin mânia Sa împotriva izraeliților, datorită religiei, și prin faptul că i-a dat în mâinile filistenilor și a amoniților?
17. Sfârșitul Timpurilor Neamurilor în anul 1914 a marcat timpul pentru ce acțiune din cer, cum a fost marcat acest lucru pe pământ și de ce?
18. Cum au folosit amoniții și filistenii moderni împrejurările Războiului Mondial împotriva poporului de legământ al lui Iehova și în ce stare au ajuns aceștia în ce privește serviciul lor față de Dumnezeu?
19. Cum și-au justificat amoniții agresiunile împotriva țării izraeliților și cum au comis amoniții moderni agresiuni asemănătoare împotriva izraeliților spirituali în 1918?
20. Ce înseamnă numele „Galaad” și la ce se referă acesta în ce privește pe Iacov și socrul lui?
21. Ce mărturie pentru relația lor cu Iehova Dumnezeu trebuie să aibă creștinii astăzi și cum încearcă elementele politice și religioase să înlăture și să distrugă această mărturie și relație?
22. Ce a ilustrat traversarea Iordanului de către amoniți și atacarea altor seminții ale lui Israel, și cum a împlinit aceasta profeția lui Isus despre urmașii Lui la sfârșitul lumii?
23. Când s-au căit și au strigat la Domnul izraeliții și, în împlinirea dramei, ce fapte, până în 1931, arată căință și întoarcere la Dumnezeu din partea izraeliților spirituali?
24. Ce efect au avut asupra poporului lui Iehova cei optsprezece ani de necaz, de la 1918 încoace, și

ce au fost mișcați ei să facă referitor la serviciu, organizare și închinare?

25. Cum a încercat Iehova sinceritatea izraeliților care au strigat la El și cum a îndreptat *Turnul de veghere* atenția spre lucruri asemănătoare celor pe care Dumnezeu le-a adus pentru amintirea Israelului?

26. Care a fost scopul lui Dumnezeu prin faptul că a amânat să elibereze poporul chemat după numele Său și în ce sens nu-i mai elibera El pe acești izraeliți?

27. Ce organizație, asemenea necredinciosului Israel, nu va salva Iehova, însă pe cine va salva El în timpul acesta și care este anunțul Lui judecătoresc despre destine fixate?

28. Referitor la justificare și salvare, ce este arătat prin faptul că Dumnezeu le-a poruncit izraeliților să meargă și să strige la dumnezeii pe care și i-au ales, ce poruncește El „creștinătății” să facă și de ce?

29. Ce mărturisire i-a făcut atunci Israelul lui Dumnezeu și ce mărturisire asemănătoare au făcut izraeliții spirituali după 1918 și mai ales spre sfârșitul celor optsprezece ani după aceea?

30. Ce cale de acțiune a urmat apoi Israelul față de religie sau demonism și care era motivul rugăciunii lor pentru eliberare?

31. Cine a făcut lucrarea de curățare față de rămășița credincioasă a lui Iehova, cum au răspuns aceștia și ce mișcare contrară au întreprins amoniții și filistenii de astăzi?

32. Fiind întristat de mizeria Israelului pocăit, pentru ce scop a acționat atunci Iehova și cum a confirmat Isus o acțiune asemănătoare ca fiind potrivită de la venirea Sa la templu?

33. (a) Ce relație arată faptele că are domnia totalitară cu religia și cu Teocrația și de ce Amonul scapă din mâna „împăratului de la miază-noapte”? (b) Cum strigă și se adună amoniții „creștinătății” și pentru ce scop?

34. (a) Care a fost motivul pentru invazia Galaadului de către amoniți și cum a ajuns să fie implicat patriotismul? (b) În împlinirea dramei, când a început marșul politic în „Galaad” și cu ce manevre politice?

35. Unde au ridicat izraeliții atunci tabăra, ce înseamnă numele aceluia loc și cum a ajuns el să fie numit așa?

36. Ce este arătat prin faptul că locul de veghere se afla în Galaad, precum și prin următoarele cuvinte ale lui Laban cu privire la locul de veghere?

37. Atunci, ce a ilustrat concentrarea trupelor izraeliților la Mițpa, când a fost ridicat strigătul de luptă și ce regulă de organizare a fost stabilită la scurt timp după aceasta?

38. (a) În tabăra de la Mițpa, pe cine cuprindea, fără îndoială, „poporul”, așa cum este confirmat prin faptele de astăzi? (b) Ce a fost prefigurată prin întrebarea poporului și a prinților Galaadului despre omul care să înceapă lupta împotriva Amonului și pentru ce era necesar acest lucru?

39. Care era adevărata dorință din spatele așteptării și a căutării omului care să înceapă lupta, și au procedat ei într-un mod democratic pentru rezolvarea chestiunii?

40. (a) De ce au hotărât în acel timp ca un astfel de om să fie căpetenie peste ei și ce fel de comandă însemna un astfel de aranjament? (b) Care este singura modalitate de a face față agresiunii statului totalitar de sub controlul demonilor?

41. Deși Israelul se afla atunci sub un aranjament teocratic, de ce aveau ei nevoie, în special, în acel timp de război și ce trebuiau să-i dea?

42. Cu ce problemă asemănătoare s-a confruntat Israelul spiritual după ce a început atacul totalitar și cum a început revizuirea organizării între 1927-1928?

43. Ce descoperiri s-au făcut în 1932 despre „bătrânii aleși” și cum au fost aceștia disponibilizați?

44. Cu ce descoperire referitoare la organizația lui Dumnezeu s-a discernut principiul potrivit de conducere?

45. Când și unde au fost publicate aceste adevăruri descoperite, ce adevăruri au fost explicate despre organizație, capul și membrii ei, precum și despre reprezentantul vizibil al Domnului?

46. Când a intrat în vigoare organizarea teocratică și ce a demonstrat aceasta că găsisse poporul de legământ al lui Iehova?

CONGRESUL TEOCRATIC DE LA CLEVELAND

Lumea Nouă a dreptății este la ușă. Judecata națiunilor lumii vechi se grăbește spre dezastruosul ei punct culminant, iar oamenii sunt forțați cu putere să ia o hotărâre individuală și să fie împărțiți în a fi pentru sau împotriva lumii noi. Astfel de fapte importante au fost scoase în evidență prin convocarea Congresului Teocratic al Lumii Noi, prin amănuntele lui însoțitoare și prin șirul de evenimente ce au urmat, toate în mijlocul lumii vechi, încinsă pentru războiul total pentru dominație mondială.

Lumea veche n-a fost niciodată martoră la un astfel de eveniment ca acest congres mondial, cuprinzând America de Nord, America Centrală, America de Sud, Indiile de Vest, Britania, Suedia, Africa de Vest, Africa de Sud și Hawaii, cuprinzând mai mult de 80 de orașe, toate având același program de cuvântări și activități și aceleași zile. Așa a fost acest Congres Teocratic al Lumii Noi, ținut pe 18, 19 și 20 septembrie de martorii lui Iehova, cu Cleveland, Ohio, ca oraș-cheie. Încheierea plină de succes a acestei extraordinare adunări de vestitori și ambasadori ai lumii noi a lui Iehova, care au parte de împotrivire, sunt urâți și persecutați de toate națiunile „creștinătății”, a fost o victorie pentru Lumea Nouă. Faptul că numai unul singur, din numărul de orașe din Statele Unite programate inițial, nu a reușit să țină adunarea, arată că „dumnezeul acestei lumi”, demonii și amăgiții lui umani au dat greș, iar prăpastia dintre „oile” Lumii Noi și „caprele” Lumii Vechi a devenit mai mare.

În orașul cheie, Cleveland, reprezentanții fiecărei grupe de martori ai lui Iehova de pe tot cuprinsul Statelor Unite și de peste granițe, în special din Canada, practic au umplut până la refuz minunatul și falnicul Public Auditorium, în fața Lacului Erie și peste stradă de Primăria Cleveland și puțin mai încolo, uriașul Stadion din Cleveland. Chiar prin această vecinătate a amplasărilor, planurile lumii condamnate și cele ale viitoarei „lumi fără sfârșit” au stat față în față, în contrast absolut unele cu altele. În fiecare noapte stadionul pocnea și bubuia de spectacolul forțelor militare ale „împăratului de la miază-zi”, de multele mii de persoane atrase acolo să vadă mișcările de trupe; în timp ce la Public Auditorium mii de urmași devotați ai „Prințului păcii” al lui Iehova s-au adunat în cântări de laudă pentru gloriosul Ziditor al dreptei Lumi Noi și ascultau mesajele despre Guvernul Său Teocratic sub Cristos și despre serviciul lui, uniți în rugăciune pentru creșterea acestei Împărății.

Cea care a arătat unde era inima primarului orașului n-a fost poziția lui, prin contractul său pentru folosirea de către martorii lui Iehova a clădirii Public Auditorium din Cleveland, pe o sumă de mii de dolari; ci declarația sa publicată în toate ziarele în ziua dinaintea adunării, în care el a declarat că nu putea participa la adunarea publică a Congresului Teocratic, și nu avea să participe chiar dacă n-ar fi avut altă obligație, iar apoi, cu cordialitate, i-a invitat pe toți oamenii din Cleveland să stea departe de închinarea Atotputernicului Dumnezeu, Iehova, de la Public Auditorium. Al cărui glas au ales să asculte și să urmeze „oile” din Cleveland: pe cel al primarului anti-Iehova sau pe cel al Marelui Păstor al oilor, al cărui Psalm 23 îl repetă primarul, fără îndoială, la adunările religioase? Declarația religioasă a primarului a cauzat multe resentimente printre cetățeni, și oamenii fără prejudecată din acest oraș de 900.000 de locuitori i-au dat un răspuns hotărât duminică, umplând până la refuz Public Auditorium și sălile lui auxiliare, la cuvântarea publică pe tema „*Pacea – Poate ea dura?*”

La timpul când s-au făcut aranjamente, cu luni înainte, Comitetul de organizare a congreselor din Cleveland exprimase îndoiala că, din cauza morții președintelui SOCIETĂȚII WATCH TOWER, în ianuarie trecut, Congresul martorilor lui Iehova va putea umple Auditoriul. Pentru Comitet, martorii lui Iehova erau o organizație înființată de un om și care urma un om, deci condamnată să dispară; și Comitetul a înșirat șaisprezece adunări, inclusiv cea a martorilor lui Iehova ce urma să se țină la Cleveland, și a estimat un total de 7.000 de participanți pentru toate cele șaisprezece adunări. Spiritul lui Iehova din poporul Său a făcut de rușine acel Comitet lumesc; la cuvântarea de bun venit, rostită de președinte, ce a deschis Congresul teocratic vineri seara, 18 septembrie, ora 8, au fost participanți mai mult decât dublu față de cifra de mai sus, peste 14.000 de servi ai lui Iehova. Raționalizarea benzinei, dificultățile din timpul

războiului și granițele internaționale n-au putut să-i facă să ‘părăsească adunarea’ (Evrei 10:25). Ei au ascultat de Dumnezeu și nu s-au temut de om.

SURPRIZELE MARCHEAZĂ PROGRAMUL EVENIMENTELOR

Dimineața și după-amiaza zilei de deschidere au fost martore la sosirea continuă în oraș a multor mii, ținând foarte ocupate Departamentele responsabile cu cazarea de la subsolul Auditoriului, precum și cel responsabil cu repartizarea teritoriului. Deci aceste ore au fost lăsate pentru activități de teren, fiind ținute scurte adunări la orele 8:30 a.m. și 3 p.m. pentru a da instrucțiuni de la platformă și pentru a trimite vestitorii Împărăției, în unitate, să pună mărturie din casă în casă, să informeze mergând pe jos cu pancarte, sau să distribuie pliante ce înștiințau despre cuvântarea publică, sau să ofere revistele *Turnul de veghere* și *Mângâiere* la colțul străzii. O astfel de mărturie s-a pus atât în Cleveland cât și în multe orașe și teritorii din apropiere. Poliția a acționat cu înțelegere și a existat doar o singură arestare pe durata întregii perioade a Congresului, și aceasta într-un cartier de la periferie.

Sala principală a clădirii Public Auditorium este o imensă încăpere în formă de potcoavă adâncită, cu parter, balcon și galerie, având în față o scenă încăpătoare și 12.000 de locuri pe scaune. La ora 7:30 p.m. au început cântările de laudă, conduse de o orchestră de muzicieni instruiți, fiecare loc a fost ocupat și toți ochii s-au întors spre avanscenă, care era împodobită cu palmieri și vase cu flori minunate, ce erau așezate pe ambele laturi ale locului vorbitorului. În spate se afla o frumoasă draperie, pe care era prinsă o pancartă mare cu litere sclipitoare de culoare roșie, în chenar auriu, ce alcătuiau textul: „Fără vină în ziua Domnului nostru.” – 1Cor. 1:8. La ora 8 fix a fost închis uriașul circuit electric, făcând legătura orașele americane cu platforma de la Cleveland, prin liniile de telefonie, în marea rețea a adunărilor. Cântările au încetat și vice-președintele Watch Tower a rostit cuvântarea de bun venit, accentuând că aceasta n-a fost și nu va fi niciodată o Societate a unui singur om, ci că martorii lui Iehova urmează pe Isus Cristos ca Liderul stabilit de Dumnezeu pentru ei. Adunarea a aprobat această declarație cu multe aplauze prelungite.

Următoarele patruzeci de minute au fost ocupate de un alt reprezentant al sediului Societății din Brooklyn, care a rostit cuvântarea principală „Singura lumină”. Aceasta s-a bazat pe profeția lui Isaia, capitolele 59 și 60, arătând că lumina Guvernului Teocratic al lui Iehova prin Isus Cristos nu va fi întreruptă niciodată de forțele totalitare, ci că Atotputernicul Dumnezeu dădea acum martorilor Săi de pe pământ semnalul „Mergeți înainte”, în ciuda războiului total și a persecuției, și că ei trebuie să continue să predice mesajul Împărăției până la sfârșitul final, chiar dacă toate publicațiile Turnului de Veghere vor fi confiscate și le va fi lăsată numai Biblia pentru întrebuințare, sau nici măcar aceasta, ci numai Cuvântul lui Dumnezeu din gura lor. Ei trebuie să se „scoale și să strălucească”.

Cu vastul auditoriu profund mișcat de acel îndemn din Cuvântul la timp al lui Dumnezeu, președintele Societății a pășit apoi înainte, partea sa, așa cum fusese anunțat în program, fiind cea de a „Prezenta ‘Sabia spiritului’”. Cu calm, el a arătat cum Cuvântul scris al lui Dumnezeu este această „sabie” și necesitatea de a o mânui în mod potrivit. Era foarte necesară o ediție a Bibliei cu ajutoare la curent cu ultimele descoperiri ale adevărului biblic, în acest timp de expansiune a lucrării educaționale din Biblie. În acest punct, vorbitorul ținea ridicată o frumoasă Biblie cu coperte castanii și a anunțat punerea în circulație a ediției Turnului de Veghere. Ce strigăt de bucurie și ce ropot de aplauze s-au ridicat! Vestitorii cu timp integral (pionierii) au strigat de bucurie la anunțul unui exemplar absolut gratuit pentru ei. Mânuiitorii „sabiei spiritului” lui Dumnezeu au urmărit cu interes încordat descrierea făcută de vorbitor a ediției Bibliei, a extraordinarelor ei particularități și cum a fost ea pregătită și produsă, aplaudând în mai multe rânduri. Mult prea curând ora s-a sfârșit și circuitul telefonic cu alte orașe a fost întrerupt. Dar ce surpriză! Ce bucurie! Ce satisfacție! Dacă nu s-ar fi dat nimic altceva la acest Congres, în afară de acest prețios dar, acesta era suficient, mult mai mult decât s-a anticipat. Frații din țările unde publicațiile Turnului de Veghere sunt interzise și numai Biblia poate fi luată în mărturia din casă în casă au fost copleșiți de îngrijirea lui

Iehova, exact de ce aveau ei nevoie. După încheierea sesiunilor din timpul zilei, mii de persoane și-au procurat cu nerăbdare și s-au echipat cu această ediție a „sabiei spiritului”. Numărul din 1 octombrie al *Turnului de veghere*, ce cuprinde cuvântarea principală „Singura lumină”, a fost pus, de asemenea, în circulație pentru distribuire generală.

A venit sâmbătă, 19 septembrie, o zi minunată: publicul a crescut la număr și s-a entuziasmat. Activitățile din teren, de vestire a Împărăției, au crescut și locuitorilor Clevelandului și din împrejurimi li s-a făcut o prezentare a martorilor ordinați ai lui Dumnezeu așa cum nu experimentaseră niciodată până atunci. La ora 3 p.m., cu o oră înainte de următoarea cuvântare anunțată a președintelui, auditoriul principal era plin. Anticipându-se aceasta, toate draperiile dintre acesta și sala de concerte, imediat învecinată cu partea din spate, fuseseră ridicate, creând un spațiu enorm; puteai privi peste dubla scenă de la un capăt al auditoriului la celălalt capăt al sălii de concert, cu locul vorbitorului în mijlocul scenei. Sala de concert a găzduit pe cei care nu avuseseră loc în auditoriu și s-a mai folosit spațiul aranjat în bufetul cu autoservire, precum și din departamentul de serviciu de la subsol, unde s-au adus scaune. La ora 4 p.m. un auditoriu ce nu mai fusese niciodată aici, de peste 17.500 persoane atente, era prezent, de data aceasta pentru a asculta ce avea de zis președintele despre „Luptători pentru Lumea Nouă”.

Vorbitorul a accentuat că în această situație critică mondială se află în progres o mare luptă pentru menținerea închinării lui Iehova, închinare care este încălcată de puterile totalitare, amoniții moderni. Puternicul Luptător care îi va respinge și va păstra curată închinarea lui Iehova, prin Armaghedon în Lumea Nouă, este Mai Marele Iefta, Isus Cristos. Necesitatea imperativă din acest timp crucial, ca în zilele lui Iefta din vechime, este pentru o comandă centrală și unificată și aceasta a stabilit-o Iehova Dumnezeu mai ales de la 1918 încoace, sub Mai Marele Iefta. Strâns legată cu această luptă pentru libertatea de închinare a lui Iehova Dumnezeu a fost și este instrumentul Său vizibil, SOCIETATEA TURNULUI DE VEGHE. Dar ce este cu juruița lui Iefta? Unde figurează în împlinirea mării drame profetice unicul său copil, fiica lui? Cum a fost ea adusă ca jertfă în îndeplinirea juruiței lui Iefta? Emoționat peste măsură, și în multe cazuri mișcat până la lacrimi, a fost acest auditoriu redus la tăcere în fața uimitoarei explicații pe care vorbitorul a dat-o în armonie cu faptele moderne, arătând că clasa ‘fiica lui Iefta’ sunt însoțitorii rămășiței credincioase, „alte oi” ale Domnului, care sunt adunate nu pentru exploatare comercială de către martorii lui Iehova, ci pentru a fi întorși complet spre serviciul continuu al Atotputernicului Dumnezeu de la templul Său cel sfânt, celebrând victoriile adevărului Împărăției și ale închinării Sale asupra puterilor potrivnice ale demonismului și totalitarismului. Arătând că clasa ‘fiica lui Iefta’ îndeplinea deja o bună lucrare la templul lui Dumnezeu, și că lupta prefigurată de victorioasa campanie a lui Iefta încă nu se încheiase, vorbitorul a propus atunci următoarele pentru adoptare de Congresul teocratic:

REZOLUȚIE

„Martorii lui Iehova adunați pe întreg pământul în Congresul teocratic, declarăm în felul acesta:

Iehova Dumnezeu este marele Teocrat și Ziditorul Lumii Noi, iar Isus Cristos, Fiul Său, este Judecătorul numit de Dumnezeu, Regele Lumii Noi și Capul organizației capitale a lui Dumnezeu, iar organizația lui Dumnezeu este teocratică;

Noi suntem devotați fără rezerve Guvernului Teocratic al lui Iehova prin Isus Cristos, de aceea ne recunoaștem însărcinarea și obligația de la Domnul Dumnezeu de a proclama evanghelia Împărăției Lui și de a mângâia astfel pe toți care plâng. Noi trebuie să facem aceasta fără eșec și indiferent de toată împotrivirea lumescă;

Prin împlinirile profeției și prin calea de acțiune luată sub călăuzirea și binecuvântarea Domnului, SOCIETATEA TURNULUI DE VEGHE este partea vizibilă a organizației Domnului, și singura organizare și conducere potrivită și dreaptă a Societății este cea teocratică;

Scopul Societății și activitățile martorilor lui Iehova în cooperare cu ea nu sunt comerciale și sunt cu totul separate de politica acestei lumi. Lucrarea lor este una neegoistă de educație din Biblie și dusă în ascultare de porunca Dumnezeului Cel Prea Înalt și pentru a lumina oamenii cu bunăvoință despre singura

speranță a omenirii, împărăția lui Dumnezeu. Toată creșterea pe care Dumnezeu o dă acestei lucrări în adunarea în staul a „altor oi” ale Sale o recunoaștem a fi de la Domnul și aceștia se vor supune Domnului pentru a fi folosiți cu totul în serviciul Lui;

Noi suntem în dezacord cu toată domnia totalitară și cu restricțiile ei cu privire la închinarea lui Iehova Dumnezeu prin Isus Cristos. Noi nu datorăm loialitate nici unei puteri străine, religioase sau politice, ci Capul și Liderul nostru este Cel pe care L-a ales și numit Dumnezeu, Isus Cristos, Regele, al cărui exemplu îl vom urma în închinarea și serviciul lui Dumnezeu. Indiferent de ce va permite Domnul, noi vom continua să ne închinăm lui Iehova Dumnezeu, să ne împotrivim tuturor încălcărilor demonizate ale închinării și serviciului Său, și să luptăm într-o unitate de nezdruccinat, până când El va da victoria prin Guvernul Său teocratic prin Isus Cristos.

„Datată sâmbătă, 19 septembrie 1942”.

Președintele s-a îndepărtat de microfon și imediat un reprezentant al Societății a ieșit în față și a supus la vot adoptarea Rezoluției de către participanții la „acest Congres teocratic al Lumii Noi adunați în cincizeci și două de orașe de pe tot cuprinsul Statelor Unite ale Americii”. Președintele Congresului a venit imediat în sprijinul rezoluției, zicând: „Toți care sunt de acord cu această Rezoluție și susțin adoptarea ei să-și spună cuvântul înaintea Domnului Dumnezeu, zicând ‘Da!’” În realizarea solemnă că își dau cuvântul înaintea lui Iehova Dumnezeu, așa cum a făcut Iefta la Mițpa cu mult timp în urmă, oastea adunată de luptători pentru lumea nouă, tineri și bătrâni, au dat glas convingerii lor serioase și susținerii lor fără ezitare cu un puternic „Da!” și apoi au izbucnit într-un ropot de aplauze.

Președintele aștepta pe scenă, zâmbind, ca aplauzele să se potolească și apoi a scos dintr-un plic un obiect de culoarea piersicii, cu aceste cuvinte: „Pentru toți vestitorii Împărăției și luptătorii pentru Lumea Nouă, acum este privilegiul meu să lansez ultima îngrijire a lui Iehova Dumnezeu prin Mai Marele Său Iefta, această carte intitulată ‘*Lumea Nouă*’”, și a ridicat cartea. Luați complet prin surprindere de această a doua neașteptată lansare majoră pentru Adunare, miile de persoane emoționate au izbucnit în aclamații vesede, în timp ce mulți vărsau lacrimi din pricina abundenței de bunătate din partea Domnului. Această „Ediție a ‘vestitorilor’” a *Lumii Noi* a fost luată cu nerăbdare și în cele din urmă a fost epuizat tot stocul. La sfârșitul zilei a fost lansată pentru distribuire ediția obișnuită pentru public.

După lăsarea seriei au urmat alte evenimente. Ca introducere, vârstnicul secretar-casier al Societății Turnului de Veghe a vorbit cinci minute, comparând această adunare, cel de-al șaiszecilea său congres, cu cele dinainte, și exprimându-și aprecierea mai ales față de acesta; de asemenea, un alt serv, aflat de mult timp în lucrarea Societății, și-a exprimat aprecierea și a accentuat cum această adunare era dovada vizibilă că aceasta nu era organizația unui lider uman, ci că Domnul Dumnezeu se află la conducerea ei prin Isus Cristos. Apoi a urmat discursul despre „Oportunitățile pionierului acum”, sunând chemarea pentru 10.000 de pionieri până la următorul aprilie, discursul despre „Să servim teocrația”, recapitulând noile *Instrucțiuni de organizare* și îmbărbătând în continuare pe toți vestitorii Împărăției prin anunțarea și descrierea unui nou aspect, indiscutabil mai bun, trimiterea de către Societate de la 1 octombrie înainte a „servilor pentru frați”; și în cele din urmă, emoționanta cuvântare a vice-președintelui Societății, și avocat legal, despre „Victorie”, arătând promisiunea lui Iehova și împlinirile acestei promisiuni până în prezent, pentru a da victorie „luptătorilor Săi pentru Lumea Nouă”. Acest discurs s-a încheiat cu o altă surpriză, când, ca răspuns la strigătele de „Da!” ale auditoriului, exprimându-și consimțirea să folosească un instrument ușor de mână de la Domnul pentru lucrarea lor de serviciu, avocatul Societății a anunțat lansarea *Veștilor Împărăției* nr. 11 cu titlul de pe prima pagină, „Oamenii au dreptul acum la Vești Bune”.

Duminică dimineața, 20 septembrie, a fost marcată de vânt puternic și rafale de ploaie care au făcut pagube de-a lungul lacului, dar nu au descurajat pe poporul lui Iehova să se adune pentru închinarea și serviciul Lui. Ziua s-a deschis cu discursul despre „Botez” la ora 8 a.m. și 459 de persoane s-au prezentat pentru cufundare în apă, ca simbol al consacrării lor complete față de Domnul; era o plăcere să vezi așa de

mulți tineri, astfel ‘aducându-și aminte de Creatorul lor în zilele tinereții lor’. Imediat după botez, aceștia s-au alăturat altor însoțitori de-ai lor în activități de teren.

La ora 3 p.m. servii readunați ai Domnului erau înviorați de discursul rostit de un reprezentant din Canada, unde martorii lui Iehova sunt declarați o organizație „ilegală”, subiectul său fiind „Învingerea persecuției”. În timpul pauzei de o jumătate de oră care a urmat, Adunarea, care deja umpluse la maxim auditoriul principal și sala de concert (fără draperii între ele care să împiedice vederea de ansamblu), urma să atingă cel mai mare număr de participanți. Dacă primarul orașului se afla atunci în biroul său, pe ale cărui ferestre privește peste stradă spre fațada clădirii Public Auditorium, ochii lui ar fi văzut riposta evidentă din partea lui Iehova la nepotrivita și inutila declarație publicată, care cerea tuturor locuitorilor Clevelandului să boicoteze închinarea lui Iehova Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Cristos. Cum așa? Deoarece extraordinara campanie de înștiințare înainte și în timpul Congresului de trei zile a fost foarte binecuvântată cu succes de Iehova, și „oile” care caută adevărul, din Cleveland și din împrejurimi, n-au mers pe calea „caprelor”, ci au venit în număr mare în uriașa construcție cât două blocuri, umplând chiar aranjamentele suplimentare din bufetul cu auto-servire, departamentul de serviciu și sala de bal, stând îngrămădiți în foaier și hol și afară din clădire lângă difuzoare. Cifra oficială a fost de 26.000 de participanți; niciodată nu s-a adunat o mulțime mai ordonată, de acea mărime.

Nici acea mare mulțime n-a fost dezamăgită de ce a primit. Foarte răsplătiți au fost cei ce au venit. Cuvântarea publică, așa cum se înștiințase public, rostită de președintele Watch Tower, fratele Knorr, cu tema „Pacea – Poate ea dura?”, a fost de maestru. Vrednic de amintit este interesul încordat și atenția neîntreruptă a acelor multe mii, prinși și ținuți tăcuți și în liniște de puterea cuvântării extrem de logică și exactă, și izbucnirea în mod repetat în expresii de aprobare prin aplauze puternice. La întrebarea: Poate religia, al cărui principal cap religios de la Vatican a stat în spatele ușilor închise timp de cincizeci de minute cu trimisul diplomatic personal al președintelui națiunii pentru papă, exact cu o zi înainte, să garanteze o pace durabilă? Răspunsul scriptural dat a fost un usturător „Nu!” Pe măsură ce discursul se desfășura, auditoriul vedea cu ochii minții o ilustrație descrisă în cuvinte, extrasă din Apocalipsa, capitoul 17, și a observat identitatea fiarei stacojii care acum „nu este”, dar a văzut-o gata să se înalțe din abis pentru a deveni „fiara care era, nu este și va fi prezentă din nou”, de data aceasta cu religioasa curvă babilonică bălăbănindu-și picioarele pe spatele ei. Dar aceasta numai pentru „un ceas” în viitor, și apoi curva va fi trântită la pământ și nimicită, iar „Regele regilor și Domnul domnilor” va nimici această ‘fiară a păcii’ din „Noua Ordine” cu cele șapte capete și zece coarne ale ei, în marea bătălie de la Armagedon. La întrebarea asociată: Atunci cine va stabili pacea durabilă și când?, răspunsul dat fără frică sau ocolișuri a fost: Guvernul Teocratic al lui Iehova Dumnezeu prin Isus Cristos, și după nimicirea completă a organizației demonice, religioase și totalitare a Diavolului, în întregime la Armagedon. Atunci vor veni pe pământ gloriile și eternitatea păcii Împărăției și închinătorii lui Iehova ce îl vor locui au fost descriși pe scurt în termeni scripturali, iar pentru informație suplimentară, auditoriul a fost trimis la cartea de curând apărută, *Lumea Nouă*. Tuturor din auditoriu li s-a oferit un exemplar gratuit al discursului la ultima lansare a Congresului, broșura *Pacea – Poate ea dura?* și mulți au ținut seama de amabila ofertă de zece exemplare gratuite pentru absolut oricine care dorea s-o ofere gratuit la alții care nu ascultaseră cuvântarea.

În acea seară, cu toată părerea de rău, a venit și încheierea congresului și aceasta a fost foarte mângâietoare și încurajatoare pentru multele mii care au rămas pentru această sesiune de seară, atât de mulți încât să umple încă Public Auditorium. Aceasta a început cu un membru al Marinei comerciale norvegiene, lăsat temporar pe uscat și care a putut să participe la Congres, care a vorbit despre emoționantele întâlniri cu martorii lui Iehova din Africa de Sud și Egipt și despre noua literatură a Domnului ajunsă la ei.

Apoi a început programul, cu un raport al reprezentantului Australiei și Asiei. A urmat apoi raportul reprezentantului Britaniei. Aceste două rapoarte i-au ajutat pe frații americani să aprecieze de ce liberate de acțiune și mari privilegii de serviciu se bucură ei încă aici, cu cel mai bun și mai complet echipament, în contrast cu cei din Asia-Australia și Britania. A fost făcut apoi un raport despre activitățile Congresului.

Apoi a fost rostit discursul de încheiere prin servul Congresului despre „Strângerea finală”, care a făcut să vibreze urechile ascultătorilor de la Congresul din Cleveland, ale celor din Comitetul de cazare și ale primarului orașului. În final urma să fie rostit un „mesaj din partea președintelui”, dar înainte ca fratele Knorr să fie anunțat de prezentator, un reprezentant din Canada a traversat cu pași mari platforma și a cerut permisiunea să citească următoarele exprimări de apreciere. Acestea fuseseră redactate în mod spontan de un grup de frați recunoscători, care simțiseră că trebuia dat un răspuns expres înaintea Domnului din partea participanților la Congres, ca întreg, înainte ca acesta să se încheie. După ce i-a fost acordată permisiunea, el a citit următoarele:

20 septembrie 1942

„Către președintele Societății,

Dragă frate Knorr,

Inimile noastre sunt pline și ne simțim obligați să ne exprimăm față de tine marea noastră bucurie că am participat la acest Congres Teocratic al Lumii Noi. Toți de aici zic: ‘Acesta este deja cel mai mare congres; suntem copleșiți de binecuvântări; suntem mulțumiți’.

Noi am venit cu toții la acest congres, prima noastră adunare de la moartea iubitului nostru frate Rutherford, pentru a primi mai multă cunoștință și instruire de la Iehova. Fiecare dintre noi poate mărturisi înaintea Domnului că conducerea lui Isus Cristos, regele Lumii Noi, este mai evidentă astăzi decât oricând înainte și că recente schimbări în administrație n-au afectat înaintarea lucrării Domnului. Pe de altă parte, astăzi primim o mai mare viziune și înțelegere despre Teocrație și o apreciere completă despre responsabilitățile noastre înaintea Dumnezeului Cel Viu, că suntem martorii Lui în aceste zile de mare pericol. Cât de adevărate sunt astăzi aceste cuvinte din Judecătorii 5:9: „Inima mea se îndreaptă spre căpeteniile lui Israel, spre aceia din popor care s-au arătat gata să lupte.” Noi te recunoaștem cu recunoștință, frate Knorr, ca pe servul uns al Domnului, ales să ocupe serviciul de președinte al Societății Turnului de Veghe. Într-adevăr, spiritul Domnului a fost revărsat peste tine. Fie ca El să te călăuzească și să te conducă tot timpul în administrarea intereselor pământești ale Teocrației.

Cu adevărat, împlinirea conducerii lui Iefta este astăzi în mijlocul nostru. A fost stabilit controlul central în Societatea Teocratică, unde aparține de drept. Noi dorim foarte mult să ne exprimăm aprecierea față de binecuvântările și îngrijirile abundente ce ne-au fost oferite la acest congres. Printre dovezile îngrijirilor lui Iehova este faptul că suntem privilegiați să ne aflăm în orașul cheie al celor 52 de adunări ținute în America. Fără îndoială, a fost voința Domnului ca poporul Lui să se adune în această vreme pentru a fi înprospătat spiritual, chiar prin faptul că dușmanul a fost împiedicat în încercările sale de a se amesteca în aceste adunări pentru închinare divină. Confirmăm cu recunoștință primirea noii ediții a Bibliei, ‘sabia spiritului’; minunata carte *Lumea Nouă; Veștile Împărăției*, nr. 11; noile Instrucțiuni Teocratice; și broșura *Pacea – Poate ea dura?* Relatând aceste dovezi, noi recunoaștem, de asemenea, sfatul spiritual la timpul potrivit și noile adevăruri furnizate pentru edificarea noastră. Astfel, noi ne declarăm marea bucurie de a acționa imediat la instrucțiunea ‘Mergeți înainte!’ și ne afirmăm din nou hotărârea de a fi ‘fără vină în această zi a Domnului nostru’.

Dorim să ne exprimăm aprecierea pentru timpul mult, grija profundă și marele studiu devotat pentru extraordinarele pregătiri făcute pentru această adunare mondială și toți mulțumim marelui Iehova, Dătătorul oricărui dar bun și perfect, Domnului Isus Cristos, puternicul Justificator, ție, ca președinte al Societății și colaboratorilor tăi credincioși de la Betelul din Brooklyn, care, fără a obosi și din iubire, au fost alături de tine la pregătirea acestor daruri binecuvântate.

Domnul Iehova a zis că va deschide ferestrele cerului și va revărsa binecuvântări pentru care nu va fi suficient loc să fie primite. Într-adevăr, aceasta este partea noastră binecuvântată astăzi. Noi am primit din abundență și mai mult nu mai putem cuprinde.

Acum, noi îți dorim ție și întregii familii Betel cea mai bogată binecuvântare a lui Iehova în zilele viitoare. Noi ne întoarcem la locurile noastre corespunzătoare din ‘via’ Domnului, unde vom respecta obligațiile legământului și vom continua să cântăm Cântarea de Victorie. Suntem complet hotărâți să

luptăm pentru *Lumea Nouă*, în care intrăm acum și cu cuvântul Domnului sunând în urechile noastre: ‘În ceea ce mă privește, acesta este legământul Meu cu ei, zice DOMNUL; Spiritul Meu, care este peste tine, și cuvintele Mele, pe care le-am pus în gura ta, nu se vor mai depărta din gura ta, nici din gura copiilor tăi, nici din gura copiilor copiilor tăi, de acum și până-n veac, zice DOMNUL.’ – Isaia 59:21.

La rugămintea ca toți care sunt de acord cu acestea, ca propria lor exprimare din inimă, să se ridice în picioare, întreaga Adunare s-a ridicat ca un singur om.

În liniște, președintele și-a rostit apoi mesajul final către servii lui Iehova Dumnezeu, echilibrați sufletește acum pentru a pleca spre domeniile lor de activitate corespunzătoare. Pe scurt, el a arătat creșterea organizației vizibile a Domnului de la ceea ce era în 1922 la ce este astăzi, prin harul lui Iehova. El i-a avertizat de încercările mai mari aflate înainte, ce nu-i vor cruța nici pe frați, nici pe surori, dar le-a reamintit despre promisiunile lui Iehova și a spus cu voce tare nota Sa dominantă a victoriei pentru cei mai mult decât biruitori. El a anunțat următoarele vizite ale „servilor pentru frați” și a vorbit despre alte îngrijiri ale Domnului pentru mângâierea lor și pentru a le întrebuința în serviciul Său.

Cu aceste cuvinte de încheiere, Domnul și-a trimis poporul înapoi pe terenul de mărturie ca „luptători pentru Lumea Nouă”. Cu inimile pline, participanții la Congres și-au unit vocile într-o cântare ce arăta poziția lor pentru Iehova și Regele Lui, președintele a încheiat cu o rugăciune de recunoștință și astfel Congresul Teocratic al Lumii Noi a ajuns la triumfătorul lui sfârșit, în justificarea numelui, puterii și Cuvântului lui Iehova.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

1 NOIEMBRIE 1942

Nr. 21

Cuprins:

LUPTĂTOR PENTRU LUMEA NOUĂ
PARTEA A II-A

- Pag.371

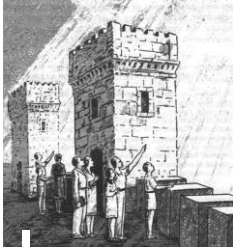
LOCUL PĂMÂNTULUI ÎN PLANUL
LUI DUMNEZEU

- Pag.384

SCRISORI DIN BRITANIA

- Pag.387

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: J.F.Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu l-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și l-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintează în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armaghedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... 40 Irvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE VESTITORUL PREZENȚEI LUI CRISTOS

Vol. LXIII

I NOIEMBRIE 1942

Nr. 21

LUPTĂTOR PENTRU LUMEA NOUĂ

PARTEA A II-A

„Isus a răspuns: Împărăția Mea nu este din lumea aceasta. Dacă ar fi Împărăția Mea din lumea aceasta, servii Mei s-ar fi luptat.” – Ioan 18:36.

IEHOVA deschide calea spre Lumea Nouă, o lume liberă de orice domnie a demonilor și de orice agresiune, înrobire și cruzime totalitară. Printr-o luptă, cea mai mare din istoria universală, Iehova îi eliberează pe cei care suferă acum de dragul dreptății și care se vor bucura de viață din belșug și fără sfârșit în lumea nouă. Această luptă este foarte aproape. Prin iubitul Său fiu, care judecă națiunile și duce război în dreptate, Iehova al oștirilor îi va surprinde pe toți dușmanii prin caracterul neașteptat al atacului Său. Atunci, toate națiunile care batjocoresc înregistrarea Bibliei despre faptele de luptă din trecut ale lui Iehova și care își bat joc de martorii Lui, Îl vor vedea în acțiune pe Iehova pentru răzburarea numelui Său, a cauzei și a poporului Său, împotriva celor care Îi disprețuiesc numele și domnia. Nimicirea lor va elibera lumea nouă pentru totdeauna.

² De ce parte va sta religia în această bătălie este arătat sigur prin poziția ei din trecut și cea prezentă. Religia a luptat întotdeauna împotriva lui Iehova și a închinării Lui. Isus Cristos este Principalul Închinător al lui Iehova. Din acest motiv l-au omorât preoții religioși, cărturarii, fariseii și învățătorii legii, în timp ce au ales ca rege pe Cezarul roman, care era un închinător la demoni, deci un închinător la Diavol. În ziua de azi Roma este primul oraș din timpurile moderne care trece de partea domniei totalitare și este locul puterii fasciste totalitare. Totalitara Romă fascistă este cea care a semnat prima un concordat, în 1929, cu Vaticanul, garantând independența principalului cap religios al „creștinătății”. Prin nunțul lui papal (care acum este papă), prin politicienii lui catolici și magnații comerciali, Vaticanul a manevrat pe dictatorul totalitar nazist la putere în Berlin și a semnat imediat un concordat cu el, ce-i garanta că (să-l cităm pe Fritz Thyssen) „drepturile Bisericii Catolice nu vor fi încălcate”. În 9 iunie 1941, o corespondență a United Press de la Roma anunța că „un editorial în ziarul *Stampa* din Turin spunea că astăzi Germania și Italia organizează o nouă ordine europeană în conformitate cu principiile stabilite în Enciclica *Rerum Novarum*, spre care Papa Pius a îndreptat atenția în discursul său din 1 iunie” (New York *Journal-American*). Acum, religia folosește monstruoșitatea totalitară pentru a lupta împotriva lui Iehova, în încercarea de a-i distruge închinarea și vestirea despre Lumea Nouă a Sa de pe pământ.

³ Acesta este un timp de mare criză pentru toți închinătorii lui Iehova Dumnezeu în spirit și adevăr. Întrebarea este pusă înaintea întregii „creștinătăți”, anume: Care este adevărata închinare? Cui i te închini tu și îi servești? Majoritatea oamenilor sunt speriați de închinarea lui Iehova și sunt îndepărtați de orice analiză și alegere a închinării lui Iehova. Ei sunt mânați în țarcurile religiei prin agresiuni și atacuri ale puterilor totalitare împotriva închinării lui Iehova al oștirilor. Nimeni nu poate sta singur în picioare și nu poate supraviețui împotriva acestei „urâciuni a pustiirii” religioasă-totalitară. Numai organizația lui Iehova poate să lupte cu această „urâciune” a noii ordini și să elibereze pământul de ea. Organizația lui Iehova este teocratică și ea va păstra închinarea lui Iehova Dumnezeu sub cea mai îngrozitoare apăsare și atac disperat al demonilor și al conducătorilor religioși, judiciari și politici. Organizația lui Iehova, Teocrația Lui, Îi va

păstra neștirbită închinarea în lumea nouă. Numai cei care practică închinarea lui Iehova în spirit și adevăr vor supraviețui celei mai mari Bătălii și vor trăi în acea „lume fără sfârșit”. Aceste fapte adevărate și vrednice de crezare au fost ilustrate în mod minunat într-o dramă din viața reală a zilelor din vechime, drama profetică a curajosului luptător Iefta. Ea este înregistrată în capitolul al unsprezecelea al cărții Bibliei numită Judecători.

IEFTA

⁴ Cu referire în special la noi astăzi, apostolul inspirat a scris, zicând: „Și noi, dar, fiindcă suntem înconjurați cu un nor așa de mare de martori, să dăm la o parte orice piedică și păcatul care ne înfășoară așa de lesne, și să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înaintea. Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus.” (Evrei 12:1, 2). Ce „nor de martori” ne înconjură? Și martori pentru cine? Acei martori pentru Iehova, pe care îi menționează apostolul în capitolul anterior, mergând înapoi până la Abel, primul martir pentru Iehova. Printre acei martori ai lui Iehova din vechime, care au biruit această lume, prin credința lor în El, apostolul îl numește și îl înșiră și pe Iefta (Evrei 11:32). Iehova a păstrat un loc princiar pe pământ pentru Iefta în lumea nouă. În curând Iefta va avea parte de „învierea mai bună” din morți și va ‘domni în dreptate’ cu tovarășii lui prinți, ca reprezentanți umani văzuți ai Teocrației cerești sub Isus Cristos. (Evrei 11:35, 39, 40; Isa. 32:1; Ps. 45:16). Scripturile ne oferă un bun temei să credem că pe pământ va avea loc curând o întâlnire a acelor martori credincioși din vechime, când vor fi înviați, cu cei care acum, asemenea lor, pun mărturie cu credincioșie pentru Iehova Dumnezeu, în aceste zile ale monstruoșității religioase-totalitare. Vrei tu să-i vezi pe acei martori înviați care vor fi făcuți „prinți pe întreg pământul”? Dacă asta este dorința ta, citește acum cu interes faptele despre drama profetică a lui Iefta și împlinirea ei fără greș la acest sfârșit al lumii!

⁵ „Iefta, Galaaditul, era un om viteaz. El era fiul unei curve. Galaad născuse pe Iefta.” (Jud. 11:1). În Scriptură, numele personajelor lui Dumnezeu din dramele Lui profetice sunt pline de însemnătate și sunt chei pentru înțelegerea lor. Numele lui Iefta înseamnă „deschizător” sau „eliberator”. Teritoriul Galaadului era o parte a Țării Sfinte și se afla la est de râul Iordan, în ceea ce se numește acum „Trans-Iordan” [Cisiordania]. Tatăl lui Iefta, Galaad, era un omonim al primului Galaad, un membru al seminției lui Manase, și despre el este scris: „Fiii lui Manase: din Machir se pogoară familia Machiriților. Machir a născut pe Galaad. Din Galaad se pogoară familia Galaadiților.” – Num. 26:29.

⁶ Acei strămoși ai lui Iefta au trebuit să lupte împotriva uriașilor și a închinătorilor la demoni pentru a ocupa ținuturile Basan și Galaad, pe care li le dăduse Domnul Dumnezeu prin profetul Moise. Despre aceasta Moise a zis: „Numai Og, împăratul Basanului, mai rămăsese din neamul Refaimiților. Patul lui, un pat de fier, este la Raba, cetatea copiilor lui Amon. Lungimea lui este de nouă coți [4,32 metri] și lățimea de patru coți, după cotul unui om. ... Am dat la jumătate din seminția lui Manase toată împărăția lui Og din Basan; tot ținutul Argob, cu tot Basanul, care era numit ținutul uriașilor. ... Am dat Galaadul [teritoriul] lui Machir.” (Deut. 3:11-15). „Fiii lui Machir, fiul lui Manase, au mers împotriva Galaadului și au pus mâna pe el; au izgonit pe amoriții care erau acolo. Moise a dat Galaadul lui Machir, fiul lui Manase, care s-a așezat acolo.” – Num. 32:39, 40.

⁷ Era nevoie de luptători curajoși pentru a pune stăpânire pe acel teritoriu de frontieră din Basan și Galaad; de aceea, despre repartizarea teritoriului cucerit celor douăsprezece seminții ale lui Israel este scris: „O parte a căzut prin sorți seminției lui Manase, căci el era întâiul născut al lui Iosif. Machir, întâiul născut al lui Manase și tatăl lui Galaad, avusese Galaadul și Basanul, pentru că era un bărbat de război.” (Ios. 17:1). Aveau să pună stăpânire galaadiții pe acel ținut teocratic, împotriva închinătorilor la demoni? Vom vedea.

⁸ Iefta, galaaditul, se trăgea dintr-un luptător, anume din Machir, „un om de război”. Având în vedere istoria de mai sus, este rațional ca tatăl să-și numească fiul cu numele de „Iefta”, însemnând „El [adică Dumnezeu] eliberează”. Aceasta îndrepta atenția la cum eliberase Iehova Israelul de uriașul rege Og și

de ceilalți practicanți ai demonismului care ocupau ținutul repartizat seminției lui Manase. Iehova Dumnezeu a făcut aceasta ajutându-i în bătălie pe Machir și pe fiul său Galaad, și dându-le victoria asupra uriașei monstruoșității și a celorlalți amoriți demonizați care pretindeau drept de proprietate asupra ținutului Galaad, fără vreo autorizație de la Iehova Dumnezeu.

⁹ Iefta a moștenit ceva din „vitejia” strămoșului său Machir. Dar Iefta era un „viteaz” în primul rând din pricina credinței sale în Iehova, pentru care Iefta a fost un martor luptător. Acest lucru este dovedit prin înregistrarea apostolului despre bărbații credinței din vechime, la Evrei 11:32, zicând: „Și ce voi mai zice? Căci nu mi-ar ajunge vremea dacă aș vrea să vorbesc de Ghedeon, de Barac, de Samson, de Iefta, de David, de Samuel și de profeți!” IEFTA a fost asemenea luptătorului din vechime, Ghedeon, care, de asemenea, a fost un „viteaz” și căruia îngerul lui Iehova i-a zis: „DOMNUL este cu tine, viteazule!” (Jud. 6:12). De o organizație înzestrată cu astfel de calități de credință și luptă, cum a avut Iefta, este nevoie pentru acest „timp de război”, mai ales de la 1933 înapoi, când dictatorul catolic nazist a devenit „sabia bisericii sale” în Germania, țară care fusese până atunci o fortăreață protestantă. Atunci, pe cine ilustrează, astăzi, Iefta?

¹⁰ În profețiile sacre și dramele profetice n-au fost niciodată prezise sau ilustrate persoane individuale, cu singura excepție a lui Isus Cristos. Casa lui Iefta se afla în Mițpa, nume ce înseamnă „Turn de veghere” (Jud. 11:34). În dramă, Iefta din Mițpa a jucat rolul ce ilustrează organizația lui Iehova care este teocratică și pe care Iehova o folosește ca pe servul Său. Isus Cristos este Capul și Regele Teocratic al acestei organizații și din aceasta există astăzi o rămășiță pe pământ, care sunt martorii lui Iehova, izraeliții spirituali. Aceștia constituie „Societatea” și acționează ca atare. Agentul și servul mai sus amintitei Societăți Teocratice este dovedit a fi, prin toate faptele recunoscute, SOCIETATEA WATCH TOWER. Isus Cristos, Capul, este un ‘Viteaz’. Rămășița urmașilor Săi, care este în armonie cu conducerea și organizația teocratică, s-a conformat chipului aceluia mare Luptător pentru lumea nouă. – Rom. 8:29.

BATJOCURĂ

¹¹ Trebuia să fie discreditat Iefta că „era fiul unei curve”? Această femeie a fost curvă înainte să se căsătorească cu Galaad și să devină mama lui Iefta. Și Rahav din Ierihon a fost curvă. Ea, împreună cu rudele ei, au fost singurii care au fost salvați de nimicirea aceluia oraș și a avut parte de o căsătorie onorabilă în Israel, și în felul acesta a devenit o străbună a lui Isus Cristos. – Mat. 1:5; Luca 3:32.

¹² Mama lui Iefta se pare că a fost o izraelită, nu o păgână închinătoare la demoni. Prin căsătorie ea a ajuns într-o stare onorabilă și Galaad a avut relații cu ea nu pentru plăceri pătimase, ci ca o a doua soție. Acest lucru este demonstrat de faptul că Galaad și-a luat copilul făcut de ea ca fiu propriu și legal și i-a pus numele Iefta, iar băiatul a fost crescut în casa lui Galaad împreună cu ceilalți fii ai lui, frații vitregi ai lui Iefta. Deci el nu era un bastard [fiu nelegitim]. Relațiile lui Iehova cu Iefta dovedesc aceasta: „Suferiți pedeapsă; Dumnezeu se poartă cu voi ca și cu niște fii. Căci care este fiul pe care nu-l pedepsește tatăl? Dar dacă sunteți scutiți de pedeapsă, de care toți au parte, sunteți niște feciori din curvie, iar nu fii.” (Evrei 12:7, 8). În continuare, regula lui Dumnezeu era: „Cel născut din curvie să nu intre în adunarea Domnului, nici chiar al zecelea neam al lui să nu intre în adunarea Domnului. Amonitul și moabitul să nu intre în adunarea Domnului, nici chiar al zecelea neam, pe vecie” (Deut. 23:2, 3). Iefta n-a fost exclus ca bastard; nici fiica sa, prima și singura generație a lui, n-a fost tratată asemenea copilului unui bastard, altminteri Iefta nu ar fi putut-o aduce jertfă mai târziu Domnului, în mod acceptabil. Toate acestea dovedesc că mama lui a fost scoasă din clasa curvelor prin căsătoria cu Galaad.

¹³ Numele *Galaad* înseamnă „movila mărturiei”. Deci Galaad, ca tatăl lui Iefta, ilustrează pe Iehova ca Tată, al cărui scop este să aibă „un popor pentru numele Său”. Acest popor trebuie să ridice o mare mărturie pentru numele lui Iehova și pentru Guvernul Drept, Teocrația, Împărăția, care Îi va justifica numele. Iehova are o „femeie”, adică organizația Sa universală numită „Sion”. Acestei organizații, care dă naștere servilor Săi, Iehova îi zice la Isaia 54:4, 5: „Tu să uiți rușinea din tinerețea ta; și să nu-ți mai aduci

aminte de batjocura văduviei tale. Căci Făcătorul tău este bărbatul tău; Iehova al oștirilor este numele Său.” (A.R.V.). Prin urmare, mama lui Iefta ilustrează pe „femeia” lui Iehova, pe considerația că ea dă naștere organizației Sale capitale teocratice și membrilor ei care sunt un „popor pentru numele Său”, deci martorii Lui. Aceștia sunt organizați sub Isus Cristos, după regula teocratică, pentru a pune mărturie despre numele lui Iehova, ca martorii Lui, și sunt candidați pentru un loc în ceresul Guvern teocratic, Împărăția lui Dumnezeu prin Isus Cristos.

¹⁴ „Femeia” lui Iehova nu este curvă, însă partea văzută a organizației Sale este alcătuită din cei care au fost odată necurați, din pricina amestecului cu religia. (1Cor. 6:9-11). Deoarece mama lui Iefta a fost curvă până când Galaad a ridicat-o printr-o căsătorie legală, starea ei de altă dată și urmarea acesteia asupra vieții ei de mai târziu în ochii celor fățarnici ilustrează cum văd aceștia organizația lui Dumnezeu. Ei privesc de sus în special conducerea teocratică a acestei organizații, și disprețuiesc obligația pe care această conducere o pune peste cineva din organizația lui Dumnezeu pentru a servi ca martor al lui Iehova, așa încât acesta să ia parte la justificare numelui lui Dumnezeu. Cei fățarnici nu privesc justificarea numelui Său ca fiind mai importantă și mai vitală decât salvarea personală. De-a lungul tuturor secolelor de la înființarea „creștinătății”, comportamentul ei a arătat că ea privește aceste particularități din organizația sau „femeia” lui Dumnezeu ca fiind în afara decenței și respectabilității, căreia îi lipsește „dezvoltarea de caracter” și sfințenia, deci nefiind demnă deloc pentru religioniștii „creștinătății” să o adopte și să se asocieze cu ea.

¹⁵ Ca și în tablou, cei care susțin conducerea teocratică și pun mărturie despre Iehova și justificarea Lui prin Împărăția Sa, sunt tratați de „creștinătate” ca fiind pe aceeași treaptă cu curvele. De aceea, cuvintele lui Isus despre Ioan Botezătorul, adresate ei, se aplică bine: „Adevărat vă spun că vameșii și curvele merg înaintea voastră în Împărăția lui Dumnezeu. Fiindcă Ioan a venit la voi umblând în calea neprihănirii și nu l-ați crezut. Dar vameșii și curvele l-au crezut; și măcar că ați văzut lucrul acesta, nu v-ați căit în urmă ca să-l credeți.” – Mat. 21:31, 32.

¹⁶ În afară de mama lui Iefta, Galaad a avut o altă femeie ce era socotită soția lui legală. Faptul că aceasta avea poziția completă de soție o pune pe cealaltă femeie, pe mama lui Iefta, în poziția de a doua femeie pentru Galaad, deci fără drepturi și autoritate egale cu ale acelei „soții”. Această „soție” recunoscută era, de asemenea, de o mai mare demnitate. Ea cerea mai mult respect și atenție și asocierea cu cei aflați într-o poziție bună în comunitate. Prin urmare, nu este de mirare ce a urmat: „Nevasta lui Galaad i-a născut fii care, făcându-se mari, l-au izgonit pe Iefta și i-au zis: Tu nu vei avea moștenire în casa tatălui nostru; căci ești fiul unei femei străine [fiul unei alte femei, ARV].” – Jud. 11:2.

CONDUCEREA TEOCRATICĂ IGNORATĂ

¹⁷ Dacă acțiunea de mai sus a avut loc în decursul perioadei de asuprire de optsprezece ani de națiunea Amon asupra Israelului, nu este arătat. Pe la sfârșitul celor optsprezece ani, Iefta avea o fiică de vârsta căsătoriei, aproximativ optsprezece ani sau mai mult. Nu este arătat nici dacă vreunul sau toți acei fii ai „soției” lui Galaad au fost născuți în decursul aceleiași perioade. Dar că ei se simțeau superiori lui Iefta, din punct de vedere religios, este arătat prin comportamentul lor, atunci când tatăl lor Galaad nu mai era viu pentru a-i ține la respect. Ei au fost snobi, admirând și adoptând fără discernământ și cu orice preț tot ce era la modă. Ei erau afectați de influența religioasă care copleșise Israelul, când acest popor s-a întors la închinarea dumnezeilor amoniților și ai altor națiuni vecine. Ne aducem aminte că patriarhul Avraam a avut un fiu printr-o concubină [țiitoare], pe nume Ismael, și după aceea i s-a născut un fiu prin soția lui legală, pe nume Isaac; și când Isaac a fost înțărcat ca moștenitor al lui Avraam, băiatul mai mare, Ismael, l-a batjocorit. (Gen. 16:1, 15, 16; 21:8-11). Nu există nici o înregistrare că Iefta a acționat la fel ca Ismael față de ceilalți fii ai lui Galaad, frații lui vitregi. Evident Iefta a avut de câștigat, deoarece Galaad l-a crescut „în sfatul și mustrea Domnului” (Efes. 6:4). Comportamentul de credință, de mai târziu, al lui Iefta a dovedit aceasta.

¹⁸ În timpul când Israelul s-a dedat la închinarea la demoni și a fost asuprit timp de optsprezece ani, fiii lui Galaad au acordat o supunere slugarnică amoniților politici, ca și când aceștia erau „stăpâniri înalte” în Țara Sfântă. O astfel de supunere față de puterile acestei lumi a făcut fără valoare conducerea teocratică a lui Iehova din Israel. Același lucru a rezultat pentru creștini, datorită unei mari căderi în religie, după ce apostolii lui Isus Cristos au murit și până la întoarcerea și venirea Domnului la templu pentru judecată în 1918. (2Tes. 2:3-12). În cei patruzeci de ani, imediat înainte de 1918, poporul lui Dumnezeu cu adevărat consacrat a crescut în mijlocul unor împrejurări religioase care i-au făcut confuzi și le-au pătat hainele identității ca și creștini. Ei au încercat să scape de religie, dar timpul înțelegerii depline nu a venit până la sosirea Domnului la templu; de aceea, cei consacrați n-au înțeles clar din Scripturi conducerea și ordinea teocratică. Ei continuau să-i considere pe oficialii publici ai lumii acesteia ca fiind „stăpânirile înalte” cărora creștinii trebuie să li se supună, după cum le poruncește Romani 13:1.

¹⁹ La moartea lui Galaad fiii lui l-au izgonit pe Iefta. În timp ce Galaad era printre ei, acesta n-a aprobat sau n-a permis o astfel de faptă anti-teocratică. Probabil murise și mama lui Iefta. Atunci, acei fii au acționat în mod egoist împotriva servului lui Iehova și a omului credinței. Aceasta a fost spre propria lor pagubă și asuprirea a continuat prin religioșii filistenii și amoniții politici. În mod asemănător, în decursul perioadei mai mari de religiozitate și supunere a creștinilor neluminați față de puterile lumesti, aceștia au confundat modul de conducere al lui Dumnezeu cu falsa teocrație a ierarhiei religioase și viclenia clerului, de aceea au respins conducerea teocratică. Crezând că-și păzesc interesele, ei au dat-o la o parte și au cerut un mod democratic de funcționare a adunărilor creștine. Referitor la aceasta, articolul „Organizație”, din numărul *Turnului de veghere* din 1 iunie 1938, declară la pagina 166, paragrafele 14, 15:

„Apostolii credincioși ai Domnului Isus Cristos n-ar fi putut iniția o organizație, care prin modul ei de funcționare să fie un guvern, prin metode DEMOCRATICE sau [în opoziție cu aceasta] o conducere prin ‘ordine’ ale preoților sau ierarhie. Conducerea lui Iehova Dumnezeu, atât cea referitoare la *poporul Său tipic Israel*, cât și la poporul Său scos pentru numele Lui, este exclusiv o conducere teocratică. Împărăția sau organizația lui Dumnezeu este o teocrație pură, nefiind supusă capriciilor sau regulilor nici unei creaturi. Suferind sub conducerea tiranică a clerului și a Ierarhiei, oamenii sinceri s-au întors spre guvernarea democratică a organizațiilor religioase, în speranța unor condiții mai bune, și această metodă este urmată de ani de zile în organizațiile religioase. Dar, este aceasta în armonie cu Scripturile? Faptul că o astfel de metodă a fost adoptată și în adunărilor celor care afirmă că servesc pe Domnul nu este o dovadă că aceasta este corectă. În decursul perioadei Ilie a bisericii [1878-1918], urmașii sinceri ai lui Isus Cristos au părăsit organizația babilonică și au ieșit afară cu pete pe hainele lor, pe care le primiseră din pricina asocierii cu acea organizație diabolică. În timpul perioadei cunoscute ca ‘timpul Ilie al bisericii’, bătrânii și diaconii din adunări erau aleși prin votul membrilor exprimat prin ridicarea mâinii. Dacă aceasta a fost sau nu ceva potrivit, cel puțin Domnul a permis-o, sau nu s-a amestecat”. [Acest fapt a fost ilustrat prin neamestecul lui Galaad, deoarece era mort, în alungarea lui Iefta].

²⁰ Fără îndoială, fiii lui Galaad s-au simțit îndreptățiți când l-au deposedat pe Iefta, ca „fiul unei alte femei”, de moștenire în casa tatălui lor, și au luat ca precedent călăuzitor al lor un caz foarte cunoscut din vechime. Aceasta s-a întâmplat când adevărata soție a lui Avraam, Sara, i-a poruncit să-i alunge pe concubina lui egipteană, Agar, și pe fiul lui prin ea, Ismael. Deoarece Ismael l-a batjocorit și persecutat pe fiul ei Isaac, Sara i-a zis lui Avraam: „Izgonește pe roaba aceasta și pe fiul ei; căci fiul roabei acesteia nu va moșteni împreună cu fiul meu, cu Isaac”. Așa că Avraam „s-a sculat de dimineață; a luat pâine și un burduf cu apă, pe care l-a dat Agarei și i l-a pus pe umăr; i-a dat și copilul și i-a dat drumul.” – Gen. 21:10-14.

²¹ Înainte de 1918 A.D. servii consacrați ai lui Dumnezeu de pe pământ, asemenea fiilor lui Galaad, n-au recunoscut regula teocratică de organizare și ascultare. Ei erau prea preocupați de salvarea lor personală la cer. Ei n-au discernut, sau n-au recunoscut, decretul lui Dumnezeu că trebuie să fie pusă o mărturie mondială pentru numele Lui, în justificarea numelui Său și în interesul persoanelor cu bunăvoință de pe pământ. (Ex. 9:16; Ezec. 9:4). Prin preocuparea de eul propriu, ei s-au specializat în exclusivitate pe ceea

ce numeau „clasa spirituală”, ai cărei membri erau candidați la împărăția cerească. Ei simțeau că orice instruire educațională despre Împărăție, pentru persoane cu bunăvoință pământești, era serviciul stabilit și obligatoriu al unei „turme mari” spirituale în decursul domniei de o mie de ani a lui Cristos. Ei înclinau să creadă că erau mai buni, cu o poziție superioară, datorită nașterii prin spiritul lui Dumnezeu și că de la ei se cerea o măsură mai mare de credincioșie față de Domnul decât de la acea „turmă mare”. Astfel, prin exclusivitatea lor, ei au încercat să „dezvolte caracter”. Dar existau cei care îndreptau atenția spre lucrarea de mărturie din lumea întreagă, în împlinirea lui Matei 24:14, lucrare ce trebuia făcută prin vizitarea personală, din casă în casă, a oamenilor. Ei vorbeau în favoarea unei alinieri mai strânse cu organizația, Societatea, în interesul extinderii lucrării de mărturie, pentru a pune mai mulți vestitori cu timp integral pe teren în mărturia din ușă în ușă, și pentru a acorda mai puțină atenție auto-cultivării, viselor despre glorie cerească, formalităților și manierismelor religioase. Pe aceștia egoiștii i-au alungat din asocierea sau atenția lor personală, prin urmare era greu să umbli alături de acești susținători ai serviciului. Ei erau considerați ca „fiul unei alte femei”, dintr-o turmă diferită de a lor, neavând parte, în mod drept, de moștenirea cerească pe care democrații „dezvoltători de caracter” o așteptau și pentru care încercau să se pregătească. Aceasta a continuat pentru ceva timp după ce Domnul a venit la templu pentru judecată în 1918.

²² „Și Iefta a fugit de la frații lui și a locuit în țara Tob. Niște oameni fără căpătâi s-au strâns la Iefta și umblau cu el.” (Jud. 11:3). Aceasta arată că izraeliții ca națiune nu s-au împotrivit acestui tratament al lui Iefta; ceea ce demască efectul rău al religiei asupra națiunii (Prov. 14:34; Ps. 33:12). Numele țării exilului lui Iefta, Tob, înseamnă „bun”. Aceasta denumește o bucățică de ținut nu foarte departe, dar în afara teritoriului lui Galaad și dincolo de locul unde amoniții politici își duseseră agresiunile militare. Hărțile arată ținutul Tob la nord de Galaad și aproape de Siria sau Aram. În împlinirea modernă a dramei, Tob ilustrează aranjamentul lui Dumnezeu pentru poporul Său organizat, deci acela era singurul aranjament și singura stare „bună”. Spre acest aranjament au fugit toți aceia pe care Domnul a început să-i lumineze cu privire la organizația Lui și scopul Său de a-și justifica numele și de a înfăptui o puternică mărturie pentru numele Său înaintea acelei justificări. Aceștia au lăsat în urmă pe împotrivitori, s-au supus exilării și au așteptat și L-au servit pe Iehova Dumnezeu prin Isus Cristos, în „Tob”.

²³ „Oamenii fără căpătâi” care s-au strâns la Iefta în Tob nu erau muncitori cu ziua sau salahori, ci „oameni neangajați”, sau literal „oameni fără ocupație” (traducerea Rotherham). Probabil aceștia erau oameni cu datorii sau oameni care pierduseră totul din pricina asupririi amonite și a căderii Israelului în religie, și erau fără o locuință stabilă, fără slujbă și mijloace de existență, exceptând robia față de Amon, împotriva căruia se revoltaseră. O întâmplare asemănătoare a avut loc mai târziu, atunci când David a fost scos în afara legii de regele Saul: „David a plecat de acolo și a scăpat în peștera Adulam. Frații lui și toată casa tatălui său au aflat și s-au pogorât la el. Toți cei ce se aflau în nevoie, care aveau datorii, care erau nemulțumiți, s-au strâns la el și el a ajuns căpetenia lor. Astfel s-au unit cu el aproape patru sute de oameni.” – 1 Sam. 22:1,2.

²⁴ Deși izgonit, Iefta nu putea să evite știrile sau să treacă neobservat. Asta din pricină că el nu putea rămâne inactiv. El trebuia să ducă o existență combativă împotriva dușmanilor lui Iehova, însă nu împotriva Israelului, chiar dacă izraeliții îl alungaseră în mod greșit. Actele și faptele lui de credință în Iehova s-au răspândit în împrejurimi, în special printre frații lui izraeliți, care se înșelaseră asupra lui și avuseseră o atitudine discriminatoare față de el pentru folos egoist. De aceea, ei au fost siliți să observe și să afle, așa cum este declarat în versetul unu, că „acum Iefta Galaaditul era un om viteaz”. Iefta fusese deposedat de tot și alungat din casa tatălui său de către frații lui vitregi egoiști și cu prejudecată. De aceea, alți „oameni fără ocupație” au apelat la el, „oameni neangajați”, asemenea lui. Aceștia i-au văzut faptele de credință, au văzut că era corect și ei înșiși doreau să facă ceva pentru gloria lui Dumnezeu și să ia parte la operațiunile de luptă ale lui Iefta. Lor nu le-au plăcut asuprirea grea din partea agresorilor politici amoniți, nici practicile religioase ale tovarășilor lor izraeliți.

²⁵ O asemănare cu acest fapt se poate vedea în timpul nostru, prin faptul că din ce în ce mai mulți izraeliți spirituali au început să treacă de partea unei activități organizate pentru a pune mărturie despre

Iehova Dumnezeu și împărăția Sa și pentru a avertiza despre răzburarea Lui împotriva organizației lui Satan. Ei au respins punctul de vedere religios potrivit căruia conducătorii politici amoniți erau „stăpânirile înalte” „ordonate de Dumnezeu”. În 1929 ei au recurs la *Turnul de veghere* în poziția scripturală că Dumnezeu și Cristos sunt „Stăpânirile Înalte” de care trebuie să asculte creștinii, mai degrabă decât de oameni. – vezi articolul „Stăpânirile înalte” din *Turnul de veghere* din iunie 1929.

²⁶ „Oamenii fără ocupație” ai lui Iefta au ales să fie mai degrabă așa, decât angajații amoniților politici și supușii lor ca stăpâniri înalte. Ei nici n-au oscilat în altă direcție, spre regula democratică de independență individuală și autodeterminare. Ei s-au uitat spre semnele lui Dumnezeu referitor la pe cine a ales El ca judecător și eliberator. De partea acestuia și sub conducerea lui s-au pus ei, ca recunoaștere a principiului teocratic de organizare. Ei n-au lenevit în ascunzătorile lor, ci au ieșit afară în serviciul activ de teren împotriva dușmanilor poporului de legământ al lui Iehova.

²⁷ În armonie cu această ilustrație, congresul internațional al martorilor lui Iehova de la Toronto, din 1927, a fost urmat de o revizuire generală a organizării de serviciu din Societate, pentru a avea mai mulți vestitori ai Împărăției pe teren și pentru a realiza o lucrare mai mare și mai eficientă. Societatea a arătat că duminica era ziua pusă deoparte de „creștinătate” pentru închinare, de aceea duminica era o zi potrivită pentru ca tot poporul lui Iehova, în special cei care erau angajați în timpul săptămânii la lucru lumesc, să iasă afară și să-și îndeplinească însărcinarea de servi ai evangheliei, mergând din casă în casă, pentru a pune mărturie despre Domnul Dumnezeu și Guvernul Său drept. De asemenea, pentru a învinge opoziția „bătrânilor aleși” de altădată, care acționau ca șefi spirituali în adunări, în toate grupele au fost înființate comitete de serviciu pentru a da curs lucrării de mărturie și a coopera cu reprezentanții Societății. Cu sacrificii, literatura despre Împărăție a Societății a fost furnizată la un cost mai mic, a fost distribuită pe contribuții mai mici și a existat o chemare pentru mai mulți vestitori ai Împărăției. De asemenea, Domnul a mișcat pe mai mulți dintre aceștia pentru a se înscrie și a merge pe teren ca o grupă unită, organizată sub instrucțiunile și călăuzirea Societății. Iehova Dumnezeu, prin Isus Cristos, și-a arătat aprobarea față de aceasta dându-și binecuvântarea.

SINGURUL MOD DE A-I OPRI PE AGRESORI

²⁸ „După câțva timp, fiii lui Amon au pornit cu război împotriva lui Israel” (Jud. 11:4). Această mișcare, deși ei n-au știut, a însemnat începutul sfârșitului pentru amoniții politici și pentru aliații lor religioși, care asupraseră pe poporul de legământ al lui Iehova timp de optsprezece ani. Această forțare a războiului asupra unui popor deja călcat în picioare a fost punctul culminant al acțiunii dușmanilor împotriva teocrației tipice a lui Iehova. Aceasta a preumbrit că la începutul „timpului sfârșitului”, 1914 A.D., și cu puțin timp înainte de sfârșitul final al întregii organizații a lui Satan în bătălia Armagedonului, dușmanii Guvernului Teocratic al lui Iehova, al dreptății, vor ajunge la limita urii, persecuției și ostilității față de martorii Săi. Aceasta este în armonie cu observația Scripturii potrivit căreia, „dacă cei răi înverzesc ca iarba, și dacă toți cei ce fac răul înfloresc, este numai ca să fie nimiciți pe vecie. Căci iată, DOAMNE, vrăjmașii Tăi, iată vrăjmașii Tăi pier; toți cei ce fac răul sunt risipiți.” (Ps. 92:7, 9). În acest punct din ilustrație a avut loc ceea ce este declarat la Judecători 10:17: „Fiii lui Amon s-au strâns și au tăbărât în Galaad și copiii lui Israel s-au strâns și au tăbărât la Mițpa [‘Turn de veghere’]”. Demonii i-au provocat pe amoniți la acest război, deoarece izraeliții îndepărtaseră acum religia și se întorseseră să se închine lui Iehova.

²⁹ Astfel de lucruri au ajuns să aibă loc în cursul timpului modern, 1929 fiind un an însemnat. În acel an puterile politice ale „creștinătății” au scăzut în importanță în mintea creștinilor ce puneau mărturie pentru Iehova, și Atotputernicul Dumnezeu și Isus Cristos, Regele Lui domnitor, au fost recunoscuți și glorificați ca fiind „Stăpânirile Înalte”, cărora trebuie să li se supună toate sufletele care trăiesc. De asemenea, în 1929 a fost publicată cartea *Viață*, fiind prima carte care arăta spre justificarea numelui lui Iehova prin Împărăția Sa. Câteva luni mai târziu în acel an a fost publicată cartea *Profeție*, arătând că cele trei elemente lumești – religia, politica și comerțul - constituie organizația văzută a lui Satan și că, pe bună dreptate, este

foarte important ca numele lui Dumnezeu să fie justificat împotriva acestora. Aceasta a fost suficient pentru a-i ațâța pe modernii amoniți și pe aliații lor religioși să acționeze ca niciodată înainte. Și chiar așa s-a întâmplat.

³⁰ Marele Teocrat Iehova era Cel care îl avea pe Iefta în mână. Ocupându-se de el, Iehova își pregătea reprezentantul teocratic pentru viitoarea luptă pentru eliberare. Responsabilitatea lui Dumnezeu în chestiune este arătată clar prin cuvintele profetului Său Samuel, la 1Samuel 12:10,11: „Și ei au strigat la Iehova, ... Și IEHOVA L-A TRIMIS PE Ierubaal, Bedan, IEFTA și Samuel și te-a eliberat din mâna dușmanilor tăi de fiecare parte; și ai locuit în siguranță” (A.R.V.). Pe de altă parte, pe cine au trimis demonii ca liderul lor văzut numit? Autoritarul rege al agresorilor amoniți era omul lor. El era un închinător la dumnezeul-stat politic, Moloh sau Milcom, numele însemnând „regele lor” și referindu-se la Satan, „prințul demonilor”. Satan era regele nevăzut al aceluia stat politic Amon. – Mat. 4:8, 9.

³¹ Modernii amoniți, închinători ai „regelui”, sunt elementele ce năzuiesc spre dominație mondială sub un standard politic sau altul, deci nu sunt în favoarea Guvernului Teocratic al lui Iehova și astfel în favoarea conducerii lui Cristos. Așa cum a fost prezis la Daniel, capitolul 11, „împăratul de la miază-zi” și „împăratul de la miază-noapte” intră în război pentru dominație mondială pe toate continentele și toate cele șapte mări, sfidând dreapta stăpânire teocratică a lui Iehova. „Ambii împărați” trebuie să-și aibă luptătorul pentru a concura cu Mai Marele Iefta al lui Iehova. În cele din urmă, în „noua ordine” de după război, ei vor fi de acord să aibă un luptător comun, prin ceea ce Daniel și Isus au numit „urâciunea pustiirii”. (Dan. 11:31; 12:11; Mat. 24:15). Observați desfășurarea evenimentelor și cum a fost orientarea lor împotriva Teocrației în mod continuu.

³² Începând cu anul 1922 Italia are un dictator totalitar fascist, probabil ca protecție împotriva agresiunii dictatorilor totalitari din Rusia comunistă. În 1929 dictatorul fascist și totalitarul conducător religios din Cetatea Vatican și-au încheiat înțelegerea sau concordatul. În felul acesta puterea seculară a fost redată *papei* și a fost restabilit statul papal. Germania era pe atunci republică și lucrarea martorilor lui Iehova pe continentul european era dusă nu în Italia fascistă sau Rusia comunistă, ci în primul rând în Germania, cu majoritatea ei pe atunci protestantă. Această Republică Germană acorda libertate democratică de închinare martorilor activi ai lui Iehova. Prin urmare, aici era buba dureroasă pentru Vatican și de aceea locul strategic pentru ca alianța religioasă-totalitară să-și ridice monstruoza politică într-o altă formă și să pornească război împotriva martorilor lui Iehova, reprezentanții pământești ai Teocrației Sale. Aceasta s-a întâmplat în 1933, prin Acțiunea Catolică și principalii ei membri germani, anume ministrul catolic pentru străinătate și liderul naziștilor. Istoria relatează cum cancelarul catolic al Germaniei a demisionat pentru ca ministrul catolic pentru străinătate să devină cancelar. Acest sprijinitor nazist la rândul său s-a retras, în împlinirea unei înțelegeri precedente cu nunciul papal Pacelli, pentru ca liderul nazist să fie numit cancelar al Germaniei și să devină dictatorul ei. Odată aflat la putere, liderul nazist sau *fuehrer*-ul a acționat împotriva martorilor lui Iehova, anume în aprilie, luna când papa a declarat pentru catolicismul mondial așa-numitul „An Sfânt” din 1933, pentru pace și prosperitate. Pe 20 iulie în acel an dictatorul nazist și-a încheiat concordatul cu Vaticanul, și până în această zi, în ciuda înregistrării naziste, Pacelli, ca papă, respinge toate petițiile făcute de unii catolici uimiți din America, ca el să-și anuleze concordatul cu nazismul. De ce?

ÎN CĂUTAREA CONDUCERII TEOCRATICE

³³ Să privim înapoi la dramă: „Și pe când fiii lui Amon făceau război cu Israel, bătrânii Galaadului s-au dus să caute pe Iefta din țara Tob.” (Jud. 11:5). Ei nu erau „bătrâni aleși”, în nici un fel, ci izraeliți care ajunseseră la bătrânețe din pricina creșterii la maturitate, prin studiu și practică. Ei se căiseră de toată religiozitatea și se întorseseră la Iehova și la poruncile Lui. (Jud. 10:10-16). O curățare asemănătoare a poporului de legământ al lui Iehova a avut loc în 1932, prin încetarea sistemului de „bătrân ales” printre

martorii lui Iehova. După aceea, cei curățați s-au devotat lucrării Lui active de mărturie, toți la același nivel, și sub aceeași obligație, de a lua parte la vizitarea din casă în casă, ca martori, sub directă supraveghere a instrumentului pământesc al Domnului, SOCIETATEA TURNUL DE VEGHERE.

³⁴ Trimiterea să-l aducă pe Iefta din Tob a urmat întrebării înregistrată la Judecătorii 10:18: „Poporul și căpeteniile Galaadului și-au zis unul altuia: Cine este omul care va începe lupta împotriva fiilor lui Amon? El va fi căpetenia tuturor locuitorilor Galaadului”. În ultimii ani, 1932-1938, a existat un studiu continuu despre condițiile de organizare, împreună cu o examinare a Bibliei și a relațiilor lui Dumnezeu cu martorii Lui, pentru a hotărî „cine este omul care va începe lupta împotriva fiilor lui Amon?” Altfel spus: Care este forma de organizare pentru Societate, ca instrument al lui Dumnezeu sub Cristos, pe care să o urmăm noi, din punct de vedere scriptural, în continuarea luptei împotriva agresiunilor monstruoasă religioase-totalitare, care s-a ridicat pentru a începe un război de exterminare împotriva noastră și a lucrării de mărturie?

³⁵ Iehova nu și-a dezamăgit poporul în cercetarea lor sinceră. În 1938 El le-a arătat pe contemporanul Iefta, anume organizarea teocratică sub Isus Cristos. O astfel de organizare și conducere teocratică fuseseră respinse și alungate, datorită influenței religioase a reformatorilor și a efortului de a evita orice robie față de falsul și contrafăcutul sistem teocratic al preoției, Ierarhia romano-catolică. Cum a fost descoperit sau arătat „omul” ales de Dumnezeu? Articolul „Organizație” din revista *Turnul de veghere*, din 1 și 15 iunie 1938, este răspunsul. Numaidecât martorii lui Iehova, care ajunseseră la maturitatea înțelegerii și a practicii, și în unitate cu Cristos, au salutat organizarea teocratică ca pe aranjamentul prescris de Iehova pentru ei. Ei au dorit și s-au rugat ca Isus Cristos, Regele organizării teocratice a lui Iehova, să pună în vigoare conducerea teocratică peste ei, în lupta lor împotriva religiei și pentru a păstra pământul sfânt împotriva agresiunilor forțelor totalitare. La 1 octombrie 1938 a intrat în vigoare, în Societate, organizarea teocratică.

³⁶ „Ei au zis lui Iefta: Vino de fii căpetenia noastră și să batem pe fiii lui Amon!” (Jud. 11:6). Pentru a câștiga victoria finală, poporul de legământ al lui Dumnezeu trebuie să aibă o autoritate centralizată ca să hotărască pentru ei în privința strategiei de război și a planurilor de acțiune împotriva religiei și abuzurilor totalitare. Martorii lui Iehova au examinat cu atenție înregistrarea Bibliei. Ei au observat că atunci când teocrația tipică se afla la putere în Israel și Israelul i se supunea, Iehova își ridică un judecător credincios, lupta pentru ei în bătălii și le dădea victoria împotriva tuturor dușmanilor, în justificarea propriului Său nume. Din zilele lui Avraam încoace, toate victoriile date de Dumnezeu au fost victorii ale Teocrației împotriva organizației lumii lui Satan. Acum, în 1938, da, în 1942 și în viitor, victoria poate fi câștigată pentru martorii lui Dumnezeu sub același stindard al „TEOCRAȚIEI”.

³⁷ „Iefta a răspuns bătrânilor Galaadului: Nu m-ați urât voi și nu m-ați izgonit voi din casa tatălui meu? Pentru ce veniți la mine, acum, când sunteți în strâmtorare?” (Jud. 11:7). Acest răspuns a fost asemenea răspunsului lui Iehova către Israel, de la Judecătorii 10:13, 14; precum și similar răspunsului lui Isaac, de la Geneza 26:16, 26-30. Iefta nu i-a tachinat în nenorocirea lor. El vroia să se asigure că aceștia își realizau greșeala și nu mai repetau calea de acțiune din trecut, imediat ce el le servea dorințele prezente de victorie împotriva amoniților. O astfel de cale de acțiune ar fi fost o grosolană lipsă de recunoștință față de Dumnezeu, care furnizase instrumentul de luptă pentru a-și justifica numele. Iehova nu trebuie să fie căutat numai în timpul nenorocirii și conducerea Sa teocratică nu trebuie să fie pusă în vigoare numai în decursul unei urgențe îngrozitoare și nu trebuie să fie ascultată numai într-o astfel de situație. Aceasta este ORGANIZAREA care, odată stabilită și adoptată, trebuie respectată și trebuie conformat ei pentru totdeauna după aceea, dincolo de Armaghedon. Acest fapt va avea succes. Nu este necesar să fie repetat niciodată experimentul democratic prin alungarea conducerii teocratice și nu va fi niciodată necesar.

³⁸ „Bătrânii Galaadului au zis lui Iefta: Ne întoarcem la tine acum ca să mergi cu noi, să bați pe fiii lui Amon” (Jud. 11:8). În contrast cu acest apel pentru ordine teocratică este apelul papei, prin concordatul cu totalitarii nazi-fasciști, de a înființa falsă teocrație prin restaurarea vechiului „Sfânt Imperiu roman al națiunii Germane”; de asemenea, apelurile religioniștilor din țările liberale, democratice, către „împăratul

de la miază-zi” pentru păstrarea religiei în „noua ordine” a Națiunilor Unite. Cu toate acestea, martorii lui Iehova au făcut apel la marele Teocrat și la Căpetenia Lui numită a organizării teocratice. Apelând la Iefta, bătrânii galaadiți din vechime au zis: ‘Motivul este din pricină că ne recunoaștem greșeala și o mărturisim acum și pentru că noi recunoaștem că tu ești cel pe care l-a binecuvântat Iehova să dovedească faptul că te-a ridicat să fi judecătorul, eliberatorul și reprezentantul văzut în guvernul Lui teocratic peste noi. Aceasta se datorează credinței tale, alături de faptele tale de vitejie față de Iehova, Dumnezeu și Conducătorul nostru’.

³⁹ Din vara anului 1938, martorii lui Iehova au dorit organizarea Sa teocratică și pe reprezentantul Său văzut de pe pământ, Societatea teocratică sub Cristos, „ca să mergi cu noi”. Aceasta dădea asigurarea că ei erau și sunt de partea dreaptă, s-au alăturat organizării corecte și fac lucrarea încredințată lor de Iehova, prin organizația Lui aleasă. Aceasta era ca atunci când căpitanul Barac i-a cerut Deborei, profetesa lui Dumnezeu, să meargă cu el în bătălie (Jud. 4:8,9). Martorii lui Iehova au văzut că dacă îl aveau pe Regele teocratic să îi conducă în luptă, Societatea Teocratică de pe pământ fiind reprezentatul Său văzut, atunci victoria împotriva demonismului era câștigată pentru justificarea numelui lui Dumnezeu și pentru eliberarea lor de totalitara „urâciune a pustiirii”. Prin ea însăși, ce ar putea face astăzi o minoritate de oameni de pe pământ, împotriva demonizatei monstruoșității totalitare a „noii ordini”, așa cum este ilustrat prin amoniții agresivi din vechime ce căutau dominație prin violență?

⁴⁰ Cererea ca Iefta să fie „căpetenia noastră” era potrivită, deoarece „locuitorii Galaadului” erau frații cei mai apropiați ai lui Iefta, el fiind descendentul [urmașul] lui Galaad, deci fiind galaadit ca și ei. În mod corespunzător, în 1938 martorii lui Iehova au declarat foarte răspicat că organizarea și conducerea teocratice reprezintă singura cale adevărată, ordinară și aprobată de Atotputernicul Dumnezeu. Ei au renunțat la orice conducere personală și la orice drepturi personale democratice în interiorul organizației lui Dumnezeu, în ce privește continuarea lucrării Sale de mărturie. Ei s-au declarat pentru organizația teocratică și pentru Capul ei regal, Isus Cristos. Numai sub aranjamentul teocratic doresc ei să înceapă războiul împotriva abuzurilor forțelor politico-religioase care se împotrivesc Teocrației și mesajului ei al evangheliei.

JURĂMÂNT DE LOIALITATE

⁴¹ „Și Iefta a zis bătrânilor din Galaad: Dacă mă duceți din nou acasă să lupt cu copiii lui Amon, și Iehova îi va da în mâna mea, voi fi eu căpetenia voastră?” (Jud. 11:9, *A.R.V.*). Aceste cuvinte stabilesc faptul că Iefta a fost un martor al lui Iehova și un om al credinței în Iehova, spre care Iefta privea pentru victorie. Cuvintele lui au arătat că era familiar cu lucrurile „scrise odinioară” despre triumful lui Iehova asupra forțelor demonizate ale răutății. Iefta era hotărât să pornească împotriva Amonului și aceasta o făcea nu în numele dumnezeilor demoni a căror închinare adusesese optsprezece ani de asupraire peste Israel, ci în numele lui Iehova și potrivit modului Său teocratic. Religia trebuia să fie îndepărtată, dacă se bizuia pe Atotputernicul Dumnezeu că-i va da pe dușmani să fie nimiciți.

⁴² Iefta și-a condiționat calitatea de căpetenie cu victoria lui Iehova. Aceasta a dovedit că el nu decidea în mod arbitrar să fie căpetenie sau reprezentant văzut teocratic al lui Iehova peste galaadiți. Prin faptul că-i dădea succes, Iehova trebuia să ofere dovada vizibilă și reală că Iefta era alegerea marelui Teocrat. Hotărârea lui Iefta era ca, după ce criza trecea, conducerea lui Dumnezeu să nu fie părăsită. Conducerea și organizarea divină trebuiau să fie aplicate și continuate atâta timp cât el avea ceva de-a face cu afacerile Israelului ca judecător al lui. El nu mai dorea o astfel de ne-legalitate care să-l alunge, pe scuză nejustificată că era fiul lui Galaad numai printr-o femeie ce odată fusese curvă.

⁴³ Poporul de legământ al lui Dumnezeu de astăzi trebuie să fie cu Guvernul Teocratic și organizația lui vizibilă teocratică, atât înainte de Armagedon cât și după aceea, pentru totdeauna. Așa cum a fost cu alegerea lui Iefta, tot la fel s-a întâmplat cu SOCIETATEA WATCH TOWER. Societatea nu s-a ales singură să fie partea văzută a organizației teocratice a lui Iehova de pe pământ, ci Domnul Dumnezeu, prin Isus

Cristos, a făcut aceasta. Cum?

⁴⁴ Începând cu 1918 a existat o controversă în „creștinătate” în ce privește autenticitatea SOCIETĂȚII TURNULUI DE VEGHERE, adică relația ei cu Dumnezeu și faptul că ea este servul și canalul Său de comunicare. Prin fapte, care vorbesc mai puternic decât afirmațiile verbale, Domnul Dumnezeu a demonstrat că Societatea este servul și canalul Său. Prin aceasta El a trimis mărturia despre Iehova, numele și Teocrația Lui sub Isus Cristos. Prin Societate El duce mai departe lucrarea de mărturie despre Teocrație și justificarea numelui lui Iehova prin acest Guvern. Tot prin Societate El conduce acum lupta organizată împotriva agresiunilor monstruoșității religioase-totalitare. Prin aceeași Societate El a adus înapoi și a reinstalat printre oameni conducerea și organizarea teocratică, peste persoanele consacrate aflate în legământ cu Dumnezeul Cel Prea Înalt. Aceasta nu este o laudă, ci o declarație cinstită și simplă a faptelor indiscutabile și bine cunoscute, toate dovedind că Iehova și-a pus mâinile peste Societate și a făcut-o reprezentantul Său văzut al Teocrației. O astfel de dovadă respinge orice idee că aceasta s-a întâmplat numai prin voința și cererea exprimate de creaturi asemenea „bătrânilor din Galaad”. Cei înțelepți vor analiza aceste fapte și vor cugeta bine asupra însemnătății lor.

⁴⁵ „Și bătrânii Galaadului i-au zis lui Iefta: Iehova să fie martor [(margin.) să ne asculte] între noi; cu siguranță vom face așa cum spui tu” (Jud. 11:10, *A.R.V.*). Traducerea lui Young zice: „Iehova să ne asculte, dacă nu vom face așa cum spui tu”. Acela era un contract făcut înaintea lui Iehova și în numele Lui, și, ca unul care fusese martor acolo, El avea să vegheze în ce privește împlinirea acestuia. Dacă galaadiții își luau în serios, cu sinceritate, partea de legământ și arătau credință, luptând cu curaj alături de Iefta, și sub comanda sa, atunci Iehova își împlinea partea Lui și dădea victoria asupra agresorului Amon. Tot la fel acum, martorii lui Iehova se unesc, alăturându-se organizării teocratice la invitația lui Dumnezeu și apoi supunându-se ei, și arătând expresii de loialitate și devotament față de ea. Asemenea bătrânilor din Galaad, ei știu că Dumnezeu ascultă și are grijă de exprimările și promisiunile lor, și-i va face responsabili dacă se vor răscula împotriva conducerii și organizării teocratice și le vor abandona sau le vor lepăda în orice timp de acum înainte.

⁴⁶ „Și Iefta a pornit cu bătrânii Galaadului. Poporul l-a pus în fruntea lui și l-a așezat căpetenie și Iefta a spus din nou înaintea Domnului, la Mițpa [‘Turn de veghere’], toate cuvintele pe cari le rostise.” (Jud. 11:11). După publicarea articolului *Turnului de veghere* „Organizație”, din iunie 1938, Societatea a trimis la toate grupele organizate ale martorilor lui Iehova „Instrucțiuni de organizare” potrivite pentru a fi discutate și adoptate. În același an, 9-11 septembrie, a avut loc un congres mondial la Londra, Anglia, ca oraș-cheie, legat prin linii telegrafice și radio cu 46 de congrese simultane în 46 de alte orașe din Britania, America, Australia, Canada și alte părți, 117 stații radio transmițând, de asemenea, cuvântările. La acest congres fără precedent a participat un total de 150.000 persoane. Acolo au fost discutate „Instrucțiunile de organizare” teocratice de către reprezentanți speciali ai Societății (Vezi numerele *Turnului de veghere* din 15 august și 1 septembrie 1938). După aceea, a fost pregătit terenul pentru lucrare în lumea întreagă. Peste tot grupele de martori ai lui Iehova au recunoscut cu bucurie și recunoștință organizarea teocratică. Ei s-au supus cu bucurie și nerăbdare acesteia și au început să lucreze sub ea, în ascultare de instrucțiunile de organizare. Aceasta nu era o alegere democratică a poporului, ci poporul de legământ al lui Dumnezeu a acceptat organizarea, deoarece știau că El o alesese și o stabilise peste ei. La Congresul teocratic al Lumii Noi din 18-20 septembrie 1942, ce a inclus adunări simultane în mai mult de 80 de orașe de pe întreg pământul, au fost emise alte instrucțiuni de organizare, pentru a face față situației create de puterea din ce în ce mai mare a monstruoșității totalitare amonite – Vezi raportul din *Turnul de veghere* din 15 octombrie 1942, sub titlul „Congresul teocratic de la Cleveland”.

⁴⁷ Iefta și-a rostit toate cuvintele înaintea lui Iehova la Mițpa. În felul acesta, el a mai arătat că era martorul lui Iehova și avea credință că Iehova va ține seama de credințioșia servului Său și îi va da ajutorul, binecuvântarea și victoria necesare. Iefta a arătat că și-a recunoscut obligația și responsabilitatea față de Iehova și că el, aflat în poziția sa peste galaadiți, era numai servul lui Dumnezeu. Iefta a crezut că „salvarea aparține lui Iehova” (Ps. 3:8, *A.R.V.*). Așa cum galaadiții l-au adus pe Iefta înapoi din Tob, la

Mițpa ('Turn de veghere'), căminul său, tot la fel în anul 1938 a fost adusă înapoi organizarea teocratică, acolo unde aparținea. SOCIETATEA TURNUL DE VEGHERE și-a recunoscut responsabilitatea înaintea lui Iehova ca servul Său văzut și așa a mărturisit în coloanele *Turnului de veghere*. Toți martorii credincioși, luând poziție pentru organizația teocratică, s-au exprimat în ce privește credința, obligațiile și responsabilitățile lor și au făcut toate lucrurile ca pentru Iehova, prin Isus Cristos. Totul este pregătit să meargă înainte, urmează acum PROVOCAREA dușmanului!

(*Va urma*)

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Prin cine și prin ce acțiune va fi deschisă, în curând, calea spre Lumea Nouă? Astfel, de cine va fi făcută liberă acea lume?
2. Ce poziție a luat religia față de Iehova și închinarea Sa în trecut? Unde va sta religia în lupta pentru lumea nouă, așa cum este arătat prin calea ei de acțiune de la apariția domniei totalitare naziste și fasciste?
3. (a) Ce întrebare, referitoare la închinare, se află înaintea întregii „creștinătăți” și, în legătură cu această întrebare, unde este condusă majoritatea? (b) Care este singura organizație ce poate sta împotriva „urâciunii” noii ordini și a cărei închinare va fi păstrată intactă în lumea nouă?
4. (a) Ce „nor de martori” ne înconjoară și pentru cine au fost ei martori? (b) Prin urmare, ce îngrijire divină așteaptă Iefta și de ce acest fapt este de interes special pentru cei care trăiesc acum pe pământ și pun mărturie pentru Iehova?
5. Ce înseamnă numele „Iefta” și care era originea lui directă printre seminții?
6. Ce înregistrare din cucerirea țării arată că strămoșii lui Iefta au fost luptători?
7. De ce teritoriul de frontieră al Basanului și Galadului a fost repartizat unei părți din seminția lui Manase?
8. Având în vedere însemnătatea numelui, spre ce istorie despre strămoșii lui îndreaptă atenția, în mod rațional, numele „Iefta”?
9. (a) Din ce cauză arată Scripturile că Iefta a fost un „viteaz” și în această privință, cu ce alt luptător timpuriu s-a asemănat el? (b) Prin urmare, de ce fel de organizare este nevoie în acest timp de război?
10. Unde a fost locuința lui Iefta și pe cine a ilustrat el în rolul pe care l-a jucat?
11. Trebuia să fie discreditat Iefta că mama lui fusese o curvă? Ce exemplu scriptural există în sprijinirea răspunsului?
12. La ce poziție a fost ridicată mama lui Iefta și cum demonstrează relațiile lui Iehova cu Iefta și urmașii lui că acesta n-a fost un bastard [copil nelegitim]?
13. Pe cine ilustrează mama și tatăl lui Iefta?
14. Ce legătură are fosta stare a celor din poporul lui Dumnezeu cu faptul că mama lui Iefta a fost odinioară curvă și cum demonstrează aceasta punctul de vedere pe care îl au cei „drepti în sine” față de organizația lui Dumnezeu și scopul ei?
15. Cum sunt tratați de „creștinătate” martorii credincioși ai lui Iehova? Prin urmare, ce cuvinte ale lui Isus, referitoare la intrarea în Împărăție, i se aplică bine acesteia?
16. Ce poziție avea cealaltă femeie a tatălui lui Iefta în casă și comunitate? Prin urmare, ce acțiune au întreprins fiii ei față de Iefta?
17. Cum s-au simțit acei fii față de Iefta, de ce au fost ei influențați și a fost comportamentul lui Iefta față de ei asemenea celui al lui Ismael față de Isaac?
18. Care a fost atitudinea acelor fii față de amoniți în timpul asupririi de optsprezece ani și de ce luau creștinii o poziție asemănătoare înainte de 1918?
19. Când l-au alungat acei fii pe Iefta și când și de ce au luat creștinii neluminați o cale de acțiune în împlinirea acelei ilustrații profetice?
20. Ce caz din vechime, de alungare, au luat acei fii ca precedent al lor pentru a se îndreptați că l-au

alungat pe Iefta de la moștenirea tatălui lor?

21. În ce privință și față de cine a fost asemenea fiilor lui Galaad poporul consacrat al lui Iehova, înainte de 1918 și pentru ceva timp după aceea, în atitudinea lor față de Iefta, luptătorul pentru numele și Teocrația lui Dumnezeu?

22. În ce țară a fugit Iefta de frații lui și ce a ilustrat acea țară și fuga lui Iefta acolo?

23. Cine erau „oamenii fără căpătâi” care s-au adunat la Iefta în Tob și ce situație asemănătoare a avut loc mai târziu, referitor la David?

24. Ce fapt au fost obligați să observe izraeliții despre Iefta, sub asuprirea amonită, din pricina activităților sale în Tob? Prin urmare, de ce au apelat acolo la el „oamenii fără căpătâi”?

25. Ce mișcare din timpul nostru a existat, referitor la activitatea creștină și puterile ordinate, care s-a asemănat cu cele de mai sus?

26. Au oscilat „oamenii fără ocupație”, care s-au adunat la Iefta, între conducerea amonită și cea democratică? Au fost ei leneși față de cauza lui Dumnezeu?

27. Împlinind ilustrația de mai sus, ce a avut loc după congresul martorilor lui Iehova din 1927, de la Toronto, fapt ce a influențat activitatea, organizarea pentru serviciu și distribuirea mai mare a mesajului tipărit?

28. Ce a însemnat în desfășurarea chestiunilor pornirea războiului din partea copiilor lui Amon împotriva Israelului și ce a prefigurat aceasta în împlinirea dramei?

29. Ce a avut loc în cursul timpului modern printre poporul lui Iehova, pentru a marca anul 1929 ca un important și ce efect a avut aceasta asupra amoniților moderni și a aliaților?

30. Potrivit profetului Samuel, cine l-a avut pe Iefta în mână și pentru ce scop? Pe cine au trimis demonii ca reprezentantul lor văzut și numit?

31. Cine sunt amoniții moderni și pe cine vor fi ei de acord să aibă ca luptătorul lor comun împotriva Mai Marelui Iefta?

32. Ce desfășurare a evenimentelor, de la 1922 la 1933, pe continentul european, a arătat o continuă orientare împotriva Teocrației și pentru conducere religioasă-dictatorială?

33. (a) Au fost „bătrâni aleși” cei care s-au dus atunci să-l aducă pe Iefta din Tob? (b) Ce acțiune a avut loc de la și după anul 1932 referitor la acești „bătrâni aleși” și cu ce rezultat în ce privește participarea în serviciul lui Dumnezeu?

34. Ce întrebare a precedat trimiterea să-l aducă pe Iefta din Tob și ce a preumbrit o asemenea cercetare cu privire la organizare și procedură în timpul anilor '30?

35. (a) Cine s-a dovedit a fi contemporanul Iefta și cum a fost el arătat? (b) Cum au primit aceasta cei maturi din poporul lui Iehova și ce au dorit și au cerut ei atunci?

36. Ce trebuie să posede în acest timp de război poporul de legământ al lui Iehova, pentru a câștiga victoria, și ce a arătat examinarea Bibliei, în sprijinirea acestui fapt, referitor la victoriile din vechime?

37. De ce le-a adus Iefta la cunoștință bătrânilor din Galaad calea lor de acțiune trecută și cea prezentă, contrară față de el, și ce cale de acțiune potrivită față de conducerea teocratică accentuează răspunsul lui Iefta?

38. Ce au oferit bătrânii ca motiv pentru apelul lor la Iefta și cum contrastează cu aceasta apelurile religioniștilor din aceste zile?

39. Ce au dorit martorii lui Iehova, în ce privește organizarea, din 1938 înainte și de ce au dorit-o ei să meargă cu ei în luptă?

40. De ce era potrivită pentru galaadiți cererea ca Iefta să fie „căpetenie” și, în împlinire, cum s-au declarat martorii lui Iehova și ce au continuat referitor la conducere?

41. Cum a arătat răspunsul lui Iefta despre acceptarea conducerii că era un martor informat al lui Iehova?

42. Cu ce a condiționat Iefta hotărârea de a fi căpetenia galaadiților și care a fost hotărârea lui referitor la conducerea de peste ei după ce criza avea să treacă?

43. Ce loc trebuie să ocupe organizarea teocratică între martorii lui Iehova acum și oricând, și cine a

ales Societatea pentru a fi partea văzută a acesteia?

44. În controversa asupra autenticității SOCIETĂȚII WATCH TOWER, ce fapte indiscutabile vorbesc, dovedind că aceasta este în stăpânirea lui Iehova Dumnezeu ca servul și canalul Său?

45. Cu cine, ca martor, și de ce el, și-au încheiat bătrânii din Galaad contractul cu Iefta, iar acum, cum și-au luat martorii lui Iehova obligația în același fel?

46. Cum au împlinit martorii lui Iehova acea parte a dramei, din 1938 înainte, în care bătrânii din Galaad l-au făcut cap și căpetenie peste ei?

47. Ce a fost arătat prin rostirea de către Iefta a tuturor cuvintelor lui „înaintea lui Iehova” la Mițpa, după ce ei l-au adus înapoi din Tob și cum a existat o declarație asemănătoare, înaintea lui Iehova, de la și după anul 1938?

„O, tu care spui vești bune Sionului, suie-te pe un munte înalt! O, tu care spui vești bune Ierusalimului, înalță-ți glasul cu putere! Înalță-ți glasul, nu te teme! Spune cetăților lui Iuda: Iată Dumnezeul vostru! Iată, Domnul Iehova va veni ca un viteaz și brațul Lui va conduce pentru El! Iată că răsplata Lui este cu El și recompensa Lui este înaintea Sa. Cei care Îl vor aștepta pe Iehova își vor înnoi tăria; ei se vor înălța cu aripi ca vulturii; vor alerga și nu vor obosi; vor umbla și nu vor osteni. Cuvântul Dumnezeului nostru va rămâne în veac.” - Isaia 40:9, 10, 31, 8, A.R.V.

LOCUL PĂMÂNTULUI ÎN PLANUL LUI DUMNEZEU

Pământul stârnește uimirea și admirația omului, chiar dacă omul este acum imperfect și înțelegerea lui este foarte limitată. Fie că pământul este privit din punctul de vedere al formării diferitelor lui straturi, sau al vieții lui vegetale și animale; fie că nenumăratele lui varietăți de lucruri sunt privite cu ajutorul microscopului; sau, fie că se analizează relația pământului cu celelalte planete și stele cu ajutorul telescopului, omul respectuos rămâne copleșit și uimit de înțelepciunea arătată în creația pământului. Când omul află că pământul a fost creat de Dumnezeu Cel Prea Înalt și a fost făcut pentru a fi locuința veșnică a omului în perfecțiune, mintea și inima lui sunt nerăbdătoare să cunoască mai multe despre acesta și despre marele lui Creator. Telescopul n-a fost descoperit până în prima parte a secolului al XVII-lea și nu este un lucru de mirare că înainte de acel timp omul lumesc credea că pământul este centrul tuturor lucrurilor.

Cunoștința despre marele Creator, așa cum se descoperă El în crearea de către Sine a omului și a îngrijirii Lui pentru om, a fost păstrată de foarte puțini oameni. Această cunoștință a fost numai un firicel de apă a adevărului care a picurat de-a lungul secolelor și puțini au fost cei care au băut din el. De timpuriu în istoria sa, omul l-a scos pe Dumnezeu din cugetele lui. În consecință, viziunea omului a fost limitată cu privire la lucrurile pe care le vedea cu ochiul lui natural. Când au văzut soarele, luna și stelele, unii oameni au dat atenție creației, dar nu Creatorului. Deoarece era evident pentru ei că toată viața de care se bucurau creaturile pământești venea de la soare, acel corp a devenit obiect de închinare pentru oameni. Cei care au păstrat în memorie o cunoștință despre Creator și au avut credință în El, știau că Dumnezeu se afla dincolo de cerurile înstelate și ei l-au închinat Lui, ca și Creator atât al cerului cât și al pământului. Cu toate acestea, astfel de oameni au fost atât de puțini, în comparație cu marea masă a omenirii, încât au fost greu de remarcat. – Rom. 1:19-25.

Dezvoltarea telescopului, împreună cu o cunoștință crescută despre lucruri, i-au făcut pe oameni să vadă că pământul nu este ceea ce omul credea odată că este. El a învățat că în loc să fie fix și centrul tuturor lucrurilor, pământul este o sferă și una dintre planetele asociate cu soarele și că soarele este centrul acestui sistem planetar cunoscut ca sistem solar. Sistemul ecleziastic al Romei, și în special liderii lui, au crezut timp de o mie de ani și mai mult că pământul este fix și toate celelalte planete se rotesc în jurul lui. Ei mai afirmau că sunt singurii interpretatori ai Bibliei și luau Biblia ca autoritate

pentru acest cuget eronat. Probabil această învățătură a clerului a avut foarte multă influență, mai multă decât orice altceva, ca să fixeze în mintea oamenilor acest cuget fals.

Pe măsură ce cunoștința a crescut, oamenii au aflat că pământul este una dintre planetele care se mișcă în jurul soarelui. Realitățile aflate de oameni dovedesc false teoriile susținute și învățate de clerul Romei. Aceasta i-a făcut să-și piardă încrederea în învățătorii religioși. De asemenea, aceasta a produs suspiciune și îndoială cu privire la Biblie, ca autoritate a adevărului. Rezultatul a fost că mulți oameni au fost îndepărtați complet de Biblie. Dacă ar fi înțeles adevărul așa cum este învățat în Biblie și n-ar fi fost influențați de denaturarea acestor învățători religioși, ei nu ar fi întors spatele Bibliei și nu l-ar fi părăsit pe Dumnezeu.

Este afirmat de oamenii de știință că scriitorii Scripturilor Ebraice ale Bibliei au fost ignoranți în ceea ce privește relația dintre pământ și celelalte planete și stele ale creației. Totuși, nu există nici o dovadă pentru a susține o astfel de afirmație. Este foarte evident că scopul lui Dumnezeu n-a fost să relateze în Cuvântul Său, care constituie Biblia noastră, toate faptele în legătură cu pământul și relația lui cu alte corpuri din spațiu. Spiritul sau puterea nevăzută a lui Dumnezeu a acționat asupra minții bărbaților credincioși din vechime care au scris Biblia și este rațional că ei au înțeles unele lucruri despre creație care nu sunt înregistrate în Scripturi. Ceea ce au scris ei sub îndrumare divină a fost și este adevărat, și de aceasta noi putem fi absolut siguri. Acești oameni sfinți din vechime au scris așa cum au fost mișcați de spiritul sfânt. – 2Pet. 1:21; 2Sam. 23:2.

Biblia este singura călăuză credibilă, fie în ce privește adevărata relație dintre om, pământ și marele Creator, fie în ce privește scopul creării acestora. Luând Biblia ca și călăuză a sa, omul care se lasă învățat vede că pământul ocupă un loc de mare importanță în scopul lui Dumnezeu și că la timpul Său potrivit fiecare creatură ce trăiește în cer și pe pământ va fi adusă într-un minunat întreg armonios sau în unitate. Observați Efeseni 1:9, 10.

Crearea pământului n-a avut loc la întâmplare, nici n-a venit în existență prin acțiunea unei forțe a naturii. Formarea lui a avut loc prin voința lui Dumnezeu și a fost creat direct sub supravegherea Sa. (Isa. 42:5). „Orice casă este zidită de cineva, dar Cel ce a zidit toate lucrurile este Dumnezeu.” (Evrei 3:4). Poate că erele viitoare o să fie martore la alte planete de mărime mare ce dau glorie Creatorului mai presus de orice ni s-a descoperit nouă acum, dar omul nu-și poate închipui acum pe vreuna din ele să fie vreodată mai onorată decât acest pământ. Când omul ajunge să aprecieze acest fapt, el apreciază mai mult cum a fost favorizat de marele Creator.

Ceea ce ridică pământul în importanță mai presus de celelalte planete este faptul că pe pământ a fost scena marii drame de justificare a numelui lui Iehova Dumnezeu, prin Fiul Său Isus Cristos și prin Împărăția Sa.

Singurul Fiu născut, întâiul născut dintre toate creaturile și agentul activ al lui Iehova Dumnezeu la crearea tuturor celorlalte lucruri, a părăsit, prin voința lui Iehova, curțile cerului și a venit pe pământ. În timp ce s-a aflat pe pământ, El s-a dovedit martorul credincios și adevărat cu privire la Iehova Dumnezeu și Împărăția Sa. El a fost supus celor mai aspre încercări prin mâna agenților religioși ai Diavolului, și totuși și-a menținut neîntinată integritatea față de Dumnezeu. Deoarece a fost martorul credincios al lui Iehova pentru Împărăție, Isus Cristos a suferit o moarte rușinoasă, apoi a fost înviat din moarte și a fost înălțat în locul cel mai înalt din cer, următorul după Iehova. Toate acestea au fost făcute spre justificarea numelui lui Iehova și pentru ca, la timpul Său potrivit, care este aproape, El să-și stabilească voința printre creaturile Lui ce trăiesc pe pământ și în cer, totul spre binele veșnic al oamenilor ascultători de pe pământ și spre gloria lui Iehova.

Deoarece Dumnezeu a folosit pământul și pe oamenii credincioși de pe el pentru scopul Lui veșnic, și pentru că iubitul Său Fiu Isus, când a fost om pe pământ, și-a dovedit loialitatea față de Dumnezeu înaintea oamenilor și a îngerilor, concluzia trebuie să fie că pământul este cel mai favorizat și va rămâne cel mai favorizat, în creația planetară a lui Dumnezeu și întotdeauna va fi drag inimii Creatorului. Propriul Său Cuvânt contrazice învățăturile religioase despre distrugerea pământului cu foc literal și zice: „Pământul rămâne veșnic.” – Ecl. 1:4.

A ÎNCEPUT BĂTĂLIA ARMAGHEDONULUI?

Scriptural, răspunsul este: NU! Potrivit însemnătății „Armagedonului”, bătălia ce poartă acest nume n-a început. Partea numelui *maghedon* (pentru Meghido) înseamnă locul pentru adunarea trupelor. Prefixul *Ar* (*Har* în ebraică) înseamnă munte sau vârf. Scriptura numește vârf partea cea mai înaltă a unui munte. Muntele reprezintă în mod simbolic organizația lui Iehova. Deci cuvântul „Armagedon” înseamnă muntele înalt sau organizația unde sunt adunate sau strânse laolaltă trupele lui Iehova. Aceste trupe adunate la Armagedon sunt trupele lui Iehova ce includ rămășița creștinilor credincioși de pe pământ, dar care nu sunt din această lume. În Apocalipsa 14:1 Domnul arată că trupele Lui sunt alcătuite din 144.000 creștini credincioși împreună cu Capul și Regele lor, Isus Cristos. Ei sunt adunați pe muntele Sion, adică sunt adunați laolaltă în organizația capitală a lui Iehova. – Vezi Psalmii 2:6 și 132:13, 14.

Dușmanul lui Dumnezeu și al Guvernului Său, Satan, știe că în curând trebuie să fie purtată bătălia finală și chestiunea de discuție să fie hotărâtă, și el continuă să-și adune laolaltă forțele pentru a le aduce împotriva organizației lui Iehova. Despre adunarea forțelor lui Satan este scris: „Căci ele sunt spirite de demoni, ce fac semne; care merg la împărății [conducătorii] lumii întregi, spre a-i aduna pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului Cel Atotputernic. Ei s-au adunat laolaltă în locul care se numește în ebraică Har-Maghedon.” – Apoc. 16:14, 16, *ARV*.

O bătălie este adesea numită după numele locului în care este purtată. Deci bătălia mai sus amintită trebuie să fie cea a Armagedonului. Dar trebuie să se observe că Apocalipsa 16:14 spune „bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Cel Atotputernic”; ceea ce înseamnă clar că atunci este timpul când Iehova Dumnezeu, Cel Atotputernic, intervine în marele necaz care vine peste întreaga lume și că El face aceasta în executarea judecății Lui împotriva lumii vechi a lui Satan.

Isus Cristos este cap și comandant peste organizația capitală a lui Iehova și conduce lupta împotriva dușmanului. Potrivit lui Ezechiel, capitolele 38 și 39, împotriva lui Isus Cristos este Gog, principalul mareșal al lui Satan Diavolul, prinț-spirit care conduce forțele dușmane în marea bătălie a Armagedonului. Viziunea dată la Apocalipsa 14:1-3 descoperă organizația capitală a lui Iehova sub conducerea lui Cristos, Mielul lui Dumnezeu. Toți membrii acelei glorioase organizații sunt văzuți că se bucură. Ei cântă împreună, și acum cântă lauda lui Iehova, deoarece a venit timpul pentru a rezolva marea chestiune a supremației. Ei știu că aceasta va fi rezolvată în favoarea lui Iehova și spre cinstea și justificarea completă a numelui Său. Rămășița martorilor lui Iehova aflată încă pe pământ face parte din acest grup adunat pe muntele Sion, organizația lui Dumnezeu, și care se bucură acolo.

Împotriva armatei Domnului sunt forțele nelegiuite ale lui Satan sub conducerea lui Gog. Nelegiuiții demoni nevăzuți și amăgiții lor văzuți de pe pământ se alătură în conspirație pentru a distruge poporul de legământ al lui Iehova, ca ei să nu mai fie o parte a „națiunii sfinte” a lui Dumnezeu și să servească spre lauda numelui lui Iehova. (Ps. 83:2-5; 1Pet. 2:9, 10). Satan își trimite forțele, demonice și religioase-totalitare, sub conducerea lui Gog, împotriva trupelor adunate ale lui Iehova de la „Armagedon”. Până în acest punct Iehova Dumnezeu, prin Mareșalul Său Isus Cristos, nu s-a amestecat combativ în necazul de pe pământ. Marea bătălie ce este gata să fie dusă se numește ‘bătălia Dumnezeului Cel Atotputernic’, deoarece atunci va interveni El. În capitoul 19 al Apocalipsei, versetele 11-16, este dată o viziune despre Isus Cristos pregătit pentru bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Cel Atotputernic și sprijinită de oștirile Lui de îngeri sfinți. El este simbolizat călărind un cal alb, arătând astfel că această cauză a Lui este una dreaptă și că „El judecă și se luptă cu dreptate”. El este „Cel Credincios și Adevărat”, Funcționarul Executiv al lui Iehova și „Regele regilor și Domnul domnilor”. Numai membrii organizației lui Iehova Îl vor urma pe marele Lider în acel război, iar partea ce va fi îndeplinită de rămășiță și însoțitorii lor de pe pământ este să cânte laudele lui Iehova și ale Împărăției Sale. (Observați 2Cronici 20:20-23). Marea bătălie a zilei Dumnezeului Cel Atotputernic n-a început încă, dar este foarte aproape, așa cum arată toate dovezile.

Organizația lui Satan nu a asuprit numai oamenii sărmani de pe pământ, ci a făcut atacuri criminale asupra martorilor lui Iehova, în încercarea de a-i nimici. Toți din rămășița unsă și însoțitorii lor credincioși

ar fi fost nimiciti de mult fără protecția furnizată de Iehova Dumnezeu prin Isus Cristos. Scripturile arată că principalul obiectiv al lui Satan este să nimicească rămășița clasei Împărăției, deoarece aceștia își păstrează integritatea față de Iehova și-l dovedesc pe Satan mincinos, în afirmația că nimeni nu poate rămâne un adevărat creștin asemenea lui Isus Cristos. La timpul potrivit, Iehova Dumnezeu va lupta pentru numele, împărăția și propriul Său popor și acela va fi un război drept. Așa cum a fost prezis la Zaharia 14:3: „Ci DOMNUL se va arăta și va lupta împotriva acestor națiuni, cum S-a luptat în ziua bătăliei”.

A acuza pe Iehova Dumnezeu că este responsabil de relele care afectează acum lumea este o defăimare ordinară a numelui Său sfânt de către preoții religioși. Iehova este corect și drept tot timpul, și toate lucrările Lui sunt făcute în dreptate. Marea bătălie a zilei Dumnezeului Cel Atotputernic, care va începe pe neașteptate, când conducătorii lumesti vor aplană conflictele și vor striga „Pace și liniște”, va fi cel mai rău necaz care va fi afectat vreodată lumea, și acesta va fi rezultatul executării dreptei judecăți a lui Dumnezeu împotriva națiunilor care l-au uitat pe Iehova Dumnezeu și i-au chinuit pe martorii Lui credincioși. (Vezi 1 Tesaloniceni 5:3 și Psalmii 9:17). Descrierea profetului, de la Ieremia 25:33-36, arată că pe pământ nu vor fi lăsate multe persoane vii. Numai servii credincioși ai lui Iehova, așa cum au fost preumbriți de Noe și familia lui din arcă, vor supraviețui Armagedonului.

SCRISORI DIN BRITANIA

HOTĂRÂȚI SĂ SERVIM PE IEHOVA

Dragă frate Knorr,

Patru sute de martori ai lui Iehova și însoțitorii lor adunați la Edinburg, cu ocazia vizitei fratelui Schroeder, am hotărât în unanimitate să-ți trimitem acest semn al iubirii noastre.

Noi suntem hotărâți să continuăm, în unitate, în serviciul nostru pentru Teocrație și în respingerea atacurilor asirianului. (Mica 5:5). Prin harul Domnului vom merge înainte sub marele Păstor, Isus Cristos, până când ținutul dușmanului va fi pustiit și Cetatea Sfântă va câștiga victoria STĂPÂNIRII MONDIALE. Noi recunoaștem că este aproape timpul ca fiecare „să-și poarte propria sarcină”, de aceea suntem gata și dorim să continuăm în serviciul lui IEHOVA, indiferent de ce poate aduce viitorul.

Noi așteptăm cu mare nerăbdare venirea congreselor din septembrie și ne rugăm ca Domnul să te binecuvânteze din abundență până la sfârșit, ca locuitorii Cetății Sfinte și cei ce se refugiază acolo să continue să primească bogata hrană a adevărului.

Speranța noastră este să avem curând bucuria unei vizite din partea ta în această țară. Va fi o mare bucurie să fi aici alături de noi și avem încredere că poate va fi voința Domnului să permită acest lucru.

Ne bucurăm de bogata hrană spirituală din profecția lui Mica și dorim cu înfocare ziua justificării finale, când totalitarismul va fi nimic și Cetatea Sfântă va domni spre cinstea numelui lui Iehova.

Cu iubire călduroasă pentru tine și toți frații noștri de la Betel,

Tovarășii tăi servi ai Marelui Teocrat,
MARTORII LUI IEHOVA ȘI ÎNSOȚITORII
Scoția de Sud-Est

„HOTĂRÂȚI SĂ NE ÎNDEPLINIM PARTEA”

Iubiți frați,

Cu mare bucurie din inimă îi mulțumim lui Iehova pentru cartea *Copii*. Au trecut șaisprezece ani de când a început „timpul binecuvântării” cu cartea *Eliberare*. Aceea a fost o încântătoare și înviorătoare sorbitură din „izvoarele salvării”, ce i-a dat o mare putere tânărului Beniamin, legându-l prin plăcuta ei influență de „Mai

Marele Iosif’.

Cărțile *Eliberare* și *Copii* au o mare legătură. Una este strâns legată de „Nașterea copilului de parte bărbătească”, marele Eliberator, și cealaltă de „Copiii Regelui” și marea Eliberare. Ce viziuni inspiră această carte minunată! Ce plăcute și nobile sunt cugetele lui „Ioan” și ale „Eunicei”! Ce alese sunt cuvintele lor! Ce logic este limbajul lor! Pe măsură ce aduc în discuție scopurile mature ale lui Iehova, cineva poate ajunge împreună cu ele în Paradis, să umble pe cărările lui cu o bucurie de nedescris.

Ce inimă n-ar fi încântată de superba prezentare a Mandatului? Cu un stil curgător și cursiv, într-un limbaj de o frumusețe extraordinară, se dezvăluie mesajul pur și excelent, ca să însemneze această carte drept cea mai sublimă dintre publicațiile Împărăției.

Este de-a dreptul impresionant să urmărești cugetul lui Ioan și al Eunicei, în timp ce trăiesc și parcurg scopurile lui Iehova, ca să iasă la iveală triumfători, hotărâți să se împărtășească de bogățiile harului Său.

Cartea în sine este o capodoperă literară și ilustrațiile despre Împărăție „dragii inimii fiecărui copil”. Isus poate fi văzut fără nici un „ornament” religios, liniștit și hotărât la templu, privind cum bătrânii încep să fie înfrânți.

Ce copleșitor este să stai împreună cu Barac și Debora pe acea stâncă ce nu se clatină, emoționat dincolo de cuvinte, să vezi „Chisonul” revărsându-se și măturând dușmanul din cale!

Inimile noastre laudă pe Iehova pentru truda credincioasă a fratelui Rutherford și pentru integritatea TUNRULUI DE VEGHERE prin punerea acestei cărți în mâinile noastre.

Noi suntem hotărâți să ne îndeplinim partea făcând numele lui Iehova o laudă pe pământ.

Tovarășii tăi servi ai Teocrației,
FRAȚII DIN GRUPA DARTFORD, *Anglia*.

„GRUPELE VOR CONTINUA”

Dragă frate Knorr,

La adunarea grupelor locale din Chelmsford, Essex, duminica trecută, 5 iulie, frații au exprimat dorința să-ți trimitem o scrisoare că noi apreciem poziția pentru adevăr luată de tine și frații din America în acest timp.

Noi suntem recunoscători lui Iehova și ne bucurăm de permanenta îngrijire grațioasă de „hrană la timpul potrivit”, pe care El o furnizează pentru poporul Său, prin *Turnul de veghere*, în acest timp. Noi acordăm importanță luminii ce este aruncată asupra Cetății Sfinte și tot ce implică aceasta.

Suntem hotărâți că dacă dușmanul va pune piciorul în sediul nostru din Craven Terrace nr. 34, grupele să continue mai departe unde se află, spre gloria numelui lui Iehova. Suntem hotărâți să întâmpinăm dușmanul cu zâmbetul Împărăției până la sfârșit.

Noi apreciem poziția luată de frații noștri din America împotriva persecuției și, prin harul Domnului, vom face același lucru în Britania.

Așteptăm cu multă nerăbdare congresul viitor și ne luăm angajamentul să ajutăm și să facem tot ce ni se cere pentru a promova lucrarea Domnului aici.

Toți frații care se află în închisoare îți trimit iubirea lor și doresc să știi că ei stau în unitate, umăr la umăr, împreună cu tine, împotriva persecuției.

Asigurându-te de iubirea noastră permanentă și de hotărârea noastră de a ne menține integritatea până la sfârșit, cu dragoste și cele mai bune urări față de tine și cei asociați cu tine, rămânem

Frații și tovarășii tăi servi ai Teocrației,

GRUPA MARTORILOR LUI IEHOVA DIN HODDESDON
Anglia

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

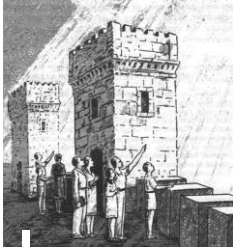
15 NOIEMBRIE 1942

Nr. 22

Cuprins:

LUPTĂTOR PENTRU LUMEA NOUĂ PARTEA A III-A	- Pag.391
ESTE „CRĂCIUNUL” CREȘTIN?	- Pag.404
CINE SUNT ASTĂZI GOG ȘI MAGOG?	- Pag.407
EXPERIENȚE DE PE TEREN	- Pag.408

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CA EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn, N.Y., U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: J.F. Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu l-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și l-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintează în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armaghedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorii lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... 40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE VESTITORUL PREZENȚEI LUI CRISTOS

Vol. LXIII

15 NOIEMBRIE 1942

Nr. 22

LUPTĂTOR PENTRU LUMEA NOUĂ

PARTEA A III-A

„Isus a răspuns: Împărăția Mea nu este din lumea aceasta. Dacă ar fi Împărăția Mea din lumea aceasta, servii Mei s-ar fi luptat.” – Ioan 18:36.

IEHOVA și-a declarat scopul neschimbător de a da tot pământul în posesie celor care I se închină ca Dumnezeu Cel Prea Înalt și Atotputernic. Atât profețiile, cât și zguduitorile evenimente mondiale ale zilei, în împlinire, vorbesc elocvent spre a mărturisi că executarea scopului Său va avea loc în curând. Rezultatul final va fi un Paradis până în cele patru colțuri ale pământului, locuit de creaturi umane perfecte, după chipul și asemănarea lui Iehova. „Căci așa zice Iehova, care a creat cerurile, Dumnezeul care a format pământul și l-a făcut, care nu degeaba l-a întemeiat și l-a creat, ci l-a format să fie locuit: Eu sunt Iehova, și nu există nimeni altul. Am jurat pe Mine Însumi, cuvântul a ieșit din gura Mea în dreptate și nu se va mai întoarce, că orice genunchi Mi se va pleca și orice limbă va jura: Numai în Iehova, se spune despre Mine, este dreptate și tărie; la El vor veni oamenii; și toți care au fost înfuriați împotriva Lui vor fi făcuți de rușine” – Isa. 45:18, 23, 24, *A.R.V.*, margin.

² Acesta nu este doar un punct de vedere evreiesc. La secole după declarația lui Iehova de mai sus, apostolul creștin Pavel a pus mărturie pentru același Iehova și a zis: „Fiindcă este scris: Pe viața Mea Mă jur, zice Domnul, că orice genunchi se va pleca înaintea Mea și orice limbă va da slavă lui Dumnezeu. Așa că fiecare din noi are să dea socoteală despre sine însuși lui Dumnezeu” (Rom. 14:11, 12). Așadar, devine limpede precum cristalul: cea mai presantă chestiune personală pentru oricine dorește viață pe pământ în lumea nouă este închinarea lui Iehova. Familiarizarea oamenilor cu adevărul despre Iehova, ca ei să-L cunoască, să-L iubească și să I se închine, este necesitatea vitală a momentului. Acesta este un serviciu de cea mai mare valoare, fiind singurul cu avantaj veșnic pentru omenirea ce se îndreaptă acum cu pași siguri spre nimicire.

³ Războiul pentru dominație mondială se dezlănțuie și fanaticii religioși de orice fel și crez sunt angajați în el. Cei care plănuiesc dominația mondială nu se opresc să ia în considerare cuvintele Liderului creștinismului: „Și ce ar folosi unui om să câștige lumea, dacă și-ar pierde sufletul? Sau ce ar da un om în schimb pentru sufletul său? Căci Fiul omului are să vină în slava Tatălui Său, cu îngerii Săi; și atunci va răsplăti fiecăruia după faptele lui.” (Mat. 16:26, 27). Fiul omului a venit în Împărăția Sa, ce a început în 1914 A.D., și în marea bătălie de la Armagedon El va răsplăti cu nimicirea sufletelor lor, ca dușmani ai lumii noi a lui Iehova, pe cei care fac planuri și se luptă pentru dominație mondială. Ei au căzut victime tocmai ispitei pe care dumnezeul acestei prezente lumi rele a întins-o Fiului omului, ca preț pentru închinarea Sa la Diavol. Ținând piept marii încercări, Fiul omului a pus închinarea lui Iehova Dumnezeu pe primul loc, ca fiind cea mai importantă. El a respins, ca vrednice de dispreț, gloriile aparente ale acestei lumi și dominația ei comercială. Observați poziția Celui Perfect, care este cea corectă, zică religioșii ce-or vrea împotriva lui Iehova: „Diavolul L-a suit pe un munte înalt, I-a arătat într-o clipă toate împărățiile pământului și I-a zis: Ție îți voi da toată stăpânirea și slava acestor împărății, căci mie îmi este dată și o dau oricui voiesc. Dacă, dar, Te vei închina înaintea mea, toată va fi a Ta. Drept răspuns, Isus i-a zis: Înapoia Mea, Satan! Este scris: Să te închini Domnului Dumnezeului tău și numai Lui să-I slujești!” (Luca 4:5-8). Isus a citat aici din Deuteronomul 6:13: „Să te temi de Iehova Dumnezeul tău; Lui să-I servești și

pe numele Lui să juri.” – *A.R.V.*

⁴ Scopul Atotputernicului Dumnezeu ca numai cei care se tem de El, Îl servesc și I se închină lui Iehova, să ocupe pământul pentru totdeauna a fost ilustrat în miniatură atunci când El a dat țara Palestina poporului Său ales, Israel. Iehova le promisese strămoșilor lor, Avraam, Isaac și Iacov, să le dea țara izraeliților. În împlinirea acestui legământ, El i-a scos din țara ce se închina la demoni, Egiptul. În călătoria lor spre Țara Promisă, Iehova i-a oprit la Muntele Sinai din Arabia și a inaugurat peste ei o Teocrație sau un guvern tipic, administrat de Dumnezeu. Ca Legiuitor în această Teocrație, Iehova le-a dat Cele Zece Porunci, din care primele două porunceau poporului Său de legământ să se închine numai lui Iehova ca Dumnezeu și să nu-și facă idoli sau o reprezentare a vreunei creaturi și să i se închine (Ex. 20:2-5). Această lege trebuia să protejeze de religie pe poporul Său de legământ, care este închinare la demoni și care este dăunătoare și aducătoare de moarte (Gal. 3:19). Efectele religiei în „creștinătate” și în toate celelalte națiuni, așa cum se văd în prezent, dovedesc înțelepciunea și importanța primordială a acestor porunci din legea lui Iehova.

⁵ Timp de patruzeci de ani, prin Moise, Iehova i-a condus pe izraeliți prin pustiul nelocuit și înspăimântător și în cele din urmă i-a adus în câmpiile Moabului, pe țărmul de est al râului Iordan și vizavi de Canaan, Țara Promisă. Pe drum, Iehova Dumnezeu n-a permis poporului Său ales să invadeze sau să cotopească țările Edom, Moab și Amon. Trecerea prin acele teritorii în mod pașnic ar fi făcut călătoria spre Țara Promisă mai scurtă și mai ușoară, dar domnitorii demonizați ai Edomului, Moabului și Amonului n-au fost de acord cu aceasta și și-au întărit refuzul cu o manifestare a tăriei militare. Izraeliții nu s-au luptat cu ei și au mers mai departe, văzându-și de propriile treburi. Atunci, națiunile amorite de la est de Iordan, sub conducerea regelui Og din Basan și a regelui Sihon din Hesbon, i-au atacat pe izraeliți și Iehova a nimicit pe agresori dinaintea poporului Său și le-a dat lor țările acelor națiuni păgâne. Iehova a despărțit în mod miraculos apele Iordanului, și-a trecut poporul prin ele și cucerirea Canaanului a început. Păgânii închinători la demoni din țară s-au împotrivit executării scopurilor bune ale lui Iehova față de poporul Său și au fost nimiciți, cu excepția gabaoniților, care au făcut legământ cu izraeliții. De aceea, viața lor a fost cruțată, ca ei să devină servii lui Iehova Dumnezeu la templul Său. – Iosua 9 și 10.

⁶ Acest război al izraeliților a fost un război drept, deoarece a fost poruncit de Iehova al oștirilor și a fost pentru Teocrația Lui din Israel. Ocuparea Palestinei de către Israel a avut loc sub conducerea Creatorului și Proprietarului pământului. Prin urmare, ocuparea n-a fost un act de agresiune totalitară lacomă, egoistă. Nimicirea locuitorilor păgâni n-a fost o violare a celei de-a șasea porunci, nici a legământului veșnic al lui Dumnezeu cu omenirea, referitor la sfințenia sângelui vieții. Izraeliților li s-a poruncit să acționeze ca forțe executoare ale lui Dumnezeu. Executarea acelor intruși păgâni din Țara Promisă a fost dreaptă, deoarece ei erau închinători la demoni, deci anti-Iehova și anti-Teocrație, iar prezența lor în țară era periculoasă pentru poporul Său și îi prindea în cursă. Împotrivirea lor beligerantă față de intrarea poporului de legământ al lui Dumnezeu a dovedit aceasta. Dăruind Țara Promisă „națiunii al cărei Dumnezeu este Iehova”, Domnul Dumnezeu furniza o patrie pentru funcționarea Teocrației cu putere, pentru onoarea numelui lui Iehova și pentru protejarea poporului Său de cursa religiei (Deut. 7:16, 25). Aceasta a fost o ilustrație tipică, preumbrind cum va înlătura Atotputernicul Dumnezeu de pe acest pământ toate națiunile care Îl uită pe Iehova Dumnezeu. Atunci, El va stabili permanent pe pământul curățat pe toți care se întorc de la religie și I se închină Lui și ascultă de Guvernul Său Teocratic prin Isus Cristos.

PROVOCAREA

⁷ În zilele lui Iefta, galaaditul, națiunea Israel a trebuit să hotărască această chestiune a închinării lui Iehova. În mod neînțeles și în neascultare față de legământul lor cu Atotputernicul Dumnezeu, ei cedaseră cursei religiei și părăsiseră închinarea lui Dumnezeu. În felul acesta ei au pierdut protecția lui Iehova Dumnezeu, iar filistenii și amoniții i-au asuprit timp de optsprezece ani. Spre sfârșitul acestei perioade, izraeliții s-au căit și s-au întors la închinarea lui Iehova. Pentru a-i mâna din nou în religie sau demonism,

amoniții, cu o mare forță militară, au invadat teritoriul Israelului și au ridicat tabăra în ținutul Galaad.

⁸ În armonie cu legea lui Dumnezeu ce acordă dreptul la autoapărare, drept ce este recunoscut de toate națiunile cu excepția puterilor totalitare nazi-fasciste, izraeliții au adunat o armată pentru autoapărare. Pentru a fi siguri de ajutorul și eliberarea lui Iehova, ei s-au întors spre guvernul Său teocratic și și-au oferit serviciile lui Iefta, galaaditul. Iehova Dumnezeu, Conducătorul teocratic al Israelului, îl desemnase ca judecătorul și liderul Lui numit pentru Israel. Iefta a fost de acord să primească gradul de căpetenie și conducerea oferite, ca Iehova Dumnezeu să-și facă de cunoscut aprobarea, predându-i pentru nimicire pe agresorii dușmani. Bătrânii din Galaad l-au adus apoi pe Iefta înapoi din exil la Mițpa din Galaad. În Mițpa (care înseamnă „Turn de veghere”), Iefta și-a confirmat toate cuvintele acestei chestiuni înaintea lui Iehova Dumnezeu. El și-a stabilit locuința la „Turnul de veghere” (Mițpa) și acolo locuia singura sa fiică. (Jud. 11:34). După ce a supus toate chestiunile lui Iehova, marele Teocrat, pentru călăuzire și rezolvare, Iefta i-a provocat apoi și a pus capăt invaziei închinătorilor la demoni în ce privește interesele și închinarea Teocrației lui Iehova din Israel.

⁹ „Și Iefta a trimis mesageri la regele copiilor lui Amon, zicând: Ce ai cu mine de vii peste mine să lupți împotriva țării mele?” (Jud. 11:12, *A.R.V.*). Procedura de aici a lui Iefta a urmat regula teocratică, anume de a trimite înștiințare la dușmanii Domnului înainte de a găsi necesar să acționeze în forță. Înainte ca Iehova să aducă marele Potop, care a nimicit „lumea care era atunci”, El a dat avertismentul convenit prin profetul Său Noe. Înainte de a nimici în Marea Roșie pe atât de prețuiții întâi născuți ai Egiptului și puternicele lui care de luptă și armate, Iehova l-a înștiințat prin profetul Moise pe împietritul Faraon. Trimiterea înștiințării și a avertismentului au avut ca rezultat o mare mărturie pe întreg pământul pentru numele lui Iehova; referitor la aceasta, Iehova i-a zis lui Faraon: „Din acest motiv ți-am permis să rămâi, ca să-ți arăt puterea Mea; și ca ei să-Mi vestească numele pe întreg pământul” – Ex. 9:16; *traducerea lui Leeser*.

¹⁰ Timp de optsprezece ani amoniții au făcut ce-au vrut cu Israelul. Acum ajunseseră la un comportament de nimicire violentă, ca punct culminant pentru asuprașirile lor împotriva Israelului. Ei erau gata pentru propria lor nimicire prin mâna Dumnezeului lui Israel, a cărui Teocrație o disprețuiau și porniseră să o nimicească de pe fața pământului. Prin urmare, era timpul potrivit ca numele și lucrările lui Iehova să le fie vestite ca sfat și avertisment, așa încât responsabilitatea pentru nimicirea ce venea asupra lor să fie pe propriul lor cap.

¹¹ Luând în considerare aplicarea modernă a protestului lui Iefta, să ne aducem aminte de aceasta: Iefta, în calitate de căpetenie văzută a teocrației tipice, a ilustrat organizația teocratică a lui Iehova sub Isus Cristos, organizație pentru care Societatea Turnului de Veghere este reprezentat și serv văzut. Amoniții, sub conducerea „dumnezeului lor rege” Moloh sau Chemoș (care înseamnă „subjugător”), au ilustrat puterile lumești care devin totalitare în efortul lor pentru dominație mondială și care sunt, deci, împotriva închinării lui Iehova și a Guvernului Său Teocratic de peste pământ. Acești amoniți totalitari sunt, așadar, împotriva Societății Watch Tower, deoarece aceasta este teocratică în organizare și acționează ca servul executiv al martorilor lui Iehova, care Îi vestesc numele și împărăția sub Cristos.

¹² Trebuie să se observe aici, mai presus de orice îndoială, că nu democrația pură este aceea care a pricinuit protestul Mai Marelui Iefta. Adevărata democrație sprijină și respectă principiul libertății de a te închina lui Iehova Dumnezeu potrivit voinței și poruncilor Sale și libertatea de a-I vesti numele și Guvernul Drept, așa cum au făcut Isus Cristos și apostolii. Din acest motiv, martorii lui Iehova se disting înaintea națiunilor, de un deceniu și ceva încoace, și se dovedesc a fi în fruntea luptei pentru astfel de principii drepte ale democrației și împotriva amoniților moderni, care ar dori să pună capăt exercitării acestor principii în America. Protestul ridicat de Mai Marele Iefta a fost pricinuit de religie, care a cultivat totalitarismul pentru a câștiga dominație mondială și pentru a deține monopolul închinării, pentru eliminarea intoleranță a închinării libere, potrivit conștiinței, și necenzurată de religie. Religia „creștinătății” își declară intenția de a converti lumea. În mod amenințător există o singură marcă de religie cu sediul în Cetatea Vatican, care pretinde dreptul și autoritatea, date de Dumnezeu, de a-și strecura

în întreaga lume propria formă de închinare și de a supune toate națiunile capului religios de la Vatican. „Trebuie să facem America catolică”, spunea arhiepiscopul Irlandei la aniversarea Ierarhiei ținută la Baltimore pe 10 noiembrie 1889 (*The Converted Catholic*). „Este planul lui Dumnezeu ca Sfântul Părinte al Romei să fie capul spiritual și laic al împărăției Sale de pe pământ” (*The National Catholic Register*). De aceea, concordatele Vaticanului cu guvernele fasciste și naziste și schimbul de miniștri cu Japonia fascistă din 27 martie 1942 au fost urmate de zadarnice proteste ale Departamentului de Stat al Statelor Unite.

¹³ Martorii lui Iehova, sub conducerea Mai Marelui Iefta, nu au de dus vreo luptă cu creaturile umane. Efeseni 6:12 exprimă aceasta: „Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva spiritelor răutății care sunt în locurile cerești” (nota marginală). Aceasta ajunge la rădăcina necazului, căci demonismul se află în spatele tuturor acestora, și Ierarhia Romano-catolică se oferă ca instrument vizibil al demonilor, năzuind la dominație catolică mondială prin intermediul conducătorilor totalitari, ca în Germania, Italia, Franța, Portugalia, Spania și Slovacia. Cât timp Vaticanul stă în picioare nu există nici un fel de pace mondială; și nu va exista niciodată, atâta vreme cât Vaticanul rămâne neschimbat față de așa numitele lui declarații „infailibile” despre conducătorul lui papal, despre ambiția lui neschimbătoare și lăcomia continuă pentru dominație religioasă mondială. Numai „actul nemaiauzit” al lui Iehova împotriva religiei, din bălălia Armagedonului, va elibera calea pentru pace neîntreruptă în lumea nouă. „Babilonul” trebuie să treacă, și aceasta prin harul și puterea lui Iehova. – vezi Apocalipsa 17 și 18.

PROTEST

¹⁴ Cititorul să examineze acum atent împlinirea dramei profetice a lui Iefta, prin faptele amonițiilor totalitari care au provocat acest protest drept. Așa cum s-a declarat anterior în *Turnul de veghere*, regula teocratică de funcționare a fost publicată în iunie 1938 și apoi a fost pusă în practică de Societatea Turnului de Veghere, printre martorii lui Iehova, începând cu 1 octombrie 1938. Cu trei săptămâni înainte de acea dată, a fost aranjat să se țină un congres mondial care să cuprindă 50 de orașe, anume între 9 și 11 septembrie. Fortăreața protestantă a Angliei, Londra, a fost centrul congresului. În pregătirea sălilor pentru congres din celelalte orașe ale lanțului a existat o mare împotrivire din partea Ierarhiei romano-catolice și a aliaților ei politici de tip nazi-fascist, precum primari, judecători, asociații civice, instanțe de judecată, asociații pseudo-patriotice și grupuri ale Acțiunii Catolice. În decursul desfășurării efective a congresului au fost comise acte fâțișe de violență împotriva martorilor lui Iehova adunați în mod pașnic.

¹⁵ Atacurile asupra acestor creștini credincioși, amestecul în drepturile și privilegiile lor ca cetățeni temători de Dumnezeu, indiferența manifestată de funcționarii publici și liderii religioși față de lege, ordine și guvern constituțional, rolul ticălos pe care l-a jucat ierarhia Vaticanului în aceste insulte la adresa democrației, a libertății și a creștinismului, toate acestea au fost publicate în *Mesagerul* din 1938, revistă ce raportează despre acest congres ce a cuprins lumea întreagă. Până în acel moment aceasta a fost cea mai rea invazie, la scară internațională și în același timp, pe care au suferit-o martorii lui Iehova, în ce privește drepturile și privilegiile lor ca și creștini. Foarte bine cunoscute au fost manifestările din Chicago, Ill.; Rochester, N.Y.; New Orleans, La. și Ottawa, Canada. Toate acestea au fost dovada presiunii internaționale făcută de Ierarhia religioasă asupra presupușilor „slujitori ai poporului” și asupra așa numitelor societăți „patriotice”, pentru a forța realizarea a ceea ce Ierarhia dorește să facă. Aceasta a fost dovada indiscutabilă a boicotului impus de organizația mondială a religiei, în urmărirea căii ei spre dominație mondială. Ca urmare, numai 47 din cele 50 de adunări în lanț propuse s-au putut ține; 118 stații radio au transmis cuvântările din Londra.

¹⁶ Acest atac al amonițiilor moderni asupra dreptului și privilegiului pe care toți americanii și britanicii iubitori de libertate și democrați, precum și alții, le prețuiesc ca foarte dragi, anume libertatea de închinare și libertatea de adunare pentru o astfel de închinare, a fost răutăcios. El a necesitat un protest neîntârziat la adresa „împăratului copiilor lui Amon”, monstruoșitatea totalitară nazi-fascistă și a susținătorului ei

religios din Cetatea Vatican. Imediat ce președintele Societății Watch Tower s-a întors de la congresul cheie din Londra, s-au făcut aranjamente pentru o adunare de protest în New York, duminică 2 octombrie. În legătură cu această adunare, de la Mecca Temple, s-au ținut alte șase adunări în alte orașe, inclusiv Ottawa și New Orleans (de data aceasta cu ajutorul unei interdicții federale împotriva oficialilor catolici și a acoliților lor de acolo). Discursul de protest a fost despre subiectul „Fascism sau Libertate – Ce vom avea?”. Și acesta a fost transmis printr-o rețea de 62 stații radio, dintre care două au întrerupt mesajul din pricina urlurilor fanaticilor religioși în timp ce era rostit discursul.

¹⁷ Acel protest public cerea „amoniților” să răspundă de ce încălcau, nu recunoșteau și disprețuiau drepturile și libertățile omului date de Dumnezeu și garantate constituțional. Vorbitorul a zis: „Martorii lui Iehova sunt creștini adevărați, adică urmași ai lui Cristos și porunca lui Dumnezeu pentru toți acești creștini adevărați este că ei trebuie să spună adevărul, ca oamenii cu bunăvoință să afle calea spre dreptate și viață (Ioan 18:37). Nici o instituție omenească nu se poate amesteca în mod drept în aceasta. Cei care se împotrivesc publicării complete a adevărului din Cuvântul lui Dumnezeu și a faptelor în sprijinirea acestuia, se declară astfel împotriva lui Iehova Dumnezeu și a Regelui Său, Isus Cristos. Oamenii sinceri vor îndepărta prejudecata și vor analiza, cu calm, faptele.” (Vezi discursul publicat în broșura *Fascism sau libertate*, pagina 5, paragraful 1). Apoi, discursul a continuat să detalieze cum luptă „amoniții” împotriva martorilor lui Iehova în Europa, în special în Germania nazificată, iar acum și în Statele Unite, așa cum este descoperit prin faptele clare comise pe tot cuprinsul acestei „țări a celor liberi”, prin elementul politic, care este ațâțat de elementul religios înclinat spre totalitarism. Acest discurs a fost apoi tipărit sub formă de broșură și a fost distribuit în milioane de exemplare, în multe limbi.

¹⁸ „Împăratul fiilor lui Amon a răspuns solilor lui Iefta: Pentru că Israel, când s-a suit din Egipt, a pus mâna pe țara mea, de la Arnon [râu] până la Iaboc [râu] și Iordan. Dă-mi-o înapoi acum, de bună voie!” (Jud. 11:13). Mai Marele Moise, Isus Cristos, este cel care i-a scos pe izraeliții spirituali din lumea simbolizată de „Egipt”. Ca Judecător, El a venit la templu în anul 1918, și-a luminat rămășița de urmași cu adevărul și i-a eliberat din robia față de organizația lui Satan. El le-a arătat că Împărăția lui Dumnezeu este foarte importantă prin faptul că aceasta va justifica numele lui Iehova, nimicind toate părțile organizației lui Satan, văzută și nevăzută. De aceea, acum trebuie să fie pusă o mărturie în lumea întreagă, despre stabilirea Împărăției în anul 1914, despre scopul principal al împărăției și despre abundențele ei binecuvântări pentru toți care iau poziție de partea acesteia. În anul 1929 Regele și Judecătorul din templu a aruncat lumină asupra Bibliei, pentru a descoperi că puterile politice lumești nu sunt ceea ce Scripturile numesc „Stăpâniri Înalte” (Romani 13:1), ci că Iehova Dumnezeu și Isus Cristos sunt acestea. Lor trebuie să li se supună creștinii în situațiile când legea politică vine în conflict cu legea superioară a lui Dumnezeu, Cel Suprem. Cereștilor și nevăzutelor „Stăpâniri Înalte” trebuie să li se atribuie toată salvarea și protecția. Lor trebuie să li se dea respect și închinare, și nu amoniților moderni și lucrurilor pe care aceștia le idolatrizează și le cinstesc cu ceremonii religioase.

¹⁹ Amoniții religioși-totalitari se împotrivesc celor de mai sus. Ei susțin că aceasta le retrage lucrurile de care se bucură și la care au dreptul din timpuri străvechi. Este insuficient, spun ei, să dai Cezarului ce este al Cezarului, este insuficient să recunoști supremația statului și că statul totalitar este totul-în-toate și cetățeanul simplu este nimic fără serviciul și interesele statului. Aceasta ar însemna că Dumnezeu nu are deloc prioritate sau nu poate avea pretenții mai mari asupra poporului Său de legământ. „Amoniții” argumentează că martorii lui Iehova i-au scos de pe un teritoriul pe care ei îl revendică de pe vremea lui Nimrod, deci teritoriu pe care poporul lui Iehova nu are drept să-l invadeze, să-l ocupe sau de pe care să le EXPLICE altora ȘI SĂ-I AVERTIZEZE. Așa că ei cer ca martorii lui Iehova să bată în retragere de pe poziția lor creștină și să facă așa fără tulburare sau luptă, altfel vor suferi consecințe groaznice.

²⁰ La aceste amenințări „amoniții” adaugă forța, prin acte de discriminare din partea funcționarilor publici, prin arestări, prin faptul că închid ochii la acțiunile ilegale ale gloatelor și ale poliției, prin legi ticluite cu răutate, contrare Constituției, doar pentru a-i „prinde” pe servii lui Dumnezeu. În țările totalitare Germania, Italia, Japonia, etc., ei sunt arestați și aruncați în lagăre de concentrare și închisori. În alte țări,

aflate sub influența Vaticanului, ei sunt târați cu forța în tribunale, copiii lor nu sunt primiți în școli, ci sunt duși în școli de reeducare ale statului, sunt declarați oficial și juridic o „organizație ilegală”. Aceasta întărește cererea „amoniță” ca martorii lui Iehova să-și compromită poziția pentru Teocrație.

²¹ „Iefta a trimis iarăși soli împăratului fiilor lui Amon” (Jud. 11:14). Iefta nu s-a lingușit și n-a cedat teren teocratic. Acest lucru este adevărat astăzi. Organizația văzută a lui Iehova, sub conducerea lui Isus Cristos, continuă să-și trimită mesagerii cu același mesaj, care nu face compromisuri, despre supremația și Împărăția lui Iehova. Mai multe persoane interesate sunt aduse în interiorul ei, sunt instruite și trimise în serviciu activ în calitate de vestitori, pentru a ajuta să răspândească mesajul mai mult. Cuvântarea de la Congresul din Londra „Privește faptele în față” și cuvântarea-protest „Fascism sau libertate” au fost înregistrate așa cum au fost rostite la origine, pe discuri de fonograf, și aceste cuvântări au fost reproduse cu multe mii de fonografe purtate din casă în casă, cu mașini de sunet, precum și prin sisteme de cuvântări publice, la multe alte mii de oameni. Aceasta nu este o activitate ce vine în conflict cu apărarea națiunilor democratice, ci este o modalitate de a le face mai treze și mai conștiente față de adevărul dușman și pericol pentru principiile lor democratice. Isus a spus: „Nimeni nu vine la Mine dacă nu-l ATRAGE TATĂL care M-a trimis”. Urmașii lui Isus nu conving pe nimeni să-și abandoneze obligațiile lumești. Iehova Dumnezeu este Cel care atrage creaturile în organizația Sa. Martorii lui Iehova numai pun mărturie despre adevăr și Dumnezeu face restul, și ceea ce face EL este drept și irezistibil. Atunci, ce motiv au „amoniții” să se împotrivescă, să se plângă și să sară la bătaie?

²² În mesajul Teocrației, cei la care se face apel în special sunt conducătorii ce fac politică ai națiunilor, care sunt totalitari și inițiază relații cu Vaticanul. „Ca să-i spună: Așa vorbește Iefta: Israel n-a pus mâna pe țara Moabului, nici pe țara fiilor lui Amon” (Jud. 11:15). În calitate de „căpetenie” aleasă, Iefta s-a achitat de responsabilitatea de a răspunde acuzațiilor false. În prezent, cel responsabil pentru mesajul poporului de legământ al lui Dumnezeu este Isus Cristos, Capul organizației teocratice, care Îl reprezintă pe Atotputernicul Dumnezeu. Isus Cristos este Principalul Martor al lui Iehova, „Martorul credincios și adevărat” și el își conduce urmașii credincioși de pe pământ, martorii lui Iehova. Mesajul lor nu a fost și nu este mesajul omului. Ei nu sunt o sectă sau un cult religios; căci ei nu urmează tradițiile unui om sau ale unor oameni, nici niște pălăvrăgeli religioase. Ei practică creștinismul, făcând așa cum a făcut Isus, în ascultare de legea și poruncile lui Dumnezeu. Deci, în numele și prin autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu, partea văzută a organizației teocratice își trimite combaterea acuzațiilor false ale dușmanului pentru informare publică.

²³ Că poporul de legământ al lui Iehova n-a luat nici un teritoriu fără autoritate de la El, se observă din cuvintele scrise de Moise pe câmpiile Moabului, cu puțin înainte ca izraeliții să traverseze Iordanul în Canaan: „DOMNUL mi-a zis: Nu face război cu Moab [copiii lui Lot] și nu te apuca la luptă cu el; căci nu-ți voi da nimic să stăpânești în țara lui. Arul l-am dat în stăpânire copiilor lui Lot. Și să nu te apropii de copiii lui Amon. Să nu faci război cu ei și să nu te iei la luptă cu ei; căci nu-ți voi da nimic de stăpânit în țara copiilor lui Amon [de asemenea urmași ai lui Lot]; am dat-o în stăpânire copiilor lui Lot. Dar de țara copiilor lui Amon nu te-ai apropiat, de toate malurile pârâului Iaboc, de cetățile de la munte, de toate locurile pe care TE-A OPRIT DOMNUL Dumnezeul tău să le lovești” – Deut. 2:9,19,37.

²⁴ Secole mai târziu, în fața unei invazii asemănătoare a lui Amon și aliaților lui, împăratul Iosafat din Ierusalim a confirmat cuvintele lui Moise. El a făcut aceasta în rugăciune către Dumnezeu, care cunoaște adevărul, zicând: „Acum iată, fiii lui Amon și ai lui Moab și cei din muntele Seir, la care n-ai îngăduit lui Israel să intre când venea din țara Egiptului, – căci s-a abătut de la ei și nu i-a nimic – iată-i cum ne răsplătesc acum, venind să ne izgonească din moștenirea Ta, pe care ne-ai dat-o în stăpânire.” – 2Cron. 20:10, 11.

²⁵ Aplicația modernă a declarației regelui Iosafat este interesantă, așa cum este dată în *Turnul de veghere* din 15 iulie 1938, paragraful 23:

„Martorii lui Iehova de pe pământ împlinesc acum această parte a profetiei prin aceea că ei n-au fost însărcinați niciodată de Domnul să distrugă literal pe cei care alcătuiesc elementele vizibile ale organizației

lui Satan. Lor li s-a spus clar că răzbunarea aparține lui Iehova și că El va răsplăti; în consecință, lucrarea lor este alta decât folosirea de arme literale. Din acest motiv martorii lui Iehova n-au sprijinit și nu s-au angajat în revoluții, sau în alte încercări asemănătoare, pentru a răsturna instituțiile lumești. Ei n-au încurajat niciodată pe cineva să facă astfel. Singura lor datorie și însărcinare este să informeze oamenii despre scopul lui Dumnezeu de a nimici pe Satan și pe susținătorii lui, astfel avertizându-i pe cei care sunt cu bunăvoință față de Dumnezeu, ca ei să fugă spre locul de siguranță din organizația lui Dumnezeu. Martorii lui Iehova n-au încercat niciodată să folosească politica [teritoriul Amonului] sau alte mijloace asemănătoare, ori corpuri legislative sau tribunale, pentru a deposeda vreo persoană de libertatea de gândire sau de funcționarea organizației lor, ori să împiedice exprimarea convingerilor și a punctelor lor de vedere, deoarece ei văd clar că Iehova a permis instituțiilor nelegiuite ale lumii să rămână în picioare până la timpul Său potrivit de a-și arăta puterea împotriva tuturor dușmanilor Săi. Prin urmare, însărcinarea și obligația martorilor Săi este să spună acum oamenilor despre scopurile lui Iehova. Martorii lui Iehova urmează strict regula care ar trebui să existe și să fie pusă în practic nestingherit, libertatea de vorbire, libertatea de credință și de exprimare”.

²⁶ Declarația de mai sus pentru „împăratul Amonului” a fost făcută imediat după ce Domnul Dumnezeu a descoperit că organizația Lui aprobată este teocratică (vezi *Turnul de veghere* din iunie 1938). În armonie cu declarația de mai sus, martorii lui Iehova au urmat strict regula fixată de Capul organizației teocratice, anume: ‘Dați Cezarului ce este al Cezarului și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu’. Făcând aceasta, martorii lui Iehova n-au luat nici „teritoriul”, nici n-au contestat ceva ce aparține de drept statului.

²⁷ În continuare, Iefta a zis: „Căci când s-a suit Israel din Egipt a mers în pustiu până la Marea Roșie și a ajuns la Cades. Atunci Israel a trimis soli împăratului Edomului ca să-i spună: ‘Lasă-mă să trec prin țara ta’. Dar împăratul Edomului n-a voit. A trimis și la împăratul Moabului și nici el n-a vrut. Și Israel a rămas la Cades.” – Judecători 11:16, 17.

²⁸ În simbolismul Bibliei, „Edomul” ilustrează „religia organizată” sub influența Ierarhiei romano-catolice; „Moabul” ilustrează elementul comercial al lumii care urmărește profituri. Toate faptele dovedesc că martorii lui Iehova n-au făcut niciodată vreun rău religioșilor, fie în ce privește integritatea corporală, fie proprietatea lor, ci doar au dezbătut doctrinele religioase învățate în public. O decepție mondială a fost realizată în 1933 când, în luna aprilie, Pius al XI-lea a declarat „anul sfânt” pe tot cuprinsul „creștinătății”. Aceasta era o batjocură la adresa numelui lui Dumnezeu și martorii lui Iehova n-au fost de acord cu Ierarhia romano-catolică în privința acestui lucru printr-o transmisie radio la peste 55 de stații, prin cuvântarea „Efectul Anului Sfânt asupra păcii și prosperității”. Cuvântarea a fost, de asemenea, înregistrată așa cum a fost rostită și după aceea a fost reprodușă cu mașini de sunet pe tot cuprinsul „creștinătății”. Dacă martorii lui Iehova au avut dreptate sau nu în declararea așa numitului „An Sfânt” ca o farsă nescripturală, să judece toate persoanele sincere după agresiunile totalitare și măsurile de pace și prosperitate care au urmat începând cu anul 1933.

²⁹ O mânie aprinsă a cuprins Ierarhia la această apropiere de teritoriul ei și aceasta a pus la cale boicoturi și programe de violență împotriva celor care îndrăzneau să tragă la îndoială „infașibilitatea” Vaticanului. Ierarhiei i s-au făcut oferte pentru dezbateri la radio pe teme din doctrinele bisericii catolice, așa cum sunt învățate de ea, cu regularitate, în public. Ierarhia a refuzat și a ignorat complet aceste propuneri, în ciuda unei Petiții pentru o astfel de dezbateri la radio, față în față, semnată de 2.630.001 petiționari din America. Ierarhia a considerat toate aceste propuneri sincere și cinstită ca vrednice de dispreț, care nu merită atenția lor „sfântă”. Ei au refuzat să acorde orice favoruri și considerații în interesul luminării publicului cu privire la adevăr. Ei au întărit violența Acțiune Catolică în același mod cum a făcut Edomul din vechime: „Edom i-a răspuns [lui Israel]: Să nu cumva să treci pe la mine, căci altfel îți voi ieși înainte cu sabia. Copiii lui Israel i-au zis: Vom merge pe drumul cel mare; și dacă vom bea din apa ta, eu și turmele mele, îți voi plăti prețul [așa cum este ilustrat prin oferta de a plăti jumătate din cheltuiala pentru transmisia dezbaterii de la radio]; nu-ți cer altceva decât să trec cu picioarele! El a răspuns: Să nu cumva să treci! Și Edom i-a ieșit înainte cu multă gloată și cu mână tare. Astfel Edom n-a vrut să lase pe

Israel să treacă prin ținutul lui. Și Israel s-a abătut de la el” (Num. 20:18-21). Așa că martorii lui Iehova au întors spatele Ierarhiei și au vizitat „populația catolică” la ei acasă.

³⁰ „Marele Comerț” și restul elementului comercial joacă rolul de „Big Brother” [frate mai mare] pentru religie și o sprijină financiar, îi acordă timp gratuit în rețelele de radio, îi face reclamă gratuit în ziare, alături de multe și întotdeauna favorabile rapoarte despre activități și discursuri religioase, ca de pildă enciclicele Papei, „liturghiile” și discursurile despre „pace” tipărite integral, gratuit. Același element comercial imită Moabul din vechime și nu-și dă „consimțământul” pentru nici un fel de favoruri pentru martorii lui Iehova, ci îi împovărează cu prețuri comerciale fixe pentru transmisiile din Biblie. El le-a refuzat facilități la radio, deoarece Ierarhia a amenințat stațiile cu boicot și cu „acțiuni mai drastice” dacă martorii intră în emisie. În ziarele comerciale, „Moabul” publică știri mincinoase scrise de religioși împotriva martorilor lui Iehova. „Moabul” a rupt contractul pentru înștiințări, plătit în avans, din lecturile Bibliei. Acum legile comerciale, care n-au avut niciodată drept țel să fie folosite împotriva serviciilor evangheliei, sunt aplicate împotriva predicării evangheliei de martorii lui Iehova, ca împotriva vânzătorilor ambulanți. Prin hotărârea ei de 5 contra 4, din 8 iunie 1942, Curtea Supremă din America a hotărât ca în orașe să fie aplicate decrete de taxe pentru autorizație împotriva serviciilor lui Iehova ai evangheliei, ca și cum ar fi vânzători ambulanți obișnuiți. De asemenea, elementul comercial se alătură protestului și strigătului pentru „mai multă religie!” Ei cer să fie introdusă în școlile publice educația religioasă, ca fiind cel mai important lucru din cursul unei școli publice și multe școli publice permit copiilor să plece de la cursurile obișnuite de școală pentru a participa la instruirea religioasă din afara ei.

³¹ Edomiții și Moabiții au făcut obositor și greu drumul izraeliților pentru a ajunge în Țara Promisă. Iefta a zis: „Apoi a mers prin pustiu, a ocolit țara Edomului și țara Moabului și a venit la răsăritul țării Moabului; au tăbărât dincolo de Arnon [râu] fără să intre pe ținutul Moabului, căci Arnonul era hotarul [de nord] Moabului” (Jud. 11:18). Oamenii care au fost vizitați la casele lor știu, iar mărturia dată liber în tribunale dovedește că martorii lui Iehova nu i-au solicitat insistent pe „moabiții” comerciali, n-au violat legile și decretele comerciale prin lucrarea lor de mărturie. În producerea și distribuirea literaturii WATCH TOWER ei au evitat orice urmă de motiv, practică și profit comercial. Ei au distribuit mesajul tipărit și înregistrat în mod neegoist, din iubire pentru Dumnezeu și în ascultare de El. Cu toate acestea, așa cum a fost în cazul proceselor Teocrației din Kentucky, Indiana și de pretutindeni, procuratura statului a încercat să facă să pară că martorii lui Iehova sunt o organizație comercială ce acționează pentru profit, sub aparență religioasă.

FAPTE ADEVĂRATE

³² Atunci, cum a obținut Israel teritoriul aflat în dispută? Iefta a răspuns: „Israel a trimis soli lui Sihon, împăratul amoriților, împăratul Hesbonului. Și Israel i-a zis: Lasă-mă să trec prin țara ta până la locul spre care mergem” (Jud. 11:19). Acest fapt dovedește că amoniții nu ocupau și n-au ocupat niciodată teritoriul despre care ei i-au zis lui Israel că li-l luaseră, anume partea de nord a teritoriului „de la Arnon până la Iaboc și [partea de vest] Iordan” (versetul 13). Amoriții sub conducerea lui Sihon erau cei care ocupau și luaseră în stăpânire acel teritoriu când Israel a ajuns la granița de sud a acestuia: „căci Arnonul face hotarul Moabului, între Moab și amoriți” (Numeri 21:13). Cu toate acestea, amoniții ocupau teritoriul la est de țara lui Sihon, deci teritoriul lor nu se întindea până la est de Iordan. Mai mult decât atât, Numeri 21:26 zice: „Căci Hesbonul era cetatea lui Sihon, împăratul amoriților. El pornise cu război împotriva împăratului dinainte al Moabului și-i luase toată țara până la Arnon”. Aceasta este dovada suplimentară că amoniții n-au avut niciodată în stăpânire această țară.

³³ Numele lui Sihon înseamnă „vijelios”; ca atunci când un luptător mătură tot în calea lui. El era amorit, deci un descendent al blestematului Canaan (Gen. 9:25; 10:15, 16). Amoriții erau canaaniți și închinători la demoni. „Amorit” este înțeles ca însemnând „muntean”. Asemănarea lor cu „religia organizată” este clară; căci religia pretinde că locuiește pe muntele Împărăției lui Dumnezeu, dar ea umblă

după câștig comercial moabit, face comerț cu religia și mătură totul în calea ei. De aceea, amoriții moderni se împotrivesc martorilor lui Iehova, care au renunțat la orice comercialism. Pe ei îi doare când religia lor este demascată ca o excrocherie, de aceea nu arată nici un fel de favoruri martorilor lui Iehova.

³⁴ Iefta a continuat: „Dar Sihon n-a avut încredere în Israel ca să-l lase să treacă pe ținutul lui; și-a strâns tot poporul, a tăbărit la Iahaț și a luptat împotriva lui Israel. DOMNUL, Dumnezeul lui Israel, a dat pe Sihon și pe tot poporul lui în mâinile lui Israel, care i-a bătut. Israel a pus mâna pe toată țara amoriților, care erau așezați în țara aceasta” (Jud. 11:20, 21). Afirmția lui Iefta este în armonie cu cea a profetului Moise de la Deuteronomul 2:32-37 și Numerii 21:21-31. Prin această familiaritate cu istoria Israelului din Biblie, Iefta a arătat că nu era un aventurier ordinar și un ignorant sălbatic, ci că el studia și era foarte familiarizat cu Cuvântul scris al lui Dumnezeu. El avea credință în relatările ei despre judecățile lui Iehova executate cu succes împotriva tuturor dușmanilor. Pentru victoria împotriva lui Sihon cuvintele lui Iefta au dat meritul lui Iehova Dumnezeu. Rolul lui Iehova în bătălie era lucrul important; aceea era victoria Lui și cucerirea Lui. Nimic nu l-a oprit să-și stabilească închinarea în țară atunci și nimic nu-l va opri să și-o stabilească pe întreg pământul acum, indiferent de cine se împotrivesc. Isus Cristos, care a refuzat să se închine „prințului demonilor”, este acum Regele de drept al pământului. Cu EL în funcție, aceasta trebuie să se întâmple: Afară cu religia, care este demonism! El, ca reprezentatul lui Dumnezeu, va stabili închinarea lui Iehova pe întreg pământul.

³⁵ Iefta a continuat: „au pus mâna pe tot ținutul amoriților, de la Arnon până la Iaboc, și de la pustiu până la Iordan” (Jud. 11:22). Dacă acest teritoriu ar fi fost al lui Amon, atunci Dumnezeu n-ar fi permis Israelului să-l cucerească; căci Iehova Dumnezeu le spusese izraeliților să nu-i facă necazuri lui Amon și să nu se amestece în treburile lui (Deut. 2:19). Precizând astfel clar limitele teritoriului cucerit, Iefta a arătat că nu era dispus să facă compromis cu dușmanul, sau să-i cedeze vreo palmă din ceva ce Dumnezeu dăduse poporului Său de legământ. Iefta i-a zis lui Amon: „Și acum, când DOMNUL Dumnezeul lui Israel a izgonit pe amoriți dinaintea poporului său Israel, tu să le stăpânești țara?” (Jud. 11:23). Acest lucru stabilește exemplul potrivit pentru servii lui Dumnezeu din prezent.

³⁶ În anul 1918, Iehova a trimis la templu pentru judecată pe „Mesagerul Său al legământului”, Isus Cristos (Mal. 3:1-3). Fiecare înaintare, de atunci înainte, în cunoștință și înțelegere, și tot progresul spre serviciul curat și potrivit al Domnului Dumnezeu au însemnat respingerea puterii și forțelor religiei, și câștigarea victoriei asupra religiei. Servii Domnului să nu se retragă din pozițiile avansate în care au ajuns astfel. A face aceasta ar însemna să cedeze teren religioșilor și aliaților lor. Iehova, prin Isus Cristos aflat la templu, este Cel responsabil de curățarea martorilor Săi de pe pământ. El a scos religia și pe religioși din mijlocul lor și le-a dat stăpânire peste acea cursă și excrocherie. El i-a adus în privilegiile vestirii evangheliei Împărăției la oameni, ca servii Lui ordinați, privilegii care clerul religios consideră că îi aparțin și la care are drept exclusiv. De aceea, clerul și aliații lor batjocoresc atunci când martorii lui Dumnezeu se declară servi ordinați ai evangheliei și în acest scop prezintă legitimații judecătorilor din tribunale și altora. Servii lui Iehova au arătat falsitatea afirmației preoților religioși că sunt servi ordinați și reprezentanți ai lui Dumnezeu. Acum, clerul încearcă să recâștige și să pună stăpânire pe acea poziție în mintea oamenilor, poziție din care i-au alungat martorii lui Iehova prin demascare. Așa că religioșii din prezent fac apel la elementul politic amonit și-i forțează să încerce să-i scoată pe martorii Domnului de pe terenul pe care l-au câștigat împotriva demonismului și al practicantilor lui.

³⁷ De unde își iau toate puterile totalitarii religioși? Apocalipsa 13:2 răspunde: De la organizația lui Satan, balaurul. În acest scop, Iefta a zis: „Oare, ce-ți dă în stăpânire dumnezeul tău Chemoș [care înseamnă *cel ce subjugă*], nu vei stăpâni? Și tot ce ne-a dat în stăpânire DOMNUL, Dumnezeul nostru, înaintea noastră, noi să nu stăpânim?” (Jud. 11:24). Biblia și închinarea lui Iehova nu sunt domenii controlate de elementul politic ce servește demonilor. Iar politicienii nu sunt interpretatori ai Bibliei, pentru a hotărî diferența dintre religie și creștinism. Pe de altă parte, martorii lui Iehova nu se amestecă în politica lumii acesteia. Ei nici măcar nu exercită dreptul cetățeanului de a vota sau a alege. Indiferent de ce a permis Iehova Dumnezeu „dumnezeului acestei lumi” („Chemoș”) să-și ajute elementul religios totalitar

să ia în stăpânire, martorii lui Iehova nu se amestecă în aceasta, știind că Atotputernicul Dumnezeu se va îngriji de acest lucru la Armagedon. Ei știu că Iehova i-a permis lui Satan, „printrul acestei lumi”, să rămână în picioare până la acea bătălie. Profeția lui Daniel, capitolul 11, a prezis cum va câștiga teren elementul totalitar religios la acest sfârșit al lumii. De aceea, servii lui Dumnezeu nu se alătură în nici un fel de mișcări subversive împotriva nici unuia din guvernele politice.

³⁸ Întrucât Iehova nu permite religiei să supraviețuiască pentru a intra în Lumea Nouă a Sa, este inutil și nefolositor ca elementul totalitar și alte elemente politice să vină în ajutorul religiei și să încerce s-o apere de demascare, s-o protejeze și s-o păstreze ca pe o slujnică folosită pentru sprijinirea sistemelor politice. Iehova a prezis această prezentă „lucrare ciudată” împotriva religiei, și El Își conduce și Își binecuvântează martorii în împingerea bătăliei până la porți. În împlinirea profețiilor Sale, El le-a dat victorii repetate asupra religiei și clerului ei. Toate câștigurile pentru adevăr și pentru interesele Împărăției, pe care martorii lui Dumnezeu le-au obținut prin harul Său, ei refuză să le cedeze, chiar sub amenințări, ultimaturi și presiuni crude din partea aliaților politici ai religiei, în special puterile nazi-fasciste. Ei vor sprijini și vor rămâne credincioși cuceririlor date de Dumnezeu și nu vor ceda în fața nici unei contramăsuri a dușmanului, care să-i arunce înapoi în întuneric și robie. După ce li s-a dat lumina, ei n-o vor pune sub obroc sau cenzura domniei totalitare; ei vor pune lumina în sfeșnic, pentru a da lumină și mângâiere celor care plâng în întuneric (Mat. 5:15,16). Asemenea lui Ehud, ei nu vor scoate sabia din pânțelele gras al antitipicului rege Eglon, „religia organizată”. – Jud. 3:21, 22.

³⁹ Din acest motiv, martorii lui Iehova s-au luptat în toate instanțele de judecată până la Curtea Supremă, pentru a-și apăra și a cere drepturi constituționale, privilegiile și libertăți ca cetățeni și creștini. Acolo unde tribunalul suprem omenesc refuză să le protejeze drepturile de conștiință, ei mai degrabă primesc pedeapsa decât să cedeze și să facă compromisuri. Ei recurg la toate celelalte mijloace constituționale, asemenea lui Cristos, pentru a păstra drepturile și libertatea creștinismului. În țările nazi-fasciste și alte țări totalitare, ei merg mai departe, atât cât este posibil, în ciuda pericolului pentru propria viață.

⁴⁰ Amoniții din timpul modern să examineze următoarele cuvinte ale lui Iefta: „Ești tu mai bun decât Balac, fiul lui Țipor, împăratul Moabului? S-a certat el cu Israel sau a făcut el război împotriva lui? Iată că sunt trei sute de ani de când locuiește Israel la Hesbon și în satele din jurul lui, la Aroer și în satele din jurul lui și în toate cetățile care sunt pe malul Arnonului; pentru ce nu i le-ai luat în tot timpul acesta? (Jud. 11:25,26). Potrivit modului de gândire nazi-fascist, moabiții ar fi trebuit să găsească un *casus belli* (pretext pentru război) împotriva Israelului, din ceea ce este scris la Numeri 21:25,26: „Israel a luat toate cetățile acelea și s-a așezat în toate cetățile amoriților, în Hesbon și în toate satele de prin împrejurimi. Căci Hesbonul era cetatea lui Sihon, împăratul amoriților. El pornise cu război împotriva ÎMPĂRATULUI DINAINTE AL MOABULUI ȘI-I LUASE TOATĂ ȚARA până la Arnon”. De la timpul acțiunilor Israelului împotriva lui Sihon, izraeliții avuseseră mai mult de trei sute de ani judecători peste ei și în decursul acelei întregi perioade moabiții nu încercaseră să smulgă de la izraeliți teritoriul pe care ei îl luaseră de la împăratul Sihon cu ajutorul lui Dumnezeu. De aceea, Iefta a pus pretendinților amoniți provocatoarea întrebare: „Pentru ce nu i le-ai luat în tot timpul acesta?” (Jud. 11:26). Adevăratul motiv pentru agresiunile amonite nu erau acum nimic altceva decât ura lor demonică pentru Teocrația lui Iehova, spre care se întorsese Israelul pocăit.

⁴¹ În trecut, să notăm că în 1918 s-au împlinit trei sute de ani de la începutul Războiului de Treizeci de Ani pentru toleranță religioasă și în anul 1940 s-au împlinit trei sute de ani din toamna anului 1640, când Ferdinand al III-lea, noul împărat al Sfântului Imperiu roman al Națiunii Germane, a convocat o dietă la Ratisbon, în Bavaria catolică, Germania, pentru a reflecta în vederea celei mai bune metode de a conduce Războiul de Treizeci de Ani și el și-a continuat deliberările în 1641. – *Enciclopedia Americană*, Vol. 26, pagina 567.

⁴² Prin urmare, Iefta a aruncat responsabilitatea pe capul amoniților cu aceste ultime cuvinte: „Eu nu te-am supărat deloc și rău te-ai purtat cu mine, făcându-mi război. DOMNUL să judece lucrul acesta. El să fie astăzi judecător între fiii lui Israel și fiii lui Amon” (Jud. 11:27). În prezenta criză mondială, martorii lui

Iehova n-au păcătuit împotriva elementului politic lumesc, ci s-au ținut de porunca lui Isus, ‘Dați Cezarului lucrurile care sunt ale Cezarului și lui Dumnezeu lucrurile care sunt ale lui Dumnezeu’. Răul pe care forțele politice îl comit împotriva lor este la insistența clerului, în special Ierarhia Romano Catholică a Autorității, care urăște numele și Teocrația lui Iehova. Așa cum declara președintele Societății Turnului de Veghere, în cuvântarea publică pe tema „Guvern și pace”, de la Madison Square Garden, New York, în 25 iunie 1939, cuvântare pe care catolicii și nașiștii împreună au încercat s-o oprească, printr-o tulburare de douăsprezece minute, dar au eșuat. „Lupta - spunea vorbitorul - nu este catolic împotriva protestant; chestiunea nu este fascism sau comunism împotriva democrațiilor, ci este conducerea omului sub Satan împotriva TEOCRAȚIEI PRIN ISUS CRISTOS. Religia și statul sunt împotriva lui Cristos și a Împărăției Lui. Nu există cale de mijloc, deoarece Isus spune în mod accentuat: ‘Cine nu este cu Mine este împotriva Mea’ (Luca 11:23) ... De ce o astfel de împotrivire violentă și persistentă? Din pricină că martorii lui Iehova pun în pericol bunăstarea oamenilor? Nu, în nici un caz. Singurul motiv pentru o astfel de împotrivire este că liderii religioși și aliații lor sunt împotriva Guvernului teocratic prin Isus Cristos”.

⁴³ Iefta i-a declarat regelui *păgân*: „Iehova, Judecătorul, să judece astăzi între copiii lui Israel și copiii lui Amon”. Aceasta a arătat din nou că el era un martor al lui Iehova și un om al remarcabilei credințe și încrederi în Iehova. Iar acum, după hotărârea tribunalelor naziste din Germania și a celor fasciste din Italia, împotriva martorilor lui Iehova de acolo, și după hotărârea Curții Supreme a Statelor Unite din 1940, în legătură cu cazul de *salut al steagului* și după hotărârea lor din 8 iunie 1942 în legătură cu măsurile de taxă-licență împotriva martorilor lui Iehova din America, ce mai urmează? Devine clar că Mai Marele Iefta de astăzi trebuie să-L lase pe Iehova să fie Judecător. EL să stabilească judecătoria Amonului modern. Ceea ce crede, hotărăște și poruncește Atotputernicul Dumnezeu, Judecătorul Suprem, este de cel mai mare interes pentru cei care păzesc cu credincioșie interesele Împărăției și reprezintă Guvernul Său Teocratic, nu ce transmit tribunalele și judecătoria lumești. Cei aflați sub Mai Marele Iefta știu astăzi că Iehova i-a încredințat toată judecata și executarea ei, că El se află pe tronul gloriei Sale, și tot elementul politic și aliații tuturor națiunilor sunt adunați înaintea Lui. El îi judecă pe aceștia în ce privește comportamentul lor față de frații și însoțitorii Lui, martorii lui Iehova. Aceștia avertizează cu îndrăzneală elementul politic și aliații despre judecățile pe care Iehova Dumnezeu le va executa împotriva lor în bătălia Armagedonului.

⁴⁴ Dar degeaba! „Împăratul fiilor lui Amon n-a ascultat cuvintele pe care a trimis Iefta să i le spună.” (Jud. 11:28). Astăzi, politicienii și oamenii de stat amoniți doresc să guverneze pământul pentru ei înșiși. Începând cu anul 1938, ei refuză mesajul teocratic. Ei nu-i iau în considerare, disprețuindu-i, pe martorii lui Iehova și, fără să se gândească la nimic, merg înainte, în mod violent, cu planurile lor pentru dominație mondială.

⁴⁵ Iefta nu se aștepta să întoarcă oștirile amonite prin mesajul lui provocator, ce combătea toate pretențiile lor neîntemeiate. Iefta se aștepta să LUPTE! Cu toate acestea, mai întâi el trebuia să-i arate dușmanului greșeala și vina lui înaintea lui Dumnezeu, să-l înștiințeze și să-l avertizeze despre consecințele grave și astfel să pună întreaga responsabilitate pentru dezastruosul rezultat chiar asupra agresorilor. Începând cu 1938, martorii lui Iehova nu așteaptă să întoarcă forțele totalitare nazi-fasciste-Ierarhie prin simplul mesaj teocratic și astfel să evite lupta. Pe 24 iunie 1939, la New York, exact la un an după descoperirea organizării teocratice, ei au aruncat în public, în fața amoniților moderni, prin cuvântarea „Victorie”, provocarea din Ioel 3:9-12. Această provocare a circulat în continuare prin cartea *Religie* (paginile 315-335), publicată în 1940. Acum este de datoria oamenilor, individual, să-și facă fiecare propria alegere.

(Va urma)

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Căror închinători va fi dat tot pământul în posesie și care va fi rezultatul final al executării acestui scop?
2. (a) Cum mărturisește apostolul Pavel despre același scop divin? (b) Prin urmare, care este acum cea mai presantă chestiune pentru fiecare individ și cel mai valoros serviciu pentru întreaga omenire?
- 3 (a) În lupta pentru a câștiga întreaga lume, ale cui cuvinte nu le iau în considerare uneltorii religioși pentru dominație mondială și cum îi va răsplăti El? (b) Cum a întâmpinat Isus pe muntele ispitei oferta lui Satan de dominație a pământului și pentru care închinare a luat Isus poziție?
4. În ce-i privește pe izraeliți, cum și-a ilustrat Iehova scopul ca aceia care I se închină să stăpânească pământul și cum se potriveau acestui scop primele două din Cele Zece Porunci ale Sale pentru ei?
5. (a) În decursul călătoriei de patruzeci de ani a lui Israel prin pustiu, către Canaan, cum a arătat Iehova respect pentru Moab și Amon și cum s-au comportat cu ei adversarii amoniți de la est de Iordan? (b) Cum și-a adus apoi Iehova poporul în Canaan și cum s-au comportat cu ei păgânii închinători la demoni de acolo?
6. (a) De ce războiul Israelului împotriva canaanitilor și ocuparea lor de către acesta erau drepte, și nu o violare a celei de-a șasea porunci a lui Dumnezeu și a legământului referitor la sânge? (b) De ce s-a îngrijit Iehova prin faptul că a dat Israelului Țara Promisă și ce ilustrează această acțiune în mod tipic?
7. De ce a trebuit nașterea Israel să hotărască această chestiune a închinării lui Iehova în zilele lui Iefta?
8. Cum a devenit acum exilatul Iefta căpetenie a galaadiților și ce pași a făcut el atunci față de Iehova și împotriva amoniților?
9. În ce privință procedura lui Iefta față de amoniți a urmat regula teocratică, ca și în ocaziile anterioare, și ce a avut ca rezultat urmarea acestei reguli?
10. De ce a fost potrivit atunci ca Iefta să vestească numele și lucrările lui Iehova, ca sfat și avertisment pentru amoniți?
11. Pe cine a ilustrat Iefta în chestiunea protestului său și pe cine ilustrează astăzi amoniții sub Moloh?
12. (a) Este adevărata democrație cea care a pricinuit protestul Mai Marelui Iefta și cum au arătat martorii lui Iehova în ultimii ani respect față de principiile drepte ale democrației? (b) Atunci, ce a pricinuit protestul Mai Marelui Iefta și care sunt țelurile și alianțele declarate în promovarea acestor *pretenții* intolerante?
13. (a) Au martorii lui Iehova de dus vreo luptă cu creaturile umane, sau ce se află în spatele necazului, așa cum este dovedit de Scriptură și fapte? (b) Care este principalul obstacol vizibil pentru pace mondială și cum va fi curățită calea pentru o pace neîntreruptă?
14. Ce congres a avut loc chiar înainte să fie pusă în practică printre martorii lui Iehova regula teocratică, în 1938, și care a fost comportamentul amoniților moderni față de pregătirea și ținerea congresului amintit mai sus?
15. (a) Ce a constituit, în ce privește pe poporul lui Iehova, acțiunea de mai sus a dușmanului și care a fost rezultatul congresului? (b) Ce fel de dovadă indiscutabilă a fost o astfel de invazie referitor la Ierarhie?
16. Ce a necesitat acest răutăcios atac amonit și cum a fost acesta pus în circulație numaidecât?
17. Ce întrebare punează acest protest public amoniților moderni și ce luptă împotriva lui Iehova Dumnezeu și a lui Cristos, Regele Lui, a adus acesta în atenția publicului?
18. Ce răspuns i-a dat lui Iefta împăratul lui Amon și care sunt faptele referitoare la izraeliții spirituali, în ce privește ieșirea din „Egipt” și poziția pe care au luat-o ei, din 1914 încoace, față de domnia lumii și puterile politice pământești?
19. Cum obiectează amoniții moderni că o astfel de poziție a martorilor lui Iehova îi scoate din teritoriul lor? Prin urmare, ce le cer ei acestora?
20. Cum adaugă amoniții moderni forță acestor amenințări și ce cerere întărește aceasta?

21. (a) Cum a fost împlinită ilustrația că „Iefta a trimis iarăși soli împăratului fiilor lui Amon”? (b) Vine aceasta în conflict cu activitățile de apărare ale democrațiilor, sau este acesta vreun îndemn prin oameni pentru a-i face pe alții să-și abandoneze supunerea pământească?

22. Cui i-a fost adresat mesajul-protest al Teocrației și cine este responsabil pentru trimiterea mesajului, prin urmare, sunt martorii lui Iehova o ‘sectă’ sau un ‘cult’?

23. Ce arată cuvintele lui Moise adresate Israelului în câmpiile Moabului, referitor la acuzația amoniților că Israel a luat teritoriul Moabului și al Amonului?

24. Cum au fost confirmate acele cuvinte ale lui Moise, secole mai târziu, în timpul unei invazii asemănătoare asupra Israelului?

25. Cum au împlinit martorii lui Iehova acele cuvinte ale lui Iosafat ce declarau că Iehova nu permisesse poporului Său de legământ să invadeze teritoriile lui Amon, Moab și celor din Muntele Seir, așa cum este declarat în *Turnul de veghere* din 15 iulie 1938?

26. Ce regulă a fost fixată de Capul organizației teocratice? Urmând acea regulă, au luat sau au contestat martorii lui Iehova ceea ce aparține statului?

27. Răspunzând regelui Moabului, spre ce fel de comportament al Edomului și Moabului, față de Israel, și-a îndreptat Iefta atenția?

28. (a) Pe cine ilustrează „Edom” și „Moab”? (b) În ce punct n-au fost de acord martorii lui Iehova cu Ierarhia religioasă în 1933 și cum putem judeca noi dacă ei au avut sau nu dreptate făcând așa?

29. Cum a acționat Ierarhia la această apropiere a martorilor lui Iehova de teritoriul ei, așa cum a fost preumbrit de acțiunea din vechime a Edomului și unde s-au abătut martorii lui Iehova de la ei?

30. Cum au arătat moabiții moderni favoruri elementului religios, dar nu „și-au dat consimțământul” la nimic pentru martorii lui Iehova?

31. (a) Cum a fost trecerea izraeliților pe drumul spre Canaan, datorită acțiunilor Edomului și ale Moabului? (b) Arată faptele că martorii lui Iehova i-au solicitat insistent pe „moabiții” comerciali și ce au acuzat și au încercat procurorii să dovedească în tribunale, în legătură cu această chestiune?

32. Ce fapt a citat apoi Iefta, pentru a arăta dacă amoniții avuseseră sau nu în posesie teritoriul disputat și ce teritoriu ocupau în realitate amoniții?

33. Pe cine ilustrează regele Sihon și amoriții? Cum este împlinită ilustrația despre luarea de către amoriți a teritoriului disputat din mâna moabiților?

34. (a) Ce cale de acțiune a luat atunci regele Sihon față de Israel și cu ce rezultat? (b) Ce a demonstrat Iefta referitor la sine, prin afirmațiile sale despre istoria Israelului? Ce a asigurat victoria lui Iehova asupra regelui Sihon în ce privește închinarea ce va fi stabilită pe pământ?

35. A fost disputat teritoriul Amonului când Israel l-ar fi avut în posesie? Prin ce declarație arată Iefta, în continuare, dacă el vroia sau nu să facă un compromis cu Amonul sau să-i cedeze?

36. (a) Cum și prin cine au obținut servii Domnului câștiguri împotriva religiei și a practicantilor ei, începând cu anul 1918, și se pot retrage ei acum din aceste poziții avansate? (b) Prin urmare, la cine face apel clerul religios și pentru ce acțiune?

37. (a) Ce le-a dat în stăpânire dumnezeul „Chemoș” amoniților moderni și se amestecă martorii lui Iehova în aceasta? (b) Ce le-a dat în stăpânire Iehova Dumnezeu martorilor Săi și au amoniții moderni autoritate să se amestece în aceasta?

38. (a) De ce este inutil și nefolositor ca amoniții moderni să vină în ajutorul religiei? (b) Ce cale de acțiune iau martorii lui Iehova față de toate câștigurile împotriva religiei și pentru lupta, adevărul și interesele Împărăției?

39. Cât de departe au mers ei cu lupta pentru drepturile, privilegiile și libertățile lor cuvenite, iar atunci când nu le sunt recunoscute drepturile, ce fac ei?

40. Potrivit stilului nazi-fascist, cine s-ar fi putut plânge și să meargă la război împotriva ocupării de către Israel a teritoriului disputat timp de trei sute de ani? Prin urmare, cu ce întrebare i-a provocat Iefta pe amoniți?

41. Ce perioadă interesantă de trei sute de ani poate fi observată în legătură cu războiul pentru toleranță religioasă?

42. Potrivit cuvintelor lui Iefta, cine a păcătuit împotriva cui: martorii lui Iehova sau amoniții moderni? Din pricina urii îndreptată împotriva cărui lucru a fost comis păcatul referitor la chestiunea implicată?

43. (a) Cum a arătat Iefta, în apelul său pentru judecată, că era un martor al lui Iehova? (b) Având în vedere recentul comportament față de ei din partea națiunilor, pe cine trebuie să lase să fie judecător Mai Marele Iefta și cei de sub conducerea Lui? Ce va decide judecata executată?

44. A dat atenție regele Amonului cuvintelor lui Iefta și cum procedează în mod asemănător amoniții moderni?

45. (a) Deși își trimisese mesajul către Amon, la ce se aștepta Iefta în realitate? Atunci, de ce i-a înștiințat și i-a avertizat el? (b) Începând cu anul 1938, așteaptă martorii lui Iehova să evite lupta cu privire la chestiune și ce declarație, făcută în 1938 și de atunci încolo, sprijină acest răspuns?

ESTE „CRĂCIUNUL” CREȘTIN?

Aceasta este o întrebare potrivită. Există un bun precedent istoric pentru ridicarea acestei întrebări, și anume: Iudeii au părăsit respectarea poruncilor lui Iehova Dumnezeu și, pentru a compensa aceasta, ei au devenit foarte religioși și s-au datat la o mulțime de daruri sau oferiri de jertfe. Dar a fost acest lucru plăcut înaintea Domnului Dumnezeu? Propriul Său răspuns, așa cum este dat sub inspirație prin profetul Său Isaia, se dovedește interesant, în lumina darurilor și petrecerilor de sărbători:

„Ce-Mi trebuie Mie mulțimea jertfelor voastre?, zice DOMNUL. Sunt sătul de arderile de tot ale berbecilor și de grăsimea vițelilor; nu-Mi place sângele taurilor, oilor și țapilor. Când veniți să vă înfățișați înaintea Mea, CINE VĂ CERE ASTFEL DE LUCRURI, ca să-mi spurcați curțile? Nu mai aduceți daruri de mâncare nefolositoare, căci Mi-e scârbă de tămâie! Nu vreau luni noi, sabaturi și adunări de sărbătoare, nu pot să văd nelegiuirea unită cu sărbătoarea! Urâsc lunile voastre cele noi și praznicele voastre; Mi-au ajuns o povară, nu le mai pot suferi. Când vă întindeți mâinile Îmi întorc ochii de la voi; și oricât de mult v-ați ruga, n-ascult; căci mâinile vă sunt pline de sânge!” – Isa. 1:11-15.

Astăzi, lumea este martoră la spectacolul religiei ce-i adună la un loc pe preoți și dictatori, ale căror mâini sunt „pline de sânge” și care dovedesc pe deplin că dictatorii nazi-fasciști nu încearcă să pună capăt religiei, așa cum declară cu voce tare și în public anumiți preoți religioși, ca un paravan pentru a-și ascunde cooperarea cu dictatorii criminali. În sprijinirea acestui fapt, observați două telegrame de presă. În prima, pentru *New York Times*, datată Londra, 12 octombrie, sub titlul, „Naziștii din Polonia înființează două grupări catolice separate” era declarat: „Două Asociații Catolice, una pentru polonezi, cealaltă pentru germani, au fost înființate, cu episcopul polonez Dymek și franciscanul german Breitinger, în calitate de capi ai societăților respective. Știrile despre numirea de către Vatican a lui Breitinger ca lider al catolicilor germani din Polonia ocupată au surprins cumplit cercurile poloneze din Londra. ... plângându-se de încălcarea de către Vatican a concordatului cu Polonia ... ambasadorul polonez la Vatican protestase cu vehemență împotriva numirii unui german într-o poziție bisericească din Polonia”. O telegramă mai timpurie a *International News Service*, datată Roma, 3 ianuarie 1941, spune: „Marcând poate pentru prima dată când Vaticanul a obținut unele concesii importante din partea Rusiei, Iosif Stalin a relaxat legile sovietice anti-religioase, pentru a permite catolicilor din teritoriile ocupate de ruși [cuprinzând o parte din Polonia în timpul acela] să participe la serviciile de CRĂCIUN, s-a aflat astăzi. ... Cancelarul Hitler a acționat ca intermediar între Papa Pius și dictatorul sovietic ... Pontiful și-a trimis mulțumirile personale lui Hitler prin monseniorul Orsenigo”.

Că așa-numitul „Crăciun” este religios, vor recunoaște chiar evreii, musulmanii, chinezii, naziștii, fasciștii și comuniștii. Dar este el creștin? Celebrarea lui de anumite organizații religioase nu-l fac creștin,

așa cum nici jocurile de bingo, loteriile sau partidele de jocuri de cărți din casele religioase parohiale sau din școlile comunale nu sunt creștine din acest motiv.

Căutați peste tot în scrierile creștine ale apostolilor lui Isus și ale însoțitorilor lor și nu veți găsi niciodată cuvântul „Crăciun”. Nu numai că data nașterii lui Isus nu este arătată nicăieri cu scopul de a fi celebrată, dar singura sărbătorire a zilei de naștere amintită este cea a adulterului rege Irod, a cărui fiică vitregă Salomeea a dansat pentru a face sărbătorirea „fericită”, da, fericită, obținând capul premergătorului lui Cristos, anume capul lui Ioan Botezătorul tăiat (vezi Matei 14:6-12; Marcu 6:21-29). Chiar Origene din Alexandria (185-254 A.D.), care este sărbătorit ca unul din „primii părinți ai bisericii”, a fost destul de perspicace ca să observe acest punct, așa că a declarat că „în Scripturi numai păcătoșii, nu sfinții, își sărbătoresc ziua de naștere”. Isus Cristos nu și-a instruit nicăieri discipolii să-i celebreze ziua de naștere umană, fie în ziua legală, fie la o dată fictivă, și ca religioșii să se angajeze într-o astfel de celebrare la o dată religioasă stabilită, dată care, de altfel, este dedicată unui dumnezeu păgân fals, este un caz de adăugare la Cuvântul lui Dumnezeu. Referitor la aceasta, la Proverbele 30:5, 6 este scris: „Orice cuvânt al lui Dumnezeu este încercat. El este un scut pentru cei ce se încred în El. N-ADĂUGA NIMIC LA CUVINTELE LUI, ca să nu te pedepsească și să fii găsit mincinos.” – Vezi și Deuteronomul 4:2 și Apocalipsa 22:18,19.

Primii americani, precum pelerinii, puritanii, quakerii, etc., n-au avut nimic de a face cu sărbătorirea „Crăciunului”. Scoția, până în ziua de astăzi, nu sărbătorește „Crăciunul” ca sărbătoare națională, ci o privește ca „papistașă”. Primii creștini nu l-au sărbătorit, deoarece au înțeles că acesta era păgâna „sărbătoare a soarelui”. Această sărbătoare era celebrată a treia zi după solstițiul de iarnă, anume pe 25 decembrie, și era folosită pentru a susține minciuna Diavolului în favoarea marelui vânător anti-Iehova, Nimrod (Geneza 10:8-10). Minciuna Diavolului a fost ‘Nu există moarte’, și așa numita practică a „pomului de Crăciun” simbolizează minciuna că dictatorul Nimrod nu a murit, ci este nemuritor în lumea spiritelor (Gen. 3:4, 5). Așa cum este arătat de orice enciclopedie, cu secole înainte de nașterea lui Isus închinătorii păgâni sărbătoreau renașterea lui Sol, soarele, întrebunțând în legătură cu aceasta stejarul veșnic verde, vâscul, bușteanul ce se aprinde în cadrul ceremoniei focului în ajunul Crăciunului și pomul veșnic verde, care este „pomul de Crăciun” din timpurile moderne, folosit de religioșii din „creștinătate”, în jurul căruia „se distrează de minune”, nu fără beție, lăcomie și imoralitate.

Istoria lumii, *Pe drumul spre civilizație*, pagina 164, folosită ca manual în liceele americane, spune: „Sărbătoarea lui Saturn, Saturnalia, era un festival de iarnă care dura o săptămână, începând cu ziua a douăzeci și cincina a lunii decembrie, și era celebrată cu dansuri, schimburi de daruri și arderi de lumânări. Saturnalia a fost preluată mai târziu de creștini ca și Crăciun al lor și i s-a dat o nouă semnificație”. În ciuda veseliei zgomotoase saturnaliene practică în perioada Crăciunului (25 decembrie - 6 ianuarie), cu deplina încuviințare a Ierarhiei Romano Catolice, totuși *Enciclopedia Catolică* încearcă să-i abată pe oameni de la adevăr, spunând: „Originea Crăciunului n-ar trebui căutată în Saturnalia (1-23 decembrie)”. Cu toate acestea, referitor la alegerea datei din închinarea păgână, ea recunoaște aceasta. „Totuși, binecunoscuta sărbătoare a soarelui, a lui *Natalis Invicti* [‘ziua de naștere a celui neînfrânt’], celebrată pe 25 decembrie, are o puternică influență asupra responsabilității pentru data noastră din decembrie”. Sărbătorirea a devenit populară după consiliul de la Niceea convocat de împăratul Constantin în anul 325 A.D., de aceea *Enciclopedia* vorbește despre un alt „părinte timpuriu al bisericii”, care a apărat celebrarea noului obicei din 25 decembrie. „Prin urmare, Roma a sărbătorit 25 decembrie înainte de anul 388, când Crisostom a vorbit despre aceasta la trecut”.

Faptul că Isus n-a fost născut în toiu iernii nu contează pentru cei care sărbătoresc. Nu spun preoții catolici, de la papă în jos, de secole, începând cu 388, că pe 25 decembrie celebrează „mesa” sau „liturghia”, și nu este, prin urmare, aceasta „Crăciunul”?

Faptul că Isus avea treizeci și trei de ani și jumătate la timpul morții Sale pe Calvar, la începutul primăverii, dovedește că el a fost născut într-un anotimp cu o jumătate de an mai devreme, anume la începutul toamnei, sau aproximativ la 1 octombrie, timp când păstorii își puteau supraveghea turmele pe timpul nopții, în mod rațional, afară în câmp deschis, o perioadă a anului în care și Ioan Botezătorul putea

în mod potrivit să-i boteze pe iudeii pocăiți în râul Iordan și pe Isus, ce ajunsese acum la vârsta de treizeci de ani (Luca 2:7-16, 3:21-23). Deci, potrivit Scripturilor inspirate, dovada este că anunțarea fecioarei evreice Maria a avut loc cu nouă luni mai devreme, sau cândva în luna decembrie. Cu toate acestea, Isus Cristos și Tatăl Său ceresc nu poruncesc, în nici o parte a Bibliei, vreunui creștin adevărat, să celebreze aceste evenimente și, în armonie cu aceasta, datele acestor evenimente n-au fost făcute de cunoscut. Sărbătorirea „Crăciunului” este o concesie cu păgânii, o sărbătoare păgână, și înseamnă compromis cu demonismul care este religie.

În afară de asta, copacul veșnic verde, ce ilustrează pentru păgânii închinători la soare că Sol n-a murit în realitate, era folosit de alți idolatri pentru a arăta că Nimrod, numit „părintele dumnezeilor”, n-a murit în realitate când a fost ucis de dușmanii lui pentru crimele sale. Mama lui, Semiramis, (care a devenit și soția lui Nimrod) a anunțat că fiul și bărbatul ei fusese făcut dumnezeu, demon. Povestea nu poate fi urmărită cu ușurință în istorie, dar rămân suficiente dovezi în mitologia diferitelor țări, pentru a-i face capabili pe studenți să adune bucată cu bucată povestea, așa cum s-a făcut în cartea *Cele două Babiloane*, de Hislop. Aceasta explică faptul că, deși papa și alți religioși celebrează ‘Crăciunul’, naziștii din Germania lui Hitler pot celebra în aceeași dată, cu caracter potrivit, ritualuri păgâne ale închinătorilor la demoni din Germania din vechime, care sărbătoreau astfel de ritualuri ale copacului veșnic verde, chefuind și destrăbălându-se, cu secole înainte de nașterea lui Isus.

Semiramis a promovat ideea că ea era în realitate „femeia” amintită în Eden la Geneza 3:15 și că al ei soț-fiu Nimrod era „sămânța” care va nimici „șarpele”. Această doctrină despre „mamă și fiu”, sau „Madona și pruncul”, circulă în mijlocul tuturor religiilor de pe pământ și este, fără îndoială, o parte a planului religios al lui Satan de a-i face pe oameni să piardă din vedere adevărata „sămânță a femeii”, anume Isus Cristos, „sămânța” organizației lui Iehova, Sion.

Accentul este pus acum de religioși pe Madona și în al doilea rând pe „pruncul” Isus, mai degrabă decât pe Isus Cristos, spiritul glorificat, care este „imaginea clară a persoanei lui Dumnezeu” și a cărui Împărăție a început cu El pe tron, ca Rege și Serv foarte înălțat al lui Iehova Dumnezeu. În majoritatea bisericilor catolice există „pruncul Isus” în timpul Crăciunului. Catolicul Francisc de Assisi a început practica „pruncului” și susține că ar fi folosit o iesle goală în care a apărut adevăratul prunc Isus, viu, la momentul potrivit. Comparați această emoțională tradiție religioasă cu afirmația clară a apostolului Pavel de la 2Corinteni 5:16: „Și chiar dacă am cunoscut pe Cristos în felul lumii, totuși acum nu-L mai cunoaștem în felul acesta”. Francisc din Assisi evident n-a citit Biblia, sau n-a luat în serios această scriptură inspirată; altfel, ar fi știut că este o victimă a demonilor vizavi de farsa „pruncului Isus”.

Apoi și acei „magi”: Biblia nu spune că au fost trei. Acei „magi” care au călătorit spre Betleem, cândva după nașterea lui Isus, erau în realitate magicieni, sau „vrăjitori”, deci erau astrologi, demonologi, sectă religioasă despre care arată Deuteronomul 4:19 și Isaia 47:13,14. Iehova Dumnezeu a ales pe păstorii iudei temători de Dumnezeu pentru a fi martori ai nașterii Fiului Său la Betleem, și nu pe acei astrologi. Acei închinători la demoni, deși sinceri, au fost conduși de teama superstițioasă de „stea”, sau corpul luminos pe care Diavolul i-a demonizat să-l vadă pe cer. În felul acesta, Diavolul i-a înșelat și i-a făcut să treacă pe la criminalul rege Irod și să-l sperie cu nașterea regelui iudeilor de curând născut și în felul acesta să-i stârnească patimile criminale. În timp ce păstorii nu l-au informat pe Irod de naștere, acești „magi” au fost obligați să apeleze mai întâi direct la Irod și să afle amplasarea locului de naștere de la Betleem și după aceea „steaua” i-a condus la Betleem, cu soldații regelui Irod pe urmele lor, pentru a masacra pe pruncii din Betleem, inclusiv pe Isus, dacă era posibil. (Vezi Matei 2:1-18). Atunci, cine i-a trimis pe acei „magi” să caute pe copilul Isus? A fost Iehova Dumnezeu sau a fost „Șarpele”, despre care Dumnezeu prezisese că va zdrobi călcâiul seminței femeii? Și cine a făcut acea „stea” care să-i conducă la Irod? Atunci, de ce să fie atât de mult glorificați acei „magi”, trei din ei, și „steaua”, de către religioși în „perioada Crăciunului”? Ce creștinism este în asta? „Luați seama ca nimeni să nu vă fure cu filozofia și cu o amăgire deșartă, după datina oamenilor, după învățăturile începătoare ale lumii, și nu după Cristos”. Acesta este avertismentul dat la Coloseni 2:8 de un apostol al lui Isus Cristos.

Sărbătorirea anuală de către religie a nescripturalei sărbători a „Crăciunului” pune un accent deosebit pe egoista chestiune a salvării umane. Creștinismul adevărat și pur se bucură acum și vestește în lumea întreagă nașterea, în 1914 A.D., a Împărăției lui Iehova Dumnezeu prin Isus Cristos, care va justifica în curând numele lui Iehova la Armagedon.

CINE SUNT ASTĂZI GOG ȘI MAGOG?

De când hoardele naziste au pătruns așa de mult pe teritoriul rusesc, iar adventiștii și alte organizații religioase, inclusiv anglo-izraeliții, au adoptat de mult timp punctul de vedere potrivit căruia Gog și Magog trebuie să fie identificați cu Rusia, unii adventiști și alții se întreabă acum de ce Rusia Sovietică a pierdut până acum și va continua aceasta?

Prezicând lucruri referitoare la „anii din urmă”, Iehova Dumnezeu i-a spus profetului Său Ezechiel să-și întoarcă fața spre Gog, din țara lui Magog, și să profețească împotriva lui. Aceasta trebuie să însemne că martorii lui Iehova, dintre care Ezechiel a fost unul în timpul său, trebuie să declare astăzi profeția împotriva a ceea ce reprezintă Gog. Ezechiel 38:1-3 zice: „Și cuvântul lui Iehova a venit la mine, zicând: Fiul omului, întoarce-ți fața spre Gog, din țara Magog, prințul Roșului [nu Rusia], Meșecului [nu Moscova] și Tubalului [nu Tobolsk] și profețește împotriva lui și zi: Așa zice Domnul Iehova; Iată, sunt împotriva ta, o, Gog!” – *A.R.V.*

Până în acest punct, Ezechiel profețise în profețiile lui, în simbol, împotriva elementelor văzute religioase, comerciale și politice ale lui Satan, organizația Diavolului, și împotriva lui Satan însuși. Totuși, cu excepția lui Satan însuși, nu exista o profeție specifică împotriva părții nevăzute a organizației lui Satan de demoni, îngeri nelegiuți și agenți de pe tărâmul lui nevăzut. Aceste puteri nevăzute au avut multe de a face cu depravarea rasei umane și cu conducerea națiunilor de pe pământ și este sigur că acești demoni vor fi nimiciți împreună cu Satan, deoarece sunt dușmani ai lui Iehova Dumnezeu. Prin urmare, este rațional să așteptăm să găsim în cartea lui Ezechiel unele profeții ce explică judecata lui Iehova și executarea acesteia împotriva acestor îngeri nelegiuți sau puteri nevăzute. Apostolul Pavel a îndreptat atenția spre faptul că în aceste zile din urmă, împotriva poporului lui Dumnezeu va fi dusă o luptă prin aceste puteri și stăpâniri nevăzute și faptele dovedesc acum aceasta – Efes. 6:10-12.

Bazată pe adevărurile sigure, care sunt descoperite de Scripturi, aici va fi arătată pe scurt următoarea concluzie referitor la însemnătatea lui Gog și Magog: Gog este unul din prinții din organizația lui Satan, nevăzut ochilor omenești, bineînțeles cu posibilitatea puterii de a se materializa în formă umană, dacă îi permite Dumnezeu. De aceea, „țara lui Magog” ilustrează tărâmul spiritual nevăzut al lui Satan, ai cărui locuitori îi cuprind pe Gog și pe toți îngerii nelegiuți din interiorul diviziei lui Gog din organizația lui Satan. Potrivit profeției lui Ezechiel, Gog formează și organizează o conspirație împotriva rămășiței unse a martorilor lui Dumnezeu și a persoanelor cu bunăvoință care iau poziție alături de rămășiță, ca reprezentanți ai Guvernului Teocratic al lui Iehova prin Isus Cristos. Aceștia n-au fost adunați în Palestina, unde era situat Meghido din vechime, ci au fost adunați în organizația teocratică a lui Iehova Dumnezeu, și acolo I se închină în spirit și adevăr. În conspirația controlată de demoni sunt atrase multe creaturi de pe pământ, precum și îngeri nelegiuți, și actele fățișe comise recent de ei, în înțelegere reciprocă, arată că această conspirație cuprinde elementele Marelui Comerț, pe principalii conducători politici de pe pământ și pe liderii religiei și practicanții ei din interiorul „creștinătății”, precum și din exterior.

Mulțimea de dovezi publicate în ziare și pretutindeni, toate se unesc să arate că toți cei amintiți mai sus conspiră și vin împotriva organizației lui Iehova, ce include rămășița și însoțitorii ei de pe pământ, și că această conspirație este dusă la îndeplinire prin comiterea de acte plănuite în secret. Acest lucru se face, așa cum este prezis în Ezechiel capitolele 38 și 39, de la sfârșitul Războiului Mondial din 1918 și odată cu restatornicirea rămășiței credincioase a martorilor lui Iehova la libertatea activității fără teamă în închinarea și servirea Lui și a Guvernului Său Teocratic prin Isus Cristos.

EDIȚIA TURNULUI DE VEGHERE A BIBLIEI

Pentru prima dată în cei șaiszeci de ani de existență ai săi, SOCIETATEA TURNULUI DE VEGHERE tipărește cu propriile-i tipare o ediție a Bibliei. Aceasta a fost lansată de președinte la Congresul Teocratic al Lumii Noi, în luna septembrie, anul trecut, spre marea surpriză și bucurie a vastei adunări, și întregul stoc de 35.000 de exemplare a fost imediat epuizat de participanți. Această ediție a Bibliei este minunat legată în coperte de piele castanii și are dimensiunea de 7 ½ x 5 x 1 ½ inci. Textul Bibliei este cel din binecunoscuta Versiune Regele Iacob, neschimbat, tipărit cu font de 7 puncte, cu referințe marginale ușor de folosit și cu hărți. Printre alte caracteristici, ea conține o vastă listă cu nume și expresii din Biblie și cu însemnătatea lor; de asemenea, are o concordanță de 59 pagini despre cuvinte și fraze-cheie din Biblie, precum și o altă secțiune ce conține texte citate complet, grupate sub diferite titluri, care arată ce învață Cuvântul lui Dumnezeu despre aceste subiecte, ca de pildă: ordinarea creștinilor să predice, înțelesul scriptural al predicării, ce este iadul, promisiunile despre Împărăție, stindardul creștinului și alte chestiuni importante ale zilei. Aceste caracteristici o fac excelentă nu numai pentru studiul particular, ci și pentru lucrarea de educație din Biblie pe teren, printre cei care caută adevărul. Această ediție a Turnului de Veghere a Bibliei este oferită pentru o contribuție de 1\$ exemplarul și îți este trimisă prin poștă cu plata anticipat. Bani expediați trebuie să însoțească toate comenzile, fie individual, fie de la grupele martorilor lui Iehova ce trimit comenzi adunate prin servii lor.

„PACEA – POATE EA DURA?”

Această nouă broșură cuprinde textul complet al cuvântării publice despre acest subiect, așa cum a fost auzit în jurul lumii, simultan în optzeci de orașe, la Congresul Teocratic al Lumii Noi. Ea oferă răspunsuri scripturale, efective, deci cu autoritate, la întrebări precum: Poate garanta religia o pace durabilă? Care este creatura sau fiara ciudată care a fost, nu este și va fi prezentă din nou spre surprinderea lumii? (Apocalipsa 17). Cine va stabili pe pământ o pace durabilă cu dreptate? *Pacea – Poate ea dura?* Este legată în hârtie, dar cu o extraordinară ilustrație pe coperta din față și poate fi obținută pentru o contribuție de 5 cenți exemplarul.

EXPERIENȚE DE PE TEREN

PIONIERAT ÎN ARIZONA

Tocmai când terminasem lucrarea stradală, a strigat la mine o doamnă dintr-o mașină aflată în trecere. Când mi-am dat seama că mă striga, m-am îndreptat spre mașină și ea a zis: ‘Vreau una din aceste reviste!’ Soțul ei a întrebat despre ce era vorba și i s-a spus că revista îi va explica. Doamna a spus că Oklahoma City, de unde veneau ei, era plin de oameni ce ofereau reviste, dar ei n-au dat atenție, deoarece credeau că asta se întâmpla numai în Oklahoma City. Ei au făcut o călătorie spre California și pe oriunde treceau erau martori ai lui Iehova cu reviste. Așa că au vrut să afle despre ce era vorba. După ce ajungeau acasă, spuneau ei, intenționau să se informeze mai mult despre aceasta. La o casă am sunat de trei ori și n-am putut plasa cartea *Copii*. Sâmbătă, pe stradă, un om a venit repede cu mașina spre mine și am încercat să mă dau la o parte din drum. El m-a strigat și a întrebat dacă aveam *Turnul de veghere*. Aveam și mi-a spus să vin acasă la el la ora trei. Rezultatul: Un abonament și o carte legată. El a zis că dorea să mai cerceteze, deoarece oriunde mergea vedea cartea *Copii* sau un *Turn de veghere* și strânsese câteva și îi plăcuse ce citise. O doamnă pe care am întâlnit-o a fost foarte interesată, a venit la un studiu, dar n-a mai putut veni după aceea din pricina copiilor ei și a împotrivirii. Ea studia într-adevăr și într-o zi se gândea să citească puțin din noul *Turn de veghere*, deoarece soțul ei tocmai

plecase la lucru, iar copiii dormeau încă. ‘N-am putut să găsec un loc să mă opresc’ spunea ea, ‘așa că am citit-o toată și acum am de gând să mă întorc la câteva puncte’. Fratele ei a fost ucis pe nava de luptă Arizona, la Pearl Harbor și ea mi-a arătat o fotografie cu un grup de bărbați plini de viață din grupa lui, dintre care majoritatea sunt acum morți, ca rezultat al atacului perfid de acolo. Ea este acum un vestitor al Împărăției”.

ÎNTR-UN ORAȘ DIN ARKANSAS

În timp ce lucram în lucrarea obișnuită din ușă în ușă în Clinton, trei bărbați au venit la mine și mi-au poruncit să părăsesc orașul. Am zis: ‘Cine sunteți?’ Unul a răspuns: ‘Suntem din Legiunea Americană și nu dorim să fii aici’. Am zis: ‘Dacă aș fi în locul vostru, n-aș spune nimănui că aparțin Legiunii Americane’. Ei au zis: ‘Hm! De ce?’ Le-am spus că soția mea și cu mine am venit aici din districtul vecin de la nord. Anul trecut, în timp ce ea era bolnavă de malarie, câțiva membrii din Legiunea Americană au aflat că singurul loc de unde ne luam apa era un izvor din apropiere. Ei au pus excremente umane în apă, obligându-mă, astfel, să car apă de la un sfert de milă depărtare, în timp ce ea era bolnavă. ‘Nimeni n-ar face o glumă proastă ca asta’. N-a mai fost necesară nici o conversație. Ne-am continuat lucrarea plasând nouă cărți, reviste și multe broșuri. Un legionar care a luat cartea *Copii* a renunțat la calitatea de membru și ne-a spus că alți doi au făcut la fel. Predicatorul principal (baptist) ne-a invitat la studiul său. În timpul conversației noastre, el a zis: ‘Aș vrea ca membrii adunării mele să fie la fel de sinceri când vin la biserică, așa cum sunteți voi în lucrarea voastră. Știu că sunteți aproape peste tot în oraș aici, deoarece eu sunt fie înaintea voastră, fie după voi, în fiecare casă a membrilor din adunarea mea’. Am întrebat dacă le spusese celor din adunarea lui să nu citească cărțile Domnului. El a spus că nu le spusese”.

CUM POT SĂ ÎNTELEG DACĂ NU...? (BRITANIA)

Cu aproape trei luni în urmă, o tânără doamnă a spus că atât ea, cât și soțul ei, citiseră una din cărțile noastre, dar nu o puteau înțelege. Am promis să le facem o vizită ulterioară într-o seară, când era acasă și soțul ei. Am fost primiți foarte bine. Domnul L. tocmai avea o mulțime de întrebări cu privire la lucrarea și organizația noastră, dar a părut foarte mulțumit de răspunsurile pe care am putut să le dau. În orice caz, am căzut de acord să le fac o vizită ulterioară săptămâna viitoare, după ce l-am asigurat că n-avea obligația să ‘devină membru’ nicăieri. Săptămâna viitoare, după un studiu model foarte interesant și după ce am răspuns la multe întrebări, am lăsat un exemplar din *Turnul de veghere*. La următoarea noastră vizită ei nu numai că s-au abonat pentru un an, dar domnul L. a spus că citise cum trimitea Societatea gratuit *Turnul de veghere* celor prea săraci să se aboneze. El ne-a mai dat alți șase șilingi pentru a fi folosiți în felul acesta. Între timp, doamna L. arată deja un mare interes și a promis să participe la studiul din *Turnul de veghere* duminica viitoare. De atunci încoace, ei participă cu regularitate. Acum sunt amândoi vestitori regulați. Deși au doi copii mici, doamna L. a petrecut luna trecută treizeci de ore în serviciul Împărăției și participă alături de mine la fiecare aspect al serviciului Împărăției. Prima dată când a ieșit pe teren, ea a întrebat ce trebuia să facă pentru a merita o geantă de reviste. Acum trei luni, ei nu știau nimic din Biblie, nici măcar istoria despre David și Ionatan. Cum răsplătește Domnul pe cel care caută sincer adevărul!”

Mold. North Wales: „În acest micuț oraș de provincie era zi de târg. Singura stradă principală era plină de dughene și tarabe, iar trotuarele înguste erau înșesate cu cumpărători și oameni de la țară. Gențile noastre, care nu mai fuseseră văzute vreodată acolo, au atras mult atenția și au fost multe priviri curioase. După ce am lucrat întotdeauna împreună cu grupa, ne simțeam mai degrabă ciudat în sinea noastră. O doamnă și-a făcut loc cu coatele prin mulțime spre noi și a exclamat emoționată: ‘Acesta este *Turnul de veghere*?’ Fiind asigurată că da, ea ne-a spus imediat cum citise publicațiile Societății, dar nu fusese niciodată vizitată acasă la ea de frați de aproape șase ani și nu avusese oportunitatea să studieze cu ei. Am aranjat imediat un studiu model cu ea în aceeași după amiază, iar acum avem un studiu cu regularitate cu

ea din cartea *Copii*. Ea își invită prietenii și vecinii să ia parte, alături de ea, în primirea de hrană spirituală furnizată de Dumnezeu.

PĂȘUNILE RELIGIEI PRĂDATE ÎN CALIFORNIA

Omul a părut la început cu prejudecată, dar, pe măsură ce a arătat bunăvoință, l-am angajat în conversație. El m-a invitat înăuntru. Fusese crescut catolic, dar de ceva timp nu se mai asociase cu ei. Evident adevărurile pe care le-am discutat i-au plăcut și el a oferit voluntar câteva informații interesante. ‘Știți’, a întrebat el, ‘în ce măsură părăsește această instituție poporul catolic?’ Atunci, el a povestit o conversație pe care o avusese recent cu un episcop, care, deși regreta faptul, a declarat că mai mult de trei mii de catolici (aproximativ o mie cinci sute din ei erau mexicani), îi părăsiseră dioceza în ultimii trei ani. Mare putere are adevărul, a cărui răspândire este fără îndoială cauza, direct sau indirect, pentru eliberarea acelor oameni din îngrozitoarea închisoare”.

TURNUL DE VEGHERE

**Vestitorul
împărăției lui Iehova**

1 DECEMBRIE 1942

Nr. 23

Cuprins:

**LUPTĂTOR PENTRU LUMEA NOUĂ
PARTEA A IV-A**

- Pag.413

SPERANȚA NAȚIUNILOR

- Pag.426

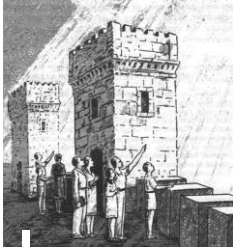
PĂRTĂȘIE

- Pag.429

EXPERIENȚE DE PE TEREN

- Pag.430

„VOI SUNTETI MARTORII MEI ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU”

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: J.F.Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu l-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și l-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintează în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... 40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE VESTITORUL PREZENȚEI LUI CRISTOS

Vol. LXIII

I DECEMBRIE 1942

Nr. 23

LUPTĂTOR PENTRU LUMEA NOUĂ

PARTEA A IV-A

„Isus a răspuns: Împărăția Mea nu este din lumea aceasta. Dacă ar fi Împărăția Mea din lumea aceasta, servii Mei s-ar fi luptat.” – Ioan 18:36.

¹ Spiritul lui Iehova este puterea care sprijină lumea nouă. El este puterea Sa nevăzută, întotdeauna sfântă, deoarece Izvorul lui este sfânt și este atotputernic pentru bine și dreptate. El este o putere pentru lumină și aceasta este ce a adus el pentru acest glob. În ziua creării pământului, când o imensă boltă de nori acoperea întregul glob asemenea unor scutece de întuneric gros, Înregistrarea Inspirată spune că „spiritul lui Dumnezeu se mișca [plana] deasupra apelor. Și Dumnezeu a zis: Să fie lumină. Și a fost lumină. Dumnezeu a văzut că lumina era bună.” – Iov 38:4, 9; Gen. 1:2-4.

² După șase mii de ani de existență umană pe acest pământ, peste miliardele de locuitori ai lui este aruncat, ca un giulgiu, un întuneric nimicitor, cauzat de nelegiuirile puteri ale demonismului. Armele de război ce bubuie pentru dominație mondială fac întunericul îngrozitor. Pedagogii, oamenii de stat, preoții, politicienii și liderii sociali spun că numai moralitatea oamenilor îi poate scoate din încurcătură, până când puterea aliată și în ascensiune a națiunilor, sub atac, își adună puterile să biruiască și să nimicească pe demonizatul dușman totalitar. Cu toate acestea, în bătălia finală, Armageddonul, după care va veni dreapta lume nouă, nu moralitatea va fi cea care va scoate pe cineva din încurcătură, ci spiritul lui Iehova Dumnezeu. Celor care se „închină Tatălui în spirit și adevăr”, El le zice: „Nu prin tărie, nici prin putere, ci prin spiritul Meu, zice Iehova al oștirilor.” (Zaharia 4:6, *A.R.V.*). Spiritul Său este puterea invincibilă pentru victorie și supraviețuire. Iehova își pune spiritul peste cei care se devotează scopurilor Lui, care se oferă pentru serviciul Său și se străduiesc să-I justifice numele.

³ Spiritul lui Iehova Dumnezeu a fost cel de care Iefta, galaaditul, avea nevoie când a preluat conducerea armatelor lui Israel la Mițpa și a trimis provocarea și înștiințarea de avertisment către regele amoniților, care invadaseră teritoriul dat de Dumnezeu lui Israel. Izraeliții se căiseră, se întorseseră de la închinarea la demoni, se îndreptaseră spre închinarea lui Iehova Dumnezeu și se supuseseră conducerii Lui teocratice. În armonie cu această conducere, ei se puseseră sub viteazul om al credinței, Iefta, ca el să-i conducă în lupta pentru Teocrația și închinarea lui Iehova Dumnezeu. Iefta a fost de acord să continue ca și căpetenie peste izraeliți, cu condiția ca Atotputernicul Dumnezeu să-i dea victoria asupra forțelor demonismului. „Atunci spiritul lui Iehova a venit peste Iefta și el a trecut prin Galaad și Manase, a trecut prin Mițpa Galaadului și de la Mițpa Galaadului a pornit asupra copiilor lui Amon.” (Jud. 11:29, *A.R.V.*). Venirea spiritului peste acel om dovedește că bătălia ce se apropia era a Domnului Dumnezeu, că Iefta era aprobat de El și că el era alegerea și reprezentantul Lui din mijlocul poporului Său de legământ. Aceasta mai dovedește că Iefta era un om al credinței și un aprobat „martor pentru Iehova”, și nu era doar alegerea bătrânilor din Galaad care îi observaseră faptele de vitejie și îl chemaseră pentru ajutorul lui militar. Alte cazuri despre venirea spiritului lui Iehova peste creaturile Sale consacrate, pentru victorie, sunt cele ale judecătorilor Otniel, Ghedeon, Samson și păstorului David. – Judecători 3, 6, 14, 15; 1Samuel 16.

⁴ Seminția lui Manase ocupa teritoriul din Basan și o parte din Galaad, iar amoniții trecuseră granița și ridicaseră tabăra la Galaad. Ei au refuzat să dea atenție protestului și avertismentului lui Iefta și să plece. Acțiunea modernă paralelă: Mai ales începând cu semnarea concordatului dintre Vatican și

dictatorul totalitar al Germaniei naziste, din iulie 1933, are loc o permanentă invadare a domeniului pământesc de drept al poporului de legământ al lui Iehova, care I se închină și servesc ca martori ai Lui. Prin propaganda Acțiunii Catolice a Ierarhiei Vaticanului, spiritul totalitar de încălcare se răspândește neconținut spre teritoriile unde democrația s-a realizat de mult timp și s-au făcut încălcări serioase ale libertății de închinare și serviciului lui Iehova. Față de aceasta s-a protestat așa cum se cuvine. În februarie 1941 a fost publicată broșura *Dumnezeu și statul*, arătând că Iehova Dumnezeu este suprem și că nici o lege umană nu este validă decât atunci când este în armonie cu legea Sa, iar creștinii ascultă de toate legile statului în afară de cele care vin în conflict cu legile supreme ale lui Dumnezeu. În același timp a fost pusă în circulație broșura *Teocrație*, arătând din Scripturi că Împărăția lui Dumnezeu prin Isus Cristos este o Teocrație, și că organizația văzută a lui Iehova din mijlocul servilor și închinătorilor Săi de pe pământ trebuie să fie teocratică, deci guvernată de legea Lui supremă și supusă conducerii lui Isus Cristos.

⁵ Proaspăt scoase de sub tipar, atât *Teocrație* cât și *Dumnezeu și statul* au fost trimise gratuit la 12.800 ziare și publicații necatolice de pe tot cuprinsul Statelor Unite și după aceea au fost supuse spre examinare conducerii școlilor, oficialilor orașelor și districtelor, legiuitorilor politici din camerele legislative ale tuturor capitalelor statelor și ale Washington-ului, D.C. Mai mult decât atât, broșura *Teocrație* a fost prezentată tuturor preoților protestanți și evrei, pentru a-i face capabili să vadă cât de ordinar au fost denunțați martorii lui Iehova de agenții și amăgiții religioși-totalitari. În cele din urmă, broșurile *Teocrație* și *Dumnezeu și statul* au fost puse în circulație pentru distribuție generală și au circulat în mai multe limbi, până la milioane de exemplare. Toată această publicare a unui astfel de mesaj provocator către o lume anti-Teocrație necesită spiritul Domnului peste poporul Său. Spiritul irezistibil al Atotputernicului Dumnezeu va continua să miște și să însuflețească rămășița martorilor Săi și însoțitorii lor pământești până când va fi încheiată „lucrarea Lui ciudată” de pe pământ și va veni timpul pentru „actul Lui nemaiauzit”, bătălia Armagedonului.

⁶ Scopul lui Iefta când a trecut prin Galaad și celelalte teritorii din seminția lui Manase, a fost, fără îndoială, să recruteze mai mulți bărbați pentru armata care își ridicase deja tabăra la Mițpa, precum și să curețe orice simpatizanți ai dușmanului, grupurile și agenții din spatele frontului. Se pare că marele Dumnezeu al oștirilor ținea secret începutul bătăliei decisive, pentru a da astfel ocazia să fie chemați alți izraeliți, ca să se întoarcă la serviciul de teren și să aibă o parte în justificarea numelui și a Teocrației lui Iehova. În pregătirea pentru înfruntarea amoniților pe câmpul de bătaie, dușmani care asupraseră pe Israel timp de optsprezece ani grei, Iefta dădea dovadă de o mare credință și își puna viața în joc. În decursul acestei perioade de pregătire, acolo s-a întâmplat ceea ce a declarat mai târziu Iefta, ca răspuns la acuzația falsă a seminției lui Efraim de pe țărmul opus al râului Iordan. „Iefta le-a răspuns: Eu și poporul meu am avut mari certuri cu fiii lui Amon; și când v-am chemat nu m-ați scăpat din mâinile lor. Văzând că nu-mi vii în ajutor, mi-am pus viața în joc și am pornit împotriva fiilor lui Amon.” – Jud. 12:1-3.

⁷ Bătălia nu a început împotriva amoniților agresori până când Iefta nu a luat în primire armatele teocrației tipice a lui Iehova. Mai întâi au fost chemați și înscriși mai mulți luptători pentru Teocrație și apărători ai închinării lui Iehova Dumnezeu. În același mod, odată cu instalarea conducerii teocratice peste martorii lui Iehova, în octombrie 1938, a existat o chemare pentru mai mulți vestitori pentru Împărăția lui Dumnezeu și ca toți vestitorii activi să petreacă mai mult timp pe teren. Creșterea dorită de martori activi pe teren pentru Iehova și Teocrația Sa a venit, prin harul Său. A existat, de asemenea, o creștere în timpul devotat activității pe teren, mai ales de la publicarea articolului „Activitățile Împărăției” în *Turnul de veghere* din 1 decembrie 1938. Acest articol zicea: „Armata Domnului de pe pământ este mică, dar, cu echipamentul ei poate face miracole, prin harul Domnului, în ciuda împotrivrării Diavolului. Cei credincioși se vor îngriji ca această lucrare să fie făcută pentru a promova interesele Împărăției”. Înregistrarea despre activitățile de teren de atunci încoace arată că aceste cuvinte sunt adevărate. Acum, în ciuda condițiilor violente ale războiului global, lucrarea de mărturie merge înainte cu o creștere a numărului de vestitori în Britania, Australia, Canada și America, sub dificultăți extreme. De asemenea, riscându-și mult viața și

libertatea, unii martori credincioși continuă mărturia pentru numele și Împărăția lui Iehova în țări ce zac zdrobite sub forțele alianței vaticano-nazist-fasciste.

⁸ Unii ce se mărturisesc a fi consacrați lui Dumnezeu au acționat asemenea celor din seminția lui Efraim, au ignorat invitația la serviciu și n-au traversat ‘apele Iordanului’ dintre ei, torentul de oameni înstrăinați de Iehova, care se năpustește pe calea largă spre nimicire în „Marea Moartă”, la Armaghedon. Spre rușinea acestor „efraimiți” spirituali, majoritatea celor care se oferă de bună voie pentru lucrarea de mărturie pe teren a lui Iehova, sunt din mijlocul persoanelor cu bunăvoință, „alte oi” ale Domnului, care au promisiunea Lui de viață în lumea nouă pe un pământ curățat de toți cei ce fac răul.

⁹ De la Mițpa din Galaad Iefta s-a dus în cele din urmă să întâmpine oștirile lui Amon. (Jud. 11:29). „Mițpa din Galaad” înseamnă literal „Turnul de veghere al Movilei mărturiei”. Acest nume este în armonie cu împrejurările și scopul organizației teocratice văzute a Domnului, în îndeplinirea „lucrării Lui ciudate”, anume, de a aduna o extraordinară mărturie pentru numele și scopul Său înainte să-și arate puterea asupra organizației lui Satan în „bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Cel Atotputernic” (Ex. 9:16). Cei angajați în „lucrarea ciudată” veghează cu nerăbdare să-și păzească legământul cu Iehova, pentru a fi martorii Săi credincioși și adevărați, asemenea lui Isus Cristos. Dușmanul pe care l-a provocat Iefta și spre care s-a îndreptat nu era prea departe: „fiii lui Amon s-au strâns și au tăbărât în Galaad.” (Jud. 10:17). Mișcările lui Iefta împotriva lor denotau o acțiune ofensivă împotriva demonizațiilor asupritori și invadatori, care se aflau pe teritoriul Teocrației tipice și unde nu aveau drept să stea.

¹⁰ Astfel, se observă că acei copii ai lui Amon, sub steagurile „dumnezeului lor rege” Moloh, au ilustrat elementul politic al națiunilor devenit totalitar, care se aliază cu propusa „nouă ordine mondială”. Pe scurt, „religia organizată” va domina o astfel de „nouă ordine”, așa cum este ilustrat de curva Babilon ce călărește fiara de culoare stacojie, de la Apocalipsa 17:1-5, 14. Toate elementele care formulează, stabilesc și alcătuiesc noua ordine sunt împotriva Teocrației lui Iehova. Deci „noua ordine mondială” convertită la religie după acest război va fi cu siguranță anti-teocratică. Prin urmare, ea este o urâciune pentru Dumnezeu și Cristos. Aceasta este forma finală a „urâciunii pustiirii” prezisă de profetul Daniel și Isus Cristos, și marchează sfârșitul final al lumii lui Satan. (Dan. 11:31; 12:11; Marcu 13:14). Întrebarea pusă acum înaintea noastră este: Poate religia, dacă este adusă din nou la putere, să mențină „pacea și siguranța” și să salveze lumea de dezastru? Ierarhia romano catolică și alți lideri religioși afirmă că „Da” și politicienii religioși sunt duși de nas în această cursă și vor încredința religiei această sarcină, prin aranjamente și garanții de conferințe de pace. Religia își va asuma această sarcină. Ea va încerca să călărească creatura sau fiara „noii ordini” și s-o facă să-și folosească cele zece coarne împotriva Teocrației și împotriva celor care au luat poziție pentru ea.

JURĂMÂNTUL LUI IEFTA

¹¹ Domnul Dumnezeu Cel Atotputernic n-a cerut nici un jurământ special de la servul Său Iefta, ca și condiție pentru că îi dădea lui și izraeliților de sub conducerea lui triumf asupra Amonului. Căința izraeliților și credința lui Iefta și a tovarășilor lui luptători au fost baza pentru acordarea victoriei. „Facă-vi-se după credința voastră.” (Mat. 9:29). Jurământul din partea lui Iefta era complet voluntar, dar trebuia să fie în armonie cu voința lui Dumnezeu și plăcut Lui. „Iefta a făcut o juruință Domnului și a zis: Dacă vei da în mâinile mele pe fiii lui Amon, oricine va ieși pe porțile casei mele înaintea mea, la întoarcerea mea fericită de la fiii lui Amon, va fi închinat DOMNULUI și-l voi aduce ca ardere de tot.” – Jud. 11:30,31.

¹² Fiind absolut cu acordul său, jurământul arăta ardoarea lui Iefta pentru o bătălie câștigătoare, ca numele și onoarea lui Dumnezeu să fie justificate. Comentatorii religioși, în colontiturile edițiilor lor ale Bibliei, vorbesc despre afirmația lui Iefta ca „jurământul lui pripit”. Cu toate acestea, Iefta a fost un personaj într-o dramă profetică, pusă în scenă de puterea lui Iehova, care a avut loc pentru folosul nostru astăzi. El a primit, fără îndoială, sugestia mintală prin intermediul unui înger al marelui Autor al acestei drame. N-a existat nici o constrângere asupra servului lui Iehova, ci el a acționat de bună voie, în armonie

cu acea sugestie. În felul acesta, Dumnezeu i-a permis să arate devotamentul care jertfește orice al unui credincios martor al lui Iehova, care lupta pentru cauza teocratică. Referitor la spiritul neconstrâns din spatele acelui jurământ acceptabil, observați legea Domnului: „Dacă faci o juruință DOMNULUI Dumnezeului tău, să nu pregeți s-o împlinești; căci DOMNUL Dumnezeul tău îți va cere socoteală și te vei face vinovat de păcat. Dacă te ferești să faci o juruință, nu faci un păcat. Dar să păzești și să împlinești ce-ți va ieși de pe buze, și anume juruințele pe care le vei face *de bună voie* DOMNULUI, Dumnezeului tău, și pe care le vei rosti cu gura ta.” – Deut. 23:21-23.

¹³ Referitor la obligația cuiva de a-și împlini jurământul față de Dumnezeu, făcut cândva, chiar de bună voie, Scripturile zic: „Faceți juruințe Domnului Dumnezeului vostru și împliniți-le! Toți ce-i ce-L înconjoară să aducă daruri Dumnezeului celui temut. El frânge mândria domnitorilor, El este temut pentru împărații pământului.” (Ps. 76:11,12). „Dacă ai făcut o juruință lui Dumnezeu, nu zăbovi s-o împlinești, căci Lui nu-i plac cei fără minte; de aceea, împlinește juruința pe care ai făcut-o. Mai bine să nu faci nici o juruință, decât să faci o juruință și să n-o împlinești. Nu lăsa gura să te bage în păcat și nu zice înaintea trimisului lui Dumnezeu: „M-am pripit”. Pentru ce să se mânie Dumnezeu din pricina cuvintelor tale și să nimicească lucrarea mâinilor tale?” (Ecl. 5:4-6). Ana, mama unui judecător de mai târziu al lui Israel, a manifestat aceeași ardoare neegoistă în jurământul ei, așa cum a făcut Iefta. „Ea a făcut o juruință și a zis: ‘DOAMNE, Dumnezeul oștirilor! Dacă vei binevoi să cauți spre întristarea roabei Tale, dacă-Ți vei aduce aminte de mine și nu vei uita pe roaba Ta, și dacă vei da roabei Tale un copil de parte bărbătească, îl voi închina DOMNULUI pentru toate zilele vieții lui și brici nu va trece peste capul lui [el va fi nazireu].’” – 1Sam. 1:11.

¹⁴ Iefta era dornic să câștige victoria, deoarece numele și Teocrația lui Iehova erau legate de rezultatul luptei. Jurământul lui arăta că el credea că Iehova „este și că El răsplătește pe cei care Îl caută cu sânguință”, că El este atotputernic și capabil să predea dușmanii pentru nimicire executorilor Lui. Un astfel de jurământ neegoist, în interesul justificării numelui lui Dumnezeu asupra dușmanilor Săi, fusese făcut mai înainte de izraeliții sub conducerea lui Moise, când se apropiau de Țara Promisă, Canaan. Numeri 21:1-3 relatează: „Împăratul Aradului, un canaanit care locuia la miazăzi, a auzit că Israel vine pe drumul Atarim. El s-a luptat împotriva lui Israel și a luat mai mulți prinși de război. Atunci Israel a făcut DOMNULUI o juruință și a zis: ‘Dacă vei da pe poporul acesta în mâinile mele, îi voi nimici cu desăvârșire cetățile’ [ca sortite nimicirii și blestamate; deci nu merg după prada lor]. DOMNUL a auzit glasul lui Israel și a dat pe canaaniti în mâinile lui. Izraeliții i-au nimicit cu desăvârșire pe ei și cetățile lor; și locul acela l-au numit Horma (Nimicire deplină)”. Din familiaritatea lui Iefta cu istoria Israelului, așa cum este demonstrat prin provocarea de către sine a amoniților, el trebuie să fi cunoscut jurământul lui Israel și cum le-a împlinit Dumnezeu cererea.

¹⁵ O asemenea dorință arzătoare umple inima martorilor lui Iehova astăzi. Ea este o dorință pentru triumful „lucrării ciudate” a organizației teocratice asupra tuturor încălcărilor, atacurilor și persecuțiilor făcute de gloata amonită totalitar-religioasă. Preocuparea prezentă nu este pentru bătălia de la Armagedon, ci pentru încheierea lucrării de mărturie și căutarea „altor oi” ale Domnului, care trebuie să fie adunate într-un singur staul sub Păstorul Cel Bun. Ochii noștri s-au deschis să vadă că organizația văzută a lui Satan este simbolizată de fiara cu șapte capete care s-a ridicat din marea omenirii ce este înstrăinată de Iehova Dumnezeu, iar această fiară își îndreaptă gândurile spre stăpânirea mondială, deci se împotrivesc închinării lui Iehova de pe pământ. Noi mai observăm că această chestiune este între guvernare politică prin oameni, sub conducerea lui Satan, și Guvernul teocratic al lui Dumnezeu prin Isus Cristos, Guvern pe care martorii lui Iehova îl reprezintă ca ambasadori ai lui. De la ultimul Război Mondial amoniții moderni, sub călăuzirea demonilor și a preoților lor religioși, înființează un „chip” al ‘fiarei din mare’, o federație de națiuni pe care ei încearcă s-o impună ca un înlocuitor pentru Teocrație. Pentru Dumnezeu aceasta este „urâciunea pustiirii” pe care El a prezis-o. Ea pustiște credința oamenilor în adevărata Împărăție a lui Dumnezeu. Ea îi face pe oamenii necredincioși să simtă că se pot descurca fără Împărăția lui Dumnezeu și pot înființa tot la fel de bine, în mod independent, o domnie peste ei înșiși, chiar

mai bună și mai potrivită pentru omenire. – Apoc. 13:1-18.

¹⁶ S-au făcut eforturi, și încă se vor mai face, pentru a înregimenta întreaga omenire în închinarea acestei idolatre „fiare” și a „chipului” ei. Jurămintele zeloase ale servilor credincioși ai lui Iehova din organizația Lui teocratică sunt ca ei să câștige victoria asupra „semnului fiarei” și a „chipului” său, să fie credincioși și să ducă mai departe închinarea curată și nepătată a lui Iehova Dumnezeu (Iac. 1:27, *Siriană*). În felul acesta ei vor avea parte în justificarea numelui Său împreună cu Isus Cristos. Amoniții religioși-totalitari poate că vor desființa organizațiile legale autorizate recunoscute de stat, dar ei nu pot desființa adevărata Societate a martorilor lui Iehova, care se bizuiește pe uniunea cu Capul lor teocratic, Isus Cristos, și care este mai presus de hotărârile statelor politice omenești. Activitățile poruncite în mod divin ale acestei Societăți teocratice trebuie să meargă mai departe, până când vor fi încheiate, și pentru aceasta ei fac un jurământ neegoist lui Iehova Dumnezeu. Jurământul lui Iefta, care stabilește un model pentru jurământul lor de astăzi, dovedește întru totul că martorii lui Iehova sunt neegoști, nu caută profit comercial și nu sunt vânzători ambulanti, așa cum i-a clasificat majoritatea Curții Supreme în iunie 1942.

„ORICINE VA IEȘI ÎNAINTE”

¹⁷ Prin termenii jurământului său, „oricine va ieși pe porțile casei mele înaintea mea”, Iefta n-ar fi putut avea în vedere vreun animal cu patru picioare, care era posibil să iasă primul. Astfel de animale curate, acceptabile pentru jertfă, precum oaia, boul sau capra, nu erau ținute în casele izraeliților și nu erau lăsate să umble slobode pe acolo. Fără îndoială Iefta avea în posesie multe astfel de animale în țărcuri, staule și pe câmp, astfel încât oferirea unuia ca acesta era doar un fel obișnuit de jertfă. Aceasta n-ar fi fost o încercare grea, specială, pentru Iefta, nici n-ar fi demonstrat un devotament extraordinar față de Iehova Dumnezeu. În jurământul lui, Iefta se referea la locatarii umani ai casei sale de la Mițpa, inclusiv servii lui, bărbați și femei, și nu excludea nici pe singura lui fiică, sau pe soția lui, dacă trăia. Aceste creaturi umane ar fi auzit dinainte despre victoria lui Iefta, când era câștigată, ar fi aranjat să-l întâmpine și s-ar fi întors să facă așa la anunțarea apropierei sale. Ei ar fi ieșit pe ușile casei sale. Iefta știa că fiica lui era acasă și că era posibil ca ea să fie cea care ieșea prima, dar el și-a făcut jurământul așa de complet încât s-o cuprindă și s-o includă și pe ea. În felul acesta el și-a exprimat deplinătatea devotamentului său, sinceritatea dorinței lui de a vedea cauza lui Iehova triumfătoare, toate spre justificarea numelui lui Dumnezeu, pentru păstrarea Teocrației Lui tipice și ca aceasta să continue să se închine lui Iehova și să-I servească. Iefta era conștient de posibilitatea ca singurul lui copil să fie cel care îi ieșea înainte. De aceea, este complet greșit să spunem că jurământul lui a fost „pripit”.

¹⁸ Atitudinea lui Iefta era: Indiferent ce mă va costa și indiferent ce voi plăti, voi fi bucuros și doritor să se întâmple așa, din pricina numelui Dumnezeului meu și a conducerii Lui teocratice de peste poporul Său de legământ. Iefta nu avea o rețineră în mintea lui sau nu spera în secret ca acela care ieșea primul să nu fie singurul lui copil. Jurământul său n-a fost o izbucnire de moment, nepotrivită și exagerată, care să fie regretată mai târziu. El avea în minte jertfirea de către Avraam a propriului său fiu, Isaac.

¹⁹ Optimista speranță „la întoarcerea mea fericită de la fiii lui Amon”, însemna o pace stabilită de Atotputernicul Dumnezeu, și nu de religioși sau politicieni. Nu o pace de compromis negociată cu dușmanul, ci înlăturarea închinătorilor la demoni, amoniții, zdrobirea puterii asupra lor de optsprezece ani și păstrarea teocraticei Țări Sfinte liberă de toiajul acestor agresori nelegiuiți. Iefta n-a fost autorizat să se amestece în afacerile interne ale Amonului și să treacă în teritoriul pe care Dumnezeu îl alocase amoniților și să-i șteargă din existență. (Deut. 2:19-21). El nu s-ar fi întors acasă în pace, pentru a lua parte la afacerile interne ale casei, al cărei cap era, până când, prin harul lui Dumnezeu, nu era îndepărtat toiajul nelegiuitului asupritor.

²⁰ Jurământul lui Iefta că prima creatură care îl va întâmpina „va fi închinată Domnului” însemna aceasta: O astfel de creatură umană nu va mai fi oprită de aici înainte în casa lui, pentru serviciul și interesele casei lui Iefta, sau pentru păstrarea și perpetuarea numelui său în Israel, ci va fi dedicată

serviciului exclusiv al Domnului Dumnezeu. Oricare ar fi serviciul pe care acesta este chemat sau pregătit să-l împlinească, nu contează. Iefta cunoștea situația locuitorilor păgâni din Gabaon. Prin hotărârea lui Dumnezeu ce condamna pe toți canaanii la nimicire, gabaoniții din Canaan fuseseră sortiți să fie nimiciți de forțele executoare ale lui Iehova, oștirile lui Israel. Gabaoniții au scăpat, venind în mod voluntar de partea lui Iosua, printr-o predare necondiționată, fără luptă. Singurul aranjament de scăpare pentru cruțarea acelor gabaoniți condamnați era să se dedice serviciului exclusiv al lui Iehova la tabernacolul sau templul Său. Această dedicare n-a fost propria lor alegere. Aceasta a avut loc prin servul teocratic al lui Iehova, care le-a zis gabaoniților: „Acum sunteți blestemați și nu veți înceta să fiți în robie, să tăiați lemne și să scoateți apă pentru casa Dumnezeului meu. Dar din ziua aceea i-a pus să taie lemne și să scoată apă pentru adunare, și pentru altarul DOMNULUI în locul pe care l-ar alege DOMNUL; ceea ce fac până în ziua de azi.” (Iosua 9:23, 27). Fiind salvați de executare prin îngrijirea specială a lui Iehova, gabaoniții nu puteau deveni servii oamenilor, ci trebuiau să-I servească Domnului Dumnezeu, ca fiind proprietatea Lui. De aceea, ei ilustrează pe „alte oi” ale Domnului, ionadabii.

²¹ Prin jurământul făcut de a-l „aduce ca ardere de tot”, avea Iefta în vedere să ucidă victima umană și s-o ardă pe altar, așa cum i-a poruncit Dumnezeu lui Avraam să facă fiului său Isaac? Nu; jurământul nu era la porunca lui Dumnezeu. Iefta vroia să spună mai degrabă că această creatură umană, astfel devotată, Îl va servi cu totul pe Dumnezeu și cu un zel arzător, decât ca Iefta să ofere o jertfă literală dintr-un animal curat, acceptabil pentru jertfă prin foc, pe altarul literal. Iefta știa că legea lui Dumnezeu nu permitea o jertfă umană literală, ci că Iehova Dumnezeu condamna aceste jertfe ca demonice, religioase. Ceea ce Îi place lui Dumnezeu este declarat de El la Psalmii 50:13, 14: „Oare mănânc Eu carnea taurilor? Oare beau Eu sângele țapilor? Adu ca jertfă lui Dumnezeu mulțumiri și împlinește-ți juruințele făcute Celui Prea Înalt”. Psalmii 69:30, 31 exprimă jurământul creștinului: „Atunci voi lăuda numele lui Dumnezeu prin cântări și prin laude Îl voi preamări. Lucrul acesta este mai plăcut DOMNULUI decât un vițel cu coarne și copite!” De asemenea, Psalmii 51:16, 17: „Dacă ai fi voit jertfe, ți-aș fi adus; dar Ție nu-ți plac arderile de tot. Jertfele plăcute lui Dumnezeu sunt un spirit zdrobit; Dumnezeule, Tu nu disprețuiești o inimă zdrobită și mâhnită!”

²² Referitor la jertfele umane, ca semne ale închinării la demoni, Iehova a zis poporului Său de legământ: „Să nu fie la tine nimeni care să-și treacă pe fiul sau pe fiica lui prin foc, nimeni care să aibă meșteșugul de ghicitor, de cititor în stele, de vestitor al viitorului, de vrăjitor.” (Deut. 18:10). „Să nu dai pe nici unul din sămânța ta să-i treacă prin foc lui Moloh; și să nu profanezi numele Dumnezeului tău; Eu sunt Iehova.” (Lev. 18:21, *A.R.V.*). Dumnezeul-demon Moloh, simbolizând pe Satan, era „urâciunea copiilor lui Amon”. Iefta lupta împotriva lui Amon; și el n-ar fi făcut jurământ să le imite practica religioasă, pentru a se asigura de ajutorul necesar din partea lui Dumnezeu, care condamna o astfel de practică. – 1Regi 11:7.

²³ Ilustrația unei „arderii de tot” a fost corect folosită de Iefta. De ce? Deoarece nici o parte din arderea de tot nu era mâncată de preot sau de cel care o aducea, ci era jertfită complet Domnului pe altarul Său, numai pielea animalului jupuit fiind dată preotului care aducea jertfa. (Lev. 1:3-17; 7:8). Într-adevăr, lui Avraam i s-a poruncit să-și ofere pe singurul fiu ca „ardere de tot”, dar după ce credința și spiritul de ascultare ale lui Avraam au fost complet dovedite, până la punctul execuției efective, Iehova s-a îngrijit de un berbec, ca înlocuitor pentru Isaac. (Gen. 22:1-13). Cu toate acestea, nimeni n-ar putea să facă *jurământ* pentru a face un lucru contrar legii teocratice a lui Dumnezeu și apoi să spere că va avea recunoscut un astfel de jurământ, iar îndeplinirea lui va fi aprobată de Dumnezeu. De aceea, întrebuițarea de către Iefta a ilustrației unei arderi de tot a fost pentru a arăta deplinătatea și desăvârșirea cu care el va dedica pe cel care îl va desemna Iehova să fie astfel devotat. Victoria pentru Iehova merita acest lucru.

²⁴ Prin acest jurământ Iefta l-a ilustrat pe Isus Cristos, Capul ceresc al părții văzute a organizației teocratice a lui Iehova de pe pământ, organizație din care mai există o mică rămășiță lăsată pe pământ, ca martori unși ai lui Iehova. Această rămășiță a fost adusă sub conducerea teocratică în octombrie 1938, așa cum a fost explicat în numerele anterioare ale *Turnului de veghere*. În drama reală, în care rolul lui

Iefta a fost numai un model profetic, jurământul este exprimarea organizării teocratice sub Isus Cristos în acest scop: Oricare clasă de persoane ce câștigă viață prin jertfa lui Cristos, iese mai întâi pentru a întâmpina ca învingător această organizare sub Regele ei teocratic, ca acea clasă să fie folosită nu pentru avantaj egoist, nici pentru a perpetua numele vreunei creaturi pământești. O astfel de clasă va fi închinată cu totul și fără rezerve Dumnezeului Cel Prea Înalt, pentru serviciul Lui la templul Său cel sfânt al închinării. Aceasta dovedește că martorii lui Iehova nu încearcă să facă prozeliți sau să creeze vreo organizație omenească numită cu numele vreunei persoane umane, sau de natură subversivă. – Ps. 56:12.

LUPTĂ PENTRU LIBERTATEA DE ÎNCHINARE

²⁵ „Așa că Iefta s-a dus la copiii lui Amon să lupte împotriva lor; și Iehova i-a dat în mâinile lui.” (Jud. 11:32, *A.R.V.*). În același mod, de la inaugurarea conducerii teocratice în 1938, societatea martorilor lui Iehova, sub Capul lor Isus Cristos, a trecut la luptă. Ei luptă într-o nouă poziție împotriva agresorilor religioși-totalitari, care amenință și încalcă dreptul și libertatea închinării libere la Domnitorul Suprem al universului.

²⁶ Lupta modernului Iefta corespunde cu cea a regelui David de la muntele Perațim, deoarece bătălia de la Perațim a prefigurat „lucrarea ciudată” a lui Dumnezeu, preliminară bătăliei de la Armagedon. (Isa. 28:21). La Perațim dușmanii au fost puși pe fugă și și-au lăsat în urmă chipurile dumnezeilor demoni ca să fie arse de David și oamenii lui. (2Sam. 5:17-21). Lupta lui Iefta mai corespunde și cu ultima acțiune a lui Samson împotriva filistenilor din templul lui Dagon, deoarece și aceasta ilustrează „lucrarea ciudată” împotriva religiei și spiritul „acum ori niciodată” al celor care luptă pentru teocratica lume nouă. Acum, Iehova i-a dat Societății Iefta o viziune dinainte a formei finale a „urâciunii pustiirii”. Asemenea amonițiilor, ea își va lua libertatea să stea în locul unde nu se cuvine, sfidând pe Dumnezeu. De aceea, puterile ce intenționează să formeze această „urâciune” hotărăsc cu nerușinare să adopte o atitudine mai severă, cu toiagul lor de putere, asupra sortii celor dreți ai lui Iehova și să-i înregimenteze cu forța, pentru a se deda la nelegiuire și fărădelege împotriva lui Dumnezeu și a însărcinării lor pentru evanghelie din partea Lui. Servii consacrați ai lui Iehova refuză să facă aceasta. Ei au asigurarea Celui Atotputernic că, deși amoniții moderni și „urâciunea” lor elaborează legi îngrozitoare și persecută, totuși nelegiuitul lor toiag nu se va odihni și nu va rămâne niciodată pe moștenirea pe care Dumnezeu a dat-o servilor Săi dreți și credincioși (Ps. 125:3). Ei cunosc și pot să-și dovedească însărcinarea și ordinarea de la Cel Prea Înalt, și pe acestea nu le vor părăsi niciodată. Iefta le-a zis amonițiilor înainte să-i scoată afară: „Nu vei stăpâni tu ce-ți dă în stăpânire dumnezeul tău Chemoș? Așa că pe oricine a depozat Iehova Dumnezeuul nostru dinaintea noastră, noi îi vom lua în stăpânire.” – Jud. 11:24, *A.R.V.*

²⁷ Iehova a dat pe amoniți în mâinile lui Iefta. Acum El a predat, de asemenea, pe agresorii religioși-totalitari, pentru a li se ține piept, pentru a li se dejuca planurile, pentru a lupta mai bine decât ei și pentru a-i da afară prin societatea Sa teocratică sub Isus Cristos. Acest lucru va fi adevărat până când „lucrarea ciudată” va fi făcută și va fi încheiată despărțirea oamenilor ca „oi” și „capre”, și toate „alte oi” ale Domnului vor fi adunate în staul la dreapta Regelui (Mat. 25:31-46). Martorii lui Iehova nu se luptă cu arme literale, căci știu că nu se luptă cu „carne și sânge”, ci cu demonii care se află în spatele mulțimii religioase-totalitare (Efes. 6:12). Lupta lor este pentru a sprijini închinarea lui Iehova, servind ca martorii Lui și cinstindu-I numele. Iefta n-a stat în apărare și nici ei nu stau. Persecuția îndreptată asupra lor prin „amoniții” moderni va fi înfrântă în scopul ei. Strategia „lucrării ciudate” a lui Iehova își va câștiga toate obiectivele. De aceea, servii Lui capătă curaj și Îi ascultă porunca: „În ziua aceea se va zice Ierusalimului: ‘Nu te teme de nimic! Sioane, să nu-ți slăbească mâinile!’” – Țef. 3:16.

²⁸ Amoniții sunt dați în mâinile Israelului și Atotputernicul Dumnezeu le zice martorilor Lui credincioși, ilustrați de profetul Ieremia: „Ei [amoniții moderni] vor lupta împotriva ta, dar nu te vor birui; căci eu sunt cu tine ca să te scap, zice DOMNUL.” (Ier. 1:19). Acest verset a fost textul anual al Societății în

decursul primului an al organizării teocratice, anume în 1939, și primul articol al anului din *Turnul de veghere* se baza pe acel text și s-a numit „Eliberare garantată”. Pe tot cuprinsul aceluiași an *Turnul de veghere* a accentuat în mod repetat acel text. La 1 noiembrie 1939 *Turnul de veghere* a publicat articolul provocator, bazat pe cuvintele lui Isus de la Ioan 17:16, ca verset de bază: „Ei nu sunt din lume, după cum nici Eu nu sunt din lume”. Aceasta era într-adevăr o provocare, deoarece pentru prima dată de la marea apostazie a „creștinătății” acest articol explica poziția clară scripturală, și deci poziția corectă, a creștinilor adevărați față de elementele acestei lumi și violentele lor controversate. Când scriitorul acestui articol (acum decedat) a supus articolul comitetului de directori și altora, spre a fi citit, discutat și votat în ce privește publicarea lui, el le-a zis: „Aceasta vă poate costa viața”. Dar acum, călăuziți de această înțelegere corectă a poziției arătate de Domnul pentru ei în această lume, martorii lui Iehova au fost făcuți capabili să triumfe asupra atacurilor și încălcărilor amonite împotriva integrității lor.

VICTORIE

²⁹ Cu ajutorul lui Iehova, la care el apelase printr-un jurământ extraordinar, Iefta i-a împins înapoi, fără ezitare, pe închinătorii la demoni: „Le-a pricinuit o foarte mare înfrângere, de la Aroer până spre Minit, loc care cuprindea douăzeci de cetăți, și până la Abel-Cheramim. Și fiii lui Amon au fost smeriți înaintea copiilor lui Israel.” (Jud. 11:33). Aceasta a însemnat o punere pe fugă a dușmanului. Aroer, al cărui nume înseamnă „ruine, grămadă”, era orașul de pe râul Arnon, deci la granița de sud a teritoriului revendicat de Amon (versetul 13); și Minit, al cărui nume înseamnă „alocare”, se afla aproximativ la treizeci de mile nord de Aroer și era renumit pentru grâul lui, care era exportat în piețele din Tir (Ezec. 27:17). Această sursă de aprovizionare cu hrană a fost, prin urmare, oprită de la amoniți. „Câmpia de vii”, sau „Abel-Cheramim” (*A.R.V.*), era cetatea sau regiunea renumită pentru viile ei. Ea se afla lângă izvorul râului Iaboc, deci la granița de nord a teritoriului pe care îl revendica Amon. Ea se afla la aproximativ șase mile romane de Rabat-Amon, principalul oraș amonit, la aproape treizeci și opt de mile nord-est de Aroer (Ezec. 21:20, 28-32). Izvorul bucuriei amoniților a fost întrerupt și vinul care înveselește a fost reținut de pe buzele lor. Pe întinderea de mai sus a teritoriului invadatorii capturaseră și ocupaseră douăzeci de cetăți, sau dublul lui zece. Iefta a câștigat o biruință clară asupra acelor cetăți, mărșăluind din victorie în victorie.

³⁰ Nu este descris în detaliu cum a fost dusă seria de lupte și cum i-a lăsat Domnul Dumnezeu pe amoniți la mila lui Iefta și a luptătorilor lui teocratici. Toate aceste chestiuni sunt cuprinse în aceasta: Bătălia era a lui Iehova, El a dus lupta și a manevrat calea de acțiune a luptei și a dat o victorie răsunătoare bărbaților Săi ai credinței, curajului și altruismului. Victoria, nu detaliile luptei, este lucrul important!

³¹ În primul an al organizării teocratice a Societății a izbucnit violența între „împăratul de la miază-zi” și „împăratul de la miază-noapte”, așa cum este prezis de profetia lui Daniel, capitolul unsprezece. Cu rapiditatea fulgerului, elementele totalitar-religioase au lovit și și-au extins agresiunile. Sub nimic altceva decât inspirația demonilor, ei au folosit stările tulburi mondiale, ca marea lor ocazie de a încălca „glorioasa țară”. Ei au încălcat exercitarea de către poporul Său de legământ a închinării complete, potrivite și drepte a lui Iehova. Dar, îmbrăcați cu „armura completă a lui Dumnezeu”, servii Lui, sub conducerea Mai Marelui Iefta, i-au lovit pe agresori cu „sabia spiritului”, cu argumente din Biblie, cu care ei au fost instruiți să întâmpine și să respingă încălcările totalitare ale închinării lui Dumnezeu. Martorii lui Iehova nu sunt pacifiști, ci luptători pentru lumea nouă, pe calea lui Dumnezeu.

³² Pe 3 iunie 1940 a venit hotărârea Curții Supreme referitor la cazul de *salut al steagului*. Acesta a fost semnalul pentru criminala violență a gloatelor de pe tot cuprinsul acestei țări a democrației. Rezultatele acesteia, până în prezent, arată că hotărârea de 8 contra 1 a eșuat să servească amoniților moderni ca puncte de trecere spre victorie. Copiii temători de Dumnezeu și tovarășii lor martori mai în vârstă, merg drept înainte împotriva demonismului și spre lumea nouă. O lună mai târziu a urmat acțiunea din Ziua Independenței Americii, din 4 iulie 1940, când ministrul justiției din Quebecul catolic din Canada a scos în afara legii lucrarea servilor lui Iehova de pe tot cuprinsul acelei colonii. Și acest scop al totalitarilor

religioși a dat greș, iar proclamarea Teocrației prin servii ordinați de Dumnezeu merge mai departe, în timp ce acel ministru de justiție canadian a murit. În contraatac, la 1 decembrie 1941 organizația teocratică a făcut aranjamente pentru o lucrare mai puternică printre oameni. Fără să slăbească nici un pic legăturile unității teocratice, aceasta a făcut aranjamentul pentru lucrare mai capabil să facă față diabolicelor agresiuni ale amoniților. Aceasta a adus în atenția tuturor martorilor lui Iehova regula teocratică (Gal. 6:5), „Fiecare să-și poarte propria sarcină”, indiferent unde îl alungă acțiunea dușmanului în mod fizic. Urmează apoi hotărârea Curții Supreme din 8 iunie 1942, hotărârile de aprobare a taxei pentru autorizație, aplicate împotriva servirii poporului înfometat din punct de vedere spiritual, din ușă în ușă. Acea hotărâre de 5 contra 4 amenință să afecteze distribuirea de hrană de pe masa Domnului; dar aici să fie amintită victoria lui Iefta de la Minit, ca asigurarea noastră de sus. „Foarte marea înfrângere” a amoniților de către Iefta va fi reprodusă întocmai în cele din urmă prin continua „lucrare ciudată” a lui Dumnezeu, căci toate națiunile vor deveni un câmp de bătălie pe această chestiune, pe măsură ce devin totalitare și sunt de acord cu forma finală a urâciunii lor care pustiește.

³³ Copiii lui Amon au fost supuși înaintea națiunii teocratice a lui Iehova, Israel. Tot la fel, rămășița credincioasă a lui Iehova și însoțitorii lor pământești vor rămâne credincioși Teocrației, care acum este aici. Ei vor câștiga victoria, până la sfârșit, împotriva „fiarei” și a „icoanei” sale și împotriva „semnului” acestor puteri anti-Teocrație (Apoc. 15:2; 14:9-12; 20:4). „Lucrarea ciudată” a Domnului va fi dusă mai departe, fără întrerupere, cu succes, până la sfârșit. Numele Lui va fi vestit pe întreg pământul, evanghelia Împărăției va fi propovăduită până la sfârșitul final, iar „alte oi” ale Domnului vor fi găsite și adunate fiecare de partea salvării, la dreapta Regelui. La sfârșitul acestora „urâciunea pustiirii” amonită, la ultima ei limită și pe drumul spre nimicire pentru totdeauna, va acționa împotriva servilor și ambasadurilor Teocrației. Prin autoamăgire, aceasta va sprijini strigătul de curaj, „Pace și liniște!” Dar va fi prea târziu. „Lucrarea ciudată” a lui Iehova, prin Mai Marele Său Iefta, va fi avut succes în mod victorios împotriva întregii persecuții și împotriviri. Totul se va termina. Eforturile dușmanului vor fi zadarnice după aceasta. Nimicirea efectivă a „amoniților” în bătălia Armagedonului, care va urma strigătului lor, a fost preumbrită de ceea ce li s-a întâmplat amoniților și aliaților lor înaintea Ierusalimului în zilele regelui Iosafat. – 2Cronici 20.

ÎMPLINIREA JURĂMÂNTULUI

³⁴ Acum drama profetică începe să se apropie de încheiere, și aceasta găsim-o și împlinirea de la 1938 încoace și înainte de bătălia de la Armagedon, așa cum va fi demonstrat de Scriptură și fapte. „Iefta s-a întors acasă la Mițpa. Și iată că fiică-sa i-a ieșit înainte cu timpane și jocuri. Ea era singurul lui copil; n-avea fii și nici altă fată.” (Jud. 11:34). Acțiunea lui Iefta pe câmpul de luptă fusese împotriva dușmanilor străini, amoniții. Întoarcerea lui acasă la Mițpa, nume care înseamnă „Turn de veghere”, ilustrează pe Mai Marele Iefta în timp ce-și întoarce atenția spre afacerile interne ale organizației teocratice a poporului de legământ al lui Iehova din prezent. Sub călăuzirea Sa și după înștiințarea oficialilor politici, în prima parte a anului 1941, așa cum a fost descris mai sus, Societatea Turnul de Veghere a îndreptat atenția tuturor luptătorilor teocratici spre obligația lor de aici înainte, „Mângâiați pe toți cei întristați!” (Isa. 61:2) Oficialii amoniți și aliații își primiseră avertismentul. Acum să fie atente „alte oi”.

³⁵ Iefta nu și-a ocolit casa pentru a evita să-și îplinească jurământul. Triumful său dat de Dumnezeu împotriva lui Amon era confirmarea lui Iehova ca Iefta să fie „căpetenie” de aici înainte peste tot Galaadul (Jud. 11:11). Fiind părintele și proprietarul casei lui, „casa lui” consta din familia lui și toți servii de acolo. Astăzi, Capul organizației teocratice, din care Societatea este partea văzută, este Isus Cristos. El este, de asemenea, „Părintele veșnic” pentru „alte oi” ale Sale, credincioșii consacrați cărora El le dă viață veșnică pe pământ (Isa. 9:6; Ioan 10:16). Fiica lui Iefta a ilustrat pe aceste „alte oi”. La sosirea lui Iefta acasă, fiica lui era de vârsta căsătoriei, poate de optsprezece ani sau mai mult. În același mod, clasa „alte oi” are acum un număr de ani, ea venind în existență de la venirea Domnului la templu în 1918 pentru judecată (Mat.

25:31, 32). În contrast cu acestea, există mulți religioși care mărturisesc a servi pe Isus Cristos, dar, asemenea servilor din casa lui Iefta, nu ies primii, precum fiica lui Iefta, pentru a întâmpina pe victoriosul Luptător al lui Iehova, prin care „oile” primesc viața veșnică.

³⁶ Când Iefta a luat conducerea oștirilor lui Israel, care își ridicaseră tabăra în acel timp la Mițpa, fiica lui din casa de lângă Mițpa a fost de acord. Observați împlinirea modernă: Imediat după publicarea articolului *Turnului de veghere* „Organizație”, în iunie 1938, urmată de aplicarea principiilor teocratice de organizare și funcționare pentru Societate, clasa „alte oi”, ca însoțitori ai rămășiței unse, a acceptat imediat cu entuziasm acel adevăr și aranjament. Ei s-au pus de acord, fără ezitare, cu organizarea teocratică a Societății sub Mai Marele Iefta. Cei optsprezece ani de asuprire amonită, din 1918 înainte, se sfârșiseră, și marea luptă cu religioșii totalitari era iminentă. Începând cu 1938 există o mare strângere a acestor „alte oi”. Acum trebuie să urmeze o mare manifestare a acestora în ce privește poziția lor. Următoarele întrebări trebuie să primească răspuns: Cine observă marea chestiune universală? Cine observă poziția fără compromis a organizației teocratice a lui Iehova împotriva totalitarismului? Cine observă că Dumnezeu este cu rămășița Lui credincioasă, aprobându-le poziția împotriva domniei demonilor, ca dreaptă și scripturală? Cine observă că Teocrația și închinarea lui Iehova sunt în ofensivă și vor continua până la victoria împotriva forțelor demonismului? Fiica lui Iefta prefigurează răspunsul.

³⁷ Faptul că i-a ieșit prima înainte, întâmpinându-l pe Iefta cu timpane și jocuri, dovedește că fiica lui auzise deja cum îl favorizase Atotputernicul Dumnezeu cu o zdrobitoare înfrângere a dușmanului. Ea s-a bucurat că amoniții fuseseră alungați de pe teritoriul teocratic. Ea s-a pregătit să-și întâmpine tatăl cu veselie, așa cum i se cuvenea, în cinstea lui și a Dumnezeului ei. Ea n-a păstrat bucuria pentru sine, ci a ieșit afară, în public, pentru a o manifesta, și astfel să îndrepte atenția spre victoria Domnului Dumnezeu și a Teocrației Lui tipice. Asemenea Iaelei, care l-a ucis pe căpetenia Sisera în cortul ei și apoi a ieșit să-l întâmpine pe victoriosul Barac, care venea de la măcelul dușmanilor lui Dumnezeu, și pentru a-și arăta acordul și cooperarea în aceasta (Jud. 4:22). Asemenea fiicei lui Iefta din vechime, persoanele cu bunăvoință, „alte oi” ale Domnului, sunt singura clasă pământească din toată această generație prezentă a omenirii care arată favoare clasei Iefta, pe care Isus i-a numit „acești neînsemnați frați ai Mei”. Numai pe aceste „alte oi” Judecătorul regal le pune la dreapta Lui, ca aprobați, pentru a fi binecuvântații Tatălui Său Iehova. Ei sunt candidați la viața veșnică pe pământ sub guvernul teocratic al cărui Rege este El. – Mat. 25:31-46.

³⁸ Ceea ce a afectat pe fiica lui Iefta a afectat pe toți urmașii lui, căci „era singurul lui copil, n-avea fii și nici altă fată”. În afară de „alte oi” și „prinții” lor, nu există alți urmași ai organizației teocratice, al căror Cap este Isus Cristos, și acești singuri urmași la acest sfârșit al lumii reprezintă singura clasă pământească ce va supraviețui necazului de la Armagedon alături de rămășiță. Prin proclamarea de către Sine a „acestei evanghelii a Împărăției”, și astfel prin judecarea națiunilor de către El, Isus Cristos a scos la iveală această clasă de „oameni cu bunăvoință” față de Iehova și Guvernul Său drept.

³⁹ „Cum a văzut-o, el și-a rupt hainele și a zis: ‘Ah! Fata mea! Adânc mă lovești și mă tulburi! Am făcut o juruință DOMNULUI și n-o pot întoarce.’” (Jud. 11:35). Ieșind prima să-l întâmpine, fiica lui Iefta și-a asumat, în mod automat, o mare responsabilitate și un mare serviciu, de care ea, probabil, nu era conștientă. Cu toate acestea, dacă cineva auzise rostit jurământul lui Iefta, răspândise zvonul și aceasta se întâmplase înainte de sosirea lui Iefta și ajunsese la urechile copilului său, atunci ea a hotărât intenționat, cu jurământ sau fără jurământ, să nu lase pe nimeni să fie înaintea ei în a lăuda înfrângerea de către Iehova a dușmanului și să nu fie nimeni înaintea ei în a-și oferi, cu recunoștință, serviciul pe viață pentru El, ca jertfa ei de mulțumire. În același mod, primirea cu bucurie a organizării teocratice, pentru victoriile ei în numele lui Iehova, pune o mare responsabilitate și un mare serviciu asupra „altor oi” ale Domnului sau clasa „fiicei”.

⁴⁰ Când Iefta a văzut-o și și-a rupt hainele, el n-a vrut să arate că își regreta jurământul. Această manifestare de sensibilitate a fost pusă în scenă pentru a arăta profunda iubire și atașamentul pe care el le purta propriului său copil și fiică, la fel cum David a avut o mare iubire pentru prietenul lui, Ionatan,

„mai presus de dragostea femeiască” (2Sam. 1:26). Aceasta mai mărturisea că pentru a avea o parte glorioasă în justificarea numelui lui Dumnezeu, Iefta nu plătea un preț mic. Aceasta avea loc cu prețul a ceea ce îi era cel mai drag pe pământ și îl lovea cel mai mult. Acest lucru făcea apel foarte mult la credința și credincioșia lui față de marele Teocrat.

⁴¹ Sfășierea hainelor de către Iefta și cuvintele ce i-au ieșit de pe buze au fost, de asemenea, permise de marele Iehova pentru a o pune la încercare pe fiica lui Iefta și pentru a scoate de la ea o exprimare referitoare la poziția și sentimentele ei în ce privește îndeplinirea jurământului tatălui său. De aceea, această scenă dramatică nu este jucată pentru a ilustra că Isus Cristos și membrii rămășiței organizației teocratice cedează mâhnirii și necazului în ce privește îndeplinirea jurământului lor și cerințele și obligațiile care vin peste „alte oi” ale Domnului. Mai degrabă, scena scoate în relief profunda iubire pe care cei din rămășiță o au și o manifestă față de „alte oi” devotate ale Domnului, care sunt prietenii lor, ce ‘stau mai aproape decât un frate’.

⁴² Este evident că rămășița organizației teocratice, sub Cristos Capul, a văzut această clasă a „fiicei” ieșind prima de partea Teocrației, înainte de Armagedon. Ei nu spun, așa cum fac mulți preținși, orbiți de religie sau demonism: ‘Unde este marea mulțime? Unde există vreo dovadă despre aceștia?’ Nu; ci în vara anului 1939 a fost publicată cartea *Salvare* ca și „Manual pentru ionadabi”, așa cum s-a declarat pe pagina de titlu, ionadabii fiind aceiași cu „alte oi” (2Regi 10:15-23). Ieșirea acestei clase a „fiicei” este un semn clar și indiscutabil al victoriei Societății teocratice sub Isus Cristos împotriva încălcărilor nedrepte și neconstituționale din partea religioșilor-totalitari. Anii 1940 și 1941 au fost ani cruciali, martorii lui Iehova fiind atunci asaltați cu violență de amoniții moderni ca niciodată înainte. Dar clasa „Iefta” a continuat în serviciul lui Dumnezeu împotriva nelegiuitei împotriviri a „amoniților”. Clasa „fiicei” a observat aceasta și s-a făcut de cunoscut, iar despre acest lucru a existat o manifestare însemnată în august 1941.

⁴³ Că Mai Marele Iefta a văzut clasa „fiicei” luând poziție pentru triumfătoarea Teocrație și a realizat urgența situației, este dovedit de pregătirea de timpuriu, în 1941, a cărții *Copii* și de aranjarea „Zilei copiilor” la Congresul Teocratic din St. Louis, ce urma să se țină între 6-10 august. Atunci a avut loc o manifestare a profunde iubiri și griji a Societății „Iefta” pentru viitorii copii ai Regelui-Părinte Isus Cristos. Această caldă afecțiune a fost exprimată în mod emoționant la Congresul Teocratic și în special în ultima zi. Au fost așteptate 75.000 de persoane la acea grandioasă adunare, dar duminică, ultima zi a acesteia, „Ziua copiilor”, numărul de participanți a atins un punct culminant printr-o participare largă de peste 115.000 de oameni, la cuvântarea „Copiii Regelui”. Era o priveliște minunată să vezi 15.000 de băieți și fete, cu vârste cuprinse între 5 și 18 ani, în fața vorbitorului, președintele Societății Watch Tower, care și-a încheiat între timp calea pământească.

⁴⁴ La sfârșitul cuvântării, președintele și-a adresat cuvintele direct copiilor. El i-a întrebat despre consacrarea lor și supunerea față de Iehova, Marele Teocrat și Regele Său Isus Cristos, la care ei au răspuns cu miile ca un singur glas și s-au angajat că vor întrebuința instrumentul pe care Domnul îl va furniza pentru ei să-l folosească în serviciul Lui. Atunci președintele a anunțat și a arătat instrumentul, noua carte *Copii*, și a dat fiecăruia din acești copii aflați înaintea lui câte un exemplar, ca dar din partea Societății teocratice. Mulți martori oculari au plâns când au văzut aceasta, mai ales membrii mai în vârstă ai Societății, fiind la fel de mișcați cum a fost Iefta la vederea fiicei sale, al cărei viitor el îl putea preconiza atunci, din pricina jurământului său față de Iehova. După aceea, cartea *Copii* a fost pusă în circulație pentru toți ceilalți viitori copii ai Regelui adunați acolo și pentru toți ceilalți de pe întreg pământul.

⁴⁵ Din pricina conflictului dintre puterile mondiale totalitare și democratice, în Britania nu s-a ținut un astfel de congres teocratic până în luna următoare, la Leicester, Anglia. În „Ziua copiilor” de acolo, cu o adunare asemănătoare de copii, surprinzătorul total de participanți de 12.000 persoane a înfruntat amenințarea raidurilor aeriene și a ascultat reproducerea exactă a cuvântării originale despre „Copiii Regelui” (Vezi raportul ‘Congreselor teocratice ale martorilor lui Iehova’ din 1941).

⁴⁶ Impresia acestor mari adunări a copleșit și a mișcat adânc sufletul organizației teocratice a lui „Iefta”. De ce? Deoarece aceasta era o manifestare văzută a faptului că Iehova dăduse celor care Îi susțineau Teocrația victoria împotriva amoniților moderni; de asemenea, pentru că era evident că uriașul număr de participanți de la adunări era alcătuit, în mod predominant, din clasa „fiica lui Iefta”, „alte oi” ale Domnului, sau Ionadabii, viitorii fii și fiice ai Regelui regilor și Domnului domnilor, care vor moșteni viață pentru totdeauna pe un pământ glorios, sub Teocrația cerească. Rămășița spirituală a acestui Guvern scade la număr în mod continuu pe pământ, pe măsură ce se dovedesc credincioși până la moarte, dar numărul celor care își fac apariția pentru a celebra Teocrația și pe Regele ei, care va fi „Părintele veșnic” al lor, crește. Acest lucru mișcă foarte mult pe cei din rămășiță și le aprinde în inimă o afecțiune iubitoare.

⁴⁷ Ce au însemnat cuvintele lui Iefta și răspunsurile fiicei lui, și cum și-a împlinit el jurământul arderii de tot în ce o privește pe ea, va fi publicat în următorul număr al acestei reviste.

(Va urma)

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Care este puterea ce sprijină lumea nouă? Ce a adus ea pentru acest glob la timpul creației?
2. Va trece pe vreun om prin Armagedon ceea ce se cheamă „morală”, sau altă putere? Peste cine este aceasta pusă?
3. (a) Care au fost evenimentele care au dus la preluarea comenzii de către Iefta a armatelor lui Israel și ce a venit apoi peste Iefta, în timp ce se îndrepta spre luptă? (b) Ce a demonstrat venirea acestuia, atât în ce privește lupta, cât și pe Iefta?
4. Ce paralelă modernă există, începând cu 1933, referitor la invadarea Galaadului de către amoniți și care sunt cele două broșuri care au apărut în 1941, ca parte a protestului de acolo?
5. (a) Cum au fost folosite aceste două broșuri în transmiterea protestului? (b) Ca și în cazul lui Iefta, ce era necesar pentru o astfel de acțiune?
6. (a) Care a fost scopul lui Iefta când a trecut prin Galaad și Manase, și de ce Iehova ținea secret începutul luptei? (b) Cât de mare a fost riscul lui Iefta când a fost obligat să pornească în acel timp și de ce?
7. (a) Ce a fost făcut după ce Iefta a preluat comanda armatelor, înainte de a se lansa în luptă împotriva Amonului și ce fel de acțiune asemănătoare a avut loc după instalarea conducerii teocratice peste martorii lui Iehova, în 1938? (b) În această privință, ce arată înregistrarea activităților de teren la zi?
8. Cum s-au comportat unii consacrați, ca aceia din seminția lui Efraim, la chemarea la arme? Cine sunt cei care se oferă primii de bună voie?
9. (a) Din care cetate s-a dus Iefta, în cele din urmă, să întâmpine pe amoniți și cum este în armonie numele cetății cu împrejurările și scopul organizației lui Dumnezeu ce duce acum mai departe „lucrarea Lui ciudată”? (b) Unde au ridicat tabăra amoniții? Prin urmare, ce denotă mișcarea lui Iefta împotriva lor?
10. (a) Pe cine au ilustrat acolo copiii lui Amon și în această ordine de idei, și pentru ce este un indiciu închinarea lor la „dumnezeul-rege” Moloh? (b) Prin urmare, ce întrebare referitoare la soarta lumii vine acum în prim plan? Își va asuma religia această sarcină și cum?
11. A fost jurământul din partea lui Iefta o cerere pentru victorie și ce a jurat el?
12. (a) Ce a arătat jurământul lui Iefta referitor la sine și de ce n-a fost acesta un act pripit? (b) Care era legea lui Dumnezeu referitoare la jurăminte și îndeplinirea lor?
13. (a) Care era legea lui Dumnezeu referitoare la obligația de a respecta jurămintele odată făcute? (b) Cum a manifestat mama lui Samuel, Ana, aceeași ardoare și în același mod ca Iefta?
14. (a) Mai ales de ce a fost Iefta dornic să câștige bătălia și ce credință a manifestat el prin jurământul său? (b) Ce jurământ făcut mai înainte trebuie să fi cunoscut Iefta, de un altruism asemănător, făcut de

Israel, și cum a răspuns Dumnezeu aceluia jurământ?

15. (a) Cum au martorii lui Iehova de astăzi aceeași dorință arzătoare? (b) Ce s-au deschis să vadă ochii noștri despre această chestiune în legătură cu pământul și de ce aranjamentul înființat de amoniții moderni este „urâciunea pustiirii”?

16. (a) Ce efort va fi făcut în ce privește „fiara” și „chipul” ei? Prin urmare, pentru ce este făcut jurământul servilor lui Iehova? (b) Ce dovedește acest jurământ în ce privește motivele și lucrarea martorilor lui Iehova?

17. (a) La ce fel de creaturi s-a referit Iefta prin expresia „oricine va ieși pe porțile casei mele înaintea mea”? (b) În felul acesta, cum a arătat Iefta sinceritatea dorinței sale în interesul lui Iehova?

18. Care a fost atitudinea lui Iefta referitor la prețul victoriei, pentru el personal, și ce loc a fost lăsat pentru regrete din partea sa, mai târziu?

19. Numai în ce condiții de pace a sperat Iefta să se întoarcă acasă de la amoniți?

20. (a) Ce a vrut Iefta să spună prin jurământul său, că primul care-l va întâmpina să fie „închinat Domnului”? (b) Ce canaaniți păgâni au fost dedicați, în același mod, serviciului lui Iehova de la tabernacol și pe cine au ilustrat aceștia?

21. A însemnat o jertfă umană pe altar jurământul lui Iefta de „a-l închina Domnului și a-l aduce ca ardere de tot” și cum hotărăște aceasta legea lui Dumnezeu și buna Sa plăcere?

22. Ce declara legea lui Dumnezeu, în mod clar, referitor la jertfa umană prin foc și pe cine imita jurământul de a aduce o astfel de jertfă?

23. (a) De ce întrebuițarea ilustrației unei „arderii de tot” a fost corectă în jurământul lui Iefta? (b) Cu ce trebuie să fie în armonie un jurământ pentru a fi recunoscut de Dumnezeu?

24. (a) Pe cine a ilustrat Iefta făcând un astfel de jurământ? (b) Care este esența jurământului în împlinirea dramei profetice și ce dovedește aceasta referitor la organizarea implicată?

25. Ce a ilustrat trecerea lui Iefta la amoniți pentru a lupta împotriva lor?

26. (a) Cum corespunde lupta lui Iefta împotriva amoniților cu acțiunile de luptă prin David și Samson? (b) Asemenea amoniților, ce pornesc să facă grupului de servi consacrați ai lui Iehova puterile ce alcătuiesc „urâciunea pustiirii” și se supun ei la aceasta?

27. Cum i-a predat Iehova pe amoniții moderni, cum și pentru ce luptă martorii săi în această legătură?

28. Cum au arătat articolele din numerele *Turnului de veghere* din 1939 că amoniții au fost dați în mâinile Israelului și cum au fost ajutați martorii lui Iehova în felul acesta?

29. În ce măsură i-a înfrânt Iefta pe amoniți?

30. Ce trebuie să fie notat, în absența detaliilor, în înregistrarea despre campania de luptă a lui Iefta?

31. Cum a întrebuițat elementul totalitar religios stările din timpul războiului și cum au demonstrat cei aflați sub Mai Marele Iefta dacă erau pacifiști sau luptători?

32. (a) Ce hotărâri judecătorești din Statele Unite și Canada, din 1940, au fost făcute baza agresiunilor împotriva martorilor lui Iehova și cu ce succes în oprirea înaintării lor? (b) Ce contra-acțiune a început la 1 decembrie 1941, sub Mai Marele Iefta, și va opri hotărârea Curții Supreme din 8 iunie 1942 „marele Său măcel” al amoniților moderni?

33. (a) Atunci, cum se va obține rezultatul, așa cum a fost exprimat, și anume: „Și fiii lui Amon au fost smeriți înaintea copiilor lui Israel”? (b) Cum a fost preumbrită în Ierusalimul din vechime nimicirea reală a amoniților moderni la Armagedon?

34. Ce a fost ilustrat prin venirea lui Iefta la casa lui din Mițpa?

35. (a) Pe cine includea casa lui Iefta și pe cine au ilustrat rudele lui de acolo? (b) Ce este ilustrat prin vârsta fiicei lui Iefta la întoarcerea lui și prin faptul că servii din casa lui nu s-au arătat?

36. (a) Care a fost atitudinea fiicei lui Iefta când el a preluat comanda armatelor lui Israel și care a fost împlinirea modernă? (b) Cu privire la ce chestiune trebuie acum să-și facă de cunoscut poziția „alte oi”?

37. (a) Ce demonstrează ieșirea cu bucurie a fiicei lui Iefta pentru a-l întâmpina și, în această privință, cum a fost ea asemenea Iaelei? (b) Prin urmare, cum sunt „alte oi” ale Domnului asemenea fiicei lui Iefta?

38. Ce arată, referitor la împlinirea modernă, faptul că Iefta „n-avea fii și nici altă fată”?
39. În dramă și în împlinirea ei, ce impune asemenea ieșire înainte celor ce și-o asumă? Fac ei aceasta în mod deliberat?
40. Dacă n-a fost regret, ce a vrut să arate acea manifestare de sensibilitate din partea lui Iefta la vederea fiicei lui?
41. În ce mod a fost permis să-i afecteze fiica manifestarea lui Iefta și ce trebuia să illustreze această scenă jucată în acest timp?
42. (a) Ce există pentru a arăta că rămășița a văzut ieșind clasa „fiicei lui Iefta”? (b) Despre ce este un semn vizibil ieșirea acestei clase a „fiicei”?
43. Ce pregătire și ce aranjament din 1941 sunt dovada că Mai Marele Iefta a văzut clasa „fiicei” luând poziție și cu ce ocazie a atins aceasta un punct culminant?
44. Cum a fost condus să se exprime față de Iehova și Regele Lui elementul mai tânăr al acestei clase a „fiicei” cu acea ocazie, și cum au fost mulți afectați emoțional în felul acesta?
45. Ce demonstrație asemănătoare, prin cei din clasa „fiicei”, a fost făcută luna următoare în Britania?
46. Ce au făcut clar acele adunări, în ce privește lupta împotriva amoniților moderni și ce a fost evident referitor la participările la acele adunări?
47. Ce altceva așteptăm noi să fie prezentat și clarificat în *Turnul de veghere* referitor la Iefta și fiica lui?

SPERANȚA NAȚIUNILOR

Pentru călăuzirea oamenilor dezorientați de astăzi, este scris într-un limbaj inspirat, mai întâi afirmat la Isaia 42:4 și reafirmat sute de ani mai târziu la Matei 12:20, 21: „Până va face să biruie judecata și în numele Lui vor spera națiunile” (traducerea lui Young). Termenul „națiuni” înseamnă oamenii cu bunăvoință de pe întreg pământul, iudei și neamuri deopotrivă.

Multe milioane mărturisesc că sunt urmași ai lui Isus Cristos și totuși, majoritatea acestora sunt fără speranță, deoarece sunt ignoranți despre scopurile Tatălui Său, Iehova Dumnezeu. După secole de funcționare a unui sistem religios numit „creștinism organizat”, popoarele din „creștinătate” sunt fără speranță. Au fost puse înaintea poporului diverse și numeroase planuri formulate de oameni și de organizații făcute de om, și aceste planuri au promis oamenilor ajutor și binecuvântări. Popoarele s-au temut de oameni ca lideri, s-au încrezut în ei și din acest motiv au fost conduse în cursa dușmanului. Ei au eșuat să se încreadă în Dumnezeu și în Cuvântul Său, Biblia. „Frica de oameni este o cursă, dar cel ce se încrede în DOMNUL n-are de ce să se teamă” (Prov. 29:25). Oamenii egoiști au făcut și au promulgat aceste planuri diferite, iar domnitorul nevăzut Satan Diavolul a înșelat popoarele lumii, deci a condus întreaga lume în cursa lui. Prin urmare, națiunile pământului se află sub stăpânirea acestui nelegiuit, Diavolul. – I Ioan 5:19.

Numai cei care s-au încrezut în Domnul și care Îl servesc cu credințioșie, potrivit sfântului său Cuvânt, au scăpat de cursele celui nelegiuit (Ps. 119:110; 2Tim. 2:26). Prin intermediul și cu ajutorul diferitelor sale instrumente lumești, Satan i-a orbit pe oameni cu privire la adevărul despre scopul lui Iehova. În timpurile trecute popoarele au avut speranță în planurile oamenilor, dar acum aceste planuri au eșuat toate și oamenii sunt triști și nenorociți (Prov. 13:12). Nici o persoană nu poate avea o speranță reală, dacă este fără cunoștință despre Dumnezeu și Împărăția Lui. Singura speranță pentru oamenii națiunilor este numele lui Iehova și al Cristosului Său, deoarece Împărăția lui Dumnezeu sub Cristos este cea care va justifica numele lui Iehova și va aduce alinare oamenilor cu bunăvoință.

Cea mai mare dintre toate chestiunile ce trebuie hotărâtă este justificarea numelui lui Iehova. Toate celelalte chestiuni sunt secundare acesteia. Salvarea omenirii sau a unei părți din ea va fi o justificare a numelui lui Iehova și Îi va dovedi supremația, dar salvarea creaturilor umane nu este lucrul cel mai

important. Iehova ar putea nimici întreaga rasă și ar putea face una nouă, și făcând așa El n-ar încălca dreptatea în nici un fel. Pe de altă parte, punând înaintea creaturilor umane adevărul și dând viață veșnică celor care Îl ascultă de bună voie, păstrându-și integritatea față de Dumnezeu, rezultatul este să-Și justifice numele și aceasta este spre folosul creaturii care ascultă. Când cei nelegiuiți vor fi nimiciți și celor care Îl iubesc pe Dumnezeu și sunt ascultători li se va da viață veșnică, aceasta va dovedi că numai Iehova este Cel Suprem și demn de toată închinarea și tot serviciul îmbucurător. Aceasta va rezolva pentru totdeauna chestiunea supremației și atunci toată creația va vedea că numai celor ascultători li se va da viață veșnică de Cel Prea Înalt. În felul acesta va fi slăvit numele Regelui uns al lui Iehova, Isus Cristos, în al cărui nume El aduce îndreptățire și speranță de viață pentru cei ascultători.

Iehova l-a făcut pe Isus Cristos servul sau unsul Său pentru a-I justifica numele. El l-a numit pe Iubitul Său Isus ca lider al tuturor acelor care vor primi vreodată viață. De aceea, la Isaia 55:3,4 este scris: „Luați aminte și veniți la Mine, ascultați și sufletul vostru va trăi; căci Eu voi încheia cu voi un legământ veșnic, ca să întăresc îndurările Mele față de David [Iubit]. Iată, l-am pus martor pe lângă popoare, cap și stăpânitor al popoarelor”. Cei care urmează cu credincioșie și succes pe Lider trebuie să aibă credință și încredere în El și să-i asculte poruncile. Ei trebuie să facă așa cum face Liderul; și pentru că Isus Cristos și-a păstrat integritatea față de Iehova Dumnezeu, alții care trăiesc trebuie să facă la fel. El îi conduce mai întâi pe cei care îi asociază cu El în Împărăția Lui în cer, și după aceea pe toți oamenii care primesc viață veșnică pe pământ.

Iehova a trimis pe iubitul Său Fiu pe pământ pentru a pune mărturie despre adevăr și toți care își păstrează integritatea față de Dumnezeu trebuie să audă adevărul și să asculte de el, așa cum este declarat de Isus Cristos (Ioan 18:37). Prin intermediul lui Isus Cristos, Iehova scoate dintre oameni un popor pentru numele Său. Acum, ca marele justificator al numelui lui Iehova, Isus Cristos poruncește acestor scoși să ‘predice această evanghelie a Împărăției ca mărturie pentru toate națiunile’ (Mat. 24:14). Aceasta înseamnă că ei trebuie să asculte această poruncă pentru a-și păstra integritatea față de Iehova.

Chestiunea supremației trebuie acum să fie rezolvată pentru totdeauna, deoarece acesta este timpul potrivit al lui Iehova pentru a o rezolva. El și-a adunat organizația capitală Sion și a făcut pe poporul Său de legământ scos din lume o parte a acestei organizații, iar lor le zice: „Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă; și afară de Mine nu este alt Dumnezeu; ... Nu vă temeți și nu tremurați; căci nu ți-am vestit și nu ți-am spus Eu de mult lucrul acesta? Voi Îmi sunteți martori!” (Isa. 44:6-8). Prin urmare, rămășița unsă a martorilor lui Iehova trebuie să se încreadă complet în El și să-I vestească numele fără frică. Acum se apropie timpul când El va da oamenilor oportunitatea finală de a hotărî în cine să se încreadă și pe cine să servească. Deoarece El l-a făcut pe Isus Cristos Justificatorul Lui, Iehova vorbește acum marelui Său Serv și Martor, Isus Cristos, și zice: „Așa zice Iehova Dumnezeu, Cel care a creat cerurile și le-a întins; Cel care a întins pământul și ce este pe el; Cel care dă suflare oamenilor de pe el și spirit celor care umblă pe el; Eu, Iehova, te-am chemat în dreptate, te voi ține de mână, te voi păzi, și te voi da ca legământ al poporului, ca lumină a națiunilor; să deschizi ochii orbi, să scoți prizonierii din închisoare și pe cei care stau în întuneric în temniță” (Isa. 42:5-7, *A.R.V.*). Această profeție nu spune că Isus Cristos a fost însărcinat să-i ducă pe oameni în cer, ci spune că a fost însărcinat să deschidă ochii orbi și să-i informeze despre adevăr, ca ei să aibă oportunitatea să aleagă pe cine să servească. Cei care cred în numele Domnului Isus Cristos, marele Răscumpărător și Justificator al numelui lui Iehova, au motiv de speranță. Ei trebuie atunci să fie ascultători de Iehova, Cel Suprem. Prin urmare, toți care își păstrează integritatea față de Dumnezeu, vor dovedi în această măsură că Satan este mincinos, și astfel vor avea o parte în justificarea numelui lui Iehova.

Când Isus a îndurat multă suferință, și în felul acesta a continuat să fie ascultător de Tatăl Său, El a fost făcut Justificatorul numelui Tatălui Său. Din acest motiv Iehova l-a făcut pe Isus Cristos „dreapta și brațul Lui cel sfânt” pentru a-I împlini scopul de a dovedi propria Lui supremație. Prin urmare, Iehova este Cel care câștigă victoria asupra dușmanilor Săi; dar El obține această victorie prin intermediul iubitului Său Fiu

ca instrument al Său. El îl face pe Fiul Său acest instrument sau justificator, deoarece Fiul a fost ascultător sub suferință. În armonie cu aceasta, Iehova a făcut să fie scris la Psalmii 98:1, 2: „Cântați DOMNULUI o cântare nouă, căci El a făcut minuni. Dreapta și brațul Lui cel sfânt I-au venit în ajutor. DOMNUL și-a arătat mântuirea, Și-a descoperit dreptatea înaintea neamurilor”. Această CÂNTARE DE VICTORIE o cântă acum cu bucurie rămășița unsă de martori și însoțitorii lor pământești în auzul „neamurilor” sau a națiunilor. Iehova este Cel care îi salvează pe cei ascultători și le dă viața veșnică; și El face aceasta din pricina propriului Său nume mare. Salvarea lor este o justificare a numelui Său și această justificare acționează în mod benefic pentru oricine care își dovedește integritatea.

Toate persoanele sănătoase doresc să aibă viață, să locuiască în pace și să se bucure de lucrurile pe care le-a dat Dumnezeu. Nici o creatură umană nu poate realiza aceste binecuvântări dorite până când nu află de unde vin ele și ce trebuie să facă pentru a le obține. Iehova Dumnezeu l-a trimis pe pământ pe iubitul Său Fiu ca omul să creadă în El ca Justificatorul lui Dumnezeu și Răscumpărătorul omului și să trăiască, nu să piară. Aceasta înseamnă că fără cunoștință, deci fără credință, omenirea ar pieri. Viața omului perfect Isus a furnizat prețul de răscumpărare pentru cei care cred, dar ca omul să culeagă foloasele din acesta, el trebuie să-I cunoască pe Iehova Dumnezeu și pe Isus Cristos și să aleagă să fie ascultător de legile drepte ale Împărăției Lui (Ioan 17:3). Iehova a făcut îngrijiri ca oamenii să afle și El pune asupra martorilor Săi privilegiul și obligația de a le vesti acum că speranța lor este Împărăția Lui prin Isus Cristos.

Este aproape momentul crucial când chestiunea de importanță capitală trebuie să fie rezolvată. Satan își exercită toată puterea în încercarea de a câștiga, dar el va pierde cu siguranță. Satan mai degrabă i-ar nimici pe toți oamenii decât să vadă pe vreunul din ei servind pe Dumnezeu. Satan continuă să-i asuprească pe oameni, să le mărească sarcinile și aceasta îi duce la disperare, așa cum este prezis la Apocalipsa 12:12. În încercarea de a scoate lumea din încurcătură, conducătorii continuă să pună mari sarcini asupra oamenilor. Nu există absolut nimic în această lume în care oamenii pot spera. De aceea, persoanele sincere sunt în disperare.

Distingându-se cu îndrăzneală, în contrast cu starea mizerabilă a lumii vechi, se află îngrijirea grațioasă a lui Iehova Dumnezeu pentru omenirea ascultătoare. El l-a făcut pe Isus Cristos justificatorul Său și a pus numele lui Cristos deasupra oricărui alt nume în afară de al Său, și îi invită pe oameni să audă de marele Lui Rege și să afle importanța numelui Său. Cei din rămășița grupei alese, aflați încă pe pământ, au fost făcuți martorii lui Iehova și li s-a poruncit să le arate oamenilor cu bunăvoință Împărăția lui Iehova și pe marele Său Rege. Numele lui Isus Cristos sprijină Împărăția lui Iehova, care va justifica pe Iehova și va aduce salvare prin sângele lui Isus Cristos, de aceea ‘în numele Lui vor spera națiunile’. Nu există nici un alt nume pe care l-a dat Dumnezeu sub cer în care oamenii națiunilor pot spera, sau în care ei pot fi salvați în vreun fel, așa cum declara Petru la Fapte 4:12. Prin urmare, martorii lui Iehova trebuie să îndrepte atenția oamenilor spre această unică speranță, singura completă.

Este de așteptat ca martorii lui Iehova să poată pună mărturie despre numele lui Iehova Dumnezeu și Împărăția Lui fără să fie supuși persecuției și suferinței? Cu siguranță nu! Diavolul a adus multe persecuții asupra lui Isus în încercarea de a-și dovedi partea sa în chestiunea aflată în discuție și de a împiedica punerea mărturiei de către Isus referitor la Dumnezeu și Împărăția Sa. În mijlocul unei mari suferințe Isus a continuat până la sfârșit să pună mărturie despre adevăr, să-și păstreze nevinovăția și astfel să dovedească faptul că Dumnezeu este adevărat. Cei care s-au asociat cu El, și în special rămășița unsă și însoțitorii lor de pe pământ, trebuie să sufere în mod asemănător din mâinile lui Satan, deoarece ei duc mărturia lui Isus Cristos, marele Rege. În același timp ei trebuie să-și păstreze nevinovăția, învățând să asculte prin lucrurile pe care trebuie să le sufere (2Tim. 3:13). Dar există o reală bucurie în necaz, atunci când știm că necazul este adus asupra noastră deoarece facem ce este bine, în ascultare de poruncile lui Dumnezeu.

Pe măsură ce martorii lui Iehova merg înainte și vestesc cu îndrăzneală numele lui Iehova Dumnezeu, al Regelui Său și Împărăția Lui, este de așteptat că vor avea parte de persecuții și suferințe. Cei care îi persecută cu bună știință pe martorii lui Iehova și se împotrivesc Împărăției lui Dumnezeu se însemnează acum pentru măcelul care va veni peste toți potrivnicii în bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Cel

Atotputernic, la Armagedon. Ei își pun hainele identificării; și oamenilor trebuie să li se spună că singura lor speranță este în numele marelui Justificator al lui Iehova Dumnezeu și ei trebuie să se identifice ca fiind de partea Sa. La timpul potrivit, Iehova va porni la luptă pentru propriul Său popor și astfel îi va îndreptați pe martorii Lui care și-au păstrat cu credincioșie integritatea față de El, vestind numele Lui și al Regelui Său. – Zah. 14:3.

PĂRTĂȘIE

Scriind adunării din Corint, apostolul Pavel a zis: „Credincios este Dumnezeu, care v-a chemat la părtășia cu Fiul Său Isus Cristos, Domnul nostru” (1Cor. 1:9). Ce se înțelege prin cuvântul „părtășie”?

Mulți au înțeles părtășia însemnând că atunci când ei participă la o adunare sau o întrunire a poporului lui Dumnezeu trebuie să petreacă o parte din timp strângându-și mâinile sau stând la taclale. Adesea este rezervată o oră pentru ceea ce este cunoscut ca „părtășie” și în acea oră se discută de aproape orice, mai puțin de metodele și mijloacele de a promova cauza adevărului Împărăției. Cu siguranță, nu aceasta se înțelege prin cuvintele de mai sus ale apostolului.

Cuvântul „părtășie”, înțeles în mod potrivit, înseamnă parteneriat. Aceasta înseamnă asocierea cuiva cu altcineva, sau participarea cuiva împreună cu altcineva, într-o anumită lucrare. Iehova Dumnezeu l-a chemat cu mult timp în urmă pe iubitul Său Fiul Isus Cristos să îndeplinească datoriile Marelui Preot regal față de Iehova, adică să ocupe funcția de Executor pentru Dumnezeu în îndeplinirea scopurilor Sale. Dumnezeu a găsit de cuviință apoi să cheme și pe alții dintre oameni pentru a participa alături de Domnul Isus Cristos în această lucrare, adică să aibă părtășie cu El în aceasta, sau să fie în parteneriat cu El. Dumnezeu definește clar datoriile acestora în timp ce se află pe pământ. De asemenea, El a descoperit câteva din datoriile care vor reveni acestor „chemați” în cer. De exemplu:

Apostolul Petru a declarat că membrii „trupului lui Cristos” sunt chemați să calce pe urmele lui Isus, așa cum ne-a lăsat El exemplu, adică ei trebuie să urmeze aceeași cale de acțiune pe care a urmat-o Isus pe pământ. – Vezi 1Petru 2:21.

Despre el însuși apostolul Pavel a scris ca despre un urmaș al lui Isus Cristos: „Privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Isus Cristos, Domnul meu. Pentru El am pierdut toate și le socotesc ca un gunoi, ca să câștig pe Cristos. Și să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui și PĂRTĂȘIA SUFERINTELOR LUI, și să mă fac asemenea cu moartea Lui; ca să ajung cu orice chip, dacă voi putea, la învierea din morți” (Fil. 3:8, 10, 11). Mai mult decât atât, apostolul Ioan a scris: „Deci, ce am văzut și am auzit, aceea vă vestim și vouă, ca și voi să aveți părtășie cu noi. Și părtășia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Cristos. Dar dacă umblăm în lumină, după cum El însuși este în lumină, avem părtășie unii cu alții; și sângele lui Isus Cristos, Fiul Lui, ne curăță de orice păcat.” – 1Ioan 1:3, 7.

A umbla înseamnă a urma o anumită cale de acțiune; aceasta înseamnă pentru cineva ca să se comporte într-un anumit fel. Atunci, a umbla așa cum a umblat Isus, înseamnă că acela care Îi calcă pe urme pe pământ trebuie să se comporte așa cum a făcut Isus și trebuie să-L urmeze pe Isus ca însoțitor al Său, făcând aceleași lucruri pe care le-a făcut El. Nu există nici o dovadă că Isus ar fi avut o față lungă și ipocrită, făcând pe sfântul, și ar fi purtat o haină lungă de preot, ori că ar fi stat la amvon și s-ar fi dedat la rugăciuni tăcute pentru a fi văzut de oameni ca să fie admirat. Din contră, El chiar a condamnat aceste lucruri, care erau atât de evidente în rândul clerului din zilele Sale (vezi Matei 6:5). Nu există nici o dovadă că Isus și-a învățat discipolii să dezvolte un caracter minunat și plăcut, așa încât toți care ar putea veni în contact cu ei să poată vedea ce „drăguți” sunt. Din contră, înregistrarea arată că El a vorbit adevărul cu îndrăzneală și clar, că discipolii Lui au făcut la fel, iar preoții religioși și tribunalele au observat îndrăzneala discipolilor Săi și astfel au înțeles că aceștia umblaseră cu Isus ca Învățător. – Fapte 4:13.

Apostolul Pavel a fost un martor credincios pentru Domnul Dumnezeu. El a fost încântat să aibă părtășie în suferințele lui Isus Cristos. Au venit aceste suferințe peste el din pricina unei pretinse evlavii și

pentru că a avut o față lungă și gravă, a purtat veșminte lungi și a vorbit cu o voce prefăcută, făcând pe sfântul? Nu; el n-a suferit pentru aceasta, deoarece nu s-a dat la aceste lucruri. El a suferit pentru că a fost un martor curajos, neînfricat și credincios pentru adevăr. El a fost investit cu o însărcinare specială, ca ambasador pentru Cristos la neamuri. Totuși, aceasta nu i s-a urcat la cap. El și-a amintit tot timpul că era un serv al lui Dumnezeu și al lui Isus Cristos. El nu s-a gândit că era sub demnitatea lui să meargă din casă în casă pentru a predica evanghelia. Adresându-se fraților bătrâni din adunarea din Efes, care erau supraveghetori, Pavel a zis: „Știți că n-am ascuns nimic din ce vă era de folos, și nu m-am temut să vă propovăduiesc și să vă învăț înaintea norodului și în case și să vestesc iudeilor și grecilor” (Fapte 20:20, 21). El nu numai că a mers din casă în casă pentru a mărturisi despre adevăr, dar nici n-a făcut deosebire între oameni. El n-a insistat să-și aibă teritoriul printre cei bogați sau cu influență. De fapt, potrivit obiceiurilor oamenilor, era cu totul deplasat ca iudeii să-i viziteze pe greci sau pe cei dintre neamuri; totuși, apostolul i-a vizitat atât pe iudei cât și pe greci, spunându-le despre Dumnezeu și Împărăția Sa.

Ceea ce a făcut Pavel, apostolul special al lui Isus Cristos, cu siguranță putem face și noi ca discipoli asociați. Dacă el a considerat că era plăcut Domnului și profitabil pentru cauză să pună mărturie, mergând din casă în casă, atunci, cu siguranță, exemplul lui este cel pe care îl pot urma alți creștini (1 Cor. 11:1). Mai mult decât atât, Isus Cristos, Fiul marelui Dumnezeu Veșnic, a mers din casă în casă și din loc în loc, vorbind celor săraci și învățându-i despre adevăr pe cei marginalizați de societate. Ceea ce a făcut Isus Cristos, marele Răscumpărător și Cap al bisericii, cu siguranță că fiecare membru al trupului va fi încântat să facă. Aceasta a fost lucrarea Sa. Aceasta a fost lucrarea în care apostolul Pavel a avut părtășie și aceasta este lucrarea la care trebuie să ia parte alți urmași ca și ei să aibă părtășie cu Isus Cristos, înainte ca lucrarea Împărăției să fie încheiată și să fie purtată bătălia Armagedonului, spre gloria nepieritoare a lui Iehova Dumnezeu.

EXPERIENȚE DE PE TEREN

‘LUPTA ÎMPOTRIVA LUI DUMNEZEU’, NESĂBUITĂ (TEXAS)

„După ce am primit articolul revistei ‘Convingeri schimbate referitor la salutul steagului’ am mers la șeful poliției (Laredo) pentru a-i lăsa câteva exemplare. El nu se afla în birou, dar omul de serviciu a spus că era în biroul primarului. Când am intrat în biroul primarului, el avea alte treburi; așa că am spus că o să aștept, deoarece vroiam să stau de vorbă cu el și cu șeful poliției împreună. Când am început să vorbesc am spus că autorizarea și impunerea de taxe martorilor lui Iehova sunt încă în discuție și le-am înmănat *Turnul de veghere* conținând articolul „Dizidenți pentru dreptate”. Primarul a zis: ‘Nu dau doi bani pe hotărârile Curții Supreme; ele nu guvernează orașul Laredo. Noi avem această mică împărăție aici și o vom governa cum vrem noi’. Șeful de poliție a vorbit mai tare, zicând: ‘Nu avem nevoie de religia voastră, deoarece însăși Biblia se contrazice în cinci mii de locuri. În ce te privește pe tine și pe echipa ta, avem de gând să devenim mai severi și să vă arestăm de fiecare dată când primim o plângere de încălcare a legii. Nu ne interesează cine vă atacă; n-o să venim în apărarea voastră, deoarece oamenii voștri sunt trădători ai steagului american’. I-am răspuns că lucrarea noastră este de cel mai mare folos spiritual pentru poporul american în zidirea oamenilor în credință, curaj și moralitate. Primarul a continuat să zică: ‘Dacă o să căutați să faceți necazuri pe străzi sau să vă adunați și să împiedicați pietonii de pe trotuare, o să vă închidem; sau dacă mergeți într-o casă și faceți pe cineva să vă asculte înregistrările și ei depun o plângere, o să vă băgăm la închisoare pentru încălcarea legii’. ‘Să presupunem că merg într-o casă și persoana îmi dă voie să pun fonograful și ei depun o plângere, o să fiu arestat pentru asta?’ Cel de-al treilea bărbat vorbește mai tare: ‘Ei, atunci când mergeți într-o casă și le spuneți oamenilor că aveți o înregistrare cu propagandă, în felul acela vor ști ce aveți’. Am amintit că odată, în timp ce mă aflam în lucrare cu reviste, vine spre

mine un bărbat, caută ceartă și după ce mă întorc să plec îmi rupe cămașa. Cu o altă ocazie, un bărbat de aceeași teapă cere informații despre revistă și când îi spun, zice: ‘Ești unul din acei ... ai lui Iehova!’ merg să sun la poliție să-l aresteze și el pleacă în grabă. ‘Ce fel de infracțiune ați numi dumneavoastră aceasta?’ l-am întrebat pe primar. Primarul spune: ‘Ei, el se simte la fel ca noi toți; vrea să scape de voi’. Primarul iese apoi din birou și îi spun șefului: ‘Anul trecut am fost arestat în timp ce mă aflam în lucrarea cu reviste, am fost adus la postul de poliție și mi s-au pus nenumărate întrebări. Unii din băieți merg și îl întreabă pe primar cum să procedeze cu mine. Primarul zice că dacă aș părăsi orașul aș putea să plec. I-am spus că nu puteam face asta, ci voi suporta consecințele. Așa că m-au închis și m-au lăsat să plec ziua următoare”’.

VIZITE LA FIRME (BIRMINGHAM, ANGLIA)

Urmărind atent cererile pentru abonament, trimise recent la noi prin servii de grupe, am găsit una ce purta numele unei firme, dar fără numele vreunei persoane pe ea. Când am făcut vizita am trecut prin curte și s-a întâmplat să-mi arunc privirea pe un anunț de pe zidul de lângă ușă. Anunțul zicea: ‘Căruțașii și conducătorii de autocamioane sunt rugați să ia seama că înjurăturile sub această fereastră sunt strict interzise’. Am hotărât că acest lucru s-ar putea dovedi folositor în conversația cu directorul firmei, dacă puteam intra. După ce am întrebat pe diferiți oameni am fost condus în interiorul unei camere de primire foarte drăguță. A intrat unul din cei doi parteneri din firmă. Am fost bine primit și una din secretarele firmei (o doamnă) a fost împuternicită să discute chestiunea. A fost întocmit un cec către Societate pentru reînnoirea abonamentului și apoi am putut să conduc un foarte frumos studiu model, chiar acolo, cu această doamnă, care s-a arătat foarte interesată. Ea a zis că biserica unde participa nu avea ‘suflet’. I-am explicat unde putea găsi un suflet foarte viu și că atunci când Teocrația va fi complet stabilită nu va mai fi nevoie de anunțuri ca acela puse pe zidul din afară. Această doamnă era de părere că Ierarhia romano catolică era coruptă cu totul. Ea mi-a dat imediat numele și adresa ei pentru un studiu model acasă la ea. Într-un alt caz, directorul firmei m-a primit foarte amabil și a fost întocmit un cec similar. Acest domn și-a manifestat dezgustul față de Ierarhia romano catolică și îngrijorarea față de activitățile ei. I-am explicat că Societatea face mai mult decât orice altă organizație din această țară pentru libertatea de exprimare și de acțiune și merită bunăvoința lor. Două pioniere, care au lucrat în acest district aproape un an, au pătruns inițial în aceste firme și în ‘sanctuarele celor puternici’, desigur precum ‘lăcustele’ (Ioel 2:9), și propria noastră lucrare este în general o urmare a lucrării lor”.

PRINTRE „OILE” DIN MINNESOTA

Un vestitor a plasat cartea *Copii* unei doamne și s-a întors o lună mai târziu. Femeia tocmai se întorsese dintr-o călătorie în St. Louis, Mo., unde și-a dus băiatul la un specialist. Vestitorul i-a spus despre marele nostru congres ținut acolo vara trecută și a încercat să aranjeze o vizită ulterioară pentru a pune una din lecturi. Doamna: ‘Ați spus că ați avut un mare congres în St. Louis vara trecută?’ ‘Da’. ‘Cât a ținut?’ ‘Cinci zile’. Doamna: ‘Păi femeia cu care am împărțit camera mi-a spus despre un fel de adunare religioasă ținută acolo vara trecută. Am stat la o doamnă N. aproape de Arena. Ea mi-a spus că aranjase să primească în gazdă câțiva participanți la congres. Atunci toată lumea i-a spus să nu facă asta, că aceștia sunt niște oameni îngrozitori, că tot ce aveau să facă ei era să stea să-i vorbească despre religia lor, etc. Dar, cu toate acestea, ea i-a primit și, culmea, au fost cei mai drăguți oameni pe care ar mai dori să-i vadă cândva. Ea a spus că i-ar plăcea să aibă ocazia să-i mai primească din nou pe acei oameni’. Doamna a fost impresionată de ce a auzit și a contribuit imediat pentru Raportul Congresului și a stabilit o dată pentru a asculta lectura. ... La o casă mama a putut să ia cartea *Copii* cu o monedă de 25 de cenți, pe care o câștigase băiatul în vârstă de 12 ani. Ei l-au invitat din nou pe vestitor pentru a pune o lectură după câteva zile și la o săptămână după aceasta a început un studiu din *Copii*. Când a sosit pentru studiu, vestitorul a văzut pe masă Biblia lor, cartea *Copii* (îmbrăcată în hârtie maro) și o coală de hârtie scrisă în

întregime. Când a căutat pe hârtie ea a găsit răspunsul la primul set de întrebări de studiu din cartea *Copii*. Băiatul și fetița în vârstă de 10 ani le scriseseră. Aseară, la cel de-al doilea studiu, vestitorului i-au fost prezentate răspunsurile la cel de-al doilea set de întrebări. Părinții, precum și copiii, sunt interesați de studierea Bibliei, iar acum tocmai au aflat că și sora acelu om studiază Biblia și a devenit martoră pentru Iehova.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

15 DECEMBRIE 1942

Nr. 24

Cuprins:

LUPTĂTOR PENTRU LUMEA NOUĂ
PARTEA A V-A

- Pag.435

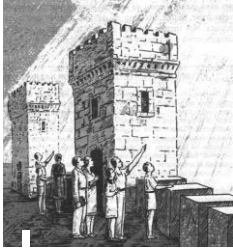
SALVARE SPRE VIAȚĂ

- Pag.448

DE CE PORUNCA SĂ IUBEȘTI?

- Pag.449

"VOI SUNTEȚI MĂRTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn, N.Y., U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: J.F. Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu l-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și l-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintează în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... 40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE VESTITORUL PREZENȚEI LUI CRISTOS

Vol. LXIII

15 DECEMBRIE 1942

Nr. 24

LUPTĂTOR PENTRU LUMEA NOUĂ

PARTEA A V-A

„Isus a răspuns: Împărăția Mea nu este din lumea aceasta. Dacă ar fi Împărăția Mea din lumea aceasta, servii Mei s-ar fi luptat.” – Ioan 18:36.

¹ Luptătorul lui Iehova pentru lumea nouă a dreptății este iubitul Său Fiu, care a fost echipat pentru luptă cu toată puterea în cer și pe pământ. Aceasta face dreapta lume nouă un lucru sigur. Din anul 1914 A.D. noi ne aflăm în perioada pe care Scripturile o numesc „ziua lui Iehova”. De aceea, noi știm că bătălia este aproape, deoarece aceasta este „bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Cel Atotputernic” și forțele demonice exercită o putere irezistibilă asupra națiunilor pentru a le strânge în situația care provoacă bătălia. (Apoc. 16:14-16). Când a fost pe pământ, Fiul lui Iehova nu s-a împotrivit să fie omorât de dușmanii Lui religioși și n-ar fi permis urmașilor Lui să lupte cu arme literale în apărarea Sa, deoarece Guvernul Lui nu era și nu este o parte a lumii acesteia, care este organizația lui Satan. Acum, că a început „ziua lui Iehova”, Fiul Său a fost întronat ca Rege și este aproape timpul pentru stabilirea lumii dreptății la care aparține Împărăția Lui. De aceea, în viitoarea bătălie a Armagedonului Fiul regal al lui Iehova va lupta de data aceasta împotriva lumii vechi și cu o violență la care întreaga creație n-a fost încă martoră până acum. (Mat. 24:21, 22). Lumea veche și toate organizațiile și oamenii care sunt o parte a ei vor fi nimicite pentru totdeauna.

² Lumea nouă a dreptății va fi întemeiată așa de ferm, încât nu va putea fi clătinată niciodată. Acei urmași ai Regelui lumii noi, care și-au încheiat calea pământească credincioși până la moarte și care au fost înviați la viață în spirit, pentru a „domni împreună cu El”, vor participa în bătălia Armagedonului cu Regele-Luptător. (Apoc. 19:11-16). Rămășița Sa de urmași credincioși aflată încă pe pământ și însoțitorii lor pământești vor fi martori ai bătăliei pentru lumea nouă, dar nu vor lua parte la ea cu violență față de dușmani. Ei sunt urâți de toate națiunile din pricina numelui Său, dar în timp ce vestesc în mod credincios Împărăția lui Dumnezeu, lor le este dată instrucțiunea divină: „Nu vă temeți, și nu vă descurajați din pricina acestei mulțimi mari; căci bătălia nu este a voastră, ci a lui Dumnezeu. Voi nu veți avea nevoie să luptați în această bătălie; așezați-vă, stați în liniște și vedeți salvarea lui Iehova pentru voi.” (2Cron. 20:15,17, *A.R.V.*). Bătălia pentru lumea nouă va fi câștigată fără ajutorul omului. – Ex. 14:13,14.

³ Iehova cere ascultare voluntară, devotament prin sacrificiu de sine și credincioșie cu bucurie din partea tuturor care vor avea protecția Lui în timpul Armagedonului și vor trăi pe pământ sub condițiile Lumii Noi. În afară de rămășița trupului de urmași ai lui Cristos, există o mulțime de persoane cu bunăvoință, ce nu poate fi numărată, ce se fac acum de cunoscut, care vor supraviețui alături de rămășiță prin cel mai mare necaz de pe pământ. Aceștia au fost prefigurați de familia lui Noe, care a trecut alături de el vie prin nimicirea „lumii care era atunci”, „lumea celor nelegiuți”. (2Pet. 2:5; 3:5, 6; Gen. 8:15-22). Și aceștia își

dovedesc bunăvoința față de Iehova Dumnezeu și Împărăția Lui primind mesajul Împărăției din mâna martorilor Săi. Apoi ei părăsesc această „lume rea prezentă” și-și consacră viața pentru totdeauna Lui și serviciului Guvernului Său Drept.

⁴ Această mulțime binecuvântată nu va merge niciodată în cer, ci va locui pământul în pace și fericire, fiind regenerată la perfecțiune umană. Continuând credincioși și ascultători față de Împărăția cerească, ei nu vor muri niciodată. (Ioan 8:51; 11:26). Mandatul lui Dumnezeu pentru familia lui Noe, după Potop, ca ei să se înmulțească și să umple pământul curățat, a prefigurat că această mulțime favorizată va primi, după Armagedon, un mandat divin asemănător. În ascultare fericită de acesta, ei se vor căsători, vor aduce pe lume copii în dreptate și astfel vor umple fața pământului cu locuitori drepecți, spre cinstea lui Dumnezeu. Paradisul va glorifica pământul. – Gen. 9:1, 7; Mat. 24:37.

⁵ Formarea acestei mulțimi de însoțitori ai rămășiței lui Cristos și uralele lor fericite pentru Iehova Dumnezeu, aflat pe tronul Lui ceresc, și pentru Iubitul Său, Mielul junghiat pentru lumea nouă, sunt ilustrate și arătate la Apocalipsa 7:9-12 într-un limbaj simbolic. După viziunea membrilor triumfătoare ale trupului lui Cristos, privitorul viziunilor zice: „După aceea m-am uitat și iată că era o mare gloată, pe care nu putea s-o numere nimeni, din orice neam, din orice seminție, din orice norod și de orice limbă, care stătea în picioare înaintea scaunului de domnie și înaintea Mielului, îmbrăcați în haine albe, cu ramuri de finic în mâini; și strigau cu glas tare și ziceau: Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care stă pe scaunul de domnie și a Mielului! Și toți îngerii stăteau împrejurul scaunului de domnie, împrejurul bătrânilor și împrejurul celor patru făpturi vii. Și s-au aruncat cu fețele la pământ în fața scaunului de domnie și s-au închinat lui Dumnezeu și au zis: Amin. A Dumnezeului nostru să fie lauda, slava, înțelepciunea, mulțumirile, cinstea, puterea și tăria, în vecii vecilor! Amin!” Scena de acolo amintește de aceea când Isus Cristos a intrat călare în Ierusalim, „cetatea marelui Rege”, și s-a prezentat ca Regele uns al lui Iehova. Atunci mulțimile de oameni, ce includeau și copii mici, însă nu preoți religioși și comercianți din templu, L-au întâmpinat cu ramuri de palmier și cu izbucniri de laudă, salvare și glorie pentru Iehova Dumnezeu. (Ioan 12:12-16; Mat. 21:8-14). Bucuria și manifestările devotamentului din partea celor care vor forma „mulțimea mare”, ce va supraviețui Armagedonului, au fost prefigurate, de asemenea, de primirea fericită pe care i-a făcut-o fiica lui Iefta acestuia, la întoarcerea lui acasă de la campania plină de succes împotriva amoniților dușmani.

OBLIGAȚIILE JURĂMÂNTULUI

⁶ În timp ce Iefta se întorcea acasă de la înfrângerea și alungarea invadatorilor națiunii teocratice a Israelului, inima lui trebuie să fi fost în armonie cu expresia psalmistului, care ilustrează pe Isus Cristos: „Ce-I voi da lui Iehova pentru toate binefacerile Lui față de mine? Voi lua cupa salvării și voi chema numele lui Iehova. Îmi voi împlini jurămintele făcute lui Iehova, da, în prezența întregului Său popor.” (Ps. 116:12-14, *A.R.V.*). Înainte să înceapă campania pentru închinarea liberă a lui Iehova în ținutul teocratic, fără amestecul și încălcările amoniților, Iefta îi făcuse Domnului Dumnezeu un jurământ. El a recunoscut că nu putea câștiga victoria împotriva agresorilor demonizați prin el însuși, dar dacă Iehova îi dădea pe amoniți în mâinile lui, să fie înfrânți, atunci el îi aducea ca ardere de tot lui Iehova pe oricine avea să iasă primul din casă ca să-l întâmpine la sosirea acasă. Iefta era un bărbat viteaz din ținutul Galaad, de la est de râul Iordan, și casa lui se afla în cetatea Mițpa, sau „Turn de veghere”, așa cum înseamnă acel nume. Victoria împotriva amoniților îi asigura funcția de „căpetenie” văzută peste toți cei din Teocrația tipică a Domnului din Israel. Aceasta fusese înțelegerea dintre el și locuitorii Galaadului în timpul când primise comanda războiului împotriva amoniților. (Jud. 10:18; 11:8-11). Deoarece declarația inspirată de la 1Corinteni 10:11 nu lasă nici o îndoială că aceste evenimente au fost tipuri sau modele profetice, Iefta a fost o figură profetică. El a ilustrat organizația văzută și aleasă a lui Iehova de izraeliți spirituali din prezent, organizație sau societate care este teocratică, și care se află sub conducerea lui Isus Cristos, Mai

Marele Iefta. Rolul pe care Societatea Turnului de Veghere l-a jucat și îl joacă în această legătură este stabilit din punct de vedere istoric și scriptural. Să urmărim în continuare aceasta, în ce a mai rămas din drama profetică.

⁷ „Iefta s-a întors acasă la Mițpa [„Turn de veghere”]. Și iată că fiică-sa i-a ieșit înaintea cu timpane și jocuri. Ea era singurul lui copil; n-avea fii și nici altă fată. Cum a văzut-o, el și-a rupt hainele și a zis: Ah! Fata mea! Adânc mă lovești și mă tulburi! Am făcut o juruiță DOMNULUI și n-o pot întoarce” (Jud. 11:34, 35). Faptul că ea era singurul lui copil, singura fiică, era punctul dificil în chestiune. Pentru el, a o devota pe ea lui Iehova, în împlinirea jurământului, însemna că familia și numele lui rămâneau fără nimeni care să le ducă mai departe în Teocrația tipică a lui Dumnezeu, deci atât familia cât și numele ar fi dispărut.

⁸ Același lucru este adevărat în prezent. Rămășița organizației teocratice sub conducerea lui Isus Cristos, Capul, declară acest fapt scriptural: Că Guvernul teocratic al lui Iehova sub Cristos, Regele, se limitează numai la 144.000 de membrii sub El, iar rămășița constituie ultimii membrii ai acestuia aflați pe pământ, și numărul lor descrește pe măsură ce membrii acestuia își încheie, fiecare la timpul potrivit, calea de acțiune în carne, „credincios până la moarte” (Apoc. 7:4-8; 4:1, 3). După ce au luptat lupta cea bună, și-au încheiat calea de acțiune și au păzit credința până la sfârșit, aceștia primesc la moarte învierea într-o clipă, sunt schimbați la viață în spirit și Îl văd pe gloriosul lor Rege cerească așa cum este și sunt făcuți asemenea Lui. (2Tim. 4:7, 8; 1Cor. 15:50-54; 1Ioan 3:2). De aceea, cei rămași din rămășiță nu-și mai continuă lucrarea de mărturie și campania educațională din Biblie în interesul unei grupe spirituale cu un destin cerească. Cei care sunt conduși acum la Domnul de rămășiță, ca rezultat al „lucrării Lui ciudate”, sunt „alte oi” ale Sale, care vor alcătui „mulțimea mare”, vor locui permanent pe pământ sub Guvernul Teocratic și vor împlini mandatul divin.

⁹ Prin urmare, aceste „alte oi” nu sunt aduse în staul pentru a crește sau a continua pe pământ numărul ce va fi încorporat în Guvernul Teocratic, deoarece Domnul nu le cheamă pe aceste „alte oi” la înalta chemare a Împărăției cerești. La timpul potrivit al Domnului, când ultimii din rămășiță vor încheia lucrarea Domnului printre acei însoțitori sau „alte oi”, atunci rămășița va înceta să mai existe și „trupul lui Cristos” va fi completat în cerurile nevăzute. Cei lăsați apoi pe pământ, ca reprezentanți văzuți ai Teocrației divine sub Cristos, vor fi acei bărbați pe care Tatăl-Rege îi va „face prinți pe întreg pământul”, anume bărbații credincioși din vechime, inclusiv Iefta, ce vor fi înviați curând din morți printr-o „înviere mai bună”. De aceea, să folosim cuvintele lui Ioan Botezătorul într-o comparație corespunzătoare a numărului „altor oi” cu rămășița, ‘primii trebuie să crească, iar cei din urmă să se micșoreze’. (Ioan 3:30). Gândul despărțirii fizice, în cele din urmă, nu încântă, căci tovarășia dintre rămășiță și „alte oi” este foarte plăcută și înviorătoare, asemenea celei dintre David și Ionatan. – 2Sam. 1:17-27.

¹⁰ Traducerea lui Young a cuvintelor lui Iefta redă: „Vai, fiica mea, mă faci să-mi schimb gândurile și te afli printre cei care mă tulbură; eu mi-am deschis gura către Iehova și nu mai pot să dau înapoi”. Fiica lui Iefta era inocentă cu privire la chestiune, în ceea ce o privea. Pur și simplu ea ieșise prima din casă pentru celebrarea sinceră a justificării lui Iehova, prin victoria asupra amoniților, victorie ce însemna păstrarea organizării teocratice și a închinării lui Iehova în mijlocul poporului Său de legământ. Ce persoană dreaptă, care Îl iubește pe Dumnezeu, s-ar reține să se bucure de aceasta? Cine ar putea fi învinovățit pentru asta? Eșecul de a arăta o astfel de bucurie ar trăda ceva greșit referitor la iubirea și devotamentul pentru Cel Prea Înalt și Teocrația Lui. Atunci, cu siguranță, Iefta nu și-a învinovățit copilul iubit, nici nu i-a găsit vină deoarece ea și-a exprimat bucuria, spontan și în public, la victoria lui Dumnezeu prin intermediul lui și a luat conducerea în celebrare. Așadar, cum vom explica noi cuvintele lui Iefta? În acest sens: Există momente când este necesar a se pune la punct lucrurile care afectează iubirea cuiva pentru Iehova și Teocrația Lui, precum și iubirea acestuia pentru o creatură pământească, iar această reorganizare pune la încercare pe oricine este devotat serviciului teocratic al lui Iehova. Studiarea următoarelor fapte descoperă aceasta.

¹¹ Timp de mulți ani tema despre „marea mulțime” descrisă la Apocalipsa 7 a fost una care a dezorientat și aceasta încă supără pe unii creștini mărturisitori. Trebuie să se recunoască faptul că „alte oi” ale Domnului

nu sunt tulburători în ei înșiși. Consacrarea lor față de Domnul și devotamentul lor bucuros și înflăcărat pentru El, după cum sunt manifestate în activitățile lor de teren pentru Teocrație, sunt apreciate foarte mult de rămășița spirituală și de toți care favorizează Teocrația. Cu toate acestea, până în anul 1935 toți creștinii își puneau întrebări despre „mulțimea mare”, despre identitatea și destinul lor. Aveau ei să fie, în cele din urmă, o grupă spirituală în cer, sau aveau să rămână oameni pe pământ, sub Împărăție? Care ar fi timpul apariției și străngerii lor? Care aveau să fie privilegiile lor de serviciu în tovărășia rămășiței? Adică, aveau ei să fie martori pentru Iehova, să se angajeze în campania educațională din casă în casă și puteau ei servi peste alții ca servi ai grupelor organizate? Avea să li se ceară și lor să manifeste aceeași măsură de credincioșie față de Iehova Dumnezeu și Guvernul Său Drept așa cum trebuie să manifeste rămășița și se puteau ei împărtăși din emblemele memoriale de la cina Domnului?

¹² Aceste întrebări potrivite au fost un izvor de „supărare”, controversă și discuții, în special din partea clasei „servului rău”. Această necredincioasă clasă spirituală își justifică rebela cale de acțiune împotriva organizației teocratice a Domnului și a lucrării ei stabilite. Ei susțin că „mulțimea mare” este alcătuită dintr-o grupă spirituală, născută de spirit, care încă nu s-a făcut de cunoscut, că membrii ei sunt doar parțial credincioși lui Dumnezeu, deci primesc numai o poziție secundară în cer, ca servi leviți ai „turmei mici” complet credincioasă.

¹³ Cuvintele lui Iefta „printre cei care mă tulbură” se referă la această mulțime a „servului rău” care stă deoparte, independentă de organizația teocratică a Societății sub Cristos, și care, asemenea clerului religios, cauzează tulburare rămășiței credincioase a lui Dumnezeu. Cu toate acestea, lăsând la o parte acești tulburători, în scripturi a fost prezis faptul că avea să fie o „mulțime mare”, dar era nevoie să se explice ce se va întâmpla cu aceasta. În 1923, Domnul de la templu a descoperit că „oile” care fac bine fraților Săi și care sunt despărțite de „capre” și adunate la dreapta Regelui sunt o clasă pământească care este despărțită în prezent de „capre” (Mat. 25:31-46). Totuși, tovărășia lor prezentă cu rămășița în lucrarea de mărturie n-a fost înțeleasă. Anii au trecut. În 1931, la marele congres internațional de la Columbus, Ohio, Domnul a descoperit rămășiței Lui credincioase „numele lor nou”, anume „martorii lui Iehova”. Acolo, El a mai descoperit și că aceia, pe care ‘omul îmbrăcat în haină de in și cu călimara la brâu’ îi însemnează pe frunte, pentru a fi cruțați de executare la Armagedon de Executorul lui Iehova, sunt o clasă pământească și identică cu „alte oi”. (Ezec. 9:4). În 1932, mai mult! Atunci, Domnul a deschis înțelegerea rămășiței pentru a vedea că Ionadab, care s-a urcat în carul regelui Iehu și a mers cu el la măcelul religioșilor închinători la demoni, a ilustrat, de asemenea, pe „alte oi” sau persoanele cu bunăvoință. De aceea, aceste „alte oi” sunt numite Ionadabi (2Regi 10:15-23). Dar lumina deplină urma încă să vină.

¹⁴ Asta s-a întâmplat la Washington D.C., în 1935, la congresul a cărui particularitate principală a fost cuvântarea publică intitulată „Guvern”. Atunci, Dumnezeu a identificat în mod grațios „mulțimea mare” ca o clasă pământească, ce va fi alcătuită din „alte oi”, că ele deja se fac de cunoscut în număr mare în compania rămășiței. Aceeași măsură de loialitate, ascultare, devotament și credincioșie față de Iehova și Guvernul Său Drept se cere și de la această clasă pământească, și de la rămășița „turmei mici”. La scurt timp după aceea, în luna august a anului 1935, revista *Turnul de veghere* a publicat explicația faptelor scripturale de la Apocalipsa 7:9-17 – vezi cartea *Bogăție*, publicată în 1936, capitolul VIII, sub titlul „Mulțimea mare”.

¹⁵ Apoi Iehova a dezvăluit o altă ilustrație tipică despre „alte oi” care vor forma „mulțimea mare”. Cu mult timp în urmă ele fuseseră prefigurată de gabaoniți, care veniseră în mod pașnic de partea Teocrației tipice a Israelului. Iosua i-a cruțat de execuție și i-a făcut tăietori de lemne și cărători de apă pentru închinarea lui Iehova de la tabernacolul Său sfânt. În ce privește punerea antitipicilor gabaoniți la lucru alături de rămășiță, *Turnul de veghere* spunea următoarele (cel din 1 mai 1937, sub titlul „Serv de grupă”): „Proclamarea mesajului Împărăției este acum foarte importantă. Este datoria celor unși să aleagă cine să fie serv de grupă; însă ‘tăietorii de lemne și cărătorii de apă’ pot să servească. (Iosua 9:21-27; Deut. 16:12-15; 29:11). Atunci când nu există nici unul [din rămășiță] în grupă capabil să ocupe locurile de servi de grupă sau în comitetele de serviciu și sunt ionadabi care au abilitate și zel, să fie puși

ionadabii în comitetul de serviciu și să li se dea ocazia de a servi. Lucrarea nu trebuie târăgănată pentru că unora din grupă le lipsește zelul. Evanghelia trebuie să fie vestită acum – Mat. 24:14”.

¹⁶ Când Mai Marele Iefta, Isus Cristos, Capul organizației teocratice, a introdus în mijlocul martorilor lui Iehova regula și funcționarea teocratică, în octombrie 1938, El a accentuat încă o dată voința lui Dumnezeu referitor la locul, ocaziile și obligațiile pentru „alte oi”, pe care le-a prefigurat fiica lui Iefta. Prin intermediul organizației Lui văzute și a publicației ei oficiale *Turnul de veghere*, El a făcut să fie publicat în 15 decembrie 1938 aceasta: „Aceași regulă a Domnului Dumnezeu cere, de asemenea, că toți cei care vor alcătui „mulțimea mare” (Apoc. 7:9-17) trebuie să creadă despre Domnul Isus Cristos că El este Salvatorul oamenilor ascultători, că prin prețiosul Lui sânge furnizează prețul de răscumpărare pentru oameni și toate drepturile lor ca oameni, inclusiv dreptul la viață perfectă, și apoi ei trebuie să-și arate credința consacându-se să realizeze ceea ce cere Cuvântul lui Dumnezeu și trebuie să-și asume sarcina de a îndeplini cu credincioșie voința lui Dumnezeu cu care au fost de acord. Ionadabii trebuie să aibă acum această informație și s-o urmeze. Ei trebuie să învețe că se cere consacrare și sfințire de la oricine va deveni o parte a mulțimii mari, va trăi pe pământ și va îndeplini, în realitate, mandatul divin de a se înmulți și a umple pământul cu oameni dreți ... (Marcu 10:44, 45) Deși acest citat a fost adresat în special celor ale căror speranțe sunt cerești, aceeași regulă se aplică și celor care primesc viață pe pământ, și arată că răscumpărarea intră în vigoare nu spre folosul tuturor, ci al celor care se supun regulilor.” – Paragrafele 16 și 17.

¹⁷ Societatea Turnului de Veghere sub Cristos nu poate retrace aceste cuvinte, deoarece ele sunt adevărul din Cuvântul lui Iehova. Mai târziu, în același an (1938) al descoperirii despre organizarea teocratică, și cu ocazia congresului din lumea întreagă, din cele 47 de orașe, cu Royal Albert Hall, Londra, Anglia, ca loc-cheie al congresului, Mai Marele Iefta a descoperit că mandatul divin va fi emis și va intra în vigoare pentru „alte oi” din „mulțimea mare DUPĂ bătălia Armagedonului. De aceea, căsătoria acum nu era o parte a împlinirii mandatului divin și nu era recomandabilă după Scripturi. Aceasta zicea, de fapt, că „alte oi” ale Domnului, care vor forma „mulțimea mare” după Armagedon, trebuie acum să rămână o grupă „fecioară” pentru a fi complet devotați, fără distracții pământești, lucrării Domnului ce acum era în curs, care este să vestească numele lui Iehova pe întreg pământul, înainte ca El să lupte și să-și arate puterea asupra lumii vechi a lui Satan la Armagedon. (Ex. 9:16). Predicarea „acestei evanghelii a Împărăției”, așa cum a fost poruncit, era lucrarea pentru această clasă a „altor oi” ca și pentru rămășiță, și nu construirea vreunei case sau organizații pământești în prezent (Mat. 24:14). Domnul se va îngriji de asta după Armagedon.

¹⁸ Aici era, în esență, exprimarea jurământului Mai Marelui Iefta referitor la „alte oi”, care a început exact când a fost instalată pe pământ organizarea teocratică și când a început lupta împotriva încălcărilor totalitar-religioase, drept consecință a conferinței din 1938 de la Munchen, dintre *fuehrer-ul* nazist și premierul britanic și politica lui împăciuitoare. Dacă acum Iehova Dumnezeu dădea victorie poporului Său de legământ sau rămășiței, împotriva încălcărilor totalitare referitoare la închinarea și serviciul lui Iehova, atunci orice apăsare întâi ca rod al unei astfel de victorii în cursul secerișului, acesta avea să fie dedicat complet „lucrării ciudate” a Domnului, care este lucrarea clasei templului. Nu va exista nici un fel de exploatare egoistă a „altor oi” de către rămășiță, așa cum face ierarhia romano-catolică „populației catolice”.

SUPUNERE FAȚĂ DE „STĂPÂNIRILE ÎNALTE”

¹⁹ Cum au răspuns la aceasta „alte oi” începând cu 1938, a fost pus în scenă într-un mod minunat, în viața reală, prin fiica lui Iefta. „Ea i-a zis: Tată, ai făcut o juruință DOMNULUI, fă-mi potrivit cu ceea ce ți-a ieșit din gură, acum când DOMNUL te-a răzbunat pe vrăjmașii tăi, pe fiii lui Amon.” (Jud. 11:36). Tatăl ei făcuse jurământul fără s-o consulte, și aceasta în mod potrivit. Acum, din dragoste părintească față de ea, el și-a arăta supărarea față de ce ar fi însemnat despărțirea. Toate acestea puneau o mare probă asupra fetei.

Avea ea să se răscoale? Sau avea să recunoască regula sau conducerea teocratică, întrucât tatăl ei era „capul” casei sale și victoria lui Dumnezeu îl confirmase ca și „cap și căpetenie” peste Teocrația tipică a Israelului? Avea ea să se supună voinței Puterii Supreme și să se încreadă în Cel care manevrase aceasta sau permisesse să se întâmple aceasta? Ce arată răspunsul ei?

²⁰ Expresia ei „tată” a arătat că ea nu credea că tatăl ei se grăbise sau acționase la întâmplare. El era cel care avea drept să dispună de copilul său necăsătorit, potrivit regulii poporului tipic al lui Iehova, bineînțeles nu într-o întrebuintare greșită. Legea Lui teocratică, de la Leviticul 19:29, pentru tați, spune: „Să nu-ți necinstești fata, dând-o să fie curvă, pentru ca nu cumva țara să ajungă un loc de curvie și să se umple de fărădelegi”. Referitor la recunoscuta regulă a Domnului cu privire la controlul tatălui asupra fiicei, observați acțiunea lui Laban când și-a dat fiica mai în vârstă Lea în locul Rahelei, pentru a fi soția lui Iacov, pentru cei șapte ani de serviciu ai lui (Gen. 29:16-30). Observați, de asemenea, cum a dat regele Saul în căsătorie pe fiica lui mai mare, celui ce avea să se lupte cu uriașul filistean Goliat și să-l omoare (1Sam. 17:25; 18:17). Observați și oferirea de către credinciosul Caleb a fiicei lui Acsa celui ce distrugea primul cetatea canaanită Chiriath-Sefer și biruia dușmanii lui Dumnezeu de acolo (Iosua 15:16,17; Jud. 1:12, 13). Arătând în continuare controlul călăuzitor al tatălui asupra fiicei, Numeri 30:16 face referire la jurămintele unei fete făcute fără aprobarea tatălui ei și zice: „Acestea sunt legile pe care le-a dat lui Moise DOMNUL, ca să aibă putere între un bărbat și nevasta lui, între un tată și fata lui, când ea este în tinerețe și acasă la tatăl ei”. Aceeași autoritate aparține Mai Marelui Iefta, Isus Cristos, care devine „Părinte Veșnic” pentru supușii Împărăției (Isa. 9:6). „Alte oi” trebuie să primească viață prin El ca al lor Tată-Rege și să fie regenerați (Mat. 19:28). El este Capul numit de Dumnezeu al Teocrației și aceste „alte oi” trebuie să se supună organizării teocratice, exact așa cum a făcut fiica lui Iefta.

²¹ Versiunea Autorizată a Bibliei inserează cuvântul „dacă” în vorbirea fiicei, dar Versiunea Americană Revizuită și traducerea lui Young redau: „Tată, tu ți-ai deschis gura către Iehova; fă-mi potrivit cu ce ți-a ieșit din gură, întrucât Iehova s-a răzbunat pe dușmanii tăi pentru tine, chiar pe copiii lui Amon”. Astfel, ea a recunoscut aranjamentul teocratic în vigoare, precum și puterea care obliga, a jurămintelor, sub acel aranjament, așa cum este declarat la Numeri 30:2: „Când un om va face o juruință DOMNULUI, sau un jurământ prin care se va lega printr-o făgăduială, să nu-și calce cuvântul, ci să facă potrivit cu tot ce i-a ieșit din gură.” Fiica lui Iefta nu-L lipsea pe Dumnezeu, făcând să fie reținut ceva ce-I fusese promis. Ea a sprijinit credințioșia pentru jurămintele, indiferent cum o afecta aceasta, totul pentru că Îl trata pe Iehova ca Puterea Supremă și îi recunoștea Teocrația și regulile ei.

²² „Dacă ai făcut o juruință lui Dumnezeu, nu zăbovi s-o împlinești, căci Lui nu-i plac cei fără minte; de aceea, împlinește juruința pe care ai făcut-o. Mai bine să nu faci nici o juruință, decât să faci o juruință și să n-o împlinești. Nu lăsa gura să te bage în păcat și nu zice înaintea trimisului lui Dumnezeu: M-am pripit! Pentru ce să se mânie Dumnezeu din pricina cuvintelor tale și să nimicească lucrarea mâinilor tale?” Aceste cuvinte din Ecleziastul 5:4-6 au fost scrise cu mult timp după fiica lui Iefta, dar ea a crezut în credincioasa linie de acțiune pe care o exprimau acestea. Jurământul tatălui ei, care a luat-o prin surprindere, nu-i putea face rău ei și relației sale cu Teocrația, deoarece jurământul fusese făcut lui Iehova. Spiritul ei de supunere, cu devotament și încredere în Dumnezeu, a mai fost exprimat în următorul citat: „Întreaga organizație a lui Iehova este onorabilă și binecuvântată și fericită este creatura care are un loc în ea. Unii au râvnit din egoism să fie în cer și să ajute la funcționarea Universului. Alții au spus: ‘Voi fi mulțumit cu orice poziție dată de Domnul’. Cea din urmă este atitudinea potrivită. Ilustrația de aici [de la Apocalipsa 7:9-12, citată mai sus] arată oastea de îngeri și de sfinți, toți în armonie deplină, precum și pe mulțimea mare [clasa ilustrată de fiica lui Iefta] în deplină armonie cu ei, toți laolaltă cântând laude numelui lui Iehova” – din *Turnul de veghere* din 15 august 1935, parag. 4.

²³ Mai Marele Iefta, Isus Cristos, în timp ce era încă pe pământ, și-a dat cuvântul în ce privește disponerea de „alte oi” pe care I le va da Iehova (Ioan 10:16; Mat. 25:32-40, 46). De asemenea, după înălțarea Sa la cer, acest puternic Războinic pentru lumea nouă a dat apostolului Ioan descoperirea cu privire la lucrurile viitoare, ce includea și întrebuintarea sau disponerea de „mulțimea mare”. Dar toate

acestea n-au fost înțelese până la timpul reluării moderne a dramei lui Iefta. În special de la descoperirea ilustrației despre Ionadab, din 1932, și mai mult de la 1935 încoace, când a fost dezlegat misterul despre „marea mulțime”, Isus Cristos a făcut să fie clarificate și explicate în publicațiile TURNULUI DE VEGHERE înțelegerea dramelor și a ilustrațiilor profetice. Cei strănși ca „alte oi” citesc și studiază aceste lucruri care „au ieșit din gura” Mai Marelui Iefta prin organizația Lui văzută. Aceste „oi”, în spiritul consacrării lor față de Dumnezeu, zic: „Să se facă voia Ta” și sunt complet în armonie cu toate acele ilustrații profetice ce arată rolul lor. Ei se bucură de grațioasa îngrijire a lui Dumnezeu pentru ei și sunt bucuroși ca tot ce a fost ilustrat în miniatură să fie pus în scenă complet cu privire la ei.

²⁴ Fiica lui Iefta a văzut cum tatăl ei ‘își pusese viața în mâinile Lui’, pentru justificarea numelui lui Iehova. Era viața ei mai prețioasă? „Alte oi” de astăzi au fost martore la cum și-au pus în pericol viața și proprietatea cei aflați în organizația Turnului de Veghere, sub Capul Isus Cristos, numai pentru a păzi poruncile lui Dumnezeu și a avea o parte în justificarea numelui Său. „Alte oi” au văzut că Iehova a dat victorie asupra „amoniților” religio-totalitari și au observat lucrarea prin martorii Lui, care continuă să meargă sub protecția și apărarea Sa, fiind mai înțelepți decât dușmanii libertății și închinării libere, și dejucându-le planurile. Asemenea singurului copil al lui Iefta, aceste „alte oi” nu se pot reține să acționeze ca însoțitori și să se asocieze programului de activități împotriva perfizilor „amoniți”. „Să strige de bucurie și să se veselească cei care sunt de acord cu cauza mea dreaptă; da, să zică neîncetat: Iehova să fie slăvit! El, care se bucură de prosperitatea servului Său” (Ps. 35:27, *A.R.V.*). „Cei smeriți [umili] văd lucrul acesta și se bucură; și voi, care căutați pe Dumnezeu, să vă trăiască inima.” – Ps. 69:32, *margin*.

²⁵ „Alte oi” imită pe Mai Marele Iefta „ca niște copii preaiubiți” (Efes. 5:1, 2). Ei Îl imită în declarația solemnă că merită orice și totul ca să susții numele lui Dumnezeu în mod victorios în a Lui „lucrare ciudată” împotriva amoniților agresivi și totalitari. Dramele profetice din vechime au prevăzut rolul pe care îl vor juca „alte oi” ale Domnului în legătură cu justificarea numelui lui Dumnezeu. De aceea, Isus Cristos, care face întotdeauna voința Tatălui Său, face jurământ să se îngrijească așa încât ilustrațiile profetice să se împlinescă în mod credincios în toate detaliile, referitor la „alte oi” ale Lui. El nu poate lua în considerație dacă persoanelor individuale cu bunăvoință le place sau nu ce arată dramele profetice că este rolul pe care ele trebuie să-l joace în serviciul lui Dumnezeu. Cu toate acestea, cei care au același cuget ca fiica lui Iefta văd că justificarea numelui Celui Prea Înalt, prin organizația Lui teocratică sub Isus Cristos, este lucrul de importanță supremă. Disponerea lor și cerințele puse asupra lor sunt doar secundare și chiar sunt un privilegiu să le împlinescă. Merită prețul să vezi răzbunarea divină care va veni peste gloata totalitar-religioasă și idolul lor, „urâciunea pustiirii”, sau religioasa „nouă ordine”. – Ps. 92:11.

PLÂNSUL ÎNCETAT

²⁶ Jurământul lui Iefta nu specificase un timp anume referitor la data exactă când trebuia să-și aducă simbolică „ardere de tot” (Jud. 11.30, 31). Nu fusese promisă o jertfire instantanee a acesteia, imediat după apariția ființei jertfite la sosirea acasă a lui Iefta. În mod rațional trebuia să existe o perioadă de pregătire pentru jertfa umană, ca în cazul băiatului Samuel. Mama lui, Ana, a făcut jurământ să devoteze lui Dumnezeu pe primul ei copil de parte bărbătească, dacă El o făcea să fie mamă, dar ea nu și-a dus băiatul, pe Samuel, la tabernacol și la preoții și leviții lui, imediat ce a fost născut copilul. În mod potrivit, ea a așteptat „până când l-a înțărcat. Când l-a înțărcat, l-a suit cu ea” și l-a dus la marele preot, pentru a-și respecta jurământul (1Sam. 1:11, 19-28). La fel s-a întâmplat în cazul fiicei de vârstă căsătoriei a lui Iefta: „Și ea a zis tatălui său: Atât îngăduie-mi: Lasă-mă slobodă două luni, ca să mă duc să mă pogor în munți și să-mi plâng fecioria cu tovarășele [însoțitoarele (*A.R.V.*)] mele” (Jud. 11:37). Adică, mai lasă-mă două luni și nu mă duce la tabernacolul din Șilo și la viitorul serviciu al lui Dumnezeu pentru mine de acolo – Jud. 18:31.

²⁷ Fata n-a cerut nimic contrar obligației ei față de regula teocratică, nici să facă loc de o ascunzătoare ca să scape să-I dea lui Iehova ceea ce este potrivit și Îi aparține. Ea a cerut o favoare de două luni, evident

o lună pentru tatăl ei, deoarece numele lui și continuitatea familiei sale erau întrerupte prin jertfirea ei; și cealaltă lună era pentru sine, deoarece renunța la maternitate și avea să moară fără copii, fără nimeni care să ducă mai departe familia prin ea. Cererea unei asemenea amânări era rezonabilă, când luăm în considerație cazul străbunicului ei, cel al lui Iacov: „Și egiptenii l-au plâns șaptezeci de zile”. (Gen. 50:3). În cazul fratelui lui Moise, Aaron, „toată casa lui Israel l-a plâns pe Aaron treizeci de zile” (Num. 20:29). În cazul lui Moise, „copiii lui Israel l-au plâns pe Moise treizeci de zile, în câmpia Moabului; și zilele acelea de plâns și de jale pentru Moise s-au sfârșit” (Deut. 34:8). Având în vedere dispariția casei și a neamului tatălui ei, din cauza împlinirii jurământului său cu privire la ea, fiica lui Iefta a cerut numai două luni, sau aproximativ 59 de zile, pentru a face ce era potrivit. Comparați aceasta cu cât au plâns izraeliții în fața pericolului evident că una din cele douăsprezece seminții, Beniamin, era posibil să fie lăsată fără copii și să dispară: „Poporul a venit la Betel și a stat înaintea lui Dumnezeu până seara. Au ridicat glasul, au vărsat multe lacrimi și au zis: DOAMNE, Dumnezeul lui Israel, pentru ce s-a întâmplat așa ceva în Israel, să lipsească astăzi o seminție întregă din Israel? Și au zis: Cei ce au mai rămas din Beniamin să-și păstreze moștenirea, ca să nu se șteargă o seminție din Israel” – Jud. 21:2, 3, 17.

²⁸ „Țapii călugări” și călugărițele romano-catolici nu-și găsesc exemplul sau precedent în fiica lui Iefta pentru parada pe care o fac peste tot în public, îmbrăcați în sumbrul negru, pentru a stârni simpatie și venerație superstițioasă printre cei care îi văd. Ea a avut spiritul lui Isus, care a zis: „Când postiți, să nu vă luați o înfățișare posomorâtă, ca fățarnicii, care își slujesc fețele ca să se arate oamenilor că postesc. Adevărat vă spun că și-au luat răsplata. Ci tu, când postești, unge-ți capul și spală-ți fața, ca să te arăți că postești nu oamenilor, ci Tatălui tău, care este în ascuns; și Tatăl tău, care vede în ascuns, îți va răsplăti.” (Mat. 6:16-18). Fiica lui Iefta n-a propus să se învârtă de colo până colo în jurul casei, să se jelească și să plângă acolo ca să fie văzută de oameni și să întristeze viața altora de prin împrejurimi. Aceasta făcea ca aceștia să-și fixeze mintea și atenția mai mult asupra ei și a situației sale, decât asupra justificării numelui lui Dumnezeu prin răzbunarea Sa exprimată de tatăl său împotriva închinătorilor la diavol. Ea n-ar fi distras atenția poporului de legământ al lui Dumnezeu de la Creator la creatură, adică la ea însăși. Acela era timpul ca Israel să se bucure și ea nu i-ar fi dat niciodată o notă tristă prin prezența și înfățișarea ei de tristețe – Comparați Zaharia 7:3 și 8:19.

²⁹ Cererea să „mă duc să mă pogor în munți”, pentru a-și plânge fecioria, aduce în atenție faptul că țara ei natală, teritoriul Galaad, era foarte muntoasă. De aceea, acela era un întreg numit „muntele Galaad” (Gen. 31:21,23,25). „Înălțimile” erau locuri obișnuite de a plânge, în singurătate, așa cum este arătat, de exemplu, la Isaia 15:2: „Poporul se suie la templu și la Dibon, pe înălțimi, ca să plângă”. În munții pustii, Iehova Dumnezeu, care vede în ascuns, putea discerne modesta ei cale de acțiune și avea să-i răsplătească public; ceea ce a și făcut. Ea își plângea situația înainte, și nu după ce intra în serviciul exclusiv al Domnului la tabernacolul său din Șilo. După ce plânsul ei lua sfârșit pentru totdeauna, prin cele două luni de cutreierat prin munții Galaadului, ea avea să-L servească, după aceea, pe Domnul pentru totdeauna, cu bucurie, în sfânta Lui casă. Nu este așa astăzi? „Alte oi” ale Domnului nu deranjează cu nici o notă de tristețe personală grupa martorilor lui Iehova, ca să le tulbure bucuria de actele Lui de justificare, prin Teocrația Sa, în decursul „lucrării ciudate”. Numai în secret, pentru un timp, ei se plâng Domnului de unele jertfe care sunt făcute, prin care vine peste ei batjocura dușmanului. Astfel, ei termină cu aceasta, pentru ca după aceea să servească pentru totdeauna pe Iehova, cu bucurie, în uniune cu grupa Sa a templului. Ei se bucură că sunt „învredniciți să fie batjocoriți pentru numele Lui” – Fapte 5:41.

³⁰ Credința și devotamentul lui Iefta și ale fiicei lui față de conducerea teocratică de peste Israel pot fi apreciate. Fiind singurul lui copil, iar fecioria ei fiind pe toată durata vieții, aceasta întrerupea numele tatălui ei, precum și ocazia sa pentru căsătorie. Aceasta dovedește că împărtășirea ei în justificarea numelui lui Dumnezeu, care a urmat jurământului tatălui său, a fost cu un real cost personal, o renunțare care o afecta dureros, exact așa cum îl afectase pe părintele său. În Israel era o rușine să fii necăsătorit și fără copii. Era ca și cum ai fi fost un pom fructifer fără roade, deci era tăiat ca o cheltuială nefolositoare, mai ales că în orient pomii fructiferi erau taxați de guvern (Luca 13:6-9; Ier. 17:7, 8). Prin credințioșia sa față

de jurământ Iefta era lăsat fără copii, și fiica lui trebuia să rămână acum fecioară, deci fără copii. Astfel, în Teocrația tipică a lui Dumnezeu era într-adevăr ceva de plâns și de jale.

³¹ Această situație dramatică arată că „alte oi” ale Domnului trebuie să ia în considerare prețul și să fie încercați complet pentru a-și dovedi iubirea și consimțământul să iasă înainte cu totul pentru Iehova și justificarea numelui Său prin gloriosul Său Guvern. Ei trebuie să aleagă să devină însoțitori ai rămășiței credincioase ai trupului lui Cristos, care poartă batjocurile asemenea celor care au venit peste Capul Isus Cristos, precum și peste Tatăl Său, Iehova, marele Creator al Teocrației. Necazul lor, dacă este vreunul, pentru purtarea unor asemenea batjocuri, ei îl duc în munți, sub privirea Celui ai cărui ochi „aleargă încolo și-ncoace pe întreg pământul”. Când se află înaintea martorilor lui Iehova și în compania lor ei împărtășesc bucuria în triumfurile adevărului Său și ale „lucrării Lui ciudate” împotriva încălcărilor constante prin demonizații „amonii” din toate națiunile. Ei încheie cu tristețea odată și pentru totdeauna și apoi se bucură de aici înainte de Iehova și de cuceririle Lui prin Teocrație. „Căci Mielul, care stă în mijlocul scaunului de domnie, va fi Păstorul lor, îi va duce la izvoarele apelor vieții și Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor” – Apoc. 7:17.

³² „Tovarășele”, sau „însoțitoarele” care au mers împreună cu fiica lui Iefta în munții singuratici erau fecioare ca și ea, fără responsabilități de familie. Aceste însoțitoare s-au oferit voluntar să împărtășească batjocura cu ea și să plângă cu ea. Toate aceste fecioare laolaltă ilustrează pe „alte oi” ale Domnului, care vor alcătui „mulțimea mare”. Aceasta vrea să spună că „alte oi” nu rămân singure în această stare de devotament complet față de Domnul, ci ele vestesc și altora cerințele lui Dumnezeu pentru viață în lumea nouă. Astfel, ele îi ajută pe alții să devină „însoțitori” ai lor și ai rămășiței lui Iehova și astfel să aibă parte de a suferi acele batjocuri care au venit peste toți care susțin stindardul teocrației. Ele ilustrează aceeași clasă ca fecioarele asociate ale miresei lui Cristos, despre care vorbește Psalmul 45:14, 15: „E urmată de fete, însoțitoarele ei, care sunt aduse la tine. Ele sunt aduse în mijlocul bucuriei și veseliei și intră în casa împăratului”.

³³ Spiritul lui Iehova Dumnezeu a fost peste Iefta. El a fost hotărât să nu se întoarcă nici la dreapta nici la stânga, ci să fie credincios jurământului său. El știa că a-și călca jurământul ar fi însemnat o batjocură pe numele lui Dumnezeu și un exemplu păgubitor pentru poporul de legământ al lui Dumnezeu și era spre propria lui nimicire ca și călcător de legământ (Rom. 1:31, 32). „El a răspuns: Du-te! Și a lăsat-o slobodă două luni. Ea s-a dus cu tovarășele ei [(A.R.V.) și ea a plecat, ea și însoțitoarele ei], și și-a plâns fecioria pe munți.” (Jud. 11:38). Făcând aceasta, Iefta s-a lipsit de prezența și compania ei în casă. În mod rațional, el a realizat că acasă nu era locul pentru a plânge, când victoria lui Iehova era marele eveniment ce făcea ca toate chestiunile personale să pălească și îndepărta toată tristețea creaturilor. Costurile personale din pricina justificării lui Dumnezeu nu trebuiau trâmbițate prin împrejurimi, nici nu trebuiau etalate înaintea altora care se bucurau în Iehova – 1 Tes. 5:16.

³⁴ Să nu existe nici o confuzie în acest punct. Faptul că fiica lui Iefta și-a plâns fecioria și după aceea a rămas fără copii este o ilustrație clar diferită de cea a lui Noe și a familiei lui, când au ieșit din arcă și au ascultat mandatul divin, declarat din nou pentru ei, de a umple pământul. Drama lui Iefta este o profeție a evenimentelor ce preced „bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Cel Atotputernic”. De aceea, aceasta nu trebuie interpretată greșit că ilustrează faptul că după Armagedon pentru „mulțimea mare” nu se va emite mandatul divin, pentru ca de data aceasta să fie îndeplinit într-adevăr până la sfârșit, sub dreptul domnitor, Teocrația. Cerința fecioriei ilustrează că înainte de bătălia Armagedonului „alte oi” ale Domnului trebuie să-L servească pe Iehova la templul Său prin celibatul devotamentului față de El.

INTEGRITATE FAȚĂ DE JURĂMÂNT

³⁵ „După cele două luni s-a întors la tatăl ei și el a împlinit cu ea juruința pe care o făcuse. Ea nu cunoscuse împreunarea cu bărbat. De atunci s-a făcut în Israel obiceiul [(margin) lege]” (Jud. 11:39). Fata și-a făcut apariția la timpul stabilit, credincioasă cuvântului ei, așa cum fusese tatăl său față de jurământul

lui. Ceea ce a făcut-o să-și țină promisiunea, să se întoarcă și să se dea pe mâna părintelui ei, pentru a-și împlini jurământul, a fost aprecierea și devotamentul ei față de regula teocratică. Aceasta era o sarcină plină de bucurie, deoarece era în strânsă legătură cu justificarea lui Dumnezeu și cu păstrarea închinării libere în Israel, prin alungarea de către tatăl său a invadatorilor demonizați, exact cu două luni înainte. Plânsul și jeliul erau acum, categoric, lucruri de domeniul trecutului, cu care nu mai trebuia să-și bată capul. De acum înainte pentru ea era numai serviciul fericit al lui Iehova Dumnezeu. Tot la fel, „alte oi” dau la o parte întristarea și se supun Mai Marelui Iefta, Isus Cristos, „Părintele veșniciei” și Capul Guvernului teocratic. El mai este și Capul tuturor celor care se pun sub acest Guvern Teocratic pentru refugiu și protecție, să le facă lor și să facă pentru ei tot ce a prezis cuvântul Său al promisiunii, așa cum este înregistrat în Biblie.

³⁶ În împlinirea jurământului, fiica lui Iefta trebuia „să fie închinată DOMNULUI, cu siguranță” și el trebuia „s-o aducă [pe ea] ca ardere de tot” (Jud. 11:30,31). De aceea, el n-o putea da în căsătorie altui izraelit, având în vedere viitori urmași pentru sine. El trebuia s-o predea lui Iehova Dumnezeu, la tabernacolul Său din Șilo, peste râul Iordan, acolo unde preoții și leviții lui Dumnezeu, sub marele lor preot, serveau Marelui Teocrat. Fata era un lucru devotat în exclusivitate lui Iehova, și nimeni n-o putea atinge pentru scopuri egoiste. Ca fiică a victoriosului „cap și căpetenie” din Galaad, ea ar fi putut fi dată în căsătorie bărbatului celui mai bun, cu cea mai bună reputație din țară. Dar acum, în calitate de creatură devotată, ea a fost adusă în situația gabaoniților de la tabernacol, pe care Iosua i-a cruțat de la moarte și i-a dedicat pentru totdeauna serviciului de la templul sau tabernacolul lui Iehova. Referitor la gabaoniți, prinții Israelului, care își dăduseră cuvântul înaintea lui Dumnezeu, au zis: „Le-am jurat pe DOMNUL Dumnezeu lui Israel și acum nu putem să ne atingem de ei. Iată ce le vom face. Îi vom lăsa cu viață, ca să n-aducem peste noi mânia DOMNULUI, din pricina jurământului pe care li l-am făcut”. „Dar din ziua aceea i-a pus să taie lemne și să scoată apă pentru adunare, și pentru altarul DOMNULUI, în locul pe care l-ar alege DOMNUL; ceea ce fac până în ziua de azi.” (Ios. 9:19, 20, 27). Că și femeile devotate se adunau la tabernacol, la ușa acestuia, observați Exodul 38:8. În bătălia de la Șilo au fost nimiciți cei care au violat vreuna din acele femei. – 1Sam. 2:22, 34; 4:10-21.

³⁷ La tabernacol, ca însoțitoare a gabaoniților, fiicei lui Iefta i-au fost încredințate datoriile de serviciu potrivite ca ea să le îndeplinească, ca ajutor pentru preoți și leviți. Poziția servului Dumnezeului Cel Prea Înalt este făcută onorabilă prin Isus Cristos, Servul Ales al lui Iehova. Titluri precum „conducător”, „șef” și altele asemenea au fost abandonate și nu-și mai găsesc loc în organizația teocratică a lui Iehova, pentru că toți care au numiri speciale în lucrare se numesc „servi”; ceea ce și sunt (vezi *Informatorul* din iulie 1936). Prin urmare, ce potrivit este că fiica lui Iefta, ca serv la templu, să prefigureze aceeași clasă ca gabaoniții, anume pe „alte oi” care vor alcătui „mulțimea mare”. „Aceștia vin din necazul cel mare; ei și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului. Pentru aceasta stau ei înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu și-I SERVESC zi și noapte în templul Lui. Cel ce stă pe scaunul de domnie își va întinde peste ei cortul Lui.” (Apoc. 7:14,15). Cu secole după ce Domnul Isus i-a dat lui Ioan această viziune, El a făcut-o ușor de înțeles pentru clasa Ioan și astfel Mai Marele Iefta și-a dat cuvântul promisiunii sau a făcut jurământ. Acum, în special de la 1938 încoace, El le face „altor oi” ale Sale totul „potrivit cu ceea ce i-a ieșit din gură”. În felul acesta el îi face plăcere Marelui Teocrat, care a făcut posibile toate acestea dând victoria asupra împotrivirii totalitare, pentru ca „lucrarea Lui ciudată” să poată merge mai departe. Acum „ionadabi” sau „alte oi” depășesc la număr pe cei din rămășiță și ocupă loc din ce în ce mai mult în organizația de serviciu și în lucrarea de teren. Prin harul lui Dumnezeu, ei fac o treabă bună!

³⁸ Despre fiica lui Iefta se mărturisește: „Și ea nu cunoscuse vreun bărbat” (*V.R.Eng.*); „Și ea n-a cunoscut nici un bărbat” (traducerea lui *Young*). Această stare de fecioară ea și-a păstrat-o la tabernacol, deoarece jurământul tatălui său nu-i dădea voie să servească vreun bărbat sau o familie. Ea l-a servit pe Dumnezeu fără să fie împiedicată de grijile familiei. Despre această stare, 1Corinteni 7:32-35 spune: „Dar eu aș vrea ca voi să fiți fără griji. Cine nu este căsătorit se îngrijește de lucrurile Domnului, cum ar putea să placă Domnului ...Tot așa, între femeia măritată și fecioară este o deosebire; cea nemăritată se îngrijește

de lucrurile Domnului, ca să fie sfântă și cu trupul și cu spiritul; iar cea măritată se îngrijește de lucrurile lumii, cum să placă bărbatului ei. Vă spun lucrul acesta pentru binele vostru, nu ca să vă prind într-un laț, ci pentru ceea ce este frumos și ca să puteți servi Domnului fără piedici”. Deși aceste cuvinte n-au fost scrise tocmai pentru „alte oi”, ci pentru „turma mică” ce include rămășița, aici se găsește o sugestie potrivită pentru clasa „fiica lui Iefta”, anume să aștepte până după Armagedon și până când Iehova va emite mandatul divin printr-o definiție clară. Cei care dau atenție pot fi mai mult în serviciul templului în compania rămășiței trupului lui Cristos (Vezi cartea *Salvare*, pagina 325 și cartea *Copii*, paginile 312, 366). Fecioria fiicei lui Iefta de la templu ilustrează cu precizie devotamentul neîmpărțit al clasei „alte oi”, servindu-l pe Dumnezeu la templul Său „zi și noapte”. Călea lor de acțiune este cea a apostolului: „Fac un singur lucru.” - Filip. 3:13.

TOVĂRĂȘIE PLĂCUTĂ

³⁹ Înregistrarea din Versiunea Autorizată a Bibliei spune: „Și în Israel era un obicei, *că* fiicele lui Israel mergeau anual [din an în an] s-o plângă pe fiica lui Iefta galaaditul patru zile pe an” (Jud. 11:39, 40). În textul ebraic există un *soph pasuk*, sau un semn de „sfârșit al versetului” după „obicei în Israel”, ceea ce sugerează că aici ar urma mai degrabă un punct decât o virgulă și inserarea cuvântului *că*, scris cu litere cursive, a fost făcută pentru a face legătura cu versetul 40. Traducerea lui Young spune: „Și în Israel era o lege”. Adică, în Teocrația tipică a lui Dumnezeu era un „decret” sau o „lege” să-ți împlinești cu credincioșie jurământul față de Dumnezeu, așa cum a făcut Iefta cu credință, indiferent ce necesita aceasta. De aceea, „arderea de tot” a lui Iefta a fost potrivită.

⁴⁰ Astăzi, în organizația teocratică jurământul față de Iehova Dumnezeu trebuie să fie împlinit. Isus Cristos, Capul acestei organizații, trebuie să îndeplinească și să împlinească lucrurile promise lui Dumnezeu, lucruri ce sunt făcute de cunoscut pentru El în dramele profetice, precum și în profețiile directe ce prevestesc despre „alte oi”. Aceasta este voința sau „legea” lui Iehova. Mai Marele Său Iefta nu va da greș să o împlinească în Israelul spiritual. Așadar, ceea ce a avut loc în „Ziua copiilor” la Congresul teocratic din St. Louis, din 10 august 1941, după cuvântarea publică „Copiii Regelui”, anume prezentarea cărții *Copii* celor 15.000 de copii între 5 și 18 ani, care și-au declarat în public devotamentul față de Domnul, a fost în perfectă armonie cu acțiunea Mai Marelui Iefta. Acea acțiune a lui Iefta și a marelui său Corespondent se potrivește „arderii de tot” din Psalmii 69:30-32: „Atunci voi lăuda Numele lui Dumnezeu prin cântări și prin laude Îl voi preamări. Lucrul acesta este mai plăcut DOMNULUI decât un vițel cu coarne și copite! Cei smeriți văd lucrul acesta și se bucură; voi, care căutați pe Dumnezeu, să vă trăiască inima!” Fapta credincioasă a lui Iefta l-a marcat ca pe un om al credinței. De aceea, la Evrei 11:32 de el se amintește în mod onorabil ca de unul din martorii lui Iehova din vechime și curând va avea o „înviere mai bună”, pentru a fi făcut unul din „prinții pe întreg pământul”. – Evrei 11:35; Ps. 45:16.

⁴¹ „Fetele lui Israel” care o vizitau anual pe devotata față la tabernacol erau fecioare care au apreciat călea ei de acțiune și s-au asociat cu ea pentru a o întări și încuraja. Ele nu mergeau să plângă și să jelească. Alte traduceri ale acestei înregistrări spun: „Fetele lui Israel mergeau anual să sărbătorească” (*A.R.V.*); „Din timp în timp fetele lui Israel mergeau să stea de vorbă cu fiica lui Iefta galaaditul” (traducerea lui *Young*). Expresia ebraică de aici (*tahnah = a celebra, a comemora*) apare într-un singur alt loc, la Judecători 5:11: „În locurile de unde se scoate apă, să laude [*tahnah*] faptele drepte ale DOMNULUI”. Aceste adunări anuale nu aveau loc pentru a o glorifica pe fiica lui Iefta, ci erau adunări de serviciu, ce tratau motivul pentru care ea se afla acolo în serviciul tabernacolului, anume justificarea numelui lui Dumnezeu prin organizația Lui teocratică, peste care Iefta era atunci „căpetenia” numită de Dumnezeu. În felul acesta ele o întăreau în credincioșie, chiar dacă ea nu putea fi în nici un chip o mamă în genealogia regală a promisului Mesia, sau mama lui Mesia însuși.

⁴² Fiica lui Iefta plânsese în trecut, timp de două luni înainte de intrarea sa în serviciul de la tabernacol. Plânsul era în urma ei și ea „uitase acele lucruri care le lăsase în urmă”; de aceea, ea nu se asocia cu altele

la o întâlnire în care să se plângă pe sine. Ea nu se plângea acum ca și cum Iehova Dumnezeu ar fi permis să vină peste ea o soartă deosebit de grea, neobișnuită și discriminatorie. Înaintea ei, acum, principalul lucru era îndeplinirea cu credincioșie a serviciului lui Dumnezeu spre justificarea numelui Său, și acest lucru trebuia să fie făcut prin menținerea integrității sub jurământul pentru victoria teocratică. Exact același lucru se întâmplă astăzi cu corespondentul modern, „alte oi” ale Domnului.

⁴³ Nu este arătat dacă la Șilo erau petrecute cu ea patru zile la rând sau câte o zi la intervale de timp, în decursul anului. Pentru galaadiți aceasta însemna o călătorie dus-întors peste râul Iordan, de fiecare dată, către și dinspre Șilo, și aceasta fără mijloace moderne de călătorie spre adunări. Aceasta era o perioadă completă, bine chibzuită, deci suficientă, care nu se amesteca cu datoriile ei încredințate la tabernacol. Fără îndoială, era un timp de bucurie să se adune la ea. Și bineînțeles că ori de câte ori Iefta vizita tabernacolul la sărbătorile stabilite, de trei ori pe an, așa cum fusese poruncit de Domnul, precum și cu alte ocazii speciale, atunci când el se sfătuia cu marele preot în chestiuni teocratice, sau aducea jertfe de animale, el ar fi avut ocazia s-o vadă și să se întâlnească cu ea. Ei se bucurau împreună de privilegiul ei special de devotament absolut față de Sfântul lui Israel și serviciul Lui direct. Iefta, de asemenea, o întârea pentru a continua în acest serviciu cu credincioșie, integritate și fără vină.

⁴⁴ Asemănarea de aici este păstrată în mod minunat astăzi. Deși destinele separate ale fiecărei clase sunt acum clar înțelese, aceasta n-a rupt tovarășia rămășiței spirituale, legată de cer, aflată încă pe pământ, cu devotații lor însoțitori, „alte oi”, care vor rămâne pe pământ și vor împlini mandatul divin. Ei servesc la templu la fel. Ei se asociază împreună, cu regularitate, la studiile din Biblie, la adunările de serviciu, la adunările generale, pentru a se îndemna unii pe alții în ce privește serviciul pentru Teocrație, pentru a-și păstra credincioșia, zelul neîntrerupt, și integritatea de neclintit pentru justificarea numelui lui Iehova. Ei se bucură împreună. Ei luptă umăr la umăr, sub puternicul „Luptător pentru lumea nouă” al lui Iehova, Isus Cristos. Lupta împotriva demonismului nu s-a terminat complet. Deci, curaj! „Urâciunea pustiirii” care se ridică din abis și toți necredincioșii nemulțumiți, nu vor triumfa. Ca asigurare a acestui fapt, urmăriți articolul final, din următorul număr al *Turnului de veghere*.

(Va urma)

Întrebări pentru studiu

1.(a) Cine este luptătorul lui Iehova pentru lumea nouă și datorită prezenței cărei zile știm noi că lupta pentru aceasta este aproape? (b) De ce n-a opus El rezistență combativă ca să nu fie omorât când era pe pământ și care va fi calea Lui de acțiune în ce privește bătălia Armagedonului?

2. Ce parte vor avea în bătălia de la Armagedon urmașii credincioși ai lui Cristos care și-au încheiat calea pământească de acțiune și rămășița aflată încă pe pământ?

3. Ce anume cere Iehova de la cei pe care îi păstrează în decursul Armagedonului și ce arată ilustrația Potopului din zilele lui Noe, referitor la supraviețuirea altcuiva în afară de rămășiță?

4. Ce mai arată acea ilustrație profetică a Potopului, referitor la destinul acelei mulțimi binecuvântate, după Armagedon?

5. (a) Cum sunt arătate în cartea Apocalipsa, în mod simbolic, formarea și uralele acestei mulțimi? (b) Despre ce amintește această întâmplare a Regelui în experiențele lui Isus de pe pământ și cum a fost prefigurat acest lucru prin experiența lui Iefta?

6. (a) Care trebuie să fi fost starea inimii lui Iefta când s-a întors acasă victorios din luptă și ce jurământ se cuvenea acum să fie împlinit? (b) Ce poziție îi asigurase lui Iefta în Israel victoria dată de Dumnezeu și pe cine ilustrează el astăzi?

7. Care a fost exclamația lui Iefta când și-a întâlnit fiica și care era punctul dificil în chestiune?

8. Cum este adevărată astăzi o situație asemănătoare în ce privește continuarea existenței grupeii spirituale de creștini de pe pământ?

9. Pe măsură ce timpul înaintează, cum se compară numărul rămășiței și cel al „altor oi” ale Domnului și cum îi afectează cugetul încheierii tovărășiei lor pe pământ?
10. De ce fiica lui Iefta nu trebuia învinovățită pentru că ieșise prima? Prin urmare, cum vom înțelege noi cuvintele lui, ce spun despre ea că se afla printre cei care îl tulburau?
11. Sunt privite „alte oi” ale Domnului ca tulburători și ce întrebări își puneau toți creștinii, înainte de 1935, referitor la „mulțimea mare”, identitatea, destinul și serviciul lor?
12. Mai ales cine face din aceste întrebări o chestiune de tulburare și controversă, de ce sau din pricina căror puncte de vedere?
13. Atunci, ce se înțelege prin cuvintele „cei care mă tulbură” și ce descoperiri ale adevărului Domnului, din 1923, 1931 și 1932, au pregătit calea pentru clarificarea întrebărilor aflate în discuție?
14. Când a fost identificată, după aceea, „mulțimea mare”, când au fost explicate cerințele lor și ce a arătat descoperirea în ce-i privea?
15. Ce oameni din relațiile lui Iosua cu canaanii au mai ilustrat pe „alte oi” și ce a publicat *Turnul de veghere* în anul 1937 despre pozițiile de serviciu ale acestor „alte oi” în legătură cu rămășița?
16. Când a fost pusă în funcțiune regula teocratică printre martorii lui Iehova și ce a publicat după aceea *Turnul de veghere* despre cerințele Domnului pentru „mulțimea mare” cu privire la pașii spre viață și serviciu?
17. De ce Societatea Turnului de Veghere nu poate retrage aceste cuvinte și ce s-a mai spus la Congresul teocratic din 1938 de la Londra, referitor la „mulțimea mare” și privilegiile lor cu privire la căsătorie și serviciul Domnului?
18. Prin urmare, care a fost în realitate jurământul Mai Marelui Iefta, care se afla atunci înaintea luptei împotriva încălcărilor totalitare?
19. Ce întrebări au fost puse pentru a primi răspuns, în replică la expresia afectuoasă a lui Iefta, ca încercare pentru fiica lui?
20. (a) Ce a arătat folosirea de către ea a cuvântului „tată” și care era regula lui Dumnezeu referitoare la controlul tatălui asupra fiicei? (b) De ce lui Isus Cristos îi aparține o autoritate asemănătoare cu privire la „alte oi” ale Sale?
21. Ce poziție arată replica fiicei lui Iefta că a luat ea față de aranjamentul aflat în vigoare în Israel și față de jurămintele făcute lui Dumnezeu?
22. Ce avertisment, referitor la jurămintele, a crezut fiica lui Iefta, așa cum este declarat la Ecleeziastul 5 și de ce n-avea a se teme să se supună termenilor jurământului tatălui său ca afectând-o pe ea și poziția sa?
23. (a) Când și-a dat cuvântul Mai Marele Iefta referitor la întrebuițarea „altor oi” din „mulțimea mare”, însă când s-au înțeles pentru prima dată toate acestea? (b) Ajungând la înțelegerea acestui lucru, ce spirit și atitudine arată aceste „alte oi”?
24. La ce risc din partea tatălui ei a fost martoră fiica lui Iefta? Ce cale de acțiune văd „alte oi” că urmează cei aflați sub Mai Marele Iefta și cum acționează ei înșiși apoi?
25. Ce promite să facă Mai Marele Iefta referitor la împlinirea ilustrațiilor profetice și cum îl imită „alte oi” în ce privește dispunerea de ei din pricina justificării numelui lui Dumnezeu?
26. Era necesară sau a fost specificată jertfirea pe loc a fiicei lui Iefta și în vederea acestui lucru ce i-a cerut ea tatălui său?
27. De ce a cerut fiica lui Iefta ca lunile de plâns să fie două și de ce a fost potrivit acest lucru, având în vedere plângerea lui Iacov, Aaron, Moise și a seminției lui Beniamin?
28. (a) Cum a contrastat cererea fiicei lui Iefta cu obiceiul băților la ochi și public al călugărițelor religioase, însă cum s-a armonizat cu spusele lui Isus referitoare la lepădarea de sine? (b) De ce a dorit ea să plângă în izolare, departe de casă?
29. De ce munții erau un loc potrivit pentru plâns înainte ca ea să intre în serviciul de la tabernacol și cum se împlinește astăzi această ilustrație a plânsului în cazul „altor oi”?
30. În ce privește problema numelui și a urmașilor, cum pot fi apreciate credința și devotamentul lui

Iefta și a fiicei sale față de regula teocratică?

31. În ce privințe arată această situație că „alte oi” ale Domnului trebuie să ia în calcul costurile și să fie încercați? Până când continuă ei cu tristețea?

32. Cine au fost ilustrați prin „însoțitoarele” fiicei lui Iefta și ce vrea să spună, de data aceasta, aranjamentul ei ca acestea să se asocieze cu ea în tristețe?

33. De ce a acceptat Iefta cererea fiicei lui și cu ce preț pentru sine?

34. De ce în cazul fiicei lui Iefta lipsa copiilor nu contrazice împlinirea mandatului divin de „mulțimea mare” și ce ilustrează cerința ca ea să fie fecioară?

35. Ce a influențat-o pe fiica lui Iefta să se întoarcă la sfârșitul celor două luni și cum procedează acum întocmai „alte oi”, cu aceeași atitudine față de serviciul viitor?

36. (a) De acum înainte, în ce fel trebuia fiica lui Iefta să „fie închinată Domnului, cu siguranță”?

(b) În situația căror persoane devotate de la tabernacol a fost adusă ea acum?

37. (a) Ce poziție a ocupat la tabernacol fiica lui Iefta și cum este arătat dacă aceasta este sau nu rușinoasă în organizația teocratică a lui Iehova? (b) Cum împlinește acum Mai Marele Iefta cuvântul jurământului Său referitor la „alte oi” care vor alcătui „mulțimea mare”?

38. (a) Ce avea în vedere, la tabernacol, fecioria fiicei lui Iefta și cum este în armonie această stare cu discuția apostolului despre feciorie de la 1Corinteni 7? (b) Ce sugestie potrivită este aici pentru aceste zile dinaintea Armagedonului?

39. Cum s-a întâmplat că în timpul lui Iefta „era un obicei în Israel”?

40. (a) Cum trebuie să fie îndeplinită acum de Mai Marele Iefta această „lege”, în Israelul spiritual? (b) Cum corespunde această acțiune cu aducerea unei arderi de tot și cum este clasificat Iefta în Scripturi, datorită faptei sale credincioase?

41. Cât de des și de ce mergeau „fetele lui Israel” la fiica lui Iefta la tabernacol?

42. De ce traducerea cuvânt cu cuvânt ‘s-o plângă anual pe fiica lui Iefta’ este evident o traducere insuficientă a textului din Judecătorii 11:40, judecat prin ceea ce făcea ea la tabernacol?

43. Ce însemna „patru zile pe an” pentru „fetele lui Israel” și pentru fiica lui Iefta și cum și în ce scop se afla și el în compania ei cu regularitate?

44. Cum este păstrată astăzi pe pământ asemănarea acestei asocieri și tovarășii în mod minunat și de ce trebuie avut curaj referitor la bătălia aflată înainte împotriva demonismului?

SALVARE SPRE VIAȚĂ

Într-un sector universitar al orașului New York, într-o recentă zi de duminică, un eminent preot deplângea eșecul generației sale de a construi o lume nouă la sfârșitul ultimului război și apoi a declarat că acum era rândul fratelui mai tânăr și al fiului mai tânăr să facă o lume nouă. „Lumea”, adăuga el, „așteaptă cu nerăbdare să fie construită de noua generație, așa încât ea să-și poată stabili gloria pe stâlpii solizi ai integrității, libertății și bunăvoinței. Acum este posibil să se construiască acest fel de lume nouă și fie ca Dumnezeu să grăbească venirea acelei zile”. În ciuda faptului că a folosit numele de „Dumnezeu”, preotul a glorificat auto-salvarea și a tăgăduit calea lui Dumnezeu a salvării spre viață fără sfârșit.

Salvarea de dezastrul iminent este un lucru; salvarea spre viață este alt lucru. Marele dușman al omului este moartea. Principala binecuvântare a omului este să primească viață veșnică în stare de pace, fericire și prosperitate. Ca să obții salvare din moarte înseamnă să câștigi viață veșnică. Salvarea de mânia lui Dumnezeu ce va fi exprimată în bătălia de la Armagedon nu va însemna, în mod necesar, că toți cei eliberați vor fi salvați de la moarte și vor trăi veșnic. Iehova Dumnezeu a făcut anumite reguli care nu se schimbă, care, dacă sunt ascultate de om, au ca rezultat salvarea omului spre viață veșnică. Cei care vor

scăpa de dezastrul Armagedonului vor intra apoi pe calea spre viață veșnică. Să afle cerințele lui Dumnezeu, să aibă credință și să fie ascultători, va fi atunci absolut necesar din partea tuturor celor care vor fi salvați spre viață veșnică pe pământ.

Noe și fiii lui au scăpat de dezastrul potopului de ape, dar Noe este singurul, din cei opt supraviețuitori, menționat anume că a primit aprobarea finală a lui Dumnezeu (vezi Evrei 11:7, 13, 39). Moise și o mulțime de izraeliți au fost salvați din apele Mării Roșii, care i-au nimicit pe egipteni (Evrei 11:29), dar numai câțiva din acei izraeliți sunt amintiți mai târziu de Domnul Dumnezeu că au primit aprobarea Sa. Aceasta nu înseamnă, în mod necesar, că nici unul din ceilalți nu vor primi viață veșnică, dar punctul arătat aici este că toți care primesc salvare spre viață trebuie să aibă aprobarea Atotputernicului Dumnezeu. Prin urmare, este necesar ca omul să afle ce cere Dumnezeu de la el și apoi trebuie să asculte regulile fixate de Dumnezeu.

Organizațiile religioase, și în special liderii lor, influențează persoanele să creadă că ele trebuie să se alăture unui anumit sistem religios sau unei anumite organizații religioase, pe care oamenii o numesc, în mod nepotrivit, „biserică” și liderii sau preoții susțin că asocierea cu o astfel de organizație religioasă acum, sau în propusa lor „lume nouă”, este mijlocul spre salvare. O astfel de susținere sau prezentare a preoților este complet greșită, deoarece aceste organizații nu au aprobarea lui Dumnezeu. Din contră, aceste organizații religioase învață în principal doctrine omenești, care îi orbesc pe oameni cu privire la adevărul despre scopul lui Dumnezeu de a-și justifica numele prin Împărăția Sa sub Cristos, și aceste învățături ale oamenilor, inspirate de demoni, fac fără efect poruncile lui Dumnezeu; de aceea, sunt foarte periculoase pentru oameni (Mat. 15:1-9). „Multe căi pot părea bune omului, dar la urmă se văd că duc la moarte” (Prov. 14:12). Prin urmare, a urma învățăturile sau tradițiile oamenilor duce la nimicire.

Înțelept este cel care se convinge cu sârguință de calea lui Dumnezeu, așa cum este arătată în Biblie, și apoi urmează acea cale cu credințioșie și zel. „Cine are o inimă înțeleaptă primește învățăturile, dar cine are o gură nesocotită se prăpădește singur”. „Cine umblă cu înțelepții se face înțelept, dar cui îi place să umble cu nebunii, o duce rău”. „Încrede-te în DOMNUL din toată inima ta și nu te bizui pe înțelepciunea ta. Recunoaște-L în toate căile tale și El îți va netezi cărările” (Prov. 10:8; 13:20; 3:5,6). Calea lui Dumnezeu este calea cea dreaptă: „Pe cărarea neprihănirii este viața și pe drumul însemnat de ea nu este moarte” (Prov. 12:28). Numai cei înțelepți vor câștiga viață veșnică în lumea nouă a dreptății pe care o va crea El.

DE CE PORUNCA SĂ IUBEȘTI?

Potrivit înțelesului scriptural, și deci cel corect, iubirea este expresia perfectă a altruismului. Aceasta nu înseamnă să ai un sentiment neegoist față de altcineva, ci să și exprimi acest sentiment într-o anumită formă. Dacă o creatură face sau îndeplinește o faptă față de alta și așteaptă să primească ceva în schimbul acesteia, motivul care mișcă din partea sa este egoismul și nu iubirea. Darul gratuit este o binefacere acordată de cineva altcuiva, fără să aștepte compensație și darul oferit astfel, gratuit și neegoist, este influențat de iubire. Iehova Dumnezeu este singurul și adevăratul Dăător de lucruri bune și aceasta prin Isus Cristos – Iac. 1:17; 1Cor. 8:6.

Legea lui Iehova, declarată mai întâi de El națiunii Israel și după aceea declarată din nou de Isus, poruncește: „Să iubești pe DOMNUL Dumnezeul tău cu toată inima ta” (Deut. 6:5; Mat. 22:37). Aceasta înseamnă că pentru a plăcea lui Dumnezeu creatura trebuie să fie devotată complet și fără egoism Lui. Dacă un om afirmă că este un urmaș al lui Isus Cristos și urmează această cale de acțiune numai ca să poată obține ceea ce dorește, el nu este mișcat de iubire. Dacă el se devotează complet și cu totul lui Iehova Dumnezeu deoarece Dumnezeu este corect, drept și suprem și merită adorarea tuturor creaturilor, atunci acest om este mișcat de iubire.

De ce a trebuit Dumnezeu să poruncească națiunii Israel, aflată în legământ cu El, că pentru a-I face

voința trebuie să-L iubească pe Iehova Dumnezeu? Istoria înregistrată despre rasa umană furnizează cel mai complet răspuns la această întrebare, în armonie cu Scripturile. Dacă Adam L-ar fi iubit pe Dumnezeu, el n-ar fi permis să fie atras în cursa lui Satan și astfel să ajungă sub sentința morții, aducând condamnarea și peste urmașii lui. Egoismul a fost cel care l-a făcut să păcătuiască în Edenul perfect, deoarece a dorit mai degrabă să păstreze ceva pe care îl considera drag lui, decât să asculte de Dumnezeu. Când Dumnezeu a ales Israelul ca un popor pentru Sine, în realitate le-a spus că singura condiție pentru siguranța lor era ca ei să I se devoteze complet Lui și nimănui altcuiva. Dacă ei ar fi făcut aceasta, în ascultare de legământul lor, n-ar fi căzut. Tot la fel, dacă toți creștinii mărturisiiți s-ar fi devotat complet și fără egoism lui Dumnezeu, ar fi fost martorii Lui activi și s-ar fi păzit curăți și liberi de afilierea egoistă la organizația lumii lui Satan, ei nu s-ar fi aflat în prezenta situație nefericită din „creștinătate”. Toate aceste lucruri dovedesc faptul că porunca lui Iehova că poporul aflat în obligațiile legământului cu El nu trebuie să aibă alt dumnezeu este spre folosul acestui popor, prin urmare este o acțiune neegoistă din partea lui Iehova Dumnezeu. Cei care îl urmează pe Diavol se aleg cu suferință.

Multe persoane zic aceasta: „Eu îl iubesc pe Dumnezeu”. Cum știm noi că un om are iubire pentru Dumnezeu? Cu siguranță nu prin simple cuvinte, nici prin faptul că încearcă doar să facă ce este bine în sensul în care legile lumesti consideră ce este bine. Noi trebuie să mergem mult mai departe. Exact înainte de a pleca de pe pământ, Isus și-a instruit discipolii, zicându-le: „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele. Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește; și cine Mă iubește, acela va fi iubit de Tatăl Meu, Eu îl voi iubi și Mă voi arăta lui”. Această regulă stabilită arată că omul își dovedește iubirea pentru Dumnezeu constatând mai întâi voința lui Dumnezeu și apoi făcând acea voință cu sârguință – Ioan 14:15, 21.

Lumea este organizația lui Satan a cărei parte văzută este alcătuită din elementele religioase, politice și comerciale. Când cineva mărturisește că este un urmaș al lui Isus Cristos și apoi spune deschis: „Eu iubesc lucrurile lumii și consider că este datoria mea, ca un cetățean creștin, să iau parte la lucrurile lumii”, este acesta prietenul sau dușmanul lui Dumnezeu? Iacov 4:4 răspunde: „Cine vrea să fie prieten cu lumea se face vrăjmaș cu Dumnezeu”. 1Ioan 2:15 îndeamnă pe creștin: „Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume”. Cei care Îi sunt plăcuți lui Dumnezeu trebuie să I se devoteze cu totul și nu să I se devoteze parțial Lui și parțial organizației lui Satan. Iubește pe Dumnezeu cu TOATĂ inima ta!

Este covârșitoare dovada că sfârșitul final al organizației lui Satan este aproape și că lumea lui nelegiuită este condamnată la nimicire grabnică. Iehova face acum de cunoscut că voința Sa referitor la cei care susțin că-L iubesc este ca aceștia să meargă în mijlocul oamenilor și să le spună adevărul despre Iehova Dumnezeu și Împărăția Lui prin Isus Cristos, care va aduce dreapta lume nouă. Toți care Îl iubesc cu adevărat pe Dumnezeu vor face acum chiar acest lucru. Cei care Îl iubesc pe Dumnezeu și se încred complet în El nu se tem de ce le poate face omul sau Diavolul. Din acest motiv, ei merg cu îndrăzneală din casă în casă, spunându-le oamenilor despre Guvernul Drept al lui Dumnezeu, predicând astfel „evanghelia” (1Ioan 4:17, 18). Ei nu-și pot dovedi acum iubirea pentru Dumnezeu în nici un alt mod decât păzind porunca Sa de a fi martorii Săi.

CALENDAR, 1943

Textul anual pentru 1943 este „Mai mult decât biruitori prin Acela care ne-a iubit” (Rom. 8:37). Toți creștinii care au de gând să-și păstreze integritatea față de Dumnezeu vor fi întăriți având înaintea lor acest text zilnic, în decursul anului 1943. Calendarul Turnului de Veghere, ce va fi pus în circulație acum, vă va face capabili să faceți aceasta. Ilustrația temei, într-o lucrare artistică color de sub textul anual, scoate exact în relief situația cu care se confruntă omenirea și pe care trebuie s-o biruie creștinii credincioși. Calendarul numește perioadele de mărturie ale noului an, precum și obiectivele speciale ale lunilor intermediare. Acest

calendar de serviciu poate fi al tău pentru 25 cenți, sau cinci exemplare trimise prin poștă la o singură adresă pentru o contribuție de 1\$. Grupele sunt rugate să adune comenzile și să le trimită prin servul de grupă.

INDEXUL TEMELOR PENTRU *THE WATCHTOWER*, 1942

Acțiune și guvern drepte	238
Adunare pentru Împărăție	275
A început bătălia Armagedonului?	334
<i>Apărarea servilor lui Iehova</i>	162
Ascundere în timpul mâniei	189
Bogăție durabilă	157
Botez	300
Cântarea-chemare la acțiune	195
Celebrarea Comemorării	79
„Chipul fiarei”	93
Cine sunt astăzi Gog și Magog?	351
Cine trebuie să controleze pământul?	284
Congres teocratic	239
Congresul teocratic al Lumii Noi	288
Congresul teocratic de la Cleveland	317
Comemorare	77
De ce primește adevărul împotrivire?	302
De ce porunca să iubești?	382
Dizidenți pentru dreptate	221
Domnitorul „Lumii Noi” și asociații	141
Dubla putere anticipată	11
Ediția Turnului de Veghere a Bibliei	322
Este „Crăciunul” creștin?	349
Ispășire pentru Lumea Nouă (Partea 1)	227
Ispășire pentru Lumea Nouă (Partea 2)	243
Ispășire pentru Lumea Nouă (Partea 3)	259
Învingerea persecuției	211
Locul pământului în scopul lui Dumnezeu ..	333
Lucrarea Împărăției	141
<i>Lumea Nouă</i>	335
Luptător pentru Lumea Nouă (Partea 1)	307
Luptător pentru Lumea Nouă (Partea 2)	323
Luptător pentru Lumea Nouă (Partea 3)	339
Luptător pentru Lumea Nouă (Partea 4)	355
Luptător pentru Lumea Nouă (Partea 5)	371
Mica (Partea 1)	3
Mica (Partea 2)	19
Mica (Partea 3)	51
Mica (Partea 4)	67
Mica (Partea 5)	83
Mica (Partea 6)	99
Mica (Partea 7)	115
Mica (Partea 8)	131

Mica (Partea 9)	147
Mica (Partea 10)	163
Mica (Partea 11)	179
Noua ediție a Versiunii <i>Emphatic Diaglott</i> ...	226
Numele ce va fi onorat	108
Nu pentru întoarcerea la religie	270
<i>Pacea – poate ea dura?</i>	306
Părtășie	367
Perioada de mărturie „Cântare de victorie”	322
Perioada de mărturie „Cei înțelepți”	258
Perioada de mărturie „Copiii Regelui”	66
Perioada de mărturie „Integritate”	2
Perioada de mărturie „Mângâiere”	194
Perioada de mărturie „Voluntari”	130
Rădăcina răului din lume	125
Recunoaștere	111
Salvare spre viață	381
Să cântăm în criza mondială	236
Servi uniți	61
Siguranță în timpul crizei mondiale	173
Singura lumină	291
Speranța națiunilor	365
<i>Speranță</i>	66
Statornicie	111
Strângerea finală	35
Totul pentru chestiune	205
Triumf prin ale cărui fapte?	268
Un martor credincios.....	45